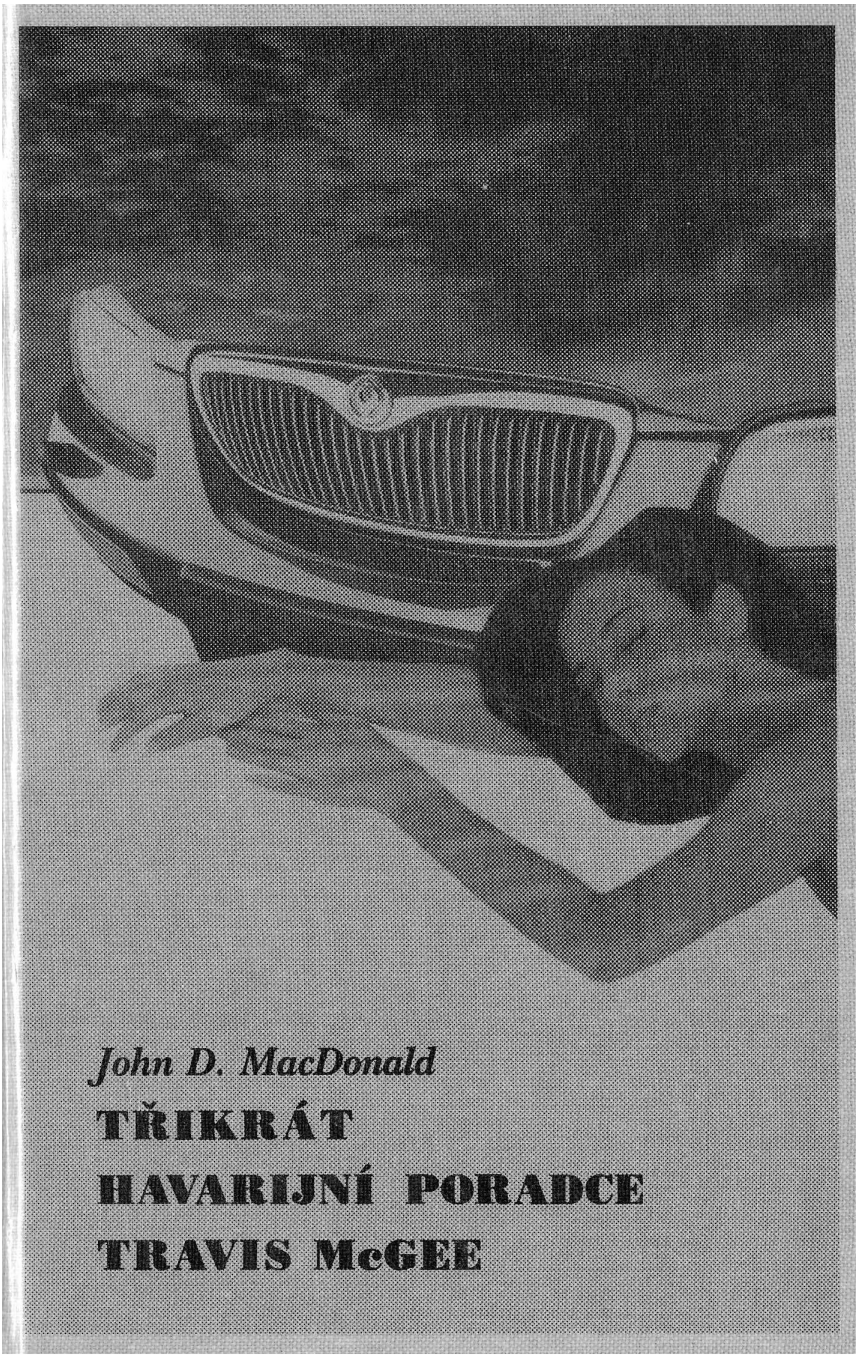

John D. MacDonald

TŘIKRÁT HAVARIJNÍ PORADCE TRAVIS McGEE

mi
TUAV1S MeCrEE
VOLNÝ PÁD V CITRÓNOVÉM NEBI DÍVKA V BALICÍM PAPÍRU
/3x/
John D. MacDONALD
TŘIKRÁT HAVARIJNÍ PORADCE TRAVIS McGEE
GÁBI, Český Těšín, 1994
T, 07. 2007
13801
343383
John D.Mac Donald
3x havarijní poradce Travis McGee
Z anglických originálů přeložili
Volný pád – Free Fall in Crimson
V citrónovém nebi – The Dread ful Lemon Sky
Bruno Szwarcbach
Jazykově upravil Petr Hrabina
Dívka v balicím papíru – The Girl in the Plain Brown Wrapper ing. Milan Moučka
© John D.MacDonald Publishing Inc., 1981
O John D. Mac Donald, 1974
O John D.MacDonald, 1968
© Vydalo GABI a ODDYCH, 1994
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r.o., Český Těšín, Střelniční 54 Doporučená cena nakladatelem 106 Kč včetně DPH
ISBN 80 85767 – 82 – 1 (GABI) ISBN 80 901223 – 4 – 5 (Oddych)
Volný pád
1. KAPITOLA
Bylo už po půlnoci a pořád jsme si ještě povídali. Seděli jsme v křeslech na horní palubě Srdcové sedmy, nad námi zářilo nebe plné hvězd. Mluvili jsme tiše, naslouchajíce přitom zvukům noci. Bylo slyšet skřípot a vzdychání lodního trupu, pleskot vln o kůly, tlumené hučení motorů a ventilátorů, lodních generátorů, pump a navigačních přístrojů.

„Opravdu nevím, jak ty zákony fungují,“ řekl Ron Esterland. „Ale řekl bych, že když ukládáte někomu o život, tak i kdyby už umíral, nic byste dědit neměl.“

„Jak jste na to přišel?“ otázal se Meyer. Esterlandovi trvalo nějakou dobu, než dal odpověď dohromady.

„V pořádku. Kdybych nějaké peníze z toho dostal, nepohrdl bych jimi; k tomu už jsem dospěl. Ale dokážu se s tím smířit. Před pár lety bych ještě odmítl všechno, co by mi táta chtěl dát nebo odkázat. Pokud by výsledkem vašeho snažení bylo, Travi-si, to, že něco dostanu, platí mezi námi dohoda, že polovina z toho je vaše. Výdaje přitom hradím samozřejmě já. Jenže ta naděje je velice mlhavá.“

Vstal jsem. Protáhl jsem se, přešel k zábradlí, několikrát jsem se o ně vzepřel, pak jsem ještě udělal pět hlubokých dřepů. Noc byla hodně studená na to, že už byl duben – po náročném ranním tréninku mě nucené dlouhé sedění uvedlo do stavu strnulosti.

Obrátil jsem se pak nazpět a požádal Rona, aby mi vyprávěl chronologicky o manželkách svého otce.

„Myslím, že to bude dost zamotaná historie,“ řekl. „Jeho manželkou číslo jedna byla má matka Connie. Ta zemřela, když mi bylo jedenáct. O rok později si vzal táta Judy Priscovou, tu tanečnici. Děti žádné neměli. Za šest měsíců bylo mezi nimi po všem a rozvedli se. Byla to rychlovka, a taky to bylo nechutné. Judy se spokojila se značným mimosoudním odškodněním. No – když mi bylo třináct, tak si táta vzal Josephine Laurantovou, tu herečku. Snášeli jsme se spolu a vycházeli jsme spolu dobře. Když mi bylo šestnáct, tak mě poslali do internátní školy, odkud jsem se už prakticky nevrátil domů – jejich dceři, kterou spolu měli, byly tehdy asi tři roky. Jmenovala se Romola. Jinak mezi nimi byly doma dost velké scény, on můj táta neměl rád, když mu někdo odporoval, ať už to bylo z jakéhokoliv důvodu. No – dospělo to tak daleko, že po deseti letech manželství byli právně odloučeni. Romole bylo tehdy devět let, byla to moc hezká malá

7

holčička. Josie se potom odstěhovala pryč, teď žije někde na západním pobřeží.“

„A kdy se zjistilo, že váš otec má rakovinu?“ zeptal jsem se.

„Před více než třemi lety. Nejprve pět měsíců strávil vypořádáváním svého majetku. To když se dostal z nemocnice ven, ozařování a chemoterapie ho ještě tak moc nezřídily a nebyl v úplně zubožením stavu. Potom se začal cítit líp a jeho stav se začal zlepšovat, a tak se odstěhoval právě do Fort Lauderdale, koupil si motorovou jachtu a začal jiný život. Začal ho právě s tou ženskou, která u něj několik let předtím pracovala – s Anne Renzettiovou. Nedílnou částí toho, že si dával do pořádku své věci, bylo i to, že si nechal sepsat novou poslední vůli. Jak vzpomínám, v té předchozí mi odkázal deset dolarů… Tak v té nové se moje jméno mohlo objevit taky. Něco má v té nové závěti odkázat Josii a Anne, většinu Romole. Pak tam má být krátký dovětek pro případ, že by Romola zemřela dříve než on – v té době to totiž nikdo nepředpokládal. Jestliže by se to stalo, pak by všechny peníze, které měla dostat Romola, šly na založení Esterlandovy nadace pro podporu výzkumu neutralizace nebezpečných chemických odpadů, které mají být neutralizovány dřív, než se jich průmysl bude hodlat zbavovat. Otec měl dojem, že rakovinu dostal proto, že přicházel v pracovním procesu do styku s plasty a reagenty a prostě vůbec se všemi možnými chemikáliemi.

No a v klauzuli pro nepředvídané události mi v té nové poslední vůli odkazoval sto tisíc dolarů! Ty jsem samozřejmě nedostal… Ale přesto to bylo moc hezké vědět, jak můj podíl na dědictví dle jeho změněného názoru narostl.“

„A pak měla Romola tu nehodu, ano?“ zeptal se Meyer.

„Ano. Příští měsíc už to budou dva roky. Desátého května přesně. Byla to těžká a komplikovaná fraktura lebky, udržovali ji pouze na anestetikách, napojenou na ARO. Práce mozku byla čím dál slabší. Josie stále doufala, ale Romole už nebylo pomoci – nakonec zemřela, bylo to desátého srpna, bylo jí dvacet let… Ale v té době byl už taky mrtev můj táta, kterého ubili k smrti dvacátého čtvrtého července poblíž městečka Citrus City. Čímž se dědičkou – byť na krátkou dobu – stala Romola.“

„Kolik to děvče zdědilo?“ ptal se Meyer.

„Po zdanění asi tři a půl milionu… Pochopitelně později, když dědila po Romole Josie, řádně tlustý krajíc si z dědictví ukrojil erár.“

Vrátil jsem se zpět a posadil se. Ronald Esterland si sotva sly –

8

šitelně povzdechl. Pohlédl jsem na něho a viděl plešatějícího blondáka s velkýma rukama, silnými rameny, uhlazeným usměvavým obličejem, jemuž bylo téměř pětatřicet.

„Co mě mrzí,“ začal znovu Meyer, „a myslím, že Travise taky, je to, že jste s tím otálel rok a půl, než jste se tomu začal věnovat…“

„Na to vám asi nedám dost uspokojivou odpověď. Ale mrzí to i mne samotného. Pobýval jsem v Londýně a měl jsem možnost vystavovat v galerii Sloan; měl jsem toho prostě hodně. Prací jsem měl tak na polovinu toho prostoru, který mi byli ochotni dát k dispozici. A k tomu přistupovala příležitost pracovat ještě na nějakých větších věcech. V té době přišel někdo na ten úděsný nápad – ubít tátu k smrti. Já jsem o tom tehdy nevěděl…

Pracoval jsem jako dábel, a podařilo se mi v galerii obsadit výhodná a výnosná místa. Následná výstava pak měla velký úspěch, kritiky byly dokonce lepší, než by to kdokoliv z mě skupiny předpokládal a očekával. Už během vernisáže se prodalo osm obrazů a ke konci prvního týdne zůstaly bez kupců pouhé čtyři obrazy. A to z nich byli tři hodně rozměrné.

Jednoho dne jsem se tam vrátil, potuloval se tam a díval. Lidí tam bylo málo. Koukal jsme na ty červené hvězdičky zastrkané do obrazů, aby bylo vidět, že jsou prodané, a měl jsem pocit pýchy a uspokojení. Současně jsem ovšem pociťoval něco jako zármutek, jakési vnitřní prázdno. Teprve potom jsem se dozvěděl, že táta je už rok po smrti. Tehdy jsem ještě nepochopil, co to znamená, nedošlo mi to. Hodně silným motivem mého života bylo to, že jsem právě jemu chtěl ukázat, že mám svou cenu, že jsem si vydobyl své místo na slunci a že bych si taky zasloužil tátovu lásku a úctu. Nikdy totiž nic takového směrem ke mně neprojevil. A přitom dobře vím, jak hluboce jsem po tom toužil. Představoval jsem si, že to zařídím tak, aby se tady za mnou zastavil, jenže ono to už nešlo… odešel…

Zachvátila mne silná frustrace. Jakmile výstava skončila, zavřel jsem atelier a odstěhoval se zpátky do New Yorku, abych tam zjistil,

že pracovat můžu, ačkoliv ne tak, jak bych chtěl. Musel jsem pořád myslet na tátu a na Romolu – na tu otřesnou skutečnost, že zavraždili umírajícího muže. A proto jsem se objevil tady: tady totiž táta žil, na této lodi žil celé ty měsíce, než zemřel. Pak se stalo, že jsem narazil na Sarah Issomovou, kterou jsem už neviděl celá léta. Myslím, že jsem ji neviděl od té doby, co jsem žil v Greenwich Village. Odvádí sakramentsky dobrou práci; pověděla mi, že jste od ní koupil jeden z jejích obrazů.“

9

„Je to taková malá krajinka s mořem, zabraná z ptačí perspektivy. V tom obraze je hodně modré barvy – já jsem totiž na modrou nemocný. Ale ona to umí.“

„Řekla mi taky, že jste jí před pár lety prokázal laskavost a že byste mohl být ten, kdo by laskavost mohl prokázat i mně.“

„Nejsem soukromý detektiv.“

„Vím – to jste už říkal.“

„Jsem v choulostivém postavení, nemůžu se dostat do čehokoliv, co by sebemíň přitáhlo pozornost zákona… nemám licenci. A oni –ý nemají rádi, když se jim do práce někdo plete; nemají amatéry vůbec rádi.“

„Na výlohy jsem odložil deset tisíc dolarů.“

„Nechám si to projít hlavou,“ odpověděl jsem.

„Chtěl bych s vámi nějakým způsobem zůstat v kontaktu.“

Potřásli jsme si rukama a slezli po žebříku zpět na záď a pak sešli po malém můstku dolů do doků. Jak jsem se za odcházejícím Esterlandem díval a poslouchal klapot jeho podpatků na betonu, viděl jsem, jak prochází pod světly doků a jak se s každou svítilnou, pod níž prošel, jeho stín mění a stává nezřetelnějším. Vrátil jsem se zpět a posadil se vedle Meyera.

„Tak co?“ řekl.

„Nu, vím dobře, že nemůžu dělat tu a tam žádné extra práce… Když to budu chtít dělat, budu si muset najít nějaké odpovídající zaměstnání, třeba v loděnici Roba Browna nebo u záchranářů Acme Diving and Salvage, nebo pracovat pro jachtařského makléře. Travis McGee – váš přátelský prodejce lodí… s platem, prémiemi a důchodovým zabezpečením.“

„A ve volných dnech," navázal Meyer, „můžeš vysedávat na hausbótu, chrochtat si a řehtat se, jak báječným se život stal…"

Otočil jsem se v té tmě k němu.

„Dělal jsem to už často, ne?"

„Ne častěji, než jsem schopen snést. Ale dost…"

„Víš, co ti řeknu? Včera jsem plaval tři hodiny s takovou vervou, jak to jenom šlo. Dnes ráno jsem se vzbudil a cítil se fajn. Srším energií.

Víš, co? Já se chci pustit do toho životního příběhu Esterlanda a jeho syna. Chci do toho jít a chci ty lidi dostat. Chci sem tam pár jedinců majznout po hlavě a snažit se, aby se někdo – neúspěšně ovšem – pokusil majznout mě.

Proč bych měl kvůli tomu cítit nějaké výčitky svědomí, Mevere?"

„Možná, že sis navykl užívat ennui."

10

„Cože?"

„Ennui, ty analfabete. Ennue je neklidná snaha o nějakou činnost," řekl mentorským tónem, „z níž vůbec nemusí vyplynout nějaký výsledek. Je to něco jako světobol."

„A ten, jak jsi mi častokrát říkal, je projevem touhy po místě, které jsi nikdy neviděl. Ach, chybí mi Gretel Meyerová..< Bože, jak mi schází! Jenže ona je mrtvá, je pryč… hvězdy jsou jasné, noční vítr pofukuje a vesmír se pomalu rozpíná a poodhaluje svá tajemství.

Poslyš, jaký dojem udělal Ellis Esterland na tebe?"

„Strávil jsem s ním jenom pár večerů. A se slečnou Renzettiovou taky. Nebyla to tak úplně špatná partie. Chtěl mi zpracovávat mozek a já zase chtěl zpracovávat ten jeho… On chtěl vědět nějaké věci o bankovních praktikách na Velkých Kajmanech; já jsem zase chtěl vědět, které společnosti, vyrábějící plasty, budou v blízkém budoucnu na základě nových objevů vůdkyněmi smečky. Jaký byl? Snažil se, aby působil jako srdečný drsňák zatížený na domácnost; byl to ovšem vychytralý a lstivý chlap. Ale byl to dobrý pozorovatel a taky dobrý posluchač. A při tom všem jsem neměl ani ponětí o tom, že by byl tak nemocnýjak říkají, což mělo být – počkej, nech mě

zapřemýšlet pozpátku – tak před dvěma lety. Ano, před dvěma lety v květnu – dva měsíce před tím, než zemřel.“

„Co se stalo s tou jeho lady? Víš něco?“

„S Anne Renzettiovou? Víš, hodila se k němu velice dobře. Já si myslím, že měl ve zvyku chovat se k ženským jako křupán. Slyšel jsem někde, že je teď v Naples na Floridě a že tam pracuje v nějakém rekreačním hotelu… hmm… jo, je to Eden Beach!“

„Správně.“

„A zahrnul ji také do své poslední vůle?“

„Tak to nevím. Ale řekl bych, že ano. Zaměstnával ji.

Před pár lety rozprodal společnost s plasty a stal se manažerským poradcem se specializací na společnosti, které jedou v chemii a plastech. Z této branže měl – myslím, že to říkala – kolem sebe dobrý tucet lidí. Kanceláře byly ve Stamfordu, stát Connecticut. Když pak onemocněl, rozprodal všechno a držel si tu ženskou, víš, tu Renzettiovou, jako osobní sekretářku, aby mu pomohla dát do pořádku jeho osobní záležitosti. Pak, co ho zabili, tak ji exekutor nechal na lodi žít do té doby, než šla loď pod kladívko.“

Přešel jsem znovu k zábradlí a vychutnával krásnou noc. Žádný dopravní ruch, žádné šumění příboje. O nějakých padesát

11

lodních dálek dál náhle některá z těch nočních lehkonohých holek beze smyslu se smíchem vyjekla, tak jak se občas ozve ze sna noční pták. Nevěřil jsem tomu stavu narůstajícího očekávání, který se mě stále víc zmocňoval. Snažil jsem se přizpůsobit řádnému a fádnímu životu: za provizi jsem lidem vyhledal několik lodí. Pár těch větších jsem přepravil – Hatteras jsem převezl do Mobile a Peacemakera nahoru do Marylandu – a pak nazpět. Odvedl jsem nějakou práci pro jednoho překupníka, protáhl jsem pár lodí na výhodný prodej pro lidi, kteří chtěli věřit, jak to je jednoduché. Jednoduché to ovšem je jen do té doby, než je třeba složit předem peníze na dřevo…

Pak jsem si řekl, že jsem žil v domě s mnoha pokoji, ale přišel požár a všechno že shořelo na popel. Zůstala jen malá podkrovní ložnička: postel, židle, stůl a okno. Ale kdyby si mě někdo chtěl vyblejsknout, stál bych šťastně v okně.

Jenže zpětně člověk život jako nějaký okrasný keř přistřihovat nemůže. Nemohl jsem vypustit starého zbytečného bílého koně na pastvu, plechové brnění vstrčit do zastavárny a opřít si zarezlé kopí ve stodole do kouta.

Snad na chvíli, ano. Na krátký čas – na uzdravení. Bylo v tom něco víc než jenom peníze. Řekl jsem si ovšem, že ty peníze potřebuji – a taky že ano. Jenže potřebuju něco víc než jenom peníze: potřeboval jsem nevyhnutně najít opět smysl sebe samého, plný smysl mého bytí. Jinak bych začal nevyhnutelně zaostávat, lenivět a dokonce by se mi to mohlo začít líbit.

Obrátil jsem se k Meyerovi a řekl:

„Myslím, že bych měl něco, kde by má šance na regeneraci byla lepší."

„Dost možná---"

„Z celé té situace je Ron Esterland úplně mimo – jako para-noik. On se moc upnul na otce a teď mu to s myšlením hodně vázne."

„Vypadá to tak."

„Přemýšlím, jak by byla asi Anne Renzettiová schopna říct, že by se celé té věci dalo nějak pomoct?"

„To nezní špatně."

„Chceš se mnou jet do Naples?"

„Ano – s radostí…"

„Taky dík za to, žes mě do toho zasvětil, Meyere."

„Abych byl upřímný, nějakou dobu jsem váhal, jestli to mám udělat."

12

2. KAPITOLA

Náš další rozhovor o penězích a termínech se odehrál v mém starém modrém rozvážkovém rollsu. Jednoho příjemného dubnového rána – bylo to v sobotu – jsme vyrazili po Alliga-tor Alley a teď jsme si to uháněli na západ podél mokřin, keřovi-tých palem a zakrslých cypřišů. Provoz byl hodně rušný. Každým rokem gringové ze Severu sjíždějí sem dolů, aby se tu zdržovali stále delší dobu. Zatím přijíždí každým rokem až příliš mnoho těch, kteří tady zamýšlejí zůstat nastálo. Až bude jednou tenhle stát samý asfalt, výškové budovy, nákupní střediska, dálnice s mimoúrovňovým křížením, restauranty s

rychlým občerstvením a zaneřáděné pláže na mořském pobřeží, i potom budou pravděpodobně přijíždět pořád dál.

Počítač v jednom ze suterénů v Meyerově hlavě předpovídá konečnou cifru nárůstu populace na Floridě na třicet dva milionů lidí. Pak se to podle něho ustálí, neboť prý život na Floridě už nebude v té době o nic víc v módě než na Rhode Islandu nebo třeba v Západní Virginii.

„Co si ještě dokážeš vybavit v souvislosti s vraždou Ellise Esterlanda?“ zeptal jsem se Meyera. Otevřel opět svou pomyslnou místnost s počítači, projel patřičný floppy disk a nabídl mi přehrávku.

„Je horký červencový den.

Ellis Esterland odjíždí do Citrus City, diskrikt River County, asi dvacet mil od Fort Lauderdale. Slečna Renzettiová se nabízí, že ho odveze, ale on trvá na tom, že pojede sám. Později řekla, že se ten měsíc údajně cítil mnohem líp, přestože ho skličoval stav jeho dcery. Proč jel do Citrus City, slečně Renzettiové neřekl. A nikdo to už nedokázal zjistit…

Jezdíval tmavošedým vozem značky Lincoln Continental. Sám poobědval ve středu města v hotelu Palmer, nějakou dobu seděl v hotelové hale a pročítal si Wall Street Journal. Jeho odjezd neregistroval nikdo. Podle všeho se vracel po floridské poplatkové dálnici. Zastavil na odpočívadle asi šest mil jižně od mimoúrovňového křížení směrem od Citrus City. Tam totiž našel jeho tělo řidič náklaďáku, který to ohlásil do Radia CB. Esterland ležel obličejem dolů na podlaze před zadním sedadlem a nohy měl složeny pod sebou.

Jeho peněženka ležela pohozená na předním sedadle, peníze byly pryč. Slečna Renzettiová upřesnila, že měl s sebou kolem dvou set dolarů.

13

Zbili ho strašně. Krev zůstala nejenom na zemi vedle vozu, ale byla v cákancích i na kapotě a ukazovala na to, že zřejmě poté, co ho tak zřídili, ho vhodili dozadu do vozu. Četné fraktury lebky, zlomená čelist, dolámané obličejové kosti, polámaná žebra.

Samozřejmě nikdo nic neviděl. Nenašli se žádní svědci. Stopy žádné…“

„Mám dojem, že v tu dobu jsem byl mimo.“

„Byls. Byla to momentální senzace:

– Umírající milionář zabit –

– Zavražděn při útoku na dálnici –

Jenže celkem brzy to zvadlo. Oh, počkej: vzpomínám si, že se kolem toho znovu rozvířila malá senzace, když vešly ve známost nám známé okolnosti. Objevily se nové titulky:

– Dívka v komatu dědí bohatství –

Nebo tak nějak to bylo. Myslím, že titulky o něm mluvily jako o plastikovém králi.“

„A pokud bys musel hádat?“

„Ellis Esterland byl velice drsný člověk. Řada lidí ho neměla ráda. Řekl bych, že kdyby se necítil dobře, mohl by zastavit tam, kde ho našli. A že pokud by se někdo snažil s ním mluvit, odpověděl by mu pravděpodobně něco hodně nepříjemného.“

„Já si myslím, že v tom jede jenom jeden člověk.“

„Proč?“

„Peníze někdo sebral, ale to jeho drahé auto ne. Bylo zánovní. Kdyby tam vrazi přijeli v jednom voze dva, mohl jeden z nich odjet Esterlandovým autem. Kdyby se tak stalo, daly by se nějaké stopy zjistit přes to auto.“

„Mohlo se to tak stát, ale nemuselo.“

„Meyere, tady je rozpor mezi tím, co je logické, a tím, co už je nepravděpodobné.“

„Nikdy jsem si nevšiml, že by logika musela být pravděpodobná,“ řekl Meyer a zmlkl. Věděl jsem, že v té chvíli je zase v jedné ze svých komor určených k přemýšlení a kombinování, že to musí zpracovat a analyzovat. Pohled měl upřený do pevného neexistujícího bodu, dlaní lehce poklepával na koleno.

Postřehl jsem na suché větvi jestřába bažinatého a ukázal na něho.

„Cyaneus hudsonius,“ řekl Meyer. Obrátil jsem se a zíral na něho. Odkašlal si a řekl:

„Promiň. To je takový záchvěv, něco jako škytavka – automatická klasifikace. Budu se snažit nedělat to. Nemůžu si pomoct, když si někdo něčeho všimne. To je jako když tě někdo

14

nadzvedne – šlápneš na plyn a jedeš podvědomě o deset mil za hodinu rychleji.“

Snížil jsem rychlost, jak bylo třeba. Opustili jsme už Alley a vzali jsme to osmsetosmapadesátkou přímo do středu Naples, pak ven k pláži, zatočili jsme vpravo a nechávali za sebou dlouhou řadu hotelů, až jsme se dostali k Eden Beach. Projel jsem dlouhou táhlou zatáčkou kolem sloupoví po lesklém asfaltu na parkoviště hotelu. Chlapík, který tam pečoval o dobrý stav rostlinstva, zanechal své bohulibé činnosti a zůstal s pokleslou bradou hledět na náš dodávkový rolls. Zřejmě zde působil do konce nedotažený efekt změn myšlení, doznívající z velké hospodářské recese.

Kousek stranou se na velkém zeleném koberci trávníku úporně snažily čtyři obézní ženy předstírat, že jejich upocená hra vypadá náramně. Skrze velkolistý hustý tropický porost prosvítala probleskující modrá vlnící se hladina bazénu. Zaslechl jsem, jak sebou něčí tělo pláclo z drnčícího prkna do vody. Zahlédl jsem výseč horizontu zálivu se vzdáleným dvojstěžníkem na obzoru. Vystoupili jsme po třech širokých bílých schodech a otáčecími dveřmi jsme prošli do chladného stínu hotelové haly. Za recepčním pultem nám věnovala profesionální úsměv velice pohledná dáma, zaostřila pohled na své hodinky, pozvedla sluchátko a vyťukala dvě čísla, načež se pustila do tlumeného hovoru.

„Hned přijde,“ obrátila se k nám, „hezká lady“. „Co tady dělá?“

„Ach, je to naše ředitelka… Je tady šéfkou.“

Anne Renzettiová se objevila jen pár minut nato. Na šéfku tedy zrovna moc nevypadala. Už jsem zapomněl, že to byla malá, vitální žena. Černé vlasy, tmavé oči, černé obočí, šmrnc rudých rtů. Na sobě měla béžový kostýmek a něžnou bílou blů-zičku, kolem krku uvázán zelený hedvábný šátek, nezvykle vysoké podpatky. Vyšla nám naproti způsobně a hbitě, na Meyera se usmívala s neskrývanou radostí nad tím, že ho znovu vidí. Nastavila mu tvář k přátelskému

polibku. Mně zběžně potřásla rukou a vrhla na mne nedůvěřivý pohled.

„McGee?“

Odpověděl jsem:

„Travis McGee.“

„Myslím, že si na vás vzpomínám… Meyere, jak se vám vede? Vypadáte moc dobře. Pánové, doufám, že neodmítnete drink?

15

Právě jsem se chystala odejít. Marie!? Kdyby se něco naskytlo, budu u sebe.“

Následovali jsme ji západními dveřmi přes plochu s bazény až dozadu do nejvzdálenější chatky, umístěné na podstavcích vysokých šest stop.

Renzettiová vyšla na nízkou verandu po několika schodech a my za ní. Od zálivu sem zaléhal příjemný vánek. Židle z trubek byly poměrně pohodlné. Navrhla nám k pití vodku s grapefruitovým džusem, s čímž jsme souhlasili. Odmítla jakoukoli naši pomoc. Když se po chvíli vrátila, nesouc pití na malém podnosu, byla už převlečená do bílých šortek a nahoře do lehké halenky z růžové gázoviny. Meyer řekl:

„Přijměte mou gratulaci k vysokému postavení, Anne.“

Pousmála se.

„Ve skutečnosti k tomu přispěla náhoda. Nejdříve jsem pracovala jako sekretářka u pana Luddvicka, kterého posléze společnost přeložila z Baltimoru na Havaj, do většího hotelu. Povýšení znamenalo odjezd z Baltimoru. Pan Luddvick se ale dostal do ošklivé nehody. Sám řídil, usnul za volantem a sjel z cesty. Vedení počítalo s tím, že bude neschopen práce šest neděl až dva měsíce, a tak se na mne obrátili, zda bych mohla pokračovat dál sama – jistěže s mírným přilepšením k platu. Odpověděla jsem, že samozřejmě ano. Jenže když panu Luddvickovi dávali dohromady polámanou kyčel, tak chytil nějakou infekci. Nakonec, když byl připraven nahlásit, že by měl někdo dobrý důvod k tomu, aby prošel výkazy za ty tři měsíce, co jsem všechno vedla já, bylo rozhodnuto, že už nebudou nic měnit. Za to, že jsem k téhle práci přišla, vděčím Ellisu Esterlandovi.“

„Ano?“ řekl překvapeně Meyer.

„Kontroluji tady jednou měsíčně každý coul. Vím dobře, co každý zaměstnanec dělá, a taky, co se od něho očekává, aby dělal. Vím, kam přijde každý deseticent, vynaložený na výdaje. Osobně projednávám každou stížnost. Ellis mě naučil, že jsou lidi, kteří se snaží, aby vypadali, že dělají dobrou a důkladnou práci, a vedle nich jsou pak lidi, kteří tu dobrou a důkladnou práci odvádějí jen tak sami pro sebe.

Jsem na sebe zatraceně pyšná a myslím, že právem. Navíc to miluju – totiž dělat tady šéfku, doopravdy to miluju. Ellis říkal: – Všechno, co v životě děláte, si zaslouží nehynoucí péči a stejnou snahu. – A taky říkal, že ve světě polovičních sráčů je ten skutečně úspěšný králem. Nechával mě, abych znovu předělávala věci, ve kterých jsem se dopustila sebemenší chybičky,

16

takže mě často dohnal až k pláči. Ale dnes už to vidím jinak – cítím za to vůči němu vděčnost.“

„Hezky to vypadá,“ povídám do toho.

„Proč jste si mě našli?“ zeptala se.

Meyer naznačil, že odpověď přenechává mně.

„Hovořili jsme včera večer v Lauderdale s Ronaldem Esterlandem, slečno Renzettiová.“

„Mluvili jste s Ronem? Jak se mu vede? Co dělá?“

„Vede se mu zjevně dobře. Měl v Londýně velkou výstavu svých prací a většinu z toho taky úspěšně prodal. Zdá se, že se mu začíná dostávat dost pozornosti.“

„To jsem opravdu ráda. Víte, Ellis ho opravdu utiskoval. Já sama bych nikdy nevěřila, že Ron k něčemu bude. Jeho otec zastával názor, že Ronovy ambice stát se malířem byly absurdní. Domníval se, že je to jen takový únik, výmluva, která má ospravedlnit, že Ron nepracuje. Dost jsem se snažila, aby se ti dva smířili, ale Ellis nechtěl. K Ronovi jsme měla takový svým způsobem mateřský vztah, což je dost zvláštní, neboť je starší než já. Ale myslím, si, že i Josie to tak brala nebo stále bere; určitě ani ona není dost stará na to, aby byla jeho matkou. Opravdu to s ní zacloumalo, když přišla o Romolu.

A co má společného s tím, že vy dva jste mě vyhledali?“

„Jeho postoj vůči otci vyzrál, slečno Renzettiová.“

„Prosím, říkejte mi Anne.“

„Díky, Anne. Ron zjistil, že radost z úspěchu, kterou pociťoval, jaksi ztratil, neboť jeho táta už není naživu, aby s ním tu radost mohl sdílet.“

„Ellis by užasl. Vždycky lidem říkával: – Mám syna středního věku, který žije v zahraničí a vyrábí legrační mazanice na plátna, čímž se snaží žít v nesprávném století –“

„Ron není spokojen s tou historkou o smrti jeho táty…“

„Kde to už dneska je? Nikdy nic nenašli, ani jedinou věc, která by stála za řeč. Ale přitom to nevypadá, že by vůbec na nic nepřišli…“

„Proto se v tom šťourám…“

„Vy jste něco jako policista?“

„Ne,“ opáčil Meyer, „jenom soukromá osoba. Ale měl už mockrát kliku, když se snažil lidem dávat otázky, na které mu pak odpovídali, a tak nakonec lidem jejich věci našel. Můžete mu důvěřovat, Anne.“

„A v čem? Nepamatuji si už většinu z toho, co jsem řekla tehdy policii. Však víte sám, že to nebylo nijak příjemné. Byla

17

jsem tehdy osamělá ženská, která žila na palubě přepychové lodi s umírajícím mužem o dost starším. Do slušného jednání měli daleko. Hlavně se vraceli k tomu, že kdyby byl Ellis tak nemocný, tak že nemůžou pochopit, proč jsem ho tehdy nevezla já. Rozváděl se s Josephinou? Kdyby se rozvedl, měla jsem v plánu vzít si ho? Hádali jsme se před tím, než tam jel?

Nakonec jsem už toho měla dost. Řekla jsem jim, že už jim na žádné otázky odpovídat nebudu. Snažili se dostat mě do psychického tlaku, ale předtím mě měl v takovém presu on sám, že to z jejich strany nemohlo uspět.

Podívejte se, vyřiďte Ronovi, že jsem opravdu ráda, že se mu daří. A řekněte mu, že jsem si úplně jistá, že kdyby se Ellis u něho objevil, byl by na něho taky hrdý. Uděláte to?“

„Samozřejmě, že to uděláme,“ odpověděl Meyer.

„Jezdíval Ellis na obdobné výlety častěji, aniž by řekl proč?“

„Nikdy! Řekla jsem vám všechno, co o tom výletu vím. V té době se zase cítil líp. Asi měsíc zase získával ztracenou půdu pod nohama. Taky něco nabral na váze, co shodil krátce předtím, a taky chytil barvu. Hovořil dokonce o tom, že je dostatečně silný na to, aby letěl do Los Angeles navštívit Romolu a aby si promluvil s Josií a s lékaři. Romolu chtěl moc vidět, ale současně se toho bál. Telefonoval s lékaři a ti mu řekli, že tady není žádná naděje – to byla pro něho hrozná věc. Myslím si, že Romolu měl opravdu moc rád. Mne či kohokoliv jiného nikoliv. Takže dobrá: když jsem se vrátila v pondělí z nákupů, den před tím, než byl zavražděn, telefonoval…

Většinou jenom říkal: okay, okay, okay. Měla jsem tehdy dojem, že je to dálkový hovor a že někdo volal jeho. Odpoledne a večer pak vypadal dost zamyšleně. Než šel do postele, řekl mi, že druhý den pojede do Citrus City. A hned dodal, že pojede sám. Nechtěl mi říct proč a zapověděl mi, abych se ho dál ptala.“

„Nenapadá tě nic, proč to nechtěl říct?“

„Neměl to ve zvyku. Ne, že by byl vůči mně tak uzavřený. Bylo to prostě tím, že mu nezáleželo na tom, co o něm vím a co ne. Nebyla jsem naprosto v postavení, abych mohla nesouhlasit s tím, co se rozhodl udělat. Sama nevím, proč jsem neodešla. Všechno to nějak tak pokračovalo, že to bylo právě tak, jak to bylo. Dává to nějaký smysl?

Byla jsem v kleci s otevřeným vchodem a já si těch otevřených dveří nikdy nevšimla. Je tady jedna taková věc: způsob myšlení měl vědecký; víte, začínal jako výzkumník. Jedna z

18

věcí, kterou nenáviděl nade vše, bylo to, když udělal něco směšného a přišlo se na to.

Věděly jak je nemocný. Říkali jsme si navzájem, že vydrží. Možná, že se z té rakoviny vylízal; ale on to věděl líp. Pravděpodobně měl metastázy už dřív, než se to zjistilo poprvé. Chemoterapie mu to na chvíli zarazila, právě tak, aby se zotavil z vedlejších účinků, které ta léčba měla, ale když zlepšení končilo, následující chemoterapeutické série by ho už nedokázaly vrátit dál,

než ty předcházející. A je tu otázka, zda by něco vůbec potlačily. A taky by se vrátily bolesti.

Jediná věc, která by ho – podle mého názoru – mohla přimět k tomu, aby. něco přede mnou držel v tajnosti, mohla být myšlenka, že bych to považovala za směšné. Naděje může být hrozná věc… Myslím, že pokud by tam jel, aby se podrobil nějaké mastičkářské kúře, tak že by to mohla být příčina, proč mi to neřekl.“

„Nabízí někdo v Citrus City něco jako zázračnou léčbu?“

„Nepokoušela jsem se to zjistit. Ale řekla bych, že pokud by tam něco takového bylo, místní policie by se do toho určitě pustila, už proto, aby přišli na to, zda se s někým kontaktoval; o jeho stavu věděli.“

Meyer si odkašlal. Vyhlížel dost nespokojeně. Pohlédli jsme na něho a on řekl:

„Nejistá možnost, že vám to neřekl, tu přece byla vždycky. Kdybyste o tom věděla, udělala byste všechno pro to, abyste ho od toho odradila?“

„Kdybych věděla o čem?“

„Že on sám přesně věděl, kolik mu z jeho života zůstává, a že si zařizoval všechno tak, aby byl zavražděn…“

Pohlédla na něho vytřeštěnýma očima.

„Ne,“ řekla pak rozhodně. „Byl to velice drsný člověk – celý chlap. Rakovina byla pro něho výzvou, dotírala na něho a on odpověděl. Mohl snad odložit to, že by si bral tablety proti bolestem, a pak pozorovat, jak hrozné by ty bolesti byly. Bylo by to pro něho něco jako nedůstojná kapitulace, kdyby to udělal tak, jak vy říkáte. On jenom sbíral síly na další bitvu.“

„Dobrá – návrh se stahuje z pořadu,“ řekl Meyer.

„Mohlo to mít něco společného s Romolou?“ zeptal jsem se.

„Kdyby tomu tak bylo, řekl by mi to.

Na nějaké dárky či překvapení nikdy moc nebyl. Víte, když jsem měla narozeniny, dával mi peníze, ať jdu a koupím si něco sama.“

19

Zeptal jsem se:

„Mohla být nějaká souvislost s tím, co se chystal udělat a tím, co si vzal na sebe?“

„To ne. Nosil šedé kalhoty a světle modrou mačkanou sportovní košili s krátkými rukávy. Když pobýval někde v místech, kde bylo chladné klima, tak si bral s sebou lehčí proužkované sako. Myslím, že ho měl s sebou i v tom hotelu, alespoň podle toho, co uvedla policie. Ale neměl ho na sobě, když… když ho zabili.“

Popostrčila si židli maličko dopředu, aby mohla položit své dlouhé holé nohy na zábradlí verandy. Byly štíhlé a pěkně formované, mírně opálená pokožka vypadala bez kazu – jako z plastu.

„Procházela jsem si to v duchu snad tisíckrát. Tehdy bych si to nepřipustila, ale později jsem to udělala a ulevilo se mi. Celou tu dobu jsem se na něho vázala tak silně, že jsem s ním všude chtěla být. I při všech těch bolestech. Chtěla jsem se o něho postarat v případě, že by byl nemocen. Sama jsem si nakládala práci navíc a zároveň jsem se toho hrozila. Svým způsobem je to přirozené. On mě nemiloval, ale svým způsobem mě měl rád. Nezapomeňte, že jsem neměla nejhorší postavu a k tomu jsem byla poslušná jako výstavní pes. Jistým způsobem jsem ho milovala, řekla bych, že to může být něco jako určitý zvyk ve vztahu dvou lidí.

Víte určitě, jak to myslím: omlouváte sami před sebou způsob, kterým žijete svůj život, a namlouváte sami sobě, že pro jiného člověka ve vašem životě už není místo. A tak se zamilujete… Ženy často žijí s hroznými muži, vidíte to jistě všude kolem sebe tak jako já… Divíte se proč, neboť víte, že se v takovém životě zahazují, a zdá se vám, že si zaslouží daleko víc než to, co mají. Ale přesto s těmi muži stále zůstávají; zůstávají a stárnou. Opakují si přitom tak často, že je to láska, až se to jakousi láskou stane. Dnes jen těžko chápu onu Anne Renzettiovou, kterou jsem byla tehdy. Ba, jak se tak dívám nazpět, zdá se mi, že ji vůbec nechápu.

Takových ženských je nás myslím hodně. Stáváme se jinými lidmi: je to reakce na jinou dobu, jiná místa, jiné povinnosti. Dost možná, že během svého života se začleníme do relativně hodně omezené skupiny lidí, ačkoliv ve skutečnosti bychom toho mohli dostat daleko, daleko víc – pokud by nám život poskytl větší šanci.

Nu, mě to zaválo sem. Vím teď, kým vlastně jsem, a tohoto ži –
20
vota se nyní budu držet tak dlouho, jak to jenom půjde. Snad jsem nikdy ani pořádně nevnímala, kým jsem vlastně byla. K! dyby nebylo bývalo došlo k tomu, že nový ředitel usnul za volantem, nikdy bych se s nejvyšší pravděpodobností o této nové Anne v sobě nedozvěděla. Nemůžete přece míjet to, co ani nedokážete rozeznat, že ano? To je možná právě ono, proč čas od času prožíváme neurčité, zábavné, malé záblesky smutku. Něco nám schází a my sami nevíme, co vlastně, dokonce ani nevíme, jestli se to vůbec někdy dozvíme."

Meyer na ni pohlédl se souhlasem v očích.

„Když víte, kým jste ve skutečnosti, vstřebáte se do své kůže daleko pohodlněji. Přikládáte totiž setsakra menší význam tomu, jaký dojem uděláte na lidi. Můžu vám říct, že tady můj přítel McGee si nebyl nikdy zcela jist tím, čím vlastně je."

Vrhla na mne rychlý, zkoumavý pohled. Mělo to neočekávaný účinek.

„Přemýšlet sama o sobě jako o druhu buřičství?" zeptala se pak ne zcela jistě.

„Tak něco," přitakal Meyer. „Jistá neochota k uplatnění emocí a nutnost prožít si vše sám, a to chladně i žhavě, ale i natvrdo a jemně. Rachotit si to životem a dokázat se odrážet od zdí."

„Neměli byste vy dva radost, kdybych se šel maličko projít?" zeptal jsem se. „Mohli byste se prohrabat v mé duši řádně a do hloubky. Meyere, kruci, jaký druh přátelství a oddanosti mi to tady projevuješ?"

„Sony," opáčil. „Pořád myslím na Anne jakoby v duchu starého přátelství; ale vlastně jsme spolu mluvili pouze jednou, ne?"

„Ano. Bylo to jednoho večera na palubě lodi Caper. Mluvili jsme spolu jen několik hodin. Bylo to krátce nato, co šel Ellis spát. Ale přišlo mi to tak, jako bychom se znali odjakživa, celým životem nazpět, až do dětství."

„Jo, to on ovládá tak dobře, že by. z něho mohl být úspěšný podvodník světového formátu. Jenže občas má pochybnosti a ty se mu staví do cesty v podobě zábran."

„Takže vy jste vlastně svým způsobem podvodnický tým, neboť se snažíte dostat i mne tam, kam potřebujete?“ zeptala se.

„Formuloval bych to tak, že můžeme spojit své síly, abychom společně zjistili víc o tom, jakým způsobem zemřel Ellis Esterland,“ odpověděl jsem jí.

„Nemá snad zatracenou spoustu jiných, opravdových potřeb? Ne. To se mi nejeví fér. Ellis Esterland byl důležitým článkem

21

řetězu mého života. Pracovala jsem pro něho šest let, přesto můžu říct, že jsem toho člověka nikdy nepochopila.“

„A co ty jeho ženy?“ zeptal jsem se.

„O té první, Ronově matce, nevím vlastně nic. Její fotografii jsem nikdy neviděla. Vím, že se jmenovala Connie, a slyšela jsem, že to byla skutečná krasavice. Nevím, jak vypadala, on Ellis si kolem sebe moc na fotografie nepotrpěl.

Judy Priscová a Josie Laurantová samozřejmě byly – a vlastně obě stále jsou – hezké ženy. Ellis měl rád, když byl viděn ve společnosti žen, za nimiž se lidé otáčeli. O sobě samotné bych si dovolila předpokládat, že jsem na seznamu figurovala až někde dole. Ale viděno ze správného úhlu, existovaly i chvíle, které patřily výsadně mně.

Kdykoliv jsme spolu někam vyráželi, věnoval se nejdřív pečlivě mně. Posoudil mě vždy velmi kriticky, co se týkalo modelu a barvy šatů, účesu a mnou zvolené bižuterie.

Soužití s Judy skončil hodně rychle. Řekla bych to asi tak: zabodovala a mohla odpochodovat s pěkným balíkem. Ano, v době své smrti byl stále Josiiným manželem, ač už byli v té době právně odloučeni. Je docela možné, že měla pro něho pochopení – ale to nevím, nemůžu k tomu nic říct. Josii mám docela ráda.“

„Setkala jste se s ní?“ zeptal se Meyer.

„No jistě. Přiletěla letadlem v době, kdy to začalo jít s Ellisem hodně z kopce. Nemůžu říct, jestli to byla skutečná obava, nebo zda šlo o jakýsi morální závazek. Ellis jí posílal něco jako podporu ve výši pěti tisíc dolarů každý měsíc. Ve Stamfordu se zdržela deset dnů, během nichž opravdu hodně času strávila s ním. Vždycky, když končily návštěvy, měly jsme příležitost hodně spolu hovořit. Pravda,

napřed jsme se opatrně oťukávaly a byly jsme vůči sobě patřičně ostražité. Ale to se dá myslím pochopit. Konec konců, byla to stále ještě jeho manželka a já byla něco jako závěrečná položka. Ona je zvláštní, velice impul-sivní osoba. Mám takový názor, že neví sama, co bude v nejbližší chvíli dělat nebo co řekne. A taky vám řeknu, že v té době to byla – podle mého názoru – jedna z těch matek, které mají dvacetileté potomky a vypadají i přitom skvěle. Hezčích jsem viděla málo… No jejda… je opravdu fantastická. A ke všemu to bývala vynikající herečka.“

„Pustila to k vodě?“ zeptal jsem se jí.

„Spíš pustili k vodě oni ji. Ellis se o tom párkrát zmínil; měla snad až příliš moc temperamentu a byla hodně náladová a těžko ovladatelná.“

22

„Viděla jste ji od té doby?“ zeptal jsem se znovu.

„Ne. Ovšem mluvily jsme spolu poté, co došlo k Romolinu zranění. Volávala mi občas a probraly jsme tak spolu leccos. Působilo to na mě tak, že když se mnou hovořila, uklidňovala se. Kdyby měla volat přímo tam, asi by neměla daleko k hysterii.“

„A Ellis věděl, že je na tom tak špatně?“ vstoupil do hovoru s další otázkou Meyer. „Jednali s ním lékaři na rovinu?“

„No jistě. Museli… Jakoukoliv vytáčku by odhalil hodně brzy. Bylo prakticky nemožné se pokoušet lhát mu. Pečoval o něho vynikající specialista, nějaký dr. Prescott Mullen. Když jsme pobývali na Caperu, několikrát tam Prescott za ním přiletěl, aby ho vyšetřit. Postupem času jsme se stali opravdovými přáteli – je to velmi dobrý člověk.“

V jejím hlase bylo možno vycítit jemný, ale důrazný akcent na slovo velmi.

„Vlastně,“ pokračovala, „ho tady zítra očekávám, zamýšlí tu asi týden pobýt. Telefonoval mi, že má za sebou období hodně tvrdé práce a že by si rád nějakou dobu oddechl.“

„Docela rád bych věděl, jestli nám k tomu všemu, o čem tady spolu mluvíme, může něco dodat..?“ ptal se Meyer.

„Jako co?“ zeptala se Anne.

„Inu, třeba něco k tomu, že jestli byl Esterland postaven tváří v tvář velice škaredému konci, jakémusi vysoce nepříjemnému finále jeho života, tak že vám možná něco neřekl, Anne. Pořád se pozastavuji nad tím, jak si zaranžoval vlastní smrt. Měl pojištění na život?“

„Ano. Pojistka byla docela vysoká. A byla by bývala platná i v takovém případě, kdyby se sám připravil o život sebevraždou, třeba kdyby se zastřelil. Dlouhou dobu vlastnil revolver.“

„Znala jste jeho osobní finanční poměry?“

„Meyere, byla jsem jeho sekretářkou… Vedla jsem účty, dělala bilance v šekových knížkách, vedla jsem jednání s makléři a právníky – to všechno byla moje práce. A nebylo té práce málo, zvláště od té doby, co přesunul své zákonné bydliště na Floridu a začal si vytvářet ve Fort Lauderdale nové konexe v oblasti bankovnictví a svěřeneckých poboček. Banka a já jsme byly spoluvykonavateli jeho poslední vůle – taky jsem za to dostala honorář, kromě peněz, které mi odkázal.

Vidím na vás na obou zvědavost. Máte v očích otázku, zda jich bylo hodně. Řeknu vám to. Bylo toho… dvacet tisíc dolarů. Abych byla upřímná, zmátlo mě to. Myslela jsem si totiž, že bud těch peněz bude hodně, anebo že nebudou žádné… Pak jsem se

23

přiklonila k tomu, že nedostanu nic, protože v závěti jsem nebyla uvedena. Ale udělal o mně zmínku v dovětku k závěti, který doplnil asi měsíc před tím, než ho zavraždili. Znovu bych ale chtěla zopakovat: Ellis by si nikdy neorganizoval svou vlastní smrt…“

„To, v čem Ron trefil do černého,“ opáčil jsem, „je to, že kdokoliv, kdo připravoval smrt muže, předurčeného v brzké době umřít, by v žádném případě neměl dědit. Takže aby bylo jasno: to, o čem nyní mluvíme, je způsob, jak Josephina Laurant Esterlandová zdědila většinu majetku.“

Má poznámka ji vyděsila.

Rychlým pohybem stáhla nohy ze zábradlí dolů a natočila se obličejem víc ke mně.

„Tak tohle si Ron myslí? Vypadá to mírně zvrhle. Chci tím říct, že to působí jaksi… neobratně, těžkopádně.

Uvažte o jak frekventované místo se jednalo. A svědci… Kolik detailů v tom nemuselo klapnout… Samozřejmě je mi jasné, co tím myslí: kdyby Romola v komatu zemřela – a k tomu se schylovalo a nakonec se to taky stalo – pak by Josie nedostala než zanedbatelné odbytné… A její podpora by vyschla, když Ellis zemřel. My – tedy Ellis a já – jsme brali jako hotovou věc, že Ellis svou dceru přežije…

A hodně jsme mluvili o té nadaci. Esterland měl připraveny a dohodnuty schůzky s právníky a důvěrníky a taky se svou CPA, aby byly vypracovány řádnou cestou finální detaily. Ale než stihl ty věci dát definitivně do pořádku, tak zemřel… Ono to bylo tak, že než měla Romola tu hroznou nehodu, tak té nadaci zase tolik myšlenek a pozornosti nevěnoval. Ano. Vše bylo dost jinak – taky to, že kdyby Romola svého tátu přežila, Josie by nebyla bývala dostala dost velkou částku, že…

Josie je tedy potenciální podezřelá osoba.

No. Je dost užvaněná, nedokáže udržet jazyk za zuby…“

„Máte na ni kontakt?“ přerušil jsme ji.

„Myslím, že na poslední její dopis jí dlužím odpověď. Nějak to mezi námi uvázlo. Ostatně, Ellis byl svým způsobem všechno, co jsme my dvě měly společného. Vzpomínky na něho jsou asi nedostačující k tomu, aby naše přátelství mohlo pokračovat. Vzpomínám si, že v tom posledním dopise se zmínila, že se zase vrací nazpět do zaměstnání. Psala tam, že to vše nebyla nijak pěkná záležitost, ale teď že už se zase těší do práce.“

Anne si povzdechla. Očima sledovala hladinu své sklenice. Pohlédl jsem na ni. Zamlouvala se mi její linie tváře a brady,

24

jemný výraz delších tmavých řas, malá pevná prsa pod růžovou gázovou halenkou i zdůrazněná křivka horní části oblého stehna. Nepřihlédaje k jemným vějířkům vrásek kolem očí a sotva postřehnutelnému polštářku pod bradou se dalo konstatovat, že ji uplynulá léta téměř nepoznamenala. Pohlédla i do našich sklenic, aby je následně vzala s tím, že připraví novou dávku pití. Jakmile se vrátila, navázala, jako by ani na chvíli neodešla: „Nemůžu pochopit, proč je Ron tak podezíravý a rozrušený… Ale říkám si – stalo se.

Nejsem s vámi zajedno v tom, že by všechno mohl někdo naplánovat. Co budete dělat dál?“

„Pojedeme do Citrus City. Porozhlédneme se tam, co má vlastně místní šerif,“ odpověděl jsem jí.

„Kdyby něco měl, „nezatkl by někoho?“ ,

„Musíte mít hodně pevná fakta, než můžete vstrčit někoho pod zámek. Ale mohl by mít povědomí o něčem, co by nám třeba mohlo pomoct.“

„Je to možné. Ale nyní, pánové, dovolte, abych vás pozvala k obědu a nabídla vám jednu z největších místních pochoutek, specialitu Eden Beach.“

„Proč byste nás vy měla zvát k obědu?“ zeptal se Meyer.

Poklepala mu na rameno.

„Reklama, drahý Meyere. Mám přijatelný účet na vedlejší výdaje, jímž disponuji já sama. Příležitostí, jak ho využít, nemám zase tolik, jak by se mohlo zdát. Tak mi udělejte tu radost…“

3. KAPITOLA

V sotva načatém odpoledni jsem odbočil z jednačtyřicítky na osmsetšestačtyřicítku. Drandil jsem šito liduprázdnými silnicemi, míjeje Corkscrew, Immokalee a Devil’s Garden. Běžní výletníci dávali přednost širším vozovkám, svírajíce nervózně volanty, až jim z toho bělaly klouby na rukou, když museli zůstávat stát před signály semaforů. Sedí, čekají, až naskočí zelená, a zírají na nekonečné řady krámů kolem, zaplavených levným zbožím. A mezi tím cypřiše, výkaly volavek a možnost nechat si na počkání připravit tukem se lesknoucí kuře na grilu.

Naproti tomu my jsme pohodlně ujížděli divočinou a pozorovali ptáky a větrem pročesávanou flóru. Kolem nás se jako ve filmu přesouvaly dozadu staré budovy osamělých rančů, situova –

25

né téměř vždy pod stinnými stromy, střídané množstvím poklidných širokých hlav pasoucího se dobytka.

Nechali jsme za námi táhlé stoupání kolem sedmadvacítky, projeli kolem Sebringu, Avon Parku a směřovali nyní po šestsettřicítce přes Indián Lake Estates k Citrus City od západu. Jak jsme krajinou projížděli, bylo znát, že je zde v pečlivém pořádku

každá, byť sebemenší věc. Porosty kolem nás pochodovaly v úhledných šicích jako pluky Prusů. Některé ostřikovače byly nastaveny tak, že při opakovaných otočkách směrem k silnici padalo mezi alejemi při jejich kraji k zemi drobné mžení.

Západně od městského distriktu jsme si zamluvili asi na šest hodin motel. Šlo o nízkou, bílou rámovou konstrukci, která ve svém středu ukrývala kancelář a jejíž restaurace nabízela porce, jež neměly – řečeno s mírnou nadsázkou – daleko k Mount Vernonu. Před třiceti motelovými odděleními bylo zaparkováno v mírném oblouku asi pět aut.

V recepci posedávala hubená žena, s tváří ošlehanou větrem, jejíž věk byl neurčitě střední. Měla očividné problémy se svými zuby, a proto když hovořila, křivila komicky ústa a snažila se je dost často zakrývat rukou. Působilo to asi takovým dojmem, jako když se malé dítě pokouší'ukrývat smích.

Jakmile jsme se zapsali a současně předem uhradili účet, zeptal jsem se jí:

„Povězte… je tady ještě pořád šerifem Dave Banks?"

Než odpověděla, pohlédla na mne zkoumavě.

„Panebože, to ne… Dave je už dobrých šest roků po smrti. Tak bych řekla, že jste tady nebyli už hezky dlouho. Šerif, co ho tady máme teď, byl zvolen nedávno. Nějaký Milford Hampton…

Říkají mu Ryba… ale do očí ne; no, je to proto, že má trochu oči jako ryba a celkově tak možná působí. Taky má ústa a oči dost nehybné. Je možné, že jste o jeho rodině už slyšeli: jeho dědeček měl severním směrem od města velký ranč – Star Bar. Vlastně ho má rodina ve vlastnictví stále, ovšem už bez toho, co předtím odprodali na zřízení parkových ploch. Jo, něco taky prodali na městskou zástavbu…"

„Ano, myslím, že jsem to jméno slyšel," pobídl jsme ji.

„Nedá se říct, že by se nesnažil, ale je to tady každým rokem o poznání horší. Těžko říct, čím to je. Potlouká se tady spousta takyvýletníků, různých vandráků a sprostých pobudů, chlastají a jsou ochotní hned na člověka vyrukovat s kudlou. A bývalo tady tak hezky a ticho… A teď? Chtěla bych vidět ženskou, která by

26

šla v sobotu večer do města. Obchody, co za něco stojí, jsou‘ všechny na Groveway Mail…

Podívejte se, pane, když budete chtít poctivou večeři za slušnou cenu, tak večeře podáváme od šesti do půl deváté; dnes je žebírko a kuře.“

Kancelář šéfa věznice v River County se nacházela v moderní bílé budově, tyčící se naproti žlutým vyšňořeným vížkám a jakémusi minaretu na střeše starého soudu zdejšího distriktu. Vedle budovy – za důkladným plotem – parkovaly služební vozy a hlídková auta. Když jsme vcházeli do budovy, odněkud mimo náš zorný úhel bylo slyšet monotónní hlas operátorky. Za stolem psala něco na stroji obézní dívčina s distinkcemi na ramenou světle modré uniformy. Úporně ťukala dvěma prsty – po našem příchodu s úlevou opustila tuto vyčerpávající činnost; ovšem na nás nepohlédla nijak nadšeně.

„Chcete něco?“ zeptala se nevlídně a podrážděně.

„Jistě,“ opáčil jsem. „Ale kdybych něco chtěl, pravděpodobně byste mi jednu vrazila..?“

„Vyjeden…“ uculila se buclatě. „Za kým jdete?“

„Jdeme za tím, kdo má na starosti vraždu Ellise Esterlanda,“ pohlédl jsme na ni.

„Esterland, Esterland…“ přemýšlela. „Ach ano: to byl ten bohatý chlápek, milionář, že… No, už je hezky dávno-–Podívejte se, co toho tady máme… Teď je neděle – neděle, která je na to, aby si člověk řádně odpočinul po sobotní noci, ne? Dnes večer z toho nic nebude, rozumíte mi? Musím nejdřív dodělat tady ty věci, je to nutno odevzdat.

Nemohli byste, hošani, přijít zítra?“

„Měl to někdo přiděleno extra?“ ,

„Sama si teď nevzpomínám… Řekla bych, že je to pořád otevřená věc, však víte, co myslím. Při měsíčním raportu vždycky šéf probírá se strážníky všechny neuzavřené případy, aby jim nějak připomenul, že je třeba mít oči dokořán a dál se vyptávat v tomhle ohledu, i když jdou zrovna po něčem jiném.

A vy, chlapci, vy jste z kterého?“

V tu samou chvíli z jedné kanceláře vyplul nezdravě vyhlížející muž v pytlovitých žlutých kalhotách, který tiskl pod paží velký štos

papírů. Očividně měl namířeno do nějaké jiné kanceláře. Přes kalhoty mu volně plandala polynéská košile.

„Hele, Barney! Barneyi, postůj! Možná, že bys těm hochům tady mohl pomoct. Potřebovali by vědět, kdo má u nás pořád na

27

starosti případ toho milionáře, co ho tehdy ubili k smrti na tom odpočívadle u nadjezdu…“

Barney vskutku zůstal stát a začal na nás upřeně civět. Pomalu a opatrně nás odhadoval. Zřejmě jsme obstáli, takže nás nenápadně natlačil do vzdálenějšího kouta místnosti, dál od obézní slečny, píšící na stroji jako datel. Zaváněl z něho ostře zakyslý pot.

„Jmenuji se Odum,“ představil se.

„Meyer. To je pan McGee,“ ujal se slova Meyer. Ruku k potřepání nenapřáhl nikdo z nás.

„Co by vás na té věci zajímalo?“ navázal Barney. „Víte, máme tady neustálý pres, musíme to vzít zkrátka. Rozhodně nemám čas na spisovatele, novináře nebo dokonce takové, co jsou zatracení čmuchalové…“

Pohlédl na nás s tázavou vyčkávaností.

Zatímco jsem váhal, jaký zvolit další postup, vložil se do věci osobitě Meyer. Napřáhl k Barneymu ruku, v níž svíral jednu ze svých četných vizitek, připravených pro podobné situace. Pochyboval jsem však, zda to bude mít úspěch. Ale navštívenka vyhlížela solidně: silná, na krémovém podkladě, se zvýrazněným ozdobným písmem. Za jménem řada zkratek, na něž na všechny nemá její majitel zdaleka nárok. Na levé dolní části speciální přisvojené označení: Certifikovaný ručitel. Údajně provádí sám jakési rozsáhlé výzkumy a své rezultáty redukoval z nutnosti na tato slova. Kupodivu to působilo dojmem jisté originality, nepostrádalo to podtext peněz a dýchala z toho osobní autorita. Snad se lidé chovají k certifikovaným ručitelům s respektem všude. Pokud se našli takoví, kteří se vyptávali, co že to vlastně znamená, dokázal jim to vysvětlit takovým způsobem, že jeho autorita u nich ještě vzrostla.

„Pan McGee je mým asistentem, pane,“ pokračoval Meyer. „Esterlandovy majetky jsou rozvrženy do několika přechodových etap, ve kterých budou splatná jistá finanční zatížení a také určité

klausule v rámci časového harmonogramu, což zahrnuje nevyhnutnou povinnost dbát na předepsané aspekty pro zdanění majetku, jež koexistují se zbývajícími transakcemi.

Jsem si proto jist tím, že všechny tyto věci budete pojímat jako pouhou formalitu, pane. Je jenom nezbytné, abychom vysledovali osvědčení a provedli certifikaci, že ano. Je třeba potvrdit, že jsme skutečně pokračovali až do Citrus City a že jsme přezkoumali stav věci otevřené, co se týče vraždy samotné, následně pak o všem podat zprávu našim administrátorům a

28

právním zástupcům tak, aby se věci mohly pohnout kupředu a nezůstávaly dál trčet na stolech právnických byrokratů.

Věřte mi prosím, když vám řeknu, že oplátkou za vaši spolupráci vám zabereme minimum času, zbývajícího důstojníkovi, který řádně chrání zákon."

Odumovy oči nabyly maličko skleněného výrazu. Lehce se otřásl – tak se nějak oklepává pes, když vyleze z vody – a pravil vyčkávavě: i

„Chcete tedy… pouze zjistit… jak jsme daleko s tou věcí, ano?"

„Tak… samozřejmě na zcela důvěrném základě."

„Jistě. To vidím. Dobrá… Myslím, že Rick Tate, zástupce Rick Tate, bude ten, kdo to má všechno nejlíp v dobré paměti. Zeldo," obrátil se k dívce, „kde je Rick?"

Ťukání stroje ustalo.

„Rick? Rick jel přece s Debbií kvůli její mámě nahoru do Eustis. Je na tom prý zase špatně. Bude tu zase na zítřejší směnu zpátky, to je tak od čtyř do půlnoci."

„Natrefíte ho tady zítra," řekl Odum. „Chodí tak kolem půl čtvrté."

„Mohli bychom dostat něco jako neformální doporučení?" zjišťoval Meyer. „Třeba byste to mohl napsat na zadní stranu té vizitky, co jsem vám dal."

Odum přešel k Zeldinu stolu a tam napsal na zadní stranu Meyerovy vizitky následující text: „Ricku, můžeš těm lidem klidně říct všechno, co se nám podařilo shromáždit o Esterlando-vi – stejně toho moc není. Barry Odum."

Ve chvílích, kdy jsme vycházeli z budovy ven do teplého večera, řekl jsem Meyerovi:

„Certifikovaný ručitel, no ne! Měl bys psát politické úvodníky.“

„Ukaž to, ať se na to mrknu… Pasuji tě na konzultanta pro záchranu ztracených věcí. Tak, pane poradce, Anne nás nazvala duem podvodníků, co budeme jako úspěšný párek podnikat do zítřka?“

„Navrhuji omrknout hotel Palmer. Tam přece viděli ještě živého Esterlanda jako jedni z posledních… Ovšem, jen tak mimochodem, příteli, s tím Barleym Odumem jsi to zaonačil moc šikovně.“

„Nebylo to nejhorší.“

S většinou motelů v centrálních floridských městech, která nedosáhla hranice jednoho sta tisíc obyvatel, to šlo z kopce ruku v ruce s úpadkem periferií. Mnoho z nich se proměnilo v kance –

29

lářské budovy, jiné v nájemná parkoviště, řada jiných se stala posledním azylem přestárlých příslušníku chudších vrstev obyvatel.

Přestože zdejší předměstí zchátrala očividně a nepopiratelně, hotel Palmer byl příjemným překvapením. Přivítala nás čistá prostorná hala, nenucené a příjemné osvětlení, upravené a čisťounké dámy za recepčním pultem i v kiosku s tiskem. Všude ořechové dřevo i leštěná mosaz. Tmavý bar v blízkém sousedství haly nesl název The Office. Pablesky bodových světel pronikaly dolů na lesklou plochu, za níž kraloval vousatý barman, ale i na naleštěné sklo, na kvalitní značky alkoholu v pozadí baru, stejně jako na polstrovaný lem baru a na černé židle, v nichž bylo znát mosazné hlavičky velkých šroubů.

O něco dál v rohu se držel nějaký pár za ruce, natažené přes desku stolu.

Barman na nás zareagoval:

„Pánové…“

A nacvičeným pohybem před nás přisunul tácky. Vybral jsem si míchaný Boodles s ledem a Meyer si přál bílé víno. Poté, co nás barman obsloužil, stáhl se opět do oné přesně odměřené vzdálenosti, kterou udržují zkušení barmani od zákazníků: dostatečně daleko, aby nám poskytl očekávanou intimitu, a současně dost blízko pro případ,

že bychom ho zamýšleli vyzvat, aby se k nám připojil, kdybychom s ním zamýšleli promluvit.

„Nevypadá to špatně," povídám mu.

„Díky, pane."

„Hodně práce?"

„O víkendech nic moc. Největší záběr je vždycky kolem poledne, teda přes týden – a taky, když jsou koktajlové večírky."

„Nalil jste mi slušnou dávku toho ginu…"

„Děkuji, pane. Víte, není to tady tak úplně komerční místo. Míním to v tom smyslu, že by u toho byla moc vysoká režie. Majitelem je tady společnost National Citrus Associates. Koope-ranti a někteří velcí pěstitelé si tady zadávají svá apartmá. Probíhá tu spousta konferencí, sjezdy, obchodní mítinky, zajíždí sem řada podnikatelů ze zámoří, objevuje se tu dost lidí z vlády, ať státní nebo federální. Je to tu něco jako klub. Počet volných pokojů je limitován."

„Jeden náš známý z Fort Lauderdale se tady u vás zastavil na obědě zrovna toho dne, kdy ho pak zabili. To bylo tam na odpočívadle u mimoúrovňového křížení. Je to rok a devět měsíců… Ellis Esterland…" přidal se k nám Meyer.

30

„Tragická záležitost," opáčil barman. „Utloukli ho k smrti a pak ho obrali. Dnes je na světě spousta nesmyslného násilí. Jsem tady teprve pět let a pozoruji citelný rozdíl za tu poměrně krátkou dobu.

Vzpomínám si, že si tehdy pan Esterland, než odešel do jídelny, kde se podávají k obědu grilovaná jídla, dal tady u baru drink. Seděl tehdy přesně tam, co dnes sedíte vy, pane.

Žádal tehdy hodně suchou Gibson vodku, jenom tak, bez ničeho. Krátce nato, co odtud odešel, přišla z grilové jídelny objednávka na další. Jeho jméno jsem v té době pochopitelně neznal. Po té věci mi pak poldové ukázali jeho floridský řidičák. Poznal jsem okamžitě i na té malé barevné fotografii, že je tím mužem, co tady byl."

„Nač se ohledně toho vyptávali?" zeptal jsem se ho. Pokrčil rameny.

„Ptali se, jestli jsme mluvili o něčem jiném mimo to, že si objednával pití. Řekl jsem jim, že ne. Motalo se mi tu kolem baru na

tucet zákazníků a měl jsem dost své práce. Neměl jsem skutečně v tom frmolu příležitost všimnout si ho tak, abych si udělal jakoukoli představu o jeho duševním stavu.

Na co se mě ještě vyptávali?

Jestli byl nervózní, jestli se cítil nad věcí? Nemohl jsem jim vůbec pomoct. Podle toho, jak se tady choval, jsem ho tipoval na významného podnikatele, který je navyklý na kvalitní obsluhu. S nikým tady nemluvil a nikdo se k němu nepřidal. Mluvili potom taky s číšnicí, která ho obsluhovala, s lidmi v recepci, kteří se s ním mohli kontaktovat, a s holkami z novinového stánku. Ale viděl bych to tak, že to bylo všechno zbytečné a že se nic užitečného nedozvěděli. Alespoň – pokud vím – tak tady nikoho nezatkli.“

„Něco je na tom zvláštní…“ řekl jsem. „Proč by měl člověk zajet na odpočívadlo na dálnici poté, co ujel sotva šest mil?“

„Snad potíže s vozem?“ nadhodil barman.

„Měl nový vůz Lincoln Continental a měl najeto jen něco málo přes dva tisíce mil,“ prohodil Meyer.

„Dost možná, že mu nebylo dobře,“ uvažoval barman. „Extra zdravě zrovna nevypadal – barvu měl takovou, že se mi vůbec nelíbila.“

U pultu se objevili tři noví hosté. Bujaře se smáli. Oblečeni byli jako podnikatelé z Dallasu: na hlavách rančerské klobouky a na nohou ručně šité holínky. Něco jako džusoví králové.

31

Barmana oslovili jako Harryho a on je pozdravil jejich křestními jmény; objednali si dva bourbony a skotskou.

Dopili jsme druhou dávku, načež jsme vyrazili do jídelny, kde na nás čekaly steaky slušných rozměrů. Zelený hlávkový salát a smažené francouzské brambory nám s obratnou rutinou naservírovala objemnější ženština, která nemohla o nikom, kdo tady byl hostem před rokem, nic vědět. V té době tu totiž nebyla ani ona sama.

Když jsme dorazili do motelového pokoje, natáhl se Meyer na lůžko s knihou v ruce. Jeho kniha nesla hrdý titul Strategie obrácených investic. Požádal jsem ho, aby mi nezapomněl sdělit výsledek své četby. Snažil jsem se soustředit na Esterlandův nešťastný osud, ale myšlenky mi přes veškeré úsilí neustále zabíhaly

k triviálním věcem, vzpomínal jsem na zavádějící konec štíhlých nohou Anne Renzettiová, na maličké krupičky potu na jejím čele, na tmavou linii jejích vlasů, jak tak seděla, že jsme mohli sledovat její výraznou siluetu proti bílé žhnoucí pláži. Meyer se ve svém žluťoučkém pyžamu soustředěně mračil do své knihy o strategii.

Usnul jsem a veplul přímo do těžkého snu, v němž jsem nejprve utíkal za komickým letadlem, které pilotovala velice okázale Gretel v jakési šlechtické přilbici, v leteckých brýlích, s bílým hedvábným šátkem; když se otočila směrem ke mně, aby na mne pohlédla, viděl jsem na její tváři čistý zářivý úsměv. Malý dvojplošník poskakoval na nerovnostech rozlehlého pastviska. Snažil jsem se ji varovat. Pokud by si to namířila výš, napálila by to přímo do stromů. Kvůli hluku motoru mě však neslyšela. Domnívala se, že dělám opičky, když ji z legrace honím; nemohl jsem ji chytit. Hluk motoru se stával stále silnějším, zadní brzda povolila a ona se začala zvedat do vzduchu přímo proti borovicím.

Jak jsem tak za neustálého křiku utíkal, pozoroval jsem, jak naklání stroj na stranu ve snaze protáhnout se mezerou mezi stromy, uviděl jsem, jak letoun ztrácí křídla, uslyšel jsem dlouhý, skřípavý, klouzavý řinčící třesk, jak narazila na velké balvany. Sklouzl jsem dolů po srázu. Koryto bylo plné částí velkých trosek z letadla, ale už divně starých, které byly vlivem povětrnostních podmínek a zjevně delšího trvání času pokryty skvrnami, mezerami v hliníku prorůstala tráva. Nerozuměl jsem tomu. Pokračoval jsem dál, abych ji dostihl. Překlopil jsem něco, co vypadalo jako malý úlomek křídla, velký asi jako deska karetního stolu – mezi kameny velikosti hlavy tam ležela lebka. Přilbi –

32

ce držela na svém místě, zíraly na mne roztříštěné brýle, pod kostmi čelistí byl k rozeznání smotek špinavého hedvábí.

Ven ze sna mě dostal Meyer. Zacloumal se mnou, takže jsem se vzbudil, lapaje po dechu a zbrocen potem.

„V pořádku?“ zeptal se.

„Dík.“

„Nějak moc sebou trhals a házels.“

Otřel jsem si obličej cípem prostěradla.

„Znovu ta Gretel. Řekl bych, že nechce zůstat mrtvá.“

Vrátil se nazpět do postele, přikryl se a uchopil opět svou knihu. Jakmile jsem se patřičně uklidnil, byl jsem schopen znovu usnout.

U snídaně mi pak Meyer řekl:

„Doufal jsem, že budu brzy večer nazpět. Opravdu bych byl hrozně rád zpátky.“

Nějaký moment mi to trvalo, než jsem pochopil, co je jeho problém. Pak jsem si vzpomněl, že by znovu na té fajn lodi, kterou nazvali Bylině, měla být Aggie Sloanová. Ta Aggie, co bývala tuctovou novinářkou, ovšem jen do té doby, než se vdala za vydavatele novin. Když dotyčný zemřel, převzala po něm správu celého řetězce novin. Kdysi předtím musela za Meyerem coby přítelkyně jeho přítele s delikátním finančním problémem mezinárodního rázu. Během jednacích procedur začalo mezi nimi narůstat přátelství, které kulminovalo poté, co její problém Meyer obratně vyřešil. I když se Meyer s oblibou ohlíží po temperamentních mladých dívkách na plážích a často se obklopuje živým štěbetajícím hloučkem, který za něho zařizuje vzkazy a směje se jeho moudrým vtipům, jestliže dojde situace tak daleko, že do něčeho musí vstoupit osobně, tehdy se dle všeho Meyer cítí nejlépe právě s takovou – stabilně ho přitahuje – vyspělou, schopnou a nezávislou ženou, která samostatně podniká, vede magazín a noviny, provozuje umělecké galerie, cestovní kanceláře a bankovní filiálky. Občas se k ní chová hravě, má na ni uklidňující vliv, podrobuje si ji a je na ni laskavý, a při tom všem je vůči ní nenáročný. Ona se pak vrací na své působiště osvěžená a Meyer se dlouho a často usmívá.

Aggie Sloanová se svou lodí podniká každoroční pouť. Plaví se dolů a v Miami naloží na palubu svou posádku, pak křižuje nahoru do Lauderdale, aby nalodila Meyera, aby s ní strávil týdenní dovolenou, kterou si dopřává každé jaro.

„Aggie se objeví dnes?“

„Předpokládám, že se tam měli náramně.“

33

„Nevadilo by ti, kdybys povozil slečnu Agnes?“

„Vůbec ne. Samozřejmě, když jedu s touhle károu, tak si vždycky připadám, jako bych spěchal stihnout přehlídku starožitných automobilů.

Ale proč?“

„Myslím si, že hezký nenápadný vůz z půjčovny by byl vhodnější. A mohl bych se vrátit zpátky do Naples a promluvit si s tím doktorem.“

„Sakra, jen kvůli tomu?“

„Vyřídím od tebe Anne srdečný pozdrav.“

„Myslím, že by se s tím doktorem příliš spolčila a slyšela by většinu toho, co řekneš; budila aspoň ve mně ten dojem, jak ho tak vychvalovala.“

„To jsem si ani nevšiml.“

„Jsem toho názoru, že bys udělal dobře, kdyby ses vrátil ke zvyku všímat si všeho, Travisi. Tento specifický rys tvé povahy tě – dle mého názoru – pomáhal vydatně až do těchto dob udržovat naživu.“

„Všiml jsem si u tebe jedné věci, kterou nemůžu jen tak přejít. Vždycky, když máš kvůli něčemu pocit viny, třeba sebemenší, častuješ lidi obdobným kázeňským upozorněním. A obvykle bývám objektem tvé péče já.“

Jeho světle modré oči se na mne na malý okamžik upřely pohledem, v němž nechyběla jistá dávka podráždění. Pak napětí povolilo a on se pousmál.

„V pořádku. Ten pocit viny samozřejmě není kvůli Aggie. Nemýlím se, když řeknu, že je to kvůli tomu, že tě nechávám samotného s tou Esterlandovou záležitostí.“

„Stíhal jsem všechno sám docela hezkou řádku let, profesore.“

„Kdykoli tě nechám, aby ses spolehl na své vlastní prostředky, pociťuji jisté zadostiučinění. Věci, do nichž se pouštíš, mě hodně znervózňují.“

„Nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo. Posílám lady Sloanové srdečné pozdravení a poroučím se jí. Zpátky bych měl být zítra, nebo možná pozítří. Ale ty tam nebudeš. Nebo ano?“

Pod nosem, nápadně připomínajícím svým tvarem bramboru, se rozhostil široký úsměv, nepostrádající jistou dávku pošetilosti a jemně něco připomínající.

„S trochou štěstí tam nebudu.“

34

4. KAPITOLA

Rick Tate byl nalomený, zaprášený a zatrpklý muž s očima, které byly zasazeny hluboko pod silným obočím. Užší nos, hranatá čelist – pomalý, líně se pohybující muž, který vypadal ve své světle modré bavlně a černé kůži s erárním kovem od pohledu kvalifikovaně; odhadl jsem ho tak na čtyřicet.

Uchopil mou vizitku, kterou svíral jenom za jeden cíp během toho, co si ji četl, a díval se na ni se zjevnou nechutí a podezíravostí. \

„Hele, pane,“ řekl jsem po chvíli, „můj šéf musel odjet.“

„Jak jste se o té věci dozvěděl?“

„Šéf to vysvětloval Barneymu Odumovi. Je to právní a daňová záležitost.“

Přibouchl dvířka kovové skříňky, sloužící jako šatna, a uzamkl ji volbou číselného kódu. Ven jsme vyšli zadním vchodem. Na parkovišti jsme pak postávali ve stínu budovy a čekali, až se vrátí vozy z hlídkového tumusu. Říkal, že dnes vyjely jenom tři.

„Heledte,“ řekl Tate, „namísto toho, abyste se mnou jezdil, bude nejlepší, když vám dám kartotéku, takže si to budete moct projít – pak si promluvíme. Ale já vás sakra, McGee, ani neznám. A nemám rád, když nikdo není při tom, jak se někdo hrabe v kartotéce, kterou jsem dával dohromady já.“

„Dave Banks by vám mohl potvrdit, že v mém případě je to v pořádku.“

Posunul si klobouk do týla a upřeně na mne pohlédl. „Kruci, vzal jsem si Daveho prostřední dceru.“

„To by měla být Debbie, ne?“

„Jistě.“

„A jak se vede nyní paní Banksové?“

„Dobře ne, to vůbec ne. Zdržuje se v Eustins, kde žije se svou sestrou. Naposledy jsem tam byl právě včera; vypadá hrozně. Můžu

vám říct, že Debbii úplně položilo to, když viděla, jak máma vypadá. Ona má potíže s ledvinami a musí jednou za týden na dialýzu. Převážejí ji kvůli tomu do Orlanda – není to levné…“

„Sociální pojištění to hradí? Spolu s nemocenskou?“

„Houby platí. Platí osmdesát procent toho, co to stávalo, když se takové věci dělaly před osmi lety. Nemůžeme samozřejmě se čtyřmi dětmi vypomáhat tak, jaká je v tomto ohledu Debbiina představa. Nejstarší holka, Karen, Debbiina sestra, žije v Atlante a posílá, co se dá. No a teď říkají, že by tu dialýzu potřebovala

35

dvakrát týdně. Proto prý vypadá tak špatně. K čertu, nevím, jak to budeme zvládat do budoucna. Opravdu nevím…“

„Je mi to líto, když to slyším.“

„Tak dobrá. Pojdme dovnitř a já vám dám ty záznamy. Můžete se na to mrknout. Nejlíp bude, když si to prohlédnete tady v jedné takové místnosti, máme ji tady na výslechy… Až to budete mít hotovo, vezměte to nazpět do registrace a řekněte jim, ať mě operátorka vyzve k návratu, abych si to vyzvedl.“

Fascikl byl silný. Obsahoval taky složku s lesklými černobílými fotografiemi, zachycujícími Esterlandovo tělo nejprve ještě v autě, a pak další, ukazující je už na nosítkách. Detailní záběry. Profil zleva, profil zprava, detail na celou tvář. Byla to brutalita, která nutkala ke zvracení. Je nepochybně odporné už samo o sobě tímto způsobem plnou silou udeřit člověka do obličeje. Ale bít ho opakovaně… to už je zvrhlá zvrácenost.

Otisky prstů nepřinesly nic, ostatně jako obvykle. Dále tam byly zprávy z laboratoře, informující o vzorcích krve. Stopy alkoholu, obsah žaludku: zesnulý jedl zhruba dvě hodiny před smrtí, plus mínus půl hodiny. Následovala dlouhá zpráva technického oddělení o fyzických nálezech, jež byly diktovány během autopsie.

Příčinou smrti bylo masivní trauma mozku, tlak vnitřního krvácení, který potlačil dýchací funkci a činnost srdce. Pět zlomených žeber, všechno na levé straně, se zdálo ukazovat na pravorukého útočníka. Konstatovány pooperační jizvy. Zesnulý měl evidentně mnoho rakovinou zasažených oblastí, což se promítalo na činnosti jater, sleziny, lymfatických žláz a v oblasti měkkých tkání –

všechno považováno za neléčitelné. To, co přinesly místní noviny, bylo přiloženo jako fotokopie. Zběžně jsem to prošel. Citrus Banner případu věnoval patřičnou pozornost, jak to v takových případech bývá.

Zbytek fasciklu vyplňovala podepsaná nejrůznější prohlášení, písemná svědectví, výpovědi a hlášení, což všechno dodávali k tomu určení policisté. Na většině těch raportů byl podpis Ricka Tateho.

Pečlivě jsem procházel zejména zprávy o výsleších a pozorně si vypisoval poznámky o věcech, o nichž jsem předtím nevěděl.

„Odhadoval bych to tak, že seděl v hale v sedačce tak tři čtvrtě hodiny – skoro, jako by na někoho čekal. Anebo že tam měl někdo v určitou hodinu být. Odcházet jsem ho neviděl."

„Byl to horký červencový den. Vzpomínám si, že jsem doufa –

la, že brzy zaprší. Ale nezapršelo. Ten lincoln stál zaparkovaný přímo na plném slunci, všechno zavřeno a zamčeno.

Viděla jsem toho muže, jak přichází od hotelu a při chůzi si svléká kabát. Stála jsem v obchodě, tady u okna, dívala jsem se ven a přála si, krucipísek, aby už někdo vešel do obchodu a něco si koupil.

Auto stálo zaparkováno na druhém místě od toho rohu. Druhé parkovací hodiny, ano. Viděla jsem dobře, jak byla červená vlaječka nahoře, ale oni to zase v létě tak pečlivě nekontrolují, spíš, když je turistická sezóna v plném proudu. Tak on si odemkl na straně pro řidiče, něco zmáčkl a všechna ta okna sjela dolů. Nasedl a nastartoval, ale cukl rukama zpátky od volantu, sotva se ho dotkl. Tak zase vystoupil a nějakou chvíli postával vedle vozu. Myslím, že čekal, až mu klimatizace vnitřek vozu vychladí.

Já často pozoruji lidi.

Snažím se odhadnout, co udělají, a taky, proč to asi udělají. Nečekal nijak dlouho. Nastoupil a všechna okna zase vyjela nahoru. Vymotal se z parkoviště a namířil si to východním směrem – na centrální.

Vím už, že se pak musel dát centrální výpadovkou z města až tam, kde najel na sedmsetpětašedesátku, která ho vyvedla na mimoúrovňový rozjezd. Tam to přejel a jel šest mil na jih, aby ho ubili k smrti… Počítám, že neměl tušení, jaká hrozná věc ho čeká.

Když přijde na umírání, jsou vám peníze na starou belu.“

„To já když začínám za volantem usínat, co nejrychleji zajedu stranou, ujistím se, že je všechno v pořádku, vylezu si na palandu za sedadlem, nastavím si tenhle budíček na dvacet minut, natáhnu si na obličej masku na spaní a všechno pustím z hlavy. Jakmile se vzbudím, vylezu z kabiny, projdu se kolem auta tak deset minut, přibližně že, aby se mi zase krev rozproudila. Pak jsem zase dobrej tak na pět šest hodin.

Jo, když jsem předtím zastavil, tak jsem si toho lincolnu všiml. Stál tak sto stop přede mnou, natočený na ty klády, co mají na hraně značku. Pamatuju si, že jsem pocítil něco jako zvědavost, jakou asi mají takový krámy, teďka s tím automatickým řazením, jakou teda mají spotřebu. A za mnou parkoval takovej velkej oranžověj náklaďák, stěhovák. Projel jsem kolem něho a zatočil na odstavnou plochu před něho. Nevím, jestli tam byl kempinkový vůz. Dost možná, že vyjel na cestu tak, že předtím byl za tím šedým lincolnem. Tak jsem vypadl, budíček přestal zvonit. Jenže jak jsem se začal protahovat kolem kabiny,

37

ten lincoln tam pořád stál a vypadalo to tak nějak divně… Stál v plným slunci, pálilo to do něj a ani troška stínu. Vidět nebylo nikoho.

Nejdřív mě napadlo, že někomu se udělalo špatně a šel do křoví. Většinou se s tím lidi na odpočívadlech moc nepárají. Stín na zaparkování tam není a WC taky ne. Mezi odpočívadlem a dálnicí jsou stromy a keře, je to tam zase tišší než jinde, je to dobrý místo pro zdřímnutí.

Tak jsem popošel kus dál a nakoukl jsem dovnitř. Uviděl jsem ho na podlaze vzadu; vypadal, jako by klečel, a byl jaksi zhroucený do sebe. Na obličeji měl krev a na zátylku taky. Utíkal jsem zpátky k mýmu tahači a hnedka jsem celou historku hlásil na devátým kanále. Pak jsem tam čekal, až přifičelo hlídkový auto.“

„Objednal si pití a já jsem šla k baru. Hany mu to nachystal na počkání a hned jsem to vzala zpátky. Velice se rozvažoval, co by si měl dát k jídlu. Nakonec se rozhodl pro zelený hlávkový salát a náš italský krémový dresink, pak si dal jehněčí kotlety, chřest, vařené

brambory; studený čaj – bez dezertu. Na včerejšek si dobře vzpomínám, všechno se to nějak táhlo.

A ten muž byl takový člověk, kterého si zapamatujete. Ptal se, jak prý děláme dresink, kolik přesně váží ty jehněčí kotlety a jestli chřest je z konzervy, nebo čerstvý. No, jak jsem řekla, byl velice opatrný a objednávku bral nesmírně vážně. Mohla se blížit šestá hodina. Nechal mi pak dolar spropitného, k tomu dese-ticent a pár drobáků.

Působil, víte, dost chladně. Bylo vidět, že ví, co chce, a že je zvyklý to dostávat. Naprosto určitě nevypadal na nějakého šťastného člověka, rozhodně to nebyl ten typ, který s vámi žertuje, když od něho berete objednávku. Byl dost opálený, ale myslím, že pod tím neměl dobrou barvu, byl tak nějak nažloutlý. Co mě napadá jako podtext, ten člověk nebyl ten typ, který byste praštili. Z žádného důvodu. Ale myslím si – a víme to konec konců dobře všichni – kolem nás se děje denně spousta hroznych věcí; proč je spousta lidí tak zlých?“

„No, říkal jsem, že kolem půl dvanácté nebo mohlo být tak čtvrt na dvanáct,; když odbočil k čerpadlu. Tady vidíte účtovací lístek. Bral si šest celých čtyři desetiny galonu bezolovnatého, to dělá osm šedesát čtyři. Umyl jsem mu přední sklo a on se ptal, kde je nějaké příhodné místo, aby tam mohl pojíst, a já jsem mu řekl, že kousek dál jsou restauranty s rychlou obsluhou, a on řekl, že měl na mysli nějaké opravdu dobré místo, a já jsem mu

38

řekl, ať teda pokračuje do města k hotelu Palmer, že sice já si nemůžu dovolit se tam stravovat, ale že se dá určitě říct, že tenhle hotel je ve městě nejlepší. Řekl jsem mu taky, že hotel za to, že je na výborné úrovni, dostává čas od času nějaké ocenění.

On mně ukázal na rozmázlého brouka na předním skle, na kterého jsem zapomněl. Pak podepsal, vrátil jsem mu kreditkartu a kopii a on odpálil.“

Když jsem celý fascikl prošel, odevzdal jsme ho znovu na příjmu, operátorka vyrozuměla Ricka Tateho, který odpověděl, že si mě vyzvedne za pět šest minut u budovy. To už bylo málem půl

šesté. Najel skoro tichounce a já jsem k němu přistoupil. Stmívalo se. Chvíli předtím při čekání jsem zaslechl vzdálený hlas bouřky.

„Tak jak se vám to líbilo?“ zeptal se.

„Došel jste s tím někam do slepé uličky.“

„No – a udělal jste si z toho nějaký závěr?“

„Ve Fort Lauderdale měl Esterland dálkový hovor, který vedl z paluby své jachty a v němž někomu sdělil, že bude mít schůzku na jistém odpočívadle mimoúrovňovky jižně od Citrus City. A v určitou dobu. Bylo to pro něho důležité: jednak aby to stihl včas, jednak se taky rozhodl, že bude sám, nebo po něm bylo vyžadováno, aby byl sám. Je tam znatelná souvislost s něčím, co pro něj bylo velice důležité; snad s penězi, jeho nemocí, jeho umírající dcerou nebo se ženou, s níž žil. Vydal se tam proto s velkým časovým předstihem, natankoval, našel si místo, kde se dá dobře pojíst. Pak vysedával v hotelové hale, snažil se vyhnout tomu úmornému vedru, dokud se nezačala blížit doba, kdy musel vyrazit na domluvenou schůzku.

Dodržel to – a oni ho zabili.“

„Něco navíc?“

„Na zabíjení to tam není tak špatné místo, jak jsem se zprvu domníval. Zajedu si tam zítra a omrknu si to. Vypadá to na vhodně oddělené místo od dálnice, moc frekventované to tam podle všeho taky nebude. A v úmorném vedru už asi vůbec ne… Plánovaná vražda, ke které by tam došlo, by dost pravděpodobně vypadala jako neplánovaná; to je můj názor. Vyhlížela by jako náhodná, jako momentální využití náhody pod okamžitým impulsem. A nebude asi taky žádný problém vplynout odtamtud s čistýma rukama zase zpátky do provozu na dálnici.“

„Nic víc?“

„Nic moc. Samé“ vágní věci. Někdo musel to místo vybrat. Proč tedy právě tam, takový kus cesty od Lauderdale? Zajeli si

39

tam předem a očíhli si to? Nebo je to prostě jenom takový druh prohnanosti: je-li bohatý cestující zabit tak daleko od domova, bude to na vraždu vypadat mnohem pravděpodobnější? A co loupežné přepadení? Zabij chlapa za rohem a výběr možností je mnohem větší.“

„Vždycky uvažujete jako právník?“

„Ne tak docela.“

„Řeknu vám, že jsem si sesumíroval pro sebe skoro to samé. Kromě té schůzky a vraždy samotné: to mohli být dva různí jedinci. Pokud tam přijel brzy, mohl být zavražděn, než se objevil člověk, který mu telefonoval – jak ho postřehli, vzali do zaječích.

Víte, před pár lety jsme měli v oblasti Floridy a státu Georgia sérii vražd. Probíhalo to tak, že se vždycky někdo připlížil ke spícím dálkařům a zabil je výstřelem do hlavy z pušky dvaadvacítky. Projektily měly odvrtané špičky. Pak jim sebral všechny peníze co při sobě měli.

Dálkař, který má před sebou hodně dlouhou cestu, má tendenci vzít si s sebou hodně velkou hromádku peněz, většinou v hotovosti – pro strýčka příhodu. A zejména tehdy, když je sám sobě majitelem firmy. Jak si tak vzpomínám, celkově to bylo asi osm nebo deset případů – nikdy se nevyřešily. Všechno to pak naráz skončilo. Můj názor je takový, že ať to byl, kdo byl, tak že ho sebrali za něco úplně jiného. Dost možná, že sedí v Raidfordu a že to začne znova, jen co ho pustí. Ale pořádně znervóznil všechny dálkaře široko daleko, to mi věřte.“

„Vzpomínám si na to. Četl jsem o tom.“

Nastartoval a začal směřovat směrem do centra. Projížděl křižmo ulicemi, pohyboval se nahoru a dolů, odbočoval do vedlejších ulic. Zatímco hovořil se mnou, očima pročesával tmavá skladiště a zanedbané obytné budovy.

„Ten zatracený vraždící bastard musel disponovat nějakým dopravním prostředkem; věnovali jsme tomu velkou pozornost. Dostali jsme hlášku z jižní Georgie. Někdo tam zabil řidiče na odpočívadle federální silnice pětasedmdesátky. Bylo to kousek za městem Valdosta. Řidič, který tam zatáčel, viděl motocykl, který vypálil jako opařený netopýr a ujížděl bez světel, dokud nenajel na mezistátní.

Došlo se k názoru, že to dělal asi následovně:

Co možná nenápadně přijel, vybral si odpovídající vhodné místo. Stroj ukryl někde poblíž v křoví. Pak se schoval a pozoroval noční provoz na odpočívadle. Je pravděpodobné, že si to mapo –

40

val i dvě tři noci, než si dal všechno do správných souvislostí. Pak následoval osamělý řidič v nákladáku, dostatečně daleko parkující od ostatních, zajišťující jistotu, že je dost času přesvědčit se, že je v limbu…

Ale vraždy brzo skončily. Dřív, než něco mohli nachystat, aby ho lapli do pasti.“

„Co to dalo, Ricku, vám?“

„Víte, nikdy mi tahleta vražedná série úplně nevyšla z hlavy. A tak jsem se den poté, co Esterlanda zabili, vzbudil ještě před svítáním. Vyjel jsem si tam a všechno si důkladně okoukl. Taky vzadu v křoví. V tom fasciklu to nenajdete, není to tam, nedal jsem to tam…

Přišly červencové deště, půda byla hodně měkká. Prošťourával jsem ta křoviska tak dlouho, až jsem přišel na to, že tam někdo protlačil těžkou mašinu skrze křoví dozadu, udělal půlkruh a pak ji postavil na místo, kudy přijel. Jo, jo, musela to být řádně těžká pára, zanechala hlubokou stopu. Odhadoval bych to na pěti-setlibrovou motorku.

Tam, kde bylo možno dobře rozeznat v blátě vzorek, jsem viděl podivný ypsilonový vzorek zadní pneumatiky, takový legrační. Byla to K-112, od sady gum Conti Twins, která pasuje na stroj BMW, co má devět set dvaasedmdesát kubíků. Za jednu takovou gumu vysolíte na dřevo šest nebo sedm tisíc dolarů, zrovna tolik jako za oholené silniční žihadlo. A vidíte, málem bych si už myslel, že žádný z motorkářů – taky se jim říká bajkeři – s tím snad nemá nic společného.“

Zastavil auto ve stínu a otočil se ke mně.

„Poslyšte, máme tady spoustu fajn lidí. V tom našem klubu je bezmála tak třicet dvojic. Říkáme si CC Roamers. Já a Debbie jezdíme na Suzuki GS-550 ET, koupil jsem to z druhé ruky. Ted momentálně nemáme k ježdění tolik příležitostí jako dříve, ale jezdíme pořád, jak to jen jde.

Vyjíždíme na túry: chlapci a jejich ženské nebo přítelkyně. Je tam jeden z realitní kanceláře, dentista s manželkou, jsou tam vedoucí prodejen, programátoři od počítačů, taky pár stavitelů a třeba

jeden hoch, co dělá zahradní architekturu. Takže takoví lidi… je to super. Vždycky si naplánujeme trasu tak, abychom mohli jet po vedlejších silnicích; pak fičíme s větrem o závod. No a někde na příhodném místě si pak uděláme piknik. Přitom slyšíte to ptactvo a vůbec všechno, motory mají v dnešní době poměrně účinné tlumení proti hluku. Mám to moc rád a Debbie taky. Máme vlastní bundy, všichni stejné a stejně označené.

41

Jenže ty party za hranicí zákona těmhle akcím zjednaly špatnou pověst. Víte, takoví, jako ti zatracení Banditos na západě nebo ti, co si říkají Fantasies tam dole na jižní Floridě. Pár těch jejich maníků je vždycky namočených v každé lumpárně,ců se kde se-mele. Docela jsem nakloněn věřit tomu, co se říká: že totiž většina z nich je docela v pořádku, že jsou to takové ty modré límečky – automechanici ze servisů a tak dále. Že jsou to takoví, co jim dělá moc dobře prohánět se se svejma ženskejma, lít přitom.do sebe po vědrech pivo a k tomu se nechat tetovat. Nechávají si k tomu narůst dlouhé vlasy, aby šokovali řádné, usedlé občany. Takové malé rekreační kluby, jako je ten náš, takové budí pozornost, pane McGee.

Když pak dojde k nějakým násilnostem a jedou v tom ti bajke-ři, tak to padá i na nás a lidi na nás divně koukají a trousí přitom všelijaké poznámky. Takže v tomhle případě moc doufám, že kdokoliv už tam na té mašině seděl, tak že jenom vybočil, aby si něco sešteloval na mašině nebo aby se dostal z toho největšího vedra nebo aby si tam v klidu něco snědl. Nebo kvůli něčemu jinému. Jistě, mohl to být taky čubčí syn, kterému došly peníze, a tak se schovával v křoví a čekal, až mu tam zastaví někdo, kdo bude stát za to, aby ho obral.“

„A to se i stalo?“

„Odjel s čistým prádlem. Totožnost žádná, svědci žádní. Nestihl jsem dokonce ani sejmout odlitek, jak se otiskla ta pneumatika. Déšť to všechno smyl dřív, než jsem se stihl vrátit s ná-dobíčkem.“

„Co si o tom myslíte doopravdy?“

„Mám takové šimrání v žaludku, že ať už byl na té motorce kdokoliv, tak že to byl on, kdo ubil Esterlanda k smrti. Jak dlouho mu to asi mohlo trvat, chlapíkovi, který byl schopen zasazovat tak

tvrdé rány? Sám jste viděl zprávu z autopsie. Odhadovali tam, že ho udeřil tak šestkrát nebo sedmkrát. Takže šlo o to, aby ho vytáhl z auta, třískl s ním o kapotu, šestkrát sedmkrát ho praštil, otevřel zadní dveře, nacpal ho dovnitř a práskl za ním dveřma. Jak to mohlo trvat dlouho? Patnáct sekund? Dvacet? Pak sebrat peněženku, vybrat z ní peníze, vhodit ji nazpět do vozu, vrátit se do křoví, nahodit mašinu a odfrčet pryč. Čtyřicet sekund?“

„Byl to ten, co s ním měl schůzku?“

„Nejsem z toho chytrý. Snad ano, snad ne. Když si člověk sjedná tajnou schůzku, aby ho nakonec zabil ten, kdo se tam nachomýtne, máte tendenci říct, že to byl ten, s nímž se setkal.

42

Jenže když si sesumírujete do kupy všechny okolnosti, tak to na druhé straně mohla úplně klidně být jedna z těch zpropadených náhod, jakých dělám do roka tak čtyřicet.“

„Jsem vám vděčný za vaši spolupráci. A jak potkáte paní Banksovou, pozdravujte ji prosím ode mne.“

„Určitě. Od Dallase McGeeho? Je to tak?“

„Ne tak docela. Jsem Travis. Připomeňte jí, že je to tak deset dvanáct let, co jsem byl u nich doma na večeři. Byly tam i ty hezké dcery.“

„Má Debbie je ta prostřední. Tak. Ted vás hodím nazpět k vašemu vozu. Vypadá to dnes, díkybohu, na klidnou noc. Raději to zaklepu na dřevo. Než člověk stačí říct švec, začnou často dělníci z plantáží do sebe vzájemně zapichovat kudly nebo rajtovat donekonečna na těch jejich pick-upech. K tomu psi, flinty a malér už není daleko.“

Odvezl mě nazpět k věznici, kde jsme si potřásli rukama. Potom znovu vyrazil do ulic, osamělý muž ve služebním autě, v podmračeném pozdním odpoledni, očekávající, že si někdo udělá něco špatného, nebo že tu špatnou věc provede někomu jinému, aby přitom ještě stačil zauvažovat, má-li přece jenom prodat svou mašinu suzuki, aby vypomohl tchýni, potřebující dvakrát týdně dialýzu.

5. KAPITOLA

V motelu jsem se odhlásil po snídani. Zakrátko nato už jsem si to frčel v menším tmavomodrém voze z půjčovny – myslím, že to

byla značka mitsubishi, ale motor měl z volkswagenu. Důležité bylo, že to autíčko mělo téměř dost místa i pro nohy. Vzal jsem to po federální čtyřce a udělal jsem chybu. Zůstal jsem na ní celou cestu až do předměstí Tampy. Tam jsem pak zatočil na jih na třistajedničku.

Už jsem tou trasou nejel pár roků. Zjistil jsem teď, že všechny dálnice jsou přeplněny supícím, smradlavým a vrčícím provozem. Návěsy nákladáků blokovaly provoz a silniční piráti drandili z jednoho pruhu do druhého. Postarší řidiči z Jihozápadu si to pomalu bafali v pomalejších pruzích a nijak nereagovali na žádné troubení. Brandenton, Sarasota, Venice, Punta Gorda, Fort Myers – stále stejný obrázek: zakouřený výhled a lesknoucí se chrom mezi restauracemi s rychlou obsluhou, roztroušené motely, prodejny a půjčovny aut, továrny, nákupní střediska,

43

benzínová čerpadla a mezi tím obrovské silniční směrové tabule. Veškerý ten přičinlivý růst je to, co činí tento stát rok od roku stále víc nechutnějším. Těm, kdo přišli nedávno, to nevadí, neboť vycházejí z toho, že tomu tak bylo vždycky. Ale tak do dvou let budou chtít asi skoro všichni přibouchnout dveře, zvednout padací most a stát uzavřít.

V jednom světlém prchavém okamžiku jsem měl tu čest zahlédnout malý kousek hladiny Mexického zálivu, hodně daleko napravo. A vybavil jsem si, jak jsme se plavili lodí Srdcová sedma dolů k pobřeží a na palubě byla Gretel. A přál jsem si v té chvíli, abych se dokázal rozplakat tak snadno, jak to dokážou malé děti.

Už předtím jsem si zatelefonoval do Eden Beach, takže tam pro mě připravili jednolůžkový pokoj ve druhém patře, jehož okna se dívala do vnitrozemí. Vhodil jsem do pokoje svůj námořnický vak se všemi věcmi a vyrazil do haly vyhledat Anne Renzettiovou.

Spatřil jsem, jak přichází napříč halou; šla dost rychle, ve tváři se jí odrážely určité obavy a současně i zjevná odhodlanost. Tentokrát na sobě měla velmi elegantní oblečení. Bavlněný kostýmek v barvě korálově červené jí báječně sedl a dával přitom vyniknout jejím bokům, rovným zádům a hezkým ramenům. Barva byla pro ni zvolena rovněž případně, podtrhovala celkový dojem,

který pomenší mimořádně živá žena vyvolávala. Zavolal jsem na ni polohlasně:

„Haló, Anne!“

Okamžitě se zastavila, zadívala se na mne, následovala chvíle rozpaků, pak mě poznala. „Áá – nazdárek, pane McGrawe.“

„McGee. Travis McGee.“ Pohlédla někam mimo mne.

„Jistě, samozřejmě. Moc se omlouvám. Jistě, Travis McGee. Meyer je s vámi?“

„Bohužel, musel se vrátit.“ Naznačila pohyb stranou. „Budete mě muset omluvit. Musím…“

„Doufal jsem, že mne představíte dr. Mullenovi. Rád bych se ho zeptal, jaký byl Esterlandův stav, když…“

Už pouhý zvuk toho jména ji nažhavil. Vypadalo to, jako by jí to jméno bralo dech. Nasadila skvělý úsměv.

„Právě proto mám momentálně takový kvap. Včera totiž nepřijel… No, měl by tu být každou chvíli. Právě jsem byla pře –

44

kontrolovat pokoj, který je pro něho připraven – ta zatracená sprcha tam pořád kape a kape. Na chvíli mě prosím omluvte.“

Sledoval jsem ji k pultu recepce, kde řekla Marii, oč jde. Ta okamžitě zvedla sluchátko a domluvila s údržbářem, aby se na to šel podívat.

Anne se obrátila zpět ke mně. Pohlédla přitom ke vchodu. Její úsměv se rozzářil ještě víc a na opálené pokožce bylo možno bez problémů rozpoznat, jak se začervenala. Velice rychle proklouzla kolem mne. Spěchala rychle ke vchodu, skoro běžela, ruce přitom napůl pozdviženy. Uslyšel jsem šťastný smích na uvítanou.

Příchozí muž byl neurčitého věku, jak to někdy bývá, tak mezi třicítkou a čtyřicítkou, s rezavě hnědým knírkem pod nosem a foukanou frizúrou na hlavě. Na očích brýle s kouřovými skly zasazenými do malých zlatých obrouček. Takový typ, co na sebe očividně dbá. Obličej výrazných, ač ne zcela pravidelných rysů, sympaticky se šklebící. Vysoký moc nebyl. Celkově však představoval docela dobře udělaný protějšek právě k Anne Renzettiové. Ona výška pět stop a dvacet se zrovna příhodně shodne s výškou pět stop sedmdesát. Objal Anne kolem ramen, vtiskl jí

polibek na tvář. Potom s gestem hodným vrcholného kouzelnického výstupu natáhl ruku kamsi za sebe a vytasil se s vyšší zářivou blondýnkou. Ano, byla tak o jeden dva palce vyšší než on. Oba přitom cenili zuby naprosto stejným způsobem, nějak tak jako vykuchaná dýně, ve které hoří zapálená svíčka. Část seznamovacího rituálu dolehla i ke mně:

„…zakrátko má manželka, Marcie Jeannová…“

Je třeba ocenit, že ramena Anne nepoklesla. A myslím, že se jí podařilo udržet i úsměv. V každém případě se pořád usmívala, když se otočila a vracela se s nimi, aby je přivedla k recepčnímu pultu. Spudil jsem, že toto není příhodný okamžik pro to, abych se s ním seznamoval. Anne se stále ještě usmívala, zatímco doktor se zapisoval do knihy hostů. Pak mu na plánku ukázala, kde se nachází jeho pokoj. Hotelový posluha šel s nimi, aby jim odvezl přes zahradu kufry až na pokoj. Zbylá dvě děvčata za pultem se elegantně á takticky vytratila, neboť si dobře uvědomila hrozbu možné bouře. Anne se opřela o pult, ruce zkříženy před sebou. Dívala se na mne, ale nebyl jsem si jist, žé se opravdu dívá na mne. Nevnímala mě. Její pohled byl v té chvíli schopen proniknout až do morku kostí.

„Líbánky,“ pronesla pak nepřítomně. „Taková blondatá knedla

45

si to přihasí bůhví odkud a klofne ho. A já tam dala dvě vychlazené láhve šampaňského… Krucipísek! Doufám, že ta sprcha kapat nepřestane.“

„To je dost těžké, přimět sprchu, aby přestala kapat.“

Pomalu začala zase vnímat okolí, aby svou pozornost upřela na mne. Naklonila hlavu maličko na stranu a pohlédla na mne s pečlivým úsilím. Přejela si jazykem rty a pak polkla.

„Jak jste to, k čertu říkal, že se jmenujete? McGee? Vy jste pořádnej kus čubčího syna, co?“

„Nebudu se pokoušet vyvracet vám to.“

Znovu se na mne zadívala. Bouřilo to v ní a napětí se hromadilo, pracovalo v ní úplně všechno, od orosených očí až po nalakované prstíky na nohou.

„Nejlíp by bylo, kdybyste mě potěšil vy, chlapče. Co takhle třeba jablíčka? Nebo růže? A k tomu lahvinka něčeho dobrého –

čehokoliv… Celou dobu jsem na to zvědavá. Ale proboha, nechte si to pro sebe, jinak přijdu o veškerou autoritu, co tady požívám.“

„Hodláte ze mne udělat nástroj pomsty?“

„Vadilo by vám to hodně?“

„Rozmyslím si to.“

„No, děkuju pěkně. Seberte se: máte čtyři sekundy na rozmyšlenou, sakra.“

„Tři, dva, jedna – zásah!“

„Tak u mne,“ opáčila. „Chata se jmenuje Nineish.“

„Vy se snažte zapamatovat si, jak se jmenuju já…“

Pokusila se usmát, ale moc se jí to nepovedlo. Dolní ret se ohrnul a do očí jí vhrkly slzy. Stiskla rty, otočila se na podpatku a vyrazila do své kanceláře. Na jejích hrdých rovných zádech jsem znatelně četl pečeť porážky.

Dostavil jsem se včas.

Celý zbytek dne jsem si totiž lámal hlavu, zda se tam mám objevit, či zda to mám vypustit. Cítil jsem se směšně, jako nějaká prodejná holka. Přes veškerou svobodu rozhodování, kterou člověk má a kterou se vždycky každý z nás ohání, když jen trochu může a potřebuje, se cítím nesvůj vždycky, když jsem v takových věcech na tahu já. Ruměnec se mi dere na tváře a začínám se hloupě culit. Dost jsem měl taky pochyby, zda si to dokážu logicky vysvětlit. Anne vypadala na poměrně sympatickou osobu; teď byla v situaci, kdy její hrdost šla k čertu. Vybavil jsem si, že si ulevila pěkně od plic, když ji ten doktůrek vypekl s představováním své nastávající. Co se asi stane, když jí náhod –

46

ný známý poslouží jako dárek z nebe? Dárek, který jí spadl do klína. Poté, co jsem zbytek dne strávil ustavičným hloubáním, jsem nakonec dospěl k názoru, že nejspíš všechno odložila k ledu. Ten návrh, to byl její bezprostřední sebevražedný impuls,. který ji přiměl k tomu, aby mi nabídla sama sebe. Dost možná, že až tam přijdu, tak v té své chatce na podpěrách ani nebude. A jestli tam bude a řekne, že si to všechno nechala projít hlavou a že je to naprostá pitomost – nu, pak nezbude, než zařadit zpátečku a se střízlivou elegancí vycouvat. Jenže ona tam byla.

Skulinou pode dveřmi pronikal proužek světla. Jakmile jsem zaťukal, světlo zmizelo a ona vyšla vzápětí ven na ztmavlou verandu, zastíněnou stromy, kam pronikal třpytivý jas hvězd. Nesla v každé ruce sklenici a k tomu ještě kyblík s ledem a utěrku na pohodlnější vykroucení zátky ze šampaňského. Na sobě měla tmavé kalhoty a bílý rolák, zřejmě se obávala chladnějšího nočního větříku od zálivu. Příjemným veselým hlasem mě přivítala:

„Šampaňské je i pro vás, příteli, takže byste neměl mít ten pocit, že všechno je v háji."

Takže, jak říkám, dostavil jsem se včas.

„Změna názorů, co?"

„Zcela určitě. Nevím vlastně, nač jsem myslela. Tedy – asi vím, ale nebyl to zřejmě ten nejlepší nápad. Před chvílí jsem uvažovala o tom, zda přijdete dychtivý… a co já potom? Ano? Nebo ne?"

„Člověk nikdy neví… Já jsem si celou dobu lámal hlavu, zda jste nezměnila názor…"

„Díky. Jenže každý Meyerův přítel je taky mým přítelem. A on Meyer má zatra dobrý čich na přátele. Tak nezdržujte a otevřte ten šampus!"

Ukroutil jsem drátky a sklenice postavil na zábradlí, kde byly poměrně dobře vidět, neboť se odrážely od písku ozářeného oblohou plnou hvězd, abych je mohl bez větších problémů naplnit. Nalil jsem. Pozvedli jsme sklenice a přiťukli si. Řekla:

„Na všechny ty hloupé a naivní sny, které se nikdy nesplní. A taky na všechny husy, které ty sny sní."

„Na všechny hloupé a naivní sny, které se nikdy nesplní, a taky na to, aby se nesplnily," odpověděl jsem. Oba jsme trochu upili.

„Asi máte pravdu; Ellis byl v posledním tažení a Prescott Mullen byl autoritativní osobnost. Uměl udělat člověku po –

47

myšlení. Když se o někoho takového opřete, začnete mít o tom představu…"

„Já jsem si myslel, že jste tady s tím zaměstnáním na výsost spokojená…"

* „To víte, že jsem. Nenapadlo by mě ani ve snu, abych to tady nechala plavat. On hovořil o tom, že tady zakotví a že je tady

vynikající místo na otevření praxe. To byl další cíl mých hloupých a naivních snů-–“

Naše křesla stála daleko od sebe. Spokojeně jsme upíjeli. Skvělé na celé věci bylo to, že jsme dokázali jeden druhému naslouchat, když se ujal slova protějšek. Vykládal jsem jí, jak se doposud odvíjel můj život, a na oplátku naslouchal tomu, co se semlelo v tom jejím. Zmínila se o nejednom slzavém místě, ale nevynechala ani šťastné epizody.

Naklonil jsem se k ní a políbil ji na rty. Měla je tvrdé a horké jako zralé švestky. Po polibku vstala, stiskla mi zápěstí pravé ruky a řekla polohlasem:

„Myslím, že to chceme oba.“

Leželi jsme propleteni do sebe a pociťovali spokojenou tichou ospalost v růžovém světle, které na nás propouštěla lampa omotaná růžovým ručníkem. Nad námi se líně otáčely listy stropního ventilátoru a vháněly do místnosti vůni moře. V zahradním bazénu zahájilo skřehotavý koncert celé hejno žab, střídající důsledně své sólisty.

Anne se podepřela o loket a přejela špičkami prstů šest palců dlouhou jizvu na mém pravém boku, táhnoucí se mezi mou podpažní jamkou a pasem.

„Kolik válek říkáš, že jsi prodělal?“

„Jen jednu. A v ní jsem to neschytal. Tady to je památka na rozparáděného maníka s ostrým nožem; kdyby to šlo sešít hned, byla by ta jizva sotva k vidění…“

„Měl bys k takovým věcem vydat kapesní příručku.“

„Jednou udělám průvodce. Meyer říká, že je dost těžké najít na mně dost nepoškozené kůže k tomu, aby se z ní dalo udělat celistvé stínítko na lampu.“

„Jsi vždycky u toho, když se někde něco semele, miláčku?“

„Myslím, že to je tak možné říct: jsem vždycky u toho, když se někde něco semlít má…“

„Proč by ses rád zeptal Prescotta na Ellise?“

„Ještě nedávno jsem opravdu neměl do čeho píchnout. Víš, to je můj způsob přístupu k věci: mám-li k dispozici dostatečný

počet lidí, kteří jsou ochotni vypovídat, dojde dřív či později vždy k tomu, že jejich výpovědi budou zapadat do toho, co řekl někdo jiný někde jinde. Někdy to může trvat delší dobu, někdy k tomu nemusí dojít vůbec. Jako například včera: přijít na to, kdo ubil Esterlanda k smrti. Mohl to být taky motocyklista, mohl to být taky bajker.“

A tak jsem to s ní zase prošel, ale ne všechno, jaksi jen s mírnými úpravami; vynechal jsem věci, které zcela evidentně neměly význam. Z její paže se vytratilo napětí, tvář si skryla na volném místě u mého hrdla. Na prsou jsem vnímal její horký dech. V průběhu hovoru jsem jí lehce masíroval její hezky tvarovaná záda, od zadečku ke krku a zase zpátky…

Jakmile jsem skončil, řekla:

„No – nepostrádá to zajímavost. Jenže nechápu, co by s tím mohl mít společného nějaký motocyklista. Ostatně, jediný člověk, kterého jsem kdy potkala a který se vyznal v motorkách, byl jistý Petr Késner, Josiin přítel.“

Vzalo mi to dech.

„Jezdí na motorce?“

„Ale kdeže! Říkají mu Génius… snaží se být ve svém oboru něco jako guru.“

„Co to?“

„Guru… Drahoušku, guru není žádná perverzita. Ten Kesner jen natočil několik filmů, k nimž napsal scénář, při jejich natáčer ní sám vedl filmový štáb a ke všemu byl i producentem těch filmů. Udělal to před několika lety. Potřeboval k tomu velice malý rozpočet; natočil trháky, s nimiž jen málokdo počítal. Ty filmy mu dokázaly nadělat hromadu peněz. Nevím, možná, že jsi o nich něco slyšel… Jeden se jmenoval Chopper Heaven a jiný Bike Park Ramble. Všechny byly hodně realistické, víš, až naturalistické. Hráli v nich skuteční tvrdí hoši od motorek a k natáčení bylo využito ručních kamer. Filmy vyvolaly zuřivé kritiky.

Jeden z nich jsem viděla, nevzpomínám si teď honem, který to byl. Pro mne to bylo příliš hlučné a taky tam bylo poraněno až příliš velké množství lidí.“

Anne si sedla, projela si vlasy prsty pravé ruky a ze své výšky se na mne pousmála.

„Brouku, začíná mi být zima. Dosáhneš na vypínač ventilátoru?“

Natáhl jsem se a ventilátor vypnul. Naklonila se dolů, uchopi –

la jeden konec prostěradla, aby ho přes nás přetáhla, pak si znovu lehla.

„Říkalas, že ten zvláštní Josephinin přítel je Kesner?“

„Jo. Přišel s ní do Stamfordu v době, kdy byl Ellis poprvé v nemocnici, a tam jsem ho taky potkala. Je dost vysoký, asi tak jako ty; podařilo se mi přimět Josii k tomu, že mi svěřila, že v tom jede: pilulky, drogy… nebo si píchá injekce – všechno, co je kde k máni.

^ Víš, zacházel s Josií jako s nějakým hadrem a vypadalo to, že jí se to líbí nebo jí to alespoň nevadilo. Mluvit s ním je dost obtížné. Je těžké to vylíčit… prostě je to… frustrující. A k tomu se chová otřesně – skutečně hrozně.“

Udělala neurčitý pohyb rukou, naklonila se dopředu a někam pod prostěradlo vsunula ruku, aby ji vytáhla svírající odložené kalhotky. Pozvedla je proti světlu a řekla:

„Jeden z mnoha malých romantických plánů pro milého doktora…“

Kalhotky byly bílé a na nich se v pravidelných rozestupech smála světle červená srdíčka zvíci deseticentu. „Těší mě, že už neměl možnost je ocenit.“

„Tys je taky neocenil – nebyl na to čas.“

„Ještě nějaké připomínky?“

„No – ani ne… A všiml sis, jakou měla tučnou hubu?“

„Cože?“

„Ale ta jeho nastávající… Vypasený ksicht a malá prasečí očka.“

^ „Tak takových detailů jsem si nestačil všimnout, Annie, protože jsem měl oči jenom pro tebe. Víš… včera večer jsem se povaloval v posteli v motelu Groveway a vzpomínal jsem na tvoje hezoučké nožky… jak sis je pěkně vyložila na zábradlí verandy. No, co budu zapírat… nezbylo než vstát a dát si studenou sprchu.

Pak jsem si to drandil sem v tom mém spolehlivém mitsu-bishi. Meyer mi sice říkal, že ty máš oči jenom pro doktora, ale jaksi jsem to nemohl strávit.“

„Ale ne, skutečně?“

„Jo. Leželo mi to dost v žaludku. Můžeš na to vzít jed.“

„Víš, cítím se teď daleko líp; a způsobila to ta, no řekněme lapálie.“

„Měl jsem tu čest vychutnat si tu záležitost současně s tebou, slečno Renzettiová.“

„Až doposud jsem vždy v přítomnosti velkých mužů pociťovala slabo kolem žaludku…“

50

„A v mé erotické fantazii, abych na to navázal upřesňujícím poznatkem, také menší černé ženy zatím nehrály žádnoi. významnější roli, miláčku.“

„A teď už by ji tam mohly hrát?“

„S nejvyšší pravděpodobností.“

„Líbilo se ti to?“

„Líbilo.“

„Takže: mluvíš v minulém čase, ano?“

„Darling, už je čtvrt na čtyři ráno pryč…“

„A co má být?“

„Má opevnění jsou prolomena; legie rozprášeny; mé impérium lehlo popelem; má válečná flotila odpočívá na dně mořském… a by bys chtěla znovu…“

„Tiše…“ přerušila ho něžně.

A pak se v době nejvhodnější zprvu nemožné stalo opět možným a v důsledku toho dokonce nevyhnutelným. Zjistil jsem, že tím, jak reagovala, nás oba dokázala přivést ke způsobu, který nám oběma vyhovoval nejvíc. Anne nebyla z těch žen, jak jsem si už málem začínal myslet, které to hrají na dvě strany za lstivého převracení karet. Žádné vrtošivé hrátky a podrazy hadí ženy. Co chtěla, dostala. Byla uvedena do nechvalně známé misionářské polohy, její nohy skončily v patřičné konfiguraci s pažemi na mých bedrech. Následovaly pravidelné známé pohyby. Hluboké, intenzivní a rovnoměrné, v pravidelném rytmu.

Ležela zalitá potem a úplně vyčerpaná. Tvář měla napuchlou a lesklou, rty nalité vzrušením se usmívaly.

„A je to," řekla.

Přitáhla k sobě má ústa a počastovala mě sesterským políbením.

„A teď každý do svého pelíšku, miláčku. Zmizíš, viď?"

Zatímco jsem se tiše oblékal, usnula a spokojeně oddychovala. Přetáhl jsem přes ni prostěradlo a tenkou přikrývku a zhasl světlo. Když jsem vycházel z chatky, přesvědčil jsem se, že dveře zaklaply.

Sešel jsem až k vodě, kde šplouchaly a šepotaly malé vlnky. Kus dál se najednou zvedl nějaký mořský pták, který náhle vyletěl vzhůru a zaskřehotal.

Hodiny před svítáním jsou považovány za dobu útlumu inteligence.V tuto dobu prý v nemocnicích umírá největší množství lidí. Zastavuje se dýchání, aby se ozvalo zachrčení v hrdle jako finální efekt života, který odchází. Zkoušel jsem nasypat si na hlavu trochu popela. McGee – a co ty ostatní. Co jekají, až za –

51

voláš. Snažil jsem se ze všech sil sebrat odvahu, abych zahnal jistou dávku postkoitální deprese, která se ohlásila. Jenže převažující pocit, který bych mohl zformulovat do slov, abych sám o sobě vyjádřil své mínění, spočíval v tom, že jsem se cítil spokojený. Ano, byl jsem spokojený, šťastný a odpočinutý. Navíc to všechno překrýval jakýsi druh sladké nostalgie. Je to podobný pocit, jaký prožíváte, když si po drahné době prohlížíte fotografii pořízenou na dalekém pobřeží s člověkem, který nyní už dávno nežije.

6. KAPITOLA

Jedno z křídel hotelu Eden Beach vyhlíželo jako malý skleník s matnou střechou. Širokolisté palmy v betonových květináčích měly skýtat každému stolu iluzi soukromí. Dorazil jsem sem, abych se posilnil. Představoval jsem si to jako snídani a oběd dohromady. Bylo už půl druhé. Mezitím, co jsem zkoumal jídelní lístek, mi přenesli dvakrát Bloody Mary, bez toho, že bych si cokoliv objednával, včetně tyčinek na míchání. O něho později se objevila dáma samotná a snesla se do křesla naproti mně. Vyhlížela plaše a mírně povadle. Rty měla maličko napuchlejší a bylo jí možno rozeznat rýsující se kruhy únavy z nevyspání pod očima.

Pohlédli jsme na sebe. Byla to přesně ta chvíle, v níž se rozhoduje, co a jak bude dál. Někde uvnitř mě napadlo, že to bude krátký, nechutný rozhovor na téma, jak se vše včera nevyvedlo, že já jsem k ničemu nebyl; znáte to… Zkrátka, že bude lamentovat.

Ale z výrazu jejích očí jsem vyrozuměl, že náš dialog se bude ubírat zcela jiným směrem a že i já si v něm přijdu na své. Pozvedl jsem tedy skleničku.

„Tak na nás…“

„Na zdraví,“ opáčila hbitě. Sklenky zazvonily. Pití to nebylo špatné, mělo slabě kořeněnou příchuť.

„Bude to mírně obtížnější a taky trochu mrzuté, Travisi. Chci mít svoje lidi na očích. Přála bych si, aby to všechno zůstalo jenom mezi námi dvěma a abychom byli patřičně opatrní. Práce tady je pro mne velice důležitá.“

Vykouzlil jsem na tváři úsměv a řekl:

„Nejsi samozřejmě proti tomu, aby tohle laškování a šachování mělo pokračování…“

52

Zrudla, když odpovídala:

„A ty nechceš? Myslela jsem, že…“

„Ohó! Bál jsem se, že by sis to mohla rozmyslet… vzpomínáš si, že jsem do této šarády vstoupil jako pouhý náhradník za doktora?“

„To ale není fér…“ opáčila vztekle. Úsměv z mé tváře nezmizel.

„No ano, tak jaksi to začalo… Okay. Řekněme tedy, že jsem to byl já, kdo měl to veliké štěstí…“

„Štěstí jsme měli oba. Občas se to tak nějak přece musí stát.“

Natáhla se ke mně a dotkla se letmo mé ruky; oči se jí leskly. Pohlédla stranou a uviděla blížící se číšnici. Ihned stáhla svou ruku zpět.

„Podívej se,“ navázala pak oficiálním tónem. „Musím to dotáhnout do konce a pak jít od toho pryč. Doopravdy musím. Nějak se mi tenčí zásoby a moji lidé to nejsou. Musí to být ten velkoobchodník. Rozhodla jsem se, že další náklaďák nechám zastavit, vezmu si k ruce účetního á dokážu, že má ve skladišti zloděje.

Dnes ráno jsem mluvila s Prescottem Mullenem – mimochodem, vyhlížel jaksi sklesle a nějak bez životní šťávy – a řekla jsem mu o tobě. Uvedla jsem tvoje jméno a vysvětlila mu, po čem pátráte. Říkal, že během dnešního dne ho můžeš vyhledat.“

„Díky.“

„Do poloviny grepu dáváme maličko máty,“ pohlédla na mě, „představ si, že celou tu dobu, co se mnou Prescott mluvil, hned vedle postávala Marcie Jeannová s lístkem máty, nalepeným na předním zubu. Zapřemýšlela jsem o tom; dospěla jsem k závěru, že má tlustou hlavu…“

Znovu se dotkla mé ruky.

„Díky, miláčku… Jestlipak znáš ten prastarý vtip o ideální ženě?“

„Je hluchá, němá a vlastní obchod s kořalkou?“

„Správně. Fajn. A jestlipak víš, žes právě nabalil starší dámu, která vede hotel a k tomu si ještě osobuje nárok udělat si další vroubek kvůli svému drahému příteli? Chápeš už, že uděláš nejlíp, když budeš přijíždět skrze tenhle stát v řádných pravidelných intervalech… slyšíš..?“

Vstala. Koneček ukazováku pravé ruky na krátkou chvilku přiložila k mým ústům. Pak odešla.

Dr. Prescotta Mullena jsem našel na pláži. Hověl si tam ve vyplétaném křesle pod velkým modrobílým slunečníkem. Jeho

v

53

nastávající ležela vedle něho, pěkně ve stínu, obličejem dolů. Přes hlavu měla přehozen ručník, nohy a záda jevily neklamné známky počínajícího úžehu. V odlescích slunce jsem viděl houpající se zánovní náušnice v jejích uších.

Představil jsem se. Mullen mě vyzval, ať si přitáhnu další křeslo, ale usedl jsem raději na paty vedle něho. Měl jsem k tomu dobrý důvod: chtěl jsem pozorovat jeho tvář.

„Všechno to dělám jako přátelskou službu,“ vysvětloval jsem mu. „Ron Esterland je podezřelý z toho, že si to všechno sám naplánoval. Kdyby totiž Ellis svou dceru přežil, dost velká suma peněz by se dala do pohybu úplně jiným směrem…“

„To jako k němu?“ upřesňoval doktor.

„Ano. Ale nemyslím si, že toto by byl hlavní motiv.“

„Tak tím hlavním je..?“

„Snad úzkost, pocit samoty a tlak viny. Dělá si starosti, že se u něho nezastavili. Podle všeho ho mrzí, že jeho otec nežil dostatečně dlouho, aby se mohl na vlastní oči přesvědčit, jak se mu povedlo stát se úspěšným malířem.“

Prescott Mullen dostal zamyšlený výraz.

„V jistém směru bych snad souhlasil s tím, že ta vražda byla líp odůvodnitelná, než kdyby Esterland byl zdráv. O kolik měsíců života mohl přijít? Kdybych to měl odhadnout, nehádal bych víc než pět, šest… A ke všemu by ten poslední měsíc nebyl vůbec tím, čemu my ostatní říkáme život.“

„Jak přistupoval ke své nemoci?“

„Působil tak, jako by ji chápal jako apel. Pro něho rakovina byl nepřítel, jakási bytost, věc, která do něho vnikla a usiluje mu o život.

Já osobně jsem mu nefandil. Ellis Esterland byl vysoce konfliktní osobnost. Dost často jsem se pozastavoval nad tím, jak to s ním Anne mohla dát dohromady. Nechápal jsem, proč prostě neodešla.“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“

„Tak v polovině června. Asi pět týdnů před tím, než ho zabili. Vypadal tehdy lépe, než se dalo očekávat. Měl bolesti, ale nechtěl si je připouštět. Ale věděl jsem, že má velké bolesti.“

„Jak jste to mohl poznat?“

„To se dá poznat. Pozorujete spoustu příznaků, víte, co můžete očekávat: návaly potu, zrychlený dech, náhlá bledost… Ale soudím, že on by zvládl i návaly ještě silnější bolesti. Určitě by překonal větší bolesti než většina jiných, už z hrdosti a té jeho specifické arogance. Byl to hodně paličatý, umíněný starý chlap.

54

Bylo mi jasné, že bolesti by přišly ještě silnější. Pak by snad nastala situace, kterou by zvládal jen hodně obtížně. Usiloval jsem proto vysvětlit mu, aby si stávající bolesti přiznal, a snažil se mu vysvětlit, že přijdou ještě horší. Ale odbyl mě, abych si kvůli tomu

nedělal problémy. Tvrdil, že je všechno v pořádku. Vzpomínám si, že jsem mu tehdy uštědřil menší lekci o psychologii bolesti.“

„Co říkáte: zaonačil by vše sám tak, aby ho zabili, aby nemusel přiznat, že ty bolesti má?“

Doktor pomalu odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ne, ne. To mi k Esterlandovi nesedí. Víte, tehdy jsem s ním hovořil o účincích halucinogenních látek na projevy bolesti. Víme, že marihuana může potlačit bolesti hlavy, které někteří lidé pociťují při chemoterapii či radioterapii. Pozoruhodný účinek na vnímání bolesti mají canabis, hašiš a LSD. Vyjděme z toho, že pacient vnímá intenzívní bolest jako svou vlastní bytostnou součást, jako něco, co v něm narůstá, stravuje ho a spaluje. Vedlejší účinek halucinogenních látek spočívá v tom, že navozují pocity, jako by bolesti byly někde mimo pacienta. Bolest pak může mít úplně stejnou sílu, ale subjektivně je odsunuta bokem. Ona totiž někde v hloubi mozku vyvolává pocit, který se transformuje v trvalý hrozný a stále víc vyčerpávající strach; bolest je varováním přírody, že něco v těle je v zoufalém nepořádku. Potlačí-li se úzkost, a to další užitím jakýchkoliv halucinogenních látek, stává se méně hroznou a méně vyčerpávající a tím snáz přijatelnější. Tady někde můžeme hledat odpověď.

Nejspíš bych to řekl tak, že Ellis bojoval proti prostředkům, které by v něm bolest utlumovaly – chtěl si totiž uchovat jasnou mysl. Věděl, že zmíněné látky by mu zkreslily vnímání světa. A on na tom chtěl být rozumově vždycky líp než všichni kolem něho. To ho mohlo přimět k tomu, aby si našel soukromý zdroj halucinogenů, aby se s nimi mohl pokusit experimentovat.

Mluvil jsem s ním tehdy o tom, že podobný přístup by mu mohl ponechat procesy myšlení bez újmy a současně by tak mohl bolesti zvládat lépe. Řekl jsem mu, že je to vlastně nejlepší způsob, jak si může užít toho zbytku života, který má ještě před sebou.“

„Řekl jste mu, kolik času mu zbývá?“

„Řekl jsem mu svůj odhad. Víte, měli jsme mezi sebou ten vztah od samého začátku – všechno na rovinu.“

„Co když se mu bolesti zhoršovaly a on dal na vaši radu?

55

Vydal se na místo, aby si tam něco opatřil, a proto s sebou nevzal ani Anne, ani jí neřekl, kam má namířeno.“

„A někdo ho tam podvedl a zabil, ano? No, vyloučit se to nedá. Můžu vám jenom říct, že kdyby si něco takového obstaral, nechal by si to zaručeně pro sebe. Neřekl by to ani Anne, ani mně. Chápal by to jako své vlastní, soukromé řešení situace. A jeho image by v žádném případě neutrpěl.“

„Příjemný chlápek.“

„Statečný a hrdý princ…“ prohlásil s. úšklebkem Mullen. „McGee, musím říct, že vaše verze mi není proti mysli. Vypadá navíc tak, že dobře pasuje do věcí, které jsem četl o jeho smrti. Zprávy v novinách se zmiňovaly o tom, že měl na odpočívadle dálnice nějakou schůzku…“

„Doporučil jste mu nějaký konkrétní prostředek?“

„Nevzpomínám si už přesně, ale myslím, že jsem se zmínil, že nejlíp by se podobné věci daly zvládnout za pomoci hašiše. A ten se dá podle všeho získat v oblasti Miami poměrně levně.“

„…všechno, o čem jste kdy slyšel v této oblasti, je bez problémů k máni v Dade County.“

„Jenže za těch dvě stě babek, co s sebou měl, by toho moc nedostal…“

„To je opravdu všechno, co měl s sebou?“

„Tu cifru uvedla Anne; víte, že mu vedla účetnictví.“

„Jsem ale toho názoru, že Ellis Esterland mohl mít přístup k penězům, o němž ona nemusela nic ani tušit.“

„O. K. Předpokládejme, že měl s sebou pět tisíc dolarů. Jestliže by to Anne věděla, uvedla by to… místní vyšetřovatelé by si mysleli, že z koupě sešlo. Ale zůstaly by kontakty, které by mohli sledovat. Přihlédli by k tomu, do jakého stadia už nemoc dospěla.“

„Je tedy hodně důležité vědět, do jaké míry asi těmi bolestmi trpěl.“ Doktor zapřemýšlel.

„Je možné, že hodně, musel proto spěchat pro další dávku, mohl přitom pociťovat velké bolesti celou dobu.“

V té chvíli se budoucí paní doktorová převrátila na záda, stáhla si ručník z hlavy a pohlédla na nás částečně nepřítomným a hodně hloupým pohledem. Bradavka levého prsu jí vyklouzla nad horní

okraj bikin. Prescott Mullen se s úsměvem shýbl a po-potáhl zmíněný kousek textilu na jeho patřičné místo. Kolem malinkatého dílu plavek se jí mezi nohama klubalo na světlo několik kudrnatých chomáčků nazrzlých chloupků.

56

„Mele, zlatíčko, kolik je hodin?“ zeptala se polohlasně sladkým hlasem.

„Čtvrt na čtyři, jehňátko. Tady to je Travis McGee. To je má budoucí paní Marcie Jeann Mullenová.“

„Aáá…“ zareagovala, „nazdar.“

Přejela si ukazovákem po zrůžovělém stehně a vsedě pak pozorovala bílý flíček, který tam zanechal.

„Králíčku, raději se tady na to vykašlu. Myslím, že se sluníčko odráží od písku i sem pod slunečník… a vůbec.“ Postavila se, zívla a ohnula se pro ručník, přičemž pozbyla rovnováhu. Znovu si zívla.

„Marcie Jeann Mullenová,“ řekla zkusmo. „Zní to jaksi pořád divně, co?“

Vrhla na mne ospalý pohled přimhouřenýma očima.

„Byla jsem Marcie Jeann Sensabaughová, ale nenáviděla jsem to. Byl by to mizerný život, kdyby si člověk měl ponechat jméno, s nímž se narodil.“

Uchopila svůj vak a nahlédla dovnitř.

„Mám klíč, králíčku. Tak na pokoji nashle.“

„Pěkná ženská,“ řekl jsem, jakmile se ocitla mimo doslech. „Gratuluji vám…“

„Díky. Je to fajn holka. Dispozice absolutně perfektní. Žádné neurózy a naprosto ideální stavba pánve. Byla sestřičkou na porodním oddělení.“

„Zajímavé…“

„Zamluvili jsme naše téma. Ale my chceme mít tolik dětí, kolik jen bude možno. Ona má třiadvacet, já šestatřicet. Odhaduji, že je ve druhém měsíci těhotenství. Udělali jsme si mezi sebou takovou dohodu, že se nebudeme brát dřív, dokud tady nebude jistota, že budeme mít děti. Nechtěl bych, aby měla jedno dítě za druhým, to ženu moc opotřebuje. Máme děti v plánu po dvou letech. Okay, bude jí čtyřiadvacet, když přijde první dítě. Víte, její matka měla své

poslední dítě ve čtyřiačtyřiceti. Takže úhrnem bychom jich mohli mít s uvažovanými dvouletými odstupy devět nebo deset. Pravděpodobně. Její matka měla dvojčata.“

„Je to hezké, sledovat lidi, kteří si dokážou naplánovat život.“

„No, já jsem vždycky chtěl mít velkou rodinu. K tomu bylo potřeba, abych si vyhledal tu správnou dívku dřív, než budu příliš starý na to, abych se z dětí mohl radovat. Tak jak se mají věci nyní – a jestliže dodržíme rozpis – poslední dítě nedokončí univerzitu dřív, než mi bude osmasedmdesát.“

57

„To není bez zajímavosti, doktore.“

„Ano, ano, souhlasím. No, já pocházím z rodu, který měl tuhý kořínek. Oba moji dědečkové a jedna babička jsou stále ještě naživu; prožívají svá pozdní sedmdesátá a raná osmdesátá léta.“

„Skvělé. Je to opravdu něco, nač se člověk může těšit.“

„Jsem toho názoru, že je to oceněníhodná zodpovědnost. Jinak řečeno, je to jistá forma opravdové nesmrtelnosti, ta jediná, kterou máme. Už jste o tom někdy uvažoval?“

„Řekl bych, že o tom přemýšlím neustále.“

„Jste ženatý?“

„Ne.“

„V tom případě si obratem vyhledejte zdravou ženu, pane McGee. Jinak se vám může stát, že budete už příliš starý na to, abyste měl ještě z dětí radost.“

Vstal jsem a potřásli jsme si rukama.

„Moc vám děkuji. Ta myšlenka je asi velice dobrá. Je to hezké, že jsme si tady mohli tak pěkně popovídat, doktore.“

„Prosím. Pokud bych mohl být nějak nápomocen, zavolejte mi. Komická věc. Ellis umíral a já ho neměl nijak zvlášť v lásce, ale rozlítostnilo mě, že někdo dostal chuť ho zabít. Zabít mého pacienta!“

Tentokrát Anne ve své chatce přehodila přes stínítko lampy ručník světle zelený. Díky tomu jsem vnímal pokoj, jako bych byl pod vodní hladinou, k čemuž tiše vrněl ventilátor nade mnou. Bylo slyšet, jak vlny v moři nabývají na síle. Pomalu začaly přehlušovat

stříbrozvuké improvizace nějakého drozda, který si zvolil těsné sousedství chaty pro svůj koncert.

„Sam tomu samozřejmě nechtěl věřit," rozvykládala se Anne. „Nechtěl věřit, že někdo z jeho lidí krade. Naznačoval, že je to někdo ode mne. Choval se, jako by mi prokazoval nevímjakou službu, když kontroloval velkou objednávku položku po položce. Jenže se začaly objevovat nesrovnalosti, kráceno, znovu otevřeno a stornováno.

Obličej se mu začal dloužit a v jeho hlasu bylo slyšet stále větší únavu. Bylo mi ho líto; jeho lidé s ním pracovali celá léta a on byl na ně hodný. Věc navíc vyhlížela tak, že jeden člověk by to sám nezvládl. Na ta manka, která jsme objevili, jsem si vzala půjčku.

Když odcházel, byl v depresi, a já se přistihla, že si přeju, abych to nebyla já, kdo to tady vede. Ale nepřála jsem si to dlouho, dlouho ne…

58

Slyšela jsem, že jsi hovořil s doktorem Mullenem…"

„Ano, probrali jsme pár věcí… Poslyš, nemáš ideální stavbu pánve?"

„Bože můj, co já vím? To myslíš kvůli dětem, že? Myslím, že nějaké problémy by s tím mohly být. Víš, slýchávala jsem to doma odjakživa – matka dvakrát rodila císařským řezem. Proč se ptáš?"

„A co – byla bys schopná čekat na to, jak bude tvoje poslední dítko promovat, až ti bude pětašedesát?"

„To tedy v žádném případě! Ať si odnese ten svůj diplom domů mamince, staré chudince. Co máš konkrétně na mysli, drahoušku?"

Informoval jsem ji o rozhovoru s Prescottem Mullenem, Nejdřív tomu nechtěla věřit, nebyla si jista, že si z ní nedělám legraci. Pak ji napadlo, že si doktor utahoval ze mne. Ve chvíli, kdy jsem ji přesvědčil, že to myslel naprosto vážně, neměla daleko k tomu, aby upadla do hysterického záchvatu. Vzápětí přešla do pochichtávání, které přerostlo v regulérní škytavku.

„Chudák přerostlá stará Mar –" zaútočila. „Škyt – slyším ho, jak říká – škyt – roztáhni nohy, Marcie Jeannová – škyt – právě nadešel čas začít s číslem šest – škyt. A já se málem dala na takovou věc – škyt? Panebože…"

Přilil jsem jí do skleničky ještě něco vína a ona se posadila na hraně postele, aby se napila. Držela skleničku jako malé dítě. Pozoroval jsem přitom se zájmem bledý proužek na jejím zadečku, který odpovídal proužku pod plavkami. Svalila se zase nazpět se slovy:

„Už je to všechno pryč. Díky.“

„Poslechni, Anne. Bylas při tom, když argumentoval Ellisovi tím, že by měl zkusit k utišení bolestí hašiš nebo LSD?“

„Byla. Bylo to naposledy, co u něj byl. To bylo… v červnu.“

„Vědělas taky, že Ellis má silné bolesti?“

„No – nevěděla jsem, jak silné. Víš, on v noci vstával a chodil se procházet po palubě. Někdy taky vstával od jídla a šel se projít. Bolest mu přitom křivila obličej, ale většinou tomu dokázal zabránit, když věděl, že ho sleduji. Prescott mi říkal, že s největší pravděpodobností měl Ellis moc velké bolesti. Jakmile Prescott odjel na sever, snažila jsem se, aby Ellis dělal to, co mu doporučoval, ale on se rozlítil. Vztekal se a nechtěl nic slyšet. Křičel, že se o sebe postará sám. A že se nemíní stát ke konci svého života narkomanem. Zakončil to tím, že to stejně k ničemu není.“

59

„Víš, jak jsme to s doktorem probrali, zazdálo se mi, že se Ellis vypravil do Citrus City, aby si tam něco koupil. Skoro bych soudil, že ten dálkový hovor mohl být právě kvůli tomu.“

„Jenže to by vyžadovalo víc peněz, než kolik jich u sebe měl, ne?“

„Co tě přivedlo k tomu, že měl u sebe plus mínus pouhé dvě stovky?“

„Přece jsem chodila do banky s šeky já! Měla jsem přehled o tom, co máme a co potřebujeme. Platila jsem účty a deponovala vklady.“

„Dobrá, Annie. Zeptám se tě jinak…“

„Nikomu v životě nedovolím, aby mi říkal Annie – kromě tebe.“

„Jakmile ho zabili, bylo na tobě, abys sbalila všechno, co bylo na lodi. Na tobě a na tom chlapíkovi z banky. Pověz: nenarazilas přitom na nic – vůbec na nic – co by ti dalo možnost zapřemýšlet nad

tím, že tam existovaly ještě jiné finanční záležitosti, o nichž jsi nic nevěděla?“

„Jakpak ses dozvěděl právě toto?“

„Dozvěděl jako co?“

„O těch krugerrandech. O těch velkých mincích z Jižní Afriky… Každá z nich údajně garantuje jednu unci čistého zlata.“

„Neměl jsem o nich ponětí. Myslel jsem si jenom, že Ellis byl typ muže, který si prakticky všechno snažil nechávat pouze pro sebe. A nesvěřovat se ani tobě.“

„Víš, bylo jich deset. Nevím, jakou mohly mít momentální cenu, řekla bych tak pět až šest set dolarů za jeden. Nevěděla jsem, kde a jak k nim přišel, kolik za ně zaplatil. Míval je uložené v nástěnné dobře zamykatelné skříňce, nebo v kapse některého svého starého tvídového saka, které už nenosíval. Když jsem je našla a potěžkala, přišly mi báječně těžké, byla jsem nad tím úplně zhlouplá, jako malá vyjevená holka. Ale co to má s tím ostatním společného, miláčku?“

„No – když jich tam bylo deset, mohlo jich celkově být taky dvacet nebo čtyřicet. Těch deset, které jsi našla, mohlo mít cenu pět až šest tisíc dolarů. Co když si vzal půlku – třeba – z toho, co měl zašito, s sebou tam na odpočívadlo…?“

„Zatraceně, je to možné… Ano, ano! Čert ho vem!“

„Tady my teď začneme. Budeme vycházet z toho, že půlku si vzal s sebou na ten obchod – druhou půlku nechal tam, kdes ji pak našla. A sleduj, co z toho vzejde… Mrknu se taky na tu záležitost s těmi motocyklisty; to nebude jednoduché.“

60

„Jak na to půjdeš?“

„Mám dobrý kontakt s někým, kdo má dostatečný důvod důvěřovat mi.“

„Kdopak to je?“

„…éé, jsem moc rád, že ti nevadí, když ti říkám Annie.“

„Chápu… dobrá. Kdy odjedeš, drahý můj?“

„Ještě dopoledne.“

Smočila ukazovák ve zbývající vrstvě moselského vína ve skleničce a opsala jím kroužek na mém hrudníku. Ozval jsem se:

„Hmmm---“

„Jaké hmm?“

„Ale: myslím, že všichni znají vousatou anekdotu, jak souloží dikobrazi… a ty?“

„Velice, velice opatrně.).“ zněla odpověď.

Natáhla se, aby mohla odložit vyprázdněnou skleničku. Oči jí jen hrály.

„Takže…?“

Pustili jsme se do toho.

„…dej mi vědět, kdybych začal být poněkud neopatrný…“

7. KAPITOLA

Jakmile jsem na druhý den kolem jedenácté dopolední hodiny dorazil nazpět do Lauderdale, namířil jsem si to s mým malým autem ihned na letiště, jel jsem do Bahia Mar. Hned nato, jak jsem si odložil prádlo do patřičné skříňky na palubě Srdcové sedmy, oblékl jsem si čistou pletenou košili a kalhoty barvy khaki a mrkl jsem naproti na hausbót, zda funguje telefon, baterie a mraznička. Měl jsem hlad. Rozhodl jsem se, že si zajdu naproti, kde chystají dobrá jídla z hovězího masa. Dám si velikánskou svíčkovou. Přednost dostala možnost jít pěšky, neboť tachometr mého vozu mi začal nahánět úzkost. Namíchal jsme si drink do jedné z těch staromódnějších sklenic, které byly k dispozici, a vyrazil jsem nahoru na palubu. Tam jsem chtěl setrvat a odtamtud provést průzkum toho, co se vlastně děje v jachtařském přístavu.

Hleděl jsem do míst, kde se provádí zásobování lodí, a pocítil jsem nemalé překvapení. Spatřil jsem totiž obrysy a barvy velké lodi Trumpy, která patří Aggii Sloanové. Vydal jsem se tam poté, co jsem pečlivě zamkl. Sklenici jsem si nesl s sebou v

61

ruce, vlasy mi čeřil svěží vánek, který foukal od Atlantického oceánu.

Meyer a Aggie se věnovali hře v kostky.

Pozdravil jsem je a Aggie mě pozvala k nim na palubu. Jakmile jsem se tam ocitl, nenucené jsem si vzal další židli a vyzval je:

„Pokračujte dál v klidu a pohodě. Při hře vás rušit nehodlám.“ Aggie odpověděla:

„Hned skončíme. Jenom se koukni sem, Meyere.“

Uchopila velkou kostku a vrhla ji na jeho stranu, padlo jí šestnáct bodů. Meyer to se značně kyselým výrazem hodnou chvíli studoval, než povzdechl:

„Je to na levačku… ne, díky, Travisi, je-li to double, tak tímhle vrhem hru uzavře.“ *

„Inu, kdo umí, ten umí,“ zasmála se Aggie a zapsala si výsledek.

„Vypadáš báječně, Aggie,“ hlásil jsem se o slovo.

Svým maličko nakřáplým prsním hlasem odpověděla:

„Myslíš proto, že jsem se pustila do práce na tom visícím mase, proto, že jsem na sobě pracovala do půl druhé? A proto, že každé ráno na sobě tvrdě makám v rytmu disko, všechno za zavřenými dveřmi? Anebo taky proto, že mám mírně delší vlasy a proto, že mám nejlepší barvu, kterou jsem za poslední léta měla? A proto, že mám nové známosti a že mám utrum s pitím? Nebo proto, že po třech osudných létech přibírání na váze jsem se zase dokázala narvat do bikin?

Díky, drahoušku McGee.

Souhlasím, že poněkud fantasticky přece jenom vypadám, mám-li to porovnat. A tím zmíněným veškerým peklem jsem prošla proto, abych se stala speciálním dárečkem pro starého Meyera… pro starého dobrého Meyera.“

„Drahá lady,“ opáčil Meyer. „Starý dobrý Meyer si toho patřičně váží. A naplňuje ho to úctou. Ale dodal bych jen tak na okraj, že ještě pravděpodobnější je, že jsi to všechno udělala hlavně pro své vlastní sebevědomí…“

„Proč ten člověk má tak zoufale často pravdu?“ obrátila se na mne.

„Inu proto, že je to Meyer. Způsobují to jisté nedostatky v jeho povaze. Co tady vlastně děláte?“ Její tvář nabyla podrážděného výrazu.

„Cekáme. Cekáme na cosi, co se označuje skoro jako těsnění pro turbínu, to je totiž to, co nám mají dodat z Racine a co nám

62

včera odešlo. Člověče, pšouklo to jako velryba. A můj milovaný malý kapitán bez toho dál nemíní pokračovat v plavbě. Pravděpodobně je to jakýsi jeho druh fetiše, že?

Budeme muset kvůli té věci zkrátit plavbu – dost možná, že už skončila… No co, k čertu… Copak tady není hezky? Moře je tady docela čisté. Výsledek je ovšem dražší než apartmá v hotelu. Ovšem ty dva menší deníky, o něž jsem rozšířila naše impérium, nesou takové peníze, že bys nevěřil. Je to opravdu k neuvěření, co se dnes dá udělat s denním listem, který má monopolní postavení ve městě se čtyřiceti tisíci dušemi. A zejména poté, co se přejde na automatizaci a elektroniku.“

„Jay Goult by ji musel milovat,“ vmísil se Meyer.

„Pchá,“ opáčila. „Mému vkusu by hověl spíše Diamond Jim Brady, nebo John Fingling.“

Meyer se obrátil ke mně.

„A jak jsi tam dopadl ty?“

„Přijel ten doktor,“ jal jsem se vysvětlovat. „A přijel s novým objevem: blondýna s ideální stavbou pánve.“

Meyer na mě pohlédl nejdříve mírně vyděšeně, pak pobaveně.

„Takže je to jinak, než si naplánovala Anne. Takže… v nastalé situaci jsi těžil ty sam, co?“

„Prosím,“ ozvala se Aggie. „Když si vzpomínám na jídlo, musím se podívat dolů, abych nabyla jistotu, že skutečně bude připraveno jídlo pro tři osoby. Dneska máme řecký den. Bude feta sýr, moussaku, grepové plátky a vůbec všechno, jak má být. Vždycky toho nachystají hory, aby zbylo i na ně.“

Odešla do podpalubí.

„Změnila se v jistý druh extrovní madam?“ řekl jsem.

„Byla taková odjakživa, jen sis toho dřív nevšiml. Tak povídej, jak se vede Anne?“

„Inu, v těchto chvílích asi sbírá ještě síly po tom šoku. Jinak má jeden z nejlepších fleků široko daleko. No nic, jinak tě můžu zasypat rychlým přehledem doposud známých faktů a taky podezřelých věcí.

Esterland měl silné bolesti, což si odmítal připouštět, a doktor se ho snažil přemluvit, že bolesti zmírní za pomoci nějaké halucinogenní látky… Zajímavá možnost, ne? Bolesti narůstaly, a tak si milý Ellis sehnal zřejmě nějaký kontakt; vešel s někým do styku, oni mu uvedli čas a místo, kde se sejdou. Vypravil se tam, v kapse sérii zlatých krugerrandů, aby na místě zaplatil za slíbený hašiš

nebo nějaké jiné svinstvo. V křoví se našly stopy po těžkém motocyklu.

63

Je docela možné, že dealer, když se potkal se starším pánem, došel k rozhodnutí, že si ponechá obojí: zboží i peníze.

Taky je možné, že to byla bouda od samého začátku… přijed, stařiku, sám, nebo nedostaneš nic. A dotyčný ani žádný prodej neplánoval – měl v plánu něco jiného…

Ano, je tady ještě jedna věc, která sem může pasovat, ale taky nemusí. Přítelem Josie od jejího odloučení s Ellisem je jistý Petr Kesner. Je to takový svérázný génius od filmu, který dokázal natočit nejmíň dva filmy o bajkerech, a to s minimálními náklady, čímž si získal nemalou popularitu a taky určitý věhlas. Připomínám to hlavně proto, že se v případu objevila ta motorka.

Dospívám taky z téhož důvodu k názoru, že bude záhodno, abych navštívil mého přítele Blaylocka. Má totiž přehled přes ty maníky, co kšeftují s věcmi na motorky. Myslím tím, jestli jde o běžnou věc či ne. Výhody dokážu pochopit, narkomany totiž poznáš na nárožích ulic, ale ne venku v terénu.“

„Jo,“ odtušil lakonicky. „Máš představu, proč to všechno bylo tak daleko nahoře?“

„To je otázka jako šitá pro Blaylocka. Dost možná, že tam vyskočí souvislost s rozděleným teritoriem.“

V ten moment se vrátila Aggie, že jídlo bude během dvaceti minut. Vzali jsme si proto zatím ze servírovacího stolku další dávku pití. Pod tím plachtovým baldachýnem nebylo špatně.

Sledovali jsme pěší provoz a vyráběli slovní hříčky, kterým jsme se s potěšením smáli. Pak jsme se přesunuli dolů a pojedli v místnosti vedle hlavní jídelny – v alkovně.

Jídlo nám servíroval šikovný a obratný Kubánec. Víno s lehce pryskyřičnou příchutí nejenom, že lichotilo řeckým vinicím, kde se zrodilo, ale taky vhodně doplnilo tu horu řeckých dobrot na stole.

Zpět jsem se vracel ve slušnou dobu pln nejrůznějších předsevzetí. Ale sotvaže jsem se ocitl ve svém hausbótu, cítil jsem, jak mi podklesávají kolena. Vlna zívání mě zachvátila s takovou

silou, že jsem si málem vykloubil dolní čelist. Shodil jsem rychle ze sebe svršky a spokojeně padl do své prostorné postele.

Probudilo mě chrastivé vyzvánění telefonu v těsné blízkosti mé hlavy. Zatápal jsem v tmě po zvonícím aparátu a nemohl jsem si v první chvíli srovnat, jak to, že už je noc.

„No…“ zabručel jsem.

„Ahoj, ahoj… spals?“

„Jo, vypadá to tak… kolik je hodin?“

64

„Něco po deváté. Chybíš mi tady… lásko.“

„Ty mně taky.“

„Chtěla jsem se ujistit, zda jsi to stihl v pořádku zpátky. Víš, abych byla upřímná, našla jsem si chvilku, abych se stihla maličko vyspat.“

„To je dobře.“

„Mám novinku: třeba tě bude mrzet stejně jako mě. Nastávající si uhnala dneska dopoledne další spáleniny a teď musí ležet v posteli s chladicími polštářky. A na těch jejích velkých masitých stehnech má ohavné malé puchýřky.“

„Nejsi maličko škodolibá?“

„To tedy doopravdy ne. Obou je mi jich skutečně velmi líto… On přece jako doktor musel vědět, kam to spěje, a měl ji zavčas ze sluníčka odehnat, ne?“

„Takže přerušené líbánky.“

„Smluvila jsem si s ním před večeří drink, víš, když ona konečně usnula. Koukala jsem na něho a poslouchala. A viděla jsme najednou velice dobrodušného, sladkého, poctivého, pompézního a… hloupého malého mužského, co se neustále pochechtává, ale jeho smysl pro humor je minimální. Vždycky se směje na nesprávném místě. Ovšem jinak je to asi velice dobrý doktor; prakticky každá onkologická klinika kdekoliv na světě, kam bys přišel a uvedl jméno Prescott Mullen…

Travisi, čím to je? Jak může být tak veliký rozdíl mezi tím, co jsem si o něm až do nynějška myslela, a tím, jaký je ve skutečnosti?“

„Mýty… Meyer s oblibou říká, že si v sobě budujeme své vlastní mýty. Žijeme víceméně nějak ploše a ty mýty jsou prý naše

hory. Takže si je budujeme proto, abychom transformovali kontury našeho života; jinými slovy, aby ten náš život byl pro nás samotné víc atraktivní.“

„Pokud jde o mne, nemohu říct, že bych doposud vedla nějaký nudný život. Ovšem musím vzít do úvahy, že jsem investovala Chybně několik svých velice dobrých let do Ellise.“

„Hm. Dost možná, že právě tento rok ale bude pro tebe tím nejlepším.“

„Beru to, co si myslí Meyer o těch mýtech. Rozumím tomu tak, že chlap si vezme nějakou unuděnou ženskou z periferie, která hraje každé úterý v dámském klubu bridž. Ta potom může spřádat sny o tom, že má za manžela tenisového profesionála, a čekat od něho něco neočekávaného. Něco, co si doma naprosto nemůžou dovolit. A to je potom ten její mýtus, je to tak? Ale

65

bude-li se pak snažit ovlivnit věci tak, aby k tomu mýtu dospěli i v realitě, tak ji to zničí.“

„Ano, tak nějak to asi bude.“

„A na druhé straně, hned nad rozkrokem, má těch nepříjemných mokvavých puchýřků ještě víc… hej, Travisi!“

„Copak?“

„Jenže já jsem ti nezavolala proto, abych s tebou probírala puchýře doktorovy nevěsty. Mám něco důležitého, co se týká nás. Já vím, zní to triviálně, ale podstata je v tom, že bych opravdu nechtěla o nás dvou tím způsobem – teda o mně a o tobě – jak jsem si představovala, že budu uvažovat o někom, do koho bych se zamilovala.“

„Zamilovala?“

„Dovolíš, abych pokračovala a vysvětlování odložila na příhodnější dobu? Zamilovat se pro mě znamenalo, že jsem začínala leccos zameškávat. Víš, můžeš si myslet cokoliv, ale s Ellisem to nebylo využití příležitosti – on byl nesmírně au-tokratický chlap. Ovšem co se týkalo ženských, tak byl velice, velice zkušený. Zbláznila jsem se do něho a i teď mám po něm pořád v duši prázdné místo. Taky z toho, jak mě napoprvé přiměl jít s ním do postele. Někdo mi pak řekl, abych se s tím, co se stalo, šla vycpat. No, co se

stalo, stalo se. Beru to tak, že když zcizíš ovci, budeš viset stejně vysoko, jako když ukradneš pouhé jehně. Jo, tak nějak to asi chodí.

Pak jsem ho začala mít ráda. Dokázal totiž být milý mnoha způsoby, které jinak vůbec nikdo neznal, neboť byl dost sám pro sebe.

Dovol, abych ti sdělila, že každý, kdo měl ženy, jako měl on, bezpochyby nemohl být neatraktivní muž. Chápeš to všechno správně, doufám. Nicméně s láskou pak přišly i plány. Uvažovala jsem tehdy tak, že se jednou rozvede s Josií a vezme si mě. Kdybychom se do těchto věcí dali ještě zavčasu, stihli bychom mít dítě a on by na mne byl určitě přívětivější. Ale pak přišla ta novinka, co na sebe vzala podobu rakoviny, a všechny plány bylo třeba oželet. Bereš to?

Vznikl tedy další plán: budu se o něho starat a pečovat, takže dlouho zůstane naživu a nemoc ho změní k lepšímu. No, a pak ho zabili. Byla jsem opravdu na samém dně…

Pak jsem si pozvolna zase dala život dohromady a stala se ze mne zatraceně zaměstnaná a vytížená ženská, tedy profesně. A teď se zamiluju a zjistím, že, pokud jde o nás dva, tak nehodlám

66

nic plánovat, což mě vede k úvaze, jestli to opravdu je mezi námi láska.

Závěr, ke kterému dospívám, je v podstatě velice jednoduchý: naše životy jsou vlastně výslednicí dlouho plánovaného vývoje. Teď jsem já tady, ty tam u sebe. Občas se budeme vídat, až nám stáří shrbí záda víc, než abys snesl přesun napříč Floridou. Ale přitom taky vím, že se začínám zamilovávat proto, že stále na tebe myslím, proto, že cítím narůstající prázdnotu všude kolem a celý svět pro mne začíná být jaksi mimo. Víš, řekla bych, jako by se na nějaký moment otočil někam pryč.

Jo, tohle všechno jsem ti moc chtěla říct – ber to tak, jako by to bylo pro mě něco hodně důležitého. A jak přestanu mluvit, netoužím po tom, abys začal vést řeči o lásce, nechci, aby ses k tomu cítil zavázán. Pokud vím, chlapi nemají rádi, když je. ženská podobným způsobem tlačí ke zdi…

Jestliže to vnímáš nějak podobně, tak mi to jedenkrát povíš a všechno mezi námi bude O. K. Ale jestliže necítíš vůbec nic takového, tak bude v pořádku to, že se to nikdy vůbec nepokusíš ani předstírat…“

„Poslyš, já…“

„Ne. Teď nic neříkej, drahý. Já toho dost dokážu napovídat za nás za oba, a to kdykoliv a kdekoliv… Tak dobrou, hezky zase spi.“

Klap.

Pomalým pohybem jsem to všechno pustil ještě jedenkrát. Na nějakou dobu nás aparát znovu spojil. Zasnil jsem se. Příjemná jemnost jejího hlasu ve mně vyvolala vzpomínky z dávno minulých let a dávno zapomenutého světa:

Vrátil jsem se do dob, kdy jsem lehával na kožené pohovce v hale a držel přitom na své mladé hrudi telefonní aparát. Zatímco ostatní členové rodiny vedle v obývacím pokoji poslouchali rádio, já jsem volal Freda, Allena, Amose či Andyho. Prožíval jsem u telefonu extázi téměř erotickou, když jsem si vybavoval tep srdce zastavující podmanivé kouzlo nohaté Margarety, která sice měla teprve málo let, ale už uměla báječně líbat s doširoka otevřenýma očima.

Pak ve mne vyvstala vzpomínka na minulou noc, v níž Anne s hlavou pohodlně uloženou na mé hrudi, zírala upřeně kamsi do dálav. Vybavil jsem si přesně, jak se jí hýbaly řasy na očích, způsob, jakým mrkala. Viděl jsem znovu její lesklé oči. Člověk si často může opakovat jistá slova tak dlouho, až pro něho ztratí

67

význam, až se stanou pouhým shlukem zvuků, což můžete taky udělat se známou věcí, takže ji nakonec vidíte úplně jinak.

V tomhle případě její oko byla zvláštní, nevelká, vlhká kulička, mobilní věcička z tekutin, blan a nervů, zasazená do svalů, aby se mohla hýbat tím či oním žádoucím směrem, která si dokáže zavřít víčko, aby tak odstranila prach a navlhčila si povrch. Kulička na mne zírala a dávala si dohromady mou podobu někde v pozadí, aby ji signalizovala do šedé mozkové kůry, kde obrázky ukládají natrvalo takovým způsobem, aby se daly oživit, jestliže nastane potřeba je oživit, totiž, když si někdo na ně vzpomene. Dotkl jsem se lehounce tmavých vlasů – oko zamrkalo.

Myšlenky ve snech z tohoto pozadí vyvolat nejde. Nikdy jsem si k nim nezjednal přístup. Ani k jejím myšlenkám ne. Stejně tak ke snům, ať už byly čímkoli.

Do těchto myšlenek zazvonil telefon znovu.

„Měla jsem zatraceně napilno, abych ti vyklopila svou dušičku, Travisi… Zapomněla jsem ti přitom říct ještě jednu věc, kvůli které jsem ti vlastně volala."

„A to?"

„Mluvila jsem s Prescottem o těch drogách pro Ellise. Řekl mi, že jak se vrátil do Stamfordu, tak mu volala Josie. Věděla, že byl dole u Ellise, aby ho vyšetřil, a okamžitě se zajímala, jak to s ním vypadá. Doktor jí řekl, kolik času asi ještě Ellisovi zbývá, a ji to prý dost vzalo. Doktor věděl, že Josie má přece jen jistý vliv na Ellise, a tak se jí snažil vysvětlit, že má s Ellisem probrat jeho bolesti. Naznačil, že by měla Ellise povzbudit k tomu, aby si ohledně těch drog vytvořil nějaké kontakty a něco si opatřil. Řekla bych, že se o to nepochybně pokusila; víš proč? Hned začátkem července mu párkrát volala a jeho ty telefonáty všechny navztekaly, a to víc než obvykle. On neměl vůbec rád lidi, kteří by mu chtěli určovat, co a jak."

„Ovšem, když on rozhodoval o jiných, tak bylo všechno v pořádku…"

„Jo. Přesně takový byl. Jo. Máš dobrý odhad, až mě to začíná svým způsobem znervózňovat."

„Mohla bys to upřesnit?"

„Inu… ten, kdo dobře do lidí vidí, může taky dosáhnout dobrých výsledků v tom, že najde slabá místa lidí a ty slabiny může využít… nebo zneužít. Víš, co myslím."

„Pokusím se přimět Meyera, aby mi to vysvětlil."

„Sám to nedokážeš?"

68

„Ne tak dobře jako on. On říká, že všechny emocionální vztahy beru až příliš vážně."

„No – pro někoho by mohlo být velmi příjemné, že ho někdo jiný bere vážně."

„Víš, jednou jsem měl hovor na podobné téma. Bylo to s dívkou, která se jmenovala Margaret, a bylo to v době, kdy tys byla

ještě na houbách. Jí bylo tehdy čtrnáct a moc chtěla, abych ji bral vážně.“

„A brals?“

„Až do chvíle, kdy už jsem neměl na jídlo pomyšlení a narážel jsem do zdi.“

„Já na ni žárlím… Takže ještě jednou: dobrou noc, lásko moje.“

Zavěsila. Nestačil jsem dodat vůbec nic.

Přítel Meyer mi s oblibou říká, že kdybych dokázal ze sebe setřást své puritánské žalmy o citové zodpovědnosti, tak že bych byl v životě mnohem spokojenější, ale že bych byl taky mnohem méně zajímavý chlap. V dětství mi vštěpovali, že každá legrace něco stojí. Jako dospělý člověk jsem pak k tomu připojil poznání, že hrozný hřích je někomu úmyslně ubližovat, myslím ubližovat bez jakéhokoliv zjevného důvodu, jenom pro potěšení, že člověk někomu ubližuje. Gretel, která mi myslím dost rozuměla, mi jednou večer řekla:

„Ty nejsi nikdy úplně v obraze. Víš, jak to myslím? Jsi vždycky o pár obrázků dále napřed a děláš si pak zbytečné starosti s důsledky namísto toho, aby ses věnoval momentální přítomnosti.“

Všechno jsou to svým způsobem nepotřebné a zbytečné myšlenky. Jestliže začnete smíchávat obdobné ingredience, docela dobře vám z toho může vyjít trvalý případ duševní impotence. K tomu mi Meyer jindy řekl:

„Trávíš až příliš mnoho času mezi kulisami. Představení sleduješ z pozadí a tamodtud taky toužíš po tom, aby na jevišti proběhla nová osudová verze.“

„No sakra – právě to je mým životním cílem.“

Nikdy nezapomenu na jeho záhadný úsměv, který se mu po mé odpovědi rozhostil na tváři.

„Klasický osud: tragikomický rytíř a jeho větrné mlýny. Chlap, co valí balvan do kopce, kam ho nikdy vytlačit nemůže. Nikdy neutuchající snaha, že, Travisi? A vlastním cílem se stává samo snažení…“

Ano, v jistém smyslu je to se mnou tak. Jenže ani Meyer není

69

neomylný. Jsou totiž momenty, jako teď Annie. Byla tady, byl to průnik do mého světa, tak osudový, že jsem zatoužil, abych v té chvíli nestál mezi kulisami.

Uvedl jsem někde v hlavě do chodu miniprojektor Vzpomínek a začal prohledávat v této fiktivní kartotéce jednotlivé diáčky. Strnulé momentky: Anne v té zvláštní zeleni ručníku, vhozeného přes stínidlo lampy; zamyšlená Anne, jak si hryže ret, mající oči dokořán, jak vyzařují jemnou sprškou snahy… Být takový nervní typ, jak si myslí Meyer, má opravdu taky výhodu v tom, že mi to dává možnost daleko přesnějšího pohledu na potěšení, než by tomu bylo v případě, že bych vše lehce odhodil za hlavu. To momentální vnímání je oním neočekávaným a netušeným místem, v němž splývá myšlení, tělo a cit v té správné době, která destruuje vlastní identitu a ponechává pouze intenzívní radost, která vzdává poctu všem součástem triády těla, mysli a duše.

Dost možná, že to je onen rozdíl mezi gurmetem a gurmánem. Gurmet se zřídkakdy nají dobře ve světě provozoven s rychlým občerstvením. Ale k poctě smyslů je zase až příliš silnou kávou následné tvrzení: „Bože můj, jak jsem zranitelný a jak jsem citlivý!“ To už je póza, která mění člověka v určitý druh gurmeta, jenž namísto toho, aby vyhledával maso, začne se specializovat na omáčky.

Podle mě je jediným přijatelným postojem vůči sobě samému a světu kolem nás uvědomování si patetického harlekýnství. Potácíš se kolem vrcholku a oni tě melou pytlíky, aby tě pak nacpali společně s osmnácti dalšími klauny do směšných malých vozítek, ve kterých pak jezdíš ve své vlastní stopě pořád dokolečka, jsa pronásledován kachnami. A já rejdím dokola ve svém vlastním hacafraku ze sezónního výprodeje: ve slevněném brnění a špatně padnoucí helmě, sedě přitom na klisně, která spokojeně vrtí velkým zadkem. Svírám přitom pevně vyspravované kopí a rezivějící meč. A někdy mám na přilbě připevněný závo-jíček na znamení toho, že se kořím nějaké dámě svého srdce, ať už jí je kterákoliv.

Meyer na tento stav poukázal velmi případnou kontradikcí, která musí oslovit každého, komu to jen trochu myslí: čím víc usiluješ být

racionální, seriózní a významný, tím jsou menší tvé šance se někým takovým skutečně stát… Důležité je umět se smát…

70

8. KAPITOLA

V pátek ráno jsem nasedl do pick-upu a vyrazil.

Minul jsem Deerfield Beach, abych to stočil do vnitrozemí na osmsetsedmaosmdesátku. Devět mil se pak nic nedělo, a tak jsem dojel k Blaylockovi v pohodě. Jmenovalo se to tam u něho Ted Blaylock's Oasis. A musím uznat, že všechno nevyhlíželo o nic víc ošuntělejší v porovnání s tím, jak jsem si to pamatoval z mé poslední návštěvy.

Dlouhý, ve svých jednotlivých částech nesouvislý projekt sledoval paralelou dálnici a zjevně bylo možno rozpoznat, že byl přistavován po etapách. Většina budov byla kryta vlnitou pozinkovanou střechou. Obdobnou evoluční proceduru očividně měla za sebou i velká cedule na konci odbočky vpravo. Jednotlivé vývojové fáze skýtaly nápisy jako: BIKER BAR, Úprava tříkolek pro bajkery, Úprava lopaťáků a bahňoušů či Papriky a párky.

Jiná část hlásala, že je tu Servis pro karburátory, brzdy, pneu, náhony, nádrže, šasi a stojánky, Zdobíme nádrže. Ale byl tam i nápis Provádíme umělecké tetování, hned vedle Příslušenství pro motocykly.

Skrze celou budovu bylo možno vidět druhým otevřeným vstupem do pozadí, kde jak se zdálo, si dal Ted dohromady další objekty. V hale s betonovou podlahou tam pracovali muži ve stejných overalech a až sem bylo slyšet vysoký kovový zvuk, jak kvílela bruska. Po jedné straně byla výkladní skříň, celá polepená firemními nálepkami, a vedle ní regály plné nablýskaných chromovaných doplňků, ale i řadu naleštěných, novotou zářících motocyklů. V centru objektu parkovalo bez ladu a skladu několik motorek, pokrytých prachem, hned vedle nich stálo pár monstrózních pick-upů s obřími koly. A stál tam taky stojan s několika jízdními koly.

Právě ve stejné chvíli, kdy jsem vystupoval z vozu, vyklouzl jednomu z mužů francouzsky klíč a zazvonil o betonovu podlahu. Vstoupil jsem zasklenými dveřmi, které se za mnou automaticky

uzavřely. Pod stropem šuměly ventilátory. Byl jsem v místnosti, která byla zařízena jako bar, jenž měl v pozadí jídelní kout. Stálo tam asi tucet dřevěných stolů, každý tak pro čtyři židle. Za barem jsem postřehl zánovní plakáty, byly velké, barevné a křiklavě nápadné, nabízely poloobnažené slečny, podle jejichž vzhledu se dalo soudit, že k motocyklům, na kterých seděly v nejrůznějších pozicích, mají přímo orgastický vztah. Jiný

71

plakát ukazoval poldu, jak mlátí do bajkerské lebky, a pod tím byl veliký červený nápis SKONČETE S TÍM!

Tři jedinci z uvedeného bajkerského bratrstva posedávali na barových židličkách; všichni tři velicí, tlustí a všichni tři vousatí. Na sobě měli košile do tanku, opatřené na ramenou výložkami pro označení hodnosti, které jsou bez rukávů, na nich džínové vesty se spoustou cvočků, kapsiček a zipů. Na nohou odřené džíny a holínky, na mohutných holých pažích hotová džungle modravého tetování. A na zápěstích bílé řemínky s ostrými hroty. Vesty byly pokryty světlými vybledlými nášivkami, které oslavovaly nejrůznější jezdecké podniky a setkání; některé patřily jiným vzdálenějším klubům. Přilby ležely za nimi na stole. Jejich hlavy se všechny tři nahoře zužovaly a padaly z nich kadeře dlouhé skoro až k ramenům. Jak jsem vstoupil, ustali ti tři v hovoru mezi sebou a věnovali mi pátravý pohled, který snad měl vyvolat mou ostražitost, ba možná i hrůzu. Holčina za pultem na mě taky pohlédla, ale její pohled byl jiný, byl prázdný jako sklenice od piva, kterou právě vyplachovala. Od pohledu na ní bylo znát, že má v sobě řádnou dávku indiánské krve, nejspíše semi-nolské, jsme přece na Floridě. Jinak byla hubená jako tyčka od smetáku. Měla na sobě bílé jogging šortky s červenými lampasy a nahoře těsné obtažené bílé tričko. Prsy měla posazeny hodně daleko od sebe, připomínaly mi vajíčka, a mezi nimi na triku iniciály F. T. W. Obrátil jsem se k ní:

„Je tady někde Ted?“

„Mám práci,“ odbyla mě.

„Můžeš mu říct, že by ho rád viděl McGee?“

„Až skončím tady s tím, O. K.?“

„Dobrá. Zatím si dám kafe; bez šlehačky.“

A mrkl jsem na poslední židličku u baru. Mohutný velký bajker o mne očividně ztratil zájem a znovu se pustil do svých výkladů.

„No, co ten pitoměj drbán udělal, bylo to, že všechno vyndal a narval tam písty Gary Bang a Weberův karburátor… Když to bylo hotový, tak to plížidlo stálo za dvě věci. Člověče, sotvaže vyjel ze své cesty. Přihrčeli jsme si to z Okeechobee tu první pěknou neděli, strkali jsme se celou cestu. Hlavy nám z toho duněly. Scooter si namíchal do něčeho éteru, Whisker a já jsme se dojížděli až do zblbnutí. Dorazil jsem tak patnáct sekund za Whiskerem, ale oba jsme si mohli hodit šlofíka, než přikodrcal Stoney. Strávil u toho spoustu času, a tak byl tak vzteklej, že když přidrandil, seskočil z motorky dolů a nechal ji volně

72

spadnout. Pak začal skákat kolem a kopat do sedadla, řval na tu mašinu a nebyl pořád v normálu. Pak naběhl ke stromu a švihl po něm – no a zlomil si nějakou kost, pracka se mu nafoukla jako balón. My jsme se zatím pěkně řehnili. Je to zkrátka nemehlo a kvůli tomu to všechno je…“

„Hej,“ řekl pak ten prostřední, „musíme plavat, hošani. Tak ahoj napříště, Mits.“

„Jasně, Potsie. Příjemný den, hoši.“

Nasadili si přilby a vypochodovali, naskočili na mašiny, nastartovali a nechali motory trochu protúrovat, než odhrčeli na prázdnou dálnici. Směřovali k západu a ujížděli pochopitelně všichni tři vedle sebe.

Mits to po nich dávala do pořádku a věnovala mi přitom letmý pohled. Ozval jsem se:

„Kdybys mu dala vědět, neublížilo by mu to, fakt.“.

„Prodáváte něco?“ v

„Jsem jeho starý kámoš.“

Pokrčila rameny v nevěřícím gestu, dávajícím najevo nezájem, a vyšla z místnosti. Zpátky byla hodně rychle.

„Hej vy, můžete jít dál. Ptal se jí a ona řekla, že jo. Můžeš se dívat.“

„Dívat? Na co?“

„Tetuje. A ta, co ji tam zrovna má, tak je mírně nestyda; ale myslím, že právě o to jí jde… projdete tady do druhé místnosti.“

Otevřel jsem dveře do vedlejší místnosti, vešel a zase za sebou zavřel. Ted pozvedl oči od své práce a uvítal mě naší tradiční formulí:

„Zdar, seržo!“

„Jak se vede, poručíku?“

„Pojd sem blíž. Co na to říkáš?“

Najel si s invalidním vozíkem až k plochému lůžku, spočívajícímu na čtyřech betonových podstavcích.

Na lůžku spočívala rozteklá mladá dívka se širokým obličejem, jejíž šortky z džínoviny ležely vedle na židli. Měla na sobě jen žluté tričko bez rukávů, od pasu dolů byla nahá. Ted měl při ruce podnos s jehlami a barvy. Širokým pruhem náplasti jí přichytil chloupky ohanbí tak, aby mu v jeho práci nepřekážely, takže mohl začít hned u jejich kořínků. Dílo už bylo před zakončením. Viděl jsem tři hříbky, které dívčině jako by vyrůstaly z bílého podbříška. Baculaté houby romantického nádechu, takové, pod něž by si mohla dřepnout disneyovská víla. Hned vedle ležela otevřená knížka, v níž jsem pozoroval barevnou malo –

73

vánku se třemi pospolu rostoucími houbami. Na dívčině břiše nabyl obrázek poněkud zjednodušujících rysů.

Ted se dal znovu do práce. Dívka stiskla rty a přivřela oči. Do toho hrkotal klimatizátor v okně, který vydával tupě znějící zvuky. Najednou holka zasupěla a břišní svalstvo se jí zachvělo.

„Odporně to bolí,“ řekla, „kristepane.“

„Už to skoro je… vydrž.“

Trvalo to ještě pár minut, než bzučení tetovacího strojku ustalo. Ted uchopil cípek náplasti a rázně ji odtrhl. „Och, sakra, to bolí!“

„Nebud jak malá, Lisso. Běž, můžeš se na sebe mrknout.“

Shodila nohy z pohovky a sklouzla na podlahu, aby přešla k úzkému nástěnnému zrcadlu na protější zdi. Její bílá zadnice vypadala jako zadek hrocha, stejným způsobem se totiž při chůzi kolébala a maso se převalovalo. U zrcadla se na sebe upřeně zahleděla, zahihňala se a řekla:

„Je to síla. Starýmu Rayovi to vyšplouchne z lebky mozek.“

„Na to bych vzal jed,“ odpověděl Ted.

Vrátila se zpět, aby si sebrala šortky. Než si je znovu natáhla na své masité pozadí, obdařila mě přemýšlivým pohledem a zeptala se:

„Co myslíte vy?“

„No… řekl bych nejspíš, že je to hodně neobvyklé.“

„To si pište, že je to neobvyklé,“ zašklebila se. „A ty, Tede, teď přísahej: nikdo jiný nesmí mít tu stejnou věc!“

„Ode mě ne. Nikdo. I kdyby přede mnou padl na kolena a žebral.“

Holka si natáhla šortky a zaklapla přezku.

„Počkej,“ zarazil ji Ted. „Tady to si vem, zapomněl jsem. Ted hned si to vetři na tetování, pak znovu až půjdeš spát, a ještě jednou zítra ráno – je to antiseptický krém. Můžeš s tím vydržet tak tři, čtyři dny, ale nesmíš zapomenout. Skoč si na záchod a hned si to udělej, ty kňouralko. Já už jsem mírně una-venej z toho, jak jsem tady na tebe musel čumět.“

Pokrčila rameny, nahodila si řemen od tašky z plastiku na levé rameno a odešla.

Jakmile se za ní zavřely dveře, Ťed podotkl:

„Hraješ-li čistou hru, zbude i na tebe,“ načež odjel s tácem svého nádobíčka k umývadlu. „Zrcadlo, zrcadlo – pověz, kdo je nejlepší na světě?“

74

„Řekl bych, žes mě s tou křehkou kráskou zdolal, Blaylocku. Jo, asi to umíš moc dobře.“

„Inu, vynalézavost je matkou zdroje peněz… Tetuáž poslední dobou zatra frčí… měl bys vidět moje draky a hady, člověče. Ty hříbky jsem udělal tak asi za hodinu, za osm pětek. Víš, mám jednu zákazici, je to bláznivá lehká holka; napakoval jsem jí už pod kůži barev tak za tisíc dolarů. Je zvláštní, neexistuje pro ni žádný anestetický krém. Věc se má s ní totiž tak, že ji sexuálně vzrušuje právě ta bolest s tetováním spojená. Navíc jsou to samé námořnické motivy: delfíni, piráti, staré lodě, mořské panny a podobné věcičky. Chlapče, tu bys měl vidět, to je něco úplně jiného než ta mladá tlustá

Lissa. Má moc hezké tělo, myslím, že až moc hezké na to, co si s ním nechá provádět.“

Posadil jsem se hned vedle jeho pultíku. Když přijel, měl jsem tak možnost prohlédnout si ho zase hezky zblízka. Bylo znát, že je ještě hubenější, než býval, jeho pokožka neměla dobrý odstín a řídnoucí vlasy nepůsobily dobrým dojmem.

„Cítíš se dobře?“ zeptal jsem se ho.

„Že by nějak extra, to teda ne. Cítím se tak, jak mi řekli na začátku: jsem sešlej. Dojíždím. Moje dny už jsou sečtený.“

„Kde je Velká Bess?“

„Nu – to bylo tak: jednoho krásného dne sem vstoupil jistý velmi, ale velmi okázalý pistolník, takový kolumbijský typ, a začal po ní najíždět. Představ si to, ona měla přitom málem dvojnásobnou výšku i váhu než on. Jenže už měla až nad hlavu čekání na paralyzovaného mrzáka. No, nakonec ji zašil do hotelu Mutiny. Teď je to mezi nimi tak, že zatímco on oddělává svoje konkurenty, ona baští čokoládu a zírá na bezduchý televizní seriály.

No. Ale já mám teď Mits, moji malou Indiánku, to ti je hotový zázrak, Mits je rychlejší, lepší, a taky o moc čistotnější, než byla Bess. Kruci… a jakou má sílu v tom mrňavém těle, k neuvěření. Dokáže mě na místě zvednout a odnést. A je věrná jako pes. Já se vůbec v jednom kuse divím, proč jsem se tak dlouho s Bess zahazoval; není mi ovšem taky jasný, proč to ona tak dlouho táhla se mnou.“

„Jak jdou kšefty?“

„Tak to musím zaklepat. Kšefty jdou dobře. Navíc ty teto-vačky dělám rád.“

„Děláš to pěkně.“

„Je to asi to, co mi bylo určeno před tisíci lety. Dva roky jsem si odkroutil v Parsonu…“

75

Oba jsme věděli, co bude následovat. Vyprávění, jak přišel základní výcvik, poddůstojnická škola, povýšení přímo na bojišti. A pak…pak přišel jednoho sychravého rána minometný přepad, když pomáhal odnášet střelivo dolů z kopce do transportéru.

„A potom – to už bylo ve špitálu ve Virginii," navázal, „jsem načrtl celou spoustu skic kluků, kteří tam byli nuceni pobývat. Zkoušel jsem stát se komerčním umělcem, ale nebyl jsem dostatečně mobilní, abych na to měl. No a pak se nachomýťlo tady to. Prostudoval jsem si to, objednal jsem si všechny patřičný věci na dobírku a na kamarádech začal svý první kroky. Je to docela fajn zábava. Máš přání? Co bys rád na ruku? Přeješ si orla nebo kotvu? Nebo nápis Ahoj, mámo!? Či snad raději Semper fidelis? Nebo F. T. W.?"

„Ne, mockrát děkuju. Víš, vždycky si říkám, že chlap, který se nechá tetovat, je bud tak opilý, že neví, co se s ním děje, nebo že potřebuje to tetování k tomu, aby se ujistil o své mužnosti.

Ale zajímalo by mě: to F. T. W., co má Mits na tričku, co to znamená?"

„To letělo hrozně jednu dobu, Travé, teď už to přešlo. Vyjadřuje to krédo bajkerů mimo zákon. Je to zkratka slov Fuck The World."

„Oh!"

„Máš na mysli něco speciálního?"

„Chodím sem víceméně proto, abych tě pokaždé požádal o laskavost."

„Fakt. Tohie je už podruhé během… no, co máš? Ale stejně, kolik roků už… No doufám, kruci, že je to něco, co můžu udělat."

Opřel jsem se pohodlně zády o zeď. Jednu nohu v jachtařské botě jsem si opřel o růžek jeho pultíku.

„Věc, kterou potřebuju vědět, je to, do jaké míry jedou bajkerské kluby v byznysu s drogami…"

Ted na chvíli zavřel oči, čímž získal nevábný vzhled jeho lebečních kostí, připomínající nápadně lebku mrtvoly, ještě důraznější akcent.

„Zatím je ta otázka hodně nejasná. Odpověd je hodně komplikovaná."

„Tak se trochu seber."

„Dobře, vezmi si třeba ty Fantasies. Mají ve znaku černou pěst a žlutý blesk s rudým kruhem kolem. Dohromady s místními spolupracujícími kluby můžou vyslat na silnici na šest set strojů.

76

Oproti tomu Banditos – západně odtud – jich můžou mít až dva tisíce. Momentálně se věci mají tak, že většina těch hošanů maká ve fabrikách nebo ve skladištích, případně pracují jako mechanici a tak. Organizují svoje sešlosti, kouří marjánku, nosí pravé ošoupané ohozy a těžké boty. Dávají se tetovat, honosí se řetězy a medailemi, nechávají si růst bujné vousy. Víkendy tráví projížďkami, přičemž jejich sexy kočky sedí na sedadlech za nimi. Vypijí neuvěřitelná kvanta piva a ládují do sebe kokain.

Je-li na nich co dobrého, tak to je, Travé, něco, co bych nazval bratrskou vzájemností. Když má některý z nich problémy, ostatní mu nabídnou pomoc a pomůžou. Celkově vyhlížejí daleko hroznější, než ve skutečnosti jsou. Je to složitá hra. Přijdeš s nimi do konfliktu a oni tě naplacato zašlapou do země. Ale když je nikdo neprovokuje, nechávají lidi v klidu.

Ovšem, co se týká byznysu s drogami, to už začíná být jiný kafe. Mají své předáky, zákon je označuje jako neviditelné podpůrné prostředky. Ti jsou spojnicí mezi obyčejnými členy a dodavateli drog a taky s dealery a s těmi, co inkasují peníze, s tou účetní mafií.

Ukažme si to na příkladu. Řekněme, že tu máme jistého vedoucího skupiny, říkejme mu třeba Mother Machree. No, a ten si jednoho dne vezme bokem jednoho ze svých maníků, řekněme Torna Bloneyho, a řekne mu, že až zapíchne práci v dílně, má jet na roh První a Hlavní ulice. Tam af čeká s motorem na volno-běh, že mu někdo vstrčí do ruky balíček. Potom ať si to namíří na to a to nároží Hialehu. Ale ať jede bočními uličkami a snaží se zamést stopy, aby se na něho nikdo nepověsil. A že tam má být v sedm; balíček ať předá ženské v červených šatech, která se ho napřed zeptá, kolik mu bere mašina.“

„A co z toho získá ten jistý Bloney?“

„To je zrovna ta věc, co o ní teď chci mluvit. Řeknou mu, že se o ten jejich spolek zasloužil, a on bude vědět, že až bude příští fetovačka, tak Mother Machree hodí do placu pět stovek na marjánku. Jenže někteří hoši začínají být neklidní. Vidí, nebo alespoň tuší, že Mother shrábl možná šest táců za to, že ho tam na to poslal. Začíná se jim zdát, že ten jejich předák už si zadal příliš. To víš, někteří z nich už si nechávají dělat foukanou frizúru a taky začali

nosit byznysmenská sáčka. Pořídili si limuzíny, které jim řídí kubánští šoféři…

Jo, to jsou tak některý nářky, který si občas na to téma vyslechnu. Využívají je. A oni to vědí.“

„A nejedou v tom někteří mládenci na vlastní triko?“

77

„Může být. Ale úhrnem to bude spíš výjimka. Nemyslím totiž, že by to pro ně bylo nějaké terno. Mohlo by se totiž stát, že by museli obracet dost velké peníze, chlapi po šichtě. Ne, spíš tak ještě přátelská služba.“

„Tak teď budu předpokládat něco já. Dejme tomu, že někdo – nevíme, kdo – zavolal jistému chlápkovi v Lauderdale, že je ochoten se s ním sejít v tolik a tolik hodin a sice tam a tam, tak sto mil odtud. A když tam ten chlápek přijel, tak ten, co ho volal, ho oddělal. Svědci tam sice nebyli, ale mašina, na které přijel, by se dala identifikovat…“

„Mhm… bylo to někdy teď, nebo už dřív?“

„Bylo to před dvěma roky, v červnu.“

„To je síla, seržante McGee. Co to bylo za stroj?“

Vylovil jsem z kapsičky u košile kousek papíru.

„Chlápek, co tu stopu viděl, říká, že to byla zadní K-l-12 ze sady Conti Twins; stopa byla dostatečně dlouhá. Ukazovala prý na to, že jde o čtvrttunový stroj – tipnul to na BMW 972.“

„Šikovnej odhad. Jenže to taky mohl být Harley and Davidson nebo Gold Wing Honda, nebo Kawasaki ze série KZ, nebo velká Laverda nebo Moto Guzzi nebo GS ze série Suzuki, nebo taky Yamaha série XS. Všechno samé nadupané mašiny, takoví velcí silní bastardi. Ale jinak stroje příjemné a uhlazené, u nichž prakticky nevyužiješ výkon. A gumy Conti Twins mohly mít všechny. Kde se ta věc semlela?“

„Kousek za Citrus City, na mimoúrovňové křižovatce. Muž jménem Esterland, oběť, umíral na rakovinu.“

„Jasně, vzpomínám si, rozebírali to ve zprávách TV. Ale o drogách a motocyklech tam nic nepadlo…“

„Měli toho málo, aby pokračovali. Nedostalo se to tam.“

„Jak ses k té věci dostal ty, Travé?“

„Má to být malá práce pro syna toho člověka. Nějaký Ron Esterland. Jenom tak mimochodem, je to taky umělec. Měl velkou prodejní výstavu v Londýně.“

„Jo – to jméno mi není neznámý. Ale nesetkal jsem se s ním. Ale viděl jsem nějaký jeho kolorovaný talíře v magazínu ART INTERNATIONAL, bylo to docela hezký.“

„Co mi poradíš, že bych měl dál podniknout?“

„Víš, nechápu, proč si ten scuk sjednával tak daleko, někde, kde dávají lišky dobrou noc. Ale můžu ti říct, že každý takový žihadlo by patřilo někomu, o kom se tady ví. Nahoru a dál od Citrus City to už je pak jiná věc, tam je rajón těch Corsairs. Ovšem kluby mají poměrně často různá setkání, taky když vyrážejí na

78

závody mimo stát, pořádají srazy. Snad, stalo-li * se to před dvěma roky, se něco z toho stalo součástí lokální legendy.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Tó je tak, Travé: tihle lidi se navracejí v mnohém zpět do jakéhosi kmenového uspořádání společnosti, kde taky – mimo jiné – vládnou mýty a pověsti. Jakmile se některý z nich do něčeho namočí, tak ví, že musí držet klapačku a navíc přimět svou samičku, aby ji držela taky. Ale s postupem času to začne vychládat. Pak jednou přijde akce: ponocování, tráva a najednou vyletí slůvko. A další. Něco tady, něco jinde, Celkově je to nafouklá bublina, hrdinštější a romantičtější než sama realita. Už chápeš?“

„Jistě. Myslím, že chápu.“

„Narazíš-li na takovou nějakou kmenovou legendu, která bude dávat tušit, že by s tou věcí mohla souviset, musíš ji začít odmotávat pěkně pozpátku k tomu, jak to bylo doopravdy. Pak možná můžeš – všimni si, že říkám možná – narazit i na konkrétní jméno. Ale ono to zase tak moc znamenat nebude, protože nejspíš to bude bajkerská přezdívka: Lakota, Chrochťák nebo třeba Štěnice. A ti hošani se dost rychle mění. Ten narazí a vyhodí ho; jinej, když zjistí, že jeho sexbomba čeká mimino, sbalí zatra rychle svých pět švestek a ztratí se.“

„Mohl bys nějak zjistit, koluje-li nějaká taková legenda o Esterlandovi?“

„No, podívej: můžu naslouchat, to je základ. Můžu oťukávat, ale ne moc, protože to tyhle lidi dokáže rychle vytočit. Ted se mi daří, mám dobré zboží, moji chlapci odvádějí dobrou práci a ceny jsou v pořádku. A zákon tady nikdy.nic nenašel… A když přijdeš na něco, co se týká mě a mé malé party…“

„Nemusíš to dál rozvádět. Ted chci něco jiného: je to už pár let, co šly dva filmy o bajkerech – Chopper Heaven a Bike Park Ramble…“

„Znám. Viděl jsem to na kabelové TV. Co bys rád, nějakou kritiku?“

„Bral bych cokoliv.“?

„Bajkeři mimo zákon tam vyšli daleko horší a hrůznější, než si myslí ostatní lidi. A na druhou stranu z toho vyšli mnohem čistší, než jsou, pustí-li se do něčeho v houfu. Potom je toho totiž vždycky dost na to, aby se dostali do maléru. Práskne-li někdo něco lidem kolem zákona, pravděpodobné je, že dřív nebo později si to odskáče. Bylo tam málo obličejů, mnohem méně, než obvykle v takových filmech bývá. Z toho usuzuju, že jako

79

poradce využili právě bajkery mimo zákon. A zvuk šel až příliš silně, stejně tak to přehnali s těmi vůdci smeček, oni totiž normálně až tak moc zlí nejsou. Vzpomínám si, že oba filmy šly hned po sobě, může to být tak pět, nejvíc sedm let.

Férový kluby pořád ještě protestují, neboť mají za to, že lidi nedokážou udělat čáru mezi nimi a těmi, co stojí mimo zákon. Myslím ale, že to ještě pořád jde v propojené síti, dost pozdě večer. Proč se na to ptáš?“

„Tede, mám pocit, že vlastně pořád jenom paběrkuju kolem. Odkopávám kameny, pročesávám křoví. Víš, háček může být v tom, že ten dotyčný, co k těm filmům napsal scénář a řídil všechno kolem těch filmů vůbec, se mohl Esterlandovou vraždou dostat k hodně velkým penězům.“

„A to jak, panebože?“

„Esterlandova dcera byla v komatu a umírala, neměla žádnou šanci na záchranu. Kdyby ji byl Esterland přežil, většina peněz by šla na nějakou nadaci. Ovšem kdyby on umřel dřív než ona, dostala by

je dcera. Tím by šly do rukou její matky, ta byla v té době ještě legálně za něho provdaná. Stačilo by k tomu jen pár týdnů.“

„A ten filmař, ten Petr Kesner, ten měl nebo má k paní* Esterlandové blízko?“

„Nemá k ní dál, než co by kamenem dohodil, kamaráde.“

„Dvě a půl míle odtud tě může napadnout spousta podivných věcí. Lidi si dají velkou péči nepřijít o peníze, jako jsou tyhle.“

„Kesner potřeboval peníze hodně naléhavě?“

„Budu se muset podívat ven a mrknout, co je kde nového. Zatím jsem se ještě nerozhodl, to víš, žiju teď na cizí útraty, ale peníze svého přítele nechci rozhazovat.“

„Doneslo se ke mně z několika stran, že jsi s tím praštil, Travé.“

„Co tím myslíš?“

„Ze jsi praštil s poklidným životem. S počestným životem. Dělals nějaký prodeje lodí nebo tak něco, že? Slyšel jsem taky, že jsi pustil šťávu a že jedeš od desíti k pěti. Jak jsem se to dozvěděl, bylo mi jasný, že už nemáš na vybranou. Víš, řekl bych, že sis navykl až příliš vodit lidi za nos, uštědřovat jim lekce a šetřit tak akorát nevinný panny. Shrnul bych to tak, že jsi schopen obětovat a postrádat prakticky všechno, ale když uslyšíš zvonit alarm, tak vždycky znovu sjedeš po tyči a naskakuješ do zásahového vozu.“

80

„Jo, jo – Meyer mi říkal v podstatě to samé, ale trochu jinak.“

„Jakpak se daří tomu starému spřadateli teorií?“

„Je nebezpečný a současně oblíbený jako vždy. Žije teď z takové hrstky malých deníků.“

„To nezní špatně.“

„Budeš při něm?“

„Právě jsem dostal hlášku. Zavolám ti. Pošli mi sem teď Mits, bud tak hodnej, a ať mi namíchá ‚doktora Pepře‘, jo? Díky.“

Vyšel jsem z místnosti ven a spatřil Mits, jak oplachuje sklenice. Řekl jsem jí, co si Ted přeje. Pokývla hlavou a řekla:

„Nevypadá nějak zvlášť dobře.“

Narovnala se a otočila obličejem ke mně:

„Nevede se mu nijak dobře. To je jasný jako facka. Ty poslední týdny hodně sešel. Začínám z toho být nervózní.“ – „Můžeš ho zkusit přimět, aby na sebe víc dbal?“

„Můžete věřit tomu, že jsem to zkoušela.“

„Věřím. Je sice podivín, ale je to fajn chlap.“

„Já vím.“

„Je na tebe patřičně pyšný, Mits.“

„To vím taky.“

„Tak: tady je moje telefonní číslo. Kdyby se to nějak moc zhoršilo, zavolej mi. Objevím se tu s doktorem.“

„Doktora se vám nepodaří přimět k tomu, aby šel k někomu domů.“

„Oč se vsadíš?“

Její zářivé oči mě zkoumavě přejely odshora dolů a náhle se ten její nepřístupný výraz v obličeji ztratil v širokém úsměvu, až se jí udělaly záhyby u nosu. Oči se jí stáhly do uzoučkých štěrbinek.

„Žádný sázky. Ale díky.“

Vyšel jsem ven a zpozoroval jsem u mého vozu dva zavalité bajkery. Kapotu mého pick-upu se jim už podařilo otevřít. „Můžu pro vás něco udělat?“

Rychle se otočili a zažírali na mě. Viděl jsem dvě tváře, zarostlé velkými licousy, dlouhé vlasy a malá, tvrdě hledící očka. Pohled typický pro vesnické rváče.

„Máš v tom motor Mercury, co?“

„Těsně vedle – je to velký Lincoln.“

„Má to upraveně hlavy?“

Prohájl jsem se vedle nich a přibouchl kapotu.

„Jo, má… a taky ještě pár dalších věciček.“

81

„Jak to šlape?“

„No, šlape to.“

„Seš nějakej podělanej, kámo…“

„Ani bych neřekl.“

„Proč se pořád díváš stranou jako bys měl plný kalhoty?“

„Ani jsem si toho nevšiml.“

První pohlédl na druhého a přidal na hlase.

„On si toho nevšiml! Koukej, na co ty ten krám máš? Vypadá sám o sobě dost uboze.“

„Správně. Ten krám mám na to, abych s ním odjel domů, chápeš?“

Ve chvíli, kdy jsem zvedal nohu, abych ji položil na práh vozu, ten bližší z nich mě uchopil za ruku a táhl mě zpátky.

„Dost možná, že ani nestačíš na to, abys nám odpověděl na naše otázky, co, ty sráči?“

Už mě to přestávalo bavit. Setřásl jsem jeho ruku.

„Tak to by stačilo, příteli. Bylo to s vámi fajn, hezky jsme si povykládali. Jsem poslední, kdo by měl zájem rozvířovat nějaké dětské spory. Můj názor je ten, že každý rozhoduje sám, nač stačí. Okay?“

Za námi se otevřely prosklené dveře a na betonový chodník vyjel Ted ve svém vozíku. „Hej, Miku, hej, Knucksi. Co se to tady děje?“

„Znáš toho chlapa?“

„Jo, znám.“

„A to nevíš, že má blbý řeči a srandovní auťák?“

„Vřele bych vám chtěl oběma doporučit, abyste ho nechali na pokoji, Knucksi!“

„Tohohle sráče tady? Vtipkuješ? Nepleť se do toho!“

Pohlédl jsem rychle na Teda. Snažil jsem se pochopit, proč se do sporu vmísil na mé straně. Zeptal jsem se ho:

„Co chceš dělat?“

„Je to blbý, seržo,“ pokrčil rameny, „tenhle starej dobrák Knucks si osvojuje jeden nechutný zvyk: vždycky, když se potkává s Mits, snaží se ji osahávat.“

Zhluboka jsem se nadechl. O pár coulů jsem ještě couvl. Byl jsem si vědom toho, že mám za sebou poctivý trénink posledního období a taky má hmotnost byla odpovídající. Na šest a čtvrt stopy dvě stě pět liber. Má nesporná výhoda spočívala v nepochybnější rychlosti mých reakcí oproti těm dvěma obézním hošanům. Rychlost, ta se počítá vždycky. Nemáte-li postřeh, ten rychlejší vám začne bušit do úsměvu, než stihnete cokoliv, což

82

nejen ponižuje, ale navíc i bere odvahu. A ke všemu to taky citelně bolí. Navíc – ale nemohl jsem si být tak docela jist, že i oni nemají stejnou zkušenost – jsem došel po mnoha letech cesty životem, že nejzdravějším přístupem k řešení obdobných situací je způsobit v minimálním čase co největší bolest.

Případná premiéra dopadá nejlíp, když dokážete u protivné strany navodit zaslepující zuřivost. Nasadil jsem sebevědomě jízlivý úsměv.

„Knucks? Ah, vy jste Knucks? Uděláte nejlíp, když zapomenete na vaši touhu osahávat slečny. Hochu, vy vyhlížíte jako nasekaná a usmažená játra."

Kolébavě se s řevem pustil proti mně. Mocně se rozmáchl a zaútočil zleva i zprava zásahy, které na lovce lebek jeho formátu nebyly nijak zvlášť ostré, alespoň pro začátek. Vypadalo to, že se mi nejdřív bude snažit vrazit žebra do těla. Vymanévroval jsem kus dál mimo jeho dosah, tak šest stop zpět. Ve chvíli, kdy jsem zkusmo usoudil, že už získal dostačující rychlost k tomu, abych kompenzoval jeho rozložitou hmotnost, rychlým pohybem jsem uchopil pevně oběma rukama jeho pravé zápěstí, skulil se dozadu a vrazil jsem mu bez milosti nohy do břicha právě v okamžiku, když plachtil vzduchem nade mnou. A zatímco jsem stále držel zápěstí, uštědřil jsem mu nekompromisní zvedák. Žuchl do prachu cesty jako pytel s pískem, který tam padl z nejvyššího patra domu. Jakmile jsem ho pustil, hbitě jsem se překulil stranou a vyskočil. Celkem správně jsem pochopil už podle zvuku při dopadu, že dobrák Knucks už je mimo tuto hru. Ted jsem se koncentroval na Mika, jenž ke mně směřoval klusem, pozvedaje rádoby hrozivě pravičku, sevřenou v pěst. Byl pomalý: v klidu jsem se mohl rozhodnout, chci-li jít do rány, nebo se jí vyhnu shýbnutím nebo do strany. Ze všeho nejvíc se mně zamlouvala varianta mimo, ale on otálel tak dlouho, že jsem nakonec musel zamanévrovat jako sám Muhammad Ali, abych se obličejem dostal alespoň na jeden coul mimo místo předpokládaného zásahu. Pocítil jsem slabý průvan, jak jeho pěst prosvištěla kolem. Za ní pak následoval on sám. Začínal se teprve obracet, když ho má pata zasáhla tam, kde je na opačné straně nohy koleno. Klesl k zemi, ale

dokázal se vzápětí vrávoravě znovu postavit na nohy, paže měl široce rozpřaženy proti mně.

Přiskočil jsem do jeho bezprostřední blízkosti, vypjal se na pravé patě a otočil jsem se jako obrtlíku tak, jak bylo třeba. Tím jsem srovnal bedra, záda, rameno a paži do patřičně tvrdé linie.

83

V následné chvíli jsem mu pěst zabořil do břicha jen něco málo nad jeho mosaznou sponou na opasku, velice módním to doplňkem oděvu.

Zhroutil se do embryonální pozice a oddal se zvracení. Knucks seděl na zemi a hnětl si pravé rameno. Jeho tvář vyhlížela jako tvář dítka, které se na školní zahradě snaží nebrečet. Nebylo divu, paže zaujímala k tělu úhel přece jen ne zcela obvyklý.

„Nestárneš, chlapče," prohlásil pobaveně Ted. „Ty se lepšíš…"

„Ovšem podle všeho o něco později jejich reakce bude pravděpodobně ještě méně laskavá."

„Ale slyšels, co jsem jim říkal, ne? Radil jsem jim, aby si s tebou nezačínali."

„Jsou pomalí a tlustí. Není to nijak hrdé a slavné vítězství."

„Ti dva nejsou právoplatnými členy nějakého klubu, Travé. Kdyby si na mě něco někdo dovolil, postarali by se o něho Fantasies.

Knucksi, jak jsi na tom?"

„Ježíš, Tede! Ježíšikriste! To se nedá vydržet. Pomozte mi někdo."

V té chvíli přibyli na místo mechanici. Vrhli po mně několik pohledů, ve kterých se zračila nevíra i úžas současně.

Mike skučel bolestí a snažil se posadit. Zakrátko jim byla poskytnuta všemožná dostupná pomoc, takže jsem mohl zamávat Tedovi na rozloučenou, to už vedle něho stála i Mits, a nastoupit do své Miss Agnes a zamířit k východnímu pobřeží. Prošla mi přitom hlavou myšlenka, zda se i tato šarvátka stane jednou z budoucích legend a postupně opustí všechen vztah k realitě. Vznikne něco jako souboj v kovbojském stylu u Oázy? Byli tlustí, pomalí a hloupí. Největším hříchem je hloupost. Kdyby neoplývali i tím přívlastkem – blbí – nesnažili by se vyvolat rvačku a uštědřit mi nakládačku.

Kroužili by kolem mne a vyčkávali, aby si v příhodnou chvíli urvali, co by chtěli a potřebovali, v důsledku čehož bych měl špatné dny.

Ale takto? Světlooký cizinec během čtvrt minuty pacifikoval pět set liber zdivočelého masa. Fungovalo to vše moc dobře, ba dokonce lépe, než jsem měl právo očekávat. Znamenalo to pro mne signál, abych se tím nenechal unést a nepustil se nerozvážně do dalších dvojic bajkerů. Mohli by totiž být hbití a rychlí zrovna tak jako já. A stejně schopní. Případně by mohli své sebevědomí vylepšit ještě kudlou, bouchačkou nebo flintou.

To, co bych si přál ze všeho nejméně, bylo, že bych se promě –

nil pro ostatní v jistý symbol výzvy; kámoši tady těch dvou by si dávali práci vyhledat mne, aby vyzkoušeli oni své štěstí a případně si na mně smlsli.

Z obdobného šílenství samce jsem vyrostl už před hodnou dobou. Lidem, kteří se stanou součástí legendy, ovíjející jejich osobu, povětšině už moc života nezbývá…

9. KAPITOLA

V sobotu ráno jsem uviděl, že jachta Bylině už je pryč. Věděl jsem, že Meyer dá přednost zkrácené plavbě před plavbou vůbec žádnou. Zamýšlel jsem mu předestřít několik myšlenek; teď mě napadlo, že správně vždycky vytuší, co může nechat být a kdy se má včas ztratit do výstražné zóny. A tak jsem si zaplaval, podnikl menší procházku po pláži, kde mi o hřbet ruky škrtl há-zecí disk. Byl to incident, který skupinku přibližně čtrnáctiletých dívek očividně vylekal. Vrhl jsem diskem do větru vší silou, kterou jsem v zápěstí měl. Jakýmsi zázrakem dolétl až k nim, kde padl. Zůstaly na něj zírat, načež jedna z nich znovu po disku sáhla a opětně jej vyhodila do vzduchu.

Okamžitě se z toho vyvinula následující hra: ony tři na jedné straně, proti nim na opačné já. Je to vynikající sport, jde-li vám o běhání s rychlým startem, postřeh, natahování se a skákání. Většinou to vyhlíží v podobných pubertálních skupinkách tak, že z jedné dívky vyroste pes. Ale v tomhle případě ne. Všechny byly příjemné dívky a k tomu velice soutěživé. Mrskaly s tím kouskem plastu po mně se zcela nezáludným záměrem useknout mi s ním hlavu. Cvičily se v

lapání disku za zády a pod nohou, pročež jsem jim posílal pomalé vrhy, aby mohly vychutnat zadostiučinění.

Jejich dohněda opálená skákající těla, směle pučící ňadra a pevné boky mě postupně uváděly do stavu roztoužené chlípnosti, že jsem zcela vážně zauvažoval o tom, nemám-li se přihlásit k policii. Mohli by mě totiž odklidit někam, kde bych byl neškodný.

Hra skončila. Jména jsme si v jejím průběhu neřekli. Dívky odběhly k moři a já znovu nabral kurs své procházky na Bahia Mař. Po návratu jsem se osprchoval a pak v klidu vylovil svůj starý, otřepaný adresář, z něhož už mi vypadávaly listy. V županu jsem se pak usadil v hale, obracel jsem stránky v adresáři, hledaje správný kontakt do Kalifornie. A pod písmenem L jsem

85

našel Waltera Loweryho, jeho číslo do kanceláře v San Francisku i číslo domů do San Matea. Přenesl jsem k vykrojené žluté pohovce telefon s dlouhou šňůrou, vyhodil si nohy pěkně nahoru a zkusil číslo do San Matea. Ozval se záznamník. Pak mi dali na informacích ještě jiné číslo, které jsem si zapsal do adresáře a hned je zase vytočil.

„Haló?“ ozval se ženský hlas.

„Marty?“

„Ne. Tady je Ginny. Kdo volá?“

„Bože můj, asi jste všichni povyrostli, Gin. Tady je T. McGee, váš čestný strýček z Floridy. Máš tam tátu?“

„Zdar! Jdu pro něj. Vyčkej!“

Obligátní minuta trvala o něco déle, než se ozvalo:

„Podle všeho, pane, jste nějaký podvodník, který předstírá, že je bývalý kamarád.“

„Čas letí, přátelé se ztrácejí… Koukni, možná, že se tam objevím.“

„Lidi většinou mívají pojem o tom, jestli přijdou, nebo nepřijdou.“

„Tak povězme, že budu na cestách. Kdy se objevím, to není jisté. Vím toho o tobě málo. Pořád máte tu kancelář v Los Angeles?“

„Ano, máme.“

„Lysa Deanová je stále klientkou?“

„Řekněme, že už nemá tolik právních problémů, jak mívala. Ale pořád jsem ještě člověkem s její plnou mocí.“

„Vzpomínáš si ještě, jak jsi jí doporučoval mne?“

„Samozřejmě že ano. Je možno říct, že naposledy byla s tvým profesionálním výkonem velice spokojena. Ale taky byla vzteklá jako dábel kvůli něčemu, co mi ovšem nikdy nechtěla vysvětlit.“

„Mám dojem, že dělá hodně soutěžních pořadů v TV show.“

„Jistě, ano. A za solidní peníz. Je žádaná, je totiž bystrá a často hodně zábavná, což je u těch hereček poměrně vzácné. A sem tam dostává i prominentní roli.“

„Působila na mě dojmem – jak jsem ji tehdy znal – že jí o nikom nic nemůže ujít.“

„Lee má drby coby hobby.“

„Vzala si tehdy toho čtyřicetinásobného milionáře z Havaje?“

Uslyšel jsem povzdechnutí ve sluchátku.

„Neměla k tomu daleko, brácho. Naopak hodně blízko. On už měl domluveno ve Vatikánu anulování svého manželství. Jenže jeho manželka náhle ulehla s leukémií. Co měl dělat? Tak odlo –

86

žil stranou slušný balík pro Lee a jel s ní v tom dál. A pak ho to kleplo, vloni dostal srdeční infarkt… jeho žena ale stále ještě žije.“

„Lee bydlí tam co dřív?“

„Stejný dům v Beverly Hills. Předělává to tam tak ob dvacet nebo třicet minut.“

Když jsem mu přečetl adresu z mého notýsku, potvrdil ji.

„Máš číslo, které v oficiálním seznamu není?“

„Než k tomu přejdeme, Travisi: jestliže k tobě cítí to, co si já myslím, že cítí, nedostaneš se ovšem dál než k pozdravu. Za* další: tady je teď čtvrt na deset. Ona nezvedne do oběda ani okraj své masky na spaní, natož nedej Bože, že by si vytáhla ucpávky z uší.“

„Zavolám jí tedy ve čtyři hodiny zdejšího času. A samosebou jí neprozradím, odkud mám její číslo – nikdy. A budu usilovat, abych ji nezdržoval.“

„To číslo ti dám, když mi řekneš, čím s ji tak mocně naštval.“

Nechal jsem si to všechno projít hlavou. Bezpochyby nejsem ten typ: pusu a budeme si povídat.

„Dobrá. Waltře, náš obchod tehdy končil. Měla doma nazpět fotografie i negativy. Objevil jsem se u ní, abych si vyzvedl peníze, které mi náležely podle smlouvy. Jenže ona se mi začala vrtět na klíně a soukat se ven z těsných pletených kalhot. No a já jsem v té chvíli neměl chuť ani na nejmenší kousek jejího těla. Takže… jsem ji poněkud silněji odstrčil, ona prudce couvla, no odlítla dozadu, až přistála na zadečku v bílém chlupatém koberci, jenže ještě i potom jela dál, skoro přes půl pokoje. K tomu jsem konstatoval, že si urychleně spočítám peníze, ale že se dobrovolně zříkám vděčnostního bonusu v případě, že by to pro mne nemělo žádný význam a pro ni prakticky taky ne. Takže jsem to zabalil, kličkuje přitom před její mým směrem létající sbírkou malých slonů. Ovládala také spoustu šťavnatých nadávek, které dokázala uplatňovat patřičně hlasitě.“

„Matka Mojžíšova zrána,“ pronesl ztichlým hlasem, plným úcty. „Mám silné pochybnosti, že by se na celém světě našli alespoň tři idioti, kteří by podobnou věc odmítli. Ba dost možná, že takový je jenom jeden.

A^ty si myslíš, že ona nezavěsí?“

„Čas běží, Waltře. Zapomínáš na ženskou zvědavost. Snad bude mít ke mně jistou menší nedůvěru. Ale taky je možné, že úplně tak se to tehdy nestalo…“

„Můžu se tě zeptat, o čem s ní chceš hovořit?“

„Chci se dostat k jiným lidem.“

Walter vyčkával. Když jsem nenavázal, řekl:

„Měli-li ti jiní lidé cokoliv společného s filmařskou branží, nepochybně bude Lysa Deanová vědět, kdy a kde si koupili jakoukoliv jízdenku.“

Zapsal jsem si číslo, které mi dal Chvíli jsme pak ještě klábosili o společných starých přátelích. Říkal, že už to není co bývalo a taky že už není tolik zábavy. Chlebíček je teď o poznání tvrdší: vytáhneš rozpočet nad dvacet milionů dolarů a žerty jdou při natáčení stranou. Ovšem lidi se dokážou dostávat do nejrůznějších malérů úplně stejně

jako dřív. Taky říkal, že práce má hodně, že Ginny vyrostla, je z ní teď prý pěkná holka. Ovšem kdyby se chtěla pokusit o film, tak že jí vyholí hlavu, sváže nohy k sobě a nechá jí vytrhat všechny zuby.

Na chvíli se pak dostala ke slovu Marty, aby mi řekla, jak moc jsem jim scházel a proč se sem tam nezastavím. Odpověděl jsem, že od nynějška se budu snažit. Sám pro sebe jsme si pomyslil, sotvaže jsem zavěsil, že toto je jedna z velkých obtíží: lidé, kteří pro tebe opravdu hodně znamenají, nebydlí nikdy přijatelně blízko. Přesněji řečeno, blízko jich bydlí část, ale větší zbytek je povětšině rozprášen široko daleko. Člověk je tak vídá příliš zřídka, což kromě nevýhod má i své přednosti: při každém setkání je možno navázat tam, kde se minule skončilo. Víš, kdo jsou, a oni vědí, kdo jsi ty. Není třeba se znovu představovat.

Svlékl jsem župan a pustil se do všestranného tréninku s činkami, až jsem pocítil potřebu znovu se osprchovat. Po sprše jsem si dal ze všeho nejdřív malý drink, pak teprve lehkou večeři, budíka jsem nastavil na čtyři hodiny a vklouzl jsem do postele.

Poté, co mě probudilo bzučení, nahlédl jsem do adresáře, vyhledal Lysino nové číslo a naťukal cifry. V diáři jsem měl vedle jejího jména nějaké poznámky, věcičky, které mi řekla bud náhodou, nebo schválně. Jak jsem čekal na spojení, procházel jsem ty poznámky očima.

Ozval se ženský hlas, opakující poslední čtyři číslice se stoupající intonací:

„Tři, tři, pět, pět?“

Bylo zřetelně znát, jak samohlásky artikuluje se zřetelným, byť subtilním japonským přízvukem. „Prosím Lysu Deanovou.“

„Podívám se, je-li přítomna. Mám jí říct, že volá…?“

„Řekněte jí, že mám zprávu z kanceláře Waltera Loweryho.“

88

„Předejte tu zprávu mně, pane.“

„Mám instrukci předat jí to osobně.“

„Moment, prosím.“

Seděl jsem nehybně a naslouchal elektronickému šumu ve sluchátku.

„Kdo jste?“ ozvala se Lysa Deanová. „Co mi chce – ke všem čertům – Walter sdělovat v sobotu? Má informaci, že mě sledují kvůli daním? To, už, panebože, vím hodně dávno.“

Její hrdelní, maličko kožený a současně elastický hlas skrýval pod kůží ocelový kruh.

„Uprchl jsem z tvého života v krupobití slonů, lásko.“

„Cože?“

„No…“

„Aha: ty jsi Lee Schontz, že jo? Z Daytonu v Ohiu, že? Může to být Madison Street 1610, ne? Táta byl hasič? Ty fotíš hezky nahotinky, je to tak, lásko?

Nebo ne… ty můžeš být… ne!

McGEE?! Jsi to ty, ty mizerný špinavý čubčí synu?“

„Lee… je neuvěřitelně báječné slyšet tvůj hlas.“

„Dovolíš, já si musím sednout. Pane na nebi! Tys mě vytáhl zpod sprchy… Co si to k čertu myslíš, ty a telefonovat mně? Ach, moje nervy. Odkud vůbec máš to číslo, zatraceně, nechala jsem si ho změnit před dvěma nedělemi. Dostals ho od Waltera? Já toho chlapa roztrhám na cucky!“

„Nedovolil bych si vystavit dobrého přítele takovému nebezpečí. Číslo mi poskytl jiný zdroj. Pamatuješ si přece, že jsem systematický člověk, ne?“

„Tak podívej, dovol mi teď, ať na sebe něco hodím a přepojím si to do ložnice.“

Uplynulo několik minut, po nichž se znovu vrátila k telefonnímu přístroji a hovořila nyní tak o půl oktávy níž.

„Tak. Jsem v pořádku. Ty jsi na Floridě, drahoušku?“

„Nezdržuju?“

„Ale kdepak, miláčku. Neměla jsme se na tebe tak zlobit. Prokázals mi opravdu důležitou službu. Přiměls mě, abych si Lysu Deanovou prohlédla podrobně. To, co jsem uviděla, tak to mě moc nepotěšilo, uviděla jsem totiž sama sebe tvýma očima. A cítila jsem se jako ta levná – jo, levná… Do té doby jsem si myslela, že cokoliv Lysa udělá, musí být přijatelné, protože to dělá právě Lysa. Ale nebylo, co?“

„Co z toho je hloupost, Lee?“

89

„Prakticky všechno, Travisi. Zuřila jsem ještě celé měsíce, neboť nikdo jiný mě vůbec nikdy takhle nedokázal vytočit.“

„Alé dostala ses z toho.“

„Jo, do kýble. Ovšem mou největší nadějí zůstalo to, že celé další roky a roky budeš na mne myslet a jednou přijde den, kdy se sem vypravíš a pokusíš se napravit to, co kdysi dávno poka-zils. Byla bych v tom případě moc dominantní a začala bych ti to trhat hned kolem kapes nebo někde poblíž.“

„Nevyčítal bych ti to ani trochu…“

Její hlas ve sluchátku nabyl zjihlého tónu.

„Víš, co mě opravdu bolí? Co mě opravdu bolí? Ten způsob, kterým jsi mi řekl, že milovat se s tebou by pro mě znamenalo míň než nic. Drahoušku, ty ses totiž mýlil. Jo: mýlil, mýlil, mýlil… Já totiž byla do tebe u-dě-la-ná. A znamenalo by to pro mne velice moc a chtěla jsem ti dokázat, co to pro mě znamená. Ah, do háje… to zní taky jako banalita, co? Jo, myslím, že jo.“

„Doneslo se ke mně, že jsi měla smůlu s panem X na Havaji. Je mi to líto, že to dopadlo tak, jak to dopadlo.“

„Díky, drahoušku. Louie byl vždycky persona na rovinu. Muriel nemohl opustit když už byla nemocná. Kdybych chtěla své štěstí budovat na takovém jeho druhu, otrávila bych náš svazek hned v jeho začátku. Ale byl ke mně velice hodný. Myslím, že jsem pozapomněla, jak vypadá.“

„Viděl jsem tě dvakrát v TV soutěži, když jsem telefonoval. Byla jsi nahoře, v takovém rámečku. Moc ti to slušelo.“

„Jo, říkají, že. nejsem špatná. Ale přes dvacítku už neprojdu. Ani když je jí sedmadvacet, nejsem už holka. Ovšem těch pochlebovačů se nezbavíš, ale já to dělám proto, že to dělám ráda, drahý. A ty? Pořád jedeš ve střídavě oblačném vyřizování záležitostí pro nejrůznější lidi?“

„Jo, to je můj denní chleba: konzultant Spasitel.“

„No fakt, tehdy mě skutečně spasils; nadosmrti ti budu vděčná.“

„Jak se vede Daně Holtzerové?“

„Báječně. Její manžel totiž konečně umřel. Ona se teď jmenuje Dana Maquireová a rodí jedno dítě za druhým, neboť zjistila, že je k tomu vhodným typem. Má už čtyři… a páté je na cestě. Milé děti.“

„Jak ji potkáš, vyřiď jí ode mne pěkný pozdrav. Poslyš, potřeboval bych něco vědět o dvou jistých lidech, které asi budeš znát. Řekl bych to tak, že bych rád věděl všechno, co asi o nich víš ty.“

90

„Kdo to má být konkrétně?“

„Josie Laurantová-Esterlandová a Petr Kesner.“

„Hm… když se mluví o těch dvou, je to, jako bys mluvil o plném kyblíčku červů… Jsi ve městě? Můžeš se tady zastavit?“

„Jsem na Floridě.“

„Ale hrome! Myslela jsem, že by ses tu mohl zastavit a že bychom si promluvili na rovinku… já bych odřekla svou domluvenou schůzku na tenise a mohli bychom si upřímně promluvit a třeba se znovu sblížit… Neboj, žádný trhání kapes a podobně. Odpoledne jsou fajn. Podívej, účet za tenhle hovor tě bude stát majlant, budeš-li to chtít všechno vyslechnout.“

„Mám představu: položím ti pár otázek a pak přijedu, abych si tě poslechl osobně.“

„O. K.“

„Takže: jsou spolu?“

„To ví jen bůh sám. Charakterizovala bych to jako finančně podmíněný prchavý vztah. Teď jsou někde v Indiáne, nebo v některém centrálním státě, já nevím, a točí tam katastrofický film.“

„Katastrofický film?“

„Jde o katastrofu finanční. Tak se tomu tady říká poslední dobou ve zdejších kruzích. Nikdy, nikdy se nedávej do práce na tom, co ten tvůj přítel diriguje. Romance skončí.“

„Takže co je to za film? O čem to bude?“

„Mluví se hodně, že je to o balónech.“

„O balónech?“

„Ty to budeš znát. Visí pod tím menší koše, v nich mají plynové hořáky a je to hezky barevné a plachtí se v tom nad krajinou. Balóny na horký vzduch.“

„Produkce je nezávislá?“

„Prakticky všechno, s výjimkou takových comicksových typů, víš, něco jako ve foxovských seriálech Empire. Kesner tu má pěknou reputaci, hlavně mezi těmi, kteří se mu za zády pošklebují, že mu Josie pomáhá k úspěšnému bankrotu. Slyšela jsem, že měli nekonečné tahačky kolem scénáře, který on sám nakonec přepsal. Chudáček. Ovšem peníze z bank nakonec vymáčkli. Něco dostali od distributora a mohli vyrazit do terénu, je to jen pár neděl. Počasí měli mizerné. Jedou společně v tom filmu plném balónů, ale jinak to mezi nimi vidím nalevačku. No, nevím… Víš, McGee, nejlíp uděláš, když se tady zastavíš. Oblévá mě takové příjemné teplo, už jenom když s tebou mluvím… skutečně! Vsouvám tě do šanonu, kde vedu nevyřízené případy.“

91

„Nemám úplnou jistotu. Je třeba dávat to všechno dohromady krok za krokem. Přijdu si jako starý modrý pes s tikem na oku, který pobíhá sem a tam kolem bažiny, čenich má vzhůru a moc rád by věděl, zda stopa, kterou sleduje, stojí opravdu za to, aby ji sledoval, a přitom se jaksi nemůže srovnat s tou nepříjemnou myšlenkou, že má vlézt do bahna mezi hady a aligátory.“

„Panebože, jak je to zvláštní! A přitom jak barvité! No, ale věřím, že jak tam budeš s tím vyplazeným jazykem pobíhat, tak že chytíš vítr sem ke mně. Pošlu ti zprávu.“

„Oh! Co se to s ženskými děje? Kam přišly ty kradmé úsměvy a upejpavé ruměnce?“

„Ty musíš být něco jako natvrdlý šovinista… Co se děje? Vyděsil ses?“

„Tak nějak, myslím.“

„Když řešils můj malý problém, myslels v dimenzích bažin a hadů?“

„Myslím, že ano; víš, představ si, že se dostáváš do jakékoliv hlavy: narodí se znovu? Bude velkým vůdcem Muslimů, nebo obyvatelem cely smrti? A dostaneš se znovu na okraj bažiny, a to takové, která se táhne donekonečna. A tahle bažina je součástí lidské bytosti.“

„Jak cynické!“

„Ve skutečnosti ovšem ne. Meyer říká, že tím je polovina boje vyhrána. Víš, střež se všech těch hlupáků, kteří sami věří tomu, že jsou doopravdy čistí, slušní, poctiví a bohabojní, že jsou tvrdě pracující patriotičtí Američani. Takoví ti totiž vrazí do břicha rezavou čepel, obrátí oči vzhůru a prohlásí, že to, co udělali, je vůle boží. A případně věří tomu, že to udělali pro tvou spásu.“

„Pak ovšem nemáš důvod vyhýbat se mi, drahoušku. Já jsem totiž nečistá, neslušná a nepoctivá, dále líná a permanentně smyslná, a to mi můžeš věřit jednou provždy. Já mám v sobě takovou bažinu, že je to málem k neuvěření.“

Poděkoval jsem jí za pomoc a ukončil hovor veselým pozdravem. Nemohl jsem tušit, že bude reagovat právě takhle, věděl jsem, že utrpěla ve své pýše takovou ránu, že se stále ještě nestačila zacelit.

To byla tedy ona: Lysa Deanová, ta skvělá a slavná osobnost, symbol sexu, kasovní trhák, Lysa Deanová obklopená davem všude, kam se jen hnula; hlavní postava erotických snů milionů mužů. Ty ona ovšem nikdy nepoznala. Pokud je poznala, tak bez jakéhokoliv vděku a citu. A teď se snažila uštědřit lekci ný-mandovi z Lauderdale, snažila se mu nabídnout horké sousto ze

92

všeho toho ríiezinárodního renomé kolem ní a zanechat v něm vzpomínku, při níž by nevyšel z vibrací až do konce svého života. Ten drzoun nevděčný, ten blázen zatracený to odmítl. V proměnlivém životě herečky, jak jí přibývala léta – lehce jsem si to mohl domyslet a živě představit – ji mé odmítnutí pak znovu a znovu strašilo, když se dostavily ony bezútěšné hodiny, kdy v noci nezabírají pilulky pro spaní.

Chtěla se mi dostat na kobylku a byly tady dva způsoby, jak to , mohla realizovat. Bud mě vyhecuje k nezvládnutelné žádostivosti, a pak mi dá ve vrcholné chvíli košem, nebo – druhá možnost – poddá se skutečně tomu, aby mi dokázala, oč jsem ve své nebetyčné hlouposti přišel. Opatrnost mi našeptávala, abych si ji držel pěkně daleko od těla, zvláště, když jsem si vybavil její < mírně šikmé zelené oči a když jsem si vzpomněl na to, jak dokáže být krutě nelítostná – úplně jako slídivá kočka.

10. KAPITOLA

V neděli v poledne volala Annie. Říkala, že si dopřála na sluníčku celou hodinku, že se opalovala před chatou a teď že leží v pohodlí na posteli, vlasy že jí suší vzdušný proud a ona že myslí na mne.

„A jinak, Annie?“

„V sobotu ráno mi dali slovo, že dostanu nové křídlo, oddělené, tak jak jsem to požadovala. Dvacet pokojů navíc na druhé straně, celkem dvě podlaží. A přijde architekt.“

„To je fajn.“

„Nesedělo to tady. Jakmile máme plno, není využita kapacita baru, jídelny a kuchyně. Nemám to ráda, když sem mám lákat podnikatele především kvůli tomu, aby se tady najedli a napili. Vždycky se pak s takovým přístupem – dřív nebo později – objeví problémy. Když ale hostům vyjdeme vstříc, stáváme se něčím víc, než je klub. No, všechno by to mohlo být hotovo tak v prosinci a příští sezónu bych jim to mohla předvést. Víš, na první kvartál máme už skoro všechno zadáno. Ale já pořád mluvím… zajímají tě takové věci? To víš, nemám se komu pochlubit.“

„Jistěže mě to zajímá, Annie.“

„To bych řekla – mě to přímo fascinuje. Je to něco, jako když farmaříš… myslím to takto: když se chystá nejlepší úroda turistů, může přijít z ničeho nic tornádo, nebo se přemnoží

93

červené řasy, nebo někde selže tanker s ropou, nebo u čerpadel přejdou na přídělový systém. Zkrátka, nervy jsou s tím vždycky. Jsem tady prostě na ráně, je to tak.“ ,

„Jo – dřív nebo později vždycky něco přijde. Ale já doufám, že tentokrát to bude později.“

„To jsou velice povzbuzující slova.“

„A co takhle utrhnout se‘/ Řekněme na dva týdny, nebo alespoň na jeden. Třeba na malou projížďku lodí do neznáma?“

„V nejbližší době to nepřipadá v úvahu. Vyhodila jsem svého zastupujícího manažera. Vtíral se jako pitralon, jak prý nejsem báječná, a za zády mi nasazoval psí hlavu. Přistihla jsem ho přímo při činu. Mám teď nového, sice nemá moc praxe, ale v jídle se vyzná

a ve výčepu se umí otáčet. Vychází zatím dobře se zaměstnanci, ale i s hosty. Myslím, že to nebude špatná akvizice.

Takže si myslím, že tak plus mínus v červenci ho tady můžu opustit a zanechat na zkoušku, abych se odebrala někam, kde se mě nebude moct na nic vyptávat. Takže: červenec by se ti hodil?“

„Fajn! Dost možná, že sem přitáhnu starý hausbót Sedmu, nalodím tě a hodíme si mincí, zda vyrazíme na sever nebo na jih.“

„Prima. Ale nerada bych byla moc dlouho jenom na lodi. Na Caperu jsem s Ellisem strávila až příliš mnoho času… Není tam místo, kde si můžeš odložit věci, a taky tam nikdy vlastně není žádné opravdické soukromí. Přišlo mi to tam potom, jako by se na mě kácely stěny.“

„Přepážky…“

„Stěny, zlatíčko. Stěny a podlahy. Kuchyň a koupelna, nahoru a dolů, dovnitř a ven. Ke všemu byl Ellis nadměrně zaujatý pro námořnický styl a taky pro jejich terminologii. Když umřel, zjistila jsem, že to všechno bylo na dvě věci… Pak jsem žila na palubě, dokud to nebylo prodáno, všechno jsem jmenovala suchozemskými výrazy, a přece jenom mi to přinášelo jakési uspokojení.“

„Chci se teď zeptat na něco jiného. Tys říkala, že Josie několikrát Ellisovi telefonovala. Ba dokonce jsi řekla vícekrát. Mělo to být začátkem července. Josie musela být tou dobou ve špatném stavu, přímo v depresi, musely u ní vrcholit starosti o její dceru, o tu Romolu.“

„To samozřejmě byla.“

„Taky říkalas, že ty telefonáty ho vždycky naštvaly.“

„Rozumím, kam míříš. Vím taky, že to nebylo kvůli Romole

94

či kvůli jakékoliv změně jejího stavu, neboť takové věci mi vždycky řekl. A novinky, které se dozvídal o jejím stavu, ho bud přiváděly do deprese, nebo naopak zase projevoval velké nadšení. Nic proti tomu. Co si myslím o téhle věci já, je to, že ona ho asi tlačila, aby ši zakoupil něco proti bolesti, tak jak ji o to požádal Prescott.“

„Josie k tomu byla svolná i přesto, že měla jiné trápení?“

„Podívej se, s tím nemohla nic dělat. Romola byla všude, kde to jen šlo, napojená na udržovací systém, který za ni dokonce i dýchal. K tomu ty trubičky, drátky a ostatní hejblátka – nezbývalo nic jiného, než čekat. Z právního hlediska zemřela až desátého srpna. Jeví se mi to tak, že Josie musela být velmi nervózní. A že by uvítala cokoliv, co by jí pomohlo na ty její starosti zapomenout. Viděla bych to tak, že si přála, aby se k ní Ellis vrátil a zůstal u ní. Dost možná, že s tím i přišla. To mohlo být klidně to, co ho tak rozlítilo. On mi vždycky říkal, že je to velice pěkná ženská a že jé naprosto nemožné s ní takto žít.“

„Tak to neberu.“

„A proč?“

„Josie Laurantová financovala filmový projekt pro Petra Kesnera a myslím, že v tom filmu i hraje.“

„Bože můj, to je strašné!“

Reakce byla mnohem silnější, než se dalo očekávat. „Strašné?“

„Měla jsem ti to říct dřív.

Ellis si nechal připravit prostřednictvím svých bankovních konexí vyhotovit důvěrnou informaci o Petru Kesnerovi. Ukázalo se, že jde o totálně nespolehlivou osobu. Problematická persona. Vzchopil se a udělal ty dva nám známé filmy, které sklidily ony zuřivé kritiky a taky mu nadělaly spoustu peněz. Jenže vzápětí toho nechal a celou věc pustil k vodě. Pak mu dali rozpočet na velkofilm, současně měl dělat produkci a vše řídit, ale přečerpal rozpočet a byl z toho obyčejný propadák. Nabídli mu šanci udělat něco menšího, něco na způsob těch dvou předchozích filmů, jenže výsledek byl zase veskrze tak slabý, že to nemohli ani pustit ven. Peníze mu tou dobou už samozřejmě protekly mezi prsty. Tehdy se čenichalo kolem daní a podobně. Jasně z toho, vyplynulo, že na nohou ho drží Josie.

Vzpomínám si na jednu věc. Ellis mi tehdy nadiktoval tak třístránkový dopis, který jsem psala hustým řádkováním, v němž jí oznamoval, že nejvhodnější pro ni bude, když se bude snažit

95

mít s Kesnerem společného co možná nejmíň, jak to jen bude možno. Vysvětlil taky proč.

Jak ovšem Josii znám, dala to pravděpodobně Kesnerovi přečíst. Říkala jsem tehdy Ellisovi, že to udělá, ale odpověděl, že mu to nevadí, neboť nic zvláštního v tom dopise prý není, všechno co tam je, jsou jen a jen fakta. Snad to Kesnerovi napomůže, aby se dokázal podívat očima jiného sám na sebe. Jak jsem to tehdy psala, upravila jsem to maličko tak, že to ostří jsem mírně otupila, ale on na to přišel, zaznačil si originál a musela jsem to všechno znovu přepsat.

Co to má ve skutečnosti znamenat?

Řekla bych, že peníze, které Josie získala za Romolu, už jsou někde v tahu, nebo v lepším případě brzy budou.“

„Ellis se do toho nijak neangažoval?“

„Mluvil o tom, ale v praxi se k tomu nikdy nedostal. Hovořil v tom smyslu, že nejlíp by bylo připsat Romole roční paušál. Potom, když už oba věděli, že Romola umře dřív než on, veškerou svou péči věnoval vypracování koncepce pro tu jeho nadaci. Kteroužto ovšem nikdo nikdy nevyužil.“

„Jedna důležitá otázka: mohl Kesner něco vědět o podmínkách v poslední vůli?“

Annie se na chvíli odmlčela, přímo jsem cítil, jak přemýšlí.

„Řekla bych, že ano. Určitě ano. Dřív, než jsme se ze Stamfordu stěhovali, věděla Josie, že rozhodující podíl má dostat Romola a taky to, že pokud by Romola umřela jako první, tak že by všechno šlo na tu nadaci.

Ano, bylo to tak, že ona se mne na to zeptala a já jsem jí to řekla.

Myslhn, že si dělala starosti kvůli podpoře, co jí poskytoval, kvůli těm padesáti tisícům ročně. Ostatně bych se ani nedivila, že si dělá starosti. Tehdy jsem jí řekla, že dostane sto tisíc a tím to pro ni hasne. Ano, ano, řekla jsem jí, co dostane. No a Josie, ta když něco ví, tak to je schopna vyzvonit každému, kdo kolem ní jenom prochází.“

„A Kesner v tom byl životně zainteresován…“ v telefonu se rozhostilo dlouhé ticho. „Jsi tam ještě?“ vyzval jsem ji.

„Ano, jsem tady, ale – napadla mě hrozná věc.“

„A to?“

„Vzpomínáš si, jak měla Romola ten úraz?“

„Nikdo mi o tom nic neřekl. Předpokládal jsem proto, že to byla nehoda na dálnici.“

„No – měla nehodu na kole. Byla tehdy asi tak dvacet mil na

96

cestě do Thousand Oaks. Svědci vypovídali, že jela poměrně rychle na jejím kole s desetistupňovou přehazovačkou. Do dráhy jí vběhl pes, a jak se snažila vyhnout, nezvládla to, najela na něho, přeletěla přes řídítka a o nějaký ten obrubník si rozbila hlavu. Záhada byla, co tam venku vůbec dělala. Josie si nejprv myslela, že byla ve výuce v UCLA, ale vyšlo najevo – nevím sama, jak na to přišli – že tam někde měla malý domek, který jinak patřil ženské, jež byla momentálně v Londýně, kde pracovala na scénáři pro nějakou britskou společnost.

Do toho domku ji sousedé vídávali vcházet a z něho vycházet dokonce několik měsíců a uváděli, že tam dojížděla na kole velice často.

Aáá – vzpomínám si taky přece jen, jak ten dům našli: bylo v tom to malé Romolino auto, něco na způsob MG. Ona měla na kroužku klíče od auta spolu s klíči od toho domku, takže bylo jasné, že tam nějakou dobu bydlela. Ukázalo se taky, že si tam natahala nějaké věci z domu na Beverly Hills, o čemž nepovažovala za nutné Josii informovat. Zjistili, že do školy nechodila už od začátku února. Jinak to ovšem byla výjimečně hezká holka; viděla jsem ji tedy jedenkrát, ale i to mi stačilo vzít dech. A to jí bylo tehdy čtrnáct let! To její neobvyklé tajnůstkaření bylo dost podivné, ten domek se očividně jevil jako místo, sjednané pro schůzky. Ale nikdo nepociťoval potřebu zjišťovat s kým, pochopitelně proto, v jakém kritickém stavu byla.“

„A co ta hrozná myšlenka?“

„Dost možná, že je až ohavná. Víš, Petr Kesner věděl, že Ellis má nevyléčitelnou rakovinu. A dál tady věděl, že Josii spadne sice do klína pěkná hromádka, ale ne dostatečně velká na to, aby ho mohla vydržovat nějakou delší dobu. A věděl, že by dědila Romola… Podle mne byl naprosto schopen toho, že by z uvedených příčin Romolu svedl. To by stačilo, aby ona své tajemství držela pěkně pod

pokličkou. Nedala bych ani pěťák za to, že ta scenáristka je stará známá Petra Kesnera. Jen tak mimochodem – to kolo bylo její.“

„No, to je myšlenka opravdu ohavná. Pokud ji ten pád hned přizabil a později by Ellis zemřel na ten svůj problém, peníze by převzala nadace.“

„Počkej, vydrž. Co když Kesner najednou zjistil, že když Ellis zemře dřív než Romola, že on sám bude mít ještě pořád posvícení, nebo že na tom dokonce bude možná i líp než předtím? Dostal by tím možnost financovat další práce na filmu.

Ale, Travisi, napadá mě, že střílím nějak přes kopec, ne –

97

myslíš? Totiž tím, když dávám dohromady Petra Kesnera s něčím, co se stalo tak dávno v blízkosti Citrus City.“

„Stalo se to velmi dávno.“

„Ale já jsem ti nevolala proto, abych se s tebou bavila o této věci.“

„Nač jsi tedy myslela?“

„Chceš pětsetkrát hádat?“

„Vzdávám se.“

„Nu, myslela jsem na něco takového.“

„Když už se dostanu na Alley, tak to budu mít pouhých čtyřiaosmdesát mil. Pracuješ tvrdě i přes víkendy?“

„Všechno, co od této chvíle mám na starosti, je následující: podniknu jednu z mých pověstných tras kolem baru do jídelny, to bude mezi sedmou a devátou hodinou. Podívám se následně na prázdné pokoje, ne na všechny, jenom namátkově a seberu součty na registračních páskách. Celkově to dám pak dohromady – no, řekněme tak za čtyřicet minut. Jinak ovšem nejdřív ze všeho, jak to teď položím, tak si dám chrupku. Pak půjdu a tu a tam někoho připostrčím, upomenu tam, kde je toho třeba, a vůbec budu koukat, jak jede provoz. Zaparkuješ na parkovišti vzadu vpravo, pak projdi kolem vodotrysku, u něhož jsou kameninové lavičky. Dojdeš přímo ke mně. Zadní dveře nebudu zamykat. Jsi vítán, miláčku.“

A sluchátko zaklaplo na její straně dřív, než jsem mohl cokoliv namítnout.

Zůstal jsme u ní v neděli na noc, v té královské posteli pod větrákem. Přes stínítko lampy tentokrát visel žlutý ručník. Zvenku bylo slyšet celou noc, jak na pobřeží naráží stejnoměrně příboj.

Je možno říct, že už jsme se znali mnohem lépe. Věděli jsme, co věc může urychlit a co ji oddaluje. Ona byla radostně přičinlivá a citlivě vnímavá. Prostě si všechno dokázala vychutnat a přijít si na svoje. Přirovnal bych to k situaci, že byla dítětem v cukrárně, v níž má od každé skříňky klíček.

Jednou v krátké chvíli odpočinku zavřela oči a řekla:

„Podívej, miláčku, nevadí ti, že jsem to dělala s Ellisem?“

„Proč?“

„Protože byl o dost starší. Jsem mladší než jeho syn – už jsem ti to říkala?“

„Myslím, že ano. A co má být?“

„No… zkus si vzít mladší ženu, která by tak žila u prosperují –

98

čího staršího chlápka; takže to naprosto vypadalo, že jde po penězích.

Jenže ono to tak ve skutečnosti nebylo.

Asi před dvěma roky, když mu začínalo bývat dost špatně, jel na nějakou konferenci do New Yorku. Seminář průmyslníků, nebo tak něco. Brával mě s sebou vždycky, kdykoliv tam byla práce, kterou chtěl mít řádně odvedenou.

No a tehdy končila jedna má anabáze, asi jako když dochází časová jízdenka. Byl to chlap, jehož jsem si chtěla vzít, než jsem přislaná to, že kromě mě má jako přítele ještě jistého mladíka.

Ellisovi se tehdy na té konferenci podařilo uzavřít velký a výhodný kontrakt v oblasti konzultační činnosti. Nechal si do svého apartmá přinést víno. Já jsem byla ubytovaná na protější straně haly. Nepamatuju si už přesně, jak mě dostrkal až do postele. Pak jsem mu řekla, že tím pádem od něho odcházím. Nikomu jsem nechtěla dělat sekretářku a zároveň matraci. On odpověděl, že chci-li odejít, tak prosím. Okay. Na druhý den jsem podala výpověd. Koukl na mne a pravil, že na rovinu by ode mne bylo, kdybych u něho zůstala alespoň do té doby, než si najde někoho přibližně schopného, jako jsem já. Později to formuloval jinak. Upřesnil svá slova ve smyslu,

že když už jsme jednou spolu byli v posteli, bylo by stupidní, abychom v tom nepokračovali, zatímco on se bude ohlížet po nějaké jiné holce. Zpočátku jsem několikrát měla pocit, jako by po mně něco lezlo, když byl tak starší než já, ale hodně brzy se ukázalo, že je všechno v pořádku. Jenže potom začal mít – a nemalé – problémy s erekcí kvůli chemoterapii a tomu ozařování. Jeho to, silně mrzelo a mně to bylo nejspíš líto. Jenomže jak už jsem ti předtím řekla, cítila jsem se citově vázaná – bylo to od něho sprosťáctví. Ale zato mě nikdy nepodvedl. A navíc mi vždycky dával najevo, když jsem vypadala hezky, tím pádem mě bavilo hezky se kvůli němu oblékat. Víš, to moc mužských opomíjí ke své velké škodě.

Ve skutečnosti jsem pochopitelně svou výpověď vážně nemyslela, i přesto, že jsem mu potvrdila opak. Cítila jsem se opravdu hodně vázaná. A sama jsem měla hodně silné nutkání věřit tomu, že to, co mě u něj drží, že to je přece jenom láska. Jistý druh lásky.

Hej, miláčku – nespíš?“

„Ne, nespím. Slyšel jsem a vnímal každé slovo. Všechno chápu.“

„A teď si myslíš, že děláš co?“

99

„Jak říká nesmrtelný Burt Reynolds: něco se mi postavilo.“

„Nu vzhledem k okolnostem to kvalifikuji jako velmi, velmi potěšující.“

„Já vím.“

Nějakých dvacet minut po ranním úsvitu jsem si to šinul nazpět diagonálou přes Floridu. Stihl jsem si vyzpěvovat a přitom mocně zívat. Zápěstím jsem si vyťukával na volant takt: – Překul si mě, hele, překul do postele – A ten s hlavou pod paží, chodí strašit na věži – Nikdy nenech námořníka, by ti šahal nad kolínka – a další podobné obsahem jímavé songy a balady z let už dosti dávno minulých.

Jakmile jsem se vzbudil ve svém pokoji – bylo nějak kolem deváté hodiny – objednal jsem si hovor s Tedem Blaylockem. Odpovídala mi polohlasně a nejisté Mits: v sobotu večer Ted pozbyl vědomí, a tak ho rychle nechali převézt do nemocnice Broward

Memoriál. Vůbec nebyl v pořádku, ba naopak. Právě se od něho vrátila a pozdě večer se na něho zase pojede podívat.

„Co s ním vlastně je?“

„Ledviny. Vždycky se toho bál; ostatně jste si určitě sám všiml, jakou měl nažloutlou barvu.“

„Ano, to jsem si všiml. Je možno, abych se tam na něho podíval?“

„On vás sám chce vidět. Říkal mi, jak se na vás dovolám. Nezkoušela jsem to proto, že bych byla nerada, aby ho něco podobného vysilovalo. Ale myslím si, že dovnitř– vás stejně nevpustí. Já jsem jim řekla, že jsem jeho žena.“

„Má snad něco, co by mi chtěl říct?“

„Myslím, že má.“

„Ať ti to řekne. Nechtěl bych mu přitěžovat. Ty to pak řekneš mně. Odvoz máš?“

„Bere mě jeden hošan a taky na mě počká.“

„Na kterém pokoji je?“ Zaváhala. „Proč?“

„Potřebuju vědět, kde na tebe mám čekat, až skončíš.“

„Povolili mi jenom pět minut. Když si všechno srovnávám v hlavě, řekla bych, že chcete-li tam zajet a setkat se se mnou, nejvhodnější doba k tomu by byla tak asi kolem páté hodiny. Někde naproti hlavnímu vchodu.“

V půl páté jsem tam byl.

Rozhlédl jsem se po okolí a zjistil, že ve stínu tam postává za –

100

parkován velký stříbročerný Harley Davidson, vedle něhož čeká hubený mládenec s nahnědlou barvou kůže. Vypadal na Indiána. Opíral se lehce zády o strom a pokuřoval.

Obrátil jsem se k němu:

„Ty jsi přivezl Mits?“

„Vy jste McGee?“

„Správně.“

„Řekla mi, že se tady objevíte. Já jsem Cal. Mits je moje sestřenice. Toho Blaylocka si dost bere. Ty seš ten, co si to rozdal s Knucksem a Mikem?“

„Jo. Naváželi se do mne.“

„No, to jim je podobný. Že by nějak váhali, než někoho začnou provokovat, to se říct nedá. Knucksovi jsi moc pěkně vyhodil rameno. A Mike je taky ve špitále, zrovínka tady v tom. Je na pozorování, protože má v sobě něco zpřeházeného. Vždycky, když něco polkne, hodí vzápětí šavli.

No, kupa lidí je ráda, že to tak slízli. Ti dva totiž tady z řady lidí vyráželi výpalné a už toho bylo tak akorát.“

„Mám takový dojem,“ pohlédl jsem na něho, „že ti dva jsou dostatečně hloupí a přitroublí na to, aby to zkusili znovu, jen co jim trochu otrne. A řekl bych, že už nepůjdou s prázdnýma rukama.“

Souhlasně pokývl.

„Určitě by to zkusili. Jenže dostali echo, že nad várna drží ochrannou ruku Fantasies.“

Přejel jsem očima po zadním blatníku jeho stroje. Zřetelně k rozpoznání tam byl jejich emblém.

„To je fajn a těší mě to. Z těch dvou sice strach nemám, ale je výhodnější^ když se člověk pořád nemusí kolem sebe vyčkávavě rozhlížet. Čemu za to vděčím?“

„Prokázals Fantasies službu, okay? Knucksovi dali hlášku kvůli tomu, že byl až příliš dovolený k Mits, naznačili mu důrazně, ať toho zanechá. Víš, Mits je moje první sestřenice. Je tedy k nám jaksi přidružená. No a Knucks to nebral vážně. Prý, holky, co patří Fantasies, tak ty jsou pod naší ochranou, stejně jako je pod naší ochranou Oasis? Jenže Blaylock byl skutečným přítelem klubu.

Někdo proto zašel za Knucksem, aby mu řekl, že se mu může lehce stát, že mu někdo zláme hnátu. Vy jste ho zmákl dřív. Takže v důsledku toho, pokud chcete, můžete nosit náš odznak, ten pro přidružené, bez červeného kroužku kolem…“

Ucítil jsem na sobě pronikavě ostrý pohled jeho tmavých očí a

101

věděl jsem, že se ocitám na zatraceně horké půdě, neboť nebrat to vše vážně by se mi nemuselo vyplatit. Ale současně se mi zdálo, že jsem se na chvíli přenesl zpátky daleko do dětských let, někam na školní zahradu. Pokud jsem tehdy patřil do správné party, ti větší mě nemlátili a nezabavovali mi peníze na svačiny.

„Beru to jako velkou čest, Cale. Rád bych ten odznak měl a nosil ho.“ Napětí z něho viditelně spadlo.

„Vezmu si na starost, abys jeden dostal. Můj kápo si-tě u Blaylocka proklepal a došel k závěru, že je to s tebou v pořádku. Hele, Mits už jde. Vypadá to, že to s ním není nijak růžové.“

Mits se k nám blížila jen pomalu. Ačkoliv její tvář vyhlížela bezvýrazně, po hnědých tvářích se jí koulely slzy. Na sobě měla džíny a modrou pracovní košili, obojí krapet větší, než bylo její číslo. Její přilba byla přivázána vedle Calovy. Dala nyní najevo pokývnutím hlavy, že o mně ví, a obrátila se ke Calovi. Vzala do svých rukou jeho předloktí a čelo položila na jeho rameno.

„Už je toho na mě moc,“ řekla zastřeným hlasem. „Napřed mě už vůbec nepoznal. Začal se pak jakoby pomaloučku vracet sem, jako by už byl předtím po smrti.“

Nadechla se zhluboka. Otočila se ke mně, vydechla a řekla:

„Jde to s nún všechno rychle z kopce. A on sám jako kdyby tušil, že to přijde spíš dřív než později. Jenomže tady to přišlo zatraceně brzo… Není to fér.“

„Můžeme jet?“ zeptal se Cal.

„V šest hodin k němu zase na pět minut můžu. Zůstanu raději tady.“

„Budu asi muset zpátky, Mits, nevím to jistě, ale asi ano. Budu si muset vzít volno.“ Vmísil jsem se do toho. „Zůstanu tady taky a odvezu ji domů, Cale.“ Pohlédla na mne nedůvěřivě. „Nevezme vás to až moc?“

„Myslím, že to zvládnu.“

Cal jí podal přilbu, nasedl na svůj stroj, nastartoval a s rachotem vyrazil ze stínu ven na dálnici. Rychle se nám ztratil z očí.

Mits přejela očima okolí. Zastavily se jí na lavičce, která u autobusové zastávky nabízela stín. Zamířila k ní a já za ní. Z tašky, jejíž popruh měla přes rameno, vytáhla krabičku cigaret, nabídla mi a já jsem odmítl. Zapálila si sama, zhluboka vtáhla kouř, aby

102

ho mrzutě mohla vyfouknout do čerstvého odpoledního vánku, který ho lačně odnášel pryč.

„Řekli mi… řekli mi, že můžu počítat s tím, že dnes večer nebo zítra… zemře.“

„To je brzo.“

„Všechno jde k čertu. Říkali, že už dlouho musel mít bolesti – on si nestěžoval nikomu. Jen já jsem věděla, že je má. Kdykoliv jsem ho zvedala a obracela, sténal.

Kolik myslíte, že je mi let?“

Její otázka mě překvapila.

„Devatenáct? Dvacet?“ pohlédl jsem na ni.

„Hóó! Osmadvacet, člověče, Jsem napůl Seminolka. A hubená Seminolka k tomu. Věk nedokážete rozpoznat. U těch tlustých ho můžete odhadnout, to ano. Okay. Víte, když jsem vyrůstala, kromě mých menších bratříčků mě nikdo nepotřeboval. A potom až Ted. Myslím doopravdy. Udělal mi tady z toho místa domov. Takže co teď? Musím si to všechno řádně nechat projít hlavou, zauvažovat o nějaké jiné práci. Ted právě ale na to nechci myslet.“

„Jistěže; na přemýšlení budeš mít času dost a dost.“

„McGee,“ obrátila se přímo na mne. „Jaký byl, když byl mladší?“

„Já ho znám z vojny.“

„To mám právě na mysli.“

„Byl to dobrý důstojník. Nesnažil se – jako nemálo jiných – o Potěmkinovy vesnice. Když bylo třeba, dokázal zabrat, kdykoliv shora přišly stupidní rozkazy – a přišlo jich nemálo – uměl to vždycky zahrát do autu, dokud nevyšuměly. Snažil se o to, aby měl každý dobře kryté místo, dost zásob a transport. Když šlo o to, aby odrazil nesmysly, neváhal ani v nejmenším. Jakmile viděl, že si někdo neplní povinnosti, jak má, neváhal to dát dotyčnému pořádně pocítit. Jako důstojník byl správný.

Jednou – bylo to v takové menší mělké strži – pomáhal zdravotníkovi odtáhnout zraněného k nosítkům. V té chvíli to koupil sám. Dostal střepinu z miny, rovnou do zad, do páteře.“

„Smál se někdy, žertoval?“

„Tolik, co jiní.“

„Holku měl?“

„Nevzpomínám si, že bych zaslechl něco takového.“

„Byla to pořádná práce starat se o něho. Pořád dokola, od rána do večera, sedm dní v týdnu.“

„Muselo to být hodně těžké…“

103

„Dělala bych to, i kdyby to bylo dvakrát tak těžké. Jo, abych nezapomněla, ptala jsem se ho, zda vám mám něco vyřídit. Něco mi řekl, ale moc tomu nerozumím. Doufám, že vám to smysl dá. Přesně tohleto:

– Řekni seržovi, že je v oběhu legenda o Bobovi Prasákovi a o Senátorovi, že celou štreku udělali přesně za padesát hodin… stihli Dexamyl a pak se vypařili. –

Znamená to něco?“

„Ted ne,“ zaváhal jsem.

„Řekla bych, že už se mu to v těch chvílích v hlavě trochu popletlo. Hlavu jsem mu držela – měl ji jako led.“

„Poslyš, zopakuj mi to ještě jedenkrát…“

„…je v oběhu legenda o Bobovi Prasákovi a o Senátorovi, že celou štreku udělali přesně za padesát hodin, stihli Dexamyl a pak se vypařili…

On taky chtěl, abych mu to opakovala dvakrát.“

Někde v hlavě se něco dalo do pohybu. Zjistil jsem, že zpráva může být velice zajímavá, a to nejenom obsahem, ale taky formou, jakou byla sdělena.

„Mits, nemohly by to být přezdívky bajkerů?“

„Určitě jsou. O Bobovi Prasákovi jsem už slyšela, jenomže si momentálně nemůžu vzpomenout, kdy a kde to bylo, ani v jaké spojitosti. Když tihle hoši vyrazí na delší štreku, dopují se vším možným, nejenom pouhou kávou. Jedou pak prakticky ve dne v noci – v noci je to možná i bezpečnější. Jedou totiž vedle sebe, to znamená dvě světla vpředu a dvě světla vzadu,“

„Kolik mil by dokázali udělat za padesát hodin?“

„Na jeden zátah? Vím o jedné kočce, která jela trasu Toronto

– Mexico City celou beze spánku. Tenhle způsob jízdy před nedávnem hrozně frčel. Dělali rekordy.

Celkově je to ovšem pitomost, nemálo se jich při tom zabilo. Můžete tak přijít o ty nejlepší.“

Vzala mě za ruku, podívala se na moje hodinky a řekla:

„Vrátím se tam. Zůstanu tam do té doby, co budu moct. Nevadí vám to?“

„Ne. Jen jdi, já počkám. Hodně štěstí.“

„No, toho už moc nezbývá. Ale díky.“

Po šesté hodině se objevila znovu. Oči měla suché.

„Podívejte se, jestli chcete vyrazit, myslím, že je to v pořádku. Pustili mě k němu, kolem postele jsou závěsy… Už mě buď vůbec nepoznává, nebo o sobě neví. Někdo u něho ale být musí

– já tam budu.“

104

„Nechceš něco sníst?“

„Ne. Nemám na jídlo vůbec myšlenky.“

Znovu jsem jí dal své telefonní číslo.

„Zavolej, až budeš chtít odjet. O. K.?“

„Mrzí mě, že vás tak obtěžuju.“

„To pusť z hlavy. Kdybych nechtěl, nedělal bych to.“

Kývla hlavou, zlehka se pousmála, jen nepatrně, a vrátila se zpět do nemocnice.

Telefon zazvonil někdy po třetí hodině ranní. Mits na mne čekala vedle lavičky, na níž jsme předtím seděli. Vklouzla do rollsu, přibouchla dveře a řekla:

„Umřel ve čtvrt na tři. Najednou přestal dýchat, pokusil se jakoby nadzvednout a padl nazpět, oči i ústa tak napůl zavřené. Věci, které mu odebrali, mám tady v tašce s sebou: hodinky, prstýnek, peněženku a klíče.“

„Je mi to líto, Mits.“

„F. T. W. Ať se zjebe třeba celej svět…“

„Cože? A tak – v pořádku, rozumím.“

„Něco jsem jim tam podepisovala. Podepsala jsem se jako Marilyn O. Blaylocková, průkazku po mně nechtěli žádnou. To je tak, jméno Marilyn se-mi vždycky líbilo… Budou si to podle všeho ověřovat podle svazků vedených o válečných veteránech.“

„Je to pravděpodobné. Měl nějaké příbuzné, kteří ještě žijí?“

„Nikdy jsem o žádných neslyšela.“

„A co bude tam s tím jeho podnikem?“ zeptal jsem se; to už jsem nastartoval a zamířil na sever.

„Mluvil o tom. Říkal, že už je všechno zařízeno, neřekl mi ale nikdy, jak… Všechny papíry k tomu má jeho právník, je to nějaký Grudd z West Palm.“

Na chvíli jsme se oba odmlčeli. Pak.si povzdechla.

„Bože můj, někdo se do toho musí pustit, projít to a rozhodnout, co a jak bude.“

„Dost možná, že pan Grudd má instrukce. Nejvhodnější by bylo, kdyby se s ním někdo spojil. A neměl by to moc odkládat.“

„První věc.“

„A co hlad – máš?“

„Jako vlk.“

Odbočil jsem do 24 HOURS CHICKEN. Mits v tom kuřecím nonstopu zcela sama spořádala parádní porci s hranolky a k tomu čokoládový šejk. Při té obnově sil jsem jí sdělil, že budu

105

mít čest dostat odznak, naznačující, že jsem přidružený člen k Fantasies, což mi přislíbil obstarat Cal.

Pomalu usrkávala šejk a bedlivě si mě prohlížela. Samou snahou, aby jí při té prohlídce nic neušlo, jí ostře vystoupily její rysy v obličeji, zděděné po indiánských předcích.

„Ono vám to taky může zachránit život…“ řekla pak. „Takže byste si z toho zase až takovou legraci dělat neměl, okay?“

„Snažím se ze všech sil, aby tomu tak nebylo.“

„Nóó… s Knucksem nejsou špásy… Je to magor od přírody. Jednoho dne ho někdo sejme…“

„Odznak mi dá Cal. Odhlasovali to a přijali mne za člena.“

„Já vím. Pro Knuckse to byla současně zpráva, aby mě od nynějška nechal na pokoji. A já doufám, že tomu tak bude. Nemám vůbec ráda, když mě někdo osahává, a když je ještě tak drsný a surový jako on, tak to taky dost bolí.“

„Máš tady někoho poblíž?“

„Tady poblíž ne. Mám příbuzné dole na venkově, kolem Monroe Station, spoustu bratrů. Až se to tady všechno vyjasní, můžu

tam za nimi dolů, mohla bych nějakou dobu šít košile pro turisty, přitom si maličko přece jenom odpočinout a trochu si taky ulevit.“

„Ano, to by ti určitě prospělo.“

„Ale jděte, jakpak vy můžete vědět, co by mi udělalo dobře?“

„Promiňte mi to, do prdele, dámo…“ Otočila se ke mně a položila svou ruku na mé rameno. „Já se omlouvám: kristepane, tak jsem to nemyslela. To, co se stalo, mě bolí… tady to je reakce; ale vás bych neměla urážet.“

„Pusť to z hlavy. Nic se nestalo.“

Zbytek cesty jakoby už neměla co říct. Pak vystoupila, přilbu v ruce, tašku přes rameno, a poděkovala. Čekal jsem, než si odemkla dveře a otočila se, aby mi mávla na rozloučenou.

Tou dobou, kdy jsem uložil Miss Agnes do garáže, abych vyrazil na kole nazpět k Srdcové sedmě, se už objevoval na východní obloze těsně nad horizontem bledý, ale sílící pruh.

Zamkl jsem kolo a vydal se na procházku po pusté pláži. Tedy, moc zdravý nápad to asi nebyl, podnikat něco takového na sklonku noci, zdejší oblast čas od času navštěvují nejrůznější individua. Zcela nedávno tady zastřelili muže, který svým vrahům nijak neublížil; došlo tu ke znásilnění; do třetice jiného muže podřízli ve chvíli, kdy ho obírali o peněženku a hodinky. Zvrhlíci, kteří doplňují své špatné skutky sadistickým násilím, aby si přišli na svoje. Co s takovými?

106

Sandály jsem položil na místo, kde bylo jasno, že je zase bez problémů najdu, vykasal jsem si kalhoty a pustil se k vodě. Moře hlučně doráželo na břeh a v mihotavém slaboučkém třpytu hvězd přelévalo zředěný písek sem a tam.

Chodil jsem vodou a hlavou se mi honily myšlenky o poručíkovi. Nebylo mi nikdy příjemné, že se mi cítil tak zavázán. Kdybych ho tehdy v tom dešti nepomáhal snášet dolů z kopce já, udělal by to zcela nepochybně někdo jiný. Napadlo mě, že by možná bylo lepší, kdyby ho byli bývali vůbec neodnášeli a nechali ho tam. On sám byl ovšem jiného názoru. A náhoda tomu chtěla, že jsem ho potkal patnáct let poté. Na něm samotném zůstalo, zda mě má či nemá akceptovat. To už totiž vážil o padesát liber míň a byl o sto let starší, než jakého jsem ho pamatoval. Okay, okay. Jenže, panebože –

vypadá to tak, že umírá nějak moc lidí. Zřejmě je to něco, co je hitem letošní sezóny… Ovšem šanci natrénovat si to člověk nemá, je nutno, aby si to každý odbyl hned napoprvé, jak to přijde. A žel, člověk nikdy neví, kdy ta jeho chvilka přišla. Musí být ve střehu celou dobu…

11. KAPITOLA

Bylině do jachtařského přístavu nevplula dřív, než nadešlo dvacátého třetího, čtvrtek, dopoledne. Meyer s Aggií postávali na přídi? Pohyboval jsem se souběžně s jachtou a v běžném pochodovém tempu jsem s ní lehce držel krok. Ti dva vypadali o poznání opálenější a hlavně velmi spokojeně.

„Byl to fajn výlet," volala Aggie, „báječný."

Pomohl jsem upevnit lana, a když osádka zajistila můstek, vydal jsem se nahoru k nim, abychom se přivítali. Vtiskl jsem přátelský polibek Aggii na tvář a ptal se, kam že se to vlastně až dostali.

„Poutě do Jupiter Inlet," odpověděl Meyer. „Tam jsme zakotvili v takové opuštěné zátoce a užívali jsme si. Když jsme uznali za vhodné, že toho bylo dost, obrátili jsme to."

„Skládám svou poklonu protřelým mořským vlkům, kteří si to rozdávají s nástrahami modravých hlubin oceánů."

„Jen žádné jízlivosti, miláčku," nechala se slyšet Aggie. „Nikdo nemá zájem o to, aby ho omlacovaly mořské vlny jenom z toho důvodu, že si chce užít plavby. Je to tak, miláčku Meyere?"

„Aggie, budu souhlasit se vším, co řekneš."

„Neměl bys zájem trochu si zalenošit tam u nás nahoře?" zeptala se. „Nevypadá to tam špatně, souhlasíš, Travisi?

Raul, tres marias piquantes, por favor."

Pohodlně si lehla na lehátko na horní palubě, přehodila si jednu svou elegantní opálenou nohu přes druhou neméně elegantní opálenou nohu, obě zářivě krásné. Vypjala svůj velkolepě nádherný zadeček. Pohodila hlavou, aby dostala stranou hustou spleť svých vlasů, načež mě obdařila pomalým sardonickým pomrkáváním. Jako vyzvání to v žádném případě nemínila. Potvrdilo to pouze naše vzájemné vyjádření, ústící v uznání skutečnosti, že růžové bikiny jí zatraceně sluší. Pouze uprostřed mezi oběma díly měla malý kožní

záhyb. Jinak působila jako velká a perfektní mašinka, jako velice inteligentní a zároveň tvrdá žena, která se s určitým časovým zpožděním vrátila do své podoby, a teď proto vychutnává do poslední mrtě každý okamžik.

„Namísto toho, abychom se plavili do Miami," řekl Meyer, „odlétá Aggie v jednu hodinu letadlem."

„Zpozdila jsem se o jeden den. Ale stačily dva telefonáty a vím toho dost: jednomu z mocných tiskových magnátů se sbíhají sliny. Rád by pohltil můj novinový řetězec. Touží přidusit nás, jak to jen půjde. Angažují se všechny jejich magazíny, televizní stanice, velkodopravci ř podniky na výrobu dámských vložek. Navrhují mi mastný konzultační kontrakt." ,

Meyer rozpřáhl paže a řekl:

„Aggie, rozhodující je to, co chceš ty sama. Vezmeš-li peníze na dřevo, pak zaplatíš daň z kapitálového zisku a dáš to na nezdanitelné položky, budeš mít ročně víc než půl melounu, navíc s nizoučkým daňovým odvodem. Mohla bys pak strávit tady na palubě času mnohem víc."

„Muži drahý, to, co chci já, je provozovat činnost ve své sféře líp, než to doposud dělal kdokoliv jiný, či než to kdokoliv jiný dělat míní. Jsem podnikatelský typ, který touží podnikat od rána do večera."

„Potom to neprodávej."

„Můj podnik na prodej nebude," vmísil jsem se. Upřeně se na mě zahleděli. Aggie Sloanová řekla: „Tak ty podnikáš… Zajímavé! Do čeho ses pustil, drahý chlapče?"

Néž jsem upil ze sklenice, kterou před každého z nás postavili, obrátil jsem se na Meyera:

108

„Poslouchals, jak jsem ti vyprávěl o Tedu Blaylockovi?"

„Jistěže – to byl ten zmrzačený poručík, že?"

„Ten. V pondělí večer zemřel."

„Lituji…"

„Advokát Daviss Grudd – dvě es, dvě dé – mí ohledně toho volal v úterý odpoledne. Celý ten podnik, Ted Blaylock's Oasis, Inc., byla Velice semknutá společnost, a taky hodně pevná. K máni je

stovka akcií. Padesát z nich mi Ted přenechává, dalších padesát nechává takové malé suché poloviční seminolské mí-šence. Je to nějaká Milicent Waíerhawková, říká se jí tam Mits, je to taková ta pověstná sexy kočka, co patří k Fantasies. Ty zatracené akcie nemůžu prodat dřív, než bude uzavřený odhad z moci úřední. Sám bůh ovšem ví, jak dlouho to bude trvat. Ten Grudd tvrdí, že podnik musí být dál v provozu, jinak hodnota akcií půjde dolů. Ten Grudd taky říkal, že má u sebe prohlášení od Blaylocka, v němž je uvedeno, že to je jediný způsob, jakým mohl Ted uchránit zájmy Mits s jistotou, že ji nikdo neobere."

Neovládl jsem se. Vyskočil jsem tak rychle, až jsem si něco pití vylil na hřbet ruky, a zvýšeným hlasem jsem pronesl:

„Mně se to všechno nelíbí. Proboha, všechno to nabralo takový směr, že se pomalu bez kreditkarty nedá najmout auto, ani přihlásit se v dobrém hotelu. Musel jsem to podepsat, musel jsem si založit bankovní konto, abych dostal kreditkartu. A dostávám se pořád víc a víc do pamětí počítačů. Lodní dokumenty, městské daně, bankovní záznamy, kredity; fiskus, armádní záznamy, sčítání lidu, účty od telefonní společnosti. Ať to všechno vezme čert! Zamotávám se do toho stále víc. Připadá mi to, jako bych šel dlouhou temnou chodbou a pořád musel trhat jednu pavučinu za druhou. Kvůli takové papírové vojně jsem to nepodepisoval! Nechci se stát zapráskaným akcionářem, majitelem, vedoucím a já nevím, čím ještě.

Mám toho všeho po krk!"

Oba na mne udiveně zírali.

„No tohle, no tohle," řekla pak Aggie. „Chudinko malá." Pak se obrátila k Meyerovi.

„Chudáček malej, myslím, že nechápe moderní způsob, jak si zaručit anonymitu a soukromí, že?"

„Vysvětli mu to, drahoušku…" řekl Meyer s potměšilým výrazem.

„Tak dobrá, Travisi, začínáme. Éra počítačů se dusí svými vlastními daty, zahlcuje se. Nejen vláda, ale i průmysl a finanční instituce kupují a berou na leasing stále víc báječných počítačů,

109

pořád nové generace, musí je něčím krmit. Mají spoustu a spoustu programů, spoustu softwaru, je třeba, aby se kapacita využila. Boduji, Meyere?“

„Ano, a to pěkně.“

„To mě naučil Meyer. Co by bylo pro tebe od nynějška nejlepší, Travisi, je to, že by sis měl zajistit tolik počítačů, kolik jenom zvládneš. A taky množství bankovních účtů, množství kreditních karet a spoustu členství všude, kde to jenom půjde. Přiměj svého právníka, aby založil nějaké spolky a malé společnosti a abyste dostali pro každou vlastní DICO. Pak začni obracet peníze dokola. Mimo hlavní činnost nakupuj a prodávej spousty nejrůznějších věcí. A nacpi do těch počítačů všechno, co jenom půjde.“

„A pak mám život strávit tím, že budu sledovat, co zatra vlastně dělám, jo?“

„Počkej: kdopak říkal, že máš sledovat všechno? Jestliže ty sám říkáš, že je v tom takový nepořádek, že se v tom nevyznáš, tak si názorně představ, jak doběhneš ty jejich počítače.“

„Meyere, ty si ze mě děláš legraci?“

„Dává ti cennou radu. Budeš-li se schovávat, najdou tě lehce. Budeš totiž po sobě v džungli zanechávat pouze jedinou stopu a psi tě lehce naleznou a mohou sledovat. Ale zanech stop tak třicet, propleť je a zkřiž a pak ještě jednou. A data zahltí počítače. Soudy se zahltí jednáním o věcech doličných. A každý měsíc budou, co budou – už lítají po Státech biliony papírů a ucpávají vstupy a ohlupují výstupy.

Jedna roztomilá dáma v Duluthu vlastnila dvanáct poštovních schránek na dvanáct různých jmen, dvanáct karet a čísel pro sociální pojištění, a než jí na to přišli, protahovala si skrze všechny schránky osm let šeky. A ani by jí na to nebyli přišli, kdyby to nezvorala sama a nepodepsala šek nesprávným jménem. Vláda teď od ní požaduje odškodnění, na což ona odpovídá, že všechno už mezitím roztočila v Bingu.

Travisi, potrap mozkové závity tímto směrem. S každým novým počítačem, který zprovozníš, tvoje identita bude stále mlhavější a méně reálná.

Kdyby v nynější chvíli měl každý občan Spojených států, včetně žen a dětí, pracovat deset hodin denně a jenom numericky kontrolovat, co že to vlastně naplodí počítačové tiskárny, zvládli by všichni jmenovaní maximálně třetinu této uvedené produkce. Recyklace papírů od počítačů se stává obrovským byznysem. Všichni se řítíme od zapomnění, pokud jde o plýtvá –

110

ní. Ovšem jednoho dne nastane velký krach, neboť nenajdou způsob, jak nás najít.“ Aggie se začala pochechtávat.

„Milicent Waterhavková,“ nechala se slyšet přidušeným hlasem, přerušovaným smíchem, „váš obchodní partner.“

„Co je na tom kruci k smíchů?“ zeptal jsem se.

V té chvíli se začal chechtat Meyer. Vzápětí nato to zachvátilo i mě. Byla to dost citelná rána mému sebevědomí, takže mi to trvalo dost dlouho, než jsem objevil humorný úhel pohledu. Ale málo toho nebylo.

Pohřeb se konal v pátek v poledne, uprostřed Evergladeské rezervace, v Bonahatchee. Z klubu Fantasies jich tam přijelo víc, než by Mits očekávala. Byla očividně potěšena, když se u Oasis sjelo na sto padesát strojů, které odtud tlumeně pojížděly pohřebním tempem k Sneadovu pohřebnímu ústavu v Bonahatchee. Odtud se pak všechno přesunulo až tam, kde čerstvě vykopaná hlína z připraveného hrobu byla poseta květinami a kde proběhla bohoslužba a proslov. Všichni bratři a sestry ze spolku měli černé pásky. Po uložení rakve na patřičné místo se všichni motali kolem a oddávali se hovorům mezi sebou, využívajíce příležitosti promluvit si, když se už tak dlouho neviděli. Naposledy na posledním bajkerském pohřbu. Posléze začínali po dvojicích a trojicích odjíždět kolem dvou vojenských aut, která se tu očividně objevila na poslední chvíli, nepochybně kvůli znervóznělým obyvatelům města. Ti pravděpodobně pocítili děs, když pozorovali, jak trojice a čtveřice vousatých hřmotných majitelů tmavých přileb projížděly městem, šíříce kolem sebe silný expanzivní rachot.

Po obřadu také vystoupil z anonymity a představil se Daviss Grudd. Viděl jsem, jak mě mu Mits ukazuje, mně potom řekla

stranou, že přijel na suzuki o devíti stech kubících, která má novou aerodynamickou kapotáž. Musela mi stručně vysvětlit, oč jde.

Grudd byl pomenší chlapík s poměrně udělanými rameny a mohutným povislým knírem pod nosem; jeho hlas zněl jako by mluvil z vnitřku sudu. Představil jsem ho Meyerovi a on pak jel za námi do naší Oázy, která toho dne měla zavřeno. S sebou přivezl portfolio, které vylovil ze sedlové brašny. Všichni čtyři jsme se pak usadili u jednoho stolu nedaleko baru.

„Meyer," začal jsem vysvětlovat, „je můj poradce v obchodních záležitostech."

111

„Já pořád nemůžu věřit tomu, že mi tady z toho všeho bude půlka patřit," řekla Mits. „Nikdy mi nic v životě neříkalo paní…"

„Pokud jde o hotovost," navázal Grudd, „je situace velice dobrá. To, čeho je tady momentálně nejvíc třeba, je dobrý ma-nažment. Vyhlíželo to tady vždycky trochu neučesaně, ale místo je to výnosné."

„Já bych to nezvládl," řekl jsem rychle a dodal: „I kdybych mohl."

„Kdo vedl účetnictví?" ptal se Meyer.

„Ted," odpověděla Mits. „Je to tady v zásuvce. Chcete to vidět?"

Grudd pokývl souhlasně hlavou.

Mits se zvedla a přinesla patřičné věci. Šeková knížka, denní záznamy, hlavní kniha, inventury, mzdy, zadržené platby, státní daň z obratu, daňové záznamy.

„Tady jsou podnikové účetní záznamy, zápisy představenstva a tak…"

Meyer se pustil do listování. Nehtem palce projížděl kolonky s ciframi a listoval odzadu v šekové knížce. Pak prohlásil: „Můžu poskytnout několik předběžných dobrozdání."

„Nemluví špatně," reagovala Mits.

„Vezměte si dobrého manažera, vyplatí se to, bude-li to takový, který to tady všechno zvládne a dokáže sem ještě přitáhnout i něco nad to, co je standard.

Místo to není špatné, ale na dividendy toho moc nezůstane – zbudou-li nějaké peníze, měly by jít na obnovení strojního parku a na údržbu budov. Na první pohled je znát, že rentabilita je nízká. Celkem je tady devět akrů pozemku. K tomu sedm set stop mezi pozemkem a hlavním tahem a nepříliš frekventovanou vedlejší silnicí.

Hodnota pozemku může být pětadvacet až třicet tisíc, inventář motocyklů a náhradních dílů podle současných cen tak deset dvanáct tisíc. Kořaleční hospodářství kolik?“

„Tak dvacet tisíc – bude-li možnost přemístit to někam jinam,“ odpověděl Grudd.

„Vybavení dílen, nářadí – řekněme pět tisíc. Takže úhrnem je to kolem šedesáti pěti až šedesáti osmi tisíc. Podle mne je to na likvidaci.“

„To, co říkáte se mi nelíbí; v žádném případě. Nevím, zda se chystal zasvětit ji do toho, nebo ne.“

Tu s brumláním a odfukováním přihrčely dvě velké mašiny. Mits vyskočila, koukla ven a řekla:

112

„Hele, Kazatel a Magor.“

„Hlavní kápa Fantasies,“ podal Grudd vysvětlení. „Mits, pusť je dovnitř.“

Kazatel byl vysoký a štíhlý, na sobě měl šedivou kombinézu na zip a na ní spoustu knoflíků ze stříbrných mincí. Dlouhé blondaté vlasy a dlouhé tenké vousy. Kdyby na očích neměl brýle ve zlatých obroučkách, vypadal by jako personifikace Ježíše Krista.

Magor byl vysoký tak pět a půl stopy, přiměřeně byl široký v ramenou, ale nijak zvlášť.

Tlustý z nich nebyl ani jeden. Kdyby Magor mohl narovnat své šavlovitě zakřivené nohy, určitě by se na těch šest stop dostal. Jeho obnažené ruce byly dlouhé a šlachovité, zpod opálené pokožky prosvítalo namodralé tetování, zobrazující čínské draky, psíky a královské zahrady. Jeho hlava působila sotva polovičním dojmem oproti běžnému průměru, zato sanice mu vystupovala značně brutálně vpřed. Celkový dojem, který budil, byl rozporný: jednou na

vás působil vesele, chvíli na to sardo-nicky. A znovu – spokojený a skeptický.

Kazatel položil ruce Mits na ramena a pohlédl vlídně a laskavě dolů na její hnědý obličej.

„Mits, Mits, Mits, je to blbý, co? Nestihli sme tam doject. Omlouváme se, byli jsme v Baja, když to k nám došlo. Hned jsme vyrazili zpátky."

„Bylo mi to divný," řekla. „Takže už tomu rozumím. Tady to je Daviss Grudd. To je pan Meyer a tady ten je Travis McGee."

„Kazatel," řekl, podávaje mi ruku a ignoruje přitom Meyera. Jeho ruka byla studená a hubená, potřesení bylo mírné. Očima sklouzl na kovovou placku, kterou mi připíchl Cal. Ucítil jsem jeho pobavený pohled.

„McGee, seznamte se s Magorem."

Magorova ruka byla horká a jakási živočišná.

„Slyšel jsem o tobě," řekl pak Kazatel. Obrátil se ke Gruddo-vi: „Co Ted?"

„Fifty fifty – Mits a McGee."

„Zajímavé," nechal se. slyšet Kazatel.

Mits se do toho vložila:

„Pan Meyer je toho názoru, že by se to mělo prodat." Kazatel si Meyera nyní přejel dlouhým zkoumavým pohledem.

„Kam chodíte na obdobné nápady, vy teoretiku?" Meyer se na něj laskavě pousmál.

113

„Běžný případ. Blaylock nezapočítával mzdy a nedával tam údržbu a opravy. Cyklická inventura tady byla už hodně, hodně dávno. Najmete-li si manažera a začnete to tady dávat do kupy, moc toho nezbude."

„Čí přítel to je?" zeptal se Kazatel Grudda.

„Je tady se mnou," odpověděl jsem.

Kazatel popošel a teď si pro změnu pečlivě prohlédl mne.

„Řekni tomu svýmu příteli Meyerovi, že manažment dodáme."

„Říká," obrátil jsem se k Meyerovi, „že manažment dodají."

„Vypadá to, že jsi chytrouš, co, McGee?" pohlédl na mne Kazatel.

„Jo, dost na to, aby sis toho všiml," opáčil jsem.

„Všímám si…" řekl. „Grudde, tvoji lidi ať si třeba zahrajou karty nebo tak něco. Přijdu a se mnou přijdou dvojčata McGillo-vic."

Vyšli ven k dílnám, kolem nichž se chvěl prach. Vypadalo to, že Magorovy dlouhé ruce mu visí až někam ke kolenům. Ted naběhl a uvelebil se do oprýskané odstavené kastle červeného mustangu se zatahovací střechou. Horní díl auta už byl dávno pryč, tenhle vrak tu tiše tlel v trávě a dost možná, že mu hlavou táhly sny o horkých letech šedesátých. Kazatel se zády opřel, aby se mu líp sedělo, zkřížil ruce a usmíval se na mne modrýma měkkýma očima Ježíše Krista. Posadil jsem se co možná nejpohodlněji na kraji betonového brouzdaliště pro ptactvo. Hořejší hrana byla kýmsi ozdobena poněkud svérázným způsobem: kdosi tam v touze objekt zkrášlit nastrkal mořské škeble.

„Co děláš?" zahájil Kazatel.

„Služba přátelům a známým v případě potřeby. Tak různě."

„Seš starej velkej bastard, co?" Odpovídat nebylo podle všeho nutno.

„No, nebyla to zase tak velká sláva, poradit si s dvěma tlustejma moulama," pokračoval. „Dost možná, že je tady další podobnej párek špekounů, kterej bys mohl mým jménem vyřídit. Nemyslím to pochopitelně jako službu gratis. Solím prachy na dřevo."

„Ne, díky."

„A co když nemáš na vybranou?"

„To znamená co?!"

„To znamená, že když ty mi odmítneš udělat laskavost, tak tady Magor a pár dalších kámošů udělají pro mě malou laskavost tím, že ti roztlučou lokty na kaši. Říkají, že to prý trochu bolí."

114

Usmál jsem se na něho a zakroutil mírně hlavou. „Jestli jsi ten, co je má na povel, tak jim nakaz, aby mě zabili. Pak budeš mít klidnější spaní."

„Myslíš?"

„Když se něco poláme, dá se to spravit. Což by znamenalo, že bych se potom nevrátil za tebou zepředu, Kazateli. Pravděpodobně by ti něco spadlo na hlavu. Nebo bys třeba něco zvedal – a ono by to

zvedlo do povětří tebe. Případně bys mohl zjistit, že jsi v pokoji, kde hoří, a dveře máš na dva západy. Kdyby to na tebe padalo zepředu, nemuselo by tě to stoprocentně trefit, případně bys mohl stačit uhnout. A já bych si nebyl absolutně jistý a jistota v takových případech prý znamená hodně. Takže pokud jde o přijímání příkazů, řekneš mi teď, co si vlastně umíš nadělat do té tvé přilby?“

Kazatel se přestal zády opírat, protáhl se, trhl ramenem a řekl Magorovi:

„Víš o tom, že nejlíp bude, když se ještě projedeme?“

„Vím,“ podíval se na něho Magor. „Během posledních padesáti mil se mi zapařil zadek. Chci říct: jaké máme poslední dobou šance?“

Kazatel mě znovu pomalu přejel očima.

„Testovat, testovat. Jednou mi o tobě vykládal Blaylock, říkal tehdy, že neprovokuješ. Já taky ne, takže tě chápu. Ale ohledně toho místa tady mám pár nápadů; k tomu ale potřebuju něco vědět. Nebrousíš si zuby na podíl, který připadne Mits?“

„Ne.“

„Co si představuješ ty ve vztahu tady k tomuhle fleku?“

„Jakmile to bude jednou po právní stránce v pořádku, budu vědět, jak se svého polovičního podílu co nejpřijatelnějším způsobem zbavit.“

„Jaký máš vztah k zákonům, McGee?“

„Nevím, jak to myslíš.“

„Máš-li nějaký trest, můžu ti zařídit výmaz z trestního rejstříku, abys mohl znovu hlasovat.“

„Fajn – rejstřík mám čistý…“

„V pořádku. Takže ti dál bude patřit poloviční podíl. Mohlo by to bejt výhodný i pro tebe.“

„Jak?“

„Nemusel by ses tady vůbec ukazovat, o ničem bys vlastně nevěděl. Vzadu by byly hezký chodníky, vykopeme jezírko a bude tu přistávací dráha. K ní bude patřit pěkná konferenční místnost, něco jako malý kongresový centrum. A celý to bude

115

pěkně obtočený drátem, takže se tam nedostane ani krysa bez našeho vědomí. Podepsal bys nějakou věc ohledně podílnictví. Mits a ty byste podepsali s jistou osobou kontrakt, že to tady povede; zatím nevím, kdo to bude.

, Ale účetní knihy budou vykazovat ztráty a ty budeš dostávat pravidelný dividendy v hotovosti a nic nebudeš muset zdůvodňovat. A ty dividendy by nebyly zanedbatelný. Tak co?“

„Mits na tom bude stejně jako já?“

..vložná, že jo, možná, že ne. Proč se staráš?“

.Postarám se o to sám.“

Přistoupil ke mně a podal mi ruku.

„My už nějaký řešení najdem.“

Potřásli jsme si rukama.

„S mašinou to umíš?“

„Pár roků už jsem nejezdil. Ale když bude třeba, zvládnu to.“

„Cos tady hledal ještě, McGee?“

Během několika dlouhých sekund jsem si nechal projít hlavou všechny možnosti, které by mohly přijít do úvahy.

„Doufal jsem, že mi Blaylock může něco povědět. Rád bych se dozvěděl bližší informace o jednom bajkerovi, který před dvěma roky utloukl starého a nemocného chlapa k smrti. Stalo se to tehdy poblíž Citrus City.“

„Ano, o tom se tu tehdy dost mluvilo. Moc velkou radost bych neměl, kdyby to nějak souviselo se stíháním, organizovaným rukou zákona…?“

„Společného to má něco se synem toho starého člověka, přišel totiž o něco tou smrtí, co by jinak dostal, neboť to změnilo poslední vůli.“

„Nic se zákony?“

„Je to přátelská pomoc. Je to takříkajíc práce, v níž jsem doma.“

„Blaylock pomohl?“

„Dal mi dvě jména, bajkerské přezdívky. Nějaký Bob Prasák a Senátor.“ ,

– Kazatel se otočil k Magorovi a zeptal se ho:

„Slyšels o někom takovým mezi Korzáry?“

„Kazateli, měj rozum. Víš přece, že od té doby, co šel ten film, všechno bylo vždycky hned na Prasákovi.“

„Jo, tam jsem to slyšel,“ rozpomněl se Kazatel. „Ten film, Chopper Heaven. Říkali tam tak jednomu šéfikovi – Bob Prasák.“

116

„A jeho kámoš tam byl ten Senátor; jak se jmenovali opravdu, tak to nemám páru.“

„Prý to ti dva stačili sfouknout z Kalifornie až na místo za padesát hodin na jeden zátah – měli prý nějaké podpůrné prostředky…“

„No do háje! Pravděpodobně pak hledáš ty dva, co v těch filmech hráli. Ty skutečný. Slyšel jsem, že snad oba byli od Pekelných andělů,“ uvažoval Kazatel. „Dost možná, že ale byli od Banditos. Zapomněl jsem už, od kterejch vlastně byli. Byly to pitomý filmy. Kdyby se tak chovali k lidem hošani z kterýhoko-liv klubu, jak to tam předváděli, tak by poldíci blokli dálnici a hned by ty zjevy sundávali dolů z mašin.“

A usmál se na mne krásným kazatelským úsměvem.

„Jsou totiž jiné tišší metody, jak mastňákům zatnout tipec, chápeš?“

Když jsme vstoupili do místnosti, kde se zdržovali ostatní, položil Kazatel svou dlouhou končetinu na mé rameno.

„Jde to jako po másle,“ řekl pak směrem k Mits a Gruddovi. Bylo na nich hned vzápětí znát, jak se jim ulevilo. „Tady McGee se rozhodl,“ pokračoval, „že si ponechá jenom zahradní část. Mits, ty zůstaneš tady.“

„Samosebou, Kazateli.“

„Ošklivé káčátko, budeme v kontaktu.“

„Fajn.“

„Tak pojď, Magore, zvedni ten svůj zapařený zadek. Jdeme na to.“

Kamínky za nimi jenom vyletovaly do výše, jak vyrazili ostrou a tvrdou jízdou k dálnici. Grudd řekl nejistým hlasem:

„Je… je to velice zvláštní člověk.“

„Co vlastně ve skutečnosti dělá?“ zeptal se Meyer.

„Mě se neptejte. Já to fakt nevím. Vím, že má v Miami nějakou kancelář – Karma lmports. Má to něco společného s leasingem.“

„Kazatel to tady zamýšlí hodně přebudovat a dosadit sem manažera,“ obrátil jsem se k Mits, která mě pozorně poslouchala.

„Hodí se mi všechno, co chce udělat,“ odpověděla. „Máme to otevřít a provozovat dál?“

Grudd pokývl.

„To bude zřejmě nejvhodnější. Myslím, že Kazatel je člověk rychlého jednání. Mits, uděláš dobře, když projdeš Tedovy všechny osobní věci, rozumíš? Oddělíš stranou, co se může dát pryč, od toho, co má cenu, a od toho, k čemu můžou být

117

eventuální dotazy. Sepiš seznamy. Já se objevím zase v pondělí – ne, počkej – udělej to na úterý. V pondělí znovu budu u soudu.“

Nadešel čas, abych je opustil. Mits, která s námi šla ven, řekla:

„Tenhle víkend bude patřit k těm horším, chlapci. Víte, levé kolo jeho invalidního vozíku skřípalo, mazala jsem ho nejmíň třikrát, ale nic to nebylo platný. Přijde mi, jako bych ty zvuky slyšela za sebou… díky za všechno, hoši – okay?“

V průběhu jízdy, když jsme se starým rollsem vraceli do Bahia Mar, jsem stručně povyprávěl Meyerovi o svém hovoru s Kazatelem, což jsem uzavřel:

„Nemám zájem o nějaké černé dividendy, které by plynuly z podezřelých věcí, od kterých je očividně lepší držet se dál.“

„Co s tím míní podnikat?“

„Bůhví. Zřejmě nějakou domácí výrobu, nějakou malou farmaceutickou továrničku, něco jako pašerácký ráj. Vyústit by to mělo ve velkoobchodní centrum s nejrůznějšími drogami, něco jako národní velitelství pro bajkery, kteří stojí mimo zákony.“

.Řekl bych, že Grudd je z něho dost vyděšený. Spíš hodně.“

..Dostal jsem z něho, co jsem potřeboval. Ta stopa, co vede nazpět, je hodně stará a už řádně vychladlá, k tomu zatraceně ošemetná, ale vidím to tak, že povede-li tam, kam si myslím, že povede, pak skončí u Petra Kesnera. A u Josephiny Esterlando-vé. No. A teď bych se rád koukl na ty filmy o bajkerech.“

Osaměl jsem na palubě Sedmy. Zmocňoval se mne stále sílící pocit neklidu a jakýchsi neurčitých obav. Vybavil jsem si, že všechno to má počátek ve chvílích, kdy mi Kazatel majetnicky položil ruku na rameno. Ano, to nebyl projev přízně nebo přátelství, to bylo z jeho strany vlastnické gesto. Řekl bych to asi tak, že jsem si přišel, jako by mě Kazatel a Magor zatáhli někam do plevele a nepopsatelným způsobem mě tam velice elegantně zneužili, dotáhli mě nazpět a sdělili za mě, že se mi to všechno líbilo. Položil jsem si sám sobě otázku, co by to znamenalo, kdybych mu to řekl s klidným nadhledem. Všechno jenom prověřování a testování. Byla hrdost dostačující?

Je možné, že za uplynulá léta jsem strávil v nemocnicích až příliš mnoho času. Co si asi Kazatel myslel, když jsem mu to řekl? Nebyl jsem si však ani jist, zda jsem mu to opravdu řekl. Měl bych být opatrnější, aby mé lokty zůstaly Ý pořádku.

Ty lokty, to je údajný nový systém první výstrahy. Dělá se to za pomoci betonového bloku, k němuž je svázaná oběť připoutá –

118

na. Osmilibrovým perlíkem je jí potom roztříštěn loketní kloub. Jsou-li zraněny oba klouby, oběť se pak nedokáže ani najíst. Italové to neprovádějí s lokty, ale s koleny, lokty jsou specialitou těch kruhů, v nichž jde o drogy.

Nahlédl jsem do notesu a zkusil miamské číslo, pod nímž jsem evidoval Matty Lamarra. Bylo něco málo po páté hodině. Řekli mi, že Lamarra už je v důchodu a nyní žije v Guadalajaře. A k tomu mi dali další číslo na poručíka Goodbreada. Ano, počkám…

„Goodbread," ozvalo se ve sluchátku. Hlas ve mně vyvolal živou vzpomínku na jeho velkou tvář, která povětšině nesla výraz vyčichlé stupidnosti.

„McGee, Lauderdale."

„McGee? McGee – jistě… ta šikovná hlavička, která mě vytáhla z bryndy, v níž se motal taky jeden bohatý a důležitý generál… Zabil jste někoho?"

„Poslední dobou ne. Ale potkal jsem se s jedním bajkerem, který má touhy ovládat mě, jak to tak podle všeho vypadá. Je to boss jednoho bajkerského klubu, od těch hochů, co si říkají Fantasies.

Operuje tam dole ve vaší oblasti, je docela možné, že to dělá i legálně. Říkají mu Kazatel.“

„No, kdyby se mu to povedlo, nic moc by vás asi nečekalo, McGee. Je tady dost lidí, kteří by mu nejraději zakroutili kejhákem; mají toho už dost, aby v téhle branži odstřelili kdekoho. Vlastně se jmenuje Amos Wilson a je majitelem Karma Imports. Ačkoliv byl vícekrát zatčen, ani jedenkrát nebyl odsouzen, vždy měl dostatek peněz, aby mohl složit kauci. Ale poslyšte, já jsem myslel, že se s bajkery už rozloučil…“

„Čím vlastně je?“

„Těžko říct. Jednodušší by bylo říct, v čem by mohl být. Mohl by například figurovat ve velkém dovozu léčiv. Nebo by mohl zprostředkovávat vstup do země lidem z nepopulárních zemí. Svědkové průběžně mizí, federální orgány mají tendenci zapomínat. Celkově bych to shrnul tak, že je dost obtížné ho řadit do nějaké kolonky.“

„Hm… Nač by asi mohl potřebovat velký kusan pozemku na venkově, kde by byla spousta bezpečnostních zařízení, přistávací dráha a ještě nějaké podobné drobnosti?“

„Řekl jsem vám jenom domněnku, příteli. Co si myslím ve skutečnosti, je to, že on sám a ten jeho přitroublý kámoš, ten Magor, vedou podnik, skýtající služby lidem, kteří loví v kalných vodách. Takoví mají zvýšenou potřebu transportu,

119

L_¦ –

ochrany, komunikací i svalovců. Jednou mu tam vypálí rybník, a tak si myslím, že je pro něho bezpečnější najít si zavčasu nové místo, tedy je to chytřejší, že. Místo si vyhlídne někde mimo prostor, kde se soustředí pozornost, a zařídí si tam vlastní zónu.“

„Můžete ho kvůli něčemu zašít?“

„Míval jsem ve zvyku říkat, že dřív či později dostaneme každého. Ale dneska už to neplatí, je to jenom podělané zbožné přání, dneska už ne… Nemáme dost peněz a nejsou lidi… A těch part je už příliš mnoho, přestává se to obecně zvládat. Takoví jako on, vskočí-li do toho zmatku rovnýma nohama a dokážou si vynutit respekt – a to on zřejmě dokáže – můžou odvážet své podíly do bank

v přeplněných kárách, ba dokonce si tu banku můžou dovolit i vlastnit. Já závidím Mattymu v Mexiku, už jsem mu vzkázal, ať mi tam drží hezké místečko.“

„Fajn. Dík za to, že jste se mnou ztrácel čas a poskytl mi informace.“

„Co jsem vám poskytl? Ptáte se mě tady na ty vyčuránky a jejich akce. Podívejte se, časy se mění, každým měsícem se dá čekat lepší způsob, kterak do země dostávat hašiš, trávu, kokain. A taky se každým měsícem konkurenti v oboru někde dostanou do sporu a vyřeší se to tak, že někoho rozmačkají na kasičku, někoho pošlou, ať si zaplave s patřičným závažím na nohou. Případně taky můžou nechat rozbít opotřebené letadlo v opuštěné oblasti, předurčené pro budoucí zástavbu, kde zatím najdete jenom příjezdové komunikace.

Kazatel tady může provozovat pouze poradenský nebo investiční servis. Kdoví… Může to být taky tak, že řeší spory mezi klientem A a klientem B, přičemž pro klienta C zařídí, aby odstranili klienta D. Ale podle toho, co vím, mi nepřipadá pravděpodobné, že by on sám byl v čele. Nejspíš bude šedou eminencí, která bere procentuální podíl z toho, co vynáší činnost devíti skupin dohromady. Vím taky o tom, že skupuje staré sešlé budovy, nechává je renovovat, aby je pak pronajímal za docela hezké částky. Je dost lidí, kteří by přivítali, kdyby byl chladnou mrtvolou. On a ten jeho Magor s ním.

Závěr z toho plynoucí je ten, že je vždy lépe držet se stranou od oblasti cíle podobných snah.“

„Díky moc, poručíku.“

„Možná, že to nebude tak dlouho trvat a já budu potřebovat, abyste prokázal nějakou službu mně, McGee. Právě se zařizuji…“

120

12. KAPITOLA

V sobotu jsem zašel do své cestovní kanceláře na předměstí, dal si do pořádku hausbót, neboť jsem měl v plánu opustit ho na delší dobu, a vedl jsme dva delší telefonáty. Ten první s Anne Renzettiovou, ten druhý s Lysou Deanovou. V neděli zrána jsem nastupoval v Miami na nonstop linku L – 1011 do Los Ange-les. Tentokrát jsem si dopřál pohodlí nahoře v první třídě společně s

politiky, hlaváči z aerolinek a bohatými obézními kšeftmany s drogami. V první třídě máte víc místa pro nohy, pití je tam zadarmo a podávají tam lepší jídla. Samozřejmě jsem si to dovolil proto, že to všechno nešlo z mé kapsy, tudíž jsem si dopřál celé dvojsedadlo.

Všiml jsem si, jak letuška procházející uličkou na mne vrhá kradmé pohledy přeplněné zvídavostí. Patřila k těm blonďatým holubičkám s poměrně velkým voletem a obličejem s hubenými tvářemi, který většinou náleží k tělům elegantněji drženým. Nakonec už to nedokázala zvládnout, a když mi přinesla drink, řekla:

„Promiňte, pane McGee, ale jsem si skoro jistá, že vás odněkud znám."

„Dost možná, že z jiného letu?"

Pohlédla na mne tak, že jsem viděl, jak mi nevěří, zamračila se a ukázala si prstem na bradu. Personál tohoto typu má rád, když jsou pasažéři klasifikováni podle profese: krejčí, klempíř, voják, námořník… A téhle nešly do hlavy moje dlouhé džíny, tkaná košile, bunda ušitá z jachtařské celty s velkými praktickými kapsami a opatřená velkým množstvím draků a taky v neposlední řadě mé jachtařské boty.

Jenže já jsem dal najevo, že další informace o sobě skýtat nehodlám, a tak došla k přesvědčení, že podle všeho jsem jen další z řady narkobaronů, který spěchá s jamajským hašišem na pobřeží.

Upíjel jsem alkohol, pohlížeje dolů oknem na západní pobřeží Floridy. Země byla pod námi asi šest mil. Vidět byla jen skrze pokrývku rozptýlených mraků.

Následovala ukázka, jak užívat záchranné vesty. Nikdy jsem si ovšem nedokázal představit letoun, nacpaný běžnou dávkou pasažérů, jak si v něm cestující dolují zpod sedadel záchranné vesty a snaží se do nich nasoukat. To všechno jak probíhá v čase, kdy si – jak to ne zrovna špatně komentoval Tom Wolfe

121

– letadlo namířilo do moře přibližně stejným úhlem, jako když vám vypadne svazek klíčů z auta.

Dal jsem si ještě jednu dávku alkoholu předtím, než jsem spořádal k obědu mohutný, odpor kladoucí steak. V Los Angeles jsem se ocitl právě v čase místního oběda. Ujistil jsem se, že firma

Herzz všechno promptně připravila, včetně situační mapky. Pustil jsem se do provozu na Cpldwater Canyon Drive, patřičnou odbočku jsem objevil hned na druhý pokus, abych zakrátko zastavil před vysokou růžovou zdí. Na dvě stopy od strážního útulku se rozkládala veliká železná brána..

Skrze mřížoví si mě prohlížel nějaký člověk východního typu, čehož jsem využil a zavolal na něho:

„McGee!“

„Jste pan McGee, ha?“

„Pan McGee, chlapče. Lady Deanová mě očekává.“

„Vím, vím,“ opakoval. Otevřel obě křídla železné brány dokořán, usmívaje se přitom typickým východním úsměvem, předváděje mi tak svůj zlatem vyspravovaný chrup Korejce. Řekl:

„Jedte, pane. Zaparkujte tam, kde se vám líbí. Lady Deanová být v bazénu, víte?“

Flóra tu vypadala ještě bujnější a luxusnější, než když jsem tady byl minule; ono to vždycky nějaký rok trvá, než to všechno povyroste. Růžová zed už úpěnlivě volala po nové úpravě. Vzpomněl jsem si, že dům dělal mexický architekt pro Lysu a jejího třetího manžela v aztéckém cuernavackém stylu. Pustil jsem se k bazénu.

Za zdí panovala zeleň a taky ticho, zatímco město samo bylo už od šestadvacátého dubna uprostřed letní sezóny. Ted se tetelilo v mosazně žlutém a smradlavě nazlátlém slunečním žáru. Ano, sezóna vrcholila. Jakmile jsem prošel kolem rohu budovy, otevřel se přede mnou nový svět. Pod žlutavým oparem ležela struktura města, jako sýr rozkrájený na pizze; sýr byl daleko za růžovou zdí, která protínala dole zahradu.

Lee plavala napříč bazénem kraulem. Z jejího stylu bylo znát, že je školenou plavkyní. Nezvedala se z vody, nerolovala ani neklesala, klouzala vodou s onou příznačnou elegancí tuleňů, kterou známe ze zábavních parků. Jakmile mě postřehla, změnila směr plavání ke mně, aby zakrátko vyšplhala po žebříku z bazénu. Na hlavě měla růžovou koupací čepici a na těle jednodílné těsné plavky z materiálu, který jí mokrý bezprostředně přilnul k pokožce. Pod poloprůhledným materiálem jsem zřetelně pozoroval tmavé dvorce prsních bradavek a černý trojúhelníček klínu.

122

Sundala si z hlavy čepici, jak se ke mně přibližovala, potřásajíc odbarvenými blonďatými vlasy. Když dorazila až ke mně, vypjala se na špičky a udělila mi rychlý polibek do koutku úst. Dech jí voněl mátou a chlórem současně. Růžovou koupací čepici odhodila do křesla, pozvedla velkou žlutou osušku a začala se utírat.

„Jak se máš?“ ptala se. „Vypadáš báječně.“

„Tady nevypadám báječně jenom já.“

„To víš, musím na sobě pracovat. Celý den, stále na to musím myslet. Dieta, cvičení, masáže, péče o pleť, vlasy, jóga.“

„Nevím, co všechno musíš dělat, ale v každém případě je vidět, že to děláš dobře a ku svému prospěchu.“

Následoval jsem ji pak k mramorovému stolečku, stojícímu kousek dál ve stínu, kde mě usadila. Štíhlá korejská služebná přinesla pro nás oba pití: pro mne rum s džusem a pro ni perrier. Lee se omluvila a vrátila se po deseti minutách s vlasy zářivě vykartáčovanými, namalovanou pusou, v tenisovém úboru.

„McGee, já jsem tě tehdy nenáviděla doopravdy.“

„Skvělá doba to myslím nebyla ani pro jednu stranu.“

„Zato nyní je to krapet lepší, amigo. Je to tím, že tenkrát jsem byla do všeho žhavá, dostávala jsem množství scénářů k výběru a byla jsem rozmazlená až hrůza. Něco jako symbol úspěchu v celostátním měřítku. A chuť byla zkusit to i ve světě. Všechno se zdálo být na dosah ruky. Navíc mi do té doby vše vycházelo. V té době přišel ten incident, který jsme měli spolu my dva. Musel mi z toho pomoct můj psychiatr. Abys věděl, McGee, vidím to s tebou takto: Kdybys byl nějaký směšný malý chlapík s vykulenýma očima, který postrádá bradu, bylo by mi to srdečně jedno a lehce bych to přešla. Asi bys nenamíchl žádnou. Tehdy sis mohl vzít, co se nabízelo, ale to, žes to odmítl, to nešlo z tvé povahy, ale bralo to původ ve tvém vzhledu. To byla věc, která nás oba postavila na stejný základ.“

„Myslíš jako třeba herce?“

„Zvykla jsem si na to. Člověk musí být pořád napřed. Víš, drahý, nemusím pracovat, ale formu do pranice si udržuju pořád.

Moc nerada bych poznala okamžik, že by mi někdo řekl: – Hele, nejsi ty ta slavná – bývalá – Lysa Deanová? –

To je daň za pózy, které člověk dělá nejen kvůli lidem, ale ze stejného důvodu i kvůli sobě.“

„Musím ti přiznat, že jsi zmoudřela mnohem víc, než bych čekal a byl ochoten připustit.“

123

„Dost možná, že jsem začala přemýšlet hlavou namísto tím, čím přemýšlí dost ženských.“

„Sluší ti to.“

„Tak počkej. Jsi tady proto, abychom si promluvili o Josii Laurantové a Petru Kesnerovi, ne?“

„Jenže myslím, Lee, že na to půjdu jinak, než jsem to měl původně v plánu.“

„Copak to má znamenat?“

„Víš, to horší jsem si zatím nechal pro sebe, chtěl jsem tě podle potřeby trochu potáhnout na vařené nudli. Ale teď vidím, že ses změnila tak dalece, že si bez obav můžu dovolit vyklopit ti všechno takříkajíc na rovinu.“

„Pokračuj.“

„Než budu pokračovat, dovol, abych maličko odbočil. Nechám-li stranou lidi, od nichž jsem potřeboval, aby mi pomohli, nikdy jsem ani necekl o tom tvém problému s fotografiemi a o tom, že tě jistá osoba chtěla vydírat.“

Kývla souhlasně hlavou.

„Já to vím. Jak tehdy odešels, obávala jsem se nejhoršího. Napadlo mě, zda si tím nebudeš chtít zchladit na mně žáhu. Řekněme udělat třeba exkluzivní rozhovor pro Penthouse a dát mě jim napospas. Leželo mi to v žaludku málem celý rok. V naší branži člověk stále musí počítat se zákeřnou ranou do zad. Ale nakonec jsem si řekla, že hraješ rovně, a teď ti děkuju za to, že jsi férový chlap. Bylo by fajn, kdyby to zůstalo stejně mezi námi i nadále.“

Nejvíc se mi na tom všem líbilo to, že tady zjevně nešlo o kupení nesplnitelných slibů. Lee se vzápětí zamyslela a maličko zamračila.

„Jo, tak. Okay. Nebude to pro mne lehké, ale okay.“

„Takže teď je tedy řada na mně, abych začal: Co víš o Ellisu Esterlandovi, Lee?“

„Mimo jiné skutečnosti to, že to byl jeden z těch pěkně napakovaných plastikových králů a že měl s Josii dceru. Ona měla takové zvláštní jméno a myslím, že umřela po nepříjemné nehodě.

Rondola? Romola! Josie mohla žít s manželem tak deset let^– nikdy se nerozvedli, pouze se separovali po právní stránce. Žili někde v oblasti New Yorku, ona dělala něco kolem divadla a po tom jejich oddělení se k té práci zase vrátila. A on? On přece umřel nějak podivně, mohlo to být pár let po tom, co se rozešli?“

„Ano. Ubili ho k smrti. Navíc měl rakovinu v nevyléčitelném stadiu. Z jeho smrti nikoho neobvinili, nikoho nezatkli, žádné

124

souvislosti. On sám žil v té době se svou sekretářkou na palubě lodi ve Fort Lauderdale. Tehdy se sám vydal do vnitrozemí, kde ho zabili. Důvod jeho cesty není znám.“

„Doslechla jsem se, že Josie poté, co zemřela ta Romola, tak podědila hezkou hromádku penízků, kteréžto měly svůj původ u Esterlanda.“

Lee si sňala tmavé brýle, naklonila hlavu na stranu a pohlížela na mne upřeně svýma nazelenalýma, mírně zešikmenýma očima. „Měla Josie co dělat s jeho smrtí?“

„Nevím. Co jsme si tady řekli, to je současný stav. Ale vidím to tak, že Josie přes všechno své kamarádíčkování s Anne Renzettiovou – to je ta sekretářka – věděla naprosto všechno, co vůbec bylo možno vědět, p okud se to týkalo stavu Esterlando-vých financí, jeho poslední vůle a dalších podobných věcí. A všechno, co bylo známo Josii, pochopitelně bylo známo i Petru Kesnerovi, Josie si ho totiž vydržovala.

Když bylo zcela jasné, že Romola se ocitla ve stavu, který jí nedává vůbec žádnou naději přežít a který ukazoval, že v případě jejího úmrtí půjdou peníze na nějakou nadaci, do popředí Kesnerova zájmu se musí nutně dostat , Esterlandova smrt. Esterland musí umřít dřív než Romola. To je výsledek elementární matematiky. Několik milionů je pochopitelně lepší než sto tisíc a už to taky stojí za to něco riskovat.“

„Josie? Ta ne, tu z toho kalkulování vypusť. Petr Kesner, ten ano. Ale jak by to všechno nainscenoval?“

„Měl kontakty na ty divoké bajkery, s nimiž před několika lety točil ty filmy. Ale hlavní asi pro něho zůstává požadavek nejvyšší opatrnosti.“

„Ty filmy na to, jak malý měly rozpočet, tak byly velice dobré.“

„Hm. Nemůžu to prokázat a dost možná, že se to nebude moct prokázat nikdy, ale myslím si, že ti dva bajkeři, co v obou těch filmech excelovali, ti, co projeli Státy napříč, tak že to jsou ti dva, co si dali s Ronem Esterlandem schůzku a ubili ho k smrti. V tom filmu, nebo v těch filmech jim říkali Bob Prasák a Senátor.“

„Ano, vzpomínám si. Tvrdasi, i když byli autentičtí. Víš, většinou se dá poznat, jestli je někdo tvrdák doopravdy, nebo to jenom hraje. Boggart hrával tvrdý typ, ale on byl takový i vnitřně. Nikdy se před ničím nezastavil, ničeho se nelekl. Tady ti dva mi tak trochu naháněli strach.“

„Dělali dojem, že by byli schopni zabíjet, že?“

125

„Přesně. Kdyby dostali patřičně zaplaceno, ano…“

„Bylo by možno zjistit, jaká jsou jejich skutečná jména?“

„Já ti to zjistím, a to hned… Okamžik… hned jsem tady.“ Nazpět byla ani ne do pěti minut, v ruce svírala pořádně ohmataný silný svazek papírů.

„Má bible,“ prohlásila lakonicky na vysvětlenou. „Základní údaje o pěti tisících filmech, veškeré statistiky. Tak, tady to máme: Boba Prasáka hrál jistý Desmin Grizzel – panebože, to snad ani není jméno, nebo jo? Ale asi bude. Senátora hrál… hrál Curley Hanner. Ted se mrknu ještě na ten druhý film. Jak se to jmenovalo?“

„Myslím, že Bike Park Ramble.“

„Tak nějak by to mohlo být… ano. Tady to mám. Hošani jsou ti stejní. Tenhle film byl nastavovaná kaše k Chopper Heaven a to se taky odrazilo na jeho úspěšnosti. V porovnání s ním už nedosáhl zdaleka takového úspěchu.“

„Věděla bys, jak by bylo možno dostat se k těm filmům? Stačilo by mi, kdybych mohl vidět alespoň jeden z nich.“

„Poptám se známých. Spousta lidí si pořizuje velké videotéky pro svou domácí televizní produkci, i s reklamami. Seženu ti je oba, navíc mám kazety těch, co dělají se mnou.“

„Nerad bych tě nějak nadměrně zatěžoval.“

„Konec konců, proč ti tady prokazuji službu? Okay. Takže po obědě?“

„Obědval jsem v letadle.“

„Dáme si jenom salát, to zvládneš. Jinak ovšem princezna světového formátu luskne prsty a ty zmizíš…“

Přemístili jsme se na tichou terasu. Byla vydlážděna původní dlažbou ze starých kostelů. Na to vše shlížel ze zdi majitelčin portrét vyvedený v oleji. Dojem mělo umocnit několik roztroušených koberečků a stejně nevelký počet střídmě bílého nábytku, mezi nímž se vyjímala veliká skříň se sklem a zrcadly. Obsahovala sbírku keramických sov, soviček z nefritu, křišťálové sklo a další sůvy ze dřeva, ze slonové kosti, z porcelánu a taky ze stříbra.

Zastavil jsem se a věnoval skříni reminiscenční pohled. „Bývali tu sloni,“ řekl jsem, ne bez jisté dávky nostalgie. „Ti jsou teď v ložnici.“

Vedla mě přes jídelnu, kde bylo velké okno, jímž bylo možno koukat dolů do bazénu, na velkou, povlovně se svažující zahradu, až vedle jídelny a alkovny. Stačil jsem ještě vzít na vědomí nádhernou vyhlídku na město, která se objevila za zahradou.

126

To už nesla korejská služebná velkou dřevěnou mísu, plnou salátu, čerstvého špenátu se sýrem a houbami, s několika plátky voňavé slaniny. Všechno to bylo dochuceno směsí vinného octa a oleje, který nesl silné česnekové aroma. K tomu vysoké sklenice s vychlazeným mátovým čajem.

Lee k tomu vedla konverzaci takovým způsobem, jako by do té nabídky zahrnovala ještě navíc sama sebe. Alespoň to naznačovalo její držení těla, výraz obličeje i tón řeči. Ovšem jako u každé herečky, zběhlé v těchto věcech, jsem si nebyl jist, zdaje tomu tak doopravdy, nebo je-li to póza ze zvyku, nebo jestli to má být umně zakrývaná zlomyslnost.

„Kdo teď pracuje v tvém sekretariátě?“

„Není toho tolik na práci. Myslím, zdaleka ne tolik, jako bývalo. Dochází sem ke mně jeden příjemný mladý muž, pracuje na těch věcech třikrát týdně. Stále přicházejí – chválabohu za to – dopisy a pohlednice. Nejvíc korespondence se týká mých nynějších pozdně večerních show. Menší část se vztahuje k minulým věcem, k filmům, jako bylo Zrození národa a jiným. Když se konkrétně točilo Zrození, slavila jsem v místě natáčení osmnácté narozeniny… tehdy jsem strašně toužila po tom, abych vypadala alespoň na dvacet.

Dovedeš si to představit?“

Usmála se na mě přes okraj sklenice, ze které upíjela svůj vychlazený čaj; její zelené oči byly v té chvíli stejně chladné jako ta sklenice.

Pak se pustila do telefonování. Asi po třech hovorech se jí povedlo sehnat někoho, kdo vlastnil kazetu s filmem Chopper Heaven. Kazetu po nějaké době dovezl malý klučík na bicyklu.

Věci potřebné k promítání měla nainstalovány v alkovně: projektor, dvojitá křesla nastavená oproti abnormálně velkému plátnu, na němž se promítaly obrázky z televizní obrazovky. Zvuk vycházel ze dvou reproduktorů, umístěných po obou stranách plátna. Jak už jsem řekl, okno v alkovně nebylo, pronikalo sem – když zhasla – jenom něco málo světla přes ložnici, kde byly zatažené drapérie.

Následující devadesátiminutovou produkci jsem sledoval velice pozorně. Kesner měl skutečně na starosti nejen produkci, ale i scénář a vedení filmu. Film provázel dost staromódní hard-rock, zněl dost hlasitě. Práce ručních kamer, film zrnil, odstíny barev mezi jednotlivými scénami nesladěny, ale celkový náboj tam byl. Sdělovalo vám to, že svět bajkerů je v pohybu, je násil-nický a současně specificky necitlivý k brutalitě panující uvnitř

127

jednotlivých skupin, jako by ji nebral na vědomí. Postavy působily dojmem, že jim jde o pouhé zlo; dostaly-li se k něčemu jinému, pustily problém jednoduše za hlavu. Dialogy působily dost primitivním dojmem, ale snad právě proto velice autenticky. Bajkerská děvčata byla hrozivá a lstivá. Závěrečné scény ukazovaly, jak si smrt vybere svou daň za pomoci bombových ataků a jak Bob

Prasák a Senátor odjíždějí za hřmotu dvou správně silných motorů na dálnici vstříc nadcházejícímu ránu, přičemž hulákají netrénovanými hlasy svůj vulgární song.

Lee vstala, vypnula promítání a zapjala knoflík pro přetáčení.

„Je to zajímavé," řekla, „ale už to dneska neletí. Ve své době to bylo odvážnější než dnes. Dali do toho asi milion a půl a vyneslo to nazpátek patnáct až dvacet milionů."

„Myslíš, že Kesner dostal balík?"

„Miláčku, tady to je filmařské řemeslo.

Nejkreativnější lidé v něm jsou účetní: půlku zisku shrábne filmové studio, které se napakuje trojnásobkem nákladů, k tomu si přirazí pětadvacet procent rozpočtu za režijní náklady a třicet procent za distribuci plus poplatky za půjčovné, a k tomu základní úrokovou sazbu z toho, co Kesnerovi půjčili předem.

Jestli mu poskytli jeden meloun včetně veškerých poplatků za jeho služby, které odvedl, tak bych se divila… Kesner si žije na dost vysoké noze, já se jenom divím tomu, že Josie to táhne. Ovšem vzpomínám si, že to bývalo lepší. Faktem však nepochybně je, že i některé mé vlastní scény se mi zdají lepší, než jak si je pamatuju. Není to divné?"

„Potkala jsi se někdy s těmi dvěma?"

„Před pár lety jsem dělala jednu Talk Show. Byli tam: úplně nemožní – přišli nalití až hrůza, takoví velcí, smradlaví a hluční hošani. Potáceli se kolem mě a říkali přitom věci, které bylo nutno odpípat. Zjevně působili dojmem, že chtějí sahat do nebe. Jeden z nich mi sáhnul na zadek a otiskl mi na žlutou sukni svou špinavou pracku. Vyjela jsem na něho a řekla mu, že dovolí-li si ještě něco podobného, zatopím mu tak, že si to zapamatuje jednou provždy. Myslela jsem to naprosto vážně a taky jsem podle toho asi vypadala, protože působil dál dojmem, že mu to došlo.

Jejich skutečná jména jsem ovšem neznala – byli to pro mne i tenkrát Bob Prasák a Senátor.

Věděli, že kdybych je někde potkala, že bych je poznala. Bob Prasák alias Desmin Grizzel měl takový bledý obličej barvy tvarohu, na něm husté černé vousy. Lícní kosti mu hodně vystupo –

128

valy, oči měl posazeny zatraceně blízko ú sebe, takže vyvolával v člověku dojem, že je Asiat, něco jako mongolský ataman tlupy nájezdníků. Ty jeho vousy mu visely dolů jako třásně, rostly mu celkem všude, ale ne kolem úst, jak to některým mužům roste. Řekla bych, že ve filmu předváděl vlastní triky – což znamená, že na svůj tělesný objem musel být poměrně dost čilý a hbitý.

Senátor, alias Curley Hanner, měl protáhlý užší obličej, úzký nos, těsnou štěrbinu úst. Ty jeho oči byly tak blízko sebe, že to propůjčovalo jeho výrazu nádech napůl šílený a současně napůl komický. Usmíval-li se, z té jeho zvláštní štěrbiny úst vzniklo takové směšné véčko. Na pravé straně čela měl hlubší mokva-vou prohlubeninku. Vypadalo to, jako by nabral hlavou o nějakou ostrou hranu nebo tak něco. Vlasy měl černé, ale už mu dost řídly, tenký knír mu visel až pod bradu, jako karikatuře starodávného mušketýra. Když hráli, měli po celý film nad obočím tenkou červenou pásku z kůže. Jinak ovšem jako herci nestáli vůbec za nic, a kdyby jim to producent dovolil, dokázali by zkazit celý film.“

„Kde Kesner tyhle dva našel?“

„Nemám ponětí, Travisi. Říkalo se tehdy, že si udělal výběr mezi největšími tvrdáky v těch skupinách Banditos a Hell’s Angels takovým způsobem, že jich asi půltucet nechal, ať se perou mezi sebou a přitom je pozoroval a koukal, kteří by se mu pro ty jeho role hodili nejlíp. Ale to spíš bude jenom studiová historka. Slyšela jsem taky, že si prý opatřil motorku a jezdil s některými z těch divokých klubů. A přitom prý mu došlo, že by se to dalo natočit s místními a udělat z toho trhák. Přitom si prý ty lidi taky vybral. Sama jsem viděla, kolik jich tam bylo celkově – tak patnáct, nejvíc dvacet.“

„Kesner teď momentálně točí v terénu?“

„Ano, jsou s Josii někde na venkově. Dělají něco o balónech, o těch na horký vzduch, víš?“

„Jak bych zjistil, kde jsou?“

„Máš tady přece mě, drahoušku,“ pohlédla na mě. „Dívčí průvodkyni kouzly filmového průmyslu. Počkej chvíli.“

Klepla mi trochu silněji, než bylo třeba, klouby prstů na pravé ruce do hlavy a odešla. Vedle v ložnici si sedla k telefonu na okraj své obří postele. Ve chvíli, kdy hledala v seznamu, obrátila se ke

mně zády – vstal jsem a přelétl očima stěnu. Byla přecpaná videokazetami, potíž byla v tom, že v šeru, které v místnosti panovalo, nešly rozeznat titulky. Uviděl jsem nahoře malou lampičku a hbitě jsem potáhl za šňůrku. Nyní jsem už titulky

129

četl zcela zřetelně. Výběr byl bohatý, od soft porna až k tvrdým prasárnám hrubého kalibru, mezi tím tu a tam něco extrovního. Slyšel jsem, jak Lee vedle hovoří do telefonu, když můj zrak padl na plochou zásuvku pod prostřední poličkou. Náhlý nápor zvědavosti mě přiměl, abych ji povytáhl. Odpočíval v ní spíš menší třísystémový vibrátor Přelude, s nástavcem, který bývá označován „Udělej se víckrát!“, hned vedle krabička s lubri-kantem. Zavřel jsem zásuvku, jen klapla. Další myšlenka patřila lampičce, kterou jsem zhasl následujícím pohybem. Hned nato jsem se znovu uvelebil v křesle.

Hlavou mi proběhl scénář pro osamělou dámu:

Dotírá opakující se nespavost, proto vklouzne sem do alkovny, vloží kazetu s přiměřeným pornem, utlumí zvuk, nebo ho vypne zcela a oddá se tiše pulsujícímu vrnění elektrické extáze. Nemá přitom žádné povinnosti k řečnění před a po, nezamotává se do žádných citových propletenin, naprosto tu může absentovat jakákoliv žárlivost. A taky žádné závazky. Jenom a pouze zážitek maximálního možného počtu orgasmů, na kolik si jen troufá a kolik jich jen stihne; pak vypíná mašinku a vrací se zpět do postele, aby usnula a spala jako zabitá. A spokojená. Moderní žena. Taková, která všechny ty věci stíhá bez jakékoliv přítomnosti muže. Pocítil jsem se nadbytečný jako snad ještě nikdy, což myslím mluví samo za sebe.

Konečně hovory skončila a vrátila se zase za mnou. Usedla u mého křesla tváří ke mně tak, že byla blíž k mým kolenům.

„Fajn. Myslím, že vím, kde jsou, a že to vím skoro přesně. Poslouchej: stát Iowa, místo se jmenuje Rosedale Station. Je to severozápadně od Des Moines a jihozápadně od Fort Dodge; má to být někde na výpadovce z třicítky US – Routě. Poletíš do Les Moines, tam si seženeš auto, protože budeš mít před sebou něco kolem šedesáti mil.“

„Budu mít teď na tebe prosbu.“

„O co ti jde?“

„No, je to tak: nikdo z nich, tam v Rosedale Station, ať už Josie nebo Kesner či dokonce ti dva bajkeři – tedy pokud tam budou – nebude mít tušení o tom, kdo jsem a co chci. A já prostě nemůžu přijít k Josephině Laurantové a říct:

– Drahoušku, přijel jsem, protože si mé služby zaplatil tvůj nevlastní syn, abych mu zjistil, kdo ubil k smrti Ellise Esterlanda –, rozumíš?

Myslím něco jako krytí. Víš přece sama moc dobře, že lidé od filmu si pečlivě hlídají, aby se k nim moc blízko nedostali místní

130

burani a případní lovci autogramů. Tam prostě nejde nenápadně začít a získat si v krátké době oblibu.“

„Co bys tam chtěl dělat?“

„Nevím, nejspíš se jen tak potloukat kolem a pokusit se s nimi kontaktovat a spřátelit, postupně pak získat věci utajované a pak dál, jak už to půjde. V případě potřeby někoho tvrdohlavějšího klepnout po kokosu, v lehčích záležitostech si vypomoct menší lží.

Opravdu teď sám nevím, v takových případech je to pokaždé jinak – vždycky improvizuju podle potřeby. Máš-li něco, o čem víš dobře, že se v minulosti stalo, můžeš z toho vycházet a v pravý čas vsunout kostku na správné místo. Nenásleduje-li nic, poznáš, že odhad byl špatný.“

Naklonila svou hezkou hlavu na stranu a pozorně si mě prohlížela.

„Kdo bys jako mohl být? Počkej, nech mě, ať si to nechám projít hlavou. Podívejme se na to takhle: bylo by dobře, kdybys měl nějakou autorizaci, aby se k tobě chovali slušně.“

„Jenže já do té jejich činnosti moc nevidím. A co ty horkovzdušné balóny?“

„Psst… přemýšlím.“

Jemně mi ťukala klouby prstů do kolena, přemýšlela se zavřenýma očima, rty měla staženy k sobě. Pak vykřikla: „Mám to!“

„O. K. Kdo tedy jsem?“

„Osud tomu chtěl, že vlastním docela ucházející podíl u Take Five Productions, zlatíčko. No a k tomu vlastním taky jejich hlavičkové papíry, víš, často děláme celodenní Show. Pojď,

odebereme se do mého pokoje a dáme tam dohromady… dáme tam dohromady dopis.“

Mr. Petr Kesner

President, Major Production

Místo natáčení.

Rosedale Station, Iowa

Drahý Petře,

představuji Vám tímto Travise McGeeho, jako jednoho z konzultantů našeho nového a vzrušujícího projektu, který půjde do éteru v nejvíce sledovaných časech. Předběžným pracovním názvem jsme ho označili RAFANÍ.

Jak pravděpodobně víte nebo byste měl vědět, mám jistý‘

131

vlastnický podíl u Take Five Production. Tento fakt se stal příčinou, že jsem se dostala jako jedna z prvních k účasti na plánovací fázi tohoto nového programu, který, by měl být uváděn od příštího podzimu v TV síti ABC.

Záměrem v této věci je – a já spoléhám na vás, že si následu^ jící věci uchováte pro sebe jako důvěrné – nabídnout pohled do zákulisí zábavného průmyslu, a to nejenom v USA, ale postupně i řadě dalších zemí světa.

Chtěli bychom začít baletem za kulisami, přejít k zázemí velkých karnevalů, ke generálním zkouškám renomovaných orchestrů, k zákulisí cirkusů, zejména drezérskému, a dostat se tak až k vlastnímu prostředí filmu, viděnému z druhé strany kamery. Hledáme události a hodnotné záměry, na oplátku nehodláme skrblit na rozpočtu. Můžu napsat, že už nyní nedočkaví sponzoři v zámoří očekávají první výsledky této snahy, čekají, co nabídneme pro začátek naší Show.

V průběhu bohaté diskuse, kterou jsme naposledy věnovali výběru aktuálních námětů, jsme došli k závěru, že film o létání v balónech na horký vzduch, který vy právě točíte, a lidé, kteří v nich létají v současném krásném období, navíc v samém srdci Států, tedy že to vše by mohlo být velmi aktuální epizodou plánované série našich pořadů RAFANÍ; doufám, že to v žádném případě nebudete chápat jako nátlak, požádám-li Vás touto cestou, abyste poskytl Vy a

lidé kolem Vás panu McGeemu pohled do natáčených scén a zodpověděli mu jeho případné dotazy. Jsem si jista, že bude jednat podle určitého konceptu. Uži-jeme-li v našem pořadu klipy z Vašich dřívějších záběrů, mohu Vás ubezpečit, že patřičná odpovídající odměna bude samozřejmě Vaše.

Přeji Vám v dalším natáčení hodně štěstí, Vašemu filmu úspěch. Předejte prosím můj pozdrav mé drahé Josii. S úctou a náklonností

Lysa Deanová

Prošla pak očima ještě jedenkrát celý text, než se dolů podepsala Lee s ozdobnou kudrlinkou, která zabíhala zpět pod jméno a uhýbala do strany tam, kde začínalo počáteční L.

„Je to blábol," řekla potom s úsměvem. „Ale určitě jsi schopen posoudit sám, že je to natolik pitomé, aby ten feťák na to zabral. Myslím, že zvláště účinná bude ta ohleduplná zmínka o penězích.

No – a vzít si to můžeš s sebou hned. Co ty na to?"

132

„Předpokládám ještě, že mi doporučíš, nač bych se asi tak mohl přeptávat," zněla má odpověď. Ale Lee mě neposlouchala, zírala upřeně několik momentů kamsi do prázdna. Nakonec řekla:

„Víš… on by z toho skutečně mohl být program… Zajdu za Samem a proberu to s ním…"

13. KAPITOLA

Do Des Moines jsem se dostal až v pondělí navečer. Ubytování jsem měl zajištěno v motelu poblíž letiště, abych mohl dvacátého osmého dubna, v úterý ráno, odjet do Rosedale Station. Projížděl jsem clonou jemného sedavého deště, stěrače tloukly v monotónním rytmu o sklo, všude kolem zelené rovinaté lány, řady živých plotů a příkopy na okraji dálnice. Všude světlá jarní nepřirozená zeleň. Silniční atlas mi napověděl, že Rosedale Station obývá normálně 2 812 lidí, je tam železnice, obilná sila, spádová škola, necelý tucet kostelů, v centru nové nákupní středisko a nějaká ta rychlá občerstvení. Skutečnost ukazovala řady bílých domů, velké stromy a hodně málo světelných semaforů. Jel jsem deštěm dost dlouho, než jsem objevil stavbu s rámovou konstrukcí, která byla vyzděna cihlami a nesla nápis THE ROSEDALE LODGE a PRIMA JÍDLO. Stavení mělo vpravo vedle vchodu vlastní parkoviště, vysypané

štěrkem. Buicka z půjčovny jsem vsunul obratně do nejbližší vhodné mezery a namířil jsem si to pod stromy, z nichž už víc než kapalo, k verandě, která přecházela ve vstupní halu.

Za dubovou deskou pultu, určeného pro zápis hostů, se zdržovala vysoká postarší dáma, na můj vkus snad poněkud víc kostnatá, než je třeba. Obrátil jsem se na ni s dotazem, má-li něco volného.

„Vy patříte k těm filmařům?“

„Nepatřím k nim, ale mám s nimi něco k jednání.“

„Takže vlastně patříte k nim, jak to vidím já. Byl by tu jednolůžkový pokoj, padesát dolarů za noc, platí se předem… Jídlo v tom není.“

„Bydlí tady u vás pan Kesner?“

„Jo.“

„Je nyní přítomen?“

„To nevím a zjišťovat to nebudu.“

„Něco není v pořádku?“

133

„S těmi lidmi? Proč? Vezmete si ten pokoj, nebo ne?“

„Vezmu si ho na jednu noc. Proč jste taková navrcená?“

„Možná, že tak si to líp zapamatujete.“

Klíč mi potom spíš vhodila, než podala. Mám pokoj číslo 39. Zaplatil jsem – předem – zapsal jsem se, adresu jsem uvedl podle Take Five Productions v Burbanku.

„Třetí patro, vlevo, pořád dozadu,“ dala mi ještě radu.

„Nebylo by to proti vašim zvyklostem, kdybyste mi řekla číslo pokoje, v němž je ubytován pan Kesner?“

Odpověděla:

„Dvacet pět a šest,“ a obrátila se zase stranou.

„Není to málo, co si čítáte za ten pokoj,“ řekl jsem polohlasně.

„Až se ti vaši lidi zase odstěhují tam, kam patří, vrátí se naše ceny na normál.“

„Vítejte v Rosedale Station. Vítá vás malé hezké a útulné městečko.“

„Bejvávalo,“ opáčila a otočila se k výklenku, v němž byla situována staromódní telefonní ústředna, vytáhla jeden kolík a nechala ho vklouznout do patřičného otvůrku.

Odnesl jsem tedy svůj námořnický vak na číslo třicet devět. Před jediným menším oknem rostl veliký strom, skrze jehož větve bylo možno pozorovat skládku stavebního dříví v sousedství. Na tapetách jsem viděl vzorování: střídala se zkřížená lana a malé plachetničky; vzorek se opakoval v barvě hnědé, šedé a modré. Uprostřed místnosti stálo sklápěcí lůžko. Toaleta a sprchovací kout měly tu čest nalézat se v prostoru zhruba třikrát šest stop. Umyvadlo bylo umístěno v prostoru, kde bylo lůžko, za dveřmi ke sprše. Nad ním viselo oválné zrcadlo. Zastavil jsem se před ním, abych se na sebe na několik momentů zahleděl. Zadní stěna ovšem místy prosvítala, takže odraz nebyl zdaleka ideální. Omšelý odraz mých očí na mne zíral mnohem klidněji, než jak mi ve skutečnosti bylo. Konstatoval jsem rovněž při této příležitosti, že příliš nevypadám jako typický konzultant. Vypadal jsem spíš jako člověk, který manuálně pracoval ve slunečním žáru, kde rozbíjel kameny. Svlékl jsem košili a zamyšleně se poškrábal na hrudi. >

Hlavou mi táhly úvahy o nevyrovnanosti citového života jistého chlápka, který si říká McGee. Je to jakýsi ušlápnutý volno-myšlenkář a současně puritánský rozmařilec. Hlavou mi proběhlo vícero jmen: stará, jako Pussy, Glory, Pidge, Heidi, Skeeter a Cindy. A Cathy; a nová, jako Gretel, Annie a Lysa.

Ach, to věčné nutkání…

134

Nutkání, které muže vede k tomu, aby toužili vrhnout se do báječné směsi ňader a zadečků, dychtivých rtů a nyjících očí, vlnících se boků a bujných kštic vlasů. Ale před samotným novým skokem si rád dopřeju přestávku a oddech, abych nabral nové síly. Asi jako stydlivá farmářská dívčina, která si začne prohlížet obchodního cestujícího poté, co si spolu vyhrabali v seně dolík: „Počkejte, Waltře, myslíte to vážně?“

Lysa byla jako broskev, která dlouho visela na stromě a ze zelené stačila uzrát a dokonce přezrát k prasknutí, naplněna sladkou šťávou, jež však už nabírá pachuť vína procesem počínající

fermentace. Vůči mně použila všechny tahy, které znala – a neznala jich v žádném případě málo. Já jsem ovšem jezdil stále dokola na bicyklu, udržuje si ustálený odstup a vyhýbaje se možným nebezpečím. Kroužil jsem tak dokola, omotával ji a chtěl jsem ji tak moc, že jsem měl pocit, jako bych na spodní části břicha nosil betonové obrubníky. Ale skutečné to nebylo a taky to nebylo nastálo.

Vysloužil jsem si vroubek, neboť už jedenkrát jsem ji odmítl a vypadalo to, že mohu úspěšně aspirovat na některé přední místo v soutěži, ve které půjde o vyvolávání choutek. A teď jsem tady. V deštivém dnu v malém ubohém pokojíku venkovského hotýlku, hodně daleko od sobotního večera a od královny televizních pořadů, která požadovala pouze a nic víc než obcovací noční proceduru a k tomu nádavdem steaky, koupání v bazénu a nakonec pak ještě jednu rychlovku pro štěstí a na rozloučenou. Ale odjel jsem a ona tam zůstala sama, odkázána opět na sice neúnavný pulsující systém Přelude 3 a technicolorovou stimulaci lechtivých filmů, ale přece jen na pouhý systém…

Taky je možné, že jsem se vyhnul kolbišti lásky, neboť jsem si říkal, že chci v tu dobu mít jenom jednu ženu. Nebyla to zkrátka věc, s níž bych se chtěl Margot svěřovat – bez ohledu na to, jak by na věc reagovala. Požadoval jsem pouze výlet gratis a požadoval jsem, abych dostal zaplaceno v mé měně. Nepotřeboval jsem si vylepšovat svůj image. Co mě přimělo, abych to nedělal, to byla především myšlenka, že tak nerozhodný typ jako já by si měl proklestit ženskou smyslností široký průsek a táhnout přitom svou kanoi hezky s sebou. Jediná ubohá fráze, která mě napadá, je: laciná apologeta.

Navlékl jsem na sebe čistou košili, sešel po schodech dolů a vyhledal pokoje číslo 25 a 26. Skrze dveře jsem uvnitř slyšel hovořící hlasy, které zmlkly ve chvíli, kdy jsem na dveře zaklepal.

135

Dveře se otevřely. Stála v nich silná černovlasá dívka, dost mladá, v široce rozevřených očích měla skelný výraz. Řekla: „Nu?“

Vězela ve vytahaném tmavomodrém triku, na břiše obrázek Pigginy a jak se dalo soudit, kromě toho trika na sobě neměla jinak nic.

„Je tam Petr Kesner?“

„Co mu chcete?“

„Mám pro něho dopis.“

Vytáhla mi obratně dopis z prstů a řekla:

„Počkejte,“ a elegantně opět zavřela dveře. Čekal jsem nejméně pět minut, než se dveře znovu otevřely a ona mi vstřícně pokynula hlavou se současným pozvednutím ramene.

Petr Kesner byl pohodlně usazen na rozházené posteli a skládal z mého dopisu vlaštovku.

„Jak se má ta stará mošna, Lee Deanová? Drží se pořád?“ zeptal se Kesner. Neodpověděl jsem. Můj pohled totiž spolu s mou pozorností zcela zaujala purpurová Piggy. Tedy ta dívka, která mi otevřela. Kladla nyní chodidla opatrně jedno těsně před druhé, jako by kráčela po neviditelném laně. Pak provedla ostrý obrat a urazila šest stop, odbočila v pravém úhlu, až se dostala k masivnímu dubovému stolu u zdi, který podle všeho sloužil k odkládání zavazadel. Plavně na něj vyklouzla a zaujala pozici lotosového květu. Zády se opřela o zed a zavřela oči. Ruce si položila pomalými pohyby na stehna, která působila oproti ostatním končetinám a tělu nepřiměřeně masitá.

„Freaky Jean si nevšímejte,“ oslovil mě Kesner znovu. „Má jeden ze svých devadesátistupňových hranatých dnů.“ Hodil po ní poskládanou vlaštovkou z mého dopisu od Lee. Narazila vedle dívky do zdi a spadla na zem.

„Co jí je?“

„Je prostě v limbu. Ale jak se vede Lee? Neviděl jsem ji už celý rok. Ale je třeba přiznat jí, že umí dělat prachy. Něco vytluče z toho, něco z onoho a dohromady jí to hodí docela slušnou kupku. Bude v Kalifornii brzy vlastnit tolik, co patří Bobu Ho-pemu.“

„Lee vypadá dobře, dokonce velice dobře.“

Zívl. Pak pozvedl otevřený scénář s ilustracemi, který před ním ležel, a bezmyšlenkovitě obracel stránky.

„To, co vám teď řeknu, bych vám asi říkat neměl, protože můžete vyrukovat s penězi, které bychom – bůh je nám toho svědkem – moc a moc potřebovali. Ale myslím, že tahleta věc

136

nikam nepovede. Chyba byla od začátku v tom, že jsem nechal udělat tento scénář na zakázku – měl jsem to udělat všechno sám. Z lejna bič neupletete, že ano, jak je známo. A je úplně jedno, jak ten materiál obrátíte, zformujete, překopete, zrevidujete, vždycky totiž skončíte u stejné věci, to je zase u lejna. Ovšem ilustrace jsou vynikající, ale jen v tom případě pokud budou realizovány. Panebože, bud nám leje nebo začne foukat vítr, který je silnější než devět mil za hodinu. A je-li vítr o této síle, ty balónové kluby balón nevypustí. Dovedete si to představit?

Říká-li předpověd, že fronta je padesát mil dál a blíží se rychlostí patnácti mil za hodinu, tak nejsou ani ochotni shodit gondoly z nákladáků. A je-li naprosto krásný den, dejme tomu vítr pět mil. za hodinu, slunce, teplo, je krásně, chtějí zase létat brzy ráno nebo nejvýš dopoledne. To je konec. Spadla klec. Všechno musí běžet podle regulí té jejich asociaceJFAA. Ta tady ke všemu nasadila svého maníka, který nemá nic jiného na práci než kontrolovat, že každé i má čárku a každé té je nahoře přeškrtnuté.

To, co tady především děláme, McGee, je to, že zatraceně rychle utrácíme prachy a zatraceně pomalu pokračujeme v pracích na filmu. Budu muset zřejmě velice brzo volným pádem do Los Angeles, abych se věnoval studiovým snímkům a usiloval okopírovat a sestříhat všechno to, co jsme zatím stihli – a jak říkám, tak moc toho zase nebylo,“

Přitáhl jsem si židli, posadil jsem se na ni rozkročmo a zkřížil ruce na opěradle. Zíral jsem na Kesnera pohledem plným soustředěné pozornosti a očekával, co dalšího z něho vypadne. Petr Kesner měl na sobě joggingové šortky a ošuntělé modré pláťáky. Jeho věk jsem odhadl na plus mínus padesát let. Ovšem bylo na něm doposud znát, že kdysi dřív musel být v dobré formě. Na rukou bylo znát dlouhé provazovité svaly, teď ovšem protkané tukem, v němž se ztrácely. Pokožku měl až nepřirozeně bílou, bylo znát, že je silně chlupatý po celém těle, dokonce i na takových místech, jako na horní straně ramen až dolů pod košili. Místa vystavovaná slunci, tedy obličej, předloktí a temeno holé hlavy měl silně opálena. Pečlivě pěstované vousy mu prokvétaly bílou barvou. Na krku se mu pohupovaly dva těžké zlaté řetězy, na jednom z nich bylo upevněno

něco, co připomínalo nejspíš zub. Další nelehký zlatý řetízek mu obepínal zápěstí. Oči měl posazeny dost hluboko, na nich poloviční lennonky s malými zlatými obroučkami.

137

„Vzdávám čest a chválu všem vašim dřívějším filmům, pane Kesnere, obdivuji je," pustil jsem se do konverzace.

„Říkejte mi Petře,' prosím," zareagoval. „Co jste viděl?"

„Pochopitelně že Choppen Heaven a Bike Park Ramble; oba považuji za nesmírně důležité jako přínos populární formě naší kultury, Petře. Silný dojem ve mně zanechala herecká kvalita některých jedinců, k nimž jste dokázal povznést zjevné amatéry. Abych byl konkrétní, mám na mysli především Grizzela a Hannera."

Zahleděl se na mě zkoumavým pohledem.

„To už je nějaký ten rok, Travisi. Byl jsem tehdy o. poznání mladší a moc jsem toužil po úspěchu. Oba ty filmy jsem chápal jako existenční záležitost. Mimochodem, ten Desmin Grizzel je se mnou i tady a pracuje na tomto filmu. Ovšem tentokrát ne před kamerou,, je jakýmsi… hm, abych tak řekl…osobním poskokem. Senátor, tedy ten Curley Hanner, ten už je samosebou po smrti."

„Je mrtvý? Nevěděl jsem to."

„Odborný tisk o tom přinesl noticku, krátce si toho všimli i v rádiu. Stalo se to vloni. Jel po pobřežní silnici na nové mašině – měl tisícovku Moto Guzzi Le Mans. Byl severně od Point Sur a zřejmě to dost kalil. Bylo to za hodně časného jitra. Později to Desmin odhadl na sto dvacet až sto třicet mil za hodinu. Senátor měl před ním náskok nějakých padesát šedesát yardů, když vletěl zničehož nic do hejna racků, právě ve chvíli, kdy začínal stroj pokládat do levotočivé zatáčky. Bob soudí, že některý racek se mu rozplácl přímo na průhledu přilby. Zatáčku nevybral a jel dál rovně – přímo přes útes. Byl tam právě odliv, takže stroj i s ním letěl dolů asi dvě stě padesát metrů na břidličnatou pláž.

Ten rok to byla už jeho čtvrtá, ale tentokrát i poslední havárka. No, na pohřeb se mu sjelo kolem tisícovky bajkerů, někteří tam museli málem přes všechny státy. Dokonce to přenášela televize. Kde jste tehdy byl?"

„Často musím mimo zemi."

„Jste konzultant, asi to tak ve vaší branži chodí. Tak, co byste rád věděl?“

„Bydlí všichni v hotelu?“

„Proboha ne! To už bychom byli bez peněz dávno. Když jsme tu byli prvně, najali pastvinu pět minut severně od města. Tam jsou prakticky všichni, včetně mobilních jednotek, dodávek, trai-lerů, kempinkových aut, pick-upů a dalších krámů. Sedí tam v

138

dešti, nadávají, hrají karty a vyvádějí voloviny. Jo, když jsme do města přijeli, to bylo slávy. Rosedale Station jsme si vybrali na mapě a ze začátku to bylo samý úsměv. Jenže – znáte to: naši lidé mají rádi špás a legraci a zdejší holky zjistily, že nezkazí žádnou zábavu. A k tomu se připletli někteří místní hošani, kteří se kvůli zmíněným i případně jiným věcem s těmi od nás dostali do určitých nesrovnalostí. Klima vzájemných vztahů s domorodci teď uvázlo někde kolem nuly, nitku na nás nenechají suchou. A hlavně nás ve všem berou řádně na hůl.“

„Já jsem dostal nahoře pokoj tak za šestnáct dolarů, leč platím padesát.“

„A ta stará čarodějnice měla radost, když tě viděla, co?“

„Moc na to nevypadala.“

„O. K. Když tedy Lee přišla s tím mizerným nápadem pro ten její program, co konkrétněji hledáte?“

„Hledám řešení problémů v zákulisí. Třeba co se s balóny nedaří, než se to podaří.“

„Není žádný problém dostat se k tomu, co se nedaří. McGee, můžeme ti ukázat hodně, potíž je v tom, že tady teď operuje ne méně než osm balonářských klubů. Bylo jich tu sice víc, ale ty ostatní už ztratily trpělivost a zvedly kotvy, neboť – jak praví klasik – míra jejich trpělivosti se naplnila. Tady Freaky Jeanie se odpojila právě od jedné takové party – že je to tak, Jeanie? Hej, Jeanie!“

Tázaná pomalu otevřela oči a trvalo jí to notně dlouhou chvíli, než se soustředila k odpovědi: „Cooo?“.

„Kam měla namířeno ta tvoje parta?“

„Cooo?“

„Nic, zapomeň na to. Tak podívej, McGee. Ted budu ještě pracovat na scénáři, pak tě můžu vzít s sebou a představit lidem, kteří jsou důležití. Tak kolem poledne, nebo případně později. Takže do té doby se nějak zabav sám, pak se ti budu věnovat. Chceš-li a máš-li na to náladu, můžeš se pobavit s Jeanií – nedělá s tím drahoty.“

„Ted zrovna ne, díky.“

„Ale jinak si poslouž kdykoliv – ber to jako pozornost firmy.“

„Díky. Jaký má ten film námět?“

Jeho tvář se po mé otázce proměnila, vypadala teď jaksi nejisté a neurčitě.

„Volný let v balónu na horký vzduch je symbolem touhy po svobodě, ostatně jako každý sen o létání,“ pustil se do výkladu.

139

„Životem uondaná ženská se znovu snaží získat svobodu, kterou jí skýtalo mládí, hledá ji na modré obloze, stále ji hledá a touží, jenže nezapomínejme, že sen o létání v sobě obsahuje i sen o volném pádu. V našem případě z ženy spadne věk, je to vlastně způsob umírání…“

„Óóó…“

„Statečnost tváří v tvář umírání. Katastrofa jen podtrhuje základní symboly jejího života. Opustí ji mladý milenec, umírá jí dítě, objevuje se muž, který ji chce vzít na poslední velkolepý výlet.“

„Lysa Deanová říkala, že v tomhle filmu hraje taky Josephina Laurantová.“

Roztržitý výraz v jeho tváři se ztratil a najednou se zašklebila odněkud tvář úplně jiná.

„Jo, ta by mohla dostat za tu roli nějakou cenu. Ovšem jen tehdy, bude-li mluvit dialogy podle toho, jak jsou napsány, a nikoliv tak, jak si myslí, že by napsány být měly…“

„Je investorem?“

Upřeně se na mne zahleděl.

„Proč se ptáš?“

„Lysa se zmínila, že o tom kolují různé řeči.“

„Drby kolují vždy. Jo, investujeme oba, příteli. Oba dva jsme dali naše zadky do veliké sázky, tedy prakticky vše, co vlastníme v tom velkolepém světě uměleckého dobrodružství. Nezbývá nám, než věřit, že dosáhneme komerčního úspěchu. Já vím, jak ty dva prvky

zkombinovat: nechal jsem vyhořet dva filmy, protože nechtěli, abych šel svou cestou. Kontrolovali mě a oba zmršili. Takže teď je všechno zase tak, jak bývalo: kompletní kontrola umělců, výstupů, vedení, produkce, scénářů a dialogů, prostě všeho. Protože my dva jsme vsadili všechno na jednu jedinou kartu.

Distributor a banky do toho vrazili devět milionů, a tak mi sem toužili nasadit hnusně ohavného hlídače přes finance, co měl odporný fretčí ksicht. Měl hlídat každý utracený cent, kontrolovat každou scénu podle scénáře, udělovat limity na počet záběrů a určovat záběrové úhly kamer. Veškerá kontrola je ovšem k čemu?

A pořád zatra leje… Podívej, McGee, dovol mi, abych pracoval.“

Vyšel jsem tedy ven, odnášeje s sebou v dobré paměti klidnou, pihovatou tvář mladé dívky jménem Freaky Jean, neza –

140

pomínaje ani na to, že její omámená mysl má převahu nad zralým smyslným tělem.

Bylo něco málo před jednou hodinou, když jsem ujížděl v Kesnerově pronajatém autě na zmíněnou pastvinu. Řidič byl na baterky, bud přidával plyn předčasně a brzdil příliš pozdě, nebo přejížděl souvislou středovou čáru a mával přitom rukama. Mezitím déšť zvolna ustával; na odpoledne předpověď slibovala slu-nečno. Kesner překypoval optimismem.

Pod řadou velkých vzrostlých javorů kolem cesty bylo bez systému zaparkováno na tři desítky vozidel. Pastvinu brázdily nahodile vytvořené stezky, vytvářené postupně podle toho, jak kam bylo třeba přecházet. Za pomocí háčků, nahozených na elektrické vedení, vedly vodiče proud k potřebě improvizovaného tábora. Spotřebu evidoval prozatímní elektroměr. Vedle stály velké vozy a kabiny pro kamery; pořád ještě jemně mrholilo. Důležité části byly vždy pokryty plastikovou fólií. Okénky velkých nákladních vozů probleskovalo světlo. Kolem nás procházeli lidé, vybavení a oblečení do deště.

Kesner mě zavedl do stanu, který sloužil jako jídelna, kde jsem si dal výborné hovězí na papírovém talíři, s bohatou oblohou, všechno přímo z trouby, servírováno velkou plechovou lžící. A k

tomu hrnek horké kávy. Kesner sám si dal pouze kávu a banán. Představoval mě jako „člověka z televize, který možná pro nás něco dostane do Show v TV – takže na něj buďte milí“.

Pochopitelně jsem nebyl schopen zapamatovat si všechna jména, která jsem vyslechl. Druhý kameraman, vedoucí druhé skupiny, skriptka, osvětlovač, nějací herci, několik lidí od balónů. Do jednoho vyhlíželi a počínali si velmi srdečně. A pak konečně vstoupil Bob Prasák v zářivém tréninkovém ohozu, s třpytícími se kapkami vody na ramenou a na hrudi. Nezaměnitelná bledá tvář, roztřepené vousy prokvétající stříbrem, malá mongoloidní očka, mokvavá jizva na jeho hlavě.

„Hej, Desmine, pojď se seznámit s jedním ze svých fandů. Tady to je Travis McGee.“

Povstal jsem a potřásl mu rukou. Byla suchá a obézní, teplá a jaksi mdlá, až působila dojmem, že je bez života. Kesner mu začal vysvětlovat, proč jsem přijel, a Desmin Grizzel na mě zíral svýma malýma borůvkovýma očima, které byly hluboko za kosými víčky. Viděl jsem na něm dobře, jak hluboko za těma očima se něco roztočilo. Možná, že si něco dával dohromady, možná, že už se k němu něco doneslo. Měřil mě pátravě od hlavy k patě. A stejně tak bylo znát, že mu v něčem jaksi nevy –

141

hovuji. Ale je taky možné, že to bylo pouze primitivní tušení o blížícím se nejasném nebezpečí.

Znovu jsem se posadil; Bob Prasák se posadil s námi.

„Dal jsem Kitty změny v denním rozvrhu k dispozici,“ řekl Kesner. „Už dokázali zprovoznit tu pitomou kopírku?“

„Dneska ráno, někdo jí pomohl.“

„Co je s Josií?“

„Dneska si sem přišla pro oběd. Ted s Tygrem hraje vrhcáby v jejím traileru.“

„Copak je s tím chlápkem z jejího balónu?“

„Vyšlo najevo, že je to zápal plic – odvezli ho do Des Moines, Jaké ho vzal autem.“

„Krucifix, hraje v té scéně?“ –

„Ne. Prošel jsem to pro jistotu s Kitty. Žádný záběr, žádné dialogy, prostě vůbec nic. Takže jsem ani nevolal.“

„Jak pokračoval včera večer ten speciální projekt? Myslím poté, co jsem odešel?“

„Mercer si myslí, že je to naprosto O. K. Má ale výhrady k tomu ne zrovna nejlepšímu vybavení a taky k tomu, že se nedá něco vypustit.“

„Skriptka je kde?“

„Linda ji šla hledat.“

„Dobrý dojem, McGee, přebral-li jste si to. Představím tě Josii. Desi, dej ty lidi dohromady, ať si jdou udělat vizáž, a taky na to, ať Kitty rozdá listy až po stranu jednaosmdesát. Dál ať se připraví osádky balónů, aby byly schopny vyrazit na místo vzletu ihned, jakmile se ukáže slunce.“

Následoval jsem pak Kesnera bahnem k velkému traileru, který Josii nahrazoval šatnu, přičemž jsem se snažil našlapovat co nejopatrněji. Když nás Josie vpustila dovnitř, Kesner ji políbil na tvář a řekl:

„Neopustí-li nás štěstí, pofrčí to dnes od jedné hodiny.“

Představil mě. Josie reagovala celkem zanedbatelným pokývnutím hlavy a začala probírat skript. Prohlédl jsem si ji. Pomenší přitažlivá žena, tmavá a křehká, překypující vitalitou a energií. Její pohyby odpovídaly tomuto dojmu.

Jak listovala v papírech, pohybovala si k tomu sotva znatelně rty. Náhle narazila na něco, co v ní vzbudilo silnou nevoli. Pohodila vzpurně hlavou dozadu, aby si odhrnula vlasy z čela. Pak náhle mrskla scénář Kesnerovi do obličeje.

„Říkala jsem ti to! To nedělám! Do toho nejdu!“

„Co neuděláš?“

142

„Do toho zatraceného koše z proutí nevlezu!“

„Hrome! Říkal jsem ti padesátkrát, že to uděláš! Vystoupáš osm stop nad zemský povrch! Ten zatracenej balón bude ukotvený. Potřebuji, abys tam šla s Tylerem – kvůli té tvé scéně. Je dost důležitá… dialogy v ní budou srdceryvné.“ Zvedl složku ze země. „Podívej, třeba tady: je to vyznačeno. Je to tam, kde tě sundáme zase

z koše ven a šoupneme tam Lindu, pak se vrátíme do nízkého úhlu a zabereme Lindu, jak padá z koše do sítě. Pak balón vystoupá nahoru a vyhodí z něj figurínu. Natočíme krásný nekontrolovaný volný pád. Zbytek se dodělá pak.

Osm stop vysoko, panebože!“

„Jenže já nemám ráda výšky. Co když spadnu? To by mě zabilo. Mohlo by mi to zastavit srdce. NE!“

„Říkám ti, že tam budou takhle silná lana, budou omotaná kolem koše a uvázaná ke třem nákladákům.“

„Vybuchne propan!“

„Kdeže. Je to všechno zcela bezpečné. Absolutně bezpečné! Vím přece, co dělám.“

Ale Josie dokázala měnit své stavy v jedné jediné sekundě. Přešla od rozhořčení přes zuřivost až k sarkastickým dotazům, měníc přitom plynule i doprovodný postoj, výraz obličeje a hlasový projev, ten tedy především. Měnila rychle a pružně všechno, co měnit šlo.

„Tak co, miláčku? Uděláš to? Víš, co děláš? Chápeš skutečně, co je všechno ve hře?“

;,Co bych měla podle tebe nejradši udělat, myšičko? Mám to nechat plavat, nebo v tom mám pokračovat?“

Postřehl jsem – nebo se mi to snad jenom zdálo? – že po ní střelil varovným pohledem, jako by chtěl naznačit beze slov, ať se víc kontroluje. Přijala signál, ano! a po váhavé chvilce řekla:

„Znervózňuje mě to…“

„Nic o tom nemusíš vědět… ani na to myslet, O. K.? Nemusíš přece ani myslet na to, že jsi v koši osm stop ve vzduchu. Snad bude lepší, když tam bude Linda celou dobu, od začátku. Vrať se k tomu a přepracuj to s Lindou dohromady. Barvy pleti líp vynikají za denního světla.“

„Ty čubčí synu! Ona je kaskadérka. Není herečka!“

„Poslyš! Vylili tě od řemesla, protože neměli jistotu v tom, jestli jim to vždycky nezprasíš a nepokazíš záběr. Stálo to velké peníze. Panebože, jsou to tvoje peníze, které vyhazuješ oknem.“

„Jestli budu chtít, rozhazuje!“

143

„Dobrá. Na celou tu věc vezmu Lindu. Potřebuju záběr do bedny mnohem naléhavěji než jenom záběr na tvůj ksicht.“ Josie zaváhala.

„Budou tam fakt tři silná lana?“

„Mohutná lana. Takováhle v objemu.“

„Začnu teda s přípravami.“

Následoval jsem opětně Kesnera do bahna, posléze pak podél řady vozidel až ke žlutému subaru, které má pohon na všechny čtyři kola. Odpočívalo tam zaparkováno vedle nákladního traile-ru, v sousedství malého domku na podvozku. Ve dveřích domečku seděla žena, látající špici červené vlněné ponožky. Měla na sobě neforemný overal, pod ním béžový rolák. Připomínala silně Eskymačku svými širokými rameny a plochým obličejem, který však nepostrádal inteligenci. Hnědočerné vlasy měla sčesá-ny a uvázány dozadu.

„Hej, Joye,“ křikl na ni Kesner. „Tady to je Travis McGee. Je to konzultant a chce nás – pokud budeme mít štěstí – zadarmo dostat do TV pořadu v nejaktuálnější vysílací době.

Joya tady velí všem balónům,“ obrátil se ke mně, „tedy těm, které nám zbyly.“

Jak mi Joya podala ruku, ucítil jsem v jejím stisku nemalou sílu svalstva. Současně jsem pozoroval otevřený široký úsměv; měla příjemný, trošku chraptivý hlas.

„Rád bych,“ navázal Kesner, „abychom se odlepili od země v průběhu, řekněme, tak dvou hodin. Počasí vypadá okay.“

„Předpověď je dobrá,“ opáčila.

Zapíchla klacík do bahna vedle sebe.

„Vítr má vát stále od jihozápadu,“ pokračoval Kesner. „Tedy, řekl jsem vítr? Vánek… pět uzlů a pěkně setrvalý. Tak to říkali. Takže rovnou tady uděláme záběr s Josii a s tím připoutaným balónem číslo jedna. Pak ji z toho vytáhneme, pak skočí Linda do sítě, pak to tvoji lidi zvednou nahoru. Budu potřebovat, aby vyhodili z výšky kolem pěti set stop figurínu.

Pak uděláme střih od Lindy, jak skáče volným pádem, spolu s tím, co bude ve výšce pěti set stop. Nyní, když zabereme padající figurínu z malého úhlu, potřebuju vidět nahoře balóny, ale ne tak, aby se připletly před kamery. Potřebuju, aby jich bylo v záběru dost,

aby se to pak podle potřeby dalo různě sestříhat. Můžeme se taky vrátit k těm, jak nám onehdy tak pěkně lítaly, vzpomínáš?“

„Jistěže.“

„Tedy: čím blíž budou k sobě, čím blíž budou k číslu jedna,

144

tím to bude lepší. Je třeba, abys určila rozmístění a pořadí, ve kterém budou stoupat a kdy dostanete naše vlastní krámy. Stanoviště kamer určím já. Okay?“

„Fajn.“

„Zamýšlím dát Simmy s jednou kamerou do balónu číslo tři. Bude asi nejlepší, když vystoupá jako poslední, aby měl širouhlý záběr na balón a na ten volný pád. Chci, aby byl v koši hodně nízko, aby ho náhodou nezabrala druhá kamera.

Pak se souběžně vystoupá na přibližně dvě stě stop ód čísla jedna. Vím, že Red má mimořádný cit na hořák, dokáže balón udržet v relaci k číslu jedna kdekoliv.“

„Řekla bych, že by to bylo líp trochu výš, ale zase ne tak vysoko, aby se plášť balónu mohl dostat do záběru kamery. Uvidíme, jak bude vypadat vítr. Podle toho bychom mohli dostat záběry krajiny, kterou chceme ukázat pod číslem jedna.“

„Joyo, zlatíčko, prosím tě, musí to klapnout hned napoprvé.“

„Udělám všechno, co půjde udělat.“

„Je mi líto, co jsem slyšel o Waltrovi.“ /

„Bude zase v pořádku. Mysleli jsme^ že to byla nějaká chřipka, jenže pak začaly potíže s dýcháním. Dali ho pod kyslík a nacpali do něho antibiotika, co to jen šlo.“

„Chybí tady další ruce, co?“

„Jo, to chybí. Teď jsem tu jenom já, Ed a Dave.“

„Fajn. Takže tady máš nováčka: Travis McGee. U konzultantů se dá přece překpokládat, že se hodí ke všemu, ne?“ Pohlédl na mě, co já na to. „V pořádku, McGee?“

„O.K.“

V ženině letmém pohledu jsem zachytil něco, co se těžko dá popsat slovy. Hlavou mi proběhl kratičký pocit, že mne snad odněkud zná, že ví, že jsem tady coby očko, k čemuž mě vede nějaký soukromý důvod. Usilovně jsem přemýšlel, zda jsem ji někde už

viděl, abych si ji mohl zařadit do patřičné kolonky. Na druhou stranu vím, že na tváře mám pamatováka a že ji tedy neznám. V úvahu naprosto nepřipadalo nějak nesprávně pochopené koketování z její strany. To tedy v žádném případě. Měl jsem zvláštní pocit, jako cizí člověk, který není žádoucí. Ano, ona mi nedůvěřovala.

Takže stop, chlapče, dál už hodně opatrně!

Ta ženská buď ví něco, co by vědět neměla, anebo si o mně udělali totálně špatný úsudek, Nejspíš bych se ale přiklonil k tomu, že podle toho pohledu, podle pohybů, hlasu a dalších ne –

145

popsatelných příznaků tady existuje něco, co napovídá, jako by sf někým sdílela tajemství.

14. KAPITOLA

Přestávalo mrholit, nebe se vyjasňovalo. Kemp začal ožívat. Lidé přebíhali se a tam, jak potřebovali spoustu věcí, motory začaly hrčet, vozy se začaly posouvat na patřičná místa.

Joya mi řekla, kde ji mám čekat. Zorganizovala domluvené rozmístění svých lidí a dala jim pokyny k časovému harmonogramu, načež se vrátila ke mně.

„McGee, doufám, že vám to myslí rychle, neboť času nemáme nazbyt. Budete-li mít nějaký dotaz nebo vám nebude něco jasné, zastavte mě, okay?

Rádi létáme hned brzy zrána, než vznikne termika. Teď je vzduch dost studený na to, aby se to hezky zvedalo. Víte, tady to je moc hezké místo pro start, vánek – jak to vypadá, bude držet stálý směr – je příhodný. První překážkou je až támhleta řada stromů, ale je to přinejmenším půl míle odtud.“

Zastavil u nás naklaďák, z něhož seskočili.čiperně dva mládenci, kteří začali zápolit s proutěným košem, který se snažili vytáhnout ze zadní části auta. Joya mi je představila a já jim s košem vypomohl. Koš ukrýval veliký vak z plachtoviny, který položili na zem, a začali vytahovat balónový obal. Měl dobrých sedmdesát stop a na sobě nesl hodně křiklavé barvy, srovnané do vertikálních žlutých a zelených pruhů.

„Je to extra odolný nylon,“ vysvětlovala mi Joya. „Do vaku se to skládá jako harmonikový měch; při každém skládání se vždycky

kontroluje. Pak se znovu kontroluje, když se roztahuje; to je teď. Prověříme odpouštěcí a manévrovací výpusť.“

„Ty brdo!“

„Manévrovací výpusť je bočný zářez v horní části, má asi deset nebo dvanáct stop. Prakticky to funguje tak, že zatáhnete za šňůru a vypustíte něco horkého vzduchu – a klesáte. Jste-li nebezpečně nízko nad zemí, zatáhnete za červené lanko od deflačního místa, kterým se otevírá homí část balónu, a balón splaskne. Je tam těsnění ‚Vecro‘. Pruhy se kontrolují podle čísel. Taky se kontrolují pásky pro vertikální a horizontální zatížení. Malé propáleniny máme jako majitelé právo opravovat sami, a tak tam dáváme záplaty. Záplaty přijdou táky na místa, která

146

ii; iin pošlapou různí pitomci. Na větší opravy, bývají taky náročnější, má výhradní právo opravář naší asociace.“

Roztáhli to monstrum pěkně po větru, načež Joya a ti dva hoši /. naklaďáku přinesli nádrže na propan, spustili je do zásobníků v rozích koše a napojili vedení paliva od těch desetigalonových nádrží k hořákům. Následně naklonili koš na stranu tak, aby hořáky nasměrovali k balónu. Na dalších místech, která jim Joya vybrala, ostatní týmy prováděly obdobné operace. Přípravy na koordinovaný vzlet úspěšně pokračovaly. Přítomní působili sportovním dojmem a k tomu vypadali jako lidé, kteří nepostrádají zajímavost. Jejich průměrný věk bych odhadoval mezi dvaceti a třiceti lety, něco málo jich tam bylo přes třicet. Jejich práce vyzařovala poctivou pomoc a vzájemné přispění, kde je třeba, připomínalo mi to sehranou lodní osádku, která se chystá na regatu. Tak polovina z nich byly ženy.

Když muži upínali zatěžovací lana k blokům, předvedla mi Joya malý přístrojový panel a podala k němu vysvětlení: vario-metr pro měření stoupání a sestupu, pyrometr pro měření teploty v koruně balónu; kompas, o kterém prohlásila, že je stejně na nic, protože když je balón nahoře, stejně nepomůže žádné kormidlo. V homí části propanových tanků byly manometry. Joya mi ukázala zapalovač pro zažehování plynu, kdyby plamen zhasl. Na koši byla upevněna malá komunikační vysílačka, Joya mi k ní řekla, že slouží spojení s odchytným vozem.

Následovalo předvedení červené odpouštěcí šňůry a další pro manévrovací výpusť. Společně s pozemnhn osazenstvem vše zkontrolovala podle seznamu. Teprve potom se otočila ke irině, pokrčila rameny a řekla:

„Teď musíme počkat, než se nafoukne plášť. Zatím, McGee, se nedá dělat nic víc.“

Zeptal jsem se, jak to probíhá, tedy to nafukování. Opáčila, že je možno přejít k balónu číslo jedna a tam sledovat nafukování přímo na místě. Udělali jsme to a měl jsem příležitost všechno pozorovat.

Přinesli elektrický ventilátor a dva muži ho přidržovali proti otvoru v balónu a vháněli tam vzduch. Jeden z nich držel lanko, připevněné k vršku balónu, a dával pozor, aby se otvor balónu nedostal mimo směrovaný vzdušný proud, což by mohlo způsobit, že by se propletla ocelová lanka u vstupu. Když byl prostor naplněn asi ze tří čtvrtin, zapálili hořák. Jakmile začal šlehat plamen do pláště, uslyšeli jsme jako reakci pronikavý trhaný ječivý zvuk.

147

Joya se přiklonila blíž ke mně, aby překřičela hluk hořáku: „Jeden let spotřebuje za hodinu dvanáct galonů propanu, což je dostatečné množství k tomu, aby se jím dalo vytápět deset vozů. Vidíte, jak George ovládá ventil? Už se nám to začíná zvedat.“ Řev ustal.

Balón se lehce nadzvedl a odlepil od země, čímž se vyrovnal ř koš. Další muž osádky vylezl do koše, který byl upoután k nákladnímu autu a ještě jednomu menšímu autu. George znovu manipuloval hořákovým ventilem, pouštěje do balónu vždycky na tři sekundy šlehající svazek plamenů, následně nějakou dobu vyčkával, aby zase vše zopakoval.

„Používají krátké zášlehy,“ vysvětlovala Joya. „Vždycky tak po dobu patnácti dvaceti sekund se nic neděje, pak teprve začne působit horký vzduch svým účinkem.“

Pokynula mi, abych se podíval zblízka nahoru do balónu; byl modrý a rudý, žíhaný jako pomeranč. Tkaninou prosvítalo dostatek světla, které tlumilo namodralý svit plamenů.

Objevilo se slunce.

Kesner chodil dokola, dohadoval se s lidmi a rozhazoval rukama. Přibyla nyní i Josie Laurantová, která se objevila v čele malého doprovodu. Kesner ji nadzvedl a dopomohl jí do koše. Nebylo možno rozumět tomu, co říká, ale očividně s ní cloumala zlost. Kameru na rameno dopravili do těsné blízkosti a požadovali vyklizení prostoru. Vrátil jsem se tedy s Joyou k balónu číslo dvě. Uvědomil jsem si přitom znovu, že její vztah ke mně je jakýsi zvláštní. Znovu začala hovor, nadhodila, že my dva bychom si měli něco vyjasnit. A ke všemu vypadala zvědavě, ale vypadalo to na zvědavost oproštěnou od emocí. Nějak jako by fixlovala a přitom zůstávala na výsost opatrná. To všechno jsem usoudil z výrazu jejího obličeje, zejména ze sevření úst, ale taky z vrhaných kradmých kosých pohledů.

Balón číslo jedna se nadzvedl a pak ve výšce zůstal stát — omezovalo ho lano. Stabilní vánek ho směřoval na severovýchod. Kesner hulákal do megafonu. Vypadalo to, že tam mají nějaké problémy, což bylo pochopitelné už z toho důvodu, že natáčeli jen mezi zášlehy plamenů, neboť bylo třeba udržovat balón ve vzduchu ve výši, kterou umožňovala kotevní lana.

„Chtěl byste letět se mnou, McGee?“

„Nemám o těch věcech ani ponětí. Nebudu překážet?“

„Budu ráda, bude-li jedna zátěž navíc; chystal se k tomu Dave – zeptám se ho.“

148

Odešla k nákladáku. Po nějaké chvíli, když se vrátila, nesla s sebou kožené rukavice a přilbu.

„Říkal, ať letíte; tak si to zkusíte, ne? Tyhle věci potřebujete pro případ, že ztratíte rovnováhu, pokud byste třeba zavadil o hořák nebo o nahřívací spirály. Hlavně je ale přilba nutná pro přistání, které může být případně tvrdší. Víte, během letu se může vyskytnout řada věcí. V každém případě vyčkejte mých pokynů a neopouštějte předčasně koš. Bez vaší váhy by se mohl okamžitě odlepit a vznést, což by způsobilo zbytečné potíže.

Tak podívejte: chcete si to zkusit, nebo ne?“

„Docela bych rád – ale moc se mi do toho nechce.“

Pozorně si mě prohlédla a zasmála se.

„To je aspoň upřímná reakce. Víte, tady to by měla být záležitost rutiny. Jak vám říkají?“

„Travis. Nebo taky McGee. Nebo jak chcete, Joyo.“

„Jsem Joy Murphy-Wheelerová, s pomlčkou, Travisi. Co budete mít na práci, je většinou prosté: nepřekážet. Není to ovšem tak jednoduché, jak by se zdálo. Přitom se můžete kochat výhledem.“

Asi hodinku jsme tloukli špačky. Pak konečně stáhli Josii dolů a vypustili ji z koše, dali na patřičné místo novou propanovou nádrž a Josiino místo zaujala menší tmavovlasá žena, oblečená a upravená jako Josie.

„To je kaskadérka,“ řekla Joya. „Linda.“

Přišlo mi, že to říká stejným tónem, jako by říkala „had“.

Znovu nechali vystoupat do výše balón číslo jedna. Nijak vysoko, tak dvacet stop. Linda tiskla držák hořáku, rozkročená na okraji koše. Muž, který s ní byl v koši – byl to onen, jenž před chvílí natáčel dlouhé záběry s Josii – po ní hmátl, minul ji a ona se skácela z koše dolů. Pružně dopadla do záchytné sítě, odrazila se, tleskla si sama pro sebe rukama nad hlavou a kolébavým krokem přešla k okraji sítě, zachytila se ho a sklouzla elegantně dolů. George se zatím v koši postavil a na několik sekund stiskl ventil a plameny přestaly šlehat. Balón začal klesat a osádka zachytila okraj koše. Herec vylezl ven, načež mu řekli, ať vleze zase nazpět. Po krátké poradě mu do koše přidali figurínu. Pak se tam nasoukala i Linda a Kesner přes megafon zavolal:

„Joyo, ať se připraví tvoji lidé!“

Jenže než se patřičně nadmulo všech sedm balónů, trvalo to přinejmenším půl hodiny. Z dálky to muselo působit dojmem, že

149

na poli vyrůstají obří pýchavky. Plameny z propanových hořáků šlehaly Jéměř bez ustání. Mezitím Joya dohodla signály.

Jakmile vystoupalo číslo jedna, okamžitě ho následovalo číslo tři. Druhý balón se držel poblíž prvního a oproti němu vystoupil do větší výše. Posádka, patřící k Joyi, Davemu a Edovi, přidržovala koš a popichovala mě, líčíc mi, co mě vlastně všechno během letu čeká.

„Uvolnit!“ ozval se Joyin příkaz. Pozemní osádka povolila držení. Měli jsme odpovídající náklon, a tak mohly začít na osm až

deset sekund šlehat plameny. Chvilku poté, co uhasly, jsme se už začali rychle zvedat a následovat ony dva dříve vzlétlé balóny.

„Musím se snažit držet poblíž kvůli kamerám, ale pak hned odprejsknem.“

„Domníval jsem se, že tyhle věcičky se nedají ovládat…“

„Uvidíte.“

Stiskla znovu ventil. Ticho kolem protrhlo zavřeštění, až jsem sebou trhl. Do otvoru balónu šlehal svist modrých plamenů, ale jinak kolem nás vládlo zvláštní ticho. Pohybovali jsme se s větrem, takže jsme ho neslyšeli. Vnímal jsem krátká staccata zášlehů od jiných balónů a vrzání košů. Země pod námi se vzdalovala. Dole za námi jsme mohli rozeznat obrázek, skládající se z vozidel, traileru a nákladďáků a mezi nimi vyšlapané cestičky.

„Tam!“

Pohlédl jsem naznačeným směrem a spatřil, jak z balónu číslo jedna vypadla figurína – mohlo to být tak sedmdesát stop od nás daleko a výš, než jsme byli my. Padala dolů stále rychleji a pomalu se otáčela kolem osy, slyšel jsem šum, vzniklý nápory vzduchu na její oblečení. Na malý okamžik jako by se zastavila, začala znovu padat, tentokrát jako by mnohem vyšší rychlostí. Zmizela pod námi a pleskla dole na pastvinu.

Nějakou chvíli jsme udržovali stejnou pozici, než Joya řekla:

„Myslím, že toho máme dost.“

Potáhla za šňůru manévrovací výpuste a sehnula se, aby pozorovala stupnici na variometru. Říkala přitom něco o tom, že jsme příliš vysoko na to, aby se daly použít vizuální referenční body pro zjištění naší výšky. Nechala potom balón klesat, až se mi zdálo, že se sestup dost zrychluje, než začala opětně krátkými intervaly zášlehů krmit plášť balónu. Opakující se drsný zvuk, který při tom vznikal, mě zpočátku pokaždé vylekal, až jsem si konečně navykl pozorovat její ruku v rukavici na ventilu a zvuk

150

očekávat. Ostatní byli daleko před námi, taky výš a nechávali nás dost vzadu.

„Nahoře je silnější vítr," vysvětlovala Joya. „Ovšem oni půjdou brzy domů a poletí níž nad povrchem. Tak je to nejlepší, však uvidíte."

Veškerou pozornost věnovala tomu, aby dosáhla stabilizace balónu v žádoucí výši a vysvětlovala přitom, že když jsme klesali, dostal se do pláště chladnější vzduch, čímž se snížil nadná-šecí efekt. Nakonec to srovnala nějakých dvacet metrů nad zemí. Odhadoval jsem rychlost vánku, který nás unášel, na deset mil za hodinu. Joya čas od času vpouštěla krátkými zášlehy plameny do balónu a já jsem začínal chápat potřebný rytmus jejích zásahů. Byla-li před námi alej, užila dvousekundový zášleh, načež nás to vyzvedlo o třicet sekund později nad ni. Letěli jsme tiše a prohlíželi si úrodnou rovinatou zem pod námi. Slyšeli jsme zpěv ptáků, zvuk motorové pily z nedalekého lesíka, zalehlo k nám řehtání koní. Dole za námi běžely děti, mávajíce nám ze všech sil. Přelétli jsme nad venkovskými cestami a jednou jsem na zlomek sekundy zahlédl náš odraz v malém rybníčku vedle farmy.

„Nač myslíte?" zeptala se Joya.

„Nenapadají mě k tomu vhodná slova," odpověděl jsem. Skutečně, nebylo o čem mluvit. V podivném tichu mezi řídkými zášlehy jsme se pohybovali nad odpolední krajinou velebným sunutím. Letěli jsme nad krajinou, plnou vůní, stodol a charakteristických zvuků léta. Byl to stav jakéhosi poklidného vzrušení, nejspíš hodného jako pokračování snění. Občas jsme vyměnili krátký pohled a ujistili se, že obdobné potěšení sdílíme všichni. Joyina tvrdá tvář byla náhle docela milá. Byla to jedna z těch chvil, které lidi sbližují a ve kterých se stávají přáteli. Joya nás vzápětí zvedla tak na dvě stě stop vysoko, kde už nebylo třeba její vynikající koordinace v takové míře. Za pomoci hasáku jsme odpojili skoro prázdnou láhev a instalovali novou, Joya to komentovala, že jsme promrhali hodně plynu, neboť při výstupu jsme užili i manévrovací výpusť, vedeni snahou vzdálit se co nejrychleji od ostatních. Z nové výšky jsem zkoumal horizont a hledal ostatní balóny, našel jsem však už jenom dva. Vyhlížely jako malé tvrdé kousky bonbonů západním směrem od nás; byly dost vzdáleny.

„V různých výškách jsou rozdílné větry,“ podala Joya vysvětlení.

Znovu se opřela bokem o hranu koše, jednou rukou držíc ventil nahoře. Pečlivě sledovala kontrolní panel, načež na mne

151

pohlédla zkoumavým pohledem, jakým se předtím na mne nedívala.

„Travisi,“ oslovila mne potom, „nemám nic, co bych mohla dodat k tomu, co už jsem jim – myslím vašim lidem – řekla do telefonu.“

Rozhodující moment nadešel. Snad bylo žádoucí, abych ji dál netrápil a vyjádřil všechen svůj vlastní zmatek, který jsem v té chvíli pociťoval, abych uvedl na pravou míru, jak se věci mají. Ale ta chvilka měla příliš spiklenecký nádech, a tak jsem došel k závěru, že využiji situace, abych nepřišel o nic, Co by pro mne mohlo být zajímavé. Došlo mi, ze to má být naše tajná schůzka, tento náš pobyt v proutěném koši pod sedmdesátistopovou bublinou duhového nylonu, která nás unášela severovýchodním směrem napříč středem Ameriky. Pochopitelně, pár momentů jsem potřeboval na to, abych si promyslel odpověď. Bylo zcela jasné, že teď je bud, anebo…

i,Řekli mi… řekli mi, že by bylo lepší, kdybych to měl od vás přímo, než z druhé ruky.“

„Jenže já mám dojem, že si to natáčeli. Vždycky po dvou sekundách to píplo.“

„Ano. Ovšem poslouchat pásek a poslouchat někoho přímo – to jsou dva hodně odlišné zážitky.“

¦ Pokrčila rameny a povzdechla si. Rukou mi ukázala beze slova na srnku, která běžela k lesu. A pak to vybalila.

Chystá se odejít, odešlo jich taky už dost jiných. Ale dělá si nemalé starosti, s tím, co se stalo její kamarádce, Jean Normanově, která bydlela v hotelu s Kesnerem. Na konci té velké pronajaté louky stál trailer, s vnitřní úpravou, nabízející sadu lůžek. A v tom traileru měl ten malý technik a parchant jménem Mercer namontovanou soupravu s videokamerou a videorekordérem. Společně s Bobem Prasákem, s Jean a Lindou – Linda je lesbička – tam vyráběli kazety. Prvotní kazety pro pozdější kopie, které posílali do Las Vegas, odkud

jim distributor platil za kus tři tisíce dolarů, než si za jediný den pořídil tisíc kopií, které opatřil titulky, zabalil a rozeslal. Jeanii drželi na práškách, ale nedbale, věnovali jí méně pozornosti – naštěstí – než bylo třeba, a tak slyšela víc, než si mysleli. Domnívali se, že ví jenom o tom, jak něco podepisuje a dostává něco peněz. Ale později tam začali tahat místní holky a namlouvali jim, že s nimi podnikají něco jako zkušební snímky. Děvčata měla u Lindy a Jeanie falešný pocit bezpečí a jistoty, jenže fingované znásilňování se ukazovalo být znásilňováním skutečným. A ten křik k tomu byl

152

opravdový. Dodatečně do nich proto cpali valium, aby je utišili. Slibovali jim, že když podepíšou snímek, dostanou později peníze. Sami věřili, že holky se nikdy neodváží vykecat, co se tam ve skutečnosti dělo, a chovali naději, že žádný sběratel si nikdy takovou pornokazetu nezakoupí a nepozná na ní dceru nebo vnučku svého souseda, jak souloží s komicky potetovaným Desminem Grizzelem.

„Ovšem důkazy pro to nemám," řekla nakonec. „Vůbec jsem se do toho neměla plést; myslím, že v současném stavu je to všechno v háji. Jenže oni by měli nějak zaplatit za to, co udělali Jeanii, když už pominu všechno ostatní. Víte, když sem tam měla jasnější chvilky, tu a tam mi něco řekla. No a já jsem si to už poskládala. Myslím ale, že Josie Laurantová o tom nic neví; víte, mám ji docela ráda. Ovšem ti dva, Kesner a Bob Prasák, to jsou zrůdy. Takže, jak jsem vašim lidem do telefonu řekla, zabalili jsme to.

Dave jede s odchytným vozem, Ed s naklaďákem a má s sebou všechno vybavení. Nemám ani chuť brát vás už zpátky k těm lidem, co jsme teď od nich vypadli. Taky vám řeknu, začíná to tam být dost nebezpečné. Lidi z okolí ty filmaře nenávidí a nás taky nemají nijak v lásce. Pokud se některá z těch holek, co je tam přefikli, jenom slůvkem zmíní, začne přestřelka. Ono už tomu moc nechybí. Jeden balón přistál se třemi průstřely z pušky, tak malé otvory ovšem balón nesundají. Odteďka je to všechno na vašich lidech."

„Jak jste poznala, kdo jsem?"

„Oni mi řekli, že dnes někdo přijede, někdo, kdo má zjistit, zda to bude stát za to, aby se dál provádělo šetření.“

Pohlédla nahoru na plášť, pak nazpět na variometr, tak po pěti šesti sekundách uvedla do chodu hořák, zamračila se a řekla:

„Ke všemu vypadáte jako člověk, který by takovou věc měl mít pod palcem. Čekala jsem někoho takového. Co budete dělat?“

„Pokusím se prokázat porušování zákonů. Jde zřejmě o distribuci obscénních materiálů po celém území Států. Existuje něco jako ustavení o korupci organizací, což by se na to mohlo hodit.“

„Zavřou je nadlouho?“

„Podle všeho ne.“

„Jedné z těch holek je sotva patnáct.“

„Pokud by svědčila proti nim u soudu, mohlo by to znamenat hodně. Taky tam asi bude dost obvinění ze strany místních, ne?“

153

„Nikdo z nich asi svědčit nepůjde.“

„Budeme vděční místním občanům za jakoukoli pomoc.“

„Já jsem vám vděčná, ale i tak musím pryč. Konec konců jsem byla už dlouho pryč ze zaměstnání. Víte, jsem z Ottumwy, všichni čtyři jsme odtamtud. Ten balón vlastníme společně; je to typ Cameron, vrazili jsme do toho přes čtyři tisíce dolarů. Doopravdy jsme chtěli, aby to bylo vidět lítat ve filmu. Jenže tady jsem se snažila pročítat scénář a zjistila jsem, že to nemá ani hlavu ani patu. Myslím, že ten Kesner to má v hlavě nějak pomotaný.“

„Co děláte?“

„Pracuji jako systémový analyzátor a taky dělám programy do počítačů. Ted je míň zakázek, tak mi to volno v práci dali.

Počkejte, myslím, že bude dobře, když půjdeme dolů, vidím příhodné místo – a vyhledávací vozidlo je támhle.“

Ukázala rukou.

Subaru, které tam stálo, mělo na střeše zelenou a žlutou barvou namalovaný terč. Rozjelo se a jelo vytrvale za námi. Joya uvolnila z popruhů vysílačku pro bližší komunikaci, vysunula anténu a navázala spojení.

„Breaker třicet osm, tady je Joytime. Volám malou Sue. Ozvi se, malá Sue.“

„Joytime, malá Sue tě vidí.“

„Vezmi to druhou odbočkou doleva a pojedeš tak dvě stě yardů – tam by mělo být příhodné místo, malá Sue.“

„Mám tě, vidím tě.“

Jak vracela vysílačku na místo, zašklebila se. „Není to to, čemu vy říkáte disciplína vysílání, ale účel to plní.“

Vzápětí veškerou pozornost napřela na nadcházející přistání. Překontrolovala nepřipoutané věci, prohlédla přilby, provedla odečet síly větru při zemi, načež se obrátila ke mně a doporučila mi, kam si mám stoupnout a čeho bude nejlépe se držet. Pak použila šňůru manévrovací výpusti, takže jsme klesali bez problémů v úhlu, který zůstával stejný. Proletěli jsme nějakých dvacet stop před zaparkovaným subaru, ve výšce jen o pár stop vyšší, než kde mělo střechu. Vypadalo to, jako by země nabírala na rychlosti, náhle koš narazil o zem, Joya škubla rychle červenou šňůrou, aby dosáhla vyprázdnění pláště, a uzavřela ventil plynu. Poskakovali jsme tak dvanáct stop, než jsme zastavili.

Joya vyskočila ven z koše a obíhala balón. Dbala úzkostlivě

na to, aby se žádná část nylonového obalu nedostala do sebemenšího kontaktu s horkým hořákem.

Dave, který vystoupil ze subaru, byl kulaté postavy, s červenou hlavou, obličej měl posetý pihami. Doběhl k nám a nechal se slyšet:

„Prima práce, Joyo. Fakt fajn. Tak jak se vám to líbilo, McGee?“

„Bylo to fantastické.“

Okamžitě se kolem nás shromáždilo hejno farmářských dětí, které zatím setrvávaly v uctivé vzdálenosti. Joya jim ihned začala přidělovat úkoly. Pak odtlakovala palivo a vyprázdnila plášť tak, že uzavřela spodní vstup a vytlačila vzduch směrem k vršku balónu. Když Dave odpojil pyrometr, začali jsme balit balón do vaku, přičemž jsme pečlivě dbali, zda jej skládáme do harmoniky. Se vším jsem pomáhal: skládat, zvednout, odnést, přičemž jsem sváděl ustavičný boj se svým svědomím a paralelně se svým sklonem ke lstivosti. Zvítězila ta druhá věc: na procházku nepůjdu a nevyklopím jí nic. Když jsme pak šli vedle sebe po cestě, zeptal jsem se Joyi,

jakže se ta patnáctiletá holka jmenovala, neboť jsem věděl dobře, že to bude moc užitečná páka.

„Karen," řekla. „Karen Tchatcherová… nebo Fletcherová? Ne! Hatcherová, jo Hatcherová, to je ono! Karen Hatcherová, blondýnka. Oblinky měla jako mimino…"

„Díky za ten výlet balónem, Joyo."

„Není to špatné místo pro důvěrný rozhovor, že? Já… já se teď budu pořád koukat do novin, doufám, že je tam řádně rozmáznete. Opravdu tomu věřím."

Rozloučili jsme se s dětmi z farmy a Dave se vrátil k nákladáku, Joyu nechal na místě; koš a zbytky zařízení už byly naloženy. Dave mě pak zavezl nazpět do Rosedale Station.

Mezitím ustal vítr a nastalo tiché pozdní odpoledne.

Za recepčním pultem hotelu Rosedal Lodge nebylo živáčka. Zjistil jsem, že jsem dostatečně dlouhý na to, abych se natáhl přes hranu pultu a obsloužil se klíčem z přihrádky sám. Vydal jsem se nahoru po schodech, potichu jsem došel k pokojům dvacet pět a dvacet šest a v tichosti naslouchal u obou dveří – nic. Odebral jsem se tedy do mého padesátidolarového pokoje a posadil se na úzkou proleženou postel. Zatím jsem mohl jen konstatovat, že konečné řešení celého problému mi stále ještě schází.

Je tomu už dvaadvacet měsíců, které uplynuly od smrti Ellise Esterlanda. Fakt, že byl zabit už před dvaceti dvěma měsíci, už

155

dávno odnesla voda. Všechno spláchla ta talentovaná a vrtkavá žena středních let, na níž parazitoval její přítel podvodník, nám už dobře známý Petr Kesner. Situace pro pány v černých bu-řinkách se změnila ve chvílích, kdy si chtěli nasazovat bílé a šedé. Jejich vesmírný prostor se rozpínal dál: Senátor přelétl přes útes s rackem na obličeji.

Až dosud jsem vždy vnímal dobře nezbytnost pocitu nevyhnutelnosti. Ano, nenápadně a elegantně mi přistála v náručí Anne Renzettiová, nicméně skutečnost, že jsem ji měl, mi nijak nepřidala chuť zjišťovat, co se Esterlandovi skutečně přihodilo.

Navíc v mém tápání, s mým nechápavým úsměvem, s mou poctivou nešikovností. Neboť nyní jsme zdědil půlku motoristického

ráje a tetovací salón. A ke všemu jsem se zcela nedávno dal k FBI či něčemu podobnému. Skoro jsem se začínal cítit jako Peter Sellers v jeho nesmrtelném snímku Being There. Nepociťoval jsem žádné nutkání obohatit Rona Esterlanda ani sebe. A necítil jsem ani potřebu, která by mne vybízela k potrestání Josie Laurantové – bude dost ztrestána v budoucnu božstvem hlouposti, a to ji vyřídí. Byl jsem falešným konzultantem Lysy Deanové, královny soutěžních televizních pořadů; pro Petra Kesnera jsem znamenal šanci pro bezplatnou prezentaci filmu – ten film ovšem pravděpodobně ani nespatří světlo světa. Nepravděpodobná je už i sama možnost, že vůbec kdy bude dokončen. Lavíroval jsem sem a tam a už jsem z toho začínal totálně hloupnout já sám. Utratil jsem něco z peněz Rona Esterlanda a vyzkoušel jsem si nádherný let balónem… teď jsem si moc a moc přál, aby se tu někde objevil Meyer, aby mě vyslechl a poradil, co dál.

Jak bych to kvalifikoval? Nejméně jako scénu s osobní angažovaností mé maličkosti. Neúspěšné skutky minulosti, která dostávala vágní nádech, vyhlížely nyní nepravděpodobně.

Jaký může být nejvhodnější trest za vraždu umírajícího muže?

Ale vybavil jsem si i Jean mimo normál, expřítelkyni Joyu a dokázal jsem si taky živě představit blondýnku Karen s dětskými tukovými polštářky. Karen, která v ostrém světle improvizovaného malého studia dochází k hrůznému a nezvratnému zjištění, že ta kreatura, která ji v budoucnu bude pronásledovat dlouho ve snech, totiž Bob Prasák osobně, jí bude mezi nohy cpát tu jeho nemožnou ohavnost, zatímco je přitom budou pozorovat dvě ženy a bude se k nim blížit malý hnusný černokněžník s kamerou. Karen, která nemohla tušit, že zvuky hudby z hi-fi aparatury

156

překryjí její zoufalé výkřiky, nervy drásající pláč a úpěnlivé prosby o smilování.

Dělící čára probíhala pochopitelně někde mezi Petrem Kesnerem a Desminem Grizzelem, mohl jsem si udělat improvizovanou selekci, dost možná, že tam někde mohla být jiná slabá oblast mezi Josii a Kesnerem, která se mohla jmenovat Romola. Dcera, kterou

Josie ztratila navždy. Dvaadvacet měsíců už je pryč – je na čase zavřít krám.

15. KAPITOLA

Vrátil jsme se ve svém buicku z půjčovny zpět na pastvinu asi pět mil od města. Zastavil jsem vedle Kesnerova auta. A viděl jsem, jak se znovu nakupily mraky, které clonily posledním slunečním paprskům. Na louce se zdál panovat obvyklý ruch, ale přesto jsem měl pocit, že celkově je počet aut jaksi nižší.

Musel jsem se poptávat na Kesnera tří lidí, až jsem ho konečně objevil v Josiině traileru. Josie sama tam však nebyla. Kesner mě pustil dovnitř a vrátil se k pohovce, kde měl pití. Čekal tam na něho obtloustlejší muž tak kolem padesátky, s nímž se znovu pustil do mnou přerušeného hovoru. Tlusťoch seděl upjatě na židli a v ruce nedržel žádnou skleničku.

„Tak ještě jednou: jak se vlastně jmenujete?“ ptal se Kesner.

„Forgan.“

„Forgane, tady to je Travis McGee. Je tady jako konzultant pro Take Five Productions. Zastupuje jednu z jeho majitelů, slavnou herečku Lysu Deanovou.

Forgane, opravdu si myslíte, že bychom měli zájem pustit do své sítě nejdůležitější části této operace, kdybychom byli nějací otrapové?“

Forgan, jehož oči byly nehybné a působily jako skleněné korálky vycpaného medvěda, na mne vrhl krátký pohled.

„Chci mluvit se ženskou, která se jmenuje Jean Normanova,“ řekl potom.

„Říkám vám, že ji šli hledat. Hledají ji, krucifix.“

„Kdo je paní Murphy-Wheelerová?“

„Forgane, proč se tady pořád ptáte na stejné blbiny? Už jsem vám řekl, že šla dnes létat. Dnes jsme točili jednu z velkých scén. Osádky se teď vracejí jedna po druhé – osm balónů.“

Najednou jsem zpozoroval, jak Kesner ztuhl. Došlo mu to.

„Hej! S tím balónem letěl přece McGee. Už je zpátky?“

157

„To, co chtěla, abych vám řekl, je právě tahle věc. Už před odletem měli všechno sbaleno, nechtěli se sem už vracet. Joya říkala, že musí nazpět do práce, do Ottumwy.“

Pozvedl pěst své pravice a tleskl jí do nastavené levičky.

„Hergot! Takže celkem jsou to tři osádky, co dneska vzaly do zaječích. Ti bastardi zatracení mě tady nechali s pěti balóny, oni mě snad chtějí položit. Měli zadarmo žrádlo, propan, brali stovku za den a za balón. Co by ještě chtěli?“

„Tedy paní Murphy-Wheelerová se sem už nevrátí?“ ozval se Forgan. Představil jsem si docela živě v té chvíli, jaké by asi mohly nastat komplikace, kdyby se dostal k Joye a ona mu vyzvonila všechno, co řekla mně. Neviděl jsem však nic, co by se s tím dalo dělat. Tenhle Forgan byl opravdový, s vřelým šarmem, asi takovým, jakým oplývá výběrčí daní nebo J. Edgar Hoover.

„Říkal jsem vám, Forgane, nedělejte si žádné násilí. Ani vy ani ten váš vyzáblý kamarád. Rozhlédněte se tady a vyptejte se kohokoliv na cokoliv, ovšem berte přitom do úvahy, že my tady máme práci a zdržování nás stojí peníze.“

Pokusil jsem se vidět Kesnera jinýma než Forganovýma očima. Holá opálená lebka. Dlouhé šlachovité tělo s velkýma plochýma a špinavýma nohama. Kupa pohupujících se zlatých šperku. Prorážející šedé ochlupení z výstřihu trika. Modré džíny, už obnošené a roztřepené. Půlené brýle s drátěnou obroučkou, klouzající do půli nosu. Silné prsty zažloutlé od věčného kouření. Forgan opětovně vyjádřil pochybnosti, pak pomalu vstal a vydal se ke dveřím. Zůstal tam na malou chvilku stát a zahleděl se na mne jakýmsi oficiálním pohledem. Věděl jsem, že se snaží začlenit si mne v paměti do určité škatulky. Očividně jsem mu do žádné z jeho kolonek nepasoval. Otočil se zase na Kesnera a řekl:

„Když nepočítám tu figurku Grizzela – kolika lidem jste svěřil záznamy?“

„Nemám představu. Většinu z nich najala má kancelář v Burbanku, tam mají taky osobní záznamy. Jo – Major Pro-ductions, tam najdete záznamy. Jinak lidi ze štábu jsou všichni v odborech, mají svá uskupení… jejích výplaty mě zruinují…“

Forgan pohlédl ven.

„Nechodím nikdy do kina,“ odpověděl mírně, vyšel ven a bouchl za sebou dveřmi. Jak přenesl svou váhu a uvolnil schůdek, trailer se mírně zhoupl.

Kesner se rozvalil na pohovce, uložil pohodlně hlavu nazad, vzdychl, sundal si své brejličky a mnul si prsty kořen nosu.

158

„Sedni si, McGee. Posad se a uvolni se. Jaké to bylo?“

„Let? Veliký zážitek. Jsem moc rád, žes mi to umožnil.“

„Já jsem letěl jen jednou. Letěli jsme s Joyou a Mercerem a podařilo se nám zabrat spoustu zajímavých námětů. Měli jsme tehdy velice příznivý větřík a tak jsme se vznášeli hodně nízko nad zemí. Joya málem dokázala otírat kravám hřbety. Bylo to něco jako zábavní jízda v lunaparku, kterou pamatuju, když jsem byl malé dítko. To, čemu nerozumím, je skutečnost, že Joya na mne dokázala prásknout takovou věc, že dělám pornofilmy. Zmínila se o tom před tebou?“

Odpověděl jsem rezervovaně:

„Mluvila pouze o tom, že ji moc mrzelo, co se stalo s Jeanii Normanovou.“ Pleskl se dlaní do čela.

„Svinstvo, ano… Určitě, ty dvě spolu přece kamarádily. Naše stará Freaky Jean; jen bůh sám ví, co si myslí, že se tady kolem ní děje. Je dost mimo, okolí často nevnímá a pokud ji do toho někdo vtáhnul, tak to byla Linda. Linda má dobré zdroje a taky má ráda velké brunety. Velice snadno si umím představit, jak Joyu naočkovala. Je tady videosystém, přenosné rekordéry, japonské kamery, dělají se s tím trikové záběry. Výbava je to profesionální, asi jako kdyby používal fotograf pro zkušební záběry polaroidovou kameru. Okamžité nahrávání dokáže v krátkých sekvencích imitovat nebezpečnou akci či cokoliv jiného, nebo se to případně vymaže a může se to sjet znova. Scénu si můžete prohlédnout v živých barvách okamžitě po ukončení záběru. Podle všeho Jeanii zatáhli do nějakých hloupostí a ona si udělala špatný závěr, případně mohlo něco podobného napadnout Joyu, když se jí napůl omámená Jeanie pokoušela něco popisovat. Já nemám tolik času, abych se takovými věcmi zdržoval.“

Vstal a přecházel za mou židlí sem a tam. Opakovaně se mi taky objevoval a mizel v zrcadle za pohovkou.

„Musím ti říct pár zajímavých věciček, McGee. Víš, mám jisté zvláštní vize, které bych strašně potřeboval světu dát na vědomí. Já dokážu zkomponovat scény ve scénách, v mých dialozích jsou mezi řádky ukryta poselství o úplně jiných věcech. Dají-li se dohromady reálné věci jistým určitým způsobem, scéna má možnost směřovat k odkazu v duchu psychického symbolismu C. G. Junga; to by mohlo zahýbat miliony lidí způsobem, který by nebyl jasný ovšem ani jim samotným."

Obešel mě a zastavil se přede mnou; zadíval se na mne.

„Je to něco podobného jako umělecká závěť. Génius potřebuje

159

komunikační médium. Vím, že mým posláním je změnit svět takovým způsobem, který ty nemůžeš, McGee, pochopit. A tomuto poslání, McGee, jsem ochoten podřídit cokoliv: jsem schopen uprostřed dialogu v tomhle debilním scénáři," poklepal na tlustý svazek ohnutými prsty pravé ruky, „projektovat vzácné a naléhavé obluzení mysli. Dokážu lhát, podvádět, krást, zabíjet a mučit někoho – všechno s jedním jediným cílem: musím mít šanci to realizovat. Já stojím mimo všechny zákony morálky, McGee, neboť to, co ve mně je, to ven musí. A já.?., já musím použít všechno kolem a všechny kolem, jenom abych dosáhl svého vytčeného cíle. A taková byrokratická nula jako Forgan nemůže pochopit naléhavost takového poslání!

Taková mise je důležitější než my všichni. Dělám to, co dělat mám. Když peněz ubývá, musím přece najít nějaký způsob, jakým udržím tenhle projekt při životě. Už ti to dochází?"

„Ne úplně. Ale snad ano."

„Dokážu vždycky „rozpoznat šanci, když tady je," řekl vzrušeným hlasem, se zaníceným výrazem ve tváři. „Žene mě to vpřed: opravdu ohromující proud citů a vidím všechnu tu symboliku a všechny ty vztahy, jako by se zvedala mlha. Můžu jen poposu-nout kameru, jenom maličký kousek, který je třeba, změnit jen o málo osvětlení a dostat lidi vůči sobě do zcela jiné pozice. Co říkají, ztrácí v té chvíli svůj význam, neboť promlouvají symboly a slova

přestávají být nosná. A tady to je má šance perfektně to všechno provést a transformovat svět!“

„Už to chápu,“ řekl jsem na to.

Natáhl se ke mně a poklepal mi na rameno.

„Fajn! Dobrá! Od samého začátku jsem věděl, že ty máš pro to cit, že ty, Travisi, to pochopíš. Tvůj přístup je otevřený. Víš, Desmin je toho názoru, že něco markýruješ. Jak mi to řekl, hrklo ve mně, vzal jsem telefon a volal Lee Deanové – ona se za tebe zaručila. Vadí ti to, že jsem si tě prověřil?“

„Ale ne, Petře, vůbec ne.“

Venku za okny padal soumrak.

Kesner rozžal dvě lampy a znovu se natáhl na pohovku. Šramocení klíče v zámku nám zvěstovalo, že přichází Josephina Laurantová. Tentokrát na sobě měla bílé safari oblečení, vlasy staženy dozadu páskou s leopardím vzorem, na krku uvázaný bílý hedvábný šátek.

Mně kývla na pozdrav a Kesnerovi řekla:

„Zase tam prší, zlato.“

160

„Ježíši, skákající Kriste!“ vykřikl afektovaně. „Co se mi to snažíš udělat?“

Josie poklekla vedle pohovky a natáhla ruku ke Kesnerovu čelu konejšivým pohybem. „Všechno bude v pořádku…“

Bezohledně jí odrazil ruku stranou, vstal a odešel, aniž cokoliv řekl. Josie pohlédla na mne. Podařil se jí přitom jakýsi chabý náznak úsměvu.“

„Je vždycky našponovaný, když na něčem dělá. A tady toho deště už bylo opravdu víc než dost.“

„Slyšel jsem.“

„Kdyby nám Take Five mohla poskytnout nějakou publicitu předem, myslím, že by nám to opravdu hodně pomohlo.“

„Kdy ten film hodláte vypustit?“

„No, to ještě není tak jisté. Bude třeba udělat celou řadu úprav a taky hlasové postsynchrony. Tyto věci vždycky Petr dělá osobně; víte, je to opravdové umění.“

„Tak bych řekl, že máte oba spoustu hodně dobrých důvodů pro to, aby tenhle film zaznamenal úspěch.“

Sklonila hlavu. Než to udělala, postřehl jsem v jejích očích náhle něco, co mi řeklo, že v té chvíli náhle moc a moc zestárla.

„Co tím přesně myslíte, pane McGee?“

„Myslím, že jste oba do filmu investovali dost peněz; vás osobně na nějakou dobu odstavili na vedlejší kolej. Připomínám, že Petr s jeho posledními dvěma pokusy vyhořel. Z toho všeho tedy usuzuji, že to pro vás oba tedy musí být velice důležité.“

„Nechte si to. Nestojím o to. A nezvala jsem vás. Vypadněte, rychle, vypadněte! Ven!“

Uchopila těžký skleněný popelník, který měla při ruce. Raději jsem tedy vypadl. A hezky rychle. Deštěm, který mě venku přivítal, jsem si to namířil ke kuchyňskému stanu. Tam seděl v koutě, u stolu pro čtyři lidi, Desmin Grizzel a s ním Jean Normanova. Zůstal jsem stát a zíral na něho tak dlouho, až mu nezbylo nic jiného, než aby pokývl, ať jdu k nim.

Posadil jsem se naproti Jean tak, že Bob Prasák seděl po mé levici. Bylo na něm znát, že před krátkou chvílí byl venku v dešti, šedočerné vousy měl stejně pocuchané a táhl z něho smrad jako ze starého mokrého psa. Jean měla oblečeny umolousané staré bílé kalhoty a žlutý svetřík. Nakláněla se nad stůl a polykala svou porci masa se zeleninou rukama, bez pomoci příboru. Zbytky jídla měla usazeny kolem úst, šťáva z masa jí stékala po zápěstí.

161

„Ta se láduje, co?“

„Měl Forgan příležitost k tomu, aby si s ní promluvil?“ Bob vytáhl z koutku úst nezapálené cigáro a upřeně se na mne zahleděl. „Co ty o tom všechno víš?“

„Vím pouze to, co mi řekl Petr. Joya telefonovala na FBI, že tvoji lidé vyráběli pornofilmy. Stihla to ještě předtím, než se odtud stačila vypařit.“

„Tohle ti řekl Petr?“

„Byl jsem s ním ve voze, kde má Josie šatnu, přitom, když hovořil s Forganem.“

„Oh. Tady nikdo nic o těch kazetách neví… Tady Jeanie…“ naklonil se k ní, „o tom taky nic neví. Viď, že ne?“

Nebrala ho vůbec na vědomí. Stiskl jí nadloktí. Ucukla rukou a podívala se na něho.

„Ty o ničem nevíš, viď?“

V obličeji Jeanie se objevil výraz silného úleku.

„Ne, Desi,“ přitakala chvatně. „Nevím vůbec nic. Nic.“

„Tak dlabej dál, princezničko.“

Jeanie se opět naklonila nad talíř tak, že bradu měla jen několik málo palců nad zeleninou na talíři. Grizzel se na mě podíval a usmál se. Rozškrtl zápalku a připálil si navlhlý zbytek svého cigára. Pozoroval jsem ho a zapůsobil na mne v té chvíli zvláštní nádech jeho latentní energie. Na okamžik jsem měl dojem, že sedím v divoké džungli bezprostředně vedle nějaké kočkovité šelmy, kterou, stejně jako mne, zatím nenapadá, co bude dál.

„Petr mne zasvěcoval do některých svých úmyslů, pokud jde o jeho práci,“ navázal jsem. A?‘“

„Z toho, co říkal, nejsem zrovna dvakrát chytrý.“

„A proč bys měl být?“

„Řečeno upřímně, bylo to dost rozvláčné a dost nezaobalené.“ Prohlížel si upřeně konec svého cigára. „Myslím, že bys měl držet hubu.“

„Chci říct, že to pro mne znamená následující: nebude-li z toho žádný film, mařím tady svůj čas.“

„Poslyš, kámo: Petr Kesner ze mě udělal někoho. Z podělaný-ho nýmanda udělal někoho. Ted mám dům na pláži, kámo, mám prima mašiny a kabriolet medoura. Mám balík akcií. Mám advokáta, který mě musí dostat z jedné staré věci, kvůli které by se mi zákon rád dostal na kobylku. Já mu toho hodně dlužím.“

„Takže alespoň vidíš sám, proč si dělám starosti.“

162

„Zítra by nemělo pršet. Nachystáme se hned ráno na lítání, on nabalí poslední potřebný záběry a jedeme domů. Musí se to všechno v klidu dát dohromady. Bude to super, takže se neznepokojuj, zůstaň klidnej, sráči.“

Pomalu a ztěžka se zvedl. Znovu si pečlivě prohlédl rudou špičku svého cigára, podruhé potáhl, naklonil se a zamáčkl cigáro do zbytku jídla, který měla před sebou Jeanie na talíři. Pak vyšel ven. Jeanie zůstala chvíli strnule sedět, zírajíc na ten kolmo trčící ostatek jeho cigára s nelibými rozpaky; pak se upřeně zahleděla na mne.

‚jMám jít s tebou?“ zeptala se. „Myslela jsem, že s Děsem.“

Černovlasá kaskadérka vešla dovnitř jaksi zeširoka. Šla k našemu stolu, směřovala přímo k Jeanii a mě naprosto ignorovala. Na sobě měla holínky, džíny, červenou košili a semišovou vestu. Něco zděšeně zamumlala, znělo to jako slepičí kvokání, pak uchopila Jeaniin talíř se zbytky jídla a odešla pár kroků seškrábnout všechno do odpadkové nádoby vedle kávovaru. Vrátila se s vlhkým ručníkem, posadila se vedle Jeanie a začala jí otírat. Ta při tom zákroku přece jen zvedla hlavu. Oči měla zavřené. Její obličej byl ještě nedospělý, s vějířkem pih kolem nosu, černá barva z obočí se jí maličko sesypala na líce. Linda jí zběžně poutírala ruce a zápěstí a lehce ji udeřila do ramene. Pak jí vtiskla pusu na čelo a odnesla do kouta ručník. Když se vrátila, posadila se tam, kde předtím seděl Desmin. Bradu si podepřela dlaněmi a zahleděla se na mne bezvýraznýma očima.

„Tak vy chcete nějaký záběry z tohodle podělanýho filmu pro televizi, ano?“

„Chci jenom vidět, jak se takové věci dělají.“

Z ničehož nic se suše a bezvýrazně zasmála.

„Jenže takové věci se dělají úplně jinak, příteli. Něco už vím: v tomhle řemesle jsem si už polámala patnáct kostí, což znamená v průměru jednu za rok od té doby, co jsem začala s kaska-dérstvím. Taky jsem jednou spadla z útesu na střechu koňského potahu. Dneska už dokážu rozlišit kvalitu od šuntu.

Tihle lidi tady jsou k ničemu: Petr Kesner, Josie, Mercer, Tyler, všichni… Peníze už jsou skoro všechny v trapu a oni pořád plánují další scény… Petr tomu říká volné asociace. No dobrá. A jak jste se k tomu dostal vy?“

„Poslala mě sem Lysa Deanová – ta z Take Five Pro-ductions.“

„Jednu jsem tam u nich dublovala, myslím třikrát, ne, čtyřikrát. Vletěla jsem tehdy s kabrioletem do kabelového kanálu,

163

měla jsem rezavou paruku, jo. Jak popruh zaskočil, zlomilo mi to klíční kost. Jak se ten film jmenoval, to už si asi nevzpomenu, ale tehda to byl trhák. Tehdy byla ovšem i ona sama v módě a žádaná. Jak se říká, tehdy rozjela kariéru.“

„Linnndo!?“

„Zmlkni, drahoušku – my si povídáme. Viděla jsem, jak jste odlétal s Joyou. Jak se vám to líbilo?“

„Moc. Moc se mi to líbilo, ale zase ne tak, jak jsem si myslel, že se mi to bude líbit.“

„No, já vím, že Joya to zabalila. Vypadla, když nás napřed do něčeho namočila. Víte, my dvě jsme se nikdy moc nesnášely. Má velkou kliku, že za ní do Ottumwy nepošle Petr Boba Prasá-ka, aby jí trochu provětral perka.“

„Něco s videokazetami, že?“

„Tady to není žádná školka a lidi kolem Kesnera nejsou pámbíčkáři. Mají tady svoje nádobíčko a pociťují nutkání si s ním hrát a pořád ho testovat. Nabídnete-li cukroví, nedivte se, že vám lidi budou mlsat. Jestliže se to Joye nelíbilo, mohla kdykoliv sbalit kufry. Ale neměla zkoušet dělat problémy. Konečně, jak se ukázalo, ani je nadělat nedokázala. Ti, co je sem poslali, myslím ty dva, tak tu dokázalijen nějakou dobu čenichat a pak stejně bez úspěchu vypadli. Sli-li po drogách – jo, pak to mohlo být jiné kafe.“

„Linnndo!“

„Klid, broučku. Zítra můžete zase nahoru, nebo můžete alespoň pomoct pozemním osádkám – chybí nám zase lidi. Ráno bučíte připraven hned za svítání.“

Naklonila se k Jeanii, očichala ji a zamračila se.

„Jsi cítit ztuchlinou, drahoušku. Linda tě hned vezme do hotelu a pěkně tě vykoupe.“

Vstala, uchopila Jeanii za ruku a táhla ji s sebou. Ve dveřích se stačila otočit, zamávat mi na rozloučenou a usmát se na mě.

Při jejich odchodu ustalo na pár krátkých momentů tlachání a cinkání lžiček v hrnečcích s kávou kolem nás. Po jejich odchodu se zase okamžitě rozproudilo. Puch z odpadků a přepáleného tuku se vznášel kolem. Vyšel jsem ven a potmě vyhledal své auto, abych vyrazil do města. Zastavil jsem u mluvítka s vestavěným

mikrofonem u stánku Burger Boy, kde jsem udělal objednávku, a projel dál k výdejnímu okénku. Buclatá dívčina mi podala papírový sáček s hamburgerem a vzala si ode mne peníze. Zajel jsem naproti na parkoviště, vypjal světla a nastavil v rádiu automatické ladění, aby se silná stanice vyhledala sama.

164

Naskočila iowská stanice VKV z Amesu. Běžely právě lokální zprávy. Právě jsem natáhl ruku, abych rádio vypnul, když jsem slyšel, jak hlasatel říká:

„Dva mladí lidé, kteří včera večer přišli o život při automobilové nehodě pět mil západně od Staffordu, byli dnes identifikováni. Jsou to patnáctiletá Karen Hatcherová a sedmnáctiletý James Revere, oba z, Rosedale Station. Jejich vůz, poslední model pick-upu, směřoval vysokou rychlostí východním směrem. Pět mil od Staffordu automobil vyletěl ze zatáčky, pokračoval v další jízdě asi dvě stě stop mimo vozovku a po sto devadesáti stopách letu vzduchem a následném přemetu se zastavil nárazem do země. Oba cestující utrpěli řadu zranění. James Revere byl prohlášen za mrtvého ihned na místě nehody, Karen Hatcherová zemřela při převozu do nemocnice…

…Legislativní orgány vydaly prohlášení, že předpokládaná emise akcií dnes schválena nebude…“

Vypnul jsem to.

Cítil jsem, že to se mnou vevnitř zatraceně zahýbalo. Otřes přecházel jenom velice pomalu.

Tak tady to není má parketa, řekl jsem si. Jestliže si nějaká nezkušená holka a její kluk připustili víc emocionálního traumatu, než mohli zvládnout, a večer se následkem toho v terénu rozsekali, je to skutečně hrozné. Ke všemu tři sta osmdesát tisíc lidí zemře na poškození plic a srdce v důsledku kouření – což je ovšem neméně hrozné. Smrt, zoufalství a mizérie vždycky znamenají neštěstí. Po světě běhá spousta Kesnerů, Desminů Grizzelů, Lind, Jeanii a Josii a mou jedinou starostí by mělo být využít rozumně něco z peněz Rona Esterlanda, z peněz, které utržil za své malby, abych dosáhl toho, že ho uspokojím ohledně smrti jeho otce. A vrátit se co nejrychleji zpět k ochotně nabízeným a poskytovaným potěšením mou výkonnou

hotelovou manažerkou. A snažit se přijít na to, co bude pro mne nejvýhodnější podniknout s tím motorkovým kšeftem.

Ovšem z malomyslnosti se člověk sebepoučováním nevyléčí. Jako výsledek vám totiž nevyjde taková lhostejnost, jakou byste potřebovali a jakou byste si přáli.

Zaparkoval jsem a šel do hotelu. Za pultem jsem našel tu starou známou – živou dračici, která na mne mrkla a řekla:

„Koukejte hodně rychle, ať jste zítra ráno na dálnici devětatřicítce."

„A co ostatní?"

165

„Ti už to vědí. Všechny pokoje už jsou zadané. Všichni vaši lidi musí odtud pryč."

„Přejete-li si to tak…"

„Chci to tak! Chce to tak celé město. Nejlepší ze všeho, co všichni můžete udělat, je urychleně odtud vypadnout a zdržovat se raději někde jinde. Říkám vám, že je to to nejrozumnější, co můžete udělat."

„Jako na starém Divokém západě, co? Pro tebe, cizince, už slunce zapadat nebude!"

„Dneska večer tady nikdo nebude naladěnej na nějaký legrácky."

„Souvisí to nějak s tou Hatcherovic holkou?" Na okamžik ztuhla.

„Dejte si pozor, člověče, ať taky nenarazíte. Jamie byl jediný vnuk mé sestry. A vy… vy jste ničemové, nemravní parchanti, vyvrhelové před pánem bohem. Drogy, znásilňování a vůbec svinstvo. Vy jste banda perverzníků!"

„Okamžik."

„Nemám nač čekat, pane."

Na to už se nedalo nic říct. Ostatně, už ani nebylo komu. Rozhořčená paní se stáhla kamsi dozadu mimo dosah mých slov. Mám za to, že člověk dokáže vycítit i vinu, která mu byla přisouzena neprávem; snad proto, že každý z nás toho má na triku dost, aby v případě potřeby pocítil vždycky v takovém případě špatné svědomí.

Stoupal jsem pomalu nahoru po vrzajících schodech, užívaje si pachu čističe na koberce a vdechuje rozptýlený prach. Chtělo se mi říhnout po cibuli z hamburgeru. Ale než jsem se doplaho-čil do druhého patra, uslyšel jsem jekot a tupé údery.

Zvuky podle všeho vycházely z pokoje číslo dvacet pět.

Uslyšel jsem tupý úder, jakési zvuky, připomínající chrochtání, divoké nadávky a srdceryvné kvílení. Vzal jsem zkusmo za knoflík dveří. Bylo zavřeno. Ucouvl jsem, zvedl nohu a nacvičeným úderem vykopl patou do dveří těsně nad knoflíkem. Nárazem byla ze slabého dřeva vytržena západka zámku a dveře se rozlétly dokořán.

Spatřil jsem rozkřičeného Kesnera, jak drží pouze v trenýrkách nataženou paží Josii Laurantovou pod hrdlem a tiskne ji ke zdi. Ve chvíli, kdy jsem výjevy uviděl, Zasadil jí právě mocnou ránu pravou pěstí do levého stehna.

Pohlédli na mne oba najednou. Josie mě zjevně musela vidět špatně, neboť oči měla plné slz. Kesner přestal na mne zírat a

166

znovu se vrátil k tomu, aby pokračoval v bití. Zkušeným hmatem ji přidržoval těsně u zdi. Josie se svíjela a kroutila, snažila se dostat mimo jeho dosah. Kesner měl však mnohem větší sílu a udržoval ji v patřičné vzdálenosti a častoval ji silnými údery. Udělal jsem tři kroky a chytil ho za zápěstí ve chvíli, kdy se znovu rozmachoval. „Hej, Petře, dost, to už stačí…“

16. KAPITOLA

„To je privátní domácí hádka, McGee!“ řval Kesner. Sotva uvolnil levou ruku z Josiina hrdla, Josie se svezla k zemi. Tvář měla oteklou a plnou pruhů; víc na ní vidět nebylo, měla na sobě dlouhý žlutý plášť se zipem z umělé hmoty, který začínal pod krkem a končil dole na lemu.

„Kapánek hlučné na soukromou konverzaci,“ opáčil jsem.

Vrhl se ke mně, zachrčel a napřáhl se k ráně. Vypadal hodně nepříčetně. Mířil mi na hlavu, ale měl jsem dost času na to, abych zvedl k uším pěsti a vystrčil proti němu lokty. Moje pěsti byly tvrdé, takže když do nich narazil, zasáhl je veškerou silou a následky ihned pocítil. Dokážu se pohybovat patřičně rychle a taky umím reagovat. Jakmile jsem vystihl jeho pohybovou frekvenci, prakticky bez

problémů jsem tlumil jeho údery tak, že jsem jim včas nastavoval do dráhy své lokty a předloktím bránil jeho zápěstím. Jeho zlaté brejličky mu spadly na zem. Chtěl jsem to skončit, docela vážně jsem už zamýšlel seknout ho levičkou po krku a pravici mu zabořit do toho jeho měkkého bílého panděra, ale viděl jsem dobře, jak už začíná nevycházet s dechem a úporně sípá. Taky síla jeho úderů rapidně zeslábla. Usta měl otevřena dokořán. Přelom v jeho fyzických možnostech vést obdobný boj nebyl daleko. Věděl jsem, že dech mu dojde v krátké chvíli… Nechal jsem ho ještě chvíli zasazovat neúčinné údery, a když si to zamířil o něco výš na mou hlavu, skrčil jsem se dolů, abych se zásahu vyhnul. Pokračoval už jenom opravdu chviličku; nohy už se mu podlamovaly a pak sebou plácl na podlahu – vzpomněl jsem si přitom na figurínu, kterou vyhazovali z balónu.

Zůstal ležet dolů tváří. V tom okamžiku se k němu připlazila Josie na loktech a na kolenou. Pozvedla pěst a zasadila mu úder do zadní části lebky, ale hned vyjekla bolestí, namáhavě se po –

167

sadila, schovala si pěst do klína a konejšivě se pohupovala sem a tam v jakémsi sebeuklidňujícím rytmu.

„Stačilo ti to?“ zeptal se Kesner dutým a udýchaným hlasem.

„Vzdávám to,“ řekl jsem. Přešel jsem k otevřeným dveřím do pokoje a zavřel je. Převrátil jsem Kesnera na záda, pomohl mu, aby se posadil a po chvilce aby se postavil. Podpíral jsem ho, než došel k posteli. Tam se posadil a já jsem si protřepával paže, abych si trochu ulevil od bolesti a strnulosti v místě, kde mě trefil do svalů a do kostí.

Josie se opatrně a pomalu zvedala. Vysvětlovala mi hlasem, ze kterého byla slyšet obdivuhodná oddanost:

„Nikdy mi neudělá modřiny; a stehna nikde neukazuju, mám je moc krátká a tlustá. On mi nikdy neudělá monokly,“ přerušila se a zlostně na Kesnera pohlédla, jak si na něco vzpomněla. „Každý cent? Každý cent je pryč? A co je s rozpočtem? Co je s tou úlisnou malou účetní?“

„Drž hubu, Josie!“

„To teda znamená, že dům je tady v tahu, ty čubčí synu! Bez prachů to nemůžeš dotáhnout do konce, vždyť nemáš ještě ani polovičku záběrů. Krucifix! To mě zničí. To tobě ovšem vadit nebude, co?“

„Zavři klapačku a dej si odchod!“

„Jsi hnusně bezohledný. Ožebračuješ mě; a když mám námitky, zmlátíš mě.“

„Vypadni!“ zařval a ukázal jí na spojovací dveře.

Odbelhala naznačeným směrem se vztyčenou hlavou. Dveře se zatřásly, jak s nimi třískla.

„McGee, neměl ses míchat do naší domácí diskuse!“

Posadil jsem se rozkročmo na židli, abych na něho dobře viděl.

„Kolik jsi musel zaplatit Bobu Prasákovi?“

„Co tím myslíš? Má stálý plat…“

„Nemyslím to, co bere teď… Mám na mysli ten delší výlet, kdy se on a Senátor vypravili do Citrus City, aby tam ubili Esterlanda k smrti… Nešlo to totiž dost dobře nechat tak, aby přežil svou dceru a všechny ty prima prachy nechal pro nadaci…

Myslím si dál, že kvůli něčemu takovému by ti mohl pouštět žilou navěky věků…“ Pohlédl na mě zblízka. „Příteli, nepícháš si něco?“

„Anne Renzettiová znala podmínky poslední vůle. Nenechala

si je pro sebe, sdělila je Josii. Ellis Esterland byl nemocen nevyléčitelnou rakovinou a všechny peníze měly připadnout Romole. Jenže to by znamenalo konec podpory a taky konec Josiiny pomoci tobě… Jo, proto jsi pásl po Romole a zařídil tam to hnízdečko lásky, abyste tam mohli být spolu.“

Pohlédl nevyzpytatelným pohledem na mě a pak na zavřené dveře.

„Proč tak křičíš, ty idiote? Kdo vlastně jsi? Vypadá to, že se Des nemýlil, co? Co chceš?“

„Romola pak měla nehodu na kole. Když ti bylo jasný, že opravdu umře, a brzy, vzal sis stranou starého dobrého kámoše Dese, na kterého je spoleh, a vysvětlils mu, jak by to bylo fajn, kdyby

dědous umřel krapet dřív než Romola. Penízky by šly dceři, po její smrti Josii – a ty by sis mohl dál lebedit…“

„Ne tak nahlas, sakra…“

„Když mluvíš ty, taky nemusíš tak křičet…“

„Jo, rozumím, oč ti jde. V pořádku, chápu. Pokud jde o toho Esterlanda, přálo mi hodně štěstí, ovšem kdo ho zabil, to nevím… A s Děsem jsi taky naprosto mimo. Souhlasím s tím, že byla taková doba, kdy by dokázal někoho oddělat, ale to už je všechno za ním. Dnes je to řádný občan. A co ty jsi vůbec zač?“

„Jsem přece konzultant,.tak jak to stojí v tom dopise od Lysy. A Ron Esterland mě požádal, jestliže na tebe někdy narazím, abych se tě zeptal na jeho tátu. Tedy na to, jak jsi to naaranžoval, aby ho zabili.“

„Jsi jeho přítel?“

„Jsem taky přítel Anny Renzettiové. A ti dva jsou oba pevně přesvědčeni, že jsi to navlíkl ty, Kesnere.“

„Zase začínáš mluvit zbytečně nahlas.“

„Inu, to proto, že neříkáš nic, co by stálo za pozornost.“

„V pořádku, v pořádku. Já jen, že za dveřmi je velice našponovaná ženská.“

Klesl ještě znatelněji hlasem.

„O Romole prosím nic neříkej, v tom ohledu mám skutečně veliký pocit viny. Měl jsem k ní – bylo to vlastně ještě dítě – moc pěkný vztah, něco jako otec k dceři. Ona sama pak rozhodla o tom, že náš vztah nabral jinou dimenzi. Ovšem ani jeden z nás se nemohl vyrovnat s myšlenkou, že bychom tím mohli ublížit Josii, a tak jsem pro nás našel to hnízdečko lásky. Samozřejmě, že tam nebylo nic protizákonného, McGee. Vím moc dobře, jak k tomu přistoupím ve své autobiografii: náš vztah byl jemný, křehký a senzitivní. Šlo o dva lidi, zachvácené

169

tabuizovanou sexuální posedlostí, scházející se na tajných schůzkách, jež byly kořeněny pocity viny a studu.

Když pak zajela toho psa a sama si rozbila hlavu, napadlo mne, že je to jistý druh boží pomsty na nás obou. Vím, že na ni nikdy

nezapomenu, opravdu nikdy… měla to nejkrásnější tělo, jaké jsem kdy u ženské měl možnost pozorovat.“

„To je zajisté velmi vzrušující, Petře.“

„Takže toho ostatního mě ušetři.“

„Že by Grizzel a Hanner rozhodli o vlastní vůli udělat ti laskavost? Co kdyby se to prakticky dalo dokázat?“

„Dokázat?“

Prohlížel si mě velice pečlivě, výraz měl opatrný a skeptický.

„Podívej, kamaráde, je možný, že kolem té věci byly nějaké hlouposti a překpokládám, že by se toho při troše snahy někdo mohl chytit, ale je to snad moje chyba? A o jakých důkazech mluvíš?“

„Nejsou betonový. Ron mi řekl, že jeho otec si to namířil do Citrus City proto, že si tam zamýšlel koupit nějakou věcičku, která by mu pomohla od bolestí, a že chtěl platit krugerandy. Detaily zatím neznám, ale vím už, že tyhle věci mají souvislost se stopou, která vede k Hannerovi, Grizzelovi a k tobě.“

„Ke mně ne! To tedy ne! To v žádném případě!“

„Kolují fámy, že Hannera oddělal Grizzel.“

„Hele, to není fér: objevíš se tady a předstíráš, že mi fandíš, ale pak mi hodíš na hlavu všechnu tuhle špínu. Řeknu ti, že drby slyší každej… Já jsem taky něco slyšel: Curley měl údajně ženskou, která Desovi padla dó oka, a Des by teda fakt neváhal, kdyby mu měl holku přebrat. A pak jsem taky slyšel, že ona měla něco Desovi říct, něco, co vědět v žádným případě neměla. Jasný bylo, že to musí mít od Curleyho, žvanil víc, než bylo zdrávo. Prokecl asi, v čem spolu jeli. Pak už Des zřejmě jenom čekal na vhodnou chvíli a ta přišla, když vjel Curley do toho hejna racků.“

„Přemýšlels o tom, že bys mohl psát scénáře pro film?“

„McGee, chytrouše nemám rád. Hlavně ne tehdy, když natáčejí a využívají mé práce. Krom toho, nic z toho, o čem teď mluvíme, nemá žádný význam; ale já ti řeknu, co je důležité: dokončím tenhle film. Zůstává ještě dost materiálu a prostředků na to, aby se zítra dotočila ta závěrečná scéna s lítáním. A s tím, co už je udělaný, se můžu dát různejma směrama. Můžu třeba udělat zvukový postsynchron a zpřeházet záběry. Mám tam

170

scény, které opravdu chytnou za srdce a při přehrávání to úplně zpívá. Má to svůj punc.

Jo, hošánku, za sto let budou lidi chodit do muzeí, aby zhlédli jednoznačný a neoddiskutovatelný vliv Petra Kesnera. A ocení dynamiku každé scény, její gradaci. Ocení výkony herců, jednajících v kouzelném kontrapunktu k vzájemným vztahům, a střih, který to vše podtrhuje a zvýrazňuje.

Hned zítra to všechno zabalíme, až to doděláme, a hajdy domů. Postačí čtyřiaosmdesát hodin týdně. Za osm nebo deset týdnů to budu mít pohromadě.

To je, chlapče, to, čo je důležité, a ne to, že se tady objevíš ty a pokoušíš se otravovat s tím blátem kolem Esterlanda. Co je vůbec s Ronem? Co on z té poslední vůle shrábl?“

„Slyšel jsem v rádiu, že při dopravní nehodě zahynula Karen Hatcherová – bylo jí patnáct let…“

„Která? Která že to..?“

„Nechrne toho, Petře. Joya měla pravdu. Nebo ne?“

Jeho tvář nabyla zamyšleného výrazu. Vstal, popošel a upravil si brýle, pak pokývl hlavou a řekl tiše:

„Měla pravdu, ale taky se mýlila. Já jsem o tom nechtěl raději nic vědět; Josie o tom neví nic doteď. Všechno, co jsem se o té věci dověděl, je toto; je to opravdu všechno. Ale té Karen bylo víc než patnáct, dalo se to poznat podle toho, jaký měla kozy a podle chlupů na mušli. Ale mě to moc mrzí… a bolí mě ruce. Podívej se, jaký se mi dělají podlitiny. Musím si šňupnout čáru, abych to ze sebe trochu setřásl. Na, odsyp si taky, jestli chceš.“

„Ne, díky, dej si sám.“

Přešel kolem prádelníku a opatrně si ze zásuvky převršeného jídelního stolu vyndal pouzdro na šperky a z něho odebral něco bílého prášku. Ostřím nože si nadělal malé hromádky v řadě vedle sebe. Naklonil se pak k tomu, zatímco si jednu nosní dírku ucpal prstem, za pomocí brčka nasával jednu hromádku za druhou do volné nosní dírky. Přecházel od hromádky ke hromádce pohyby, prozrazujícími častý cvik. Když zmizel poslední kopeček, Kesner se narovnal, roztáhl ruce, zakroužil rameny a popleskal se po břiše. Pak se otočil a docela příjemně se na mne usmál.

„Tys mě vodil za nos, ty čubčí synu, co? A ty to dobře víš…“

„Dvě mouchy jednou ranou. Ovšem situace s Take Five je reálná.“

„Vím, ověřil jsem si to přes Lysu. Něco ti navrhnu: vezmi ji asi tak za dva týdny do laboratoří v Burbanku. Ukážu vám tam něco, co vám na místě vyrazí dech. Ženská, která na těch

171

sekvencích hraje – dovol, abych ti to řekl – tak ta ženská hraje prostě super. Pořízení s ní není lehké, ovšem je to klasický talent. Něco jako Bergmanová říznutá Taylorkou. Víš, když je ženská v posteli jednička, na plátně to pak je vždycky bezpečně poznat, ono to dýchá ze všeho, co říká. Kouká jí to z očí.“

„Jenže: ta Hatcherová holka a její kluk – zabili se oba!“

„Nevidíš, že s tím nemístně otravuješ?“

„Myslím, že by s.tím jisté potíže mohly opravdu nastat, kdyby se někdo dozvěděl, že figurovala na nějaké pomokazetě, Petře.“

„Jenže já na ni kašlu a na tohle město taky. V poledne budeme odsud pryč a zůstane tady po nás jen ta naše Potěmkinova vesnice. Ovšem je třeba tento důležitý krok podniknout v pravý čas.“ ¦

Posadil se zpátky na postel.

„Mohl bys mi píchnout, kdybys tam byl hned zítra – máme už jenom pět balónů a taky málo lidí v pozemních osádkách. Musím ještě natočit sekvenci s Tylerem. Bude tam, jak balón připlachtí shora a on tam bude natažený v koši: mrtvý a celý ojíněný, protože byl hodně vysoko. Tak vysoko, že tam zmrzl. Mercer připravil nějaké krystalky, nastříká to na něho a bude to skvělý. A ostatní balóny, víš, taková asociace, jako když se zvířata shlukují kolem raněného člena smečky. Jenže tyhle zatracené věci zase nejde ovládat tak, jak bych si představoval, takže to uděláme zítra tak, že odstartují nahoru v uzavřené formaci, a to se pak promítne zpětným chodem. Tak vznikne dojem, že přistávají, když se předtím shlukli po té zprávě kdovíodkud. Dobrý, ne? Chtěl jsem natočit velkou scénu, ale zůstalo už jen pět balónů, co pak může člověk dělat. Ale jak o tom přemýšlím, za-montuju do toho pár záběrů natočených, když ještě balónů bylo třicet, něco z toho taky půjde pustit pozpátku.

Tak jak? Přijdeš a pomůžeš?

Poslouchej, McGee, opravdu bych ti byl moc vděčnej, fakt.“

Co jsem na to měl říct? Nebyla žádná možnost, jak mu dát najevo, co je zač, i kdybych v tom měl naprostou jistotu. Měl jsem v té chvíli dojem, že nejen můj názor na něho, ale i jeho vlastní hodnocení sebe samého by nebylo nijak blízko skutečnému stavu. Odpověděl jsem tedy, že ano, že přijdu, a odešel nahoru do svého předraženého pokoje.

Měl jsem ovšem stále možnost volby. Mohl jsem za několik hodin vstát a dát si odchod do Des Moines. Anebo – tam ráno jet pomáhat a pozorně koukat, co se semele.

Ovšem nejdříve ze všeho jsem se musel zbavit Petra Kesnera.

172

Osobně jsem nabyl přesvědčení, že Des vzal iniciativně Curleyho na výlet a vyřídil ho jako přátelskou službu Kesnerovi, nějak v duchu hesla: pomáhej svým přátelům. Snad by to stačilo i k tomu, aby to uspokojilo jako zjištěný fakt Rona Esterlanda. Mohl by konstatovat, že jsem splnil povinnost podřízeného a že se můžu odebrat domů.

Neusnul jsem ještě úplně, když mi něco došlo. Ráno tam pojedu a budu mít mizivou naději, že něco vytěžím z Desmina Grizzela. Celková naděje byla ovšem zatraceně malá a risk oproti tomu nepřiměřeně veliký. Budu se muset snažit vmanévrovat ho do pozice, v níž by sé alespoň částečně sám přiznal. Musím však vzít také v úvahu, že může dostat další důmyslnou myšlenku předhodit mě v rovinatém státu Iowa rackům přes nějaký útes, byť pomyslný.

K tomu ještě přistupovala představa, že se mi třeba podaří podstoupit ještě jeden let v gondole balónu. Moc rád bych věděl, jestli ten druhý let bude stejně vzrušující jako ten první, stejně elegantní a hypnotizující. Jestli to bude stejně krásné, jako to bylo prvně – letět v tom nádherném tichu, vůněmi nad přístřešky a pastvinami a pozorovat pod sebou pomalu se měnící vzor měkké zelené krajiny v dubnu.

17. KAPITOLA

Svět se s vycházejícím zlatým pásem slunce na východním horizontu probouzel do života. Ve vzduchu se vznášela vůně kávy a rozléhalo se vrčení startovaných nákladáků. Osádky balónů

vybalovaly vaky, vytahovaly a odkrývaly koše a nádrže a roztahovaly po větru velké balónové pláště, které se chystaly nafouknout. Vyzvali mne, abych pomáhal pozemní osádce číslo pět jako náhradník za jednoho jejich člověka, který si předešlého dne zlomil ruku. Ten mládenec se sádrou na ruce pak neustále v patách za mnou opakoval pořád dokola všechno, co musím udělat. Nebyl ve svých požadavcích právě skromný a všechny mi je sděloval vysokým nervózním hlasem.

„Vak s pláštěm se musí poskládat do koše. Složte to! Ale ne, takhle ne! Rozložte to! Sem dejte ty okraje a skládejte to naplocho na dno. Ne pod nohy, vsuňte to tam za tu podpěru – tady. Teď je třeba přezkoušet spony a kroužky, potom zapalovač. Pak přijde na řadu bezpečnostní lanko. Je třeba to přezkou –

173

šet raději dvakrát či třikrát, pane McGee, pak nikdy nepřijdete k úrazu z nedbalosti.“

Sluníčko vyšlo. Jak nás oblévalo teplo, barvy balónu znatelně oživly. Kesner dirigoval s horečnatou energií za pomoci megafonu balóny vpřed či vzad, podle toho, jak se mu to jevilo pro jeho záměr nejvhodnější.

Na sklápěcích židličkách seděli a vyčkávali na svou chvíli čerstvě namaskovaná Linda a Tyler.

„Vyfoukejte je! Vyfoukejte je! Hej, vy tam!“ křičel divoce Kesner.

„Myslí samozřejmě nafoukněte je!“ řekl tlumeně můj stín se zlomenou rukou. „Pane McGee, natáhněte si zase rukavice a upevněte si přezku u přilby, prosím.“

Postavili mě ke koruně balónu. V ruce jsem držel k horní části připevněnou šňůru s tím, že mám vyrovnávat během nafukování balónu jakýkoliv pohyb, pokud by měl balón snahu odvalit se mimo vítr. Kdyby se převalil, mohla by se zamotat lanka vstupu a došlo by k poškození hořáků.

Zatímco slunce šplhalo na horizontě výš a výš, balóny se naplnily a záhy se pohupovaly v ranním větříku, který mohl vát silou asi pěti uzlů za hodinu a přicházel ze severozápadu. Můj balón číslo pět měl střídavé vertikální světlezelené a karmínové pruhy.

V dalších minutách jsem pomáhal sbírat nářadí a části zařízení, jehož se užívalo při nafukování. Všechno jsem pak s nafukovacím větrákem uložil do bedny v ojeděném pick-upu, jehož tým užíval. To už jsem pochopil, že žádný druhý vzlet pro mne nepadá v úvahu, neboť v těch chvílích už osádky čekaly na signál, aby se odpoutaly od země.

Osádka balónu uvolnila kotevní lano od naklaďáku právě ve chvíli, kdy přišla Linda, která se hbitě vyhoupla do koše. Jeho hlavní osobou byl mírně přihrblý muž s hlubokými vráskami v obličeji, na němž bylo znát, že se často pohybuje venku. Vypadal jako kovboj z reklamy na cigarety. Jiný člen týmu přidržoval okraj koše, třetím jsem měl být já. Vnímal jsem napětí a cvrkot v balónu a chápal jsem, že se zvedne v nejbližších minutách..

Balóny vytvářely jakýsi pětiúhelník, jsouce vzdáleny od sebe vždy asi sto padesát stop, což se Kesnerovi nelíbilo, a rozhodl, aby se jeden přemístil do středu obrazce a aby ho dodatečně maličko vypustili, aby působil schlíple a unaveně. Ostatní balóny dostaly instrukci přiblížit se k centrálnímu balónu.

Vítr začínal sílit.

174

Právě v těch okamžicích se na pastvině s hukotem a rachotem objevila karavana asi dvaceti pick-upů a dodávek. Vůz jedoucí v čele si to mířil přímo středem a prorazil oplocením z hranolů. Vozy se stále blížily, roztahujíce se přitom do šíře. Smykem pak začaly v nepravidelných intervalech zastavovat. Vyhrnulo se z nich přinejmenším padesát mladíků v džínách a tričkách, kteří svírali v rukou páčidla na pneumatiky, baseballové pálky nebo alespoň krátká silná dřeva. Rozběhli se k nám, když nepromluvili ani jediné slovo. Nebylo nejmenší pochyby o tom, k čemu se rozhodli a co by rádi provedli. Nebudou mít čas jednotlivě posuzovat vinu či nevinu přítomných. Tady jsme teď pro ně balonáři všichni, nebo alespoň asistenti od kamer, sami kameramani či řidiči od nich, skriptky a osvětlovači. Budou nás bít, mrzačit a dost možná i zabíjet všechny, bez rozdílu. A očividně se na to posílili. Skutečnost, že někdo má být mladý a čistý, u Středo-američana ještě neznamená, že nemůže být smrtelně nebezpečný. Hleděl jsem na ně a slyšel, jak se přibližovali v

tom nám už známém tichu, jak pokračuje onen ječivý zvuk hořáků jednoho z balónů. Myslím, že všechny nás napadla v té chvíli stejná myšlenka: toto by byla nejlepší šance zmizet.

„Petře!“ zaječela Linda. „Petře, sem!“

Přihnal se k ní divokým zmateným klusem ve chvílích, kdy nechávala šlehat bez přestání do balónu horké plameny. Přeskočil okraj koše a narazil ramenem do jeho pilota. Ten se nárazem poněkud vychýlil přes okraj ven. Kesner se mu vrhl po kotnících a jediným prudkým trhnutím ho vyhodil z koše ven. Balón se okamžitě začal zvedat a stoupal vzhůru. Ve stejné chvíli jsem se vyhoupl do koše přes jeho okraj. Ostatní členové osádky zůstávali na zemi ponecháni osudu. Stoupali jsme nevhodně pomalu. Dva svalnatí blonďáci se pustili během za námi, ale bylo už pozdě. Už jsme byli mimo dosah. Něco syklo a s bzučením se odrazilo od oblé strany plynového zásobníku, ale stoupání se zrychlovalo. Rychlým pohledem na pyrometr jsem se přesvědčil, že ručička vyšplhala až k červené čáře. Srazil jsem proto Lindě vzápětí ruku ze zášlehového ventilu.

„Co děláte?“ ohradila se.

„Propálíte nahoře díru. Spadneme.“

Pohlédla na měřidlo a pochopila. Ručička se chvěla na samé červené hranici, ale po pár minutách začala přece jenom ustupovat. Ručička inklinometru zůstávala ve stabilní poloze. Odhadoval jsem, že můžeme být nějakých osm set stop vysoko. Podíval jsem se dolů a nazpět, tam, odkud jsme vzlétli. Bylo tam možno

175

sledovat hloučky zápasících jedinců. Bill se, tloukli, bojovali spolu ve skupinkách a padali. Kromě nás stačily ještě vzlétnout další dva balóny, jeden před námi, druhý naopak za námi. Splasklý balón zůstal napůl vypuštěn na zemi, vedle něho další koš, u něhož se lidé divoce rvali. Bylo vidět, jak i tento sousední balón pozbývá objem. Všude v trávě ležela bez pohybů těla. Kuchyňský stan stál v šlehajících plamenech a spolu s ním hořela i improvizovaná trailerová šatna Josiina. Pozoroval jsem scénu, jak prchajícího muže doběhli tři jiní, srazili ho k zemi a začali „zpracovávat“ na zemi.

„Zbláznili se!“ křičela Linda. „Podívejte se: támhle jsou dva policejní vozy, zastavily na cestě a nedělají vůbec nic, vůbec nijak se nepokoušení zasáhnout!“

„Přátele jste si tady teda nenadělali.“

„Jo. Ale přinesli jsme do města spoustu peněz – to přece taky za něco stojí,“ odpověděla. „Co se to k čertu s nimi stalo?“

„Já si to dokážu živě domyslet: řekl bych, že ta Hatcherovic holčina se svěřila své nejlepší kamarádce s tím, co jste jí tady udělali, vy báječní a skvělí filmaři, a ta kámoška se pak rozhodla, když se ti dva zabili při havárce, že už si to nenechá jenom pro sebe. Taky už nemusela dodržovat slovo, které jí třeba předtím dala.“

„Oh,“ obrátila se na Kesnera, který seděl opřen zády o proutěnou stěnu koše a rukama si objímal kolena. Tvář měl popelavě bledou. „Říkala jsem ti, že ta holka je“zatraceně mladá.“

„Nechtěl jsem po ní ani řidičák, říkala mi, že jí je už devatenáct.“

Zvedl se a i on pohlédl tam, odkud jsme vzlétli. Spatřil stejně jako já bledé plameny požárů v ranním slunci. „Nevědí, co dělají,“ řekl, „nevědí, co ničí…“

„Hej, klesáme!“ křičela Linda.

„Lip bude,“ řekl jsem, „když poletíme níž. Podívejte se!“

Pick-upy a dodávky vyjížděly z pastviny v dělících se proudech na silnice, vedoucí k jihovýchodu, aby sledovaly, kam nás balón odnese.

„Nezvedneme to?“ zeptal se Kesner.

„Tenhle typ moc na výšky není. Čím výš, tím je míň efektivní a tím má taky větší spotřebu plynu. Navíc bychom byli ve výši řekněme deseti tisíc stop pro naše pronásledovatele zcela jasně viditelní a mohli by nás sledovat tak dlouho, dokud bychom nesedli. Dokážeme-li se udržet co možná nízko, máme jistou šanci, že se nám je podaří setřást.“

176

Pokývl.

Sestoupili jsme tedy až na padesát stop a klesali jsme stále, až koš málem česal vršky keřů, Linda rychle otevřela ventil. Blížila se k nám rychle červená stodola, Kesner na ni ukázal a výstražně křičel.

Konečně nabral balón stoupání a přenesli jsme se přes hřeben střechy, minuli jsme silo a opět, protože hořáky bez ustání šlehaly plameny, jsme se vznesli do výše pěti set stop.

„Zatracené zášlehy," řek jsem. „Musíte to pouštět v kratších intervalech."

„Tak si to zkuste sám!" řekla Linda a přenechala mi místo u hořáků.

Vzal jsem to. Zpočátku mi přicházely žádoucí reakce vždy pozdě, zkrátka bylo znát, že nemám praxi a nedokázal jsem zášlehy správně načasovat. Ale postupně jsem byl lepší a úspěšnější. Vystoupal jsem proto trochu výš a našel hasák, abych vyměnil prázdné láhve za plné. Asi míli od nás bylo vidět, jak se ženou na silnici, paralelně běžící se směrem našeho letu, naši pronásledovatelé, zvedajíce za sebou mračna prachu jako následek jejich divoké jízdy. Nechal jsem balón znovu klesnout. Blížili jsme se k nějaké velkofarmě, na jejichž pozemcích pracovala v pravidelných odstupech řada traktorů. Jejich osádky nám mávaly na pozdrav.

Kesner ukázal znechuceným posunkem ruky na balón, jenž kazil naši strategii. Vznášel se nad námi, zachytil zřejmě rychlejší vzduchový proud, ale blížil se k nám rychle, dohánějte tak náš původní náskok. Měl dýňově žlutou a zelenou barvu, protínanou bílými pruhy. Nebylo pochyb, že pronásledující vozy ho sledují zcela bez problémů. Chystal jsem se vyklonit z koše, abych na jeho osádku zavolal, že se má držet stejně nízko jako my. První se však ozvala Linda, která rozpoznala, kdo v balónu je.

„Hej! To je přece Bob Prasák! A sám! Přece tam není sám?!" Začali jsme křičet všichni najednou:

„Musíš letět níž, jinak se jich nezbavíš! Hej, leť níž! Desi, níž!"

Ale on nás naprosto ignoroval. Nechal jsem znovu náš balón klesnout. Bob Prasák se nějakou chvíli držel v naší výšce, ale pak začal stoupat zase nahoru, vlevo od nás. Svým manévrováním mě zaujal tak, že jsem si včas nevšiml vedení vysokého napětí v naší letové dráze. Vysoké montované stožáry a pavučiny pro věšených kabelů mezi nimi se rychle blížily. Nevěřil jsem, že

177

se přes vedení dostaneme, ani kdybychom zažehli konstantní zápal. Zařval jsem: „Připravte se na přistání!“

„Ne!“ řval Kesner. „Viděl jsem dobře, jak nás sledují. Jsou tam za těmi stromy.“

„Musíme dolů. Okamžitě!“

Trhl jsem lankem pro otevření manévrovací výpuste ve stejné chvíli, kdy se Linda vrhla k hořákovému ventilu a s hukotem vyšlehly plameny. Byli jsme příliš vysoko, než aby se mohl ve vršku balónu zatažením za červenou šňůru otevřít deflační otvor. Vrhl jsem se k Lindě, abych jí odtrhl ruku, ale byla příliš silná. Začali jsme znovu stoupat. Pár desetin sekundy předtím jsem se rozhodl v jediném okamžiku. Než jsme znovu začali nabírat výšku, byl balón v nejnižším bodě dráhy. Vrhl jsem se přes okraj, zaklátil nohama ve vzduchu a pustil se tak, abych padal dolů tváří ve směru letu. Kdybych měl přísahat na všechny bible, co jsou na světě, řekl bych odhodlaně, že jsem padal do hloubky dobrých čtyřiceti pěti stop, současně jsem se ovšem pohyboval vpřed rychlostí nějakých dvanácti mil za hodinu. Dole pode mnou, jak jsem si stačil kupodivu povšimnout, byla tmavohnědá oranice. Letěl jsem dolů volným pádem a snažil jsem se máváním rukou udržovat jakousi stabilitu a uchovávat si přehled o tom, kde je dole a kde nahoře. Pokoušel jsem se přitom využít všeho, co jsem znal o pádu, uvolnění a následných kotoulech. Zákony pohybu tvrdí, že těleso padá volným pádem rychlostí čtyřiceti stop za jednu sekundu, ale můj pád na mě působil dojmem až příliš dlouhé sekundy. Dost možná, že je to tím, že průměrný člověk postrádá vhodnější a častější příležitosti trénovat pády ze střechy čtyřpatrového domu.

Přistál jsem na chodidla, udržuje si mírný náklon vpřed. Při nárazu jsme sevřel hrudník, sklonil hlavu na prsa a vystrčil ramena dolů a vpřed. Ucítil jsem, jak se mi poroučí pravé koleno. Dopředná síla mě vytočila do kotoulu přes rameno. Vytočil jsem obrátku přímo na nohy, což nebylo mým úmyslem a pak jsem – stále hnán dopřednou silou – zkoušel udělat několik prudkých skoků vpřed. Odešlo mi však to pravé koleno a mé tělo předehnalo nohy. Výsledkem byla dlouhá šipka přímo na břicho, která mi nakrátko

vzala dech. Ústa a zuby se zabořily do hlíny. Přivítala mě špinavě hnědá hlína kukuřičných řádků.

Narovnal jsem se a zalapal po dechu. Když jsem vypliyoval hlínu, viděl jsem, jak balón míří přímo na vodiče vysokého napětí. Ačkoliv mu bylo ulehčeno o mou hmotnost a nabral tak

178

ostřejší úhel vzestupu, pořád to bylo málo. Mířil přímo na dráty. Zpětně jsem došel k názoru, že vzestupný impuls nebyl pro Kesnera tím nejlepším. Ryčení šlehajících plamenů umlklo. V dalším okamžiku z koše vypadla kymácející se postava. Měla před sebou nějakých – odhadem – sedmdesát stop volného pádu. Byla to sice malá, tvrdá, atleticky stavěná a nervní žena, ale výška byla příliš velká. Navíc jí nepřispělo to, že ji Kesner vyhodil z koše ve chvíli, kdy byla v pohybu. Pokoušela se pád stabilizovat, roztáhla paže a nohy jako pták – později jsem se dozvěděl, že dřív provozovala parašutismus – ale měla taky na stabilizaci málo času. Udělala tak pouze jedinou obrátku a udeřila o zem v nešťastném úhlu dolů hlavou. Během tisíciny sekundy měla zlomený vaz, ještě dřív, než její tělo padlo do hlíny. Zato Kesner začal stoupat. Modré plameny z hořáků s řevem šlehaly prakticky bez ustání do vrchlíku. Stihne to? Zdálo se, že ano, když náhle koš a lana narazily přímo do vedení. Vzduchem zazněl ohromující třesk jako od protitankové střely, kmitly koncentrované modré blesky a pak bylo vidět obrovskou oranžovou kouli, jak vybuchly zásobníky na plyn. Oranžová a nachová koule téměř vzápětí roztavila plášť s karmínovými a modrými pruhy.

Vzduchem dolů padala sprška trosek a mezi nimi v plamenech se svíjející panák. To, co zbylo z Petra Kesnera, spadlo pod vodiče vedle zčernalých zbytků deformovaného koše. Nárazem plameny zhasly a po malé chvíli se ze zbytků balónu už jenom vznášel lehoučký dým. Ale po nějaké chvilce se plameny začínaly objevovat znovu. Viděl jsem, jak za vodiči výš vlevo odnáší od místa katastrofy vítr pryč dýňově nažloutlý a zelený balón. Proti obloze jsem zcela zřetelně rozeznával horní půli postavy Desmina Grizzela. Stál nehnuté v tvrdém pletivu koše a shlížel pozorným pohledem na vše, co se odehrálo dole pod ním.

Postavil jsem se a snažil se přitom moc nezatěžovat pravou nohu. Z výbuchu jsem byl ještě oslněn a z uhasínajících bledých plamenů na Kesnerově těle se mi dělalo mdlo. Ztichlá Linda tyto nevalné pocity ještě umocňovala. Z jakéhosi nejasného popudu jsem napřáhl ruku za odlétajícím Desminem Grizzelem, ztrácejícím se v ranním nebi v dálce. Postřehl můj pohyb a zamával mi.

Zaslechl jsem vyjící motory aut pronásledovatelů. Rozhlédl jsem se, abych si našel místo, kam se skrýt. Ke vzdálenému stromořadí jsem už utíkat nemohl, odbelhal jsem se tedy blíž k místu, kde leželo Lindino tělo, uložil se tam bez dlouhého přemýšlení tváří dolů a hrabal jsem oběma rukama jako pes. Zavrtá –

179

val jsem se do hlíny jako červ. Nakonec jsem si pak tvář vtiskl do hlíny tak, abych mohl dýchat z vyhrabaného otvoru. Jako vrchol lsti jsem pak udělal následující věc. Peněženku, kterou jsem rychle vytáhl z kapsy, jsem si uložil pod tvář do vyhrabané jamky. Hlína byla cítit vlhkem a úrodností. To už sem dobíhali pronásledovatelé. Dupali v v měkké hlíně a lapali dech.

„Kristepane, Tede, podívej se tady na tu ženskou!“

Někdo odkašlal, slyšel jsem dávivý zvuk a následné pleskání zvratků. Jiný pak řekl:

„Omlouvám se hoši, to byl ten smrad.“

V té chvíli jsem se zhluboka nadechl a zadržel dech.

„Možná, že támhleten je ještě naživu.“

Ucítil jsem, jak mi něčí ruce prohmatávají kapsy. Pak se stáhly pryč. Ozval se hlubší podrážděný hlas. „Co to děláš, Benny?“

„Nic.“

„Dej od něho pryč ty ruce!“

„Něco má tady kolem krku, na řetízku.“

„Řekl jsem ti: běž od něho dál!“

„Okay, okay, okay. Co s tebou je?“

„Tede, pojď sem. Hošani, podívejte se. Myslím, že nejrozumnější bude, když se vrátíme do města a budeme držet jazyk za zuby…“

„A co ten balón, co je ještě nahoře?“

„Jdou po něm jiní. Tady to se nám trochu vymklo z rukou, nezdá se ti?“

„Všichni se nějak moc rozvzteklili. Viděl jsem Wickera, jak zabil takového malého starého chlapa. A bylo úplně jasný, že to udělal záměrně, a taky mu to nikdo neschválí. Taky nikdo nemluvil nic o tom, že by se mělo něco podpalovat. Davis šel k zemi, řekl bych, že to koupil tak, že toho bude mít dost, tvář měl plnou krve. Dva mrtvé navíc máme my a jeden další umírá – přerostlo nám to přes hlavu. Vemte na to jed, že za chvíli tady bude plno lidí od televize a novináři z Des Moines.

„Jen si vzpomeň, že nikdo nebyl proti, Lene. Bylo to za Karen a za Jamieho. Tak to brali všichni. A tady ti všichni byli špatní…“

„Spravedlnost nechť jest má, řekl náš Pán. Ale teď jsem toho názoru, že se musíme odtud vypařit, a to co nejrychleji.“

Už to vypadalo, že udělají, na čem se dohodli. Uslyšel jsem sice po chvíli zase nějaké hlasy, ale už byly tak vzdáleny, že jsem nerozuměl, co říkají. Věděl jsem, že exploze neujde širší po –

180

zomosti. Brzy tu budou jiní. Zvedl jsem hlavu a vylovil z díry svou peněženku. Viděl jsem že někdo na Kesnerovy zbytky naházel hlínu a uhasil tak doutnající plameny. Mé koleno si dalo říct a naskočilo zpátky do patřičného místa. Zůstala jen bolest a natažené šlachy. Ale chodit jsem mohl, byť v omezené míře a s velkou opatrností.

Jakmile jsem dospěl k oné aleji, kterou jsem si pamatoval ještě z pohledu z balónu, zjistil jsem, že sleduje úzkou asfaltovou silničku. Obrátil jsem se. Viděl jsem odlesky karosérií aut, stojících poblíž stožárů vysokého napětí. Na poli se tam v jejich blízkosti hemžily nějaké postavy. Provoz na silničce nebyl žádný. Šel jsem, střídavě odpočíval a znovu šlapal vpřed.. Dostal jsem se na křižovatku, kde mě naložila nějaká tlustá paní do své dodávky, vystlané ovčími kůžemi, a odvezla mě do Rosedale Station tam, odkud bylo nejblíž k předpokládanému místu dnešního natáčení. Jak zastavila, policisté na ni mávali, ať jede dál, ale já jsem vystoupil. Teprve pak popojela. Mladý policista mi řekl:

„Tato oblast je uzavřena.“

Ukázal jsem mu rukou na svůj vypůjčený buick a ukázal mu klíče. Vzal si je ode mne, přesvědčil se, že skutečně pasují do jeho zámku, načež mě ještě požádal o nájemní smlouvu. Vytáhl jsem ji ze schránky na rukavice, a on žádal ještě průkaz.

„Mimochodem, co se tady děje?“

„Jak to vypadá, tak peklo. Jak to, že vaše auto je tady a vy jste byl pryč?“

„Nechal jsem si tady vůz stát, protože jsem se včera vracel do města s někým jiným. Když jsem se chtěl pro něj vrátit, nemohl jsem se sem dostat.“

„Kde jste spal na dnešek?“

„V hotelu Rosedale Lodge.“

„Patříte k těm filmařům?“

„Kdepak,“ odmítl jsem to a ze spodního dílu peněženky jsem se vytasil s kopií strojopisu dopisu od Lysy Deanové pro Kesnera. Policista si dopis pečlivě četl, pohyboval si přitom sám pro sebe rty. Byl mladý, udělaný do šířky a pěkně při těle. Červené tváře mu jen kvetly, bradu měl porostlou červenavým kučeravým vousem.

„Ta Lysa Deanová,“ řekl, když dočetl, „fakt jí to pálí. A nepostrádá vtip. Byla tady, když mi bylo asi čtrnáct let. Dodnes si pamatuju ty její kozy, byl jsem z toho celý pryč. Vypadá to, že pořád je na tom moc dobře. Jaká je ve skutečnosti, pane McGee?“

181

„Velice plachá osoba, která je na odchodu do důchodu, pane. Veškerá sexparáda byla jenom hra.“ Než odpověděl, povzdechl si. Pak řekl: „Člověk nikdy neví…“ Vrátil mi dopis.

„Docela mě mrzí, že jste mi to řekl.“

„Co jste tady hledali?“

„Nechtěli vy jste dát něco s těmi balóny do televize?“

„Doporučím jim, aby to nedělali. Nehořelo tady?“

Zůstali jsme stát a hleděli přes pole do dálky. Dost z těch aut a soukromých nákladáků, které jsem tady viděl včera, bylo pryč. Na místě teď horečnatě pracovaly dva televizní zpravodajské týmy, které se vyptávaly lidí v terénu, kamery točily zářivý plášť vypuštěného balónu, povalující se na zemi, a vedle něj ležící převrácený koš..

„Pokoutně tady natáčeli pornokazety," pane McGee. Přiměli nějaké mladé lidi z okolí, aby s nimi na tom spolupracovali, platili jim za to a nechávali si to podepisovat. Nebylo by to bylo vyšlo najevo, kdyby se jedna holka a její kluk – tu holku k tomu přinutili taky – tedy kdyby se ti dva nezabili v autě. Její kamarádka se z toho sesypala a svěřila se s tím, co se tady dálo.

Tady to je křesťanská bohabojná komunita, pane McGee. A dnes ráno se jako důsledek toho všeho v těchto místech objevila velká parta kamarádů Karen Hatcherové, aby tady těm chlápkům dala za vyučenou. Provedli to ovšem trochu příliš horlivě; zavřeli jsme do chládku dvanáct mládenců z vyšších tříd středních škol. Tři jsou v nemocnici, na zbytek je vydán zatykač. Přímo na místě byli dva mrtví, dva od těch filmařů, další to s nejvyšší pravděpodobností nepřežije. Ti… nájezdníci rozbili a spálili hodně drahého zařízení tady na těch vozech. Podařilo se nám zjistit, že tady vzala za své spousta natočeného materiálu.

A malou chvíli před tím, než jste přijel, přišla hláška, že dva nebo tři se potkali na svém útěku balónem s vedením vysokého napětí, někde jihovýchodně odtud. Jiným se podařilo v těch balónech uletět včas, ale moc jich asi nebylo. Víte, těžko říct, kdo na tom nese základní vinu. Opravdu to není jednoduché. Prozradím vám, že jeden ze zatčených je můj mladší bratr."

„Z toho, co slyším, je mi to všechno moc líto."

„Billy by ani za celý svět nešel někoho zabít. Povím vám, že jednou jeho pes spadl z podkroví a zlomil si páteř. Táta tehdy říkal, že je na Billym, aby starého Dommera sám zastřelil, ale on

182

prostě nemohl. Nebyl na to, opakuju vám. Jistě, to mu bylo dvanáct; musel jsem to tehdy udělat místo něho sám."

„Podle všeho se jim to tady vymklo z rukou," mínil jsem.

„Hodnotíte to úplně přesně, pane. Přesně tak to bylo. Když nechtěli, aby se tady potloukali lidi, kteří tady nemají co dělat, bylo to přece okay, ne?"

„Jistě, to bylo okay."

„Oh, počkejte momentíček. Víte-li něco o těch pornokazetách, co tady tajně vyráběli, možná, že budete chtít s někým mluvit."

„Přijel jsem včera ráno, pane. Všechno, co jsem viděl, byly balóny.“

Pokývl hlavou.

„Okay. Můžete vypadnout.“

18. KAPITOLA Svět spěchal létu vstříc.

Již v květnu mi uvedl Vennerman koleno do správné pozice, takže začátkem června jsem už mohl znovu chodit slušným tempem. Ale zatím najeden zátah tak nejvíc míli. Každý večer jsem cvičil se závažím, které bylo elastickou páskou připevněno k mému kotníku. Natáhnout – výdrž – spustit…

Uprostřed června nastalo několik dnů tak horkých, že sama Florida působila tak, jako by chtěla spálit každého, kdo se jí jen opováží dotknout. Anne Renzettiová přijela z Naples. Nyní si upřesňovala seznamy věcí, které si chtěla přivézt k plavbě na Srdcové sedmě, kterou jsem jí slíbil. K dlouho očekávanému vyúčtování nákladů se dostavil Ron Esterland, který přijel ze Seattlu, kde jak uvedl, se zabýval nezbytnými doplňky a změnami pro velkou výstavu svých obrazů. Měly být jako putovní výstava vystavovány v muzeích, případně si je měli zapůjčovat jednotliví sběratelé.

Meyer se zastavil po ránu. Začal u velkého kastrolu italské masové omáčky, v poledne se vrátil zkontrolovat to, a navečer potřetí, v době, která byla nejpříhodnější pro přátelský drink. Při té příležitosti se vytasil s dostatečným množstvím bardolina. Sešlost to byla velice dobrá: Ron a Annie byli na sebe očividně pyšní.

„Víte, že jste byla možná tím nejšťastnějším stvořením, které se vyskytlo u toho zkornatělého starého vola?“ řekl v jedné chvíli Anne Ron.

183

Odpověděla mu: t

„Doted mu za cosi vděčím: naučil mě odvádět perfektní práci, naučil mě snadněji zvládat povinnosti, než mi to šlo dřív. A naučil mě soustředit se na podstatu věci. Říkával…“

„Já vím…“ opáčil Ron. „Říkával, že na konstruování lopaty jsou nejpovolanější kopáči, že…“

Všichni dohromady jsme snědli těstovin více, než měl jeden každý z nás původně v úmyslu, a tak nadešla vhodná chvíle, abych

vytáhl svůj notes s výdaji a prezentoval vše Ronu Esterlandovi. Prošel vše očima a zeptal se s pozvednutým obočím:

„To je všechno?“

„Snažil jsem se: letenka první třídy, lístky z půjčoven aut, steaky. Ale jaksi to vzalo předčasný konec.“

„Minulý týden jsem viděl Josii. Ale držel jsem se přístupu, že by nemělo smysl říkat jí, že jste pátral po příčině smrti starého pána jako službu pro mne.“

„Jak vypadala?“ ptala se Anne.

„Ale ano. Strašně se jí však stýská po Petrovi. Zmínila se, že kolovaly nějaké nejapné drby o něm a o Romole, ale že ona ví svoje. Prý by ji ani jeden ž nich nebyl schopen takovým způsobem podvádět. Měla hodně napilno. Vypracovávala s někým z agentury přednáškový plán, předávali jí právě materiály.“

„Přednášky? Bude přednášet?“ vykřikla Annie. „Josephina Laurantová?“

„Inu, vypadá to tak, že Petr Kesner se stane něčím jako idolem kultu,“ odpověděl Ron. Meyer odešel na nějakou chvíli na svůj starý trojstěžník John Maynard Keynes a vrátil se s několika výstřižky z malého literárního časopisu. Cituplně se nám z nich jal předčítat.

„Snad je ještě příliš brzy na to, abychom se snažili zhodnotit trvalou hodnotu všeho, čím Petr Kesner přispěl do pokladnice filmového umění. V samém centru malého patetického tělesa jeho díla zanechává nám dvě malá, vitální, ale zemitá a současně jiskřivá a jadrná epická dílka, pojednávající o bajkerech, stojících mimo zákon. Používal přitom experimentálních střihů a netradičních zorných úhlů; to se záhy metamorfovalo V klišé, nadměrně užívané producenty daleko méně solidních filmů, především akčních. Jeho tvrdé, dech beroucí partitury, odvážné využití tichých pasáží, exstencionální vztahy mezi individualitami obětí a individualitami predátorů nám zprostředkovaly specifický náboj, takže se nám do duše vkrádá pocit, že už jsme tady

184

jedenkrát byli – je to naší reakcí na promyšlenou realitu, která prostřednictvím umění budí ještě větší dojem reálnosti, než v jaké se jeví život samotný.

Mám pokračovat?“ zeptal se Meyer.

„Nu, nezastavujte se,“ vybídla ho Annie.

„Ve dvou filmech s velkým rozpočtem, které Petr Kesner režíroval a které komerčně neuspěly, je možno spatřovat pouze černé záblesky jeho brilance; podepsal se v nich neomylně na záběrech, které jsou jinak známy pro svou banalitu jako pouhé situační zápletky. Pravda o Kesnerovi jako umělci byla potlačována těžkopádnými úvahami lidí, vycházejících z jejich finanční moci. Obdobných lidí s omezeným obzorem vnímání, kteří věří tomu, že když film není úspěšnou imitací úspěšného Filmu, tak že s nejvyšší pravděpodobností sám nemůže být úspěšný…“

„…můžeme pouze snít o tom, jakým triumfem kinematografie by se stal Volný pád Petra Kesnera, kdyby ovšem nepodlehl zkáze v průběhu tragické konfrontace lidských vášní v samém srdci Iowy. Ti, jimž se dostalo privilegia tyto záběry zhlédnout, se všichni unisono vyjadřují, že v těchto záběrech dosáhl Petr Kesner tvůrčího vrcholu svých sil. Potvrzují také, že vyzrálým způsobem zacházel s vyzrálými tématy, vytvářeje tak takměř snovou rapsodii tvaru i pohybu. Jisté množství záběrů přece jen bylo zachráněno a nemůžeme je ovšem chápat jako pouhou snůšku sekvencí, zorných úhlů, létání balónů a hry barev, to vše s partiturou Anthony Allena a průvodním slovem blízké Kesne-rovy přítelkyně Josephiny Laurantové. Tato dáma během svého výkladu bude interpretovat jednu ze scén, které Petr Kesner napsal přímo pro ni. Osobnosti, stojící za tímto projektem, jenž samozřejmě pojímá i ty, kdo financovali Volný pád a jejichž finanční ztráty byly uhrazeny z obvyklých produkčních pojistek, tímto doufají, že s naším memoriálem velkého umění Petra Ge-ralda Kesnera vstoupí úspěšně do dění filmového festivalu v Cannes.“

„Ale ne…“ řekla Annie. „Byl opravdu tak dobrý? Nebo to nedocházelo jenom mně?“

Meyer se nehlasně usmál a zavřel složku s výstřižky.

„Dotkla jste se nyní, drahá moje, uměleckého hlavolamu. Není k němu řešení a přitom se ho snažíme stále najít všichni. Jak chcete v dnešní době intenzívní komunikace na všech možných úrovních rozeznat velký talent od velkého svinstva? Každý, kdo přichází v

úvahu, je tak dobrý, nebo tak mizerný, jak si to o něm ostatní chtějí myslet.“

185

„Josie s tím vyrukuje na velké turné,“ řekl Ron. „Naťukne si univerzity, časem dodá poznámky a cyklus otázek a odpovědí.

Náklady – patnáct set dolarů za záběr, což bude samozřejmě uhrazeno z federálních podpor pro další vzdělávání národa. Ona sama tvrdí, že to dluží vzpomínce na Petra.“

„Mám silné pochybnosti, že by ten film kdy pustili do oběhu,“ řekl jsem.

„Legenda teď alternuje to, co jinak by bylo slepičí epickou baladou,“ opáčil Meyer. „Ovšem nezapomínejme, že jsou ve hře taky ty zlomky nesmrtelnosti. Zaktualizovali a vydali starou věc jako novou, napsanou právě pro Lindu Harriganovou. Kaskadéři a triky: Autobiografie hollywoodské kaskadérky.

A taky je tady ta holka, ta, co lítala s těmi balonáři, jedna z těch ze Shenandoahu. Jakpak se jmenuje, Travisi?“

„Diana Fossi. Nepotkal jsem ji nikdy. Je to ta, co ji praštili páčidlem na pneumatiky do bederní páteře. Ted po ní pojmenovali jednu větší akci na mezinárodním mítinku: Přespolní maratón Diany Fossiové. Ona sama tam bude na invalidním vozíku a na konec předá vítěznému týmu pohár.“

„Co se stalo s těmi hochy, co to všechno spískali?“ ptal se Ron.

„Nic moc,“ vysvětlil jsem mu. „Problém byl jenom s tím zabitým kameramanem, s tím Mercerem. Nešlo to nikomu přišít. Nakonec to šlo všechno na konto toho kluka Wickera. Soud ještě neproběhl, ale myslím, že dostane delší pobyt ve vězení… Ostatním vyjednali podmínku. K hladšímu průběhu všeho přispělo i to, že jeden z kluků z města pár týdnů po incidentu zemřel po poranění mozku, které během šarvátky utrpěl. Očividně to přispělo k snazšímu řešení celé situace ve prospěch ostatních.“

Uvědomil jsem si, že nadešel čas, ve kterém musím cvičit. Nasadil jsem si návlek se závažím a posadil se na sedací soupravu vedle Annie.

„Co je velice zajímavé, tedy přinejmenším pro mne,“ řekl Meyer, „je produkce legend a mýtů. Vezměte si příkladně tuto

situaci: dobrá stovka profesionálů od novin, zástupci advokátních kanceláří a vyšetřovatelů se objeví v malém městě. Sama o sobě to byla story, v níž bylo obsaženo vše. K tomu přidejte dramatická úmrtí slavných osob, černou pornografii, vražedný útok davu; nikdo se neohlížel na to, kdo je či není vinen.

Z toho, co jsem se od tebe, Travisi, dozvěděl, jsem si poskládal, že hnán zoufalou finanční tísní, vyrukoval Kesner s nápa –

186

dem vyvíjet vedlejší činnost, což bylo možné s použitím studia v traileru. Angažovali se Mercer, Linda, Jean Normanova, Desmin Grizzel a místní mládež, trochu nucené. Kesner mohl produkovat pornokazety a Linda Harriganová s nimi létala do Las Vegas, kde je prodávala obratem ruky za hotové peníze."

„Ano, to odpovídá věcem, které jsem se dozvěděl od Joy Murphy-Whellerové, od té balonářky. A ta se to zase dozvěděla od Jean Normanovo, ta totiž nebyla tak omámená, jak si to ti ostatní představovali a přáli. Linda se snažila držet Jean pod vlivem psychofarmak: dávali jí hašiš, dexedrin a valium, což z ní mělo udělat psychickou trosku."

„Co se s ní stalo?" přerušila mě Annie. „Co se stalo s Jean?"

„Nic dalšího o ní nevím," odpověděl jsem. „Nemůžu ti o ní nic říct. Když jsem to odpoledne jel do Des Moines, věděl jsem, že bych si potřeboval s Joy o tom pohovořit. Vypravil jsem se proto do Ottumwy, vyhledal jsem ji a přiznal se k tomu, že jsem ji mystifikoval, ale že skutečná čenichající FBI by si ji skutečně našla, ať by to bylo v osobě Forganově, nebo někoho jiného. Můžu vám říct, že jsem ještě nikdy neviděl tak vzteklou ženskou; zuřila děsně. Něco se dozvěděla u oběda, věděla, že přijdou potíže, ale netušila samozřejmě, kam až to půjde. Ano, o smrti Karen Hacherové a jejího kluka slyšela. Řekl jsem jí tedy, že to byl ten incident, který všechen požár zapálil. Byla šokovaná z toho, že Kesner a Linda jsou mrtvi. Příběh mého posledního letu balónem ji fascinoval a třásla se hrůzou, když jsem jí líčil, co následovalo, když gondola balónu narazila na vedení vysokého napětí. Nakonec pochopila více než zpoloviny, proč jsem tam vlastně byl a co jsem tam hledal především, čímž se

vysvětlilo, proč jsem po ní chtěl, aby si myslela, že jsem někdo jiný, než jsem. Kupodivu jsme se pak rozešli jako přátelé.

Den předtím, než jsem šel na tu operaci s kolenem – to bylo v květnu – jsem jí odtud telefonoval. Říkala mi, že ji však nekontaktoval vůbec nikdo. Usoudil jsem, že asi proto, že všichni lidi, které uvedla, byli bud mrtví nebo nezvěstní: Kesner, Harriganová, Mercer, Grizzel.: Upřesnila mi jednu věc: Jean Normanova byla z moci úřední přemístěna někam blíž svému domovu, někam do Omany. Kontaktovala se předtím sama s některými skupinami balonářů a dozvěděla se, že Jean učinila několik výpovědí, jež bude možno využít pro podání žaloby na Desmina Grizzela. Balonáři potvrdili, že se Jean dává zase do pořádku, takže bude moct svědčit proti Grizzelovi u soudu."

„A máme tu legendu…" řekl Meyer.

187

„Bob Prasák zkorumpoval Mercera – aniž by o tomto činu •své kreatury měl filmový génius Petr Kesner povědomí – a taky tu kaskadérku. Linda potom naverbovala Jean Normanovou. Pro natáčení využívali přenosnou soupravu. Když nebyli přítomni Kesner, Josie a Tyler, vyráběli kazety a prostřednictvím Lindy je prodávali. Taky začala obíhat fáma, že k zabití Grizzela přispěla právě produkce pomokazet. Předpokládalo se tak, že se ušetří spousta času a starostí s případnou právní žalobou. On si totiž Grizzel se svým typickým monumentálním idiotismem, vůbec nezakrýval tvář, když se producíroval pro to natáčení. Byl prý děsně rád před kamerou. Jean Normanova je také dobře identifikovatelná, což chápu. Harriganová nosila stříbrnou masku. Ty amatérské talenty, které obstarali z Rosedal Station, není prý poznat žádný problém, takže řetěz důkazů je dost pevný. Jen tak mimochodem, fakt, že se exponoval Bob Prasák, jak hraje drsňáka, udělal ty kazety mnohem žádanějšími a líp se prodávají. V jediném veřejném prohlášení, které distributorovi povolili, než mu právníci nasadili náhubek, se hájil, že kazety získal od zprostředkovatele a že mu jím byly děje na nich pre-, zentovány jako předstírané znásilnění, což zjevně zabírá mimořádně úspěšně u takových, kteří vyznávají tvrdé porno. Je to opravdu hodně špinavý byznys.

Oběti přispívaly k vlastní zkáze, neboť bažily po báječném životě a jejich žádostivost je činila ještě dostupnějšími. Následně potom, stejně jako všechny ostatní oběti na celém světě, pomáhaly lanařit další oběti, neboť tím získávaly mylný pocit, že jejich vlastní ponížení nebude v tom případě tak velké.“

„Bože, Meyere,“ řekla Annie, „odkud tohle všechno máte?“

„Kupuje si ty potroublé noviny, které prodávají u pokladen supermarketů,“ napověděl jsem jí.

„Ovšem jenom proto, abych si zkontroloval, zda vnímám skutečně realitu,“ řekl. „A realita mi říká, že Desmin Grizzel žije a má se dobře…“

Ron Esterland se zamračil.

„Nemají žádný důvod zabít ho?“

„Proč?“ opáčil Meyer. „Chovají se a počínají si jako podnikatelské subjekty. Získaná hotovost se dělí, vyskytnou-li se problémy, nechají korporaci naoko padnout, přejdou do dalšího patra a založí novou. Přijde to daleko levněji a je to mnohem jednodušší, než iniciovat vraždu. Pornografie má pochopitelně vždy napojení na podsvětí. Najde-li se někdo, kdo má kuráž opakovaně kopírovat a prodávat jejich zboží, předpokládám ovšem, že

188

dokážou zorganizovat pompézní ukázku, jak nezdravé je pro dotyčného jedince něco takového dělat. Grizzel je ovšem relativně slavný člověk, jeho filmy se v současné době promítají v několika oblastech světa,– přinejmenším s japonským, italským, arabským a portugalským dabingem. Zabít známou tvář je velice riskantní věc, vzpomeňte si na případ Jimmiho Hoffa. Já si myslím, že když si dám dohromady všechno to, co jsem o Bobovi Prasákovi četl, že se nemýlím v tom, že žije. Poslední informace totiž uváděly, že nějaké děti našly kdesi v lese třetí den po oněch událostech balón. Bylo to jen několik mil jižně od mezistátní osmdesátky.“

„Vraťme se k tématu číslo jedna,“ řekl Ron a zamračil se. „Zabil mého tátu Grizzel?“

„Můj vnitřní cit pro obdobné věci mi říká, že ano. Zabil ho bud sám nebo s Curleyem Hannerem. Důkazy pro to ovšem nejsou dostatečné. Existují pouze dohady a útržky informací. Na Ellise

Esterlanda je nasměroval Kesner, i když možná, že nepřímo. Mohl se třeba jenom zmínit, že by to bylo fajn, kdyby Ellis Esterland zemřel dřív než Romola. Na jaký háček ho potom navnadili, aby jel sám do Citrus City, se už ani nedozvíme. Ale můžeme připustit možnost, že si chtěl zakoupit nějaký nelegální prostředek k utišení svých sílících bolestí. Podle všeho si tady před Annií nechtěl přiznat, že jeho bolesti nabývají takové intenzity, že už je bude zvládat jenom těžko. Když byla vražda dokonána, vliv Grizzela a Hannera na Kesnera pochopitelně vzrostl. Ale podařilo se mi vytáhnout z Kesnera pouze to, že přiznal, že Grizzel se zbavil Hannera. Případně ovšem, že v tom jeli taky mořští racci."

„Takže," řekl Ron, „dá se podle všeho předpokládat, že Bob Prasák, kalifornský bajker, se znovu ztratil v povykujícím davu jemu podobných, mezi těmi rytíři silnic v přilbách, kteří především chrání sami sebe?"

„Jeví se mi to jako hodně nepravděpodobné," namítl jsem. „Nemá zrovna obličej, který by vynikal nenápadností. Ta jeho bledá tvář s roztřepeným okrajem vousů a vystupujícími lícními kostmi; k tomu jeho mongoloidní očka… Stal se hereckým vzorem až pro mnoho těch, kteří si hrají na tvrdasy."

„Proberme si problém z jiného úhlu," řekl Meyer. „Může to pro nás být konstruktivnější. Připomeňme si, Travisi, co ti řekl o sobě: vlastní dům na pláži, motocykly, kabriolet Mercedes a taky balík akcií. Nějaký právník se má zabývat jeho očistou od něčeho, čeho se dopustil dřív. Jenže teď je najednou na útěku a

189

všechny tyhle hračky jsou nepoužitelné. Ale: je obvinění z jeho pohledu dostatečně vážné na to, aby se vůbec ukrýval? Co když se jenom kryje stále vzrůstající Kesnerovou autoritou a hájí se tím, že pouze plnil jeho příkazy. Travisi, když vy dva s Kesne-rem jste si tam v té jeho ložnici konfrontovali své názory – nemohl mít druhý den Kesner dost času probrat to s Grizzelem?"

„Jistěže mohl."

„Dobrá… a co když Grizzel ze svého zvláštního vztahu ke Kesnerovi podle možností těžil a využíval Kesnera vždycky, když potřeboval, aby z toho něco káplo? Co by řekl Grizzel'na to, že by se

Kesner chtěl z takového pro něho nevýhodného vztahu – třeba jenom málo – uvolnit?“

Zamyslel jsem se.

„Kdyby mu Kesner řekl, že zavraždění Esterlanda nebylo zrovna čisté, že já po tom jdu a že se snažím zjistit, jak vlastně Hanner umřel…“

„A pak byl Grizzel svědkem scény, kdy ses Kesnera zbavil, kdy se zbavils jeho poukázky na obědy, jeho hrdiny, chlapa, který jemu, Grizzelovi dopomohl ke slávě a prachům.“

„Jenže já jsem se ho nezbavoval.“

„To nemohl vědět: tys vyskočil, ta ženská vypadla a Kesner vlítl do elektrických drátů. A jemu potom zamávals…“

„No, podívej… to je jenom nejasné podezření, že je to on, kdo Esterlanda zabil.“

„Jenže jak on má vědět, co víš a co nevíš doopravdy? Jak může vědět, zda při tom neudělal někde nějakou moc důležitou chybu. Nebo že ho někdo neviděl?“

„Tak… někdo ho viděl,“ řekla Annie. „Curley Hanner.“

Nastalo ticho. Využil jsem odmlky v hovoru a jal se procvičovat své koleno. Všichni na mě zírali jako v mírné hypnóze.

„Nejspíš by změnil tedy vzhled,“ navrhl pak Ron.

„Má huňaté obočí?“ zeptal se Meyer.

„Hodně. Veliké, černé a jako kartáč, už mu ale sem tam šediví. Ale proč?“

„No, může si oholit hlavu, vousy i obočí, ovšem ty jeho oči zůstanou stále stejně povědomé; ale tomu by částečně mohly odpomoct brýle, nejlíp zrcadlovky. A kdyby radikálně změnil styl oblékání…“

„Stále se ukrývat?“ zeptala se Annie se skepsí v hlase.

„Je to možnost. Nebo případně alespoň na tak dlouho, než se postará o vyřešení problému té holky, té Normanovo… A pak ještě kvůli jedné věci: bude potřebovat najít tebe, Travisi. Musí

190

si ověřit, co víš či nevíš. Případně – pro jistotu — se nemusí s žádnou otázkou obtěžovat…“

„Fajn perspektiva! A jak by mě měl najít?“

„Prostřednictvím Lysy Deanové přece.“

Ustal jsem v ohýbání kolena uprostřed pohybu. Annie se mimovolně zahleděla ven do tmy a podvědomě jaksi přikrčila ramena. Ron zamračeně zíral upřeným pohledem do země. Do toho řekl Meyer optimističtějším tónem:

„To byla jenom taková hra. Prastará a pořád vážená hra – co kdyby?“

Za trochu delší dobu po jejich odchodu mne Anne přiměla, ať rozsvítím a ještě jednou zopakuji svůj pokus dovolat se Lyse Deanové, tentokrát přístrojem u lůžka. Přivinula se blíž ke mně a oba společně jsme poslouchali vyzváněcí tón. Než jsem to položil, nechal jsem přístroj vyzvánět nejméně patnáctkrát.

„To nedává smysl,“ řekla zamyšleně Annie. „Lidé jako ona mají přece záznamníky – musí je mít.“

„Nemají je možná v soukromí. Volají-li ji přátelé dálkovým hovorem a nedostanou odpověď, vědí, že není doma. A ušetří za poplatky.“

„Tomu sám nevěříš.“

Natáhl jsem se a zhasl světlo.

„Jistě.“

„Kdybys tomu věřil doopravdy, nebyl by sis tak přehnaně jistý. Nechtěl nás Meyer trochu vyděsit?“

„Meyer rád tipuje lidi. Nemá na to ostatně špatný nos. Ale on sám by byl první, kdo by uznal, že něco přehnal.“

„Lysu Deanovou znáš dlouho?“

„Kdysi dávno jsem jí pomohl z bryndy.“

„Když tam jels v dubnu, vyspal ses s ní? Nechápej to jako otázku ze žárlivosti, nic ti nevyčítám. Můžeš si dělat, co uznáš za vhodné. Dobře to víš. Ber to jenom jako hloupou ženskou zvědavost. Je to pitomá otázka, nemusíš na ni odpovídat. Myslím to asi tak nějak: roky ubíhají a ona vypadá, že je čím dál hezčí.“

„Nespal jsem s ní.“

„Chtěls?“

„Možnost tam byla.“

„Dala by ti?“

„S tím bych si nelámal hlavu.“

„Víš, lhát bys neměl. Mně ne.“

„Já vím, Annie, má lásko.“

191

„Můžeš mě obejmout maličko silněji?“

„S radostí.“

„Mám takový nejasný pocit, že venku se něco děje, co není v pořádku. Něco, co nás kamsi vtahuje.“

„Nic zlého se nestane…“

„Ale jak to, že ten telefon stále jenom vyzváněl? Říkals přece, že služebnictvo bydlí i u ní přímo v domě.“

„Zřejmě to u nich nezvoní, může to být speciální privátní linka. Spi, Annie, miláčku.“

„Dobrá, pokusím se.“

„Mysli na svůj hotel. Můžeš počítat beránky…“

„Jeden, dva, tři, čtyři, pět…“

„Tiše.“

„Ach,..“

19. KAPITOLA

To byla samozřejmě nedělní noc z jednadvacátého na dvaadvacátého června. V pondělí ráno se Annie rychle osprchovala a oblékla – musela se vrátit ke svým povinnostem v hotelu, f •

Zatřásla mnou, abych se probudil, a odešla do palubní kuchyňky, aby připravila topinky a párky. Zatímco tak činila, poslouchala malé kombi-rádio Sony, jež mi věnovala. Obsahovalo AM, FM, vějíř na kazety a malou černobílou obrazovku. Naladila v televizi pořad Dobré ráno, Ameriko! a po malé chvilce přiběhla za mnou, ať se jdu podívat. Než jsem se stačil nasoukat do županu, valná část zpráv odezněla. Zkusil jsem CBC a NBC a podařilo se mi během pár minut chytit celou relaci. Nebo alespoň její větší část, prezentovanou těmi po ránu optimistickými hlasateli, kteří s entusiasmem pomrkávají a dávají najevo svou ranní rozjařenou veselost, přičemž jim ani tolik nevadí, že mluví o nejrůznějších hrůzách.

„Záhadou zůstává zmizení Jean Normanově z rehabilitačního střediska pro drogově závislé. Brunetka Jean Normanova létala s balóny a její výpověd měla být rozhodující pro obžalobu Desmi-na

Grizzela alias Boba Prasáka. Jmenovaný po incidentech na lokalitě ve státě Iowa, k nimž tam došlo v souvislosti s natáčením filmu Volný pád, je stále ještě na svobodě. Připomínáme, že zatímco režisér Kesner tam produkoval svůj ztracený epos, souběžně se ve stejných místech natáčely pornografické filmy.

192

Jean Normanova, která měla v ústavu povolen zcela volný pohyb, měla být za necelé dva týdny propuštěna do péče rodičů, a to natrvalo. Nebyla však k nalezení právě včera, v době, kdy ji rodiče přišli jako obyčejně navštívit. Do pátrání byla zapojena policie, která zjistila, že Jean hovořila přes kamennou zídku asi kolem druhé hodiny odpolední s neznámým mužem vysoké postavy. V těchto místech byla nalezena krevní stopa na hraně kamene; rozborem krve bylo zjištěno, že je stejné krevní skupiny, jakou měla slečna Normanova. Po předložení fotografií pacientovi, který byl svědkem rozhovoru Jean s neznámým, se tomuto nepodařilo na fotografiích identifikovat Desmina Grizzela.“

„Ten Meyer je jasnovidec,“ řekla Annie. „Zavolej Lysu Deanovou.“

„Ted je u ní půl čtvrté ráno. Zavolám jí později.“

„Okay. Tedy později. Ale nezapomeň zavolat laskavě i mně a říct mi, zda jsi ji dostal k telefonu, ano?“

„Máš mé slovo.“

„Chceš černou topinku, nebo zuhelnatělou? Co koukáš tak nabručeně, Travé? Jsou na světě horší věci. Tahle měla být moje. S tvou začnu, až se vrátíš zpod sprchy.“

Krátce po třetí hodině jsem znovu zkusil vytočit číslo Lysy Deanové. Vzala to po druhém zazvonění.

„Ahoj, to jsem já – McGee.“

„Ty hnusný nevděčný darebáku! Zapomněls rychle, že jsem tě ke Kesnerovi dostala já, co? Klidně jsi mě nechal v’nevědomosti. Netušila jsem, zda tě zabili nebo spálili… nebo jestli se ti podařilo pláchnout v balónu. Kde jsi, k čertu?“

„Fort Lauderdale.“

„Když všechny ty pomyje vyplavaly na hladinu, byls v Iowě?“

„Jistěže. Hodně pozornosti mi věnoval tisk. Byl jsem toho názoru, že tebe nebude moc zajímat, jak to všechno navazovalo. Jinak ovšem tvůj nápad, jak do toho prokličkovat, byl skvělý, přijmi dodatečně poděkování.“

„Měls být vděčný a moc teda nebyls.“

„Myslel jsem, že jsem ti dodatečně pěkně poděkoval.“

„Jistě.“

„Dovol, abych ti svěřil, proč tě volám. Máš momentík čas?“

„Mluv!“

„O. K. Bob Prasák je stále na svobodě a vypadá to, že se nejen dohmátl skutečnosti, že Norma má proti němu svědčit, ale že si zjistil, kde je, a už ji asi stačil i odklidit. Nebudu zabíhat do zby –

193

tečných detailů. Ten chlap má, nebo si alespoň myslí, že má velice nutkavé důvody, aby vyhledal mou maličkost a prorazil mi lebku. Jediná cesta, jak se může ke mně dostat, vede podle všeho přes tebe, tedy pro něho. Viděl totiž ten tvůj dopis Kesnerovi. Zhodnotil bych to zatím tak, že doposud koncentroval síly a nyní je už zase v akci. Podle všeho tě poctí návštěvou.“

„A..?“

„Lee… je pravděpodobné, že se ti pokusí klást otázky naprosto nevybíravými způsoby, neboť mu půjde o to, aby odpovědi dostal za každou cenu.“

, „Nějaký přerostlý motocyklový vandrák, co touží osahávat ženským zadky, mi nemůže nahnat strach, miláčku. Víš, nemám, abych tak řekla, žádný důvod tě milovat nebo mít alespoň ráda, ale na druhé straně zase nemám žádný důvod, proč bych o tobě měla poskytovat informace. Zvlášť podobným individuím. Takže můžeš být klidný: mamina nedovolí velkému surovci, aby obtěžoval malé duchaplné děťátko jménem McGee.“

„Sakra, Lee. Uvědom si, že Grizzel zabil Ellise Esterlanda, že zabil Curleyho Hannera a pravděpodobně už taky v těchto chvílích k nim můžeme přidat i Jean Normanovou.“

„Oh,“ opáčila ztichlým hlasem.

„Volám tě proto, že to cítím jako svou chybu, že jsem tě dostal do nebezpečného pásma, a mrzí mě to. Nepřemýšlel jsem s

dostatečným předstihem. Uvědomuji si v té souvislosti, že jsem ztratil několik žen, neboť jsem byl příliš pomalý, příliš hloupý a příliš neopatrný. Tentokrát chci bít na poplach včas. Mohla by ses na nějakou dobu, řekněme, vzdálit?“

„Je mi líp tady. Mám tady své korejské manžele a sakramentsky dobrý a taky drahý bezpečnostní systém. Dám si pozor.“

„Poslechni: objeví-li se u tebe, řekni, mu, kde mě najde. Potřeboval bych ho vidět…“

„Jsi si tím zcela jist?“

„Bude to mnohem jednodušší, než… než ztratit tebe.“

Rozesmála se. Když jsem ji přesvědčil, aby mi důvod svého smíchu vysvětlila, řekla:

„Zlatíčko, nemůžeš přece ztratit to, cos nikdy neměl…“

„Dej všem, kteří hlídkují v tvé oblasti, na vědomí, ať se k tobě podívají častěji než obyčejně. Řekni jim, že ti dal výstrahu nějaký potrhlý chlápek.“

„Což se právě děje, takže lhát vůbec nebudu.“

„Ber mě laskavě vážně, ano?“

194

„Miláčku, už dvakrát jsem se o to pokoušela. Nezabralo to ani jednou…“ a se smíchem zavěsila.

Obratem jsem zavolal do Eden Beach Annii. Musel jsem pár minut čekat, než ji odněkud přivolali k aparátu.

„Ano? Anne Renzettiová…“

„Právě jsem domluvil s Lysou.“

„Fajn. Mám vždycky radost, když nějaká moje pesimistická předtucha nevyjde. Odjede? Mohla bych ji schovat tady u mne – do té doby, než by ji někdo poznal. No, mohlo by to trvat i jedenáct minut… hloupý nápad, uznávám. Moc ráda bych ji poznala; mám už takový pocit, jako bych ji částečně stejně znala.“

„Myslím, že si to vzala k srdci a bude opatrná.“

„Dobrá, jsem ráda.“

Zamkl jsem a vydal se dolů do doků k Meyerovu trojstěžníku. Majitele jsme na palubě neviděl, ale ve stejné chvíli jsem ho postřehl, jak se blíží unaveným, lenivým krokem, evidentně z pláže, a usmívá se na plná ústa.

„Něco se vyvedlo?“ zeptal jsem se jako reakci na jeho úsměv.

„A… dobré odpoledne! Ptáš se, zda jsem zabodoval? No, v určitém ohledu ano: na pláži bylo plno. Samá ta vytáhlá mladá holka, zkrátka jedna z vln letní invaze. Všechny byly z Daytonu, z Ohia. A taky všechny řádně upřímné, opálené a všechny přiměřeně zvědavé. Víš, shlukly se tam kolem mořského plže a z opovržením se koukaly, jaký že je ošklivý. Vmísil jsem se do té jejich diskuse: pohovořil jsem o způsobu jeho života, o jeho obranných mechanismech, zmínil jsem se, v jakém prostředí nejčastěji žije, připomněl jsem jeho přirozené nepřátele a tak. Ke svému velkému potěšení jsem zjistil, že ta sešlost byla dost vzdělaná. Čtou, ač by to jeden nepředpokládal. Doopravdy čtou skutečné knihy. Všechny četly Buněčný život. Vypadalo to dokonce, že jsou odhodlány číst i v budoucnu. Hovořily o tom, že všechny je asi silně ovlivnil nějaký kantor z veřejného školského systému. Tedy, podle mého názoru to musí být velice přesvědčivý chlapík s hodně silnými argumenty.

U národa, který se z valné Části zmítá ve funkční nevědomosti, hraničící s negramotností, který upadá – nebo už upadl? – do předžvýkané stupidnosti televizní stoupy, to člověka zahřeje u srdce, ne? Jo, potěší to, když zjistíš, že existují – sice malé, ale přece jen – skupinky mládeže, které mají vyspělejší pojem o tom, jak může chutnat originální myšlení. A které vědí, že psané slovo je jediným možným prostředkem pro podání kompletní

195

koncepce z jednoho vědomí do jiných a které opakovaně cvičí své mozečky a posilují je.

Jednoho dne, Travisi, tyhle mozky budou řídit svět namísto toho, aby tříštily výkladní skříně a rozbíjely se navzájem. Nebudou podpalovat auta, aby se samy seberealizovaly. Tihle jedinci si nebudou potřebovat ventilovat své frustrace podobnými záležitostmi. Myslím, že se ale ani nestanou obětmi oněch plácanin, kterým někteří říkají sociální vědy. Silné autonomní vědomí je jejich formujícím nástrojem přesto, že současný systém našeho vzdělávání se ho snaží otupit, jak to jen jde.“

„Ano – jak jsi již řekl, mistře…“

„Jak? Ano, omlouvám se, promiň… slyšeli jste lekci číslo osmdesát šest C.“

„Už to víš o té holce z Omahy, o té Normanově?“

Usadili jsme se do hlubokých plátěných židlí v nitru lodi John Maynard Keynes.

„Sledoval jsem polední zprávy,“ opáčil obratem. Pozvedl se a otevřel přiklop do podpalubí, kde zmizel, aby se vzápětí vrátil se dvěma přiměřeně vychlazenými láhvemi Dos Equis. Hned se ze své láhve napil pořádným douškem, pak si otřel ústa hřbetem své těžké chlupaté ruky a řekl: „Počítám, že tělo se najde dřív nebo později.“

„Lysa Deanová je v pořádku, hovořil jsem s ní před chvílí. Upozornil jsem ji, aby byla ostražitá, a myslím, že si ještě zajistí důkladnější ostrahu. Poradil jsem jí taky, že bude-li s ní Bob Prasák mluvit, ať mu řekne, kde mě může najít.“

Po chvíli jsem si všiml, že Meyer znehybněl a zahleděl se do prázdna. Zdálo se mi, že se zabral do svých myšlenek tak důkladně, že nevěnoval prakticky žádnou pozornost mladé ženě, která kolem nás proplula, oděna jen v miniaturních provázko-vých bikinkách, v sandálech s vysokými podpatky, nesouc na hlavě pyšně velký růžový slaměný klobouk. Prošla kolem nás a pokračovala dál v tom oslnivém bílém horku pálícího odpoledne.

Konečně zatřásl láhví s pivem, vzdychl a dopil zbytek.

„O Grizzelovi jsou k máni standardní informace: Vyrostl na okraji pouště v kalifornském Riversidu v neúplné rodině. Matku zabili v nějaké uřvané noční hádce na parkovišti a děti byly přiděleny různým dětským domovům. Další dráha vede z děcáku do polepšovny, pak do káznice a do kruhu nám známých bajke-rů, stojících mimo zákon. Je dobrý mechanik, obstojný jezdec, ale od samých začátků rváč. Směřoval k omezenému cíli; pak

vstupuje do jeho života Petr Kesner. Obrátil se na něho a na Hannera, aby hráli v jeho filmu. Napřed to chápali jako žert, stali se Bobem Prasákem a Senátorem, jenže pak začali animovat záběry, přicházeli s návrhy pro produkci a tak dál a tak dál. Stojí to ve všech magazínech pro fanoušky. Vyneslo jim to slávu a jistá část Ameriky je učinila na čas svými kultovními hrdiny. Stačily dva filmy a spolu s nimi Talk Show, pak autogramiády, veřejná vystoupení na mítincích

bajkerů, na jejich závodech a nejrůznějších soutěžích. Přidaly se nějaké epizodní role v televizních seriálech a druhořadých filmech.“

„Sám o sobě ši Desmin Grizzel četl v tisku, jak se shodou náhod změnil jeho život. Jak ho vynesli z rozsáhlého bahna obyčejných lidí a posadilina vrchol hory. Mohl proklamovat, že zahlédl záři samotné Štěstěny a že už nikdy nesklouzne na šikmou plochu své předchozí životní dráhy.

Samo o sobě je něco podobného vždy nesmírně populární a přitažlivé téma. Myslím, že Desmin Grizzel začal shledávat zálibu v jistotách, když se vyhneme slovu vážnost. Už mu taky táhlo na čtyřicítku.

Tehdy prokázal Kesnerovi malou špinavou službu a pak začíná jemu a Josii pouštět žilou. Chce z toho vytřískat tolik peněz, kolik jen půjde. A jistí se: dům na pláži, auta a motocykly, navíc ten právník, co pro něho pracuje ohledně zahlazení starých restů.“

„Pomohl asi taky Kesnerovi sehnat peníze na projekt jeho nového filmu. Starého kamaráda Hannera shodil z útesu a odstranil tak jednou provždy hrozící nebezpečí. Postoupil na osobního Kesnerova poskoka a dostává se k tomu, aby pro něho vyřizoval věci, které by mohly být pro bývalou hvězdu snad trochu ponižující. V souvislosti s těmi pornofilmy uspokojil svou touhu producírovat se před kamerou a taky mohl vybít své sadistické nutkání. Neuvědomil si přitom ovšem, jak je pro něho do budoucna nebezpečné, že neuchoval svou tvář na filmech v anonymitě.“

„A náhle bylo všechno v nenávratnu: viděl, jak Kesner umírá, a viděl, jak tys ho přežil. Téměř na dva měsíce se stáhl někam do ústraní. Mezitím na něj vydali zatykač, který visí na všech poštách. Vznesli proti němu žalobu jak federální, tak tu v Iowě. Jaký může mít teď záměr do budoucna? Nemá prakticky žádnou možnost vrátit se někam do bezpečí, nemá zázemí, které by si ho vážilo, nemá nic. Mýtus kolem něho se zhroutil a rozpadl. Bývalí fanoušci jsou titam. A někdejší bajker mimo zákon je zase

197

196

tam, odkud ne tak dávno vyšel. Společnost ho vyzvedla na výsluní, aby jím záhy mrštila zpět, a to bez jakékoliv možnosti

návratu. My ovšem víme, že Grizzel není typ, který by se šel sám oznámit. Je typem predátorského zvířete – velkého, hřmotného, mrštného a… krutého. Fakt, že na nějakou dobu musel ustoupit, ho v důsledku činí ještě nebezpečnějším. Krouží kolem, neboť nepochybně změnil svou identitu, aby dostal alespoň relativní možnost pohybu.

Vidím to tak, že všechno to, o čem jsme mluvili, pro něho nese náboj dramatického podtextu. Možná, že vše pojímá z pozice zrazeného jedince, který si chce vyřídit a uzavřít svůj účet s těmi, kteří ho podle jeho názoru podrazili. Chce to udělat dřív, než se ho zmocní smečka. Ti, co ho zradili, jsou Normanova, Joya Murphy-Wheelerová, Lysa Deanová… a ty. Pravděpodobně ovšem další jiní. Ze štvanice, kterou chce uspořádat, může vnímat především animální uspokojení, vyostřené a oslazené tím, že s největší pravděpodobností jsou to poslední činy jeho života."

„Meyere," řekl jsem. „Víš, že každému nemůžeš vlézt do jeho vlastní hlavy."

„To vím. Ale můžu se snažit dostat co nejblíž."

„Taky ho mohla ovlivnit celá řada jiných podnětů, všechno to na něho mohlo zapůsobit tak, že jeho duševní stav nemusí být v úplné rovnováze. Některé jeho skutky můžou být jenom zoufalým kopáním kolem."

„Pravda."

„Musím se pokusit kontaktovat se taky s Joyou."

„To by nemělo celé věci uškodit," odpověděl.

Ale její číslo jsem nemohl najít. Musel jsem si ho vyžádat na informační službě a pak vyčkávat, zda bude doma z práce. Zatím jsem si v hlavě sumíroval všechno, co bych jí rád řekl. Tehdy ve mně vzbudila upřímný a otevřený zájem. Vybavil jsem si její ne-záludný úsměv, kterým reagovala na mou radost z právě skončeného letu balónem.

Hlas, který se v telefonu ozval, zněl křehce a nezávazně:

„Haló?"

„Je tam Joya?"

„Ne. Kdo volá?"

„Travis McGee, Florida."

„Vy jste byli přátelé?“

Minulý čas užitého slovesa mi zmrazil krev v žilách. „Kdo jste?“

„Jsem Alpha, její sestra. Co jste jí chtěl, pane McGee?“

198

„Můžu s ní mluvit?“

Jakýmsi nejasným instinktem jsem cítil, že má otázka je nevhodná a nemístná.

„Ne, pane. To nepůjde – včera měla pohřeb. Ona… ona zemřela.“

„Co se s ní stalo?“

„Nejste někdo další od nějakých novin..?“

„Ne, nejsem. Lítal jsem s vaší sestrou v balónu.“

„Ano, do toho létání byla celá blázen, milovala to. Vždycky říkala, že to stojí za veškerou námahu a obtíže, co kolem toho musí překonat. Já… já jsem to viděla jinak… Připomíná to, že je to další věc, kterou budu muset prodat: její podíl na tom stupidním balónu.“

„Jste vykonavatelkou závěti?“

„Tak něco v tom smyslu. Ona se už hodně dávno rozvedla, děti neměla žádné. Vrátila se tehdy sem a žila sama. Kolikrát jsem jí říkala, že by tak sama bydlet neměla, vedla k ní jenom obyčejná polní cesta, po které mohly za den projet nejvýš dva naklaďáky a někdy ani to ne.“

„Co se jí stalo?“

„Stalo se to osmnáctého, to bylo minulý týden ve čtvrtek. Pokaždé ráno, než odjela do práce, vždycky běhala. Pokud nebylo moc špatné počasí, vstala, navlékla se do tréninkové soupravy a běhala dost tvrdým tempem. Běhala spíš delší trasy. Když se vrátila, osprchovala se, posnídala a odjížděla do práce. Víte, udržovala se ve výborné fyzické kondici. S sebou si na ty běhy brávala Bruna, to je yorkshirský teriér, ale jen způli a měl lidi rád.“Bruna už nenašli. Zavolala mě jedna její kamarádka, když se neobjevila v práci, ani tam nezavolala. Domluvila jsem se s Alanem, pracuje v obchodě, a jeli jsme k ní spolu.

Dovnitř jsme se dostali za použití mého klíče. Plynový hořák běžel nastaven na minimum, voda v konvici na kávu byla vyvařená.

Oblečení, které si chtěla vzít na sebe do práce, leželo na posteli. To bylo kolem poledne. Odpoledne ji už hledalo dobrých padesát lidí, kteří ji taky našli. Ležela ve vysoké trávě nedaleko od domu, snad čtvrt míle. Někdo ji umlátil, taky byla znásilněná. Tvář měla úplně rozbitou, kolem krku měla utaženou jednu nohavici od její joggingové spoupravy. Tráva kolem byla podupaná a hodně zválená, jako kdyby tam spolu zápasila zvířata.

Ptali se pak v okolí, v celé oblasti, hledali někoho, kdo tam v té době mohl vidět někoho cizího.

199

Víte, pro mne je to hrozná ztráta. Je to hloupé, ale skoro jsem ráda, že máma umřela už vloni a že se toho, s Joyou, nedožila…“

„Podezřelí..?“

„Nevím, ale řekla bych, že ne. Včera po pohřbu jsme – myslím já a Alan – mluvili s jedním Alanovým kamarádem, který s ním chodil do školy. Má teď zaměstnání, které nějak souvisí se zákony. Říkal nám, že by s její smrtí mohly mít souvislost ty věci, k nimž došlo v Rosedale Station. Jenže, pokud vím, Joya odtamtud zmizela ještě dřív, než k těm věcem došlo.

Tady si všichni myslí, že to udělal nějaký vandrák, nějaký pošuk, takový nějaký vagabund. Víte stejně jako já, kolik je v poslední době šíleného násilí všude kolem nás… No. Jsem tady teď proto, abych sbalila její věci.

Jak jste říkal, že se jmenujete?

McGee. Ach, bože… málem bych řekla, že jí vyřídím, že jste volal. Musím to položit… budu zase brečet…“

Večer jsem hovořil v mém hausbótu s Meyerem. Nastínil jsem mu své pochybnosti, které se vztahovaly k profesionálnímu přístupu pana Forgana.

„Měl jsem s Kesnerem rozhovor, který následoval po jeho odchodu. Kesner mi řekl, že ví od Forgana, že paní Murphy-Wheelerová podala stížnost na to, že se u Kesnera točí pornofilmy.

Občan, který upozorní úřady, jimi má být chráněn do doby, než je ochoten vypovídat pod přísahou…“

„Možná, že jí ochranu poskytli. Nebo to Forgan nebral vážně. Je možné, že si myslel, že se setkává s někým, kdo dostal padá-ka a snaží se vyrovnat si účty.“

„Okay. Jenže ten idiot, který to Grizzelovi řekl, když seděl s ním a Jean Normanovou, jsem byl já.“

„Kdybys o tom nebyl mluvil ty, určitě by to, Travisi, udělal Kesner. A pravděpodobně dřív, než tys uviděl Grizzela. Snažil by se ho varovat před Forganem a jeho partnerem, kteří se tam rozhlíželi. Bereš na sebe imaginární vinu, asi jako když Asiat sbírá plody bavlníku.“

„Joya byla velice schopná a spokojená ženská. Moc se jí dotklo, jak využili Jean Normanovou. Snažila se, aby došli trestu, a proto ji myslím někdo zabil.

Okay, Meyere, v pořádku. Já to nezavinil.“

V půlnočních zprávách pak ohlásili, že v policejní akci, k níž bylo podnětem hlášení kapitána jednoho remorkéru, vylovili z Missouri zle zřízené nahé tělo. Patřilo Jean Normanově. A ještě

200

dodatek, že úřady nevylučují souvislost mezi vraždou Jean Normanově v neděli a vraždou Joy, k níž došlo ve čtvrtek poblíž Ottumwy. Policejní služebny celé středozápadní oblasti přijímají jakékoliv informace o možném pobytu Desmina Grizzela. Policie začala zastavovat bajkery v devíti státech a klást jim nejrůznější otázky.

„Ano, to je jeden ze způsobů, kterým se mohl pohybovat,“ schválil to Meyer.

„Nevím dobře, může-li podstoupit riziko jakéhokoliv cestování s tím jeho až moc dobře známým ksichtem.“

„Přišel na něco, co mu to umožňuje,“ řekl Meyer. „Vzpomeň si na Jean Normanovou: šla by k zídce v ústavu, aby hovořila s Desminem Grizzelem? Šla by mluvit s někým, kdo ji děsí v hrůzyplných snech? Ne… Vsadím se, že neměla tušení, s kým jde mluvit, až do chvíle, kdy ji popadl a vytáhl přes zídku do křoví.

Dovolila by Joya, oblečená na svůj běh, aby se k ní připojil Desmin Grizzel?“

„Své rozměry nemohl změnit. Má proporce útočného obránce: šest stop dvacet, hmotnost odpovídající, větší břicho.“

Chvíli jsem uvažoval.

Pak jsem zvedl telefon a volal Lyse Deanové. Její místní čas byl asi deset hodin večer. „Zase ty?“ ozvala se. „Podívej, mám návštěvu.“

„Slyším…“ řekl jsem. „Nezaberu ti moc času, okay?“

„Oč jde?“

„Bob Prasák si přispíšil. Dostal se už na tělo dvěma lidem, kteří měli dobrý důvod dávat si na něho pozor.“

„Myslíš tu ženu z Omahy a tu druhou z Iowy?“

„Dobře, vidím, že máš přehled. Lee, nechci tě tím unavovat, nevím, zda stejně tolik stojí i o mě. Nevím, jestli chce riskovat natolik, aby musel sám sobě přiznat, že mu přeskočilo. Ale znám jeho rozměry.“

„Velký starý hoch.“

„Neměj důvěru k nikomu, kdo takové rozměry bude mít. Ať je to chlap, nebo ženská, on je schopen se převléct za kohokoliv, co těm jeho rozměrům bude vyhovovat.“

„Budu si myslet, žes mě varoval.“

„Můžu k tobě přijet a působit tam coby ochrana.“

„No, to je lákavé… ale ne, díky.“

201

20. KAPITOLA

Čtvrteční noviny přinesly půdorys domu Lysy Deanové… Malými černými křížky byla označena místa, kde byla nalezena mrtvá těla.

Neznámá osoba uchopila velkou silou zahradníka v zátylku a mrštila s ním do bazénu. Útlé Korejce, která nám servírovala salát a čaj, vrah proťal kuchyňským sekáčkem na maso vaz takovou silou, že byla mrtvá dřív, než její tělo kleslo na podlahu.

Lysu Deanovou neznámý dohonil pouhých několik stop od tlačítka poplašného systému, které bylo instalováno poblíž, postele v koutě její ložnice. Podle dosud známých faktů se to odehrálo ve středu dvacátého čtvrtého dopoledne, kolem jedenácté hodiny. Je známo, že Lysa Deanová ten den s nikým netelefonovala.

Tečkovanou čarou bylo vyznačeno, že do objektu byl vetřelec vpuštěn zahradníkem předním vchodem, vzápětí on sám, nebo s pomocníky zavraždil zahradníka v blízkosti zadního vchodu do kuchyňského traktu. Následně útočník, nebo útočníci usmrtil služku, která připravovala snídani pro paní Deanovou: tomatovou šťávu, suché toasty a čaj. Pak prošel, nebo prošli domem. Narazili na Lysu, která zrovna opustila místnost, kde se převlékala. Pronásledovali ji, polapili, vhodili na postel, vyrobenou na zakázku, kde ji zvířeckým způsobem zneužili a mučili. Polámané prsty, rozbité zuby, podlitiny po celém těle. Tato hrůza trvala celou hodinu, která byla poslední v jejím životě, teprve pak ji někdo zbavil života tak, že jí vtiskl hlavu mezi polštáře a udusil ji.

Nechyběly zde odkazy na vrahy z Mansonovy skupiny, což , ovšem nemělo žádnou vnitřní relaci.

Komentáře v úvodnících a v televizi se zmiňovaly o drogách, terorismu, pornografii a přidávaly k tomu fakta o bezzubých zákonech, zranitelnosti prominentních osobností, celkovém úpadku morálky a všeobecném poklesu hodnot.

Články na dalších stranách přinášely úvahy o dlouhé Lysině filmové a televizní kariéře, o jejích sňatcích a rozvodech, o poctách, které obdržela, a taky o jejím životním stylu. Jiné listy obsahovaly komentáře lidí, s nimiž kdy spolupracovala, anebo pracovala pro ně.

„Je to smutná a bolestná ztráta. Doufejme, že ať to byl kdokoliv, kdo se dopustil tak strašné věci, neujde spravedlnosti.“

„Byla nesmírně vitální, pohotová, vtipná. Pro televizi je to velká ztráta.“

202

„Lysa Deanová byla nestydatě smyslná žena. Snažila se užívat život plnými doušky a vyžívala se v tom, že je právě Lysou Deanovou.“

„Ať se podíváte kolem sebe, kam chcete, vidíte stejnou reakci: horečný nákup zámků, řetízků na dveře a poplašných systémů. Člověk by nevěřil, jaká panika ovládla město. Je to asi tak, jako by se navrátily zpět dny, kdy zde řádil se svými společníky Charles Manson.“

Jeden úvodník vyjadřoval svůj podiv nad tím, že vůbec bylo možné, aby jakákoliv podezřelá osoba unikla pozornosti občanské i policejní hlídky. Současně ale připomínal, že bylo mnohem snazší vniknout do objektu ve dne, než by tomu bylo v noci. Například zásobování probíhá v místě za denního světla. Je dost nápadné, že na rozdíl od málo bezpečných sídlišť v blízkosti Lysina bydliště není žádné centralizované kontrolní místo, kudy by byl veden veškerý provoz.

Ovládl mě pocit určité bezradnosti. Určitým způsobem ho ale pomohly rozptýlit ty mnohé tváře Lysy Deanové, z nichž se dalo vyčíst mnoho uměle předstírané přetvářky, póz a falše. Najednou jako bych nebyl schopen identifikovat tu jednu jedinou ženu, která byla zavražděna. Promlouvalo ke mně současně mnoho matoucích odlišných pojetí, což mě tehdy přimělo, abych odmítl jít s ní do postele v obou případech, které byly mezi námi pro tuto eventualitu vytvořeny. Z její strany jsem ovšem o souhlasu nepochyboval. Pociťoval jsem jakýsi specifický odpor, když jsem se pustil jednoho večera do osudové hry se směsicí neznámých tváří.

Lysa byla velice živá, to ano, bylo s ní fajn, ano – ale neznal jsem ji. V mé paměti vyskočila zasutá vzpomínka: dost možná, že nejblíže k pochopení vnitřního světa Lysy Deanové jsem byl ve chvíli, kdy jsem na pár sekund osaměl v její malé projekční místnosti a měl možnost zhlédnout její sbírku pornokazet a uvidět obsah ploché zásuvky, kde odpočíval supervibrátor. V samé hloubce její duše podle všeho vládla mrazivá a neuvěřitelná samota.

Našel jsem si v notesu číslo do Oázy Teda Blaylocka. Ozvala se Mits.

„Kdo? Moment, zavřu si dveře, venku je moc velkej hluk. Tak. Kdo jste říkal, že jste? Ó, McGee! Hej, jak se daří?“

„Jak se vede tobě?“

„Čím dál stejně. Řeknu ti, že je tu hroznej kravál. Rejdí tu velký stavební mašiny.“

203

„Co tam dělají?“

„Spoustu věcí: ploty, zed, dráhu pro letadla a nějakou malou elektrárnu. A nic mi nechtějí říct. Ale s těma manímama, co na tom

makají, jsou tu teď prima kšefty. Byznys s motorkama se rozjel taky. Dividendy dostals? Ne? Já v pondělí. Pět set na ruku a ještě šek, prý za to, že to vedu, než si najdou manažéra. Kazatel mi říkal: – Do daní to neuváděj, děťátko! ¦– Je to prý na útratu.“

„Rád bych věděl, jak se s ním můžu kontaktovat. Když jsem zkoušel číslo Karma Imports v Miami, řekli mi tam, že v životě neslyšeli o nikom, kdo se jmenuje Kazatel, stejně jako o nějakém Amosů Wilsonovi. Zkoušel jsem Davisse Grudda a dostalo se mi poučení, že on nikdy Kazatele nekontaktuje, že Kazatel kontaktuje vždycky jeho.“

„Dobrá… já to jeho číslo mám pro případ, abych se ozvala, kdyby se tu začali motat okresní nebo státní inspektoři, kteří by chtěli být přesmoc dotěrní. Ale jestli to není žhavé, mohl by se na mne namíchnout.“

„Je to nutné, Mits, opravdu.“

Váhala, ale číslo mi dala.

Bylo to miamské číslo. Vytočil jsem je. Ozval se mužský hlas. Vyžádal jsem si Kazatele a ten přišel k aparátu poměrně rychle.

„Potkal jsem tě v Blaylockově podniku,“ ohlásil jsem se. „Ty a tvůj kámoš jste se mnou mluvili venku, jak byly ty boudy.“

„Jak to máš daleko k nejbližšímu veřejnému automatu?“

„Deset minut.“

„Jdi a podívej se, jaké má číslo. Až se vrátíš, řekni číslo tomu, kdo bude na drátě. Pak se tam vrať a čekej přesně půl hodiny odted, až to v automatu zazvoní. Kolik máš hodin?“

„Tři hodiny za jedenáct minut.“

„Jdou ti o dvě minuty napřed,“ a ve sluchátku se ozvalo klapnutí. Počínal jsem si podle uvedených instrukcí a záhy jsem čekal v automatu, umístěném do plastikové kukaně. Jak bylo sjednáno, zazvonil v určenou dobu. Vzal jsem sluchátko.

„Tady McGee,“ ohlásil jsem se.

„Jsi vytrvalý hrdina, čmuchale. Snaž se být vtipný, neboť si ukrajuju čas z něčeho, co má cenu většího balíku, než jaký jsi kdy v životě vydělal. A musím taky, pane McSrandičko, někoho poslat, aby otloukl o zed hlavu té malé Indiánce za to, že ti dala moje číslo…“

„Vytáhl jsem to z ní. Nebuď k ní krutý, Kazateli.“

„Kvůli čemu máš teda tak napilno, žes mě odvolal ze sjednané schůzky?“

„Poslyš, pamatuješ si, jak jsme mluvili o Bobu Prasákovi a o Senátorovi?“

„Jo, objevilo se teď sem tam něco o nich ve zprávách. Senátor měl havárku, že?“

„Dodal bych k tomu, že mu u toho někdo asistoval. Na vhodné silnici, bez provozu na dohled. A bez svědků. Vše, co zbývalo Bobovi Prasákovi vykonat, bylo to, že se mírně – ovšem nečekaně – opřel o Senátora ramenem. Zkrátka, že mu trochu pomohl.“

„Jméno stálo v novinách – Desmin Grizzel.“

„Mezitím jsem nabylj) řesvědčení, že to byl on, kdo ubil starého Esterlanda k smrti. Říkal jsem ti o tom.“

„Jakou má teď cenu?“

„Musíš k tomu přičíst tu vyrachanou Jean Normanovou, pak. jistou balonářku jménem Joya a ještě nezapomínej na filmovou královnu televizně kvizových show Lysu Deanovou. Plus korejské služebnictvo.“

„Je hezky vytíženej, ten starej bastard, co? Oni si myslí, že sejmul i tu dámu od filmu, jenže pokud by udělal i tohle, tak teda přešel na špatnou stranu. Dlouho jsem přemýšlel o tom, že jednou budu tak slavnej, že bych za ní mohl zajet a párkrát ji hezky obšťastnit. Ale abych neodbíhal. Takže, kámo?“

„Mám nejeden důvod předpokládat, že si to namíří do Lauderdale, veden úsilím provést mně něco podobného jako zmíněným.“

„Povede-li se mu to, doufám, že se o tom dočtu v novinách.“

„Pokud vhn, tak ty a Magor jste považovaní za samou špičku Fantasies. Vzpomínáš si na ten odznak, co jsem ten den měl na sobě? Nemám jisté právo požadovat na klubu pomoc? Jsem přece opravdu přidružený asociovaný člen.“

„Já osobně končím s tou motorkářskou žumpou jednou provždy. A taky končím s tím dětinským bratrstvem sráčů. Pokud potřebuješ ochranu, obrať se na poldy.“

„Řekl bych na to, že tvůj zájem o poldy je přece jenom o poznání menší než můj, ne? K čertu, jenže ten můj je větší jen o to

poznání, víc ne. Nepotřebuju, aby se do toho pletli. Potřebuju takové lidi, kteří Grizzela znají a mají k němu blízko z různých stran. Potřebuju jít na oheň s ohněm.“

„Zapomeň na to. Svý problémy si musíš vyřešit sám.“

„Než jsem se obrátil na tebe, zkusil jsem Davisse Grudda.*Už

205

víra, že od něho se žádné pomoci nedočkám. Ale jednu informaci mi dal: v poměrně krátké době se stanu majitelem poloviny Oázy. Budu mít možnost podniknout se svou půlkou, co uznám za vhodné, rozumíš?“

„A tak tě napadlo, že bys mě tím mohl trochu přitlačit ke zdi, že? Formuloval bych to lépe tak, že jsi ochoten kdykoliv vystrkovat lokty…

Jeví se mi to tak, že bude vhodné najmout někoho, kdo ti napraví hlavu.“

„Kdopak mluvil o tlačení ke zdi? Já skutečně nepotřebuju žádný podíl z toho motocyklového impéria ani z toho tetovacího salónu, Kazateli.“

„1 když to ponese pět stovek měsíčně? Nezdaněných?“

„Napadlo mě, že bys můj podíl nechal přepsat na ligu Gold Coast pro penzionované vedoucí pracovníky s dovětkem, že ten poloviční podíl nemůžou prodat. Kdyby se o to pokusili, připadl by zase mně.“

„Co je to za spolek?“

„Opravdu jenom to, co to říká v názvu: penzionovaní vedoucí pracovníci z velkého průmyslu, kteří dali dohromady malé podniky a nabízejí konzultace. Je jim známo vše o korporacích, o režijních nákladech a hlasovacím právu a veškerých dalších věcech. Všechnu svou činnost provozují jako hobby.“

„Krucifix, to se tam má motat tucet plesnivých hlav? To je nápad chorého mozku!“

„Ale kde. Ti z toho naopak udělají ziskovou organizaci…“

Kazatel se na chvíli odmlčel.

„Fakt je, že bych opravdu nechtěl,“ začal potom zvolna, „aby si kámové od Fantasies mysleli, že jsem odpálkoval žádost o pomoc od opravdu přidruženého a přijatého člena.“

„A k tomu by na druhé straně Mits byla ráda, kdyby jí patřila celá Oáza…“

„Myslím, McGee, že my dva se vždycky nějak dohodneme. Něco máme společného…“

„Co potřebuju, jsou dva pořádní tvrdaci, jeden aby měl výdrž, druhý hlavně ty svaly. Být to před pár lety, dělal bych hrdinu sám, ale tentokrát chci mít absolutní jistotu.“

„Mají to mít s sebou?“

„Mají-li na to zbrojní pasy, tak ano. Jestli ne, můžu je vybavit.“

„Tak ještě jednou, kámo. Abys věděl, nechal jsem si tě po tom nafem hovoru oťuknout. Dělals taková ramena, že to vzbudilo

206

mou zvědavost. Vím teď, kde bydlíš, jak žiješ… zabralo to mnohem míň času, než bys myslel.

Okay, pošlu ti tu nejlepší dvojici. Poslouchej: bude ti volat jistý Dismal Gristle, že měl nečekaně srdeční infarkt. Ale než ty lidi vyberu, musím mít jistotu, zda se do toho budou plést poldo-vé, nebo ne.“

„Ti dva mi budou stačit. Bylo by dobře, aby to zvládli v tichosti, jak to jenom půjde, a policii pak můžeme vynechat. Jak mi pomůžou, můžou zmizet.“

„Vypadá to fér. Mají přijít nenápadně?“

„Hlavně brzy. Kotviště F – 18.“

„Jo, ten starý hausbót, obtočený hadicí. Znám.“

„To snad nejsi ty,“ podivoval se Meyer, když jsem mu všechno vysvětlil.

„Vidím to podobně. Vloni jsem si vybral tolik štěstí, že by to bylo s podivem, kdyby mi nějaké ještě zbylo. Takže tentokrát počítám s tím, že nebudu mít žádné, nebo že mi případně všechno krachne pod rukama. Víš, já jsem s ním seděl u jednoho stolu. Svým způsobem vyvolává určitý dojem.“

„Něco jako Boone Waxwell?“

„Ano. Ale tenhle je větší, silnější, rychlejší… a co víc: má toho v hlavě míň, než měl Waxwell. Oplývá však navenek jistou dávkou vnější důvěryhodnosti – tu taky Waxwell neměl. Je taky bystřejší.

Podívej, Meyere, probral jsem všechny eventuality:

Josephinu Laurantovou hlídá policie. Je tu jakási, byť mlhavá možnost, že figuruje na jeho šílené listině.

Annii Renzettiové jsem poradil, aby se uklidila a aby v hotelu nezůstala ani nejmenší informace, ke kterým dobrým přátelům odjela na návštěvu. Jen tak, pro strýčka příhodu, víš přece, že když mluvíval s Kesnerem, mohla o ní padnout nějaká zmínka.

Zbývám já: chci posloužit jako návnada.

Tebe si nechávám v záloze do rezervy: oba nás bránit nezvládnu.“

„Myslíš, že bych u toho jenom tak postával?“

„Netvař se kysele. Je to chlap, který udělá bez nejmenšího zaváhání to, co pro nás není vůbec myslitelné… Takový má převahu nad námi oběma. Neber to jako kritiku, je to tak a je to dobře.

Devět z deseti běžných jedinců by neshledalo možným vrazit nůž bližnímu do břicha, i kdyby měli bezprostřední pocit ohrožení svého vlastního života.“

207

„Ty se ho chystáš zabít?“

„Budu-li muset… Když nepůjde zneškodnit ho, chci, aby tam byl někdo, kdo ho oddělá, jelikož si z mnoha různých důvodů nepřeju, aby se vydal na další toulky světem.“

„Asistenti“ se dostavili hned po setmění, asi hodinu potom, co Meyer odešel na svou výletní loď. Než jsem jim otevřel, prověřil jsem si je.

„Posílá nás Kazatel,“ řekl menší z nich. „Já jsem Gavin. Tady to je Donnie.“

„Jak jste se sem dostali?“

„Autem. Nechali jsme ho stát kousek odtud a zbytek došli pěšky.“

Zatáhl jsem závěsy v jídelně, abych mohl rozsvítit víc světel. Chtěl jsem si je důkladně prohlédnout. ,

Tvrdším dojmem působil Gavin; jako žokej, nebo kvalitní muší váha. V řeči užíval znatelného australského akcentu. Odhadl jsem ho tak na třicet let. Blond licousy mu sahaly až ke koutkům úst. Na sobě měl bílou košili volného mexického střihu, červené kalhoty tmavého odstínu a na nohou mexické sandály.

Donnie byl mladší, vytáhlejší a působil ospale a líně. Vlasy tmavé barvy měl sčesány přes čelo, pod nosem se pyšnil dlouhým převislým knírem. Oblečen byl v khaki košili, v šortkách, na nohou měl lehké běžecké boty. Nohy, ač opálené, působily tlustě a měkce.

„Víte, oč jde?“

„Kazatel říkal, že vás někdo chce oddělat. Vy chcete mít jistotu, že se to nestane,“ odpověděl Gavin. „Zbraně máte?“

„Donnie nemá nic. Já mám nůž.“

Nůž měl své místo mezi jeho lopatkami, umístěn ostřím vzhůru tak, aby ho mohl rychle bez časové ztráty uchopit a okamžitě vrhnout plným švihem paže. Je to taková francouzská móda; má-li v tom člověk letitou praxi, bývá to smrtelný zákrok.

Pozoroval jsem, jak si vedou s bouchačkami, jimiž jsem je vybavil. Z pouzdra u postele jsem podal Gavinovi Airwight Body-guard, Donnie vyfasoval ze skrýše v lékárničce můj kolt Diamondback. Seznamovali se s nimi, jsou-li zajištěny, otáčeli bubínky, prověřovali je naprázdno a pak zase nabíjeli. Já sám jsem si vzal automatickou pistoli devítku, k níž mi krabička nabízela celých čtrnáct dávek zásobníku.

208

Pak jsme přikročili k mému plánu.

Přiměl jsem je k opakovanému nacvičování, takže měli být schopni dostat se do svých skrýší dostatečně rychle, což mě maličko přivedlo do lepší nálady.

Na celé lodní přepážce bylo upevněno zrcadlo. Bylo to v konci krátké lodní chodbičky mezi dvěma místnůstkami s lehátky. Před nedávnou dobou mě navštívil mistr tesař, který přepážku posunul několik potřebných palců vpřed a udělal tak lodní schránku na druhé straně mělčí. Zezadu průhledné zrcadlo bylo opatřeno na jedné straně veřejí a drženo na svém místě úchytkou, již bylo možno uvolnit zasunutím kousku drátu do málem neviditelné dírky v pravém rámu zrcadla. Dovnitř teď může vstoupit muž, tahem za sebou zrcadlo vrátí a upevní ho jednoduchým otočením západky. Prostor má však hloubku pouhých dvanácti palců, takže se uvnitř neotočíte; z téhož důvodu je tedy třeba vstupovat tam pozpátku. Zato má ukrytý skvělou možnost pozorovat koridor před sebou a sám zůstává

neviditelný. Donnie se dovnitř pohodlně vešel, dokonce mu ještě zůstala malá rezerva.

Gavin si ozkoušel, že se slušně vejde do odkládací lavice s čalouněním nahoře, takže je to místo na sezení navíc. Lavici jsem vyprázdnil už před jejich příchodem. V lavici byl u podlahy malý otvor, což umožňovalo sluchovou kontrolu a částečný omezený výhled.

„Chcete mít jistotu, že budeme rozumět, o čem půjde řeč," vyjasňoval si vše Gavin, „jsme vaše ochrana. Půjde-li do tuhého, vylezem a sejmeme ho, bude-li to nezbytné. Nebo, půjde-li vám o krk, je naším heslem slovo ‚Kazatel'."

„Budu-li nucen heslo užít, pronesu je zvýšeným hlasem. A budu se snažit mizet."

„Jak ten maník vypadá? Je sám?"

„Počítám, že jste ho viděli v jeho filmech. Hrál tam Boba Prasáka."

Donnie promluvil hlubokým pomalým hlasem:

„Je to jenom herec, že jo?"

„Je to hlavně bajker mimo zákon."

„A vraždil ženský," řekl Gavin. „Já jsem to četl. Je to hnusnej zapráskanej buzerant. A je fakt napůl cvok?"

„Ano."

„Co proti vám má, McGee?"

„Přičítá mi smrt svého kámoše. Toho, co ho dostal do těch

209

filmů. Jinak ale nemyslím, že má moc rozumu. Řekl bych, že by mu asi dali z moci úřední papíry, že není normální."

„Kdy myslíte, že se objeví?"

„Včera byl ještě v Los Angeles. Má o něco víc než třicet hodin na to, aby se sem dostal."

„Jenže lidí mají povědomí o tom jeho ksichtu, ne?" řekl Donnie.

„Vím," řekl jsem na to, „že jednou s jeho kámošem projel skrz celé Státy za padesát hodin."; „Dobrý čas," opáčil Gavin. „Ale utahá vás to k smrti."

„Jestliže se to bude jevit tak, že bychom ho mohli dostat živého, byl bych raději."

„A předat ho zákonu?“

„Ano.“

„Okay,“ souhlasil Donnie. „Pokud z toho vynecháš nás dva. Budeme si to teda pamatovat. Bezpečnější by bylo ovšem oddělat ho v nejvhodnějším momentě. Jak dlouho budeme tady, než se rozhodnete, že už nepřijde?“

„Do soboly do večera?“

„Kazatel to nijak neomezil,“ řekl Gavin. „Takže, jak si budete přát, šéfe.“

„Máte už… ehm… nějakou předchozí podobnou zkušenost?“ zeptal jsem se.

„Bude líp, když se nás na takový věci nebudete vyptávat,“ odpověděl Gavin a drsně se koutkem úst pousmál. „Stravu máte doufám zajištěnou?“

„Zásob mám dost. A pitiva taky.“

„Ani Donnie ani já nepijeme – až po práci. Podívejte se, nemyslel jsem to tak, že bych chtěl zamluvit to, nač jste se ptal. Řeknu vám jenom tolik: k tomu, co máte na mysli, na jih od Atlanty byste nikoho lepšího nenašel. Okay?“

„Dělá mi dobře, že to slyším.“

„Bydlíte pořád tady?“ zeptal se Gavin. „Čím se jinak živíte? Jste už v důchodu?“

„Raději se nevyptávejte,“ usmál jsem se na něj stejným způsobem, jako on před chvílí na mě.

„No…“ zaváhal, „já jenom, že vám asi Kazatel dluží velkýho panáka. Já se nevyptávám, okay? Jenom jsem si dovolil malou poznámku.“

210

21. KAPITOLA

Sebemenší tlak na rohož, přes niž přicházeli lidé, vstupující na příd paluby lodi Srdcové sedmy tam, kde je zavěšeno zábradlí, spolehlivě zajistí, že západka, na níž je zábradlí upevněno, uvede do činnosti malý zvonek. Ozve se jemné cinknutí, jako u diskrétního telefonu v reklamní kanceláři.

Cinknutí zaznělo v pátek záhy po poledni. Ten pátek vypadal ještě víc horký než jiné dny, byl skoro dost horký k tomu, aby vodu v

přístavu jachet uvedl pomalu do varu a aby dokázal nadělat bubliny na laku navigačních přístrojů. Kov se rozpálil až příliš. Nebe shlíželo dolů hustým, doběla rozpáleným žárem. Větrák klimatizace, který předtím vyčerpal obsah mé peněženky, se v této kritické době se zasténáním odporoučel. Úzkými škvírami závěsů bylo vidět turisty v docích, jak se pomalu hemží sem a tam a pokoušejí se využít svůj čas.

V okamžiku cinknutí jsem byl právě v kuchyni, kde jsem si prohlížel obaly od konzerv. Gavin a Donnie byli v jídelně; zareagovali bezprostředně a tiše a rychle se přemístili do předurčených úkrytů.

Vlevo za opaskem jsem měl pod volnou košilí zasunutou pistoli tak, aby se dala tasit pravičkou. Existuje celá řada různých pistolnických škol, odvolávajících se na doby soubojů, sváděných pistolemi s křesadlovými zámky. Tehdy dominoval názor, že nejvhodnější je vystavit protivníkovi svůj profil, z pravé strany, neboť srdce je blíže k levé. Pistolnická škola měla svou vlastní mytologii, ta však fungovala k mé spokojenosti. Pistole umístěná vlevo totiž měla nejblíž k mé pravé ruce. Jakmile ji vytasím, můžu udělat obrat do podřepu a zacílit pro instinktivní dávku a přitom držet zbraň pevně oběma rukama. Asi jako muž, který střílí přímo od boku.

Sáhl jsem teď na pistoli přes košili, abych se ujistil, že je tam, kde má být. Pak jsem přešel volným krokem k zadnímu vchodu do jídelny, odtáhl závěsy a uviděl několik coulů přede dveřmi Meyerovu spolehlivou solidní tvář. Otevřel jsem dveře. Právě ve stejné chvíli, kdy jsem je otevřel dokořán, opožděné varování mnou prokmiťio jako blesk. S Meyerem něco nebylo v pořádku. Ustoupil jsem, aby mohl vejít. Jak vcházel, viděl jsem, že se pohybuje zvláštním pomalým a nejistým způsobem, jako by zapomněl dobře chodit. Na tváři mu seděl nejapný přihlouplý úsměv, jeho malé modré oči postrádaly všechen vnitřní jas.

Přímo za ním vcházel jakýsi starý chlap. Sehnutý, pokyvoval

211

hlavou a šeptal něco Meyerovi. Volná kůže na lesknoucí se lebce v mnoha záhybech, špinavá košile s dlouhými rukávy, dlouhé zamaštěné kalhoty a tenisky.

Přiměl Meyera, aby vstoupil do místnosti. Loktem za sebou zabouchl dveře. Uvnitř se narovnal do plné výšky a bezohledně odstrčil Meyera stranou. Uviděl jsem v jeho ruce pistoli, kterou předtím mířil Meyerovi na záda. Velkorážový derringer; čtyři nehezky vyhlížející krátké nábojnice.

Grizzel pak postoupil blíž ke mně a řekl:

„Nadzvedni si vpředu tu svou hezounkou žlutou košilku, ty sráči. Ale pěkně pomalu a zvolna."

Hlaveň derringeru, mířící svým ústím přímo do mého obličeje, vyvolala ve mně dojem, že skoro nedýchám. Grizzel přistoupil ještě blíž, sáhl levačkou za můj pas a vylovil tamodtud mou devítku. Dřepnul si pak i s ní, položil ji na podlahu a opatrně nohou odkopl do kouta, aniž by věnoval další pozornost tomu, kde skončila.

Vrhl jsem rychlý krátký pohled na Meyera. Bez komentáře. Občas se to ovšem stane každému. Domnívám se, že je to následek pevného, nezvratného přesvědčení, které vyplývá z vědomí faktu, že náš život se ubírá k blízkému konci. Výsledkem je jakýsi definitivní, konečný strach, který člověka zbaví jakékoliv schopnosti kontrolovat jeho pohyby a udělá z něho třesoucí se hmotu.

Důkladně to vymete vědomí, nenechá to žádný prostor pro sebemenší naději, zmizí víra v záchranu. Viděl jsem v životě už víckrát, jak tq postihlo dost a dost správných chlapů a vím, že většina z nich potom záhy umřela na tento pocit, většinou nějakým ošklivým způsobem. Ti, kteří neumřeli, zůstali nemálo poznamenáni na celý zbytek života; jenom výjimečně někteří zůstali stejní, jako byli předtím.

Kdyby se člověk vzbudil z blahého spánku, jsa probuzen suchým chřestěním mexického chřestýše diamantového, který se mu ve spaní na hrudi stočil do klubíčka, a teď pozvedá svou hlavu velkou jako pěst, z níž kmitá jeho pověstný rozdvojený jazyk, upadl by asi do obdobného stavu strnulé nekončící hrůzy.

„Změnil ses," pronesl jsem. Můj hlas zněl podivně dutě.

„Sedni si na podlahu!“ poručil Grizzel Meyerovi. Ten se posadil tak rychle a tak úslužně, až to zadunělo. Ale Grizzel zíral stále upřeně přímo na mě.

„Dal jsem dolů skoro sto liber. Snažil jsem se udržet to na devadesáti, ale nešlo to zastavit, Mám nejspíš něco uvnitř, co mě

212

tam vyžírá, hovňousi. Bez ustání, jak nože a oheň dohromady. Toho starýho prdocha, co sháněl na bolístku hašiš, jsem toho jeho trápení s rakem zbavil a sám jsem to chytl.

Nebylo to lehký, najít si mezi lidma k tobě cestu, sráči, ale jsem tady… Snad mi potom tvůj nejlepší kamarád na světě s tebou trošku helfne…“

„Proč sis vybral mě?“ zeptal jsem se ho.

Oči mu zůstaly pořád stejné, jinak ale nic.

„A proč ne tebe?“ opáčil. „Ty a Joya jste to Kesnerovi pojeba-li. A potom – končíme s pozdravem… Za pomoci trhlé Jean. Kdepak. Celou dobu mi podobní chytrouši dělali na hlavu. Ted je mou svatou povinností sejmout vás všechny; všechny, ke kterým se dostanu. Zatím jsem toho stihl dost, ne…“

„Včetně Senátora.“

„Ted není čas na zpovědi. Docela rád bych měl dost času na to, abych ti povyprávěl, jak jsem rozhodil nožky té tvé filmové královně. Byla by to parádní kazeta, hovňousi.“ Volnou rukou udělal pohyb ke svému rozkroku. „Mý péro neztratilo na váze ani jedinou unci a fungovalo stejně dobře jako vždycky…

Přál bych ti vidět Jeaniiny oči, když jí došlo, s kým k čertu vlastně mluví, kdo je to doopravdy ten starej kožnatej chlap s ufňukaným hlasem…

Ale držela se jako statečná holka, prala se ze všech sil. Víš, to mám nejradši, když narazíš na bojovnou, co se zkouší bránit.“

„Přesouváš se z místa na místo hodně rychle.“

„Zadrž, zadrž! Nemyslím si už, že mi pomůže tvůj nejdražší nejbližší kámoš, či jak se to obvykle říká. Jak vidím, nadělal si právě do kalhot…

Ale abys věděl, cestoval jsem na úrovni, sráči: dobrý zavazadla, pěknej vohoz, vždycky první třída. Ve venkovských obchodech se

pořád ještě najdou hotový prachy; když natáhneš ukazovák na spoušti, rychle kápnou, kde že je mají, na které poličce, i když jich nebývá nijak moc. Ale stačí to. Možná, že jich je tam víc, než si ty umíš představit. Zkoušel jsem to na motorce, ale po tom zhubnutí už mám kosti moc blízko kůži.

Tady to je můj pracovní vohoz, sráči.

Jsem neškodnej, starej přihrblej moula, co se potlouká kolem. Udělala se mi spousta vrásek, to taky pomohlo – je to od toho náhlýho zhubnutí."

Jeho oči neustále těkaly sem a tam. Hlídal si stále vše kolem mne, nedával mi žádnou šanci. Pak si prohlédl i vybavení.

„Potřebuju, sráči, aby ses pomaloučku položil na zem. Táák je

213

to správně. A trošku se posuň sem ke mně. Teď si lehni pěkně na záda – pomalu, pomalu. Hódnej hošíček."

Mžikem zmizel v kuchyňce a téměř vzápětí byl zpátky. V ruce držel jeden z mých porcovacích nožů na steaky.

„Nebudeš to skoro ani oítit, sráči."

Ostražitě se ke mně přibližoval. Viděl jsem, jak se za ním tiše a pomalu zvedá víko polstrované odkládací skříňky, viděl jsem, jak se Gavin narovnává, drže v ruce zvednuté nad hlavu svůj vrhací nůž.

Grizzel, který už byl těsně u mne, však podle všeho koutkem oka musel postřehnout jeho odraz v některém z okének do jídelny. Byl nesmírně rychlý. Bože můj, byl zatraceně rychlý! V jediném zlomku sekundy se otočil a vypálil ještě dřív, než dokončil obrátku. Prásknutí jeho výstřelu v malém uzavřeném prostoru bylo osudné, což se dalo poznat z chrčivého namáhavého zvuku, který vyšel z Gavinovy hrudi. Vydal ho ve stejné chvíli s výstřelem. Vzduchem něco prokmitlo jako blesk. Grizzel upadl s divným zaduněním na podlahu. Hroutil se uvolněně, jaksi nemotorně a jeho otevřené oči ihned poté, co dopadl, pozbyly svého lesku živého člověka. Nenásledoval už žádný další nádech. Kožená úchytka vrhacího nože trčela Grizzelovi z hrdelní jamky těsně pod vyschlým podbradkem.

Gavina zasáhla kulka doprostřed hrudníku, odhodila ho na přepážku, kterou měl za sebou, od ní se svezl zase zpátky a dolů

obličejem. Dostal zásah přímo do srdce. , Špičky prstů jeho nohou byly stále ještě zaháčeny o hranu odkládací skříně.

Ze svého úkrytu vyběhl Donnie a přiložil mu prsty na krk.

„Do prdele," šeptal, „do prdele, ach, do prdele."

Neslyšeli jsme, že by někdo zvenku jevil snahu přiběhnout a zjišťovat, co se tady událo. Nikdo nekřičel, nikdo se na nic nevyptával, nebylo slyšet žádný povstalý rozruch. Výstřel byl zřejmě ztumen malým prostorem natolik, že si nikdo ničeho nevšiml.

Donnie opatrně odložil můj kolt na kávový stolek.

„Vydržte – no, dávám vám slovo, že se vrátím."

Osaměl jsem s Meyerem a s mrtvolami. Meyer mi věnoval pohled, jakým se dívá odbojné malé dítě, které nemůže pochopit, proč ho někdo trestá. Po tváři se mu koulely slzy.

Pomohl jsem mu postavit se. Když získal stabilitu, pohlédl krátce na Grizzelovu mrtvolu a prkenně odcházel na příď. Dveře za sebou zavřel úplně neslyšně. Slyšel jsem kapat vodu.

Donnie byl zpátky za slabou půlhodinku. Oči měl zarudlé a

214

vyhlížel dost vyveden z míry. Řekl mi pomalým hlasem, neobratně shledávaje slova:

„Přijede úklidový vůz… tak za tři hodiny. Ochranka přístavu je vpustí, aby si tady ty uskladnili. V pořádku? Koberce mají čmouhy. Zabalí se to všechno sakumprásk, i ty koberce a naloží na náklaďák. V té chvíli na mě můžete zapomenout. Podívejte se, jestli nějaké skvrny neprosákly, to je váš problém, starejte se.

Kazatel si nepřeje, abyste ho jakkoliv kontaktoval."

„Co s nimi udělají?"

„Většinou končí v betonových základech." Narovnal se a vzdychl.

„Mám ještě jeden úkol. Mám říct té jeho holce, že se musel narychlo vrátit zpátky do Austrálie, do Sydney. Z rodinných důvodů."

i

215

EPILOG

Jednoho zářiového odpoledne jsem vplul se Srdcovou sedmou do zátoky, obklopené vzrostlými mangovníky a dostal se až blízko k ústí Snake Riveru pod Naples. A tak jako pavouci samička tká své předivo, začal jsem tam ohledávat dno pro ukotvení, přivazoval lana k nejpevnějším mangovníkům a snažil se, aby zůstal dostatečný prostor pro největší příliv.

Carl, hurikán střední síly, se měl přehnat kolem půlnoci přes Kubu tak, že jedno ze svých slabších ramen měl táhnout přes yucatánskou úžinu. Něco z toho nás zřejmě postihne, a kdyby se otočil zpátky k západnímu pobřeží Floridy, mohli bychom dostat díl mnohem větší, než bychom si přáli.

Pitné vody jsme měli dostatek, stejně jako paliva a proviantu. Annie byla nadšená, rozpálená vidinou toho, nač tam budeme čekat. Nadešlé poledne bylo zahaleno v bílém oparu. Mraky se zdály být nezvykle vysoko, přičemž se koncentrovaly ty těhotné deštěm přímo nad zálivem.

Annie mi vzorně pomátíala. Když jsme posléze nabyli pocitu, že jsme pro naši bezpečnost udělali vše, co bylo v našich možnostech, odešli jsme na homí palubu, kde jsme se usadili pod plátěnou stříškou u kontrolních budíků ve velkých kapitánských křeslech. Odtud se dalo počasí pohodlně sledovat. Annie řekla z ničehož nic: \ –

„Nějak se mi nelíbí to, že ses dostal mezi takové lidi, jako je ten Kazatel.“

„Já že jsem s nimi ve spojení?“

„A co ta Indiánka, ta Mits?“

„Patří jí teď celý balík.“

„Nedává ti žádné peníze?“

„Hodně se o to snaží.“

„Zdroje, z nichž ty peníze jsou – nejsou náhodou špinavé? Myslím třeba drogy?“

„Nepřímo asi ano:“

„Otravuju tě tím?“ Otočil jsem se a ušklíbl: „Většinou ne.“

„Je to pouze kvůli tomu, že chci, aby si tě…“

216

„Vážili?“

„To není to pravé slovo. Potřebuju výraz méně konzervativní.“

„Nezávislost?“

„Jo, to je lepší.“

„To je něco, oč jsem se vždy snažil, Annie. A vždycky takový zůstanu. Jinak si to kormidluju pěkně vyšlapanou cestou, jen čas od času si vyjedu na Kazatele, který by mě rád usměrnil tím, že mi nechá rozbít lokty; jindy na Boba Prasáka, který zatoužil potrestat íně tím, že bude zabíjet mé přátele. V pořádku, pořád mám co dělat. Jinak celkem nenáročné duševní prázdno, když je zapotřebí, dobrý levý hák. No, málem mě dostali, děťátko. Všechno to souviselo s tím Esterlandem.“

„Povíš mi někdy o tom víc?“

„Možná. Skoro mi už přitloukali víko na rakev. Jenže já jsem odmítl brát všechny ty věci na tak lehkou míru, víš? Věci nesmějí zůstávat stát. Trošku jsem ti zalhal, že před tou vichřicí není úniku – je to něco podobného. Zřejmě bychom se tomu hurikánu nějak vyhnuli, ale takhle je to lepší.“

„Vím, že by to šlo. Nahlédla jsem do námořních map.“

„Ale… s upřímnými ženskými mám vždycky spoustu potíží.“

„Jinou bys ani nechtěl,“ maličko zaváhala a přejela si jazykem po rtech. „Hned po bouři budeme spěchat nazpět do Lauderda-le?“

„No, jestli máš na mysli cokoliv, co se vztahuje ke spěchání s touhle kocábkou.“

„Myslím teď na Meyera…“

„Já taky. Víš, on teď potřebuje být nějakou dobu sám se sebou. Možná, že to, co už uplynulo, stačilo. Doufám. To se uvidí. Ztratil úctu, kterou člověk nutně musí mít sám k sobě. Snad je to i tím, že svou tvář příliš přirovnával k mé. Já jsem totiž mnohem praktičtější než on. On oplývá příliš velkou fantazií, což – podle mého skromného názoru – napomáhá lidem, aby se zhroutili.

Nečekal něco takového. Zažil už horší situace, ale tentokrát viděl v očích Desmina Grizzela něco šíleného, dábelského, viděl v nich mnohonásobnou smrt. Viděl sebe, jak zemře… srdce mu kleslo do kalhot. Stydí se za to, ač přece nemá zač se stydět.“

„Řekls mu to, že nemá proč se stydět?“

„Samozřejmě. Vysvětloval jsem mu, že se to stává různým lidem v různých dobách a snažil jsem se mu vysvětlit, že mně se to stalo taky. Skoro že se mi to stalo. Neuměl jsem asi dost

217

dobře v té chvíli zalhat v zájmu dobré věci, nepodařilo se mi ho přesvědčit.“

„Co s ním bude dál?“

„Vrhne se do něčeho tvrdšího. Bude se snažit najít příležitost, aby si napravil pošramocené sebevědomí. Může se ale dostat do nepříjemné situace, kdy nebude možno zabránit tomu, aby se nechal zabít. Touží po rozhřešení, aby ze sebe smyl údajnou hanbu. Je to taková primitivní reakce.

Ale ať bude cokoliv, bude se snažit, aby se do nějaké takové situace dostal a taky aby z ní vyvázl, ať udělá jakoukoliv hloupost.“

„Pak bude zase v pořádku?“

„Skoro jo, úplně ne. On ví, že se to může stát.“ Zálivem prolétl větřík, který zčeřil tmavou hladinu do nesčetných stříbrných pablesků. Annie zvedla hlavu. „Hele – cítíš to?“

V nastalém tichu mi do ucha zabzučel moskyt. „Bude velký vítr.“

„Asi ano.“

„Bude to ječet v jednom kuse? Vykládá se to tak, ne?“

„Asi ano. Ale ječí to s takovým zvláštním hučením, víš? Je to takový hluboký jekot.“

„Travé, nemohli bychom se… nemohli bychom se, než to začne hučet… nemohli bychom se pomilovat?“

„Podívám se, jestli by se to dalo zařídit, Annie. Zcela nepochybně tomu budu věnovat pečlivou pozornost. Opravdu.“

218

Y citrónovém nebi

1. KAPITOLA

Tvrdě jsem spal, sám v mém hausbótu, sám v mé posteli tak na půl akru, sám v mém upoceném snu s honičkami, strachem a monstrózními predátory. Od kovových tyčí se s hvízdnutím odrazila střela. Další. Spánek se přetrhl a já jsem zaslechl tajnůstkářský zvuk

malého zvonku, který zazvoní u mého lůžka pokaždé, když někdo vstoupí na palubu Srdcové sedmy. Byly téměř čtyři ráno.

Mohlo to být nějaké děcko, které se potlouká po palubách a hledá zapomenutou kameru, přenosné rádio nebo láhev skotské. Možná přátelský opilec. Nebo potíže. Nevěděl jsem, jak dlouho jsem spal ještě po tom, co cinkl zvonek poprvé. Natáhl jsem si šortky a tápal jsem temnotou kolem předprsně a lodní kuchyňky do jídelny k zamknutému vstupu, který jde otevřít skrytou západkou. Než jsem se pořádně vzbudil, vytáhl jsem pistoli z pouzdra a cítil jsem, jak mě studí v ruce.

Zaslechl jsem nesmělé zaklepání, tajemné a plné pokušení. „Travé?“ Zastřený, napůl šeptající dívčí hlas. „Trav McGee? Travé, miláčku?“

Pohnul jsem se tam, kde šlo vidět kosým úhlem dost na to, abych rozeznal malou dívčí postavu, schoulenou těsně ke dveřím, mimo dosah světel z doku. Vypadalo to, že je úplně sama.

Zavolal jsem skrz uzavřené dveře: „Kdo je?“

„Trav? Nerozsvěcujte žádná světla, jo? Prosím!“

„Kdo je to?“

„To jsem já! Já, Carrie. Carrie Milliganová.“

Zaváhal jsem, pak jsem zasunul revolver za opasek u šortek. Studil mě na břichu. Odemkl jsem, pustil ji dovnitř a opět zamkl.

Objala mě jednou paží, přivinula se ke mně a hluboce vydechla.“Hej, nazdar,“ řekla. „Žádná světla, okay? Nechci vás do toho zatahovat.“

„Světlo by mě do něčeho zatáhlo?“

„Víte, co mám na mysli. Pokud by byl někdo nablízku, pokud by věděli, že jsem sem šla, a oni by mě sledovali a viděli, že se tu rozsvítí světla, chtěli by si to zjistit.“

„Takže můžu kapitánovy komnaty nechat potmě.“

„Určitě. Bude se líp mluvit.“

Vzal jsem ji za ruku a vedl ji zpátky temnotou. Z venku přicházelo dost světla na to, aby nábytek v jídelně vytvářel vlevo i vpravo hrubé obrysy. Když jsme se dostali do prostoru pro

223

hosty, pustil jsem ji a zatáhl husté závěsy. Pak jsem zapnul světlo, tu lampu na čtení nad lůžkem, co vrhá kulatý vzorec na knihu a nechává zbytek prostoru potmě. Svítila na pokrčené listy s nedávnými sny a světlo se odráželo tak, že dívku osvětlovalo jemným svitem.

Objala mě jednou paží, protože druhou držela balíček a kabelku. Balíček měl tvar krabice na boty, byl zabalený do hnědého papíru a převázaný motouzem.

„Vím, vím," řekla a couvla zpátky mimo světlo. „Moc hezky oblečená nejsem. Nijak zvlášť se mi teď nedaří. Kolik to je? Šest let. Takže mi bylo čtyřiadvacet, je to správně? A teď vypadám tak na čtyřicet."

„Jak se má Ben?"

„Nemám nejmenší potuchy."

„Och."

„Ano, je to tak. Nežiju s ním… přes tři roky. Dala jsem mu kopačky."

„Och"

„Přestaňte říkat och. Víte, píchlo mě trochu u srdce, když jsem uviděla tu prima starou loď. Opravdu. Ani mě nenapadlo, že| bych mohla cítit něco takového, co má spojitost s Benem. Myslela jsem, že je to všechno pryč. Ale na téhle šunce jsme byli šťastní. Byla to jediná doba, kdy jsme byli spokojeni, si myslím. Nablýskaná svatba, hluboko do kapsy, ale tady to, tol byla prima loď pro líbánky." Sedla si do křesla v rohu u skříně tak, aby byla mimo světlo. Změněným hlasem řekla: „Měla jsem se radši dát dohromady s vámi."

„Sama sis dala dohromady, že bych si nikoho nevzal," řekl jsem. Sedl jsem si na lůžko tak, abych na ni viděl. „Vím, vím. Co bych ráda věděla, je, proč jsem byla tak žhavá na vdavky. Tak jsem si vzala Bena Milligana. Ježíši Kriste! Víte, kdo to byl doopravdy? Bylo to velké děcko, převlečené za ženicha. Jeho máma strávila dvaadvacet roků tím, že po něm sbírala věci, čekávala na něj a vykládala mu, jak je vynikající. A pak ho šoupla mně. K breku, k breku. Práce mu nevoněla. Nikdo ho nechtěl. Sakra. Během dvou let měl tak na čtrnáct zaměstnání, ani neměl o nové zájem. Zůstal doma a koukal na seriály v televizi. Celou tu dobu jedině posiloval.

Kulturistika a svaly. Když jsem se vracela domů z práce, předpokládal, že navařím nebo že se aspoň někde cestou zastavím a koupím pizzu nebo hamburgery. Travé, copak jste mi nemohl říct, že je takový?“

„Jistě.“

224

„Nemohl jste mi něco říct?“

„A přijít o oko?“

„Okay, byla jsem zamilovaná. Díky bohu žádné děti. Myslím, že to bylo kvůli němu a ne kvůli mě. Ale k doktorovi kvůli tomu nechtěl. Vždycky se navztekal, že jsem byla schopna mu říct, že s jeho perfektním tělem by mohlo být něco v nepořádku. Podívejte, McGee, to bylo už všechno dávno. Všechno je pryč. Nepřišla jsem sem, abych mluvila o mém prima manželském životě. Spíš jsem si cestou sem probírala, že toho Travise McGee doopravdy neznám. Ale uměl jste zařídit, abych se tehdy dávno cítila dobře. Měla jsem někoho, komu jsem mohla důvěřovat. Probírala jsem hroznou spoustu jmen. A přišla jsem na vás. Pak jsem začala přemýšlet. Možná, že tam na lodi někoho má, nebo se oženil. Bože můj, je to šest let. Víte? Vstoupila jsem na palubu, a šest let je pryč. Vypadáte prima. Víte o tom? Absolutně prima. Vůbec jste se nezměnil. Podívejte se na mě!“

To se lidem stává. Dostanou se k bodu, kdy vysvětlují své I poslání, a když to nedokážou, začnou plácat. Potřebovala pomoc. V jejím hlase bylo znát tenký přelom do úzkosti a mluvila příliš rychle.

Tak jsem jí trochu pomohl. „Co to máš v té krabici?“ zeptal jsem se.

. Prudce vydechla. Téměř povzdychla. „Jdete přímo na věc, že? Co mám v té krabici? Tady v té krabici, myslíte? Kdysi jste říkal, že máte na věci bezpečné místo. Máte ho ještě pořád?“

„Ano.“

Popošla ke mně a dala balíček na lůžko vedle mě. Chytila mo– 1 touz a jistým a rychlým pohybem jej roztrhla. Odtrhala hnědý papír. Meyer říká, že o povahách, které se projeví při otevírání balíků, se dají napsat traktáty.

„Tak v téhle krabici,“ řekla, „jsou peníze.“

Nadzvedla víko. Byly to peníze. Byly úhledně zabaleny. Pou– I žité bankovky, některé volné, většina z nich byla stažená provázkem do hezkých cihliček, pod provázkem pásky z kalkulačky. „Mám tady devadesát čtyři tisíce a dvě stě dolarů. Plus deset tisíc dolarů pro vás, za to, že je tu schováte do té i doby, než je budu chtít.“

„To není třeba.“

„Stojí mi to za to. A budu se cítit líp.“

„Můžu se na něco zeptat?“

„Sotva. To je součástí honoráře.“

„Kradené?“

225

1

„Jako z banky, nebo výplaty, nebo tak? Ne.“

„A když se nevrátíš?“

„Stavím se pro to do… co je dneska?“

„Brzo ráno šestnáctého května. Úterý.“

„Okay, pokud si pro to nepřijdu před patnáctým červnem, nebo spolu nepromluvíme před patnáctým červnem, pak nepřijdu vůbec. Pak by to mělo jít k mé sestře Susie. Vzpomínáte si, jak jsem se jmenovala za svobodna?“

„Dee. Carrie Dee.“ * „To je zkratka za příjmení Dobrovský. Ona používá celé jméno. Susie…Susan Dobrovský. Dáte to jenom jí. To je součástí honoráře. A nikomu neříkat nic o tom, že jsem tu byla. To je zbývající část toho, jak si vydělat deset tisíc.“

„Kde je vaše sestra?“

„Och, promiňte. Je v Nutley, New Jersey. Je mladší. Učí ve škole pro zdravotní sestry. Je jí teď asi tolik, kolik bylo mně, když jsem vás kdysi poznala. Třiadvacet? Ano. Před dvěma měsíci. Je hezká, ale… trochu hloupá. Nemá pojem o tom, jak to teď vypadá. Bylo by dobře, kdyby se o tom nic nedozvěděla. Podívejte, dal byste mi to na bezpečné místo a nechal mi to tam?“

„Ano, jistě.“

Ztratila rovnováhu a udělala kymácivý krok, náhle se otočila a sedla si na moje lůžko vedle krabice, žduchla do ní a rozsypala, svazky bankovek. Potřásla hlavou. „Jsem utahaná k smrti a potřebuju spát. A jsem špinavá, Travé. Byla jsem v těch šatech příliš dlouho.

Cítím sama, jak páchnu. To oblečení, to by se mělo zahrabat. Za těch deset tisíc, drahý, mohla bych požádat ještě o tři věci?“

„Jako koupel, místo na spaní a převléct si šaty?“

„Mám velikost deset.“

Mezitím, co byla až po krk ponořená ve velké vaně a šplouchala a drbala si světlé vlasy spolu se zbytkem těla, jsem si našel starou, nadbytečnou schránku na munici, takovou s gumovým obalem a plochou kovovou páčkou, která ji bezpečně uzavře. Dal jsem všechny peníze kromě těch deseti tisíc do schránky a uložil jsem ji dopředu do míst, která jsou pod hladinou, kde má loď zdvojený trup. Těch deset tisíc jsem umístil do své tajné schránky a v duchu jsem si připočetl další čtyři nebo pět měsíců odpočinku k důchodu. Odcházím do důchodu, kdykoliv si to můžu dovolit. Když je po penězích, vrátím se zpět k práci. Záchranné práce. Odchod do důchodu se normálně dostaví, když už je člověk příliš starý, aby si ho dokonale užil, takže si svůj

vybírám, kdykoliv to jde. K čemu jsou dobré pláže bez špacírujících zadků? Co by si počala taková malá lady o dovolené, aby si ji užila, kdyby tam nebyli takoví jako já, kteří nemají hluboko do kapsy? Poté, co byly všechny velké peníze uloženy a pěkně v bezpečí, začal jsem prohrabovat velkou zavírací zásuvku pod lůžkem, co bylo v pokoji pro hosty. Vždycky byl plný dívčích šatů. Ponechávají je na lodi. Jsou zakoupené v přístavech, kam se se svým starým hausbótem dostanu, a na palubě zůstávají, kdyby jich bylo napříště zapotřebí. Žádné potíže s čistírnou. A mám zásoby pro okamžitá rozhodnutí.

Našel jsem jí nějaké módní námořnické oblečení a růžovou košili s vysokým límcem bez rukávů. A našel jsem takový dlouhý froté koupací plášť, který se hodí na kohokoliv. Padl jí a zametal za ní podlahu. Pomohla mi ustlat postel pro hosty. Po každém druhém nádechu si zívla a v očích se jí zračila únava. Když jsem tam přišel ani ne za tři minuty, abych se jí zeptal, jestli by chtěla třeba horkou čokoládu nebo drink, přerušila mé gesto dlouhým, jemným, vrnivým chrápáním.

Několik minut jsem stál opřený o zárubeň dveří a v pološeru jsem se na ni díval, vzpomínal jsem na ni. Vzpomněl jsem si na

Carrii Dee, jaká byla, než se potkala s Benem. Hezká dívka, která pracovala u Peerless Marině a sem tam ji bylo vidět na večírcích v Bahia Mar a kolem. Myslím, že nikdy nedokážeme zrovna nejlépe posoudit, co má význam a co je v našem životě triviální. Události v čase a místě mění scénář á později řekneme, že se to stalo úmyslně.

Carrie se mi však do cesty nepřipletla úmyslně. Nebo já jí. V Bahia Mar byl kdysi televizní štáb a natáčel tam záběry pro reklamy. Na Alabama Tiger se každý večer, po celý ten týden, co tu byli, konal večírek. Séf týmu byl hlučný a chlupatý cvalda. Módní oblečení s napomádovanou hřívou vlasů a přesvědčení, že jeho profese a osobnost ho udělaly neodolatelným. O půlnoci jsem si vyšel nahoru na Bama Gal, abych se nadýchal čerstvého vzduchu a podíval se, jestli je vidět nějaké hvězdy. Šéf štábu měl dole na palubě vedle převráceného nafukovacího člunu dívku a snažil se ji povalit. Mezitím, co kopala, plakala a křičela, ji přetahoval šaty vzhůru přes boky. Její protesty zanikaly v pekelném hluku reproduktorů na Tigeru.

Strhl jsem ho z ní, a mezitím, co strnul a chrlil nadávky, jsem ho odtransportoval na místo podél zábradlí, kde jsem ho mohl bez problému pustit do bazénu pro lodě. Mohutně to po tom pádu z výšky dvanácti stop zašplouchalo. Když jsem si byl jist,

227

226

že umí plavat, nechal jsem ho, aby se postaral o sebe sám. Ta dívka byla Carrie a nebyla v nejlepším stavu. Byla potrhaná a zmatená a neměla daleko k hysterii. Určitě nebyla v takovém stavu, aby se mohla vrátit na večírek, tak jsem ji vzal zpátky na Srdcovou sedmu a našel jí nějaké šaty, které by se na ni hodily. Půl hodiny strávila sama na přídi a dávala se opět dohromady. Zle ji to pocuchalo. Nechybělo moc a byl by ji dostal. Vypadala vyděšená a pobledlá. Podle všech uznávaných pravidel lidského chování by měla být znásilněním, ke kterému málem došlo, tak znechucená, že by se cítila na určitou dobu jako bezpohlavní. A já bych jí neměl dávat další důvod k tomu, abych ji polekal. Ale nějakým zvláštním způsobem se ta epizoda stala povzbuzením. Seděli jsme a povídali jsme si, přiblížili jsme se k sobě blíž a povídali si, ještě blíž a líbali

jsme se, a pak jsem ji vzal do postele. Byl to velice příjemný čas a nějakým zvláštním působením velice milý. Tělem mi naznačovala, že tak se to mělo stát. A já jí říkal, aby nahradila to, co má v paměti, tímhle.

Byla to osamocená epizoda. Snad kromě pohledu nebo letmého výrazu jsme se o tom již nikdy nezmiňovali. Tím, že jsem ji poznal v takovém biblickém smyslu, se můj poměr k ní změnil na status senilního strejdy. Vyhledala mě, abych jí poradil, jak si má v životě počínat. Za pár měsíců byla tak odhodlaná, že mi nezbylo, než jí Bena Milligana schválit. Myslím, že přesvědčila sebe samu, a já souhlasil. Chtěla se mít dobře. Není to neobvyklá naděje, ale málokdy to tak skutečně dopadne.

Zavřel jsem dveře. Mezitím, co jsem si dělal drink, jsem se oblékal. Po drinku došlo na džus a kávu. Po kávě bylo načase podívat se po její kabelce. Nepravé svítání poskytovalo v pokoji pro hosty trochu světla. Pohyboval jsem se bos a potichu a našel jsem příruční kabelku u konce polštáře, zasunutou mezi matrací a pérovou drátěnkou. Vylovil jsem ji a vzal ji do lodní kuchyňky. Pod světlem na stolku ve výklenku pro snídani jsem ji otevřel.

A hledme, Carolyn Milliganová. Účet za floridskou registraci na dva roky starý Datsun, poznávací značka 24D-1313. Našel jsem klíčky od auta a dal jsem si je do kapsy u košile. Zaměstnání, které se kdysi uvádělo na řidičském průkazu, se tam už neobjevuje. Předpokládejme, že je pořád takovým typem sekretářky. Opsal jsem si číslo poznávací značky a uvedenou adresu: 1500 Seaway Bouleward, apartmá 38b, Bayside, Florida. Hřeben, rtěnka, niť na čištění mezer mezi zuby, skládanka s plochý –

228

mi zápalkami, útržek od výplatní pásky, použité letenky… Různé intimnůstky. Takže paní Milliganová pracovala u Building Supplies v Junction Park v Bayside, Florida a vydělávala po srážkách 171,54 dolarů týdně. V dubnu byla na Jamajce v hotelu Montego Bay. V kabelce měla šest set a pár dolarů. A platební kartu Mastercard a tři druhy pilulek. Každý má tři druhy pilulek coby minimální příděl. Tak se bytost přizpůsobuje rapidně se měnícímu světu.

V tu dobu se dostavilo skutečné svítání a já jsem uzamkl Sedmu a šel vlezlou zimou a měnícími se šedivými stíny, abych se podíval na parkoviště na její auto. Našel jsem ho. Světle oranžové s koženkovou imitací. Najeto mělo třicet tisíc mil. Ve schránce na rukavice nic významného. V zavazadlovém prostoru dvanáct láhví průmyslového čisticího prostředku. Říká se tomu Tru Kut. Jednu jsem otevřel a navlhčil prsty, pomnul jsem to a očichal. Průmyslový čisticí prostředek. Mléčně bílý roztok, který byl cítit jako příliš vydesinfikovaná pánská toaleta, a obsahovalo to drsný drhnoucí prostředek. Takže sekretářka provádí za šéfa Superior Building Supplies dodávky.

V té chvíli nic jiného. Pneumatiky byly nové, bezpochyby vyměněné nedávno. Přední sklo mělo hvězdičku od odhozeného kamínku. Palivová nádrž naplněna do poloviny. Opět jsem uzamkl auto. Vypadalo to, že si mě nikdo nevšiml. Naproti se u řady lodí na pronajmutí chystali vyrazit z přístavu a s hlukem odvrčet ven do proudu. Začali se objevovat ranní přičinlivci, aby otevřeli své obchody. Služebná, co měla směnu hned zrána, hlásila stav majiteli motelu. Přičinlivcem, který sbírá jahůdky, je ten, kdo pracuje pro někoho, kdo přijde později a vlastní celou plantáž, aby slízl i smetanu.

Odšoural jsem se jinou cestou zpátky k Sedmě. Odemkl jsem, pustil do kabelky klíčky a zasunul kabelku pod matraci, zatímco pořád pochrupovala do nového dne. V ranním světle skutečně vypadala, jako by za ty roky příliš zvětrala. Kolem úst nové hluboké linie. Váčky pod očima, mírně dvojitá brada a zrnitá pleť. Ve spánku se zakabonila. Podle mého odhadu měla třicet. Tělo bylo mladší, její tvář měla ale víc než třicet. Takový hezky vypadající párek, ti dva, Ben a Carrie. Lidé na plakáty pro cestovky. Vyfoťte je na kolech na Bermudách a můžete prodávat letenky. Příliš moc klukovské nedůtklivosti v Benově tváři. V jeho výrazu příliš mnoho pseudomužné srdečnosti. Jeho mamča ho milovala. Až příliš moc ho milovala

229

2. KAPITOLA

Carrie prospala dopoledne a odpoledne spala dál. Ve tři jsem vešel, položil jí ruku na rameno a jemně jsem s ní zatřásl. Zamumlala něco, jako by si posteskla, a pak se rychle probrala a otevřela oči. Vypadala vyděšená. Pak mě poznala, víčka jí opět ztěžkla a zakryla si pěstí ústa, jak si hlasitě zívla.

„Sóseděje?“ řekla.“Kolihjeódin?“

„Je úterý, tři odpoledne, lásko. Spi dál. Vypadáš, že to potřebuješ. Zamknu tě a půjdu na chvilku na pláž.“

„Koukněte, jak se vrátíte, zase mě vzbuďte, okay?“

„Jistě.“

Dalo mi to tolik námahy a vůle a tolik svízele, abych se dostal opět do dobré formy. Přísahal jsem si, že už nikdy nedovolím, aby se ze mě stal pupkáč s horami měkkých svalů. A to znamenalo denodenně horké slunce, pot a cvičit, nikdy už žádný tabák, opatrně s pitím a hodně proteinů. Meyer se dal do psaní dlouhé a komplikované disertace o trvajících účincích rozporů arabských zemí produkujících ropu za mezinárodní měny. Každý den ve tři toho nechal a přidal se ke mně na pláži, aby si dopřál svou denní dávku. Meyer nikdy nevypadá tlustě a nikdy nevypadá štíhle. Je přiměřeně široký, gumově trvanlivý a chlupatý jako adirondacký černý medvěd.

Věří na umírněné cvičení. Říká, že nemá zájem na holdování masochismu, a tak se krom plavání moc nevidíme, dokud naše posilovači hodinka neskončí. Seděl už na svém ručníku na linii nejvyššího přílivu, když jsem skončil svůj sprint na sto yardů z mého kolečka na jednu míli. Když jsem skončil s během, s hekáním a vzdycháním, lapáním po dechu, udělal jsem podřep a vytáhl se vedle něho. „Měl bys trochu běhat,“ řekl jsem mu.

„Možná, že bych měl. Když lidé na pláži vidí, jak běháš, vidí na první pohled, že posiluješ. Tady jsi, celý sinalý a hnědý zároveň, a máš nasazený ten upřímný, námahou poznamenaný hloupý výraz starého žokeje, který se udržuje ve formě. Máš styl. Kolena vysoko, správný kmit paží, se vztyčenou hlavou. Ale dovedeš si představit, že poběžím po pláži já? Dívali by se po mně a pak zase. Vypadám tak málo na běžce nebo žokeje, že jediný možný důvod pro to, co by mě přimělo –běžet, by byl děs. Tak se podívají dolů po pláži, aby viděli, co mě honí. Neřeknou nic, ale pro jistotu začnou rychle pochodovat

stejným směrem, kterým běžím já. Napřed je jich několik, pak na tucet a pak spousta. Všichni se pohybují rychleji a rychleji. Pak začnou utíkat. A

brzy bude po pláži dunět dva nebo tři tisíce lidí, oči jim vylézají z důlků a na krcích se jim dmou žíly. Velký, zběsilý útěk stáda, které zašlape všechno a každého, kdo je v písku v jeho směru. Přece bys nechtěl, abych způsobil takovou katastrofu, nebo ano?“

„No nazdar.“

„Nemuselo by k tomu dojít, ale nechci si začínat.“

„Meyere.“

„Kdyby už to začalo, mohl bych se vytratit a oni by pokračovali dál. Panická nákaza. Když to jednou uvidíš, nikdy na to nezapomeneš.“

„Meyere, vzpomínáš si na Carrii Milliganovou?“

„Bouřící stádo … co? Kdo?“

„Tak před šesti lety. Půjčil jsem Srdcovou sedmu Carrii a Benovi. Ne aby si někam vyjeli. Jenom tak, aby si tam užívali líbánky.“

„A řekl jsi mi, ať na ně dávám pozor. Velice zábavné. Myslím, že jsem je viděl vyjít na světlo denní tak jednou. Počkej, pracovala naproti v kanceláři u Peerless Marině. Hezká, malá. Zapomínám, proč jsi jim zapůjčil tu Sedmu.“

„Dave Heathovi jsem dlužil laskavost a to bylo ono, o co požádal. Byl to její nevlastní bratr a chtěl, aby to měla hezké. Carrie a Ben byli bez peněz a Dave také. Tak jsem porušil pravidlo a řekl jsem O. K.“

„Abych odpověděl na otázku, ano. Vzpomínám si na ni. Proč?“

Tak jsem mu řekl všechno. Carrii jsem slíbil, že nikomu nic neřeknu. Ale všechna pravidla jdou stranou, když jde o Meyera. Byl to také druh ochrany. Když se někdo objeví a dá člověku tolik peněz, aby se pro jistotu zašily, jsou bezpečnostní opatření nabíledni. Kontrola kabelky a auta, například. A říct Meyerovi všechno, včetně toho, že jsem kontroloval kabelku a auto. Pokud by se do toho dal zákon, chtěl jsem být schopen poskytovat vyhovující odpovědi. S někým, kdo by to mohl potvrdit, pokud by to bylo zapotřebí. Také kdyby se někdo Carrie zmocnil a podal si ji tak, že by jim řekla, kde ty peníze mají hledat, bylo by hezké dát Meyerovi vědět, že mě štěstí

opustilo. A opustí mě. Možná, že ne teď nebo příště. Nicméně jednou ano. A jako kdo^ koliv jiný se snížím k univerzálnímu prosíku, který mi lítá v podvědomí. „Mě ne. Ještě ne! Počkejte!“

Meyer byl zvědavý ohledně těch peněz, tak jsem mu popsal ty svazečky bankovek, každý úhledně svázaný bílým bavlněným motouzem, každý s různými hodnotami, každý po deseti tisících. Byly tam samozřejmě volné bankovky, což mohlo znamenat, že

231

, 230

pět tisíc osm set utratila. Každý svazek měl pod motouzem zastrčený lístek z kalkulačky, zjevně ze stejné. Ale podrobně jsem to nezkoumal. Byly to používané peníze, ale docela čisté a upravené. Pod ultrafialovým světlem by mohly fluoreskovat. Anebo by mohl někdo mít čísla sérií. Nebo to mohl být šprým, vytištěný někde v noci v malém pokoji.

„Znáš ji líp než já,“ řekl Meyer.

„Moc dobře ji neznám.“

„Udělal sis nějaký názor o ní a o těch penězích?“

„Jako co? Jako že by to ukradla? Nevím. Budižkničemu ona není. Je to pracant. Stalo se něco, co jí propůjčuje pocit, že má na ty peníze nějakým způsobem právo. Přišla fyzicky a duševně vyčerpaná. Nevěděla, jestli ji někdo nesleduje. Myslela si,.že by někdo mohl. Nicméně, nechám je tam pro ni. Pokud se objeví a vezme si je, je to bez problémů. Je to lehce vydělaných deset tisíc. Tak lehce, že mám špatný pocit.“

Svěží větřík v pozdním odpoledni rozčeřil vodu za vlnolamy a prohánět po zvlhlé hnědé pláži prázdné sáčky od bonbónů. Lajdavým krokem prošly kolem dvě vytáhlé, dohněda opálené a mírně svalnaté dámy v bikinách. Cítily se ve svých tělech tak sebevědomě jako párek mladých lvic. Vlasy prozářené sluncem á zcuchané solí, boky se jim vlnily a naznačovaly pomalou ka-denci jejich dlouhé procházky zářícím sluncem.

Meyer se usmál tím svým úsměvem a znatelně si povzdychl. Je to jak potěšení, tak smutek, dívat se na mladice, jak procházejí kolem. Vědí toho tak málo, a tak strašně moc. Jsou na začátku svého života, a myslí si, že jsou uprostřed. Brzy nato jsme vstali, vytřepali z

ručníků písek a ztěžklým krokem jsme se dali přes pěší můstek. Rozloučili jsme se. Když jsem vstoupil na palubu Sedmy, najednou mě přepadl silný pociť, že Carrii hrozí nebezpečí. Nebezpečí, které vstoupilo na palubu. Divoká, přikrčená, kosti drtící kreatura.

Ale takové předtuchy se dostavují vždycky. U každého. Na všechny zapomínáme s výjimkou toho, když se ukáže, že byly oprávněné. Pak říkáme: Já to věděl! Věděl jsem to!“

Čekala, až ji někdo vzbudí, čekala s učesanými vlasy, letmo nanesenou rtěnkou a novými očními stíny. Předstírala slastné probuzení z netečné ospalosti, aby mě stáhla dolů do mátové chuti mé vlastní zubní pasty. Zamumlala: „Ahoj, ahoj.“

Mělo to vypadat velmi jednoduše. Bez potřeby mluvit,bez požadavků nebo protipožadavků. Všechno nevyhnutelné, protože to udělala vynalézavě a přímostí pozvání. Abych se vyvlékl z

232

plavek a lehce do ní vklouzl. Díky madam. Dobrá pochvalná pečeť za dobré zacházení na lodi. Jenom totálně střelená osoba by odvrhla tak upřímně předloženou nabídku. Ale problém její motivace se mi postavil do cesty. Měl to být přídavek k těm deseti tisícům? Mělo mi to zastřít vědomí, abych nebyl tak zvědavý? Chtěla si vytvořit nějaké ospravedlnění nebo rozumné vysvětlení pro sebe? Problém vstupu do hry, kterou hraje někdo jiný, je problémem v tom, že se ocitnete v roli, kterou nemůžete hrát. Neumíte své dialogy. Tak jsem se z objetí uvolnil a po horkém polibku jsem se posadil a usmál se na ni. Odhrnul jsem jí z kulatého čela pramen vlasů. „Určitě ses potřebovala pořádně vyspat.“

„Řekla bych, že ano,“ řekla a vypadala rozmrzele.

„Mezitím, co jsi spala, jsem přemýšlel.“ – „Bože!“

„Řekněme, že je patnáctého června a Carrie si pro svoje nepřijde. Nechceš, abych se pokusil zjistit, proč jsi to nestihla? Nebo kdo ti v tom zabránil?“

„Pak by mi na tom houby záleželo, ne?“ í

„To je to, na co se ptám.“

„Odpověď je ne. Jenom dáte ty peníze mé sestře. To je všechno.“

„A ona bude chtít vědět, odkud se vzaly.“

„Řekněte jí, že jsou ode mne.“

„Možná, že bude tak upřímná, že si je nevezme. Co pak?“ Kousla se do rtu a vypadala zamyšleně. „Mohla bych jí napsat, myslím. Zavolat jí. Něco, aby měla o tom pojem.“

„Chceš, abych já v tom byl také?“

„Ne, o tom nechci mluvit a nechci na to myslet, okay? To je. můj osobní problém.“

„Platíš mi dost, tak mě můžeš požádat o pomoc.“

„Radši se nebudu pokoušet o něco žádat, ha? Holka by to neměla dávat příliš najevo. Jinak dostane košem;“

„Mám jenom podezření, když jsou nějaké dárky zdarma.“

„Nějaký dárek. Z nouzového výprodeje po požáru. Kdysi dávno jsme spolu byli v posteli. Vzpomínáte si? Tehdy se vám to hodilo, ale teď ne. Ne s takovou, jaká jsem dnes. Byl to hloupý nápad. Omlouvám se, příteli.“

Vzal jsem ji za ruku a pak jsem jí o sobě vyklopil všechno, ale při tom jsem zkoumal ty malé špičky prstů, ztvrdlé z toho, jak pracovala v kanceláři. McGee si ověřuje všechno, tak jak to dělají paranoici. Políbil jsem ji na ochablá, chladná ústa, která

233

neodpověděla, a když jsem se narovnával, řekla: „Žádné milostivé skutky, díky. Ten impuls přišel a odešel.“

„Dopřej si pohodlí.“

„Dělám něco, abych vám zkazila den?“

„Nenecháváš mi žádnou volbu. Cokoliv udělám, nestojí za nic.“

„Tak to chodí, poradte se s odborníkem.“

„Přinejmenším můžu říct, že jsi pořád velmi atraktivní, Carrie.“

„Jistě, jistě, jistě.“

„Myslím to vážně.“

„Před šesti lety jste to myslel vážně, ale to jsem byla jiná. Před šesti lety.“

„Pleteš dvě věci dohromady. Okay, nezareagoval jsem tak, jak jsi očekávala. Jsem opatrný. Co očekáváš? Po šesti letech se tu objevíš s kupou peněz a chceš, abych ti je tu schoval. Poukazuješ na to, že jsi vylila Bena. Já se držím naživu tím, že mám smysly otevřené. Jsou to peníze z hazardu? Je to z loupeže na ulici? Je to

výkupné? Znám lidi, kteří baží po tom, aby mě do něčeho zatáhli. Vytáhli by na světlo dívku, kterou jsem znal před šesti lety, a použili by ji na to, aby se na mě dostali. Poznačené peníze. Padělané peníze. Dnes jde manipulovat skoro s každým. McGee je naživu a v pořádku, protože je velice, velice opatrný na spoustu věcí. Carrie, kdybys tu ležela položená coby Miss Universum a pomrkávala na mě řasami svých očí, svět by byl pořád stejný. Hurá! Pozor na dárky zdarma. Zkoumám všechno, co se zkoumat dá. Co jsem našel ve tvé kabelce o tom, že pracuješ v kanceláři, souhlasí s mozoly na špičkách prstů. Ten čistící prostředek v kufru tvého auta voní a je cítit jako opravdový průmyslový čisticí roztok.“

Rychle se otočila, strčila ruku pod matraci a hledala svou kabelku.

„Je tam,“ řekl jsem. „Dal jsem ji zpátky.“

Posadila se a popotáhla si přikrývku k bradě. Civěla na mě. „Ježíši! Vy jste vlezlý.“

„A naživu. Budu rád, když necháš peníze na patřičném místě, pokud je ještě pořád chceš nechat tady.“

„Pořád je chci nechat tady. Mohlo toho být víc.“

„Je to hezká suma. Přeplácíš mě.“

„O tom rozhoduju já. Podívejte se, kvůli penězům si nedělejte starosti. Okay? Nejsou poznačené nebo tak. Je to něco jako …

234

můj podíl z jedné akce. Ale někdo by si to mohl přivlastnit.“ Z ničeho nic se zašklebila.

„Hej! Díky za to, že jste mi vrátil mou hrdost.“

„Bylo mi ctí. Chceš stejk s vajíčky?

Vypadala hladově, ale odmítla. Chtěla pokračovat v cestě. Měla na sobě to vypůjčené oblečení a špinavé měla v hnědém papírovém pytli. Počkala, až se úplně setmí, a pak odešla. Odcházela pod svítilnami doků a obešla jednou dokola své auto. Myslel jsem si, že se otočí, ale neudělala to.

Nějaký zbytek náklonnosti k ní tady byl. Za těch šest let dospěla. Prověřilo ji to a zakalilo víc, než by člověk rozumně očekával. Oči měla opatrné a její veselí bylo sardonické. Je jich po světě příliš mnoho, těch žen plných naděje, které si vzaly sotva

dorostlé kluky a brzy nato přišly o zbytek naděje. To jsou ty sekretářky a sestry v nemocnicích a holky v telefonních ústřednách. Pokladní v obchodech a učitelky, řidičky taxíků. A dámy, co chodí dům od domu a nabízejí kosmetiku od Avonu. Žijí samy. Spousta úsměvů, a pochmurná rána. Vytrénovaný sex, módní konverzace a pečlivě ukrývané srdeční bolístky. Nejsou to žhavé zastánkyně ženské nezávislosti, ale současně nevyhledávají nějakého muže, který by je „vzal pod křídla“. Bůhví, co očekávají, když se tak starají samy o sebe. Chtějí jenom dospělého muže, aby s nimi sdílel život, ale aby se každý staral sám. Jenže je tu setsakra větší množství dqspělých žen než dospělých mužů.

Přál jsem jí, ať se jí daří. Osamělé ženy se mohou dostat do pěkně pitomých kotrmelců. I tak jsem jí přál všechno nejlepší.

• 3. KAPITOLA

Tak uběhly dva týdny. Pár hezkých májových týdnů. Stálý vánek od Atlantiku udržoval světlý pás pobřeží Floridy docela čistý. Bez mlhy a smogu, nebo obojího. Staroušci se vybatolili z řadových apartmá a do černá se opékali ve světlém žáru pláží. Byli rádi, že jim nevodnatějí oči a že je nezlobí při dýchání kašel.

V televizi místní reklama vždy ukazuje prvotřídní zařízení, jako bazén, zeleň a písčitou pláž, na kterých si užívají veselí, srdeční lidé se začínající třicítkou. To jsou ti lidé, které vidíte tančit zaměsíčního svitu v reklamách pro cestovní kanceláře. To jsou ti lidé, kteří říkají, že pokud máte zdraví, nic jiného už ne –

>

235

potřebujete. Ale když jsou řadovky dokončené a obydlené, spekulant si odkrojí maximální finanční krajíc před zdaněním a odebere se jinam, aby shrábl škraloup jinde… Všichni lidé, co tam bydlí, vypadají, že jsou na křehké hranici sedmdesáti let. Posedávají na slunci, pomrkávají očima jako ještěrky a dohadují se o tom, jestli toto jsou také ta zlatá léta anebo jestli to byla dobrá koupě. Taková hra s inflací, kterou člověk musí podstoupit. Tak jste zvědavý, co bude chybět jako první, jestli peníze, nebo zbytek života. Můžete se vsadit, že jako první vám dojdou peníze. Na Floridě jsou taková apartmá s pečovatelskou službou velkým byznysem.

Nicméně to byl Meyer, který s tím přišel. Malá zpráva na zadní straně novin, přinesl mi ji třicátého května na palubu Sedmy. Bylo brzy odpoledne, já byl na palubě a zápasil jsem s příliš velikou nylonovou plachtou a zapůjčeným strojkem který, když se správně použije, dává do tkaniny mosazné svorky. Iritovalo mě, jak mi můj úkol, který jsem si sám uložil, jde pomalu. Na strojek a čistý bílý nylon a vinylovou imitaci teakového dřeva paluby mi ukapával vlastní pot.

„Tak co?“ zeptal jsem se kysele.

„Znamená to, že,“ řekl Meyer a podal mi výstřižek z novin.

SMRTELNÁ DOPRAVNÍ NEHODA CHODCE

V Bayside zaznamenali letos již čtvrtou dopravní nehodu se smrtelnými následky, když paní Carolyn Milliganová byla ve středu večer v 10:30 sražena a usmrcena. Šla pěšky po County Road 858 v místech, která již spadají do městského obvodu. Řidič Roderick Webbel řídil farmářský nákladní vůz, který srazil a usmrtil Milliganovou. Bránil se tím, že ji uviděl až v tom okamžiku, kdy do ní narazil, když zjevně vstoupila vozidlu z krajnice do směru jízdy. Paní Milliganová, která žila sama na 1500 Seaway Boulewardu, byla zaměstnána u firmy Superior Building Supplies, Junction Park, Bayside. Policie nehodu vyšetřuje a zatím nebylo podáno trestní oznámení.

Ze špičky nosu mi ukápla velká kapka potu a udělala na novinách šikmou hvězdičku stejné barvy jako upocená nečistota mých prstů. Meyer šel za mnou do stínu pod baldachýnem a dal si jednu bosou nohu na kapitánské křeslo. Vánek mě začal chladit.

236

„Nehoda?“ zeptal se Meyer. Když jsem se na něj upřeně podíval, rychle řekl: „Samozřejmě rétorická otázka.“. „Samozřejmě. A kdo to sakra ví? Do háje s tím i tak!“

Mým prokletím je představivost, která obživne v té chvíli, kdy si přeji, aby zmizela. Byla dobře stavěná, krev a mléko. Byla plná vůní a tajemnosti. Pak ohromný náraz, a jak se kolem rozprsklo roztrhané maso, roztříštěné kosti a potrhané tkáně do porostu na pokraji silnice, uniklo z mozku malé světélko. Kolem rozstříkaná krev.

„Meyere, dala mi instrukce. Řekla jenom, abych dal ty peníze její sestře. To je všechno, tak mi to řekla. Řekla, že jestli se nebude moci vrátit a vzít si peníze, nebude ji to moc zajímat, kdo je bude mít.“

„A zaplatila ti,“ řekl Meyer, „abys udělal jenom to, co ti řekla.“

„Vím.“

„Ale?“

„Podívej se na to takto. Dva tisíce by bylo víc než fér. Zaplatil bych z toho cestu do Nutley a zpět a ještě by pěkná hromádka zbyla. Takže si předplatila dobudoucna služby v hodnotě osmi tisíc.“

„Posmrtné služby?“

„Které nechtěla.“ Sevřel jsem pěst a pořádně jsem se praštil do horní části stehna. Zabolelo to. „To je radostná událost května, Meyere, a ta dáma bude hrozně moc dlouho mrtvá. Udělám, co by chtěla. Dát ty peníze její sestře. A ujistit se, že nikdo netahá nitky a nikdo nejde po stopě. Nikdo, kdo by z její sestry udělal také kaši.“

„Obdivuji tvoje nadání pro okamžitý úsudek.“

„To není romantizování, do čerta.“

„Copak jsem říkal, že ano?“

„Podle výrazu tvé tváře. Patronská, pobavená a nadřazená.“

„Špatně si to vykládáš. Obličej je jenom trochu kůže, tuku a lebka, obklopená svalstvem. Náhodou jsem se díval s porozuměním.“

„Ohledně čeho?“

„Ohledně toho, že bys mě chtěl do toho zatáhnout.“

„Můžeš zůstat zrovna tady a připravit něco dobrého.“

„Momentálně stojím na místě, čekám na nějaké překlady ze švédských časopisů. Mohl bych se tím prokousat sám, ale…“ Pokrčil rameny, zvedl kus tkaniny a prozkoumal kovové zesílení na lemu. „Je to opotřebené?“

237

„Hodně.“

„Tak to nebude moc dobře vypadat, že?“

„Ne, nebude.“

„Travisi, známe my vůbec někoho v Bayside?“

„Myslím, že tam někdo takový je.“

Tak jsme šli dolů a mezitím, co jsem si prohlížel knihu, otevřel Meyer dvě vychlazené láhve Tuborgu. V Bayside nemáme žádné přátele. Žádné. Meyer sfoukl pěnu z láhve Tuborgu. Ozval se zvuk jako vzdálená siréna do mlhy. „Tak proč se kvůli tomu tak dohadujeme?“ zeptal se.

„Otázka, kterou je nutno řešit.“

„Pojistky?“

„Možná, ale není to ono.“

„Dobré staré pojistné případy pro život. To jsou takové hezké prázdné formuláře pro pojistky. Můžeš tam napsat všechno to…“

„Vím, vím. Ale mohla by to být slepá ulička. Náhodné úmrtí. A v dnešní době se na to mohou podívat zblízka příliš často. To nesedí. Myslím si, že když tu byla před dvěma týdny, tak jsem si jako od ní zapůjčil nějaké peníze. Možná to bylo něco jako vystavení termínované směnky. Jsem schopen to splatit, ale nesplácel bych to jejím dědicům a těm, kterým to patří, do té doby, dokud své ruce nevztáhnu na směnku, co jsem podepsal.“

„A nějaké peníze budeš mít s sebou, aby ti věřili.“

„Správně! Možná jsme si půjčili a podepsali oba. Jsme teď párek vychytralých zástupců od realitky, kteří se snaží něco vy-šidit z mrtvé nemovitosti té lady.

Zaplatíme něco dopředu, pokud bude nutno. Ale raději, pokud možno, ne.“

Meyer zavřel oči a dlouho intenzívně přemýšlel. Zhluboka si potáhl Tuborgu a přitom přikývl. „Líbí se mi to.“

„Vezmeme si s sebou všechny peníze,“ řekl jsem Podíval se vyděšeně. „Všechny?“

„Budeme operovat z tohoto elegantního plavidla. V pohodlí. Dokonce v jistém vulgárním luxusu. Běž si zabalit kartáček na zuby, příteli.“

Když odešel, prozkoumal jsem vodní mapu a vybral Jsem, co vypadalo na nejlepší z přístavů na pobřeží v Bayside. Říkalo se tomu Westway Harbour, provozovali to Cal a Cindy Birdsongo-vi. Zavolal jsem tam a vzal to mladý muž v kanceláři. Jmenoval se Oliver. Ano, má hezký box, šlo by tam zakotvit Srdcovou sedmu. Box, který by

pojal šedesátistopou loď, s přípojkou na vodu, elektřinu a telefon a tak stovku stop od ostatního zařízení.

238

Řekl jsem, že to přijdeme v pátek omrknout, pravděpodobně kolem poledne. Poplatky vypadaly trošku nad poměry. Oliver chtěl vědět, najak dlouho by to bylo, a já řekl, že je to těžko říct. Velmi těžko. Řekl mi, ať nejprve objedu vysokou vodárenskou věž v centru města, a když ji budu mít naproti sobě, mám se podívat na značení od jejich soukromého plavebního kanálu a to mě dovede přímo k nim. Bude tam, aby mě nasměroval na moje kotviště. „Nemůžete to minout," řekl.

V době, kdy jsem volal do místní kanceláře, že zvedáme kotvy, jsem si vyměnil pár lží s Irvem Diebertem, vyzvedl si věci z čistírny a zařídil u Johnnyho Dowa, aby mi vybíral ze schránky poštu a nechával ji u sebe. Odpojil jsem spoje od přípojek, naplnil nádrže až po hrdla a hezky jsem odvázal starou lady z kotevního boxu. Připravoval jsem se vyrazit na vodu. Bylo kolem čtyř hodin. Vyjeli jsme z kanálu a dali se na sever.

Byl čas se něčeho napít. Nechal jsem u kormidla Meyera, šel jsem dolů a otevřel skutečně poslední láhev plymouthského ginu, kterou plnili v Anglii. Všechny ostatní byly plněné ve Státech. Pro lidi, co pijou gin, to není stejné. Je to pořád ještě prima gin, ale není tak vynikající, tak píchavě suchý a prima gin. Námořník na etiketě už nevypadá tak vodovzdorně a přímě, ale poněkud podlézavě. V té západní technologii a distribuci je něco sebezničujícího. Kdykoliv se nějaký konzumní předmět ukáže tak vynikající, že upoutá pozornost a nutká k následování, tak nějací křiváci a typy od počítačů to zničí. Po špičkách vyrukují osvícení tichošlápci a přeberou kšeft. A do třetice vykoumají, do jaké míry můžou snížit kvalitu a stále ještě zlepšit pronikání na trh. Jejich styl myšlení je takový, že je idiotismem vyrábět a prodávat sto tisíc jednotek něčeho a trhnout na jednotce třicet centů, když můžete zvětšit reklamu, prodat pět milionů jednotek a profitovat na jedné jednotce deseticentem. Takže s velmi dobrými věcmi to jde z kopce. Počínaje poctivým krocanem přes poctivá vajíčka po poctivá rajčata. A gin.

Dal jsem do dvou těžkých sklenic rozdrcený led, do toho trochu sherry, doplnil ginem, potřel okraje sklenic pomerančovou kůrou, něco husté šťávy jsem vymačkal do sklenic a kůru vyhodil. Vzal jsem to nahoru, kde Meyer klel jako pohan. Bylo to kvůli motorovému člunu, který kolem nás proburácel a zvedl vlnu tak na devět stop do šířky. Viděl jsem, jak se blížil, a měl jsem čas se připravit. Udělal jsem vychytralá opatření. Tři kroky ke vstupu, tři ku přídi a nevylil jsem ani kapku.

239

Přiťukli jsme si, ochutnali a pak jedním rázem hluboký doušek dolů hrdlem. Vynikající. Kolem kroužilo ptactvo a jehličky slunce tančily a odrážely se od vody. Sedma se sunula kupředu, ani nebylo znát, jak nás zpomaluje nahnilé dno. Není pravděpodobné, že by měl člověk slavnostní pocit, když se snaží přijít na kloub tomu, co zavinilo smrt přítelkyně. Ale něco nás utvrzovalo, že to smysl má. Jasný důvod. Ušlechtilý úmysl bez ohledu na to, jak je pošetilý. Za námi pár hodin nazpět bylo 17 000 zakotvených lodí ve třinácti velkých přístavech v Lauderdale, kde.150 000 lidí ztrácí nervy v dopravních zácpách. Před námi nějaká ponurá záhada, schovaná v rozbité lebce mrtvé ženy. Statečný rytíř, který si vylepšuje vlastní sebevědomí a skládá dlaně, aby z nich udělal past na draka. Podívejme se dovnitř. Opravdu. Můj bože! Dračí nestvůra! Ale jakou má barvu, kamaráde?

Než se setmělo, našel jsem kotviště, které jsem už předtím používal.

Bylo to skryté místo mezi dvěma ostrůvky s mangrovníky. Naštěstí si tam nikdo nevybudoval vodní zkratku, nebo že by tu nechal postavit jeden z těch prosklených monumentů stádového pudu. Uhnízdil jsem se s hausbótem do mezery, šel jsem na břeh a pevně uvázal čtyři lana ve čtyřech směrech k pevným, větvitým mangrovníkovým kmenům. Noční vzduch byl plný bzučícího hmyzu. Hladové pištění kolem uší. Takže jsme Sedmu utěsnili, prozkoumali směr větru a natáčeli okna tak dlouho, až bylo v jídelně útulno.

Mezitím, co Meyer opékal velký počet velmi malých jehněčích kotlet, profrčel kolem nás otevřený motorový člun s hranatou přídí a mířil si to ven z plavebního kanálu. Lidi na palubě hulákali jako

maniaci, vyli jako vlci, řvali jako panteři a hulákali jako povstalci. Zaslechl jsem bláznivý ženský smích. A pak to třikrát ostře zaštěkalo. Prásk, prásk, prásk. V jídelně zacinkala skla. Ostrý úder do přední mezistěny. Lod nabrala na rychlosti. Ta žena se dál bláznivě smála. Přestal jsem se kutálet po podlaze a poklekl jsem, pak jsem utíkal nahoru a vytáhl rychle z naolejo-vaného úchytu pušku na žraloky. Nebylo na co zacílit. Malé světlo se ztrácelo v dálce a zvuk mizel.

„Proč?“ řekl vedle mě Meyer.

Neodpověděl jsem, dokud jsme opět nebyli dole, mimo dosah žíznivého hmyzu. „Jenom tak. Pro nic. Abych se projevil. Dobrý starý Charlie jim ukáže, těm zbohatlým bastardům, že jim nepatří celý svět. Někdo střílel z pistole a bylo to z dálky. Kdyby nás jedna rána trefila, byla by |o úplná náhoda.“

240

„Mohlo to jít rovnou mezi oči, čistě náhodou.“

„Zlinkovaní namol a zdrogovaní. Pivo a kořalka a příliš moc slunce. Lomcováky a sedativa, hašiš a heroin, všichni zřízení. Babo rad.“

Meyer se potichu vrátil k pečení. Během jídla vypadal klidně a zpracovával své myšlenky svým způsobem v té své mírné, osvícené hlavě. Nevydařená střela se zaryla do předprsně, ale vnikla do ní tak mělce, že jsem ji mohl vypáčit nehtem u palce. Ted byla na stole vedle mého hrnku, malé kovové novinko, které vypšouknul mrňavý robot. Přes otvor zející ve skleněných vstupních dveřích jsem nalepil náplast.

„Dovol, abych se pokusil o vysvětlení,“ řekl.

„Myslíš si, že dokážeš vysvětlit, proč se to stalo? Tak do toho\“

„Když mi bylo dvanáct, dostal jsem k narozeninám jednoranovku pušku. Dvaadvacítku. Komoru to mělo na zkrácené nábojnice. Bylo to kouzelné dobrodružství, mít pušku. Vydávala tenký a třaskavý zvuk, a pak ten exotický pach spáleného prachu a oleje. Stačilo potáhnout ukazováčkem o zlomek coulu a plechovka v dálce letěla do vzduchu.“

„Meyer zabíječ.“

Usmál se. „Tvůj odhad. Byli užiteční ptáci a ti zlí. Jedním z těch špatných byl americký kos. Jeden z rodu Icteridae, genus Guiscalus. Nevzpomínám si opravdu, proč měl takovou špatnou pověst. Asi pojídá vajíčka jiných ptáků. Každopádně bylo přijatelné jednoho zastřelit, zatímco střelit drozda by bylo nemyslitelné. Pozoroval jsem kosy binokulárem mojí maminky. Fantastická hra barev, třpyt modři na černé, jako tenká vrstvička oleje na loužičce indigového inkoustu. Prokázal jsem, že jsem dost zodpovědný pro zacházení s puškou, takže mi bylo dovoleno si ji vzít do porostů za naším domem. Za předpokladu, že budu dodržovat všechna pravidla. Na kosa žádný zákon neplatil. V sobotu odpoledne, když přestalo pršet, jsem vyrazil. Jeden kos se pilně koupal v kaluži a odletěl na větev. Zacílil jsem a vypálil. Spadl zpátky přímo do stejné kaluže, zmítal sebou a pak ztichl. Šel jsem tam a podíval se na něj. Zobák se mu hned pod hladinou vody otvíral a zavíral. Zvedl jsem ho s nějakým hloupým nápadem, že ho nenechám utopit. Zalomcovala jím v mé ruce konečná křeč a pak znehybněl. Nezapomenutelně nehybný. Nebylo to k vydržení. Nehybný, jako kámen, jako uschlá větev, jako tyčka u plotu. Ted to chci říct velmi pečlivě, Travisi. Vidíš tu jizvu na konci palce? Používal jsem na dlabání loďky zavírací

241

nůž. Potřeboval jsem udělat díru pro stěžeň a čepel sklapla. Hodně to krvácelo, a protože mi to rozřízlo nehet u palce, tak to bolelo. Bolelo to tak, jak mě doposud nikdy nic nebolelo. A to se stalo dva měsíce před tím, než jsem usmrtil toho kosa. Kos mi ležel v ruce a celý báječný třpyt byl pryč. Vypadal špinavý, peří pochuchané a mokré. Rychle jsem ho dal do vlhké trávy. Nemohl jsem ho jen tak upustit. Pečlivě jsem ho položil a na ruce mi zůstala krev. Ptačí krev. Červená, jako moje. A bolelo mě to, jako by to byla moje bolest, cítil jsem to. Jasná a horká, nesnesitelná bolest.“

Dlouhou dobu byl zticha a já řekl: „Myslíš, že…“

„Hledám správný způsob, jak vyjádřit souvislosti. Travisi, puška byla abstrakce, kulka byla abstrakce. Smrt byla abstrakcí. Malinký pohyb prstem. Třaskavá rána. Pach. Nemohl jsem to pochopit. Puška, kulka a smrt. Všechno to bylo moc specifické a skutečné. Způsobil jsem smrt, a to byla špinavost. Způsobil jsem bolest. Měl jsem krev

na ruce. Nevěděl jsem, co si mám sám se sebou počít. Nevěděl jsem, jak sám před sebou utéct, vrátit se zpět, než jsem toho ptáka zabil. Chtěl jsem se vyhnout vlastní zkušenosti. Naplnila mě opravdu skutečná hrůza z reality. Nikdy už jsem jiného ptáka nezabil, ani to nemíním udělat. Nikdy. Ledaže bych se dostal do nějakého druhu beznadějné agónie. A teď k jádru pudla mé analogie. Ta mládež ve člunu nikdy nezabila svého kosa. Nezkrvavila je realita. Prolili jakousi pomyslnou krev Divokého západu, která nikdy neexistovala. Viděli snad sedlou krev božího syna. Viděli pomalý poslední tanec Bonnie a Clyda. Viděli skvrnu na přední straně košile u muže, který elegantně padl do prachu hlavní třídy westernové kovbojky. Je to jako… Já šel do lesa a viděl obraz mrtvého kosa. Oni ještě neznají povahu reality. A také neví, a možná nikdy nepoznají, jak vypadá smrt, jak ohavná věc to je. Svěrače se uvolní a je tu smrad fekálií a moče. Je tu to ohavné ticho, koláče zčernalé krve a smrad. Pro ně je to tak, jako by bouchačku někdo vytáhl z pouzdra jenom jako. Nenajdou spojitost mezi prvotním pohybem ukazováčku a prvním smradlavým krokem do věčnosti. Je to emocionální chudoba, která má za důsledek stav disociace, a oni…“

Zaváhal. Slova vycházela pomaleji. S podivným stydlivým úsměvem a pokrčením ramen řekl: „Ale to nezabírá, že?“

„Myslím, že velice dobře.“

„Ne. Protože mohli zabít jenom jedenkrát. Ale někteří pokračují dál a dál. Beze smyslu.“

242

„Někteří. Pošukové. Ochmelkové.“

„Teoretizování, to je moje nemoc, Travisi. Můj kamarád, Albert Dide Parr, napsal, ‚Kdykoliv tě osvítí nápad, bud pohledem na západ slunce nebo do včelího úlu, nemá to nic společného se skutky a možnostmi.‘ Vypadá to, že hodně myšlenek získávám tak, že se dívám zpět do dětství.“

„Tentokrát žádného z nás netrefili mezi oči.“

„Odjakživa realista.“

Uklidili jsme po sobě a šli zavčas na kutě. Ležel jsem beze spánku ve velké posteli a záviděl jsem Meyerovi vedle v pokoji pro hosty, jak spí spánkem spravedlivých. Když pracoval na vládní studii

v Indii, naučil se, jak vypnout vědomí a obratem usnout. Takové know – how jsem měl za dob, kdy jsem byl v armádě, ale časem se mi to vypařilo z hlavy.

Meyer velmi pečlivě vysvětloval, jak to dělá. Tak na dva palce za tvýma očima si představíš černý kruh, dost velký na to, aby ti naplnil hlavu od ucha po ucho. Od horní části hlavy po čelistní klouby. Víš, že každá dotěrná myšlenka ti do té perfektní černě udělá mazanec. Tak se pouze koncentruješ na to, aby byla ta čerň perfektní, bez poskvrny a matematicky okrouhlá. Když to děláš, pomalu a hluboce dýcháš a s každým výdechem cítíš, jak se propadáš o malinko hlouběji do matrace. A spíš coby dup.

On ano, a já ne. Jednou jsem Meyerův systém vysvětloval nervní a neklidné dámě a říkal jsem jí, že u mě to nefunguje a u ní to také fungovat nebude. Řekl jsem: „Zkuste to, je to jenom spousta nesmyslů, Judy. Je to správně, Judy? Hej! Judy? Judy!“

Ten večer jsem svět kolem sebe vnímal příliš ostražitě. Byl jsem tečkou v mapě s plavebními kanály mezi malými ostrovy. Nade mnou světla hvězd narážela do paluby poté, co sem cestovala po léta triliony mil. Pod trupem lodi, na dně, v sedlině z písku a trávy se malí tvorečkové potýkají a škrtí jeden druhého kvůli zbytkům odvrhnutým civilizací. Nevzdálenější hvězdy se od té doby, co světlo šlo sem, pohnuly natolik, že dráha světla je zakřivená. Až jednou planeta bude popel a prach a zmizí z ní život, to studené světlo hvězd bude pořád zakřivenou cestou putovat k Zemi, aby se odráželo od černých, zmrzlých skalisek. O trup šplouchaly malé vlnky. Kanálem lomozil větší motorový člun nebo co a řídil to nějaký idiot, který hrozně pospíchal na nevyhnutelné dostaveníčko s palmovým kmenem nebo sudem od oleje. Dlouhé minuty poté, co zvuk zmizel, dosáhla přídová vlna k Sedmě, zadrncala lany, něco se s cinknutím převrhlo v kuchyňce. Vyplašilo to nočního ptáka. Zvedl se z jednoho z těch

243

ostrůvků a přiškrceně a vyděšeně zakřičel. Z dálky ze severojižních dálnic sem pronikal stereotypní zvuk naklaďáků rychle jedoucích směrem ke skladům zboží, naládovaných dle nutných rychloobjednávek na plastiková zvířátka, tablety proti švábům, oční

stíny, popelníky, záchodové kartáče a porcelánové krokodýly. Všechny položky, které jsou nezbytné pro výkazy o stále rostoucím hrubém národním produktu.

Moje srdce tepalo v pomalém rytmu a pracovitá krev kolovala, vyživovala, napravovala vady v tkáních, usmrcovala vetřelce a přenášela hormony. Moje neovladatelná paměť klopýtala dolů do tmavých chodeb, skrz dveře, které se snažím držet uzamčené. Po hrdle mi stékal pramínek potu. Odložil jsem list.

Odkud vzala Carrie Milliganová ty peníze?

Řekla někomu, že je mám já?

Co měly ty peníze společného s tím, že měla na sobě příliš dlouho jedny šaty? Únos?

Pašování drog?

Kasino?

Loupež?

Vezmu peníze do Nutley, dá se to její malé sestřičce a pak se půjde na ryby. Přednostně dolů za Isla de las Nujeres.

Aíe nejprve, příteli, se pokusme do hroma usnout, ano prosím? Prosím. Udržuj černý kruh absolutně kulatý. S každým výdechem se ponořuj hlouběji. Absolutně kulatý…

4. KAPITOLA

Dobrý jachtařský přístav, ačkoliv je už opravdovou vzácností, znamená komfort a potěšení. Soukromý kanál k Westway Harbour měl délku tak šest set yardů. Byl to napůl přírodní bazén, vybagrovaný do hloubky, a vstup měl plytký kvůli ochraně proti vlnám od lodí, vlnobití při bouřích a kolísání hladiny. Nádrže s palivem byly za vjezdem směrem na jižní stranu. Kotviště pro malé lodě bylo v jižní části bazénu. Ve směru příjezdu po pravé straně bylo odhadem tak osmdesát opuštěných kotvicích boxů pro větší lodě.

Z kanceláře dockmastera vyšel dohněda opálený mladý muž v khaki šortkách. Paží mi pokynul na znamení, ať ho následuji, a naskočil na elektrický vozík. Stočil jsem loď mírně na pravobok, následoval jsem jeho pokyny do kotvícího boxu, pak jsem

244

vyskočil a couvl mezi prstovité výtoně. Meyer vázal smyčky na úchyty. Když si mladý muž přejel hranou ruky přes hrdlo, uchytil Meyer obě lana napevno k palubním mačkám a já zastavil mé malé dieselové motory.Ten mladý muž byl slušný člověk. Pomohl s lany. Požádal o povolení, aby mohl na palubu. Předal mi hezky vytištěné seznamy s pravidly, poplatky a přístavním řádem, dostupné služby a úřední hodiny. Zeptal jsem se ho, jestli je Oliver, a on řekl, že Oliver je na obědě. Jmenoval se Jason. Měl tělo žokeje, hlavu jako Kristus a lenonky s pozlacenou drátěnou obrubou.

Instrukce byly jasné a precizní. Pomohl jsem mu připojit elektřinu. Provedl odečet elektroměru. Řekl jsem mu, že bych potřeboval telefon, a on odpověděl, že to zařídí. Přinese přístroj. Zkusil jsem vodu z hadice a řekl jsem Meyerovi nahoře, aby vypustil vodní nádrže. Já šel do kanceláře dockmastera, abych všechno domluvil.

Při chůzi jsem obdivoval stavbu přístavu. Betonová mola a velké klády spojené řádně dimenzovanými pozinkovanými šrouby. Nádoby na odpadky byly ve velkých laminátových kontejnerech. Byly tam oddíly se záchrannými kruhy a hasicími přístroji. Potrubí pro vodu a elektrické kabely byly mimo dohled pod moly. Kolem třiceti kotvišť bylo volných. Těch padesát lodí na první pohled vypadalo fajn a bylo vidět, že jsou udržované, zejména řada tak půl tuctu velkých motorových jachet. Na přídi jedné velké lodi seděla žíhaná kočka. Přestala se lízat, aby si mě upřeně prohlídla, když jsem šel kolem.

V kanceláři za pultem seděla vysoká dáma. Měla velmi krátké černé vlasy a výrazné rysy tváře. Bosé, holé nohy a žluté šortky s bílým tričkem, zlatý snubní prsten. Ve stoje by mohla mít tak šest stop, a ačkoliv její tvář byla dost statná na to, aby měla mužské rysy, nic z toho neplatilo pro nohy nebo náplň jejího trička.

Byla opálená téměř tak jako já a její chladně modré oči vypadaly velmi živě. Zuby měla velice, velice bílé. „Pan McGee?“

„Ano. Váš jachtařský přístav vypadá moc hezky.“

„Děkuju vám. Jsem paní Birdsongová. Přesně před dvěma roky jsme to tu otevřeli.“

„Gratuluju.“

„Děkuju.“ Formálně se pousmála. Měla dlouhé paže. Dvacet osm? Těžko odhadnout věk, protože její tvář měla takový

245

indiánský šmrnc, který nevykazuje mezi osmnácti a čtyřiceti známky přílišného opotřebení.

Začali jsme vyřizovat záležitosti. Zaplatil jsem v hotovosti na tři dny dopředu a řekl jsem, že možná zůstaneme déle. Poptal jsem se, jestli se tu dá zapůjčit auto. Šla se mnou k oknu a ukázala na firemní znak Texaco, který byl vidět nad střechou motelu hned vedle“. Řekla, že si ho můžu půjčit tam.

Jenom co jsme se otočili od okna, venku zakvílely pneumatiky. Následoval silný hluk, někdo zajížděl se zaprášeným modrým sedanem vedle budovy.

Od volantu se vysoukal velký chlap a nejistým krokem pokračoval ke vchodu. Zastavil se a civěl na ni a pak na mě.

„Kde jsi byl? Kde – jsi – byl?“ zeptala se. Její oči najednou vypadaly jako nemocné.

Byl vysoký tak šest a půl stopy, široký byl málem jako dveře. Hustá kštice šedivých blond vlasů, skvrnitý a odulý červený obličej. Na sobě měl ušpiněný khaki oblek s něčím, co vpředu na košili vypadalo jako uschlé zvratky. Na čele měl ránu a klouby na prstech měl napuchlé. Spolu s ním vnikl do kanceláře pach nemytého člověka.

Podíval se na ni stupidním pohledem a zamumlal: „Nastrkuješ tu svoji prdel komukoliv, kdo se kolem namane, ech, Cíndy? Jedeš po hošanech z doků, jedeš po zákaznících. Vím, co jsi zač, ty laciná děvko!“

„Cale! Nevíš, co povídáš!“

Hlučně se obrátil ke mně. „Ukážu ti, že si nemáš začínat s něčí ženskou, ty bastarde, ty zasranej čubčí synu!“

Přiběhla k němu ze strany, vztáhla k němu ruce a řekla: „Ne, Cale, ne, miláčku, prosím.“

Bekhendem ji udeřil do tváře. Plným rozmachem levé paže. Viděla, jak se blíží úder, a snažila se uhnout dolů, ale zasáhl ji nahoře nad uchem do hlavy. Srazilo ji to dolů. Po úderu jeho kloubů se bezvládně složila na podlahu z vinylových dlaždic obličejem dolů.

Cal se na ni ani nepodíval. Připotácel se ke mně, pomalu mával velkými pěstmi, s jedním ramenem pozvednutým, aby si chránil čelist. Pokud by mi nechal dost místa na to, abych mohl kolem něho proklouznout a vypadnout ze dveří, tak bych to udělal. Byl zpitý namol a byl ohromný. Budil dojem, že ví, jak se pohybovat. Nechtěl jsem se ocitnout uprostřed rodinné rozepře. Nebo při zabíjení manželky. Ta ležela úplně bez pohybu a mimo obraz.

246

Jednu věc jsem neudělal. Tedy to, že bych se mu postavil a dal se do pěstního zápasu. Ne s tímhletím. Zaplavovala mě slušná dávka adrenalinu. Cítil jsem, že mi moc nechybí a že mám rychlost a dobrou reakci. Vystřelil jsem ruce dlaněmi k němu, jako bych ho prosil, aby se do mě nestrefoval. Vypadal velice spokojený a se zakaleným zrakem odstartoval svoji pěst přímo doprostřed mého obličeje. Chňapl jsem mu po ní a uchopil ho za tlusté zápěstí. Pak silná otočka ve směru ručiček a současně jsem se zhoupl dolů. Páka ho otočila a zápěstí s pěstí mu skončilo mezi lopatkami. Ted jsem ho uvedl do pohybu a se sílícím důrazem jsem ho naramloval do betonové panelové stěny. Práskl do ní a šel do kolen, pak ho to vzalo na stranu a skončil v posedu. Z nové rány na čele mu tekla krev do oka a dál po tváři. Vyloudil zamyšlený úsměv a s námahou se postavil, aby si to opět namířil ke mně. Tentokrát jsem se do toho vložil levačkou a uštědřil mu ještě jednu tak rychle a s takovou vervou, jak to jenom šlo. Levačka, pravačka, do krku a do břicha. Věděl jsem, že ho to zřídí, ale jak jsem se snažil znovu kolem něj protáhnout s myšlenkou na východ, zasáhl mě rovnou do čela. Zkroutilo mi to krk a jasný den se proměnil v mlhavou prázdnotu. Pomalým pohybem jsem šel k zemi, ale hlava už byla jasná. Zaháčil jsem mu levou nohu za jeho pravý kotník a nakopl mu pravou nohou kolenní čéšku. Zachrochtal, a když jsem roloval od něj pryč, zkoušel si mě přišlápnout.

Když jsem stál opět na nohou, viděl jsem, že má potíže. Jeho‘ levá noha ho nechtěla držet v pozici a krev mu rozmazala výhled. Sípal a něco si hudral. Ale rukoval opět na scénu, jenže já neměl zájem ani o kousek z něho. Otupily se mi reflexy. Napůl jsem

vnímal, jak venku víří modrá světla policejního vozu a dva muže, kteří svižně vnikly vchodem.

„Cale!“ zařval nějaký chlap. „Cale, do čerta s tebou.“

Pak mu zpracovali temeno a zátylek hikorovým pendrekem. Dunělo to, jak tvrdé dřevo bušilo do lebky. Zapotácel se, otočil se a rozmáchl se na ně. Uhnuli a schytal to znovu. Pomalu, pořád ještě s úsměvem, se sesunul dolů a nezakrvácené oko se mu otočilo tak, že bylo vidět pouze bělmo.

Jeden z policistů mu obrátil obličej, který vypadal jako ječné kroupy, dolů, dali mu ruce dozadu a zaklapli mů želízka. Pak řekl: „Máme to, Ralphe, má toho nasbíraného dost. Bereme ho s sebou?“

„Ne jako naposledy, to ne.“

Jason, který mi pomáhal zajet do doku, klečel na podlaze.

247

Zvedl paní Birdsongovou, aby si sedla. Skláněla hlavu a y očích měla prázdný výraz. Byl na ni vlídný a tlumeně k ní mluvil, aby ji utěšil.

„Je v pořádku, Jasone?“ zeptal se jeden z policistů. „Já… myslím, že jsem v pořádku,“ řekla. „A co vy?“ zeptal se mě.

Procvičil jsem si ruce a promasíroval zátylek. V hlavě se mi vyjasňovalo a pomalost pohybů zmizela. Osahal jsem si čelo.‘ Začínalo otékat. „Dal mi jednu pořádnou herdu.“

„Proč?“

„Nemám nejmenší potuchy. Byl jsem se tu zahlásit.“

Jason řekl: „Před chvílí sem dával loď.“ Pomohl Cindy Birdsongové na nohy. Uvolnila se od něj, šla k. plátěnému křeslu a sedla si. Pod opálenou pletí bylo vidět, jak je šedozelená.

„Chcete podat oznámení?“ zeptal se policista.

Podíval jsem se na Cindy. Pozvedla oči a odmítavě slabě pohnula hlavou.

„Myslím, že ne.“

Policista, který se jmenoval Ralph, si povzdychl. Byl mladý a mohutný, seděl mu knírek. „Arturovi a mě došlo, že by si to mohl namířit sem zpátky. Honíme ho už dvě hodiny, Cindy* Máme na něho všechno, co je zapotřebí. Dvě auta vytlačil za jízdy ze silnice. Udělal výtržnost v Deweyho Pizza Shacku a Deweymu zlomil ruku.“

„Oh bože.“

„Předtím se vydal do Gateway baru na výpadovce sedmičce – sedumaosmdesátce a málem vymlátil duši ze třech šoférů od nákladáků. Jsou ve špitále. Je mi to líto, Cindy. Je to od té doby, co se dostal do té šlamastiky. A od posledně byl venku na podmínku… Podívejte, bude muset strávit nějaký čas v okrskovém vězení. Lituji, ale je to tak.“

Zavřela oči a otřásla se. Cal Birdsong zničehonic začal chrápat. Pod obličejem měl malou kaluž krve. Přijela ambulance a náramky šly dolů. Krankfotři si s ním poradili daleko snadněji, než bych očekával. Cindy si vzala svetr a kabelku a jela také, aby doprovodila gigantického chrápajícího ožralu. Předtím požádala Jasona, aby se postaral, o co bude třeba.

Jason se opřel o pult a řekl: „Byl v pořádku, víte? Tak loni ještě docela prima chlapík. Pracuji tu od té doby, co to tu otevřeli. Pil tolik, jak kdokoliv jiný. Pak začal víc a víc. Teď mu to leze na mozek. Je to dobrý maník. Opravdu jí to láme srdce, víte?“

248

„Závislost na chlastu leze na lidi.“

„Vlezlo mu to na mozek. Ty věci, co na ni huláká.“

„Něco z toho jsem slyšel.“

Zbytek obličeje, co neměl pokrytý ježíšovským vousem, mu zčervenal. „Ona vůbec není taková. Nevím, co to do něj vlezlo.“

„Kde bydlí?“

„Hned tady vedle, ta poslední sekce v motelu. Ve stejnou dobu, kdy postavili ten jachtařský přístav, postavili motel a pronajímají to. Oni používají tu sekci na konci, je to trochu větší než ostatní. Cal podědil nějaké peníze a koupili si ten kus pobřeží. Pak postavili přístav a motel. Ale když to tak bude pokračovat dál, tak o to můžou přijít.“ Odešel pro hadr a kbelík a poutíral krev. Když už u toho byl, vytřel zbytek podlahy. Dobrý člověk.

Obešel jsem mokrá místa a vydal jsem se zpátky k Sedmě. Meyer byl rozmrzelý. Kde že jsem byl? Co mám s čelem? Co budeme dělat s obědem?

Řekl jsem mu, jak dopadlo setkání s Birdsongovými. Milý párek.

Tak jsme se vydali ven sehnat auto a oběd. V kanceláři byl jiný chlapík. Byl bez vousů, menší a kulatější, ale také svalnatec. „Je tu Jason?“

„Šel na oběd. Můžu pro vás něco udělat?“

„Jsem McGee, máme kotviště šedesát.“

„Jistě, telefonovali jsme spolu. Já jsem Oliver Tarbeck. Slyšel jsem, že vy a Cal jste se spolu dostali do křížku.“

„Tak nějak. Když seženu z půjčovny auto, kde ho můžu zaparkovat?“

„V té řadě, kde je cedule ‚Pouze pro lidi z přístavu‘. Kdyby to bylo plné, stavte se v kanceláři a něco vymyslíme.“

„Dá se tu někde pojíst?“

„Jeden blok nalevo na této straně. Gilova kuchyně. Na oběd je to O. K.“

Napřed jsme si dali oběd. Na oběd to O. K. nebylo. Gil měl ušmudlanou kuchyň. Sendvič se smaženým vajíčkem byl pravděpodobně bezpečný. Šli jsme k Texacu, měli tam nějakou půjčovnu aut a já zkoušel, jestli dostanu kolena pod volant žlutého Gremlinu. Pak jsem mu podal moji Diner s Card. Nikdo už nechce brát zálohu v hotovosti. To každého donutí, aby si zažádal o kreditkartu. Jak svět roste, je to o hodně hloupější. Zeptal jsem se ho, jestli mi poví, jak najít Junction Park. Vyndal plánek města a označoval cestu.

249

Gremlin neměl klimatizaci, ale měl velké větráky. Meyer četl v mapě a říkal, kde mám odbočovat. Bylo hezky vidět vzhled a historii flořidské Bayside. Malé město na pobřeží, pár stovek lidí, ospalý střed městečka s duby a nízkým mechovitým porostem. Pak se do toho vložila stavební společnost International Amalgamated Development, skoupila pár tisíc akrů a umístila tam nákupní střediska, městskou výstavbu, kondominia a apartmá na pronajmutí. Hned jižně od města. Jako další se dostavila Consolidated Construction Enterprises a udělala stejnou věc na severu města. Menší podnikavci udělali podobné věci v menším na západě. Když střed zchřadl, hlavy města rozšířily cesty a nechaly setnout stinné stromy ve snaze, aby to vypadalo zrovna tak, jak u shopping centra.

Nebylo to k ničemu. Nikdy to nefunguje. Okamžitě z toho byla upachtěná Florida, plná ohavných a neodkladných snah. Zařídili, aby každá stravovací služba byla vybavena vším, co si jenom člověk dokáže představit. Mezi tím byla roztroušená odstavná místa pro prodej ojetých aut a obchody s nábytkem.

Junction Park byl ve vnitrozemí, nedaleko mimoúrovňové dálnice. Navrhli ho s určitým smyslem pro systém a symetrii. Velké ocelové budovy byly rozmístěny ve vzorci jako rybí kosti s odstavnými místy pro nákladáky a parkovišti. Velký nápis uj vstupu oznamoval, že firma Superior Building Supplies je ve; čtvrté budově napravo.

Zaparkoval jsem a řekl jsem Meyerovi, ať se podívá, co by se dalo vyzvědět u vedlejších firem. Byla tam jedna pro topení a vzduchotechniku, pak nějaká výrobna žebříků a firma pro stavbu lodí.

Vešel jsem do vstupní kanceláře Superior Building Supplies. Stála tam štíhlá a hezká dívčina v oblečení z hrubé bavlněné vlákniny. Vybírala z kovového pořadače složky a dávala je do přihrádek. Narovnala se a podívala se na mě. Nosovým hlasem řekla: „Do pondělka nic není.“

„Co není?“

„Speciální výprodej všeho, co tu je. Přes víkend se dělá kontrola zásob. A teď zrovna také.“ ^Končíte?“

Sla ke svému stolu, vzala si plechovku s colou a dala si pár doušků. Zkoumavě si mne odhadla.

„To si pište, že končíme,“ řekla nakonec. Odhodila si dozadu nazrzlé vlasy a hřbetem ruky si otřela hezká ústa. Pak si říhla jako nějaký kluk z páté třídy.

250

Otevřenými dveřmi, které vedly dozadu do skladiště, vešel muž. V ruce držel trhací notes. Byl upocený a na čele měl mastnou šmouhu. Spousta červenohnědých vlasů, která byla pečlivě nasprejována do správné pozice. Začínající třicítka. Takový typ spíš na venkov. Westernová košile se spoustou druků a zipů. Kalhoty z hrubé tkaniny a holínky. Nervózní vzhled a vystupování.

„Dnes se neúřaduje, příteli. Je mi líto. Joanno, najdi mi ty faktury za ty ploty ze sekvojového dřeva. Ty, co už byly předem vypsány, jo?“

„Ježíšikriste, pořád to říkám kolem dokola, že to byla Carrie, co o tom všechno věděla.“

„Carrie tu není, aby nám pomohla, do hroma. Tak pohni zadnicí a dej se do hledání.“

„Poslouchej, Hany, nevím ani, jestli dostanu za ten čas, co tu obětuju, zaplaceno, nemáin pravdu?“

„Joanno, zlatíčko, samozřejmě, že dostaneš zaplaceno. No tak, miláčku. Prosímtě, najdeš mi ty faktury?“

Dlouze a ponuře se na něj podívala a ohrnula spodní ret.

„Ty lumpe, už je toho na mě moc. Zrovinka trochu příliš. A byl jsi na mě moc často zlý, slyšíš? Myslím, že uděláš líp, když si naděláš do klobouku. Jdu ke kadeřníkovi. Možná, že se vrátím, možná, že od toho půjdu pryč. Kdoví?“

Hodila si přes rameno velkou koženou kabelku. Snažil se jí zablokovat přístup ke dveřím. Prosil, žadonil a přesvědčoval. Nevěnovala tomu pozornost. Ve tváři měla nezúčastněný výraz. Když ji uchopil za rameno, vykroutila se a přirazila za sebou skleněné dveře.

Harry přešel k velkému stolu a posadil se do velkého koženého křesla. Zavřel oči a zaryl si prst do kořene nosu. Povzdychl si, podívaP-se na mě a pokrčil rameny: „Příteli, pořád ještě neúřadujeme. Máme ještě míň otevřeno než kdy jindy. Dovolte mi, abych vám dal dobrou radu. Nikdy se nespoléhejte na cizí pomoc. Pak jsou na koni oni. Jsou ve výhodě.“

„Přišel jsem, abych se poptal na Carrii Milliganovou.“

„Pracovala tu. Je mrtvá. O co vám jde?“

„Slyšel jsem, že se v tom vyznala. Jsem její přítel, z Fort Lauderdale.“

„Nežila tam kdysi?“

Do půl těla svlečený mladý muž v džínsech se objevil odněkud ze skladu a držel dva velké šrouby. „Pane Hascombe, to

251

chcete, abych počítal každý jeden zatracený kus? Je jich na tisíce.“

„Stovky. Spočítej, kolik je jich na pět liber, a pak zvážíš všechno, co máme. To bude dost přesné.“

Mladík odešel. Harry Hascomb zavrtěl hlavou a pak řekl: „Těžko tomu uvěřit, že nežije. Ještě před úterkem tu pracovala. Tam je její stůl.

Přišlo to tak najednou. Opravdu to tu držela pohromadě, byla dobrá pracovnice. Carrie ano. Co jste říkal, že chcete?“

„Přišla mě před dvěma týdny navštívit. Do Fort Lauderdale.“

Byl tak zticha, že jsem dumal, jestli nezadržel dech. Olízl si rty, polkl a řekl: „Před dvěma týdny?“

„Má to nějaký význam?“

„Proč by to mělo něco znamenat?“

Teď jsem nevěděl, jak dál pokračovat. Peněžní půjčka najednou vypadala nevhodná a příliš křehká. Potřeboval jsem najít lepší směr. „Přišla mě navštívit, protože měla potíže.“

„Potíže? Jaké potíže?“

„Chtěla si u mě něco nechat, aby to bylo v bezpečí. Semlelo se to tak, že to nebyla nejlepší doba na to, abych se o něco nebo o kohokoliv staral. Jsou doby, kdy to jde, a doby, kdy by člověk neměl. Nerad bych byl řekl, že nemůžu. Měl jsem Carrii Milli-ganovou rád.“

„To měl každý. Co chtěla, abyste ji u sebe nechal?“

„Nějaké peníze.“

„Kolik?“

„Neřekla kolik. Pouze, že je toho moc. Když jsem uslyšel, jak se zabila při té nehodě, začal jsem být zvědavý, jestli našla někoho, kdo by si ty peníze nechal u sebe. Nevěděl byste o někom takovém?“

Harry se opět pohroužil do nehybného tranzu, díval‘ se přes mé rameno do dálky. Trvalo mu to dlouho. Rád bych věděl, co si v hlavě srovnával.

Nakonec pomalu pohnul hlavou.“Můj bože, to bych neuvěřil. Musela v tom mít prsty.“

„V čem?“

Uvolnil patentku a zip, vylovil ze své krabičky westernku a naklepl ji proti nehtu palce. Zapálil si a vyfoukl dlouhý chuchvalec

kouře. „Ach, do prdele, to je stará historie. Stává se to pořád. Nikdy neočekáváte, že se to stane vám.“

„Co se stalo?“

„Jak se to jmenujete?“

252

„McGee. Travis McGee.“

„Nikdy se nedávejte dohromady s žádným partnerem, McGee. To je druhá malá rada pro vás. Můj dobrý starý partner, Jack Omaha. Nebyl to zrovna fantastický zlatý důl, ale pár let jsme si žili velice dobře. A pak. ten zasranec odpadl z kšeftu ve stavebnictví. Museli jsme se uskrovnit. Hodně uskrovnit. Snažit se vydržet do té doby, než se zlepší podmínky. Myslím, že bychom to stihli. Věci vypadají trochu líp. Já byl vždycky na prodej a Jack na kancelář. Nicméně v úterý před dvěma týdny vzal do zaječích. Čtrnáctého května. Víte, co udělal, než se vypařil? Prodal zásoby ze skladu pod nákupní cenu. Nechal tu hromadu účtů. Všechno, co šlo, zpeněžil. Auditoři se snaží zjistit celkovou cifru. Jsem vyřízený. Starý dobrý Jack. Když o tom přemýšlím, myslím si, že mu musela Carrie pomáhat, aby to tu vybílil. Ten týden pracovala jenom dva dny. Pondělí a pátek. To byl ten den, kdy jsem zjistil, že Jack nešel na ryby, ale že asi zmizel nadobro. Kdy jste viděl Carrii?“

„Ve čtvrtek.“

„To sedí. Nikdy bych do ní něco takového neřekl. Přesto, že něco s Jackem měla. Nic moc velkého. Táhlo se to možná tři roky, když začala pro nás pracovat. Jenom sem tam něco bokem. Na jednu noc. Jednou za čas jsme poslali děvčata, Carrii a Joannu, jiným letem do Atlanty a pak jsme letěli za nimi a ubytovali se vedle. Vyrazili jsme si jenom občas z kopýtka.“

„A myslíte, že to mohly být ty peníze, co chtěla Carrie, abych jí opatroval?“

„Kde jinde by k nim mohla přijít? Možná, že Jack chtěl, aby s ním pláchla. Byl do ní udělaný víc než ona do něj, víte. Vezměte si to tak. Ona mu pomůže a dostane hezký podíl z balíku, a každý si myslí, že všecho sebral Jack. Když se usadí prach, tak dostane peníze, a kdo si něčeho všimne?“

„S výjimkou, že zemře.“

„Ano, to je to. Chtěl bych vyjasnit jednu věc, McGee. Jestli se vám ty peníze připletou do cesty, tak patří sem do tohoto podniku. Tady to ukradli. Ukradli to mě, a jestli je najdete, patří to rovnou sem.“

„Budu to vést v patrnosti.“

Zamáčkl cigaretu. „Nic z toho se nemělo stát,“ řekl pomalu. „Vzbudí mě to v noci a myslím na to. Kdybych měl tušení, že se daly peníze do pohybu, dal bych je na bezpečné místo. Namísto toho jsem to rozfrckal za lodě, auta a domy. Pokud bych je držel já, mohl jsem Jacka z toho vykoupit, když to šlo z kopce. Mohl

253

jsem prokličkovat. V noci na to myslím a mám pocit, jako bych měl břicho plné ostrého kamení.“

„Co se bude dít?“

„Budu muset rozprodat všechno, co zbylo, a dát to na plac. Podělí se to mezi věřitele. Myslím, že přijdu taky o dům, možná i o ty auta. Pak budu obklepávat přátele, jestli nemají pro mě práci. Ten čubčí syn řekl, že jde v úterý na ryby a že se tu ve středu objeví. Řekl, že dal dohromady nějaké peníze, aby se ta mizérie přečkala. Chtěl jsem mu to věřit. V pátek jsem si začal dělat starosti. Volali mi párkrát ohledně účtů, o kterých jsem si myslel, že jsou zaplacené. Zavolal jsem Chris, Jackovu ženu. Neměla ponětí, kde do čerta je. Myslela si, že si vyrazil někam na lodi. Volal jsem do přístavu, loď tam byla uvázaná a na palubě nikdo. Víte co? Právě jsem si vzpomněl. Nechal jsem Carrii přezkoumat účty v bance. Dělala, jako by se styděla mi to říct, že je vybílil. Na každém nechal po deseti dolarech. Hledají ho. Podal jsem trestní oznámení, papíry jsem podepsal. Bylo to ve zprávách. Doufám, že toho čubčího syna najdou, a doufám, že mu zbude dost peněz, když ho najdou.“

„Nikdy vás nenapadlo, že v tom mohla jet Carrie?“

„Ne do té doby, než jste mi řekl, že byla v Lauderdale v době, kdy já myslel, že je nemocná v posteli. Ne do té doby, než jste mi řekl, že chtěla, abyste jí uschoval kupu peněz. Přísahám. Míním to tak, že jsem si myslel, že Jack byl chytřejší, a že by nedovolil, aby se nějaká holka dala na něco takového. Joanně bych nikdy neposkytl takové, zplnomocnění. Myslím si, že to bylo tím, že měla přehled o

účetních knihách, bez něj by si neporadila. A když to věděla, tak se do toho hezky vložila. Možná, že se bála, že Jack by se k ní mohl vrátit pro peníze.“

„Označil jste ji jako zloděje?“

„Ji! Já myslel, že mám kolem sebe přátele. Myslím, že se k tomu rozhodli v době, kdy to šlo s podnikem z kopce bez ohledu na to, co kdo dělal. Šlo o to sebrat dobrotky a prchnout. Jako třeba vtrhnout do hořícího motelu a sebrat šrajtofli. Do hoven, měl jsem to asi tady vybílit dřív než oni. Kdybych o tom věděl. A kdybych věděl jak. Řád bych věděl, kde je Jack teď. V Brazílii?“

Tentokrát Meyer sledoval mé instrukce. Vešel, založil si ruce a opřel se o zed vedle dveří. Neřekl ani slovo. „Máme zavřeno,“ řekl mu Hany. Já jsem řekl: „Patří ke mně.“

Harry se na něj upřeně podíval. Meyer udělal to samé a nechal

254

*

spodní ret a oční víčka poklesnout. S tím jeho ochlupením a asiatským čelem budil lítost jako nějaký podčlověk. Samořejmě takový efekt zmizí v tom okamžiku, když otevře svá profesorská ústa.

Hany polkl a řekl: „Och, uch… v čem jedete, pane McGee?“

Dlaní roloval žlutou tužku a plochá strana ťukala o stůl. Nechal jsem ho čtyřikrát tužkou přejet po stole a pak jsem řekl: „Myslím, že tomu říkáte investiční činnost.“

Usmál se až příliš široce. „Chcete zakoupit můj podnik na zásobování stavebních firem?“

Mezitím, co mu slábl úsměv, jsem počítal do Čtyř.

„Ne.“

Ze skladiště opět přišel mladík.“Pro Krista svatého, mělo tam být aspoň dva tucty vozíků, a nemůžu tam najít ani jeden, sakra.“

„Počkej chvilku,“ řekl Hany a vzal si jeden list hlavičkového papíru. Přeložil ho, fixem napsal tiskacím písmem ZAVŘENO a na rohy dal samolepicí pásku. Vstal a řekl mi: „Těšilo mě, že jsem vás poznal, pane McGee.“

„Zůstanu s vámi v kontaktu,“ řekl jsem. Vypadal, jako by ho to moc nepotěšilo.

Když jsme vyšli, ohlédl jsem se. Viděl jsem, jak lepí zevnitř na skleněné dveře oznámení.

Meyer řekl: „Jakou fantazii jsi mu tam prodával?“

„Něco jsem z něho vytáhl, než jsi přišel. Přihazoval jsem témata, abych ho udržel při řeči. Tu myšlenku s poskytnutím půjčky jsem zavrhl.“

Když jsem pomalu jel zpět do města, poskytl jsem Meyerovi brífink o tom, co jsem zjistil. Pak byla řada na něm. Přidal k tomu takovou dlouhou dramatickou pauzu… Věděl jsem tím pádem, že se mu dařilo. Proč ne? Já bych se mohl rozkrájet, než dosáhl toho, aby mi lidi otevřeli nitro. Meyer se s tím narodil. Z těch jeho světle modrých očí vyzařuje taková milá, přímá náklonnost. Cizí lidé mu vykládají věci, které by nikdy neřekli manželskému protějšku nebo svému duchovnímu.

Řekl mi, že sekretářkou ředitele od těch žebříkářů, Bayside Ladder Company lne, je Betty Jollerová, a jelikož to byla Canii-na nejlepší přítelkyně, je z toho neštěstí zničená. Svého času Betty, Canie a děvčata jménem Flossie Specková a Joanna Free-lerová společně bydlely v malém domku na pobřeží, bylo to na 28 Mangrove Lane. Když se Canie odstěhovala, sehnaly další,

255

aby se dělily o nájemné a výdaje. Meyer si nemohl vzpomenout, jak se ta nová holka jmenovala.

Nicméně Carrie Milliganová byla v Ruckerově pohřebním ústavu na Florida Bouleward a zítra, v sobotu ráno, bylo na pořadu poslední rozloučení. Její sestra, Susan Dobrovský, byla z Nutley. Přijela včera pozdě večer. Betty Jollerová se pro ni stavila na letišti a vzala ji s sebou do Holiday Inn.

„Byl jsi dobrý!“ řekl jsem mu. „Moc, moc dobrý.“

Nechal jsem ho zářit štěstím.

Našel jsem 1500 Seaway Bouleward. Připomněl jsem mu, že Carrie bydlela na 38b. Zastavil jsem a řekl jsem mu, ať omrkne, co se dá zjistit od sousedů, a pak ať se sám postará o to, aby se dostal zpátky k Westway Harbour. V přístavu ať na mě počká, pokud tam ještě nebudu.

5. KAPITOLA

Omahův dům byl v docela novém, malém sídlišti. Říkalo se tomu Carol ridge. Stavitel plochu vyčistil buldozerem a snažil se ji pozvednout z plochého okolí na mírně se vlnící kontury. Nově vysázené stromy kolem rostly tak rychle, jak jenom mohly. Za dvacet let, až zakryjí paneláky, bude příjemný stín zvát k odpočinku. Ale v poledním žáru seděly všechny domy v opékajícím žáru slunce a postřikovače dělaly nad nedorostlými kravinami zahrad duhu.

Na odstavné ploše u Omahova domu stála dvě auta a hezký, nový, krémový Oldsmobile na vjezdu. V trávě vězela poněkud zašlá železná značka s nápisem, který bych snad kdysi přečetl THE OMAHAS.

Když se plánuje stavba, dostávají domy jména. Tenhle asi obdržel název The Executive nebo The Diplomat. Vypadal tak na osmdesát až devadesát tisíc, udával tón předměstí. Koupě takového domu zaručuje členství v Carol ridge golfu a Countrý klubu. Zařízení domů se dá uhádnout zvenčí. Tři ložnice, tři a půl koupelny, koloniální kuchyně, herna, stropy jako v katedrále, vzadu za verandou bazén s laminátovým krytem. Stiskl jsem knoflík a uslyšel jsem někde uvnitř vzdálený zvuk zvonkohry. Hmyz prořezával horoucí vzduch. Nějaká malá děvčátka se skřípotem a s hihňáním projela na kolech. Desetistupňové převodovky. Někdo prohánět o tři domy dál po trávníku sekačku. Na drátech seděl kardinál a prozpěvoval si tí-bí, tí-bí, tí-bí, kúú,

256

kúú, kúú. Stiskl jsem knoflík znovu. A nakonec ještě jednou. Právě jse se chystal, že to vzdám, když nějaká žena otevřela dveře. Měla širokou tvář s hrubými rysy, čerstvou rtěnku, vypracovaný blorid účes, džínsy elasťáky a bílou blůzku z holými zády a bez rukávů. „Paní Omahová?“

„Ano. Byli jsem vzadu. Doufám, že jste nezvonil dlouho?“

„Moc dlouho ne.“

„Nevěděla jsem, že přijdete tak brzo. Pořád mám volací tón, i když se snažím s někým mluvit.“ Měla tenký hlásek, jako malá holka. Vypadala ušle, jako by ji někdo vzbudil z hlubokého spánku. Ústa měla opuchlá a víčka jako pneumatiky z bicyklu. Vypracovaný

účes seděl poněkud mimo osu. Na krku jí pomalu mizel cucflek, jak jsem tak pozoroval.

„Nejsem od telefonní společnosti," řekl jsem.

Mdlý vzhled zbystřil. „No nazdar, jenom mi neříkejte, že něco prodáváte. Raději se o to ani nepokoušejte."

„Jmenuji se McGee. Travis McGee z Fort LaUderdale. Jsem přítel Carrie Milliganové."

Překvapilo ji to. „Takže co? Co tady chcete?"

„Přišel jsem v nevhodnou dobu?"

„Bože můj!"

„Předpokládám, že bych se měl objevit později."

„Proč? Carrie je po smrti, je to tak? Jack práskl do bot. Řekněme, že jsme byli velmi dobří přátelé a víc jsem udělat nemohla."

„Mluvil jsem s Harrym v Junction Parku. Povídá, že Jack vybílil čtrnáctého května konta společnosti. Carrie přijela dolů do Fort Lauderdale. Navštívila mě šestnáctého. Byla nervózní. Měla za to, že ji někdo sleduje. Dala mi nějaké peníze, ať jí to schovám."

„Kolik?"

„Možná, že někdy jindy by se dalo…"

„Pojdte dál, pane McGee. Tohle odpolede je opravdu horké, že ano?"

Šel jsem za ní přes halu do dlouhého obývacího pokoje. Elasťáky vyplňovala vzadu dokonale. Při chůzi si sáhla na účes a opravila si ho. Závěsy byly stažené. Z terasy pronikalo přes změť drapérií tlumené denní světlo, bylo vidět zakrytý bazén. Byl v tom žáru klidný a bez pohybu jako želé.

Před zrcadlem stál vysoký, štíhlý muž a pročesával si tmavé vlasy roztaženými prsty. Nenápadné kostkované kalhoty a bílá košile. Vázanku neměl utaženou. Na opěradle židle jsem zahlédl tmavý blejzr se stříbrnými knoflíky.

257

Řekla: „Zlatíčko, ještě ti dám vědět ohledně toho…" Zahlédl mě v zrcadle. Prudce se otočil a řekl: „Kdo do čerta jste?"

„To je pan McGee, Freddy."

„McGee," řekl jsem. „Travis McGee."

„To je Frederick Van Harm, můj právník," vysvětlovala Chris. Vytasil jsem ruku. Zaváhal, potřepal mi rukou a věnoval mi velice milý úsměv. „Dobrý den, jak se daří?"

„Miláčku, požádala jsem ho, aby šel dovnitř, protože říká, že má něco z těch peněz. Možná, že má všechny. Řekni mu, že je má dát mně, drahý. Pane McGee, to jsou moje peníze."

Překvapeně jsem se na ni podíval. „Žádné peníze nemám!"

„Řekl jste, že vám je dala Carrie, abyste jí dal na ně pozor!"

„Dala mi je, ale já je hned vrátil. Nemohl jsem si to vzít na odpovědnost."

„Kolik toho bylo?" chtěla vědět Chris Omanová.

„Nejsem si jist, nemám ponětí. Řekla, že je toho hodně. Neřekla, kolik. Co je pro jednoho moc, není moc pro druhého."

Chris řekla: „Do háje se vším." Plácla sebou na hezky vypolstrovanou podušku, která se nadmula, jak si na ni sedla.

Freddy řekl: „Nevíte náhodou, kdo později souhlasil s tím, že si ty peníze nechá u sebe?"

„Neříkala, u koho se o to opět pokusí."

„Kde k tomu došlo? A kdy?"

„Ve čtvrtek šestnáctého, kolem třetí nebo čtvrté ráno na mém hausbótu v Bahia Mar ve Fort Lauderdale."

„Proč za vámi přišla?"

„Možná proto, že mi důvěřovala. Byli jsme staří dobří přátelé. Půjčil jsem jí hausbót na líbánky."

Freddy měl dlouhé řasy na očích, poněkud delikátní rysy a olivovou pleť. Oči mírně hnědé a vtíravé způsoby.

„Proč jste sem přišel, pane McGee?"

„Měl jsem dlouhý rozhovor s panem Hascombem. Pomyslel jsem si jenom, že paní Omanová by ráda něco věděla o tom, že za mnou přišla paní Milliganová. Napadlo mě, že by to zodpovědělo jisté otázky ohledně, jejího manžela."

„Ty jsi mě nechtěl poslouchat, vidíš?" řekla ta žena Freddymu plačtivým, obviňujícím hlasem. „Já ti říkala, že ta kačena Milliganová v tom měla nějak prsty , ale ty jsi mě nechtěl poslouchat. Pak se dovím coby fakt, že Jack ji obtahoval celá léta, i když nevěděl, že o tom vím a…"

„Bud zticha, Chris.“

„Nemůžeš mi poroučet, abych byla zticha! Víš, co si o tom

258

myslím? Vybílil firmu a zastavil všechno, co bylo na dohled, tenhle dům a dokoce i loď, a ona se chystala, že s ním zdrhne. Ale pravděpodobně měla nějakého fešáka a rozhodli se, že bude bezpečnější vzít mého manžela po hlavě a hodit ho do…“ Přiblížil se k ní. „Ztichni, Chris!“

„Umím si dát dvě a dvě dohromady, když ty to neumíš, Freddy, a dovol mi, abych ti řekla jednu věc…“

Nic mu neřekla. Byl to rychlý chlapík. Měl bledou ruku a dlouhou svižnou paží a velice dobrou mušku. Uštědřil jí facku tak rychle a tvrdě, že jsem si v jedné potrhlé chvilce myslel, že na ni vystřelil z malokalibrové pistole. Srazilo ji to kompletně z podušky. Přistála na boku, překulila se ůa rameno a skončila obličejem dole na koberci. Rychle se k ní přiblížil, otočil ji a pozvedl do sedu. Oči měla křížem. Tam, kde ji zasáhl, měla místo bílé jako mléko. Věděl jsem, že zrůžoví, pak zčervená a nakonec to bude nachově červené. Bude pár dní spát na jednom boku. Z koutku úst jí po bradě stékal tenký čůrek krve.

Seděl na bobku, držel ji za ruku a řekl: „Drahoušku, když ti tvůj právník říká, že máš držet jazyk za zuby, může mít pro to velice dobrý důvod. Musíš se naučit být zticha, když ti řekne.“

„Freddy,“ řekla zlomeným hlasem.

Postavil ji na nohy a otočil ji do dveří, malinko do ní strčil. „Běž a lehni si, miláčku. Přijdu tam za pár minut za tebou a rozloučím se. Zavři prosím tě, dveře.“

Udělala, jak přikázal. Pomalu se otočil ke mně a řekl: „Tak si dejme dohromady, jak na tom jste, pane McGee. Chtěl jste do toho strkat nos?“

„Plním své občanské povinnosti.“

„Znám takové typy jako vy. Když cítí peníze, tak takoví jako vy vylézají z houští. Neumím si představit jakýkoliv způsob, jak byste z takové situace mohl vytlouct peníze. Takže to vzdejte a běžte domů.“

„Vy jste taky známý typ. Viděl jsem, jak jste si utahoval vázanku, velice rychle a úhledně. Vždy připravený Freddy,

poskytující službu dalšímu klientovi. Vsadím se, že jste z vašich šatů venku častěji než modelka.“

Viděl jsem, jak mu v hloubi očí probleskl hněv. Doufal jsem, že si to se mnou zkusí. Snažil jsem se vypadat menší a pomalejší, než jsem. Nakonec se pousmál a podíval se na tenké zlaté hodinky s pozlaceným náramkem na chlupatém zápěstí.

„Jelikož mám něco ve čtyři, není čas na školácké hříčky, příteli.“

259

„Ani nikdy nebude, he?“

Náhlý ruměnec zapříčinil, že vypadal zdravější, ale pak se barva změnila na šedozelenou. „Myslím, že uděláte líp, když odejdete, pane McGee. Hned teď!“

Tak jsem to kouzelné místo opustil. Bledé tapisérie, hedvábná stínítka na lampách, sametová ohýbaná křesla, brokát, imitace skvrnitého skla od Tiffanyho, japonský lak, pozlacené rámy zrcadel. Něco na způsob výstavky v obchodním domě. Van Harn vypadal na třicet nebo malinko pod. Ta dáma působila dojmem, že je jí dost přes třicet. Byli to dospělí lidé, kteří si udělali úmluvu pro odpolední hrátky ve zválené posteli pod dlouhými výdechy klimatizace.

Když jsem si dal zpátečku, přijel nákladák od telefonních opravářů. Usmál jsem se, zamával mu a koumal jsem, jakého přijetí se mu dostane. Mnoho štěstí, kámo. Musí to být zajímavá práce.

Bylo čtvrt na čtyři. Žlutý Gremlin byl dost vyžhavený na to, aby mohl na keramice udělat glazuru. Volant byl snad příliš horký na to, aby se ho šlo dotknout. Zastavil jsem a přemýšlel, co dál. Dal jsem si kolečko na jednu míli, nebo dvě, a pokoušel jsem se zchladit v horkém větru.

Našel jsem nákupní středisko a zjistil jsem, že na parkovišti ponechali několik velkých dubů. To je proti zapřísáhlým snahám všech stavitelů nákupních středisek. „Neustupuj od projektu svého, ačkoliv ěk se i tvého parkoviště týče.“ A div se světe, pod stromem ve stínu tam byl prázdný parkovací pruh. Když jsem se soukal ven z Gremlinu, z modré hlubiny bílého, klimatizovaného Continentalu se na mě zachmuřeným pohledem podívala velmi stará dáma na cestách.

Mincovní automaty jsem našel ve velké Eckerdově dragstoro-vé lékárně.

Telefony byly téměř úplně zakryté velkými stohy zboží toho kramáře.

V Holiday Inn měli zaregistrovanou paní Dobrovský na pokoji 30, ale telefon nikdo nebral. Vyhledal jsem toho Webbela, co řídil nákladák. Bylo jich tam kolem třiceti, ale ani jeden silniční vyprošťovač. Bylo mi divné, proč by měla Susan Dobrovský bydlet v Holiday Inn namísto v apartmá, které měla Carrie. Možná, že je vybíravá. Ale dříve nebo později se bude muset rozhodnout, co s osobními věcmi od Carrie. To mi připomnělo, že asi něco osobně zařizuje, a vyhledal jsem číslo Ruckerova pohřebního ústavu. Zeptal jsem se na Susan Dobrovský. Po

260

dlouhém čekání se k aparátu vrátil nějaký muž a řekl, že paní Dobrovský je teď zaneprázdněna s panem Ruckerem starším. Řekl jsem mu, ať tam na mě počká. Počká na pana McGee. Na místě.

Ruckerův pohřební ústav pocházel z doby, kdy letěly oranžové dlažby a skleněné cihly. Oblouky a nějaké napodobeniny módních kudrlinek na plochém stropě. U bočního vchodu malý muž v černém zaujatě pečoval o povrch černého pohřebního vozu. Bylo tam vybetonované prostranství, kde se bezpochyby připravovaly pohřební procedury. Viděl jsem na parkovišti na druhé straně budovy světle oranžový Datsun, který patříval Carrii. Na jedné straně budovy byla bankovní pobočka pro půjčky a na druhé straně nefungující umývárna aut. Zajel jsem s mým žlutým Gremlinem vedle oranžového Datsunu a dumal jsem, jestli má v kufru ještě to průmyslové čistidlo. Živé barvy se navzájem překřikovaly.

Seděla na mramorové lavici v hale hned vedle předních dveří. Podobala se dost Carrii, takže jsem ji okamžitě poznal. Měla na sobě na míru šité tmavošedé šaty a malý kulatý klobouk. K tomu si vzala kabelku a bílé rukavičky. Vypadala posmutnělá a Vyčerpaná. Ale byla to moc hezká ženská.

„Jsem ráda, že vás poznávám, pane McGee.“

„Napsala vám Carrie o mně?“

„Ne. Jenom… zavolala mi. Byl to dálkový hovor, minulý týden, pozdě večer, kolem desáté. Chystala jsem se do postele. Mluvila celou hodinu. Muselo ji to stát hromadu peněz. Byla zábavná a povídala hlouposti. Možná, že měla něco vypito. Pořád se smála. Přiměla mě k tomu, abych si vzala tužku a papír, abych si napsala, že se mám s vámi spojit. Řekla, že kdyby se s ní cokoliv stalo, že je důležité, abych se s vámi spojila. Řekla mi, že vám můžu důvěřovat. Řekla, že jste prima člověk.“

„Jedna z mála z té loajální menšiny, paní Susan.“

„Já … já nevím, co si mám s tím počít,“ řekla. Vzala z tmavé plastikové kabelky jednou přeložený hlavičkový papír a podala mi ho. Byla to dost objemná smlouva v krémové barvě a potvrzení o účtované ceně, vypsané elektrickým psacím strojem. Vycházelo z toho 1677,90 dolarů. Zahrnovalo to všechny procedury a servisní poplatky, navíc režijní náklady na pohřeb. Zahrnovalo to rakev za 416 dolarů včetně daně a poplatku za balzamování, poplatku za kremaci a poplatku za vystavení úmrtního listu.

261

„Chtěla kremaci. Není to v její poslední vůli. Všechno to zaplatit nemůžu. Ten pán má nějaký formulář na poskytnutí splátek a chce, abych to podepsala. Vypadá velice milý… ale…“

Tvrdě jsem se navezl do toho podsaditého zažloutlého chlapíka a podařilo se mi získat audienci u pana Ruckera staršího. Pokud byste oholili Abrahama Lincolna a nasadili mu kus Césarovy kštice a ponechali hnědé obočí, obdrželi byste docela slušný duplikát Ruckera. Seděl ve stálém položeru za stolem z ořechového dřeva.

Měl jemný, tichý a vemlouvavý hlas.

„Směl bych mít to potěšení projít položku za položkou na tomto účtu, pane? Dovolte mi, abych řekl, že ta malá dáma tu má někoho, kdo jí pomáhá v jejích potřebách.“

„Můžeme se nejdřív bavit o té rakvi?“

„Proč ne, když si to přejete? Je velmi levná, jak vidíte.“

„Zesnulá má mít, nebo měla mít kremaci.“

„Kremace se bude konat dnes večer, myslím. Můžu to zjistit, pro přesnost.“

„Takže rakev není zapotřebí.“

Sladce a smutně se pousmál. „Ach, tolik lidí to chápe nesprávným způsobem. Je to dle zákona, pane.“

„Zákona vydaného kým?“

„Státem Florida, pane.“

„Takže budete tak laskav a ukážete mi ustanovení, která jsou |< pro to příslušná?“

„Věřte mi pane, je to obvyklý postup a …“

„Ta ustanovení?“

„Možná, že to není přímo v zákonu uvedeno, ale…“

Natáhl jsem ruku, vzal jsem z jeho stolu pero a rakev jsem proškrtl tlustou čarou. Řekl jsem: „Ted by to dělalo už jenom dvanáct set šedesát jedna. Vidím, že jste si naúčtoval balzamování.“

„Samozřejmě. A bylo zapotřebí věnovat hodně pozornosti kosmetickým úpravám. Na tváři byly silné lacerace, které …“

„Nebylo to objednáno a zákon to před kremací nepožaduje.“

Věnoval mi úsměv svatého člověka. „Obávám se, že nemohu akceptovat v těchto záležitostech vaše úsudky, pane. Toto je záležitost sestry zesnulé. K tomu ji musíme zavolat. Musím vás upozornit, že je to pro ni velmi choulostivá situace, všechno to bezvýznamné dohadování o předloženém účtu.“

„Je pro ni jednodušší, aby za to obratem zaplatila?“

„Je to pro ni velmi smutná událost.“

262

„Počkejte tady,“ řekl jsem.

Odešel jsem a našel Susan, jak sedí na lavici v hale. Sedl jsem si vedle ní a řekl: „Můžeme ten účet srazit o tisíc dolarů, ale on si myslí, že bychom to měli obratem zaplatit. Co si o tom myslíte?“

Na chvíli zbledla. Pak jsem viděl, jak její jemná brada ztvrdla a pohled se jí napřímil. „Vím, co by na to Carrie řekla.“

Když jsem vešel se Susan Dobrovský, stál pan Rucker starší za stolem. „Sedněte si, drahá, pokusíme se to udělal tak bezbolestně, jak by to jenom snad …“

„Co to svinstvo s tím předřazováním o tisíc dolarů?“ řekla zvýšeným, pronikavým a odpor nedovolujícím hlasem.

Zarazilo ho to, ale brzy se vzpamatoval. „Nerozumíte mi tak docela. Například, nemusí to být dle zákona zrovna nezbytné, abyste

zakoupili rakev, drahá, ale myslím si, že by to byl velký výraz neúcty k vaší ubohé sestře, nechat ji… šoupnout do spalovací komory jako nějaké… zbytky.“ Položila si pěsti na stůl a nahnula se k němu blíž. „To není moje sestra! To je tělo! To jsou zbytky! Tam v tom už moje sestra není a nemáte důvod k tomu, aby… abyste po mně chtěl, abych vzdávala hold prázdnému tělu, do háje s vámi, vy starej chamtivce!“

Popošel kolem stolu s obličejem nehybným jako posmrtná maska a řekl: „Promiňte, nechám ten účet přepočítat. Bude to trvat jenom pár minut.“

Vyšel postranními dveřmi. Uslyšel jsem hrkat elektrický psací stroj. Když za sebou zavřel, poslepu se mi vrhla do náruče. Přiklonila hlavu na mé rameno a třikrát vzlykla a polkla. Pak se vzchopila, odtáhla se ode mne a zatroubila do papírového kapesníku. Pokusila se o úsměv.

„Byla jsem dobrá?“ zeptala se. ,

„Byla jste prima.“

„Dělala jsem, jako by Carrie byla na mém místě a já byla ta mrtvá. Nikdy by mu nedovolila, aby si na mně naháněl peníze. Byla jsem předtím tak rozrušená, když mi předložil ten účet.“

„Bude smuteční obřad tady?“

„Ach ne. Betty Jollerová to trochu zařídila. Bude to na pláži, tam v Mangrove Lane, kde bydlela.“

Rucker starší se vrátil do místnosti a snažil se jí podat nový účet. Natáhl jsem se přes ni a vzal jsem ho. Už to vypadalo daleko líp. Dělalo to 685,50 dolarů. Všiml jsem si, že do toho zahrnul urnu za šedesát dolarů, šedesát dva čtyřicet s daní. Chtěl

263

jsem znova zasáhnout, ale rozhodl jsem se, že bude nejlepší, ponechat mu malé vítězství.

„Tady jsou prsteny zesnulé,“ řekl a podával malou obálku. Zaváhala a pak si ji vzala také a zasunula mi ji do kapsy na mé košili.

„Ohledně zaplacení zařídíme přijatelné podmínky,“ řekl ten muž.

Vytáhl jsem peněženku, vylovil z ní peníze a napočítal jsem na přední hranu stolu sedm stodolarovek. „Chceme třináct padesát zpátky a potvrzenku o účtu, pane Ruckere.“

Vyjádřil svůj názor na věc tím, že si velice pečlivě zepředu a zezadu prohlížel bankovky. Drobné vydal z vlastní kapsy a vydal potvrzenku. Kompletně zaplaceno. B.J. Rucker Sr.

„Můžete si zde vyzvednout urnu zítra mezi jednou a druhou odpoledne,“ řekl.

Přikývl jsem. Žádné rozloučení nebylo. Vyšli jsme ven.

Venku v odpoledním slunci parkoviště se ke mně v chůzi naklonila a opřela se mi o rameno. Zavrtěla hlavou, narovnala se a prodloužila krok.

„Přiměl mě, abych šla dovnitř a podívala se na ni.“ řekla. „Myslela jsem si, že došlo k nějakému omylu. Obličej neměl správný tvar. Vypadala, jako by ji udělali z vosku. Ukázal mi, jak je vnitřek rakve pozlacený, taková rakev, co mi nabízel, abych jí koupila. Nechal by ji opavdu spálit, nebo by si ji schoval pro dalšího člověka?“

„Myslím, že B. J. by ji nechal spálit.“

Nízký úhel slunce vrhal po dláždění stíny napříč k našim malým autům s křiklavými barvami. Než odemkla Datsun, otočila se ke mně a řekla: „Ohledně těch peněz tam vevnitř, budu schopna …“

„To byly vaše peníze.“

„Jak to myslíte?“

„Dlužil jsem je Carrii.“

„Je to pravda? Je to tak doopravdy?“

„Skutečně.“

„Kolik jste jí dlužil?“

„To je dlouhá historie.“

„Dobře, chtěla bych to vědět.“

„Říkala vám, že mi máte důvěřovat.“

„Ano…?“

„Důvěřovat mi, abych teď nic neříkal, a důvěřovat mi v tom, že mám dobré důvody pro to, abych vám to neřekl. Okay?“ Delší dobu si mě prohlížela a pak pomalu přikývla. „Okay,

264

pane McGee.“ Měla dlouhé vlasy o pár odstínů tmavší než prostříbřená kštice Carrie. Tvář měla kulatou jako Carrie, vysoké a silné lícní kosti, ale oči měly více slovanského nádechu. Oči v barvě mořské zeleně a šedi.

Přiměl jsem ji, ať se pokusí říkat mi Travé. Po třetí jí to už šlo líp a usmála se.

„Jak dlouho tu zůstaneš?“

„No, řekla bych, než mi advokát řekne, že je to O. K., abych se vrátila do New Jersey. Musím probrat v jejím apartmá všechny ty její věci. Je tam hrozný nepořádek. Někdo se tam vloupal, popřevracel nábytek a obrátil koberec, všechno vysypal na podlahu.“

„Kdy se to stalo?“

„Děje se toho tolik. Pletou se mi data. Zabita byla ve středu pozdě večer. Betty Jollerová ležela v posteli a uslyšela o tom ve zprávách v jedenáct večer. Betty coby její nejlepší kamarádka se oblékla a jela k jejímu apartmá. Myslela, že tam někde má Carrie v telefonním seznamu moje číslo a že by se mi to mělo říct. Betty má od bytu klíč, dala jí ho Carrie. Betty se dostala do bytu kolem půlnoci a zjistila, že je to tam tak zpřeházené, že jí trvalo půl hodiny, než našla moje telefonní číslo. Plakala tak hrozně, že jí nebylo rozumět, co se mi snaží říct. A když mi to řekla… to tedy bylo, jako by se řítilo nebe na zem. Carrie byla o sedm let starší a já ji viděla za posledních šest let jenom jednou. To když se vrátila před pěti lety na mámin pohřeb. Nebyla bych řekla, že mě to tak sebere. Asi je to proto, že to byla jediná blízká příbuzná, která mi zůstala. Ještě nějací bratranci, ty jsem neviděla od té doby, co jsem byla malé děcko.“

„Hlásila to Betty Jollerová policii?“

„Opravdu nevím. Řekla bych, že to asi hlásila. Myslím tím, že je to normální věc, říct to policii. Řekla jsem o tom advokátovi a on se mě zeptal, jestli tam bylo něco určitého, co by se dalo nahlásit, že to při tom vloupání ukradli. Já mu řekla, že by to mohla zjistit Betty, co chybí, o čem bych já nevěděla.“

„Kdo je tvůj advokát?“

„Je to dobrý přítel té holky, co bydlí na 28 Mangrove Lane. Pořád zapomínám, jak se jmenuje. Ale mám tu jeho vizitku. Tady. Frederick Van Harn. On má právě vyřídit ty věci ohledně poslední

vůle a auta a to všechno. Myslím si, že to bude okay, protože je jeden z těch, kdo tu poslední vůli pro ni sepisoval. Potom, co se vykašlala na Bena, chtěla mít jistotu, že z toho, co jí patří, nedostane ani deseťák, kdyby se jí něco stalo. Před pěti

265

lety byl Ben na tom pohřbu také, ale vůbec si na něho nevzpomínám.“ Podívala se na hodinky. „Hej, budu muset jít. Betty přijede do Holiday Inn. Musíme si to probrat ohledně zítřka. Přijdeš, ne?“

„Samozřejmě.“

Odjela a já jel zpátky k Westway Harbour.

6. KAPITOLA

Zaparkoval jsem svoje auto z půjčovny do jednoho z rezervovaných parkovacím míst. Když jsem šel kolem kanceláře v docích, přišla do dveří Cindy Birdsongová a řekla: „Můžu s vámi na chvilku mluvit, pane McGee?“

„Samozřejmě.“

Změnila oblečení. Měla na sobě bílé šaty s holými zády a podpatky ji zvedly přes výšku šesti stop. Velká, dohněda opálená lady s prima rameny a ostatními solidními a zdravě vypadajícími náležitostmi. Chladné modré oči, hrdý a rozšafný klid.

„Chci se vám omluvit za ty trable, co vám způsobil v poledne můj manžel. Je mi líto, že k tomu došlo.“

„To je úplně v pořádku, paní Birdsongová.“

„Není to v pořádku. Byla to ohavná scéna. Jestli ho pustí na kauci, tak jsem si jista, že se vám osobně omluví. Dnes večer ho jdu navštívit v nemocnici a vím, že se bude sám hrozně stydět.“

„Vypil jich pár nad normu.“

„Pár! Byl ožralý jako prase. Nikdy takový nebýval… dobře, neměla bych vás obtěžovat soukromými historkami. Děkuju vám, že jste mi věnoval tolik času. Jestli budete cokoliv potřebovat, vždycky… se velice snažíme posloužit našim zákazníkům. Ach, a chtěla jsem vám poděkovat, že jste nepodal trestní oznámení.“ Hořce se sama pro sebe usmála. „Je jich dost, co si s tím dají tu péči.“

„Jestli vám můžu nějak pomoct…?“

Rychle zamrkala. „Mockrát vám děkuju. Děkuju mockrát.“

Meyer byl na palubě Srdcové sedmy a oblékal se. Právě se vrátil z pláže, kde se byl osprchovat. Otevřel jsem dvě vychlazená piva, vzal jedno pro něj a sedl jsem si v pokojíku pro hosty. Díval jsem se, jak si natahuje novou bílou módní košili.

„Fifteen Hundred Seaways je jedno z míst, kde bydlí svobodní hoši a děvčata," řekl Meyer. „Každý vypadá, že je samý úsměv.

266

Působí to depresivně. Osmdesát malých apartmá. Je tam cítit z těch lidí taková uniformovanost. Každý chce být alespoň o málo lepší než ti ostatní. Všichni se snaží být špicovní, být hvězdy. V jistém smyslu neustále trénují. Jsou hezky vypracovaní a opálení. Módní ohozy a účesy. Všichni jsou nadšení z toho, že je na Fifteen Hundred dlouhý pořadník. Bazény, tělocvičny a sauny. Čtyřkanálové zvukové aparatury. Zbožňují zdravý způsob života. Srší zdravím. U každého kávového stolku potěšení ze sexu, řekl bych tak nějak. Švédská vodní lůžka, biostimulátory. Působí to dojmem, že odmítají jakékoliv nechutné záležitosti. Žádné perverzní scény s gruppensexem. Jenom naléhavá potřeba nalezení a soustavného prožívání orgasmu, který převyšuje všeobecně uznávané normy skupiny vyvolených. To prostředí na ně klade ohromné nároky. Vsadil bych se, že mají mimořádně vysokou spotřebu vitamínů a zdravotně prospěšných potravin."

Vyšli jsme na otevřenou palubu a sedli si do stínu velkého baldachýnu nad lodními budíky. „Nevypadá to na místo, kde by chtěla Carrie bydlet."

„Ne, nevypadá. To ne. Neřekl jsem, proč jsem se na ni vyptával. Dokážu si představit, že mě měli za nějakého příbuzného. Mluvili o ní zdrženlivě. Měli za to, že byla mimo řadu. Příliš sama pro sebe. Nepřizpůsobila se jejich rytmu. Myslím si, že ten postoj byl úmyslný."

„Něco jako vyděděnec z lepší společnosti, co?"

„Tak docela ne. Spíš jako speciální přítelkyně obchodního vedení. To vedení představuje Walter J. Demos. Patří mu to a vede to tam. Je svým způsobem taková starostlivá máma. Bydlí tam v největším apartmá. Osobně schvaluje, nebo odmítne každého žadatele^ Neakceptuje nájemníky, kteří jsou příliš mladí nebo příliš

staří. Řeší hádky a spory. Vybírá nájemné, dělá opravy, pěstuje květiny a hodně se směje.“

„Kolik mu je?“.

„Těžko říct. Vypadá jako širší, opálenější verze Kojaka. Má hluboký hlas a burácivý smích. Je to velmi šarmantní a docela pohledný chlap. Mezi nájemníky je oblíbený. Prostě strýček Walter. Myslím si, že strejda Walter je fikaný podnikavec. Nájem je od tři sta pětasedmdesáti měsíčně nahoru a obsazeno má na sto procent. Mimochodem, řekl mi, že do apartmá, co měla Carrie, se někdo vloupal v tu noc, co ona…“

„Slyšel jsem o tom. Vylomil někdo dveře násilím?“

„Ne. Je to celé vyprojektováno tak, aby bylo zachováno maximální soukromí. Když jdeš z jednoho apartmá na návštěvu do

267

druhého, je malá šance, že by tě někdo zahlédl. A je tu asi místním zvykem nechat si udělat sadu náhradních klíčů a rozdat je přátelům.“

„Jak dlouho tam bydlela?“

„Jenom čtyři měsíce. Dozvěděl jsem se nějaké drby o tom, že strýček Walter ji pozvedl na nejvyšší příčku. Vypadá to, že si ji všichni brali na paškál. Většinou ze závisti. Nikdo nechce, aby strýček Walter měl nějakou holku extra pro sebe.“

„Udělal sis o něm dojem, že pro něj znamenala něco extra?“

„Vypadal, že ho to velice rozházelo, to, že byla zabita. Vykládal všechny ty obvyklé věci. Že měla před sebou ty nejlepší roky. Nesmyslná tragédie. A tak dál.“

„Nájem vypadá dost vysoký na to, než aby ho mohla Carrie platit.“

„To je to, co bylo zádrhelem v konverzaci. Ti nájemníci budí dojem, že je nutno stále vést řeči o tom, jak je to výhodné, bydlet ve Fifteen Hundred. Tvrdí to proto, že necítí žádnou potřebu vycházet večer ven nebo jet někam na dovolenou, že je to opravdu úsporné bydlení. Malé nákupní středisko je tak blízko, že stačí jít naproti a v nákupním vozíku si dovézt věci domů. Ti, co pracují poblíž, aspoň někteří z nich, se vzdali aut a jezdí na kolech. Svým způsobem mě to

fascinuje. Vesnický styl života. Možná, že jednou tak bude svět vypadat, Travisi.“

„Doufejme, že ne.“

„Vypadáš poněkud kysele.“

Natáhl jsem se a povzdechl si. „Carrie je ve vypolstrované škatuli u Ruckera, ,obličej jí dali dohromady pomocí vosku a neviditelných stehů. Dnes večer ji šoupnou do elektrické pece a udělají z ní malou hromádku šedivého popela. Takže mám po náladě.“

„Nemyslím, že bych k tomu mohl přidat něco zajímavého. Carrie se tady s nikým příliš nespřátelila.“

„Záměrný postoj?“

„Tentokrát ne. Možná, že nejsi tak kyselý, jak se děláš?“

„Povykládám ti moje zážitky,“ řekl jsem a udělal jsem to.

Když jsem skončil, řekl: „Předpokládám, že zjistíme, že ten mladý advokát pan Van Harn je právním zástupcem pro tu dodavatelskou firmu Superior Building Supplies. To by celkem vysvětlovalo, proč s ním Carrie sepisovala svou poslední vůli, proč ho doporučili její sestře, i to, že byl s paní Omanovou.“

„Měl jsem stejný pocit.“

„Co dál?“

268

„Dáme si drink s trochu lepším šmrncem a pak se podíváme po hospodě, kde se najíme.“

„Prosím tě, té Gillově kuchyni už nedávej žádnou další šanci, ano?“

„A to jsi teď úplně upřímný?“

„Tak nějak.“

„Máš pravdu. Ale mezi pitím a jídlem se podívejme, kde byla zabita ta Carrie.“

V sedm hodin jsme našli zhruba místo, kde se to stalo. Bylo to na County Road 858 a říkalo se tomu Avenida de Flores. Byla to stará betonovka. Betonové čtverce byly popraskané a zešikmené. V příkopech rašil do výšky plevel a krajnice přecházely svahem do předimenzovaných odvodňovačů. Na jedné straně silnice bylo roztroušeno několik postarších montovaných domů a na druhé

začínal za odvodňovacím příkopem sad, oplocený rezavějícím pletivem. Projel jsem kolem značky, oznamující konec městského obvodu, zatočil jsem na parkoviště nového, velkého nákupního centra a pomalu jsem se vracel zpět.

Zahnul jsem do plevele na krajnici tak, aby auto stálo pravou stranou podélně s krajnicí, a zastavil jsem.

„Proč?“ zeptal se Meyer.

Pokývl jsem hlavou k domu, který stál na dvě stě stop před námi. Nějaký starší chlap tam přejížděl po zeleni před vchodem sem a tam malou modrou motorovou sekačkou. „Stačí, když vystoupíme a začneme s prohlížením krajnice. Přijde sem a všechno nám poví.“

Je to paradox, ale nehody lidi fascinují. A navíc– pak rádi o tom povídají druhým.

Za pár minut jsem uslyšel, jak sekačka zakašlala, prskla a chcíplo to. Kolem nás svištěla auta a bičovaly nás závany horkého větru. Hýbaly plevelem. Zvedl jsem pohled a uviděl jsem asi patnáct stop od nás toho starce. Pomalu se k nám blížil s rozzářeným obličejem. Byl hrozně potěšen, že může někoho nakrmit svými ohavnými podrobnostmi.

„Hej! Nehledáte náhodou to místo, kde to zabilo tu Mulliganovou?“

Narovnal jsem se a řekl: „Milliganová. Jmenovala se Milliganová. Carolyn Dobrovský Milliganová. Bydliště má Fifteen Hundred Seaway Boulevard, v Bayside. SPZ dvacet čtyři D, třináct, třináct. Nejmenovala se Mulliganová, ale Milliganová.“

Používal jsem hlas a způsoby malého, nudného, nedůtklivého

269

byrokrata. Precizní a povýšený hlas. Jak jsem viděl, nemusel jsem se už dál něčím prokazovat. Byl jsem jedním od tamtěch.

„Milliganová, Mulliganová, Malliganová. Nechrne toho. Především byste si měli všimnout, že hledáte na nesprávné straně silnice.

„Pochybuju,“ řekl jsem, „silně pochybuju.“

Podíval se překvapeně. „Ale Ježíši svatý trpící Kriste, vy jste teda super experti, to teda jo! Možná že víte, jak se správně jmenovala, ale nemáte ponětí o tom ostatním.“

„Myslím, že by nám mohl trochu pomoct,“ řekl Meyer a chlap se toho chytil.

„Váš partner tady, ten moc do toho nevidí,“ řekl ten starý chlapík. „Jmenuju se Sherman Hove a žiju v tom domě tady už dvanáct let. Nevěřili byste, jaká spousta idiotů se v noci rozmázne a zabije na tom rovným kusu silnice. Zhruba před šesti měsícema jeden takovej vožralej čubčí syn – podívejte se tam na ten plot, je znovu správovanej – sjel z cesty a prohučel tím plotem. Pak pokračoval do sadu. Jel ještě tak sto padesát stop, odkrokoval jsem si to. Kličkoval mezi stromama a pak udělal špatnej manévr a strefil se rovnou doprostřed. Rozmáznul si hlavu o přední sklo a byl hned tvrdej. Jako grilovaná mula. Mám šaty pořád na židli vedle postele a po ruce mám velkou baterku. Když v noci slyším velkej praskot, tak se rychle voblíknu a jdu se* podívat, jestli můžu pomoct. Protože to je přeci křesťanská věc. Když je to špatný, tak zablikám světlem zpátky‘ k mýmu domu, Mabel tam dává pozor. Zavolá ambulanci a to je přesně to, co se stalo ve středu v noci. Byl jsem tam a našel to tělo dřív, než to našel ten chudák kluk. Takže mi nepovídejte, na který straně cesty to bylo, šéfe. Vím, na který straně to bylo. Pojďte se mnou. A dávejte pozor, ať vás mezitím nezabijou. Nikdo tady nepřibrzdí. Nikdo se ani čerta starýho nestará vo to, co se komukolvěk jinýmu na světě stane. Nechte mě, podívám se. Jasně… Tady bylo to auto! Jela na sever, ven z města. Pak jí došel benzín a zajela tady k pravý krajnici. Vidífe, jak sem zajela? Vidíte ty stopy? A tráva je tu pořád ještě slehlá vod těch kol. Stalo se to dvanáct minut po desátý. Teda podle mýho digitálního budíku u postele. Právě jsem vypnul světlo, že půjdu spát. Mabel byla v obýváku a koukala na televizi. Jí se to pořád ještě líbí, ale já se dostal k bodu, že mi všecky ty blbostě připadají stejný. Myslím, že ta mrtvá ženská byla… počkejte! Pojďte se mnou a ukážu vám, kde bylo to tělo. Našel jsem to já. Ten kluk Webbelů vůbec neměl baterku. Byl jsem zrovinka tady dole. Já

270

viděl ruku, jako by ležela proti příkopu v trávě. A ta tráva nějak zakrejvala zbytek. Byla zrovna tady, v tý suchý příkopě, hlavu měla natočenou takhle, jak ráčíte vidět. Byla by to fuška ji najít, kdyby

nebylo tý holý ruky, takže to zachytilo světlo vod baterky. Pětašedesát stop od místa, kde byl ten náraz. Odkrokoval jsem si to. Bože můj, byla tak zohavená! Celou polovičku tváře a ta hlava… ale i tak jsem na ni namířil světlo a ten kluk se složil jako mrtvej. Poskládal se na zem, jako by mu odešla páteř. Položil jsem jí prsty na krk a myslím, že jsem něco cítil, ale najisto to říct nemůžu. Utíkal jsem zpátky a třikrát jsem zablikal do okna, kde čekala Mabel, a vona jim tam zavolala. Pak něco strašně zaskřípalo a málem byla další havárka kvůli tomu Webbelovic klukovi. Zaparkoval to napůl na silnici. Byl v hroznym šoku, že ji srazil. Motor pořád běžel, a tak jsem odjel s náklaďákem z cesty na krajnici a vypnul jsem to. V tý době už tam seděl a brečel. Hezky brzo nato jsem uslyšel, jak přiždějí z dálky houkačky. Nejdřív tu byli policajti. Těma modrejma světlama odklonili provoz. Fotili to bleskem. Ty dvě auta a to tělo, kde ji nabral. Každej blbec mohl vidět, že to nebyla jeho vina."

„Mohl byste nám laskavě vysvětlit vaši… teorii, pane Howe?"

„Teorii! Do háje, to je přeci fakt! Tady teď vidíte, že to zaparkovala opravdu těsně, moc těsně k hrazení. Možná, že to bylo co nejdál, jak šlo vůbec dojet, když jí došel benzín. Světla měla I vypnutý. Takhle bych to řekl, že se to dělá, když trávíte noc i někde v trávě. Protože, když necháte zadní světla svítit, nějakej 1 pitoměj ožralej čubčí syn a hňup si to namíří přímo na vaše I zadní světla a myslí si, že jede za váma. No a ten Webbelův kluk | jel s tím velkým Dodgem. Je to pickup, co vpředu je, jako by to byla dodávka. Řidič sedí vysoko, přímo nad kolama. Vidíte, že I tahle silnice má jenom dva jízdní pruhy a tady jsou hezky ouzký. Pořád se vo tom mluví, že se to rozšíří. Ale všecko jsou jenom | kecy. Slyšel jsem, jak vyslýchali toho kluka. Z protisměru přijížděl auto a von nemohl vobjet to auto vod tý holky. Nebylo na to místo. Musel to říznout těsně vedle. Ona pak musela vystoupit na straně, jak je spolujezdec, aby neotevřela dvířka I tam, kde jezdí ty auta. Pak vobešla zepředu auto a vešla přímo před ten farmářskej náklaďák. Nějak narazila do předního pravý-ho rohu toho náklaďáku, nabrala právej světlomet, prohnula kov I a tak dál. Šlo vidět, kde ji to praštilo do hlavy. Neuvědomila si, že to auto je tak blízko. On říkal, že ji zahlídl

koutkem oka v tom momentě, jak do ní vrazil. Povídal, že se nedalo nic podnik –

271

i

nout. Ten kluk má absolutně pravdu. Jel domů a já bych řekl, že jela směrem k benzínový pumpě, tam u toho shoppping-centra. Ti mají votevříno dlouho do noci. Když přijela ambulance, tak ten zravotník řekl, že je mrtvá. Masivní fraktury lebky, tak to řekl. Ale řekl, že to bude prohlášeno jako úmrtí následkem nehody a potvrzení se udělá v nemocnici. Počkejte. Brali ji vodtud pryč bez houkačky. Z kabelky v autě si vzali průkazku. Klíčky bylý strčený v zapalování. Nechytlo to. Když přijela odtahovka, tak se ten chlap podíval na benzinoměr a měl plechovku s benzínem vzadu na voze. Něco z toho nalil a hned to nastartovalo. Kdo s tím vodjel, to mi vypadlo z hlavy. Vzali to k policejní stanici. V tu dobu tam přijelo auto z televize, ale už neměli co natáčet. Tak jenom posbírali fakta a vodvysílali to zpátky rádiem. Nebyl důvod, aby tam toho kluka Webbelovic dál drželi. Byl příliš moc otřesenej na to, aby řídil, ale pak se tady vobjevil jeho táta a brácha. A jeho brácha s tím autem vodjel zpátky domů. Voni bydlí v severozápadní části distriktu. Myslím, že tohle je všecko. Vy máte nějakou jinou… teorii, pane?“ \

„Když to jsou všechna fakta, všechna podstatná fakta, pane Howe, budu schopen z toho vyvodit závěr.“

Obrátil se k Meyerovi. „Vyvodit závěry, mudrovat. Je mi líto, že musíte spolupracovat s takovým mizerou.“ Odpochodoval a ani se neotočil. Když jsem opět uslyšel sekačku, podíval jsem se tam a viděl jsem, jak zase jezdí odevzdaně se sekačkou ve skomírajícím denním světle sem a tam.

Meyer řekl: „Ani s použitím hypnoterapie bys nezískal víc. Na co se tam díváš?“

Klečel jsem v plevelu mezi slehlými místy, kde byla předtím ta kola. Ukázal jsem mu místo, kde plevel a tráva byly zašlé. Bylo to zčernalé. Začalo to v jednom bodu tak uprostřed, tam kde stála kola, a trochu dál vzadu za tím. Byla to plocha o průměru šesti stop a nepravidelná čára poloviční šířky vedla dolů do suché příkopy, zužovala se, a jak se blížila k příkopě, nebyla už tak znatelná.

„Tohle dělá rozlitý benzín, říkám.“ Zabořil jsem do toho palec, nabral si trochu země a čichl jsem k ní. Byla cítit slabým pachem benzínu. „Myslím, že její auto se dá tankovat na levé straně za kolem. Ale af se to plní tam nebo vzadu uprostřed, tak bez ohledu na to, jak by byl ten chlap nešikovný, sotva mohl tolik benzínu rozlít sem dolů. I bez toho, že by musel jít hodně napravo dolů, jak by ho naléval.“

„Vsáklo to, než se to dostalo do příkopy,“ řekl Meyer.

272

„Musí se toho rozlít hodně, aby vůbec něco steklo dolů. Potom to vyschlo.“

Meyer přikývl. „Takže nezastavila proto, že by jí došel benzín. Ale mohlo by to vypadat, že měla dobrý důvod k zastavení. Má to auto dole něco na vypuštění nádrže?“

„To budeme mít možnost zjistit. Řekněme teď, že ano.“

„Sleduju ten tvůj scénář, Travisi? Někdo je s Carrii v tom autě. Dejme tomu, že ta osoba řídí. Vybočí ze silnice a zastaví. Vybere si místo, které je vzdálené od nějakého obydlí. Žádné pouliční svítilny. On ji praští po hlavě a otevře dveře. Vystrčí ji ven. Porost je dost vysoký na to, aby ji nezachytilo žádné světlo od projíždějícího auta. Nasouká se s hasákem a baterkou pod vůz, odšroubuje vypouštěcí šroub. Když benzín vyteče, tak šroub opět zašroubuje. Pak ji zatáhne před předek auta a čeká, než nastane ta správná dopravní situace. Zdálky vidí přijíždět vhodné vozidlo. Pak ji postaví a udělá to tak, jako by vkročila před přední hranu. Pak zmizí. Není toho trochu moc na to, co jsi vykoumal z nějaké trávy a plevele, co spálil benzín? To by snad riskoval příliš moc.“

„Možná že ano. Jestli ale má neznámá osoba tmavé oblečení, tak by to bylo pro tu osobu míň riskantní. Mohl se položit vedle ní před nárazníkem. Mohl se dívat zpod auta a pozorovat provoz v jeho směru.“

Šli jme na místo, kde byl předek Datsunu, a dívali jsme se do plevele. Je to příliš snadné, nechat fantazii volnou ruku podle náznaků.

„Pokud je tomu tak," řekl Meyer, „tak neměl moc času na to, aby se dostal z dohledu. Přes silnici je to příliš riskantní. A přes ten plot?"

Pozoroval jsem, kudy probíhá linie plotu. „Pod plotem. Tam, kde je to podebrané. Myslím si, že to byl velice fikaný kocour, který si napřed dobře zkontroloval únikovou cestu."

„Mohl by tvůj scénář obsahovat nějaké tmavé dráty, třeba takové, co se používají na napínání plotu?"

Na zádech jsem se propracoval pod plotem. Meyer zůstal venku. Pár palců ještě zbylo coby volný prostor. Prohledal jsem plochu, která měla čtvrt akru, a skončilo to překvapivým závěrem. Byla to dobře udržovaná zahrada osázená stromy, nic víc. Mohl tu holku tedy strčit před nákladák, aby ji nabral, otočit se a zdrhnout do té díry dřív, než ten nákladák mohl zastavit. Pak se mohl vypařit. Protože měl tmavé oblečení, mohl jít podél

273

plotu tak daleko, aby to bylo dost bezpečné. Aby zase přelezl nebo podlezl plot.

Nebo tu mohlo také zastavit úplně jiné auto. Napadlo mě to, když jsem opět podlezl pod plotem zpátky. Třeba nějaká žena znervózněla kvůli malému kanystru v kufru jejich rodinného auta. Mohla říct: „Okamžitě to drahoušku vylej." Anebo začal někomu kanystr vytékat, a tak ho tu nechal. Pak si ho někdo vzal a myslel si, že se mu může hodit. Z chabého odhadu bylo teď několik teorií. Podobné nebo spolu související události.

Když jsme se vrátili do našeho auta z půjčovny, řekl Meyer: „Nevíme přesně, jak se ten benzín rozlil."

„Rozlil se v tu dobu, jak se to stalo. Probral jsem si to."

„Jsou určité koncepce, které se příčí emocionální logice. Zastavil jsi dejme tomu na kraji silnice s jedním dopravním pruhem v každém směru. Provoz je sice řídký, ale rychlý. Jdeš před auto. Nejprve jsi vystoupil na straně spolujezdce. Co uděláš? Přejdeš na druhou stranu silnice? Budeš stopovat? Otevřeš dveře na straně řidiče? Předpokládám, že tu je pro to dobrý důvod. Vystoupíš, nebo se napřed rozhlédneš?"

„Pokud jsi opilý, tak možná takhle vystoupíš."

„Pokud bys měl vypito, mohl bys otevřít dveře na straně řidiče, že ano?“

„Nevím. Ale co do čerta se ta holka snaží dělat? Jít k některému domu, aby zatelefonovala? Pokud je to tak, Meyere, nechala by snad svoji kabelku a klíčky od zapalování v autě?“

„Hezky jsi zabodoval. Tak co teď?“

Odtahový vůz stál za velkou benzínovou čerpací stanicí naproti vstupu do shopping-centra. Byla to silná mašina, natřená světle červenou barvou. Měla výstražné majáky, nouzová světla, světlomety do stran a blinkry. Všechno to bylo upevněno na různých místech, která byly k dispozici. Velikánské pneumatiky až do výšky ramen. Sestava vrátků, lan a navijáků vzadu vypadala na to, že bez problémů zvedne malý tank a šoupne ho vedle kancelářské budovy.

„Čím mohu posloužit?“ řekl sluncem ožehnutý muž.

„Neměl jsem potuchy, že se vyrábějí takové ohromné mašiny.“

„Pane, když máte tahačovou soupravu na mezistátní dálnici šejdrem přes tři pruhy, tak potřebujete něco velkého, abyste to fofrem odklidil z cesty.“

274

„Vyjíždělo se s tím ve středu večer, když to tam zabilo na silnici tu ženu?“

Tvář se mu zkřivila jakoby bolestí. Odplivl si a vzdychl: „Ježíši, ano. Byl s tím výjezd. Vzal to tam Ray. Dva chlapy jsem měl doma s chřipkou. Ten sakramentský Ray! Víte, kolik to stojí, když se vyjede s takovou obludou?“ Nakopl velkou pneumatiku.

„Nemám ponětí.“

„Čtyři sta měsíčně. Měsíčně. A ten Ray, ten pitomec, neví, co to obnáší. Copak to je mechanik? Řekne mi, hej, nemám palivo. Něco tam naleje. Takže jaké jsou náklady? Třicet dolarů za odtah, Jéžišmarjá!“

„Je tady někde?“

„Koukejte, proč vás to zajímá, pane?“

„Je to součástí studie poradenského sboru pro silniční provoz. Pro ministerstvo dopravy.“

„Oh, dobře, je to ten na té rampě, tam vzadu, kontroluje olej na tom zeleném Cadillacu. Jenom mi ho tam nezdržujte, okay? To jsou zase peníze, které jdou z mojí kapsy.“

Ray byl hřmotný devatenáctiletý hoch s bezvýraznýma modrýma očima a s obličejem, na kterém řádilo akné.

„Zápach benzínu, říkáte? Ano… Tak nějak to bylo. Naklonil jsem se dovnitř, abych zjistil, jaká je v tom autě zařazená rychlost a jak to je s brzdou. Byl jsem rád, že jsem uviděl i klíčky, protože byly otočené na polohu park, víte, a já to otočil na N, protože bylo cítit vevnitř benzín. Mrknul jsem na benzino-měr a ukazovalo to na prázdnou nádrž. Zapnul jsem světla. V noci je to nejlepší, když je odtah na krátkou vzdálenost. Necháte světla svítit, všechny světla, které máte. Nalil jsem do toho benzín, aby to auto naskočilo a bylo by to jako odtah. Nevěděl jsem, že náš starej z toho udělá takovou aféru. Ani mě nenapadlo, kdo zaplatí těch pár galonů, co jsem do toho nalil, nebo telefony. To jsem si pohoršil, Ježíši, mám to na talířku po celou tu dobu od středy. Mám chuť mu říct, ať si jde s tím svým džo-bem někam.“

Šel jsem za šéfem, poděkoval jsem mu a řekl jsem: „Musím si ještě pohovořit se sestrou té mrtvé… Můžu jí předat účet za benzín a za odtah, jestli chcete.“

Oživl. Odešel do kanceláře, vystavil mi účet. Podíval jsem se na něj a zavrtěl hlavou. Dal jsem mu ho zpátky.

„Tak to zase ne, příteli. Dva galony a ne pět. Pět dolarů poplatek. A ne deset.“

275

„Takže vy jste co? Jste její bratr? Podívejte se, ta mrtvá si přece nebude dělat starosti o to, jak vypadá účet.“

„Chcete vyjít naprázdno, nebo poopravit ten účet?“

„Najednou. Každý se tahá o maličkosti.“ Zamručel a vyhotovil nový účet.

V deset hodin jsme byli na palubě Srdcové sedmy pod roztroušenými hvězdami ve dvou rozložených křeslech. Jako staří turisté na odpočinkové plavbě. Všechny ty dálosti toho dlouhého dne byly daleko únavnější, než se mi to zprvu zdálo. Cítil jsem olověnou malátnost. Jak tělesnou, tak duševní.

Pleskl jsem moskyta, který ochutnával na jedné straně můj krk, a sroloval jsem ho do malé, vlhké, masité kuličky. Jeho život skončil pádem na palubu.

Hinduisté mají v mnoha směrech pravdu. Veškerý život je tak strašně pomíjivý. Každé jednání i životní funkce v sobě skrývají určitou nevinnou účelnost. A pak neodvolatelná a mrazivá smrt. To je skutečná definice reality. Bezmyšlenkovitým reflexem jsem bezpochyby přispěl ke kvalitě rodu moskytů. Když po tisíciletí bude lidstvo fackovat moskyty, kteří útočí na krky ze strany, bude moskytí rod kousat zátylek jenom zpříma. Ne ze stran.

„Pane Mc Gee?“ ozval se zdvořilý hlas z kotviště. Vstal jsem a šel jsem dozadu. Podíval jsem se dolů. Stál tam ten Jason s poutnickým obličejem a drátěnými brejličkami, v tričku s roztřepenými rukávy a v odrbaných džínových šortkách. Jeho jachtařské boty byly tak výjimečně odrbané, že to vypadalo, jako by měl nohy zabalené do hadrů.

„Nazdar, Jasone.“

„Můžu na palubu?“

„Pojd dál.“

Vyšvihl se po žebříku jako velká, rychlá kočka. Přijal plechovku piva z chladničky. Měl něco na jazyku, ale budil dojem, že mu dělá potíže, dostat to ze sebe ven. Seděl v podřepu, na těch dohněda opálených nohou, napěchovaných svalstvem.

Nakonec jsem mu trochu pomohl. „Něco vás trápí?“

„Tak nějak. Myslím, že mi do toho moc není. Co bych nechtěl, je to, aby to měla horší než doposud. Okay?“

„Ona, to znamená paní Birdsongová?“

„Je to opravdu vynikající člověk. Pokud bych se byl dostal do kanceláře dřív, možná že bychom na to byli dva. Vy a já. Mohli jsme Cala zmáčknout a uklidnit ho. Vím, co by se s ním dalo

276

udělat. Co jste s ním udělal vy? Nevzal jste něco do ruky a nepřetáhnul jste ho s tím po hlavě?“

„Nějak jsem ho naramloval jedenkrát do zdi. Ralph a Arthur mu zpracovali palici hikorovým pendrekem, pěkných pár jich schytal.“

„Hej, to bylo v pořádku. Na to jsem zapomněl. Tak to možná bylo od nich. Podívejte, můžete říct – ne vy, ale doktoři – můžou oni říct, který zásah do hlavy mu nejvíc ublížil?“

Meyer odpověděl: „Tak bych to neřekl. Za předpokladu, samozřejmě, že tam nebyla nějaká vpáčená fraktura, nebo něco takového. Mozek je taková huspenina a je dost chráněn. Často dojde k největšímu poškození v oblasti přímo na opačné straně,, než kde došlo k úderu. Může to být subdurální hematom, krvácení, které vytvoří dostatečný tlak uvnitř mozku, aby došlo k potlačení životně důležitých funkcí.“

„Navštívila ho a pak šla ven,«aby si dala něco k jídlu. Když se vrátila, zjistila, že si s ním dává práci půl tuctu lidí, ale byl už mrtvý. Bude pitva. Vrátila se v hrozném stavu a dostala nějaké prášky. Ted spí. Sedí tam u ní Oliverova přítelkyně. Vsadil bych se, že to byl srdeční infarkt, nebo možná mozková mrtvice, která neměla nic společného s tím, že to schytal do hlavy.“

Krk jsem měl pořád ještě natažený, jak se mi předtím trefildo čela. Neměl jsem z toho setkání s tím chlapem radost, ale nepřál bych si, aby zemřel.

„Díky za to, že jste mi dal vědět.“ řekl jsem

„To je okay. Jsem tu už celé dva roky, víte. Byl to prima chlapík do té doby, než začal opravdu hrozně chlastat. Donedávna, přestože se halejval, tak nepil, když šlo o něco, co bylo dobré udělat ve střízlivém stavu. Třeba když ho Jack Omaha najal, aby dělal kapitána na lodi.“

„Jack Omaha?“

Otočil se ke mně. Pomalu a pečlivě promačkával plechovku od piva, jako by skládal skládací pohárek. Plechovka se změnila na malou placku. „Vy jste znal Jacka?“ řekl.

„Né, ale slyšel jsem, že se vypařil s kupou peněz.“

„Říká se to.“

„Vy nevěříte, že to Udělal?“

„Jak to mám vědět?“

„Kdo by to měl pak být?“

„Někdo, kdo ho znal líp než já.“

„Carrie?“ řekl jsem

Slyšel jsem, jak vypouští vzduch. Vstal. „Kdo do čerta jste?“

277

„Jsem přítel Carrie. Když si vzala Bena Milligana, tak měli líbánky tady na té staré bárce.“

„Hej, vzpomínám si. Jistě. Měl jste tam na palubě velký sprchovací kout a vanu? A..*.ech.“

„Velikánskou postel? Všechny tři věci.“

Opřel si záda o zábradlí, zkřížil si nohy a založil si ruce.

„Sakra, ten Ben se tu objevil před rokem. Ona bydlela v té době v tom baráku u pláže. Ona a Betty Jollerová, s Joannou Freelerovou, a ještě jedna, Flossie, nebo nějaké takové ptačí jméno. Jak je možné, že si ho vůbec vzala? To bych rád věděl.“

„Na to se jí už nikdo nezeptá.“

„Kdokoliv jiný by to taky rád věděl. Stává se to. Mistr Ameriky. Mistr biceps. Měl něco domluveno s filmem, co se točil v Jaxu, asi nějaké porno. Objevil se tu, aby z Carrie vyrazil nějaké peníze. Už to dělal předtím. Nic neměla. Řekl jí, že se tu bude potloukat do té doby, než nějaké bude mít. Přišla ke mně Betty. Bylo to v neděli odpoledne. Mangrove Lane je hned dole u pobřeží na jih od nás. Šel jsem tam a on byl rozložený v obýváku. Řekl jsem mu, že je na čase, aby si vzal tu svoji Yamahu a přilbu a vyrazil na sever. On šel na zahradu, poskakoval sem a tam a vykřikoval: „Ha, ha!“ a šermoval rukama. Najel na mě a já ustupoval. Chytil jsem jeho rytmus, kterým poskakoval, a když šel do vzduchu, tak jsem ho nakopl a pěstí jsem se mu strefil do ksichtu tak silně, že mi to zarazilo prostřední kloub na ruce a on zátylkem narazil na zem. Pak vyskočil, držel si oběma rukama hubu a řval: „Ne do úst! Bože, ne do úst. Bože můj, moje kariéra!“ Tak ho holky trochu ošetřily a já tam stál tak dlouho, než si vylezl na motorku a odfrčel. Od té doby jsem ho neviděl. Myslím, že ho ani Carrie už neviděla. Než se zabila. Přijdete zítra dopoledne na pohřeb?“

„V jedenáct? Ano. Požádala mě o to její sestra.“

„Vypadá hezky, ta Susan. Carrie byla pro mě příliš stará. Možná, že nebyla, ale ona si to myslela, což vychází nastejno. Párkrát jsme si spolu užili. Táhla to s Jackem Omahou. Říkal jsem jí,

že to nikam nepovede, a ona řekla, že to je stejně jedno. Na to není co říct, si myslím.“

„Kde měl Jack Omaha tu loď?“

„Tady. Támhle je, uvázaná v kotvišti, co směřuje k pobřeží. Kolem kanceláře, tam za těmi světly.“

Postavil jsem se. Bylo sotva vidět. „Ta loď, co je typ Bertram?“

„Správně. Má šestačtyřicet stop a s těma nadupanýma dýzlá –

278

kama to má pěknout rychlost. Všechny extrovky. Setsakramentská loď.“

„To bych nevěřil.“

„Teď tu loď dostanete za docela dobrou cenu. Banka si chce na tom zchladit žáhu. Vezmou si za to tak pětadevadesát táců v hotovosti.“

„To za to dostanou bez obtíží, kdyby se to udržovalo.“

„Stará je dva roky a nezaplacená.“

„Myslíte, že Omaha to nemohl provozovat sám?“

„Ne. Nemohl. Nemůžete to komerčně provozovat a zároveň s tím jezdit jenom na ryby.

Co lovil, to byly účty a peníze. Když byl v nouzi, tak natáhl nějak Cala. Jezdil rád do ústí nahoru za Grand Bahama. Je to dobrý kus cesty, a tak vyráželi ještě před svítáním a vraceli se o půlnoci, nebo později. Takže si ten den dost natáhli. Sem tam s nima vyrážela i Carrie.“

„Kdy naposledy?“ zeptal se Meyer. „Nevzpomínáte si?“

„Jenom podle poldů, co se tu potom vyptávali. Bylo to v úterý, čtrnáctého tohoto měsíce? Je ještě pořád květen? Ano. Jednatřicátého. Květen je takový měsíc, co si o něm myslím, že by měl mít třicet dní. Ano. Jack Omaha vyrazil s Calem ve tři ráno a před půlnocí se ještě nevrátili. Až potom. Cala se na to vyptávali. Jestli prý odpluli jenom oni dva? Kde byli na těch rybách? Co měl Jack na sobě? Čím sem přijel? A tak dál a tak dál.“

Povstal, pokrčil rameny a odebral se zpátky k žebříku.

„Kolik je hodin?“ zeptal se. „Musím to tady pomoct Oliverovi pozamykat. Když budete cokoliv potřebovat, obraťte se na kteréhokoliv z nás.“

Když odešel, přišoural jsem se na druhou stranu a podíval jsem se na tu loď. Byl to typ Bertram. Jmenovala se Christina III. Vypadala, že je ve velmi dobrém stavu. Když jsem se vrátil, byl Meyer v jídelně. Natáhl se do křesla a ruce si dal za hlavu. Díval se upřeně nahoru a mračil se.

„Takže co teď?“ zeptal jsem se.

„Víš, jak se hledají neviditelné planety?“

„Ne. Jak se to dělá, pane profesore?“

„Ty viditelné planety se pohybují v určitém nepořádku. Jejich oběžné dráhy jsou… narušené. Takže můžeš použít gravitační teorii a trochu geometrie pohybových sfér a řekneš si: Aha, jestli je tady planetární těleso s takovou a takovou hmotností a s tako-

279

vou a takovou oběžnou dráhou, tak se všechny nenadálé pohyby ostatních planet stávají logickými, dokonce nutnými.“

Seděl jsem na žlutém gauči. „Takže jakou hmotost a oběžnou dráhu teď hledáme?“

„Je to něco velikého, důležitého, protizákonného a výnos-, ného.“

„S použitím velké rychlé motorové lodi?“

„Pravděpodobně.“

„Okay. Potopený poklad, nebo jamajská tráva. Marihuana, která cestuje přes Bahamy.“

„Copak na Floridu neproudí spousta Canabisu?“

„Celou cestu, počínaje od Jaxu až po Fort Walton Beach. Ano. Když vycházíme z toho, co jsme vyzískali, a co si oni myslí, že pravděpodobně nestihli, bylo by toho přinejmenším deset tun týdně. Z Kolumbie, Mexika, Jamajky, a možná také z jiných, drogy plodících ostrovů.“

„Takže velké prachy?“

„Ne tak velké, jak to stojí v novinách. Ta prodejní cena na ulici tady nemá takový význam. Prochází to mnoha rukama. Největší kus si odkousne ten, kdo to dostane do země a dodá distributorovi. Pak se peníze zdvojnásobí, nebo ještě o trochu víc. Jamajská, hezky ošetřená marihuana za pět tisíc se najednou změní na trávu v ceně

kolem dvanácti tisíc. Ale když se to někde po cestě zabaví, řekne se, že to má hodnotu čtvrt milionu, kdyby se to prodalo na ulici. Street value. Ale to musí jít napřed od distributora k velkému dealerovi, pak k malému dealerovi a pak k odběrateli, který sám ještě prodává dál. Každý si ukousne svůj díl.“.

„Odkud tohle všechno víš?“ ‚Co nevím, to si nějak zjistím.“

„Vážně, Travisi.“

„Boo Brodley kdysi chtěl, abych s ním do toho šel. To bylo loni. Všechno mi vysvětlil, včetně porovnání poměrů s prohibicí a tak dál. Řekl jsem mu – děkuji, ale nechci se na tohle vázat.“

„Nechytili ho?“

„Už je zase venku.“

„Ty jsi nesouhlasil, že?“

„Dovedeš si mě představit, že bych já…?“

Meyer si mlaskl. „Představit bych si to uměl. Ale nemáš rád partnerská dobrodružství a status prostředníka. Nemáš rád velké investice. Nemáš rád, když o tobě někdo ví a ruka zákona zpozorní. Nepřipustil bys, aby někdo nad tebou držel ruku, jak by se

280

to určitě stalo, kdyby v tom jel s tebou Boo. Nemáš chuť na velká dobrodružství. Britové by to nazvali golfovou záležitostí. Hra na jamky. Bezvýznamné, jako gesto vzdoru mladé generace.“

„Tak proč mi dáváš otázky, na které máš odpověď?“

„Myslím to takto: Opravdu nesouhlasíš s takovým člověkem, který si dopřává tu trávu?“

„Já? Myslím si, že ať si lidi dělají, co chtějí. Za předpokladu, že si dají tu práci a seznámí se s možnými problémy. Když je znají, můžou si dát sami dohromady, nakolik se jim stupeň rizika s užíváním drogy vyplácí. Dejme tomu, že někdo přišel na to, že to znamená permanetní sebepoškozování. Okay. Takže si požitkář má dát dohromady, zda to má smysl. Aby mu zbyla taky tělesná kondice pro nějakou existenci. Co se týče mne, byl to jistým způsobem relax. Párkrát jsem to tak vnímal. Bylo z toho chichotání, zvrácené vnímání času a věci byly tak výrazné, s ostrými obrysy. Taky to nějak křivilo dimenze. Budovy byly nakloněny trošku nesprávným směrem. Místnosti už nebyly perfektně obdélníkové. Je to jistý druh citové

relaxace, ale byl u toho také nepohodlný pocit, že se mi někdo dostane za záda a zabije mě. Že bych zemřel a ze smrti potěšení žádné. Strach a bez vtipkování.“

„Já se snažím si vybavit, jak by ses uměl hihňat.“ řekl Meyer.

„Pořád to ještě slyším.“

„A co tak potopený poklad, Travisi?“

„Myslím zase na ty peníze. Jak byly zabalené. Na spodku byly stovky, pak padesátky, dvacetidolarovky, desetidolarovky. Některé ještě měly nahoře pětidolarovky. Svázané to bylo z obou stran provázkem. Pod každým provázkem byl zastrčený lístek z kalkulačky. Ty svazky byly po deseti tisících dolarech. Někdo si s tím dal práci. Vypadá to na peníze z prodeje, příteli. Předpokládejme, že přijímáš spoustu peněz na hotovosti z různých zdrojů. Poté, co si odebereš svůj podíl. Dejme tomu, že nechceš měnit malé bankovky za větší u nějaké spřátelené banky. Okay, pokud dáš dohromady všechny stováky, máš pár tenkých úhledných svazků na nákupy. Ale na druhé straně máš pěkné štůsky malých bankovek, aby sis to zarovnal na rovné číslo. Takže to rozmícháš a máš to hezky vyřešené pro praktickou jiotřebu.“

„Cím dál méně to vypadá na potopený poklad ze španělské galéry,“ řekl Meyer. „To je pravda.“

281

„Když si takovou ožehavou věc zapíšu za uši, znamená to, že jsem se pro tuto chvíli o tom napřemýšlel dosyta – jako rozumově. Ted může pracovat podvědomí. Nemáš takový vniřní pocit, že Jack Omaha je po smrti?“

„Ano.“

„Takže ta Christina III. nosí smůlu.“

„To znamená – Jack Omaha, Carrie Milliganová a Cal Birdsong.“

Meyer řekl: „A to je to neviditelné nebeské těleso, co změnilo ostatní oběhové dráhy. Dobrou noc.“

Motal jsem se chvilku bez cíle a nakonec jsem šel do postele. Zjistil jsem, že se mi oživuje paměť ohledně Boo Brodeye. Jak se mě snažil na to naverbovat. Je to velký, rudolící chlap, ošlehaný životem. Poznamenaný tvrdou prací a tvrdým životem, unavený

malými obchodními potyčkami a hubenou, panovačnou ženou. Ale stejně je v něm něco dětinského.

Chodil přede mnou sem a tam, tvář staženou úzkostí. Bouchal si pěstí do druhé dlaně a říkal: „Hergot, Travé, nevíš, co je ve mně. Někdo mi řekne, co mám udělat a kdy, a udělá se to. Vymyslím si něco sám, a je to katastrofa. Travé, mluvíme teď o tom, jak se množí a sbírají peníze. Na mou duši, nevěřil bys tomu, jak to s penězi chodí. Děcka, osudem poznamenané děcka, roznášejí sem a tam pytle s trávou. Udělají cokoliv, co momentálně letí. Můžeš si pronajmout letadlo a letět do Atlanty a nazpátek. Okay, vezmeš tržbu a letíš na Jamajku a nakoupíš tam toho za deset tisíc a vrátíš se. Do večera z toho máš třicet tisíc. Dopravuje se to na lodích a v motorových člunech. Vším možným, Travé. Tak se do toho dejme! Federální úřad prý není tak přísný, když jde o trávu. Vědí, že na tom dost lidí sice visí, ale spousta z nich neví zcela na sichr, že to škodí, ne? Dejme se dohromady a pomoz mi to dát dokupy. Víš, ty kontakty a to všechno. Musíš mi pomoct, sakra!“

Když jsem mu řekl, že se mi do toho nechce, tak po mně chtěl, abych mu to aspoň všechno zařídil. Mohl bych stát mimo kšeft a dostával bych hezký podíl za to, jak to umím řídit. Řekl jsem, že ne. Po téhle ccstč nepůjdu. Když se dáš na trávu, zjistíš, že hašiš a kokain se přepravuje líp a nese to větší zisk. Pomalu se dostaneš k dalšímu kroku * pak tě seberou. Tvoje fotka v novinách vypadá jako nějaký zdegenerovaný člověk s vyceněnými jedovatými zuby a tak. Všechno, co pak můžeš k tomu říct, je –kristepane, vždyť to ostatní dělají taky.

Pokud bych do toho opravdu šel, nechal bych tu loď upravit

282

pro provoz na dlouhé tratě. Nastavit motory na nejnižší spotřebu a dát tam větší nádrže.

Už teď ta loď má na to, aby si to svištěla mořem líp než ostatní. Pak bych…“

To je věc, McGee. Každý člověk má někde v hloubi duše chuť vodit zákon za nos a měl bys víc, než dělá tvůj podíl. Takže je třeba zapomenout na to, kolik to dělá přes Yucatánskou úžinu, když se vyrazí z Key Westu.

7. KAPITOLA ,

Ráno bylo zataženo a skoro žádný vítr. Široká zátoka byla sklovitě klidná a všechno ostatní na pevnině vypadalo vzdáleněji, než bylo ve skutečnosti.

Před domkem v 28 Mangrove Lane, kde bydlela svého času Carrie Milliganová, byla úzká, odrbaná pláž plná škeblí, s úzkým dřevěným kotvištěm, které bylo prodlouženo o dvaadvacet stop do zátoky. Pořád ještě drželo pohromadě, jenom se už trochu naklánělo. Hádal bych, že na pár dalších let to bude ještě docela dobré. Na pláži ležely dva staré, převrácené čluny, příděmi směřovaly k vodě.

Jason seděl na konci jednoho člunu. Měl na sobě bílou košili, bílé pláťáky a velký plantážnický klobouk, který mu stínil obličej.

Potichu pobrnkával na veliké kytaře s vyřezávanými ornamenty, které se vyjímaly proti tmavému dřevu kytary. Hrál potichu akordy. Střídaly se jednou v dur, podruhé v moll.

Přidali jsme se s Meyerem ke skupině. Stáli jsme trochu víc na sever než většina ostatních, ve stínu sukovitého mokřinového dubu. Uviděl jsem tam Harryho Hascomba a toho mladého muže, co počítal zásoby ve skladě. Viděl jsem Jacka Omahu, Gila z Gil s Kitchen, byla tam Susan Dobrovský, pak Frederick van Harn, Oliver z přístavu, Joanna od Superior Building Supplies a jeden chlap, kterého jsem si chvilku nemohl zařadit. Byl to Arthur. Ten mladší polda z těch dvou, co sbalili Cala Birdsonga.

Bylo tam sedm mladých žen v dlouhých pastelových šatech. Ty šaty se k sobě nijak nehodily, že by byly nějak jednotné. Každé jiného střihu a stylu, ale všechny dlouhé a pastelové. Susan měla na sobě dlouhé bílé šaty, které nepůsobily, že by jí

283

byly zrovna malé, takže jsem došel k názoru, že je má vypůjčené. Susan a ostatní děvčata měla plné náruče čerstvých květin, které byly k máni v tom pozdním floridském jaru.

Od skupinky se odpojil mladý muž, otočil se a díval se na nás. Rudé vlasy mu sahaly až po ramena a měl kudrnaté rezavé vousy. Na sobě měl sportovní sáčko a kostkované kalhoty.

Pronikavým, rezonujícím hlasem řekl: „Sešli jsme se tady, abychom se rozloučili s naší sestrou, s Carrii.“ Hra na kytaru

zeslábla, ale nepřestala. „Žila tu nějaký čas mezi námi. Ovlivnila naše životy. Byla otevřeným člověkem. Nebála se života nebo sama o sebe. Pro nás z domu to byla Carrie, naše sestra. A my jsme s ní v tom domě bydleli, s láskou, důvěrou a porozuměním. Při vzpomínce na ni si každý z nás co nejposvátněji klademe na srdce, abychom byli více všímaví, měli větší pochopení, abychom měli porozumění vůči vlastním chybám, vině a odplatě. Ve smyslu takového závazku a jako symbol této ztráty odevzdáváme tyto květiny moři.“

Popošel jsem k břehu. Kytara hrála hlasitěji. Pastelové dívky šly jedna po druhé ke konci kotviště a házely náruče květin do šedivého a sklovitě klidného zálivu. Na tvářích jim bylo vidět slzy. Květiny se rozprostřely a začaly velmi pomalu vyplouvat s proudem ven směrem na jih. Bylo to velmi prosté a bralo to u srdce. Měl jsem pocit větší ztráty, než bych si pomyslel. Podcenil jsem tu Carrii. Omlouval jsem se sám sobě a řekl jsem si, že jsem ji dobře neznal. Ale byl to ten červený vousáč, který řekl, že bychom měli mít větší cit pro potřeby jiných;, a já si přidal, že také pro jejich osobnosti. Pokud pro ty lidi tolik znamenala, tak jsem ji jako člověka podcenil.

Hudba se vzdalovala a zmlkla. Jason vstal a pokynul hlavou, že to bylo všechno. Začali tlumeně hovořit. Susan šla dolů blíž k pláži a pozorovala vznášející se květiny.

Díval jsem se na ty lidi. Bylo jich tak dvacet, neznal jsem je a znovu jsem si uvědomil, že toto je nová subkultura světa. Byli to většinou mladí lidé, kteří mají zaměstnání. Práci, kterou uznali jako potřebnou. Jejich totožnost mimo práci byla namířená proti společenským konvencím. Možná, že to byla jediná účinná odpověď na churavý, neklidný a iluzí zbavený život. Vyhovění potřebě vydělávat si na chleba a pak po práci přestoupit do co možná největší osobní svobody jako člověk v komuně.

Všiml jsem si, že se Meyer vzdálil. Díval jsem se kolem, ale neviděl jsem ho. Jason mi pokynul a řekl:

„Bylo to okay?“

„Bylo to krásné.“

„Myslel jsem si, když tu budu, že to bude lepší. Když něco zahraju, tak lidi vnímají hudbu a neslyší tolik slova. Robby byl také

dobrý, řekl bych. Je architektem. Cindy chtěla, aby se obřad konal tady, ale je pořád ještě příliš otřesená.“

„Neměla by to tak brát.“

„Hodně na Carrii myslela. Loni, když byla Cindy nemocná, Carrie přišla a dala jí do pořádku účetnictví. Padl na to celý víkend, Cal to všechno popletl. Podívejte, myslím si, že bychom měli promluvit se Susan. Myslíte, že to bude okay?“

„Myslím, že by to bylo dobré.“

Odešel dolů po pláži. Přišel Meyer a řekl: „Na spodku nádrže je šestihranná matka. Dole to je bez laku a svítí tam kov, kde se to odlouplo.“

Nevěřícně jsem na něho civěl. „Bylo tu tolik lidí kolem, to jsi byl pěkný pitomec, stačilo, aby…“

„Vyhazoval jsem si můj stříbrný dolar pro štěstí a chytal jsem ho. Takhle. Pak jsem ho upustil a odrazil se od špičky boty. Zakutálel se pod Datsun. Nedíval jsem se dopodrobna, jen jsem to omrkl.“

„Nesnaž se takhle chytračit.“

„Nesnaž se být někým jako McGee, máš na mysli?“

„Nebud tak urážlivý. Jestli chceš být mezi vlky, musíš umět výt. Už jsem ti říkal, nikdy se nevystavuj riziku, které není nutné. Radši využij čas na to, aby sis vylepšil svoje ego.“

„Tak teď počkej…“

„Je tu spousta věcí, které mi můžeš říct a o kterých bych nikdy nevěděl, kdybys mi to neřekl. Ale mám také vlastní informace. Moje informace mohou zajistit, že budeš žít déle. A líp.“

„Lip než co?“ zeptala se jedna dívka. Otočil jsem se. Byla to Joanna. Slečna Freelerová, donedávna u Superior Building Supplies, drahá přítelkyně Harryho Hascomba. Ex-přítelkyně. Stihlá dívka s delikátním a milým obličejem. Dlouhý vodopád skořicově zabarvených vlasů. Lehce vystouplé zelené oči. Velmi svůdné. Dívčí vyzývavost, stará jako svět.

„Žít líp, než žije ten Harry, to bude na chvilku zase život.“

„To by nebylo tak těžké,“ řekla. „Vsadím na to krk. Harry pozbude hodně ze svých dobrotek. Znám vás od včerejška z kanceláře, když jsem to tam položila. Pamatuji si vás, protože máte zvláštní oči. A taky bych mohla dodat jiné důvody. Vsadila

285
284

bych se, že to slyšíte i od ostatních děvčat. Víte, vaše oči mají barvu jako gin. Jak se jmenujete?“

„McGee. A tohle je Meyer. Joanna Freelerová.“

„Hello, Meyere,“ řekla.“Hello, McGee. Co vy jste tady dělali na posledním rozloučení?“

„Jsme přátelé zesnulé,“ řekl jsem. „Z Lauderdale.“

„Jistě. To je tam, co si vzala toho svalouše. Proč si nevzala vás? Nebyl jste volný, McGee?“

„Nebyl. Nejsem. Nebudu.“

„Ted jste mi padl do noty,“ řekla.

Měla na sobě dlouhé oranžové šaty. K tomu, jak byla nalíčená, moc neseděly. Hodila květiny dál než ostatní a rozhodila je víc do šířky.

„Vypadáte, že máte dobrou náladu,“ řekl jsem. Nasupila bradu a podívala se na mě. „To je podělaná věc, takhle to říkat, příteli. Strašně mi schází. Tak i jinak, bude mi pořád chybět. Okay?“

„Nic jsem tím, co jsem řekl, nemyslel. „Tak se omluvte za to, že si pouštíte hubu na špacír, McGee.“

„Takže se tímto omlouvám.“

Chytla mě za paži a s úsměvem řekla Meyerovi: „Pokračujte sám, drahoušku. Musím toho muže o něco požádat.“ Meyer řekl: „Půjdu zpátky k lodi.“

„Vy tu máte loď? Ve Westway? Hmmm. Rychlou loď?“

„Když jí šlápnete na krk, udělá sedm nebo osm uzlů.“

„Jste pilot? Jako na letadle?“

„Ne.“

„Pojdte se mnou. Nemám prostě ráda, když nějaké věci musím vykládat před dvěma lidmi najednou. V pořádku?“

Odvedla mě dál od ostatních na druhou stranu parkoviště, Mokřinný dub měl velkou větev, která vedla paralelně se zemí. Byla ve výši mojí kapsy u košile. Joanna si povyskočila a rukama se chytla větve. Vyzvedlo ji to. Pak poklepala na volné místo vedle. „Pojdte na můj strom, příteli,“

Sedl jsem si vedle ní. Vzala si moji ruku a pečlivě si ji prohlížela. Tam a zpátky. „Hmm, máte rušnou minulost.“

„To jste mohla klidně říct před Meyerem.“

„To, co chci říct i před jednou osobou, je těžké. Myslím, že byste si lehce o tom udělal nesprávný názor. Carrie mi bude chybět. Ale ona je mrtvá, nemám pravdu? A život jde dál. Jedna z

věcí, které znám, je asi to samé, na co přišla Carrie. Život má být jiný, než vysedávat čtyřicet hodin týdně na zadnici v kanceláři a sem tam se nechat šoustat tím šaškem, co mi podepisuje výplatu. Mohla bych se na všecko vykašlat. Ale co chci já, to je zajímavější práce. Takovou, jakou měla Carrie.“

„Copak dělala?“

„Nedělejte ze mně blbečka, McGee. Poslouchejte, já tu holku znala. Ted v tom baráku bydlíme čtyři. Já, Betty Jollerová a Nat Weissová, no a Flossie Specková. Než se vystěhovala, tak nás Carrie celou dobu zásobovala trávou. Zadarmo. Bylo toho tolik jako půlka nákupního papírového sáčku.

Muselo tam toho zůstat dvě libry. Mám vám to slabikovat? Čo se mi neřeklo, to si můžu domyslet. Takže se to kvůli vám všechno rozpadlo. Zajela do Lauderdale. Ted jste tady zpátky a chcete to dát zase do chodu, že? Takže to je přihláška o místo. Myslí mi to a umím držet jazyk za zuby.“

„Neradil bych, jak držet jazyk za zuby.“

„Tentokrát se musím chytit šance, nebo budu kde? Mimo hru, jako obvykle.“

„Koho myslíte, že reprezentuju?“

„Sedíte na mém stromě a hrajete si na hloupýho. Vypadáte chytrej a chlap do pranice. Jste v distribuci a jdete po těch, co nemají rozum, abyste je zkásnul. Chci být taky taková, protože potřebuju dělat něco tajemného, osudového. Pak mně chutnají peníze. Carrie jsem říkala, že má jít od toho pryč, a teď jsem tu já, prosím, abych do toho mohla jít. Co se stalo s Jackem?“

„Copak vám to Carrie neřekla?“

„Řekla, že si nadělal do kalhot a asi si vzal svůj podíl a práskl do bot. Ale to nesedí…“

„Co nesedí?“

„To nemá význam. Přeskočme to.“

„Věděl Harry, co se děje?“

„Ten kovboy Harry? Je to pošuk. Jak mohl vědět, co se děje? Potřebuje obě ruce, aby si našel vlastní prdel. Ale proč jste se tam u něj objevil?“

„Abych si s ním promluvil o Carrii.“

„Proč jste s ním chtěl mluvit o Carrii?“

„Umíte držet jazyk za zuby?“

„To víte, že jo.“

„Chtěl jsem se dostal k informacím o tom, kdo strčil Carrii rovnou před ten náklaďák.“

287

286

Z obličeje se jí vytratila barva. Otřela si ústa a otřásla se zděšením. „Tak pokračujte, teď hned!“

„Zabili ji. Možná, že byste to nazvala rizikem povolání. Možná, že se pro vás něco najde.“

„Ale kdo…kdo…?“

„Asi konkurence.“

Podívala se na zem a odtáhla si od těla oranžové šaty. „Začín mi být horko a jsem celá ulepená. Radši se převlíknu. Nechodt pryč, ano? Musím si to promyslet, okay?“

Joanna s lehkostí seskočila z větve, dlouhým krokem odešla , domku a zmizela vevnitř. Odešlo hodně lidí. Někteří šli do toh domku. Jiní si povídali ve dvojicích a trojicích. Uviděl jsem Susan, jak jde k Datsunu, tak jsem seskočil doíů a dostal jsem se k autu ve stejnou dobu jako ona. Oči měla zarudlé, ale podařil se jí úsměv.

„Myslím, že Carrii by se to líbilo,“ řekla.

„Určitě by se jí to líbilo. Včera jsem odešel i s těma prstýnkama. Zapomněl jsem ti je dát. Nechal jsem je na lodi. Mohli bychom se tam pro ně stavit.“

Zamračila se a zavrtěla hlavou. „To nespěchá, budu tu muset stejně pár dní zůstat. Fred… říká to pan Van Harn.“

„Chcete, abych jel k panu Ruckerovi a vzal tam ty věci?“

„Ne, díky. Už jsem o tom mluvila s Betty, ona teď půjde se mnou a budeme tam před druhou. Je to perfektně v pořádku, opravdu. Ale děkuju.“

K autu přiběhla dobře stavěná dívka ve žlutých šatech a řekla: „Omlouvám se, Sue, musím s někým mluvit.“

„Betty, tohle je Travis McGee. Betty Jollerová.“

Měla jednu z těch nevýrazných hezkých tváří, které se hodí k dřevěným botám a pivním slavnostem. Oči měly barvu holandské modři. Měla totálně přátelský úsměv a nebylo v něm ani stopy po provokativnosti. „Když jsem vás viděla stát s Meye-rem, dala jsem si dohromady, že to jste vy,“ řekla.

„Carrie mi jednou řekla, že jedinou šťastnou dobu, na kterou si pamatuje, strávila, když jste jí a Benovi půjčil tu Srdcovou sedmu na líbánky. Všem nám tu bude moc chybět.“

Nasedly a Susan si povytáhla bílé šaty nad kolena. Pak obratně vycouvala a odjely. Joanna stála vedle mě a řekla: „Ted je Susan velké terno.“

„A Jason to má v merku.“

„Všimla jsem si toho. Je pro vás příliš mladá, šéfe.“

„Vy taky.“

Prohýbala se smíchy. Byl to zvonivý, stříbrný smích pod stínem stromů a nehodil se k situaci. „Já? Já?“ lapala po dechu. „Já jsem nejstarší tady kolem dokola.“

Měla na sobě těsné šortky a hebkou šedivou halenku. Rezavé zázvorovité vlasy měla vyčesané nad hlavu a pospínané náhodně sponkami. Konečky vlasů trčely ven. Způsobilo to, že její krk vypadal velmi štíhlý a zranitelný.

„Přišli jsme sem pěšky z přístavu.“

„Takže vás doprovodím zpátky, okay?“

„Okay, Joanno.“

„Ještě jsme se nedohodli.“

„Nedohodli?“

Měla s sebou malou bílou plátěnou plážovou tašku, točila s ní na provázcích. „Hrajte si pořád na hluchého, a já vám to natluču do hlavy, milánku.“

Tak jsme přešli na chodník a šli, sluncem a stíny, kolem malých domků z dřevěných panelů a nových malých obchodů, k přístavu. Jason byl také zpátky a pracoval. Stál na palubě té velké Christiny v khaki šortkách a stříkal to všechno proudem vody z hadice, aby ji zbavil solného nánosu. Nově příchozí, takový malý pár bělovlasých lidí v pestrém jachtařském oblečení, s kyselým výrazem pozorovali každý jeho pohyb. „Ty podpěry také," volal ten muž. „Ty podpěry."

„Ano, pane," řekl Jason hudebník. „Ano, pane."

Joanna hlasitě projevovala nadšení z podpalubních prostor Srdcové sedmy. Mezitím, co chodila sem a tam a dělala och a ach, mi Meyer řekl, že má ještě něco na vyřizování. Dal jsem mu klíče od auta. Nebyl jsem si jist, jestli má něco na vyřizování, nebo to byl náhlý záchvat diskrétnosti.

Zahlédl jsem ji na přídi, jak stojí před zrcadlem, osahává si vlasy, otáčí se sem a tam a dívá se na sebe přes rameno. Zahlédla mě v zrcadle a řekla: „Tohle je opravdu plovoucí ohrádka pro hrátky. Je to tu fajn. Když pominu jiné myšlenky, tak si myslím, že to není správné, že se tu všechno děje beze mne. Jsem nakonec ta nejlepší na světě, copak to nevíte?"

„Dříve jste se o tom nezmiňovala."

„Jenom mi nepovídejte, že jste si to všechno tady sám navrhoval?"

„Ne. Vyhrál jsem tu bárku v pokeru."

„Aha, tak proto to jméno." ^ „Byla jednou jedna Brazilčanka, která sem s tím připlula, ale já na sázku úplně nepřistoupil."

289

„To jsou Brazilci tak velkorysí?"

„Nevím, ale stejně jsem zachoval dekorum."

Usmívala se. Najednou schoulila ramena, škublo jí rameny a tvář jí posmutněla. „Je to tak prima, tlachat o ničem, že? Myslím si, že pravým důvodem, proč jsem sekla s tím džobem, bylo, že bez Carrie už to tam nebude ono. Můžu dostat pivo?"

„Samozřejmě."

Seděli jsme v kuchyňce naproti sobě za stolkem z umělé hmoty. Byla potichu a nebylo do ní vidět.

Nakonec řekla: „Takže hra skončila. Takže do toho nejdu. Ale i tak děkuju. Je mi líto, že jsem vás otravovala.“

Řekl jsem jí pravdu o mém vztahu ke Carrii. A také to, proč jsem tady s Meyerem. Zčervenala jako rak a musela vstát, procházet se sem a tam, aby zvládla překvapení. Trvalo mi to asi pět minut, než jsem jí to na rovinu vysvětlil. Tu věc s penězi jsem z toho vynechal.

„Musel jste si myslet, že mě opustil zdravý rozum.“

„Došel jsem k názoru, že jste to neměla dost promyšlené, dítě moje.“

„A vy jste mě ještě povzbuzoval, sakra!“

Nakonec se uklidnila. Sedla si, usrkla si piva a řekla: „Okay, vidím. Vidím, co si myslíte, kvůli čemu ji zabili. Ta kabelka a ten benzín a tak. Ale proč? V ničem tak hrozném nejela. Všechno, co má ruce nohy, tahá na Floridu trávu. Přichází sem toho celou dobu tuny. Je to takové riziko, jako když najede člověk třeba do stopky, nic víc.“

„Říkala vám, jak to fungovalo?“

„Ne tak dopodrobna. Každý věděl, že používali Jackovu loď. Pobřeží nejde v žádném případě uhlídat. Je tam příliš moc malých lodí a malých letadel a to všechno.“

„Vyptával se v baráku někdo Carrie, odkud to má?“

„Betty. Carrie pokaždé vyrukovala s něčím jiným. Třeba řekla, že mají speciálního dodavatele. Byla to vynikající kvalita a bylo to dobře ošetřené. Jason říkal, že to byla nejlepší tráva, se kterou se kdy setkal. Byla sranda, jak jsme tam byly my čtyři. Betty a já, Carrie a Floss. Betty sehnala malý strojek a dělala cigarety! Měly jsme k tomu i návod a dělaly jsme i ty vylepšené, s hašišem. Večer nás tam sedělo osm nebo deset. Jason nám hrál a hezky jsme se udělali. Prima zrelaxovaný pokec, který měl smysl, ne jako když každej chlastá a lidi začínají být protivní, nebo jim začne harašit ve věži. Říká se, že to může škodit, když

290

chcete mít děti, a že to může snížit odolnost proti nachlazení a chřipce nebo proti infekcím a tak dál.

No a co? Auta vás taky můžou zabít, ale lidi jezdit nepřestanou.“

„Imperativy nejsou stejné.‘*’ „Co že není stejné? Co?“

„Promiňte, nechci to přitvrzovat.“

„Máte nějaké námitky?“

„Joanno, já nevím. Jeden chlapík, který uměl hezky zacházet s lodí, mi řekl, že morální je to, co cítíš, že je dobré. Potom. Ale za podmínky, že se to nemění a že se nemění ten, co to dělá. Jednou si řekneš, že je to dobré, a příště je to mizérie. A to je těžko předem odhadnout. Morální zdůvodnění by se nemělo zakládat na experimentech. Myslím si, že svět je plný věcí, které jsou nevyhnutelné a které mi dělají starosti. Pak to vnímám nesprávně. Můžu si myslet, že je to tak lepší, když mám deformované myšlení, ale ve skutečnosti je to horší. Myšlení se obrací do sebe a ne k okolí. Takže se… jenom snažím zajistit, že někdo má nad vším kontrolu, že někdo dává pozor.“

„Nějak to zní pitomě.“

„Ne.“

Uchopila mě svými prsty za zápěstí. „Okay, vy chytrolíne, máte ohledně mě dobrý pocit?“

„Pokud jsou pro to dobré důvody, tak jistě.“

„Je tu víc než jeden důvod, příteli?“

„Největším a nejdůležitějším důvodem na světě pro něco, je být pohromadě s někým, s kým je život méně fádní a osamocený. Taková výměna toho Já za My. To je na životě to krásné, pro co stojí za to žít. Venku je zima, vzájemná pozornost a laskavost zapálí uvnitř takový hezký plamen. To je okay. Ale jestli budeš chtít stanovit nějaký mezinárodní rekord v pošetilostech, nebo pokud budeš chtít ukázat městu, kdo má nejrychlejší zadnici, tak na to zapomeň.“

Její prsty na mém zápěstí povolily a stáhla ruku zpátky. V očích jí stály slzy. Pousmála se, zavrtěla hlavou a řekla: „Ne, McGee, ať už tady dáváte do placu cokoliv, nemůžu si to dovolit. Dala jsem se na takovou cestu jedenkrát a bolelo to. Hrozně moc to bolelo. Jestli je tohle dressink na salát, který byste chtěl, tak si ho dopřejte jinde. Jsem dobrá v posteli pro takové jako Hascomb a vždycky se po tom cítím dobře. Díky.“

„Vždycky?“

291

„Táhněte k čertu!“ řekla a vstala. „Jsem ta, co má ráda pestrou mužskou stravu. Mám to ráda. Jděte do háje.“

„S každým, co si smyslí, že mu budou patřit modré oči.“

Usmála se. „A taky mi pořád schází Walt Kelly.“ Natáhla ke mně ruku. „Zůstaneme kamarády? Nepřišla jsem sem zrovna proto, abych tady udělala kamarádšoft. Ale budu muset. Bože můj, šilhám hlady. Co tady máte?“ Otevřela chladničku.

„To je hovězí konzerva? Sýr… Kde je chleba? Mám v sobě takový hrozný šrofák na jídlo. Spráskám toho tolik jako tři šoféři, a pořád mám ještě hlad. Nikdy nepřiberu ani unci. Podřel byste se o moje kosti, drahý.“

Seděl jsem a díval jsem se, jak dělá chlebíčky. Byla hbitá a nadělala jich celou hromadu. Jedla s takovým nadšením, že se zpotila, přestože běžela klimatizace. Jedla s takovým upřímným potěšením, že jsem si přál, abych býval byl přistoupil na její hru a sbalil ji pět minut poté, co Meyer odešel. Byla tak živočišná, tak vitábjí a bezprostřední, jak jsem ještě nikoho v životě neviděl.

„Jak často přinášela vzorky?“

„Cd? Och, když nám docházely zásoby. To, že se přestěhovala do Fifteen Hundred mělo něco společnýho s kšeftem. Řekla mi, že bude mít zadarmiko bydlení. Na nás se vykašlala.“

Zazvonil telefon a oba nás to vylekalo. Šel jsem do jídelny a zvedl jsem ho. Byl to Meyer. „Ohledně té pitvy Birdsonga, tak to bylo srdce. Nějaký druh aneurysmu. Myslel jsem si, že bys to měl vědět. Doufám… že jsem tě tím telefonátem nevyrušil?“

„Kdykoliv můžeš na palubu.“

„Oh.“

„Co máš s tím oh?“

„Jenom oh. Nic komplikovaného. Oh.“

Přesunula se do jídelny, natáhla se na žlutém gauči a dala si druhý hrnek s mlékem na kávový stolek. „Je to fakt prima loď.“

„Jak je to s Chris Omanovou?“

„Nikomu nejde do hlavy, jak je to možný, že s ní Jack Omaha vydržel tak dlouho. Je to hlučná nána a navíc lakomá. Chovala se mizerně jak k němu, tak k děckám. Jenom co děcka byla dost velká, tak je poslala pryč do škol. Takže jsou pryč z domu. Chce být doma

sama pro případ, že se něco kolem nachomejtne. Něco, co má na sobě kalhoty. Třeba nějaká dodávka nebo něco spravit. Jack ji párkrát u toho nachytal. Ale opustit ji? Kdepak. Carrie si jeden čas myslela, že on by Chris opustil a že by si ji

292

vzal. Tady nejsem doma. Byla to taková dětská svatba. Bylo jim osmnáct a sedmnáct. Nakonec z toho byla myslím taková dohoda. On mohl mít Carrii a ona mohla mít kohokoliv, kdo šel kolem.“

„Jako vždy pohotový Freddy Van Harn?“

„Vždy pohotový Freddy? Jejda, to jste ho dobře přečetl. Musím to říct Floss, jak jste ho pojmenoval. Ne. Fred je právním zástupcem firmy, osobní právník Jacka a Harryho, bude spravovat ten majetek, co zbyl, ale nerozdával by si to se starou Chris, když si může čapnout to nejlepší, co tu je k máni.“

Probral jsem si důvody, abych jí mohl odporovat. Řekl jsem jí, že jsme ho viděli u Chris. Vypadala překvapená. „No tohlel Neříkejte. Asi u něj našla stará Chris nějaké hluché místo, nebo co.“

„On byl Cariin právník?“

„Bylo to tím, že dělal právníka firmě. Když chtěla udělat svoji vůli, komu co odkáže, tak aby Benovi nic nezůstalo za nehtama. Aby se nedostal na její úspory nebo k autu nebo něčemu takový-mu. Jednoho dne o to požádala Freda. Přišel naštívit kvůli něčemu Harryho a udělal si pár poznámek. Udělal to pro ni a přinesl to do kanceláře, ať to podepíše. Myslím, že stanovil sám sebe vykonavatelem. Což bylo u Carrie okay. Betty mi řekla, že ji před Fredem varovala. A ta Susan je přitom taková hezká holka. Fredovi se jednou dokonce podařilo přetáhnout i Betty sukni přes hlavu a udělat ji. Myslím, že to bylo pro něho něco jakoby výzva. Betty je taková trochu – nesexovní, víte? Má všecko to náležitý vybavení a je mimořádně hezká. Ale něco u toho chybí. Fred ji dost namazal vínem a pak ji přeřízl. Nebylo to úplně přesně znásilnění, ale bylo to tak těsně blízko, jak to jenom šlo, ale aby to znásilnění nebylo. Nenávidí ho. Opravdu jí ublížil, protože je malinká a Fred ho má… dobře, všechno, co můžu říct, je, že člověk se v něm nevyzná, když se na něj podíváte. Vypadá takový milánek a štíhloun, skoro jako zženštilej. A je to hezoun. Ale je to nadrženec. Má moc a trochu to

člověka děsí. Rád ubližuje. Nemám ráda sviňárničky. Mám to ráda, víte, ale jenom pro zábavu. Ale on to jako zábavu asi nebere. Zná spoustu triků jak na to a tak dál. Je to, jako by na to byl študoval. Mně to s ním stačilo jedenkrát. On je s tebou a zároveň není. On je… Nevím, jak bych to měla říct.“

„Myšlenkami jinde?“

„A-a-áno! Přesně. Fred se snaží projet každou holku v Bayside a okolí. Je divej na ženský. Možná proto si do seznamu zaře –

293

dil i Chris. Chlapi se mu snažili zvalchovat hřbet, ale je tak rychlej a podlej, jako had. Je to fajn právník, ale jako člověk dobrý není. Nevím, co mu dá to manželství. Má se ženit. Bylo to v novinách. Jane Schermerová. Je z homí vrstvy a velice bohatá. Jsou to peníze z pozemků. Tržby. On má nějaké ranče poblíž jejích pozemků, spoustu, ale ani ne tak blízko, jako že jsou spíš velký. Ta Van Harnova rodina mívala spoustu peněz, ale v tu dobu, když Fred studoval práva na Stetsonské, tak se jeho táta zastřelil. Ukázalo se, že byl prakticky bankrot. Mělo to mít něco do činění s neregistrovanýma cennýma papírama. Rychlý způsob, jak nahrabat. Moc tomu asi nerozumím. Pak se na to potáhne půjčka od banky a jeho táta byl v. bance. Fred umí tvrdě makat. Myslím, že už má hodně peněz zase zpátky. Každej vo něm říká, že je obchodně zdatnej. Ale já si myslím v hloubi duše, že je podrazák.“

„V Bayside je rušno, koukám.“

„Je to okay, řekla bych. Opravdu nevím, jestli tu mám zůstat. Už jsem jednou odsud vytáhla paty, ale vrátila jsem se. Možná, že půjdu do Lauderdale a budu žít s váma na té lodi. Na chvíli. Okay?“

„Dám si vaše jméno do složky, slečno Freelerová.“

„Jste na mě tak hodnej.“

Zazvonil můj poplašný zvonek. Byl to Meyer, kdo vstoupil na palubu a šlápl na rohožku. Zaklepal a vešel. Usmál se na hezkou Joannu na žlutém gauči. „Rád vidím, když zdravé mladé dívky pijí mléko,“ řekl. Dala pro něj stranou pár chlebíčků, hezky zabalených do ubrousků. Zavrtěla sebou a vstala. Zívla si a řekla, že jde zpátky na barák a zdřímne si. Vzal jsem ji za ramena, natočil ji a malinko jsem ji postrčil k pokoji pro hosty. Odpocho-dovala, kmitajíc patami,

a když jsem nakoukl dovnitř, už pochrupovala. Na tak drobnou lady chmela jako rozvrzaný sud.

Chvíli jsem seděl s Meyerem. Jedl v kuchyňce.

„Vystopoval jsem to všechno," řekl. „To místo, kde si nechala udělat Carrie servis na autě. Je to velká čerpací stanice. Shell. Naproti vjezdu do Junction Park. Hodilo se jí to, protože tam mohla nechat auto mezitím, co byla v práci. Bylo to minulé úterý. Našli její účtenku. Vyměnili jí olej a filtr. Dali nové gumičky na stěrače – a naplnili jí nádrž."

„Když to natankovali v úterý a ona si nikam nevyjela…"

„Pracovala celé úterý a středu."

„Velice dobrá práce, Meyere."

„Děkuji."

294

„Když je řeč o té tvojí planetární teorii, jak se najde ta neviditelná planeta, která šťourá do oběžných drah ostatních, tak já mám na tu planetu kandidáta. Jeden advokát jménem Frederick Van Harn. Montuje se do života příliš mnoha lidí, o které se zajímáme."

„Včetně paní Birdsongové."

„Ano?"

„Když jsem vjížděl, tak vycházela z toho svého motelu."

„No to je prima. Ale i tak má nejvyšší prioritu on. Musíme o něm zjistit všechno, co se dá, správně?"

„Ano pane."

Přestože jsem protestoval, že to není tak nezbytné, zase vyšel ven. Opět si půjčil klíče od auta.

8. KAPITOLA

Joanna se vzbudila ve čtyři odpoledne, ospale dala ahojky a vypotácela se ven. Napsal jsem Meyerovi vzkaz a nechal jsem to na takovém místě, kde to uvidí. Zamkl jsem Sedmu a šel jsem k 1500 Seaway Boulevard. Odhadl jsem to na o něco méně než dvě míle na jih od jachtařského přístavu. Nejdříve bylo velmi horko, ale pak přiburácela rychle bouřka. Překročil jsem nízký, ostříhaný živý plot a schoval jsem se pod starý rozložitý indický fíkovník. Od zakrytého vchodu do domu se na mě rozštěkal malý bílý čokl. Někdy to štěkání přehlušilo burácení hromu. Vyšla taková bledá ženská, aby se

podívala, proč ten pes dělá takovou rutyku. Skrz šumění deště jsem zavolal: „Jdu jenom kolem.“

„Klidně. Když chcete.“

„Bojím se toho hrozného psiska. I tak díky.“

Usmála se a vrátila se do domu. Když přestalo pršet, zvedla se z chodníků pára. Vzduch to dočista propralo a byl o hodně chladnější. Rázoval jsem si to rychleji než předtím.

Fifteen Hundred byla míchanicí vil a obytných budov. Propojené a separované, spojené arkádami a zastřešenými chodníky. Malé zahrady různých tvarů. Poskytovalo to maximum soukromí pro vstup a odchod, ale na úkor bezpečnosti. Ve světě, kde je stále více nepochopitelného násilí, lidé, zejména středního věku a starší, se cítí daleko příjemněji za zavřenými vraty a zamknu –

295

tými halami s hlídacími psy. Přejí si zvolna a milostivě zemřít v posteli.

Potloukal jsem se kolem a hledal, kde bydlí Walter J. Demos. Měl číslo 60, dolní podlaží v obytném bloku, poblíž zadní strany pozemku, s výhledem na bazén. Otevřela mi hezká lady y dží-nách, v pracovní košili a s nepříliš upraveným účesem. Řekla mi: „Vůbec žádná volná místa. Vůbec. Takže – je mi líto.“ Chystala se zavřít dveře.

„Chci mluvit s panem Demosem.“

„Ani nedává nová jména do pořadníku, už teď je tak dlouhý.“ Na čele a horním rtu se jí perlily kapičky potu. Za ní stála stěrka na tyči s vymačkávací houbou. „Nechci tady bydlet.“

„Tak jste asi spadl z višně. Jestli je v tom něco jiného, tak si –“ zabrzdila. „Je to v jednadvacítce. Jděte kolem bazénu a spojkou napravo a bude to… druhý? Ne… třetí vchod napravo. Vyjděte po schodech a obraťte se jako čelem k budově.“

Walter J. Demos měl na sobě šedé montérky a kšiltovku. U-prostřed montérek měl tmavou nepravidelnou skvrnu. Skutečně vypadal jako nějaká kratší a širší verze Kojaka s masivní tváří, se skoro agromegalitickou čelistí.

Ukázal mi, co má v ruce. Vypadalo to jako klubko špinavého motouzu.

„Víte, co to je? Že neuhádnete?“ zeptal se mě. Ta žena se chichotala. Měla tvář s hrubými rysy a nevypadala příliš přístupná. Navíc toho na sobě moc neměla. „Nemám ponětí.“

„Tady slečna Mary měla včera prima artyčoky a všechny nejedlé zbytky hodila do drtiče. Artyčokové listy, příteli, mají silná vlákna. A za chvíli se to smotalo do chumáče a mašinka se zastavila.“

Mary se opět zahihňala a pokyvovala se sem a tam, kousala si kloub na prstu a šoupala nohou se sandálem.

Poděkovala mu a on jí dal ten vláknitý chumáč, ať Se toho zbaví bezpečnějším způsobem. Vzal si skříňku s nářadím a odešli jsme pomalu k jeho apartmá.

„Mohl bych jim všem tady říct, ať si zavolají opraváře. Mohl bych se bahnit celou dobu v bazénu. Ale to by mi asi lezlo na nervy. Musím pořád něco dělat. Jsem takový, pane McGee. A mým lidem to šetří peníze, což je v dnešní době čím dál víc důležitější. Každý se do toho vloží a pomáhá kdekoliv a kdykoliv

296

může. Jsme tu taková rodina, pomáháme si a chráníme jeden druhého.“

„Meyer mi říkal, že získal takový dojem.“

„Och, takže vy musíte být ten přítel, o kterém se zmiňoval. Povídal jsem si s ním jenom pár minut, ale udělal na mě dojem šarmantního a inteligentního člověka. Mám rád inteligentní lidi. Jsem už takový.“

„Zjistilo se, kdo zpřeházel Carrii Milliganové to apartmá?“

„Co? Ne, to se nezjistilo. A pochybuju, že se to kdy zjistí. Nikdo z těch, co tu bydlí, by něco takového neudělal.“

„Přesto, že ji ostatní… členové rodiny neměli rádi?“

Znehybněl a civěl na mě. „Jak jste přišel na tohle?“

Byl jsem v pokušení připomenout mu Meyerovu inteligenci, ale napadlo mě, že bych z něj vyzískal víc s použitím té mrtvé dívčiny, takže jsem řekl: „Paní Milliganová si to velice dobře uvědomovala.“

Zamručel si něco pod nosem a šli jsme dál, přímo k jeho dveřím. Ta lady. tady přestala s namáhavou prací. Vzal si její ruku do svých: „Děkuji vám mockrát, Liliano. Víte, jak jsem kvůli tomu rád.“

Odešla s úsměvem, s kabelou v ruce. Zavřela za sebou dveře a odešla. „Hezká práce," řekl sám pro sebe. „Velmi hezká." Otočil se ke mně a nasadil grimasu: „Musím být tak opatrný. Pokud některá z nich chodí ke mně uklízet příliš často, hned jí ostatní závidí. Sedněte si prosím. Povídal jste mi, že Carrie fantazírovala něco o nevraživosti."

„Je to určitě nějaká paranoidní fantazie. Myslela si to asi proto, že jste ji dal na horní příčku pořadníku a že dostala první volné apartmá, takže jí to ostatní nepřáli. Myslela si to, protože tu bydlela zadarmo. Byli na ni nevraživí, protože tu neměla žádné povinnosti. Radši by zůstala se svýma kamarádkama v tom domku na Mangrove Lane. Možná, že jste měl celé rodině říct, že Carrie nebyla žádná extra přítelkyně, ale jenom součástí distribučního/ systému pro drogy. Jack Omaha, Cal Birdsong, Carrie Milliganová a vy."

Byl teda dobrý. Upřeně na mě civěl. Napřed se málem začal dusit a pak še smál, nakonec začal ryčet. Plácal se rukama do stehen a kýval se sem a tam. Pak mu došel dech. „Okay, vyšetřovateli, budu už zticha. Dostal jste mě."

„Proč měla od vás tu extra péči? Povězte mi něco, ať se zase zasmějeme."

Ztratil humor. „Začínáte mi jít na nervy.

297

Nic vám do toho není, ale i tak vám to řeknu. Jeden můj přítel mě požádal, abych mu dal pro paní Milliganovou k dispozici jedno apartmá. Byl to Jack Omaha. V účetních knihách můžete vidět, že nájem je zaplacený za každý měsíc. Mohla to mít zadarmo, ale ne ode mne. Jack měl asi za to, že to bude hezčí, že bude mít více… soukromí a bude k ní mít lepší přístup."

Pozvedl jsem obočí a lítostivě jsem se na něj podíval. „Začínám vám jít na nervy, pane Demos?"

„Uřímně řečeno, ano."

Pro každou příležitost je spousta možností. A je snadné vybrat tu špatnou.

Člověk reaguje špatně na potrestání, které si neumí představit. Hudebník se otřese při myšlence, že mu někdo rozdrtí ruce. Provést volbu dělá také jisté potěšení. Musí se to udělat profesionálně, jinak

to nebude přesvědčivé. Tento muž byl starší tatík, solidní, masitý patriarcha s velkou hlavou, jistě plný vědomostí a ochoty k pomoci, která se mohla líbit každému děvčátku, které vězí v každé ženě. Ženě, která možná stále ještě hledá tatíuldu. Společenský člověk. Má cit pro věci. Obratný, úspěšný a nenápadný sukničkář, který si vybudoval ziskové řemeslo, orientované na své oběti. Spokojený sám se sebou a evidentně pořád lakomý.

„Přemýšlím o alternativních způsobech, jak vám jít na nervy, pane Demos.“

„Co tím myslíte?“

„Mám specialistu, kterého lze na to zavolat. Má přezdívku Šestnáct Neděl. Má jasný odhad, nakolik potrestat danou osobu, aby to vydržela a pak se ještě zotavila. Může vám garantovat šestnáct týdnů v nemocnici, Waltře. Ve vašem věku se z toho nemusíte moc dobře vylízat, jak víte.“ Pokusil se o úsměv. „To je groteskní.“

„Nebo, když se rozhodneme jít jiným směrem, obrátím se na Meyera, ať to rozhodne. Zařídí věci tak, že nebudou kvůli tomu nějaké dohady. Jak jste poznamenal, je velmi inteligentní. Svěřili jsme mu problémy s panem Omahou, taky pana Birdsonga a paní Milliganovou. Něco vhodného by už pro vás našel. Mohli by vás jednoho rána najít na dně bazénu.“

Myslím, že se opět pokusil o úsměv. Jeho obličeji to propůjčovalo podivný vzhled. „Zbláznil jste se? Proč mi říkáte takové hrozné věci? Co po mně chcete?“

Rétorika sama je moc abstraktní. Chce to důraz. Předved a promluv. S úsměvem jsem vstal. Pomalu jsem se pohyboval za

298

jeho křeslo. Pozoroval mě s určitou pozorností. Nahnul se dopředu a kroutil krkem dokola, aby na mě viděl. Věděl jsem, že dumá jestli má, nebo nemá vstát.

Potřebuje to notnou dávku přesnosti. V oblasti klíční kosti, kde se tenčí svalová tkáň trapézového a deltového svalu, je brachiální plexus s velkým ulnárním nervem a radiálními nervy těsně u kosti. Uštědřil jsem mu řádným švihem rychlý úder a trefil jsem se do něj v okamžiku, kdy se chystal k pohybu. Zasáhl jsem zacílené místo a přirazil jsem mu nervy hranou prstních kloubů ke kosti.

Walter J. Demos sípavě zařval a sesunul se z křesla. Pravá ruka mu visela jako mrtvá. Svou velkou levou rukou se chytil za rameno. Koukal na mě vytřeštěnýma očima a řval bolestí. Po tváři se mu kutálely slzy.

Někdo bouchal na dveře. „Waltře?“ zakřičela nějaká žena. „Jsi v pořádku, Waltře?“

„Řekněte jí, ať zavolá poldy,“ navrhl jsem. „Můžeme si posedět a popovídat si o těch drogách, co jste odsud nechal zmizet.“

„Waltře?“ zapištěla.

„Všechno je v pořádku, Edito,“ zavolal na ni. „Běž pryč!“ Zase si sedl a řekl: „Zlomil jste mi rameno!“

„Není to zlomené. Za týden to bude okay.“

„Ale nemůžu hýbat rukou. Je mrtvá.“

„Cit se vrátí, Wally.“

„N.ikdo mi tady neříká Wally.“

„Kromě mne. Můžu ti říkat Wally, že ano?“

„Co po mně chcete? Opravdu byli zabiti, skutečně?“

„Co chceme my, je dobrý opěrný bod v Bayside. Váš dřívější zdroj vyschl, Wally. Ted mi řekněte, jak jste se do toho dostal a jak jste to provozovali.“

Našel si levou rukou kapesník, osušil si oči a profoukl si nos. Třel si umrtvené rameno. Mluvil, mluvil a mluvil.

Od firiny Superior Building nakupoval věci pro opravy a nějaké úpravy. Spřátelil se s Jackem Omahou a měli spolu rozhovor u večeře poblíž průmyslového parku, co je kousek odsud pěšky. Jednoho dne řekl Omahovi, že hodně z jeho nájemníků onemocnělo kvůli tomu, že kouřili trávu pančovanou nějakou neznámou ingrediencí. Jack řekl, že mlíkař, coby jeho osobní zá-sobovač, nedávno naletěl a že to kupoval u benzínového čerpadla. Navíc ho tam brali na hůl. Omaha často trávil dovolenou na Jamajce. Napůl žertem řekl Demosovi, že byl v pokušení zásobovat se sám, ale že to nestálo za to riziko, leda že by zaří –

299

dil, aby toho bylo hodně, ale nedovedl si představit, že by to sám prodával. Demos řekl Omahovi, že něco z toho by se spotřebovalo v

1500 Seaway Boulevardu a něco by udali nájemníci v kancelářích, kde pracovali.

Netrvalo dlouho a dali se do toho. Omaha se vrátil z Jamajky se zárukami a pohovořil si s místními prodejci. Říkali si Malý bambus, Pepek námořník, Hitler, John Wayne a tak dál.

V tom momentě se rozhodlo, že pro Waltra bude líp, když nebude vědět podrobnosti, jak se to pašuje, a Jack Omaha aby nevěděl všechno o obchodních operacích. První dodávky byly malé. Jak to narůstalo, zatáhl do toho Demos nájemníky, kterým nejvíc důvěřoval, a stář se z toho domácí průmysl. Vážilo se to, odměřovalo a balilo do menších balíčků pro drobné prodejce a maloprodej.

„Mysleli jsme si, že se do toho – promiňte mi ten výraz, zamíchal možná nějaký hňup. Neuvědomovali jsme si, že by to bylo něco strašného. Uspokojovali jsme ^poptávku za slušnou cenu. Snažili jsme se redukovat rizika. Částí snižování rizika bylo to, že jsme vzali Carrii sem. Dávala mi dopředu tipy, kdy přijdou zásilky. Já jsem připravil mé lidi. V těch nocích jsme jezdili od Superior na místo raději malou otevřenou dodávkou, než abychom používali její auto. Když se všechno zboží vyložilo, zkontrolovalo a zvážilo, tak jsem jí dával peníze. Pracovalo se celou noc. Chtěl jsem, aby to bylo odsud do příštího rána pryč. Kromě osobních zásob, samozřejmě.“

„Kdy byla poslední dodávka?“

Vypadal, že má po náladě. Ošetřoval si rameno. Povzdychl si. Cítil jsem určité uspokojení nad tím, jak jsem ho přesně odhadl. Ale s uspokojením přišla zase lítost. Demos byl pevně v sedle, plný břichatého sebevědomí a byl si jist svým místem na světě. Ale objevil se tu ten světlooký cizinec, který řekl hrozné věci a který mu nadělil bolístko. Najednou byl svět křehký a bylo mu těžko na duši. Nebyl to špatný chlap, jak by si každý myslel. Byl to veselý chytrák, manipulátor a příliš sebejistý krkoun. Změnil se.

„Chceš, abych ti šel ještě víc na nervy, Wally?“

„Ne! Ne, snažil jsem si na všechno přesně vzpomenout. Úterý v noci.

Mohlo to být čtrnáctého května. Ano. Nevzpomínám si přesně, kolik bylo hodin, ale bylo to před půlnocí.“

„Kolik toho bylo?“

„Průměrná dodávka. Deset pytlů, mám dojem. Každý po čtyři – 300

ceti kilech. Přes osm set padesát liber. Myslím, že jsem jí dal kolem devadesáti tisíc dolarů."

Na moje požádání popsal, jak byly ty peníze zabalené. Pasovalo to na způsob, jakým byly zabalené, když mi je Carrie pře– 1 dávala. Páska byla z jeho kalkulačky v kanceláři. Peníze spravoval on a určoval provizi pro jeho prodejce. Tlačil jsem ho do toho, abych zjistil, kolik toho celkem za drogy dostal. Snažil se kličkovat. Zpočátku všechno vrážel zpátky do kšeftu, aby se j zvýšily dodávky. Měl za to, že Jack Omaha udělal to samé. Jeli j spolu na základě dodávek proti platbě ‚z ruky do ruky'. Když dosáhli maximálního množství, začal kravku dojit a odhadoval, I že s tím začal i Omaha. Řekl, že měl problém s propíráním peněz. Snažil se to legalizovat tak, že to navlíknul na dlužné splátky na hypotéku z Fifteen Hundred. Myslel si, že Jack Omaha mohl mít stejný problém, ale nediskutoval to s ním. Začal se mě vyptávat na Jacka Omahu, ale pak otočil. Nechtěl 1 nic slyšet o Omahovi ani o Carrii.

Požádal jsem ho, abych se mohl podívat do apartmá, které 1 měla Carrie. Řekl, že slečna Jollerová a slečna Dobrovský, sestra Carrie, už všechno probraly a nějaké věci zabalily, aby se to poslalo do New Jersey. Zavolal Goodwillovi, aby vzal a odvezl zbytek. Vysmejčilo se to tam a připravilo pro nového nájemníka, který se tam nastěhuje zítra ráno.

Takže nic k vidění.

Řekl, že ho bolí hlava a že by si rád lehl. Já na to, že nejdřív se musí ještě něco vyjasnit. Zeptal jsem se ho, co udělala Carrie s těmi penězi.

Řekl, že má dojem, že to vzala do Superior Building a dala to do sejfu. Vypadalo logicky, že to chtěla dát na nějaké bezpečné místo.

„Co ode mne chcete?" zeptal se znovu.

„Máš tu prima podnik, Wally. Je to čistější, než nějaké parkoviště u starého skladu, nebo třeba karavan, zaparkovaný v lese. A máte ty milé úředníčky s čistýma rukama, lidi v bance, kteří provádějí operace a jsou velice opatrní, protože nechtějí přijít o takový život ve velkém stylu, který jste jim zajistili. Nemíním tě

vyšprtat z byznysu, protože jsi se svým už skončil. Nejsou dodávky, že? Víš, co ti doporučím? Hodlám to říct tak, že bys měl $ být náš exkluzivní distributor v Bayside. Tak co ty na to?“

V jeho reakci nešlo rozeznat nějaké nadšení.

„Co to… obnáší?“

„Zaručíme vynikající kvalitu. Zaručíme, že nebudou problémy I 301 1

se zákonem. Očekáváme, že rozprodáte, řekněme, jednu tunu měsíčně, platby v hotovosti, opět na půl, tak, jak jsi platil Oraa-hovi. Po čase rozšíříme sortiment. Kokain a hašiš.“

„Och, to bych nezvládnul, pane McGee. Opravdu ne. Takové množství a ceny… tohle byly jenom malé operace. Amatérská věc. Víte to. Nemohl bych…“

Vstal jsem a usmál jsem se na něj. „Všechno je ujednáno.“

„To nemám na vybranou?“

„Na vybranou? Samozřejmě, že ne! Zůstaneš tady a budete si držet hotovost, protože když provedeme dodávku, musíš být schopen zaplatit. Budete akceptovat to, co vám pošleme. Nepokoušej se rozhlížet po jiném zdroji. Jenom budeš čekat. Pokud budeš chtít dělat potíže, dohadovat se, anebo se trhnout, bude to tvůj problém. Pokud ano, tak tě odděláme a uděláme dohodu s kýmkoliv, kdo to místo obsadí. Může to být o pár měsíců dřív, než z tebe uděláme distributora, Wally. Budeš tady.“

Ani se nehnul. Dal jsem si odchod. Byl jsem trochu zklamán tím, že jsem byl až tak dětinský. Byl to slušný odhad, že by to mohlo fungovat přesně tak, jak jsem to Demosovi naservíroval. Kontakt s ním by byl pravděpodobně daleko míň melodramatický, než jsem ho udělal, ale ve skutečnosti by mu takový návrh moc neříkal, protože to bylo příliš neobvyklé. Praví konzervativci jsou hlupáci. Když vyhráváš, nemáš měnit hrací kostku. Ta distribuce by byla omezená na cukrárny, nějaká fefácká doupata, mincovní automaty, barmany, číšnice a děvky na telefon. Ten návrh dohody s Demosem byl příliš hezký na to, aby měl nějaký smysl.

Hodil jsem zpátečku a šel jsem kolem bazénu. Hemžili se tam nájemníci, co měli po práci. Působili dojmem mládí a atraktivity. Opálená pokožka, pestré rekreační oblečení. Celá scéna vypadala

jako reklama na bazény. Veselé pokřikování a radost. Vodní hrátky v plném proudu. Wallyho ráj. Jedna věc tu ale nehrála a to bylo snad to, co produkovalo trochu křečovitou veselost. Všichni to tu měli rádi. Všichni tu zůstanou. Budou dodržovat všechna pravidla a platit nájemné. A budou tu a budou a budou.

Je to životní styl vytvořený pro mladé lidi. Za dvacet let to už nebude tak kouzelné a výnosné. Až skončí všechny splátky ve věku pětatřiceti let a ta tvoje rodina tě vyhodí, bude to pro tebe, Wallly, hezký problém a ještě horší pro nájemníky. Dal jsem veselícímu se davu vale a šel jsem pěšky zpátky k

přístavu. Potřeboval jsem dlouhou procházku,»abych si přebral a uspořádal všechno, co jsem vytáhl z Waltra Demose a připaso-val si to k faktům a věcem, které jsem získal předím, než jsem si s ním pohovořil.

9. KAPITOLA

Stmívalo se příliš brzy. Šel jsem k přístavu. Když jsem procházel kolem kanceláře, přes oblohu proletěl světle modrý blesk. Svítící záblesk a zaburácení hromu. Kličkoval jsem mezi prvními těžkými kapkami deště až k molu na Sedmu.

Bylo pořád ještě zamčeno. Bezpečnostní zařízení bylo zapnuté. Meyer se tedy ještě nevrátil a můj vzkaz ležel pořád ještě tam, kde jsem ho nechal. Za deset minut se Meyer vrátil, promočený skrz naskrz.

Převlékl se. Seděli jsme v jídelně a vyměňovali si informace.

„Frederick Van Harn je velmi působivý mladý muž," povídá Meyer. „Během krátké doby vybudoval právnický byznys se širokým rozsahem působnosti. Také dal ve svém distriktu dohromady rozprášené zbytky republikánské strany a pravděpodobně bude kandidovat do státní legislativy a je velmi pravděpodobné, že uspěje. Má si brát Jane Schermerovou. Její strýček Jake je hybnou pákou a peněžním měšcem strany. Van Harn umí velmi přesvěčivě mluvit na veřejnosti. Spoustu lidí osobně nezajímá, ale mají před ním závistivý respekt kvůli tomu, jak se do toho 1 zase dal a začal stavět tu svou kariéru. Kariéru na troskách, které zbyly ze života jeho otce. Zhruba před dvěma lety koupil Van Harn Carpenterův ranč, dvanáct mil odsud. Bydlí tam i Schermerovi. Jane tam má velké pozemky.

Pastviny. Myslím si, že jeho sukničkářská pověst jeho zvolení moc na prospěch nebude.

Všeobecné mínění v téhle oblasti je takové, že je na ženské, ale že se usadí, až se ožení s tou Jane. Neviděl jsem, že by mu to nějak šlo k duhu. Strávil jsem notnou dobu u piva v restauraci naproti soudní budovy… Poskytovatelé kaucí, vyšetřovatel pro státního návladního. A barman. Nějaká ženská z berňáku. Vyšla z toho jediná sporná věc.“

„A to je?“

„Drby. Drby kolem peněz. Vypadá to, že lidi, co to pozorují, mají za to, že Fred toho skoupil příliš moc a příliš rychle. Rádi by věděli, jestli se Fredův otec zabil proto, aby se vyhnul zatče– I

302

303

ní, anebo jestli nenechal někde stranou pěkný balík peněz. Říká se, že ranč, co skoupil, má dvanáct set akrů. Ve vyšší poloze. Není to v mokřinách. Muselo to dělat aspoň jeden milión, dokonce bez domu a umělého bazénu, přistávací dráhy a hangáru. Takže i kdyby se mu v právnickém byznysu dařilo, jak by tedy platil daně a pořád ještě nadělal dost na to, aby si žil na vysoké noze? Je mu kolem třiceti a je tu jenom šest let. Začínal takřka z ničeho.“

„Nezískal jsi nějaké informace o tom, jak si žil jeho otec?“

„Vypadá to, že velice dobře. Auta, lodě, lovecké chaty, ženské.“

„Přinesl jsi toho s sebou hodně.“ Meyér se usmál. „Je to příjemná hospůdka. Mluvilo se tam nezávazně a každý se do toho míchal. Freddy má zřejmě takové charisma. Je jedním z těch, o kterých se ostatní rádi baví. Takže to bylo jednoduché. Krom toho, vzhledem k tvému neustálému tlaku se lepším. Umím se v tom líp pohybovat.“

„Já na takové věci asi nejsem.“

„Když jsi tváří v tvář realitě, jde všechno snadněji.“

Čas od času padal déšť s takovým hukotem, že jsme neslyšeli jeden druhého. Vítr se opíral do Sedmy a narážel ji na chrániče, které jsem vytáhl ven a přivázal. Déšť nakonec přešel do trvalého, hustého slejváku. Otevřel jsem dvě plechovky s ostrou paprikou a Meyer odborně dávkoval omáčku nasekanými feferonkami a pepřovými

kuličkami. Nedá si pokoj do té doby, než se mu při jídle po tvářích nezačnou kutálet slzy. Je to jeho specialita. Meyerova supersměska se skládá ze suché čínské hořčice, kterou naředí do správné konzistence tabasko-omáčky. Ti, kteří netuší léčku, jsou pověstní tím, že pak skáčou na čtyři stopy do vzduchu. Stačí, aby si na bramborový plátek naložili malinkou porci jeho díla. Utíkali dolů už i takoví, co jsou pořádný kus chlapa, a když minuli otevřený východ, proletěli přepážkou.

Ta noc byla jako stvořená na to, abychom provedli inventuru toho, co máme, a zkoumali různé vzorce lidského chování. Stvořená na to, abychom zjistili, k čemu se hodí. Jako malé děti v komoře, které si zkoušejí staré uniformy a medaile.

Vytáhl jsem karibské námořní mapy a pracoval jsem na alternativních cestách z Bayside do Kingstonu a do Montego Bay. V době před Castrem to bylo jednodušší. (Možná, že všechno bylo tehdy jednodušší.) Dělalo to přímou linkou 650 mil. Ale když je nutno vyhnout se Castrovu vzdušnému prostoru

304

s dostatečnou rezervou, tak to dělalo 1000 mil. Žádný velký problém pro vymakanější soukromá letadla, za předpokladu, že na druhém konci je na Jamajce k dispozici palivo.

Pak jsem do toho zahrnul loď, tu Bertram. Když se vyrazí před svítáním a vezmu to až do doby po setmění, dělá to řekněme šestnáct hodin. Když přidám změny větru, počasí a kolísání hladiny moře, dává to dosah 120 nebo 130 tam a stejná vzdálenost zpět. To by dávalo dost času pro setkání.

Jelikož bylo nutno z něčeho vycházet, vybral jsem cestovní rychlost letadla 220 mil za hodinu. Přidejme k tomu na konci cesty hodinu pro natankování a naložení nákladu. Deset hodin. Vypadneš za světla a vrátíš se za světla. Okay, takže proč by měla ta loď tak pospíchat? Pravděpodobně ze dvou důvodů. Jednak proto, že moře poblíž Floridy se hemží malými plavidly, takže je nutno urazit velkou vzdálenost, aby byla mimo dosah. Za druhé, když jste na otevřeném moři, je těžké najít vás ze vzduchu. Takže je nutno si to namířit k nějakému rozeznatelnému kusu země, který letadlo bez potíží najde. Udělal jsem na mapě polokruh o 130 mílích se středem

v Bayside. V tom, co to zahrnovalo, bych dal přednost severní straně Grand Bahama, kde je to mimo lidi a kasin a voda není dobrá pro pohodlnou plavbu. Ti hlavní nahoře si to míří kolem do mořského jazyka. Ti dole zůstanou možná jižně od Grand Bahama. Pokud by si vybrali malý ostrůvek mimo severní stranu, tak se pilot může lehce orientovat podle konfigurace Grand Bahamy, namířit si to k tomu malému ostrůvku a tady může dojít k setkání, například jednu míli od toho drobku země.

Pokud by měli zdroj trávy na Jamajce, pak jsem vedle. Ale pravděpodobné to není. Bylo by to příliš velké riziko a příliš malý zisk.

A náš Freddy Van Harn má přistávací dráhu a hangár. Je právním zástupcem Jacka Omahy, Chris Omahové, je zástupcem firmy Superior, zástupcem Carrie a Susan a zastupuje přístav.

„To je ta neviditelná hmota," řekl Meyer, „která narušuje oběžné dráhy planet."

„Ruší oběžné dráhy, nebo je likviduje?"

„Ale proč?" zeptal se Meyer.

„Víš, tohle je opravdu hromská otázka."

„Musí se tomu přijít na kloub. Jinak nic nemáme."

„Zjistěme si nejdřív, jestli nemá letadlo."

„Jak?"

305

„Půjdeme přímo na věc. Podíváme se. Zítra hned brzy, brzy z rána."

Někdo v tom dešti přiběhl a vstoupil na palubu Srdcové sedmy.

Oba jsme uslyšeli varovné zacinkání zvonku. Hodil jsem pohled okénkem a skrz záclonu deště jsem uviděl Joannu, jak se choulí k dveřím, aby se skryla před deštěm. Držela nějaký balíček.

Pustil jsem ji dovnitř. Byla velice promočená.

Řekla: „Hej, je to takový pitomý sobotní večer, a když jsem si to probrala, tak jsem se rozhodla, že bysme si mohli udělat malej mejdan, okay?" Otočila se zády ke mně a položila balíček na stůl. „A jak to tak chodí…"

Ohromná řinčící rána, oslepující světlo, ohlušující třeskot. Vyhodilo mě to do vzduchu a pak odhodilo do tmy s roztaženými pažemi, snažícími se zastavit nikdy nekončící pád…

Otevřel jsme oči a chvíli jsem pozoroval strop. Slyšel jsem ohavné zvonění, které mi bránilo v logickém myšlení. Podíval jsem se za hlavu a uviděl jsem známou bílou trubkovou konstrukci hrazdy nad nemocniční postelí. Ježíši Kriste, úž ne! Otáčel jsem po zlomcích milimetrů hlavou doleva a uviděl jsem jenom úzké okno s téměř uzavřenými lamelami. Vedle okna svítilo stropní světlo. Pak ještě prázdná židle. Když jsem otáčel hlavou zpátky do původní polohy, tak mi hlava směšně zvonila o polštář. Zpod přikrývek jsem vylovil pomalu velkou napuchlou ruku a přinutil ji, aby mi osahala hlavu. Ucítil jsem bandáž a pak s ní zase neohrabaně zpátky. Ležela mi na hrudi. Tak to máme. Druhá ruka je v pořádku. Obě nohy fungují. Přál jsem si, aby někdo už konečně vypnul to zvonění. Otočil jsem opět hlavu napravo a uviděl jsem zavřené dveře. S dlouhým povzdechem jsem opět usnul.

Vzbudil jsem se. To zvonění už nebylo tak hlasité. Namísto slunečního svitu panovala venku za okenními lamelami noc. Měl jsem dojem, že se nic nezměnilo, dokud jsem nezjistil, že nemůžu pohnout pravou rukou. Pootočil jsem hlavou a zkoumal jsem ruku. Byla vyvázaná na hrazdičku. U lokte mi někdo zapíchl do žíly jehlu, připevněnou náplastí. Gumová hadička vedla k láhvi, co visela nade mnou. Vypadala napůl prázdná. Mělo to šedobílý obsah a bylo to napůl průhledné. Nahmatal jsem značku: I.V. Znamenalo to intravenózní. Takže jsem si dával večeři.

Poté, co jsem se chvíli dost vrtěl, jsem našel tlačítko tam, kde

byla pravděpodobnost, že na něj dosáhnu aspoň levou rukou. Podařilo se mi to a zmáčkl jsem ho.

Po několika minutách se rozlétly dveře. Vešla malá, upejpavá bělovlasá ošetřovatelka. Měla tak kolem padesátky. „Oh, hey!“ řekla. „Oh, dobře!“ Pak řekla ještě něco, ale nerozuměl jsem jí kvůli tomu zvonění.

„Co?… Ať někdo vypne ten zatracený zvonek.“

Nahnula se ke mně blíž a smála se. „Zvonek? To vám zvoní v uších, drahoušku. To je od té bomby.“

„Bomby?“

Zkontrolovala infúzi a řekla: „Držíte se tady dobře. Nebudou se vám hrabat v hlavě, miláčku. A teď buďte trpělivý. Mám jít pro Dr. Owingse, ať se na vás mrkne…“

„Kde jsem?“

„Zeptejte se doktora, drahoušku.“ A byla pryč, dveře se za ní pomalu zavřely.

Dr. Owings si opravdu dal na čas. Potom jsem zjisitl, že byl mimo nemocnici. A taky jsem zjistil, že nějaký Harry Max Scorf tu chtěl být v případě, jestli přijdu k sobě. Jestli k sobě přijdu.

Po hodině vešel Dr. Hubert Owings. Známý vzhled roztržitého, přepracovaného profesionála. Pokud byste si objednali doktora z centrální kartotéky, tak by neposlali Huberta. Vypadal jako pomocník kovboje z reklamy na cigarety, dokonce včetně kudrnatých vlasů, které mu padaly přes statečné čelo. Ten chlap, co s ním přišel, byl starý muž s laskavým výrazem. Měl na sobě hnusný šedivý oblek a dost nošenou umazanou košili s vybledlými proužky. U krku ji měl zapnutou a byl bez kravaty. Na hlavě svítící rančerský klobouk, model Harry Truman, a jak jsem později zjistil, vypulírované černé vysoké boty. K tomu malý, zvětralý, bezbarvý obličej.

„Pane McGee,“ řekl můj doktor iritujítím hlasem, „Kapitán Scorf vám asi přečte vaše práva.“

„Nyní, Hube,“ řekl Scorf naříkavým hlasem, „nic takového nebude, synu. Jsem Harry Max Scorf a chci jenom vědět, jestli jste ochoten svobodně a dle své vůle zodpovědět jakoukoliv otázku, kterou vám položím v souvislosti se smrtí slečny Freele-rové.“

Civěl jsem na něj. „Slečny Freelerové?“

„Kapitáne, račte si sednout támhle a dovolte mi, abych pokládal obvyklé otázky.“

„Jistě, Hube. Zcela jistě.“

307

Hube mi posvítil do očí ostrým malým světlem, nejdřív do jednoho a pak do druhého. „Vaše jméno?“

Uvedl jsem ho hned na první pokus. Narovnal se a zaraženě se na mě dolů podíval. Nevím, co nebylo v pořádku, a pak jsem jakoby ozvěnu slyšel sám sebe, jak říkám své vlastní jméno, vojenskou hodnost a služební číslo.

„Nevím, proč jsem to udělal," řekl jsem.

„Pamatujete si, co jste dělal naposledy?"

„Mezitím, co jsem na vás, doktore, čekal, tak jsem si snažil vzpomenout. Poslední věc, co si pamatuju, je, že jsem stál v silném dešti pod indickým fíkovníkem a pod stříškou u vstupních dveří na mě štěkal malý bílý pes. Byl jsem na cestě, chtěl jsem se podívat… na někoho ve Fifteen Hundred Seaway Boulevard. Ale nevím, jestli jsem se tam vůbec dostal. Nevím, jak jsem se tam dostal, nebo proč. Tohle tady je Bayside?"

„Je. Dovezli vás sem v bezvědomí ze silnými kontuzemi a hlubokou triangulární lacerací na zadní části hlavy a visel z toho trojúhelníkový kus utržené kůže."

„A co Meyer?"

„Je v pořádku," řekl Harry Max Scorf. „Díky, kapitáne."

Hube se na mě nazlobeně podíval. „Pokud byste byl zůstal bezvědomí delší dobu, museli bychom..-."

„Co je dneska za den?"

„Čtvrtek večer. Půl desáté ve čtvrtek, pane McGee. Šestého června."

„Proboha…"

„Jenom klid, prosím, snažím se vás vyšetřit." Poprvé jsem si všiml katetru. Z nepříliš jasného důvodu poslal Scorfa ven.

Odpojil mě od výstupních a vstupních trubiček. Pak se mě zeptal, jestli můžu vstát, jestli bych to mohl zkusit. Zkusil jsem to v tom směšném špitálském dlouhém rubáši a opatrně jsem nejistým krokem prošel kolem postele a zase jsem se dostal zpátky, zpocený námahou.

Ponechal mě Scorfovi a řekl: „Pokud se budete cítit příliš unavený, tak jenom řekněte a kapitán odejde."

Poté, co se zavřely dveře, řekl Scorf: „Tak tedy, proč jste s vaším přítelem přijeli do Fort Lauderdale, McGee?"

„Vůbec žádná odpověď, kapitáne. Ne do té doby, než budou vyplněna prázdná místa. Co se stalo? Vzpomínám si zrovna, že Joanna se druhým jménem jmenovala Freelingová.“

308

„Freelerová. Co já vím o té bombě, je, že jsme si zavolali dva experty, aby zjistili, odkud pochází. Byl jste s Meyerem v sobotu pozdě večer na tom hausbótu. Hodně pršelo. Ta holka přišla na loď s balíčkem. Dala ho na stůl a sehnula se na ním, že to rozbalí. Vybuchlo to. Vy a váš přítel jste měli štěstí, protože jste byli oba za ní a byli jste příliš daleko od sebe, takže její tělo pohltilo největší náraz exploze. Prakticky to tu holku roztrhlo na dvě půlky. Nikdy se už nedozví, co se stalo. Srazilo vás to oba dolů, vás a Meyera. Udeřil jste do něčeho hlavou a on ne. Meyer ztratil sluch najedno ucho, ale myslím, že se mu vrací.“

„Co to udělalo s lodí?“

„Vytřískalo to všechna okna. Udělalo menší díru v palubě a velkou díru to udělalo ve střeše, tak deset krát deset stop. Pak do toho celou noc pršelo. Je tam boží dopuštění. Oni už na tom pra-* cují.“

„Oni?“

„Tam v přístavu Westway Harbour. Jason, Oliver a jejich kamarádi. Pomáhá i Meyer.“

„Kde je Meyer?“

„Čeká na mě venku. První zavolal on. Stejně to byla bomba primitivního typu.“

„Primitivní?“

„Nebyl tam časovač, nebo něco takového. Vysvětlili mi to po tom, když zjistili, jak to pravděpodobně fungovalo. Balíček byl zhruba takhle veliký a ovázaný provázkem. Byly tam čtyři válečky dynamitu, bylo to slepené lepici páskou a připevněné tak, aby to drželo na místě. Pak baterie a víko s kontaktním vypínačem. Ten maník, co to dělal, to nalíčil tak, že mezi kontakty strčil kousek tvrdého papíru. Pak k tomu uvázal provázek, protáhl ho dírkou ven a připevnil to k tomu provázku, se kterým byla omotaná krabice. Takže když to někdo rozvazuje a zatáhne se za provázek, vytáhne se ten tvrdý papír mezi kontakty a práskne to. Vybuchlo to kolem osmi palců od té holky, tak uprostřed jejího těla. Bomby jsou něco tak

zatraceného a ohavného. Nemohu se vžít do myšlenek toho, kdo ji takovým způsobem použil.“

„A kdo že to jste?“

„Harry Max Scorf.“

„Myslím vaši oficiální pozici.“

„Och, to jsem asi měl říct. Mám na starosti město a distrikt Bayside. Kdysi jsem měl jenom distrikt. A co jsem? Jsem tako –

309

vý zvláštní drah vyšetřovatele. Jedno k druhému a tak. Pracuji, kdy se mi zachce a jakým způsobem chci.“

„To musí být prima.“

„Je to horší než pravidelná pracovní doba. Člověk pracuje déle. Naproti tomu zase tu není nic jiného, co bych dělal raději. Rodinu nemám. Nemám žádné hobby. V úterý jsem zajel do Fort Lauderdale a procházel jsem se kolem přístavu Bahia Mar. Vyptával jsem se na Meyera. Vypadá to, že tady nemáte žádné viditelné živobytí, McGee.“

„Jsem takový zachránce. Pracuju tu a tam. Je to dle náhody.“

„Prolezl jsem každý zatracený kousek z toho, co zůstalo z toho vašeho hausbótu.“

„Co tam… z toho zbylo?“

„Docela dost. Plave to. A přišel jsem k závěru../’ „Který je?“

„Skutečně si nemyslím, že jste se tu objevil, abyste vyřešil distribuci drog v Baysidském distriktu.“

„Díky, Scorfe.“

„Brzy se toho někdo chytí. Nikde na pobřeží nesnesou amatéra. Naberou si lidi, kteří táhnou s nimi zajeden provaz, a zabijou ty, kteří nechtějí. Z pěťáků a deseťáků nadělají velké peníze, jako všude jinde. Myslím, že už tady jsou. Možná. Ale nejste to vy a Meyer.“

„Proč ne?“

„Protože tahle práce vyžaduje řídit tvrdý mančaft a ženské. Musí se to prodávat komukoliv, počínaje babičkami až po malé děti. Je nutné podmazávat zákon a koupit si soudy. Vy a Meyer jste dost hbití, vy ve vašem stylu dost tvrdí, ale v tomhle bodě jste na to krátcí. Pokud je tu třeba paličatý barman, zpracují se mu obě ruce a udělá se

mu nový ksicht. Pak ten další je ochoten do toho s vámi jít. Bary jsou prima distribučním bodem pro další použití v terénu.“

„Píšete knihu?“

„Nebuďte tak ošklivý na starého chlapa. Mohl bych klidně jednu napsat.“

„Proč jsme tady?“

„Inu, Harry Hascomb, to byla jedna věc a ta slečna Dobrovský, to je drahá story, Jack Omaha a jeho žena, to je zase jiný příběh. To se hodí k té Carrii Milliganové, co byla vaší přítelkyní. Ale jestli si myslíte, že tu holku někdo zabil, a vy jste sem přišel, abyste zjistil, kdo to udělal a proč, nehlásil jste nám

310

to. Neprokázal jste se pověřením – které nemáte – takže jste se dostal do potíží, že ano?“

„Vím, že ji někdo zabil, a vy to víte taky. Já bych jenom rád věděl, jestli to byla náhodná smrt. To je vše.“

„A chtěl jste jít na to poslední rozloučení?“

„Správně.“

„Tak jste se na to chytil jako ryba na udici, chlapče.“

„Berte na vědomí, že když to Joannu zabilo, tak jsem to dostal do hlavy.“

„Můžeme tady sedět a mazat si med kolem huby až do konce světa. A můžete kličkovat a krčit se, všechno, co je libo. Čeho mám nejvíc, to je čas. Pokud někdo zabil Carrii úmyslně, tak co si o tom myslíte?“

„Nemohl by to být takový drah vzájemného výměnného obchodu?“

„Ano. Dal jste si práci a obelhával jste lidi. Možná, že jste kladl i překážky právu, nebo skrýval důkazy, nebo jste se vydával za vyšetřovatele. Takové věci. Na tom nebudu teď bazírovat, aspoň ne teď. To je ta obchodní nabídka.“

„Zatkněte mě a přečtěte mi má práva.“

Povzdechl si a posunul si svůj bílý klobouk dál dozadu. „No dobře, podíváme se. Co bychom tady měli na kšeft? Co tak toto? Prozatím jsme drželi pod pokličkou výsledek pitvy Cala Birdsonga. Bylo to srdce, v pořádku. Ale doktoru Stanyardovi se nelíbilo to, jak

to vypadá, ten měkký chuchvalec krve v pleurální dutině a žádný skutečný náznak aneurysmu. Pomalu to podrobně zkoumal a zjistil, že Calovi na levé straně něco vniklo do těla. Bylo to malé a šlo to mezi žebry, menší, než pletací jehlice, nebo tak. Mohl to být kus struny z piána, kterou někdo přibrou-sil do hrotu. Ten někdo si to mohl smotat mezi palec a ukazováček, jako takovou tu čínskou jehlu, aby si to usnadnil. Srdce opravdu poskakuje, když tepe. Když se ta jehla několikrát zasune sem a tam, tak se pravděpodobně nabodne tepna, nebo se propíchne osrdečnice, nebo se něco udělá chlopni. Doktor zjistil, kudy to vniklo, a udělal snímky. Ráno jsem to viděl, všechno to bylo už vyvolané. Stopy jsou hezky vidět.“

„A co dělal Birdsong?“

„Vypadá to, že byl unavený jako pes. Snažili se ho udržovat v bdělém stavu, protože to schytal do hlavy. Nemají rádi, když někdo spí s poraněním hlavy. Ale on byl opilý a tvrdě spal. Navěky. Pravděpodobně by ho to nevzbudilo, takové malé píchnutí, když to projelo kůží.“

311

„Jeho manželka to ví?“

„Byla tam s ním také. Držíme to v tajnosti a pozorujeme lidi, jak se chovají.“

„Někoho, kdo tam s ním byl?“

„To je materiál pro obchodní výměnu, který teď dostáváte. Jste na řadě.“

„Asi už víte všechno, co bych vám mohl říct.“

„Zkuste to.“

„Dobře, když si dám dvě a dvě dohromady, tak připluli s Christinou čtrnáctého května, bylo to v úterý pozdě v noci a měli na lodi přes osm set liber mariánky. V úterý před svítáním vypluli jenom dva: Jack Omaha a Cal Birdsong. Někdy se k nim přidávala Carrie Milliganová, ale ten den ne, protože jí nebylo dobře. Řekl bych, že Carrie jela s tou otevřenou dodávkou do Westway Harbour, s tím autem, co bylo firemní, od Superior Building Supplies. Ta loď kotví tam, kde nikdo neruší. Je to mimo dosah osvětlení, ale dá se zajet až těsně k molu. Pak se tráva přeložila na auto a Carrie to vzala do Fifteen Hundred Sea-way Boulevard. Poté, co to vyložili, náklad

převzal Walter Demos a vyplatil Carrii za dodávku v hotovosti dle sazby sto dolarů za libru. Já bych řekl, že zajela dolů do Superior, do‘ firmy a zaparkovala to tam, kde to vzala. Tam také bylo její auto. Standardním postupem bylo, že dávala peníze od Demose do firemního sejfu. Tak to měla vykombinované s Jackem Omahou. Konec obchodu. Něco nového?“

„Sem a tam,“ řekl spokojeně. „Sem a tam.

Samozřejmě jste mi zkazil jakoukoliv šanci, že bychom zmáčkli Demosovi tipec v tom jeho hnízdečku lásky. Po drogách tam nebude ani mrf.“ „

„On se hrozně snaží… počkejte… Zamlžuje se mi to, jako když je v projektoru špatná žárovka. Lituju. Když dojde na Demose, vypovídá mi paměť. Jste na řadě vy,“ poznamenal jsem.

„Moment, oh, je tu něco, co asi nevíte. Když tak v sobotu pozdě večer pršelo, někdo nechal u vstupních dveří do baráku balíček, bylo to pěkně schované pod tou stříškou, s tím, že to je pro Joannu Freelerovou.

Betty Jollerová mi řekla, že když přišla Joanna domů, tak věděla, co v tom je. Řekla, že je tam nějaké víno, sýr a tak, něco k zakousnutí. Ze je to dárek od někoho, kdo ten den nestihl rande. V tu noc tam měly být tři. Joanna, Betty Jollerová a Natálie Weissová. Mám za to, že úmyslem bylo, že se má balíček otevřít v době, kdy budou ty tři uvnitř v domě. Namísto toho se ta holka

312

zvrtla a běžela v dešti k vám. Byla taková, že byla vždycky radši mezi muži než s děvčaty. Ted je řada na vás, McGee.“

Probral jsem si to v hlavě a pak jsem se rozhodl. Proč, do čerta, proč ne? Vyklopil jsem celou tu věc ohledně smrti Carrie Milliganové, položku po položce a zdůraznil jsem nelogičnost toho, jak se chovala, nebo jak se to předpokládalo. Jak jí den předtím naplnili nádrž a známky toho, že někdo krátce předtím něco kutil na vypouštěcím šroubu nádrže.

Upřeně pozoroval svou pihovatou pěst a pak řekl: „I po letech člověku ujdou zatraceně podstatné věci. Víte, já měl za to, že se chystala přejít přes silnici k nějakému osvětlenému domu, aby si

zatelefonovala. Ale s tou kabelkou a ty klíčky, co nechala v neuzamčeném autě? Nesmysl! To mi ušlo.“ Přemýšlel a nakonec řekl:

„Prozatím by to mělo stačit.“

„Dlužíte mi panáka.“

„Nic dalšího pro obchodování nemám.“ Byl zmatený z těch souvislostí, které se mu rojily v hlavě; Chtěl se zvednout a odejít. Musel jsem mu nabídnout novou možnost.

Vstal a já řekl: „Kdy mě šoupnete do chládku?“

Tentokrát se na mě dokonale a beze slova zaměřil. Harry Max Scorf nebyl někdo, ze kterého by se daly dělat šoufky. Byl to tvrdý a odhodlaný chlap.

„Udělám vše, co budu považovat za potřebné,“ řekl. Dal se na odchod a posunul si klobouk do správné pozice. Než se za ním definitivně zavřely dveře, vtrhl dovnitř šklebící sě Meyer.

10. KAPITOLA

„Vítej nám zpátky!“ řekl Meyer. „Díky. Co je se Sedmou?“

„Drží se na hladině.“

„Opravdu, jak to vypadá?“

„Není tam nic, co by nespravilo deset tisíc dolarů. Nedělej si starosti.

„Bože svatý, co z toho zůstalo pohromadě?“

„Nedělej si těžkou hlavu. Sám často mluvíš o tom, jak si nás věci zotročují. Hezké věci svazují lidem ruce.“

Měl jsem po náladě. Dokázal jsem si představit rozervaný trup s velkými dírami, ze kterých stoupají proužky dýmu ze změti trosek v podpalubí. A dělalo mi starosti, jak se to všechno

313

,zvládne. Největší ztrátou byla smrt té milé dívčiny. Roztrhlo ji to vejpůl. Udělalo to z ní dvě. To je trpká ztráta.

Uvědomil jsem si, že jestli byla Sedma zcela zničená, jestli vyhořela až po ponor a potopila se, budu mít větší jistotu. Tretky a vnitřní vybavení zmizí a nic nezbude.

Meyer seděl vedle mé postele. Vypadal jako učená sova, když řekl: „Pořád jsem dumal o tom, jestli se z toho probereš. Lidé setrvávají v komatu celá léta. Vypadá to, že mají příbuzné, co se o ně mohou postarat.“

„A ty si dovedeš představit, že bys takového něco udělal?“

„Dokážu si představit, jak chodím do lékárny a říkám – jo, pořád ještě spí. Už je tomu devatenáct let. Dejte mi zase něco na to, aby se mi nepočůrával do postele.“

„Podívej, mám v hlavě úplně vymazáno, co bylo, když jsem někam šel v sobotu odpoledne. Řekni mi něco o Joanně.“

Řekl mi to. Nějak mi to připadalo neskutečné. Bylo jednodušší si představit, že to bylo zase poslední rozloučení. Takové, jako se udělalo pro Carrii. O jednu dívku v dlouhých šatech, která by házela květiny, bylo míň. Nashledanou, sestro Joanno. Na obřad přijel také její otec, vdovec. Byl plný důstojnosti a nelíbilo se mu, že se koná takové neformální rozloučení. Meyer řekl, že ho to ale rychle přešlo. Začal plakat spolu s ostatními. Něco ho na rozdíl od jiných rituálů v hloubi duše od něteho oprostilo.

„Ztrácíme příliš mnoho děvčat,“ řekl jsem Meyerovi.

„Přidal jsi ale další.“

„Hmmm, myslíš tu ošetřovatelku?“

„Ne. Cindy Birdsongovou.

Strávila tady spoustu času, chtěla, aby tu někdo s tebou byl, až se z toho probereš. Pak to o pár minut zmeškala. Odešla zřejmě chvíli před tím, než jsi přišel k sobě. Je teď venku a čeká, až na ni přijde řada.“

„Proč najednou taková péče?“

„Nevím. Nějaký druh odevzdanosti. Nebo je to osoba, která cítí potřebu někoho obskakovat. Cal je pryč. Ty jsi byl v jejím přístavu, když to vybuchlo.“

„Co to udělalo s tebou?“

„Dostal jsem to dost do zad, mám bolavé rameno a neslyším najedno ucho.“

„Takže dnes máme čtvrtek, aspoň mi to každý tvrdí, šestého června. To znamená pět dní mého života v tahu. Co jsi udělal během té doby užitečného?“

Pokrčil rameny.

314

„Meyere, mně se tady nelíbí, chci domů. Pokaždé, když mě zasáhne nějaká bomba, mám stejný pocit. Pojďme domů“

„S tou zafačovanou hlavou vypadáš velice podivně. Je to jako turban. Lawrence z Arábie, nějaký zatracený obchodník z látkami. Na Araba jsi opálený dost, ale ty světlé oči ti propůjčují nějakým způsobem vzhled divocha.“

„Meyere, co jsi zjistil?“

„Och, mezitím, co jsi byl v bezvědomí? Počkej, popřemýšlím. Ano, samozřejmě, na ranči je docela hezký hangár. Konstrukční typ Quonset. Takový, co se v něm dá opravovat strojní park z ranče a také se dělá údržba. Je tam nabíječka na baterie, pak velká bedna s pomocnými akumulátory, když se startuje letadlo za studena. Pak je tam nádrž na palivo, má to patnáct set galonů a čerpadlo pro tankování letadla a různá vozidla z ranče. Má tam šest zaměstnanců, což znamená hezké peníze pro výplaty, ne?“

„Meyere!“

„Ty máš tady tak sedět? Počkej, tak je to lepší. Okay. Travisi, on má…“ Meyer udělal pauzu, vytáhl svůj malý notes a listoval si v něm. Čas od času si něco zabručel.

„Meyere!“

„Má letoun Beechcraft Baron, model B padesát pět. Má to dva motory Continental po dvě stě šedesáti koních, typ čtyři-sedmdesát L. Trup má devětadvacet stop, rozpětí křídel třicet sedm stop a deset palců. Při letové výšce deset tisíc pět set stop a dálkové letové rychlosti dvě stě dvacet mil za hodinu a s palivem řekněme sto třicet šest galonů to klidně unese dva lidi a přes osm set liber nákladu. Odečteme-li bezpečnostní faktor deset procent, tak do dělá vzdálenost čtrnáct set čtyřicet mil. Má to autopilota a spoustu dalších věcí, které jsem už tady nesepsal. Koupil to loni, z druhé ruky, za pětašedesát tisíc dolarů. Může to vzít na palubu čtyři lidi. To letadlo je bílé s modrým pruhem.“

Vytřeštil jsem na něj oči. „Ty jsi tam šel a vlezl jsi mu do hangáru?“

Teď zase civěl on. „Přál bych si, abych mohl říci ano.“

„Co jsi udělal?“

„Už jsi mě jednou upomínal, že mám být opatrný. Tehdy, když jsem se díval pod ten Datsun.“

„Co jsi udělal?“

„To, co dělají ekonomové. Šel jsem do knihovny. Po dvou hodinách hledání jsem našel článek o něm a tom místě, kde bydlí, v magazínu Florida Ranchorama. Byl tam i obrázek s hangárem, uvnitř bylo letadlo. Pak jsem šel na letiště, tam, kde jsou

315

soukromá letadla, a dal jsem řeč o letounech s některými mechaniky. Kladl jsem otázky a pak jsem hodně poslouchal. Zjistil jsem toho o letadlech víc, než se do mě vejde."

„Pracoval jsi velice dobře, starej kamaráde."

„Mám se teď červenat a culit se jako…?"

„Pokud to nebude trvat moc dlouho. Nemám rád, když to dělá někdo dospělý…"

„U tebe to je zase živáčka, co?"

„Nějak jsem utahaný k smrti a nevím proč. Chcípám hlady, ještě nikdy jsem nebyl tak vyprázdněný."

Sehnali jsme tu malou křehkou ošetřovatelku a ta nám oznámila, že kuchyně má zavřeno, pak šla za doktorem Owingsem, jestli nemá námitky, aby mi donesla něco k snědku. Řekl, že může, protože jsem měl extra pokoj.

Když Meyer odešel, bylo jedenáct hodin. Paní Birdsongová asi nevydržela tak dlouho čekat. Ale přece jenom čekala.

Vešla a její tvář se změnila z výrazu smutku na zářivý úsměv. Přišla ke mně, sedla si na židli a zase vstala. Bylo to trošku trapné.

„Sedněte si prosím," řekl jsem. „Jsem zvyklá tolik sedět a ani…"

„Není nutné nějaké veliké uvítání, opravdu. Meyer mi už řekl, že jste se tak upřímně o mě starala…"

Opět se posadila na hranu židle. Měla na sobě na míru šité khaki kalhoty, plesniváky, téměř vybělené. Pak ještě tmavou halenku se stříbrnými knoflíky a oběma rukama svírala hnědou koženou kabelku. To bylo krom lehké rtěnky asi vše. Kdyby byla měla ty lesklé tmavé vlasy delší, tak by se jí byly naklonily dopředu a zjemnily by jí tvář. To jo. Kdyby si je nenechala ostříhat tak zoufale nakrátko. To její chování vypadalo, jako by chtěla skoro úplně potlačit v sobě ženskost, anebo si to uvědomovala tak silně, že jakýkoliv pokus to zatušovat by to ještě víc zdůrazňoval.

„Starala,“ řekla, a v tom zdůraznění byla cítit trpkost. „Jistě, řekla bych to tak. Já… jsem nechtěla, aby se tu kolem vás někdo motal, až se vzbudíte. Ale nestihla jsem to kvůli…“

„Jsem rád. Možná že bylo dobré, že tu někdo byl po ruce. Myslím si, že člověk nikdy není na sto procent v bezvědomí. Myslím, že vždycky do určitého stupně vnímá, co se děje kolem. Mám dojem, že jsem věděl, že jste tady se mnou.“

„Jak jste mohl vědět, že jsem to já?“

„Možná jenom to, že se někdo o mě staral.“

316

„Staral, ano, to slovo je okay, pane McGee. Staral se o to, jestli žijete, nebo ne. To slovo beru.“

„Máte ho zadarmo.“

Usmála se a opět nastala ta opakovaná transformace, ale úsměv dlouho nevydržel. Viditelně ji to vzrušilo a prohodila: „Nemyslím, že bych se tak třepala na to, abych s vámi mluvila, až se proberete.“

„Je to pro vás těžké.“

„Ano. Nevím jak bych to tak řekla. V pondělí jsme pochovali manžela. Najala jsem si někoho jiného. S Jasonem, Oliverem a s tím novým, jmenuje se Ritchie, může všechno pokračovat dál… jako předtím. A lidi od pojišťovny řekli Meyerovi, že to nemá pojistné krytí. Meyer řekl, že by bylo dobré, kdyby ti kluci na tom dělali, když budou mít čas.“

Posadil jsem se. „Mám to pojištěné!“

„Na spoustu věcí ano. Kdyby vybuchly nádrže, tak ano. Nebo potopení, srážka, požár, anebo najetí na dno. Ale není pojistka proti tomu, že někdo přinese na loď bombu. Na to pojistku nemáte. Můžete takhle sedět?“

Zase jsem se sesunul dolů. Natáhla se k mně a plaše se dotkla mé ruky.

„Dělají to ve volném čase a budu vám účtovat jenom materiál.“

„Vy jste to nezavinila.“

„Nevím. Někdy se stávají věci, kterým mohlněkdo zabránit.“

„A lidi můžou udělat ledacos. Kdybych býval byl dělal to… nebo ono, pak by se to či ono nebývalo bylo stalo. Je to syndrom matky, která pečuje o celý svět.“

Přemýšlela. „Myslím, že taková nějaká jsem.“

Podívala se dolů a pak někam nepřítomně do dálky a probírala něco v hloubi hlavy. Výrazná jasná tvář, zároveň nadčasová, jako tvář mladého mnicha na starém obraze. Zaujatá a zároveň nepřítomná tvář. Ty křivky rtů, tvar krku poloha očí, všechno svědčilo o pečlivě utajovaném vnitřním ohni drženém na uzdě nelítostnou disciplínou.

Vrátil se Meyer. Dělal cavyky, že zase odejde, ale přinesl jídlo i pro ni. Řekl, že to nebylo jednoduché, protože je noc. V kartónových krabicích byly ještě horké bagety se sýrem. Donesl jich šest, pak bandasku s mlékem a druhou s kávou. Meyer si sedl na konec postele, já si byl jist, že spořádám tak tři. Měl jsem velké oči. S bídou jsem snědly jednu. Napil jsem se mléka a odpadl jsem zpátky do postele. Řekl jsem si, že jenom na chvilku zavřu

317

oči. Slyšel jsem je, jak spolu mluví, a jejich hlasy mi připadaly zvláštní, jako bych byl napůl spící děcko v zadním sedadle auta a rodiče si něco spolu vykládali vpředu. Když mě vzbudila bělovlasá ošetřovatelka, aby se ujistila, zda potřebuju nebo ne-potřebuju prášky na spaní, Meyer byl pryč a Cindy také. Pokoj byl potmě a v dáli jsem slyšel sirénu. Zavrtěl jsem se a vrátil se \ zpátky do svých snů.

V pátek o půl dvanácté mi Dr. Hubert Owings vyměnil bandáž na hlavě, takže vypadala menší a zmizel vzhled turbanu.! Prohlédl mě a povolil mi opustit nemocnici. Zavolal jsem do přístavu a dostal jsem na drát Jasona. Tomu jsem řekl, ať mi se-žene Meyera. Meyer mi řekl, že se staví za půl hodiny a vezme I mě s sebou. Řekl jsem mu, ať mi vezme nějaké peníze a obleče-1 ní. To, které jsem měl na sobě, když mě sem dovezli, bylo postříkané Joanninou krví a nikdy bych ho už na sebe nevzal.

Půjčil jsem si koupací čepici a osprchoval jsem se. Objevil se Meyer a řekl, že se stavil v pokladně, zaplatil a dal propouštěcí list ošetřovatelce v přízemí. Vstal jsem příliš rychle a zatočila se mi hlava. Musel jsem si na minutu sednout, než jsem se mohl obléknout. Meyer si kvůli mně dělal starosti.

„Hube řekl, že jsem v pořádku. Byl to silný otřes mozku, ale žádná fraktura. Řekl mi, že jsem se z toho dobře vylízal, a kdyby se o

mě pokoušely mdloby, tak se mám vrátit na pozorování. Mají nedostatek lůžek, jinak by si mě tu nechali dýl.“

Svět vypadal tak divně. Kolem obrysů každého stromu a budovy byl mlhavý dvorec, jaký má někdy měsíc. Zhluboka jsem se nadechoval. Je to zvláštní, spát pět dní a svět se tak motá. Tak to asi bude vypadat po smrti.

Celý ten svět, zaměstnaný vyvažováním pneumatik, měněním plínek, mytím oken, tanečky ve stodolách, závody na kolech, zvedáním krabiček nosem a pleskáním hmyzu, se bude točit ve-, sele dál. Když si nikdo nevšimne tvé přítomnosti, nebude nikomu zvlášť chybět tvoje nepřítomnost.

Na zpáteční cestě mi Meyer řekl, že Cindy Birdsongová zařídila, abych mohl bydlet v jedné jednotce motelu, hned vedle její. Na palubě Sedmy bych si moc neodpočinul, protože se tam všude něco řeže a přitlouká. Mám hodně odpočívat. Z těch léků, co mi předepsali, budu ospalý. Řekl jsem, že je to nesmysl.

Ale když jsem vystoupil z auta, tak jsem se vzdal všech nadě –

jí, že půjdu pěšky, abych se podíval na svoje plavidlo. Všechnu energii jsem věnoval dopotácení se do motelu a svalení se do postele, ke které mě doprovodili Meyer a Cindy.

Prospal jsem dobu na oběd a vzbudil jsem se v pět odpoledne. Nazul jsem si boty, utáhl pásek u kalhot a vydal se na dlouhou procházku k Srdcové sedmě. Slunce stálo pořád ještě vysoko a bylo horko. Motorovou pilu bylo slyšet dřív, než jsem rozeznal, kdo s ní pracuje. Dohněda opálený a propocený Jason řezal kusy silné vodovzdorné překližky. Vypnul páčku na pile, položil ji na nerozřezaný díl a podal mi ruku. „Nevypadáte tak špatně, pane McGee.“

„Ani ta loď ne.“

„Zvenku to není tak špatné, dokud si nevšimnete, že to zevnitř vyrazilo z jídelny všechny východy. Tam to moc prima nevypadá.“

„Víte… víte, co s tím děláte?“

„Znervózňuje vás to? Proboha, to snad umím, nařezat na míru překližku. Musí se to zaklížit, než zase začne pršet. Jsme uprostřed dešťové sezóny. Vyspravil jsem ty dva zlomené příčné nosníky.

Špatné části jsem vyřízl a zašrouboval jsem tam nové. Ted je to okay a silnější než předtím.“

„Pro případ, že by mi zase někdo věnoval jako dáreček bombu?“

„Na to téma tady nikdo nežertuje.“

„Omlouvám se.“

„Joanna byl správná. Nebyla jako Carrie, ale byla správná. Myslím to tak, že ji nikdo nemusel nechat roztrhat na kousky.“

Vyšplhal jsem se po bočním žebříku. Ještě tam nahoře zůstala jedna díra, hezký pravoúhelník tak dvakrát pět stop. Na ploše přinejmenším šestnáct na třicet stop, což je větší část paluby, byla zbrusu nová překližka. Jason donesl poslední díl a položil ho na místo. Seděl tak těsně, že ho musel přirazit holými patami. Klekl si, z plátěné zástěry vzal hřebíky a úhledně posílal kladivem hřebíky na svá místa. Hodil mi jeden, ať se podívám. Měl závit, jako šroub, a byl řádně pozinkovaný.

„Tyhle nepovolí.“

„Děláš dobrou práci.“

„Oba si to myslíme, já a Ollie. Část z toho dělal on. Chystám se ty spoje zatmelit pryskyřicí a pak se na to položí vinylová vrstva. Docela přesně to nesedí, ale je to natěsno. Tady je to vidět. Je to dost těsné?“

„Toho si nikdo nikdy nevšimne. Co vstupní dveře?“

319

„To je jiné kafe. Zítra přijde jeden a omrkne to. Pokud u toho budete chtít být, tak tu bude v deset.“

Nechal jsem ho dál přitloukat a šel jsem dolů do přední části trupu. Trvalo mi to půl minuty, než jsem se ujistil, že nikdo nenašel skrýš mezi falešnou dvojitou přepážkou. Nevšiml si toho dokonce ani sám velký Harry Max Scorf. Zkontroloval jsem zbraně, všechny tři. Pokud by je našel, mohl je nechat na místě. Všechny jsem vlastnil legálně.

V jídelně byla spoušť. Bylo tam mokro jako v bažině a přes koberce se táhla šedozelená plesnivějící skvrna. Žlutý gauč byl vzhůru nohama, jako mrtvý mamut z dávných dob. Trosky a třísky z kávového stolku a židlí ležely na zemi v divoké změti a jedna velká tříska zasáhla přesně střed reproduktoru mého ste-rea. Další prorazila

obraz, na který jsem byl tak pyšný. Rovnou do malířovy signatury mezi slovy Syd a Solomon. Pak ještě tlusté hnědé skvrny po zaschlé krvi. Byla cítit nějaká chemikálie, něco jako pach po výstřelu z pistole předovky a amoniak.

Přihrnul se Meyer. „ Nazdar! Můžeš tak chodit?“

„Chodím a je mi do breku.“

„Vím, vím.“

„Co je s elektrickou instalací? Pojede ta klimatizace?“

„Napřed to pořád zkratovalo, pak jsem zjistil, že to dělala žárovka. Ta, co bývala tady v té objímce. Byla proražená, ale už to funguje.“

„Takže, abychom tu neměli takový binec, potřebovali bychom nějakou silnou plastovou fólii přes vstupy zvenčí a začít to tu vysušovat. Vezměme ty koberce a necháme je odvézt.“

„V pořádku. Ale ušetři si ty řeči v množném čísle… Běž zpátky a odpočiň si,“ řekl Meyer.

„Není tu někde led?“

Led tu byl. Namíchal jsem si plymouthský gin a vzal ho nahoru na palubu. Sedl jsem si před budíky, usrkával jsem si z toho a pozoroval slunce, jak sklouzává po nebi na druhou stranu Floridy. Ten drink mi dal opravdu zabrat. Když jsem se vracel k motelu, musel jsem dávat pozor na každou změnu rovnováhy. Každé zakopnutí se stalo technickým problémem. V uších se zase ozvalo to zvonění.

Zaslechla mě Cindy a otevřela propojovací dveře. Stála tam a upřeně se na mě dívala. Došlo mi, že je na mně vidět, že mám pod čepicí, a vzpomněl jsem si, že ona si toho během svého manželství užila až příliš moc.

320

Zavrtěla hlavou: „Panebože, Travisi. Sedněte si, než sebou seknete.“

„Velice a mockrát děkuju.“

„Jde na vás zase nemoc?“

„Myslím že ne. I tak mockrát děkuju.“

„Tady sem si dejte nohy. Sundám vám boty.“

„Mockrát vám opravdu děkuju.“

11. KAPITOLA

Otevřel jsem oči. Byla noc. Na stolku v koutě stála malá lampa se stínidlem z mléčného skla. Vedle stolu spala ve skládacím křesle Cindy Birdsongová, nohy vytažené a zkřížené v kotnících, hlava jí ležela nakloněná k rameni a ústa měla malinko pootevřená. Trochu jsem se vžil do soukromí jejího spánku. Mezitím, co měla uvolněné tělo, přerovnávala si v paměti skříně a zásuvky. Ležela tam, oblečená v šedivém cardiga-nu, růžové blůzce a tmavě modrých kalhotách.

Podíval jsem se na hodinky a stiskl jsem knoflík. Displej byl prázdný. Odešla baterie. V ústech jsem měl pachuť, spal jsem zřejmě velmi dlouho. Hlad jsem měl, že bych snědl bizona. Syrového a tupou vidličkou.

Sel jsem po špičkách do malé koupelny a opatrně jsem za sebou zavřel dveře dřív, než jsem rozsvítil světlo. Díval jsem se na vychrtlou, zvětralou a skoro neznámou tvář. Vyčistil jsem si zuby a vypil čtyři sklenice vody. Pokožku jsem měl nažoutlou, jako bych měl žloutenku. Bílá jizva na levém obočí byla viditelnější než obvykle a nos byl víc nakřivo. Oči neklidné a nejisté. Tedjy hrdina jaksepatří. Jsem ten, co přichází pořád o děvčata. Člověk na rozhraní života, neochotný anebo neschopný se postavit zase na vlastní nohy.

Když jsem vypnul světlo a otevřel dveře, tak tam Cindy seděla na hraně křesla s koleny u sebe. Třela si levé rameno a řekla: „Musela jsem usnout, omlouvám se.“

„Proč? Kolik jě hodin?“

Malinko to s ní trhlo, když se podívala na hodinky. „No nazdar, je čtvrt na čtyři! Poslední dobou jsem… jsem moc dobře nespávala. Až teď. Myslím, že ten váš hluboký spánek je nakažlivý. Jak se cítíte?“

„Mám hrozný hlad. Ptala jste se, tak to řeknu. Padám hlady.“

Pozvala mě,Taťjdu do většího oddělení, které sdílela předtím s

321

Calem. Za skládacími dveřmi byla kuchyňka, vypulírovaná, až se všechno lesklo. Probrali jsme možnosti a já se rozhodl pro polské párky a spoustu vajec. Šla do koupelny. Vrátila se učesaná a s dechem, který voněl mátou. Připravila toho hodně a sama si také naservírovala pořádnou porci. Nebylo to jídlo, které by podporovalo

konverzaci. Bylo to jídlo, které si říkalo o další vajíčka, takže vyskočila a namíchala další. K tomu dobrá káva Vil velkých kafáčích.

Konečně jsem se cítil spokojený. Měl jsem příjemnou náladu a opřel jsem si záda. Zachytila můj pohled a v tváři se jí mihl lehký ruměnec. Pak řekla: „Doposud jsem nic pořádného nejedla. Minulý týden jsem zhubla tak o šest liber nebo tak. Chtěla bych to udržet."

„Vypadala jste na správnou míru, co se týče figury, i tehdy, když jsem se byl zahlásit v tom vašem přístavu, lady."

„Vráží se mi to do boků."

Mlčení bylo nejdříve příjemné a pak nepříjemné. Vnímal jsem již bystřeji. Jinak to bylo tak nehmotné, jako to zvonění v uších. Podívala se na podlahu a znovu se začervenala. Když vstala, tak jsem k ní natáhl ruku, uchopil ji za zápěstí a pomalinku jsem ji jemně protáhl kolem rohu stolu ke mně. Šla neochotně, koukala se stranou a mumlala: „Prosím." Přitáhl jsem ji blíž, aby stála u mého stehna, a sklouzl jsem rukou po jejích bocích, vklouzl pod okraj růžové blůzky a ucítil teplé tělo v místě, kde měla pas nejštíhlejší.

„Ne," řekla takovým vzdáleným, odtažným hlasem. „Pořád jsem ztrácel děvčata," řekl jsem. „Musí to přestat."

„Nejsem děvče. Už ne. Nejsem."

Vstal jsem, položil jí ruce na ramena a cítil jsem chvění, které znamenalo spíše přitakání a ne odmítavý obrat.

„Cindy, mohl bych napovídat hroznou spoustu hloupostí. Vyplynulo by z toho to, že jsem naživu, že jsem rád, že jsem naživu, a chci vás."

„Já… já nemůžu jenom tak…"

Nasměroval jsem ji pomalu a jemně do relativního položera mé propojené jednotky, do dveří před námi, s rukou kolem jejího pasu. Sli jsme nejistým krokem k posteli.

Sedla si na postel. Začal jsem jí rozpínat knoflíky na blůzce. Odstrčila mě a řekla: „Nejdříve bych měla něco říct. Dřív, než k něčemu dojde. Poslouchejte mě. Počkejte, prosím. Když jsem se dozvěděla, že je mrtvý, tak jsem pocítila… nějakou nechutnou

–

radost. Plakala jsem a plakala dál, protože to lidé ode mne očekávali.‘^ „Někdy to tak bývá.“

„Nechci, aby to tak bylo.“ Hlas měla nevyrovnaný. „Vím, co si všichni myslí: Bylo to všechno vynikající do té doby, než se dal na chlast. Všechno tak vynikající zase nebylo. Bylo to mezi námi dobré tak napůl. On chtěl, aby to bylo prima, ale nedokázala jsem ho doopravdy milovat. Snažila jsem se to předstírat, ale poznal, že už k němu nic necítím. Věděl, že jsem cítila takovou prázdnotu. Cítila jsem se tak… hnusně. Tak špatně. Tak hrozně kvůli tomu, co jsem mu dělala.“

To byla celá zpověď, na kterou se zmohla. Pocit viny v ní protrhl nějakou hráz. Držel jsem ji á ona se kývala dopředu a dozadu ve vnitřní agónii. Pocit viny je tou nejbezohlednější nemocí, která postihuje lidi.

Zaneřáďuje všechny obydlené oblasti, zatahuje oblohu. Držel jsem ji dál a konejšil. Pak se téměř uklidnila, kromě občasného vzlyknutí. Přemýšlel jsem, jestli není příliš utahaná na to, aby se mohla se mnou pomilovat. Pomalu a jemně jsem ji začal svlékat. Pak jsme spočinuli nazí v objetí, tváří v tvář na motelové posteli. Bylo jí hodně, byla dlouhá, s rozpáleným tělem, které bylo víc horké než moje.

My jsme byli ti zranění, ona tím traumatem, z těch slz, já těmi událostmi posledních pěti dnů. Takže to nebyla faktická sexuální žádostivost, která nás dala dohromady.

Bylo to uznání věci, způsob, jak být míň sami. Dlouhou dobu to vypadalo, že to bude milování bez vyvrcholení, že to bude jenom pomalé laskání a citová afekce.

S prvním ranním světlem se dočkala pomalého a trvalého uvolnění a z citového vrcholu pomalu upadla do hlubokého spánku. Opatrně jsem vylezl z postele a zavřel jsem lamely závěsu tak, aby nepouštěly dovnitř sílící světlo. Když jsem se vracel do postele, dostavil se pocit, že vnímám jakoby stín, nebo substanci, něco, co lehce prchalo pryč do prostoru pod oknem, mimo dohled.

V sobotu odpoledne jsem nechal Meyera s Oliverem o samotě, aby mohli dokončit obkládání vchodů plastovou fólií, a vrátil jsem se

zpátky do motelu s pocitem příjemné únavy. Přemýšlel jsem, jak si Cindy zvykne na nová životní fakta.

Měla na sobě jednoduché žluté letní šaty. Přišla mi naproti a opatrně s,e dívala za mne, jestli nás někdo nepozoruje. Pak mě

323

322

rychle políbila na ústa a zatáhla mě dovnitř do svých prostor pro důraznější polibek poté, co zavřela dveře.

Usmívala se. Řekla: „Nevím, co bych měla povídat. Ale chci říct, že děkuju za krásný večer, děkuju za to krásné opožděné setkání."

„Jsi tu zcela jistě co nejsrdečněji vítána, madam."

„Můžeš jíst biftek?"

„Bezpochyby."

„Chci, abys nabral sílu."

„To je to nejhezčí pozvání, kterého se mi dnes dostalo. Jsi tak upejpavá."

„Sakryš, ta zeleninová směs je v konzervě. Musela jsem mluvit s Ritchiem v kanceláři a neměla jsem čas připravit něco extra. Ale přidala jsem k tomu pár věcí, aby to bylo chutnější."

Bylo to vynikající. Seděli jsem naproti sobě u okna. Z okna bylo vidět většinu přístavu.

Řekl jsem: „Cindy, miláčku, chci ti položit několik otázek. Možná se budeš divit, proč se na to vyptávám, ale byl by to velice dlouhý příběh. Jednoho dne ti to všechno povím. Ale ne teď, okay?"

„Otázky ohledně čeho?"

„Ohledně spousty věcí. První otázka: Když Cal odplouval před svítáním na ty výlety s lodí s Jackem Omahou, kam mívali namířeno?"

Naklonila hlavu a zamračila se. „K tomu velkému ostrovu. Grand Bahama, na ryby, drahý. Někdy s nimi vyrážela i ta malá Carrie Milliganová. Jackova sekretářka a… no, milenka. Myslím, že tak měli šanci si spolu pohrát, mezitím co Cal řídil loď. Jindy vyrazili extra na tuňáky, nebo merlíny a tak dál."

„Nedostával Cal odněkud nějaké extra velké peníze?"

„Cal, bože ne! Byl dobrý tak na rozhazování, ale ne na vydělávání.“

„Nenapadlo tě, že ty výlety jsou nějaké podivné?“

„Poslouchej, drahý. Nestarala jsem se moc o to, jestli jsou divné nebo ne. Nedělala jsem si hlavu, co Cal dělal nebo ne. Bavili jsme se spolu velice málo, a než jsem ho poznala, tak jsem chodila s někým, do koho jsem byla zamilovaná. Velice zamilovaná. Pak jsme měli spolu hádku, jakou jsem v životě nezažila, opustil mě a oženil se. Já se vdala. On dal kopačky mně a já jemu. Vzala jsem si Cala a byl to mizerný důvod pro sňatek. V určitém smyslu to bylo zpočátku okay, ale pak jsem se už dobře nedržela, hlavně, když pil. Co se týče těch jeho výletů, byly mi fuk. Pokud jsem je brala vůbec na vědomí, tak jsem si přála, aby

324

byly častější a delší. Žádné extra peníze, že by odněkud přicházely. Myslím, že bych ti měla říct, že to jsou skoro stejné otázky, co mi dával náš právník.“

„Fred Van Harn?“

„Ano. Byl velice důležitý a vlezlý. Říkal, že se chce ujistit, jestli jsein se nezapletla do něčeho, co by mohl Cal dělat protizákonně. Řekla jsem mu přesně to, co tobě. Řekl mi, že mě nemůže právně chránit, když budu k němu neupřímná, a že musím jednat otevřeně. Všechno, co mu řeknu, že bude informace výhradně pro něj. Měla jsem my říct, že nic nevím, a pak, je tomu dávno, co jsme s Calem hodně o něčem mluvili, a tohle nebyla zrovna nejpřátelštější konverzace na světě.“

„Co tím myslíš?“

„Och, jenom že Fred je… nepřetržitě nadržený. Zhruba před rokem mě hezky vystrašil. Postavil se za mne, objal mě zezadu a oběma rukama mě celou objížděl. Já jsem dost silná.“

„Všiml jsem si.“

„A šup. Zvedla jsem mu ruku a zakousla jsem se mu do palce. Zařval. Museli mu dát protitetanovku, ale rychle se s tím vyrovnal. Takže žádné velké muchlování mezi námi nebylo.“

„Já bych neřekl.“

„Takoví chlapi mají vůči ženským jistý instinkt, vycítí, kde a kdy jsou slabé. V jednom momentě, když dělal to, co dělal, jsem si pomyslela, dobře, proč ne, do čerta? Ale pak mi došlo, když si řeknu, proč už do čerta, teda S'někým, ale ne s Freddym. Příliš moc si zakládá na těch jeho dlouhých řasách na očích. Tak jsem se zakousla až do kosti."

„To mě těší."

„Co tam Cal na těch výletech dělal?"

„Pašoval drogy." ^

Civěla na mě. „To si snad děláš srandu! To si snad opravdu ze mě utahuješ!"

„Jamajskou marihuanu."

„Ach jenom trávu, dobře…"

„Co se děje?"

„Tak odtamtud to měl! Trval na tom, ať to taky zkusím. Křivá cigareta, na obou koncích smotaná. Dávka, tak tomu říkal. Joint. Ukázal mi, jak to mám dělat. Když poznal, že mi to zabralo, tak jsme se milovali. Bylo to podivné a jako ve snu. Slyšela jsem zvuk, který dělala jeho ruka na mé pokožce, takový zvuk jak od kartáče. Pokračovalo to a já poznala všechno. Plakala jsem a nemohla jsem se zastavit. Bylo to tak sladké a smutné, že jsem ne –

325

mohla přestat. To ho naštvalo a vypadl ven. To bylo naposledy, co jsem se spolu milovali, a to bylo před mnoha měsíci. Myslíš, že to pocházelo z toho, co pašoval, on a Jack?"

„Pravděpodobně."

„Líbilo se mi to a nelíbilo. Chtěla bych to zkusit s někým, koho bych měla jednou opravdu ráda, ale ne dřív, než bych s ním vyzkoušela všechno ostatní."

Díval jsem se na ni a líbilo se mi, jak její žluté, jednoduché šaty způsobují, že její nohy vypadají neobvykle opálené a dlouhé.

Ale i tak jsem měl podivný pocit, že jsem se s ní doopravdy nemiloval. Mohli jsme spolu dělat přisprostlé vtípky, mohli jsme se líbat a předstírat setkání milenců, kteří se po dlouhé době opět setkali. Mohl jsem se na ni dívat se šťastnou vzpomínkou na poslední sblížení a těšit se na horoucí milování, které přijde, ale ve stejné době

jsem cítil, že jsme teatrální, vycvičení pro to, abychom poskytli přesvědčivý výkon, imitující touhu. Měli jsme k sobě blízko a uměli jsme se pohybovat. Ale neuměl jsem definovat to, co nás dělilo.

Udělal jsem zkoušku. Přiblížil jsem se k ní zezadu a těsně jsem ji obejmul. Zvrátila hlavu dozadu a řekla: „Riskujete proti-tetanovku, pane."

„Stála by za to, madam."

„Poslouchej, kam se poděly ty peníze? Pokud on tak riskoval, tak kam se ty peníze poděly?"

„Nevím. Možná, že je schoval na bezpečném místě anebo je má u někoho jiného."

Když jsem ji otočil, řekla: „Dělával si takové starosti kvůli penězům, co dlužíme za ten přístav. Kolikrát vypěnil. Hej! Co budeme teď dělat?"

„Je čas na siestu. Znamená to, že bych tě připravil na to, ab sis ve tři odpoledne lehla."

„Nemyslíš, že by bylo lepší, kdyby ses přestěhoval na ten svůj hausbót?"

„Hned teď?"

„No… zrovna teď ne, okay?"

V sobotu odpoledne už odváděla klimatizace dobrou práci a zápasila s vlhkem v Sedmě. Přes plastikový závěs prosvítalo mléčné světlo s rozmazanými obrysy nedalekých lodí. Koberce měly dostat novou podobu. Meyer měl s sebou vzorky a zkoumal je.

Devátého června: Pořád mám v paměti mezery, pokud se týče těch pěti dnů. Nějak mě to příliš rychle vtáhlo do běhu času. Zvoní mi v uších. Mám prima ženskou a je poněkud chtivá…

„Zkus přijít na něco, co by sedělo," požádal jsem Meyera.

Přestal si hrát se vzorky koberců. „Nemám v tom ještě přehled," řekl. „Nemůžu najít nic, co by mohlo být průkazné. Z toho, co máme doposud, nedokážu stvořit nějaký kloudný model."

„Díky."

„Věř mi, nic moc nemáme."

„Vím, vím."

Meyer změnil téma. „Co tak tenhle modrý? Hodí se jak na venek, tak dovnitř, navíc to nevybledne."

„Je to opravdu hezké, Meyere.“

„Nech toho. Copak ti to je jedno, jak to tu bude vypadat?“

„Ale ne.“

„Když to tak vezmu, tak bys mohl být o něco příjemnější, Travisi.“

„Příjemnější na koho?“

„Na toho, který nemá takovou fajn lady, která by se starala o jeho rekonvalescenci.“

„Jsem z toho zmatený. Bolí mě hrozně hlava, a tak bydlím v motelu.“

Další diskuse o mé melancholii přerušil příchod Jasona-Ježíše spolu se Susan Dobrovský. Vypadala smutně a zaraženě, kruhy pod očima. Jason se choval velmi jistě a přímě, jako ochránce. Žádné společenské šplechty, žádné řeči o počasí. Šel přímo na věc.

„Susan a já jsme měli užitečný rozhovor ohledně její situace, ve které se tady nachází. Rozhodli jsme se, že pro ni bude daleko lepší, když se vrátí zpátky do Nutley, než aby se tu zdržovala do té doby, než se Van Harn postará o poslední právní detaily ohledně smrti Carrie.“

Seděla na hraně žlutého gauče, který čekal na nový potah. „Chci pryč,“ řekla tiše. „Všechno je to velká mizérie.“

„Pane McGee, Susan mi řekla, jak jste jí pověděl, že Carrii dlužíte nějaké peníze. Zaplatil jste pohřeb v hotovosti. Jsou tu ještě nějaké peníze, které by mohla Susan dostat?“

„Ano.“

„Kolik toho je?“

„O co vám speciálně jde, Jasone?“

327

326

„Někdo se musí o takovou situaci, která tady je, postarat. Lidi se mají starat jeden o druhého.“

„To je jasné. Dovolte mi, ať si se Susan popovídám o samotě. Meyere, proč nejdeš s Jasonem nahoru?“

Když odešli a plastikový závěs opět zapadl do své polohy, sedl jsem si k ní na gauč. Znehybněla a jakoby ztuhla. To byla podivná

reakce. Dotkl jsem se jejího ramene. Prudce ucukla a skončila o dvě stopy dál.

„Hej," řekl jsem, „no teda tohle. Uklidni se přece."

„Omlouvám se. Je mi to líto. Je to tím, že nereaguju normálně na to, když se mě někdo dotkne. Nemůžu si pomoct."

„Co se stalo?"

Trpce a nepřesvědčivě se usmála. „Co se mi stalo? Byla jsem včera a předevčírem na ranči Van Harna. Přijala jsem pozvání. To je všechno. Pan Van Harn tam chová černé ovce a koně. Má tam toho na dvanáct set akrů a ten starý Carpenterův dům na ranči je z tvrdého borovicového dřeva, byl postaven v roce devatenáct set dvacet jedna a pořád je pevný, jako z kamene. Já..! Nic… já nemůžu…"

Najednou se sehnula, skryla si tvář v dlaních a lokty si opřela o kolena. Natáhl jsem se k ní, že se jí dotknu, ale zavčas jsem ruku stáhl zpět.

„Někdo tě znásilnil?"

Zastřeným hlasem odpověděla: „Ano… Ne. Já nevím, nevím, co mám říct. Pořád na mě dotíral, pořád kolem dokola. Nebralo to konce. Už jsem toho měla dost. Tak jsem si pomyslela… já nevím, co jsem si myslela. Jenom, že když mu povolím, že to skončí."

„Susan, potřebuju něco vědět. Vyptával se na něco ohledně Carrie?"

„Moc jsme spolu nemluvili."

„Ptal se ohledně Carrie vůbec na něco?"

„Chtěl vědět, kdy jsem s ní naposledy mluvila, a tak jsem mu řekla o tom dlouhém hovoru, o kterém jsem se zmínila už předtím. Donutil mě, abych si vzpomněla na všechno, co říkala. Něco z toho bylo i o vás. Víte přece. Carrie mi řekla, že jestli někdy uvidím Travise McGee, že mu mám zcela důvěřovat."

„Nebudil dojem, že ho to zajímá?"

„Ne víc, než ostatní věci. Pořád chtěl, abych to opakovala, než měl jistotu, že jsem nic nevynechala. O tom se mluvilo. Většinou."

„Kdy to bylo?"

328

„Myslím, že včera. Ano včera. Brzy ráno, myslím. Vzpomínám si, že už zpívali ptáci. Brzy ráno."

„Jak ses dostala zpátky?“

„Odvezl mě a vyložil u hotelu. Měl nějakou schůzku. Možná, že to bylo ve tři odpoledne. Dnes ráno se pro mě stavil Jason. Já… já jsem mu to řekla. Chtěla jsem to někomu říct, jaká jsem byla husa.“

„Jak na to Jason reagoval?“

„Chce ho zabít. K čemu by to bylo ale dobré? Neměla jsem tam chodit. Joanna mi toho řekla o něm dost, takže jsem měla být opatrná, víc opatrná. Pane McGee, nejsou tady pro mě nějaké peníze? A pořád máte od Carrie ty prstýnky. Vzpomínám si, že vám je dával pan Rucker. Chtěl mi je dát a já si je tehdy nemohla vzít. Můžu teď. Jsou tu nějaké peníze?“

„Je tu spousta peněz.“

„Spousta?“

„Devadesát čtyři tisíce dolarů v hotovosti.“

Zbledla a upřeně se na mě podívala. Třela si střídavě dlaně o předloktí. „Co?“

„Devadesát čtyři tisíc a dvě stě, minus šest set osmdesát šest padesát, co jsem zaplatil Ruckerovi. Nějak kolem devadesáti tří tisíc.“

Promnula si dlaně. Pak zvedla oči a odhodila si dozadu černé vlasy. „Kde k tomu… Carrie přišla?“

„Z něčeho, v čem jela.“

„Z pašování marihuany?“

„Někdo ti o tom říkal?“

„Betty Jollerová. Mělo to něco společného s tím, že od nich odešla a nastěhovala se do Fifteen Hundred, říkala Betty. To všechno patřilo jí?“

„Je to možné.“

„Vždycky chtěla mít spoustu peněz.“

„Anebo jsou to peníze Van Harna.“

Vypadala přepadlá. „Nezamotala se s ním do něčeho? Ráda bych věděla, jestli se s mojí setrou… nepomiloval: Ježíši Kriste, to se tak nedá říct, to pomilovat!

„To nevím.“

Zamyslela se. „Vždycky byla z nás dvou ta silnější. Myslím to tak, že by si s takovým chlapem poradila líp než já. On mi pořád pletl hlavu. Myslím, že si ty peníze vezmu hned. Kde jsou?“

„Na velmi bezpečném místě.“

„Můžete mi je dát?“

329

„To chceš cestovat s takovými penězi na hotovosti?“

„Och, ne. Myslím, že ne.“

„Můžu ti je potom přivézt. Co s nimi uděláš, až je dostaneš?“

„Nevím. Dám to do depozitní schránky, možná. Nevyznám se v daních, v majetkových věcech a tak. Mám dojem, že mi řekla do telefonu, že vám taky dala nějaké peníze.“

„Dala. Doufám, že to bude stačit na to, aby se dal spravit můj hausbót. Byl to honorář za provedené služby a já se snažím přijít na to, kdo ji zabil.“

„Kdo ji zabil? To snad ne!“

„Vem si letenku a jed domů. Peníze ti přivezu.“

„Kdy?“

„Až zjistím, co se tu stalo.“

„Řeknete mi to? Opravdu někdo Carrii zabil?“

„Je to možné.“

„Ale proč, proboha? Kvůli tomu pašování?“

„Řekl bych, že ano. Susan, mezitím nikomu ani muk. Ani Jasonovi.“

„Ale já jsem mu velice…“

„Ani Jasonovi. Řekla ti, že mi máš důvěřovat, tak mi důvěřuj. Nemíchej se do toho.“

„Dobře, takže ani Jasonovi ani slovo.“

Když jsem šel na boční palubu, uviděl jsem Olivera, jak přichází k Sedmě. Vypadal zamyšlený. „Chce s vámi mluvit soudce Schermer, pane McGee.“

„Tak ho sem pošli.“

„Ne. Chce s vámi mluvit v jeho autě. Je tam u kanceláře.“

12. KAPITOLA

Byl to novotou zářící Cadillac. Limuzína, černá jako havraní křídla, s kouřovými skly. Zahlédl jsem černého řidiče, jak odchází ze scény a sedá si na lavičku ve stínu.

Vedle auta stála mladá žena. Podala mi ruku. „Jsem Jane Schermerová, pane McGee. Omlouvám se, že vás ruším, ale chce s vámi mluvit můj strýček.“

Byla to opálená mladá žena. Byl z ní cítit ranč, dobytek a koně. Předčasně vyzrálý těstovitý obličej s podbradkem, hodící se spíš na střední věk. Nedozrálá ňadra s neznatelnou křivkou boků. Mluvila akcentem, který ukazoval na drahou vyšší školu, asi z Pensylvánie.

330

Jane otevřela zadní dvířka a řekla: „Pane McGee, to je strýček Jake.“

„Dobrý den, soudce Schermere,“ řekl jsem slušně.

„Jane, ty se jdi na chvilku projít. Tohle je řeč mezi muži. Dovolte mi čtvrthodinku, pane McGee, pojdte dovnitř, ale nesedejte si vedle mne. S člověkem, který sedí vedle vás, se nedá mluvit. Sedněte si na to vyklápěcí sedadlo naproti mně. Tak je to dobré. Nekuřte mi tady prosím.“

„Neměl jsem v úmyslu tady kouřit.“

Vypadal, že je spokojený. „Neměl jsem v úmyslu. To jsou pravidla. Nemůžu vystát, když páchne polstrování.“

Vypadal tak srandovně jako Harry Max Scorf. Jako kdyby někdo vzal Harryho Maxe, nafoukl ho tak, až by se mu leskla napjatá pokožka, a pak by ho nastříkal sprejem na růžovo. Břicho mu spočívalo na kulatých stehnech. Na sobě měl khaki kalhoty a slaměný rančerský klobouk. Motor téměř neslyšně předl jako kočka. Přerušovalo ho jenom občasné kliknutí spínače kompresoru klimatizace.

„Vypadáte na udělaného chlapa, co? Ta hromská zápěstí a výška taky pořádná.“

„Dost lidí to dokáže docela přesně odhadnout.“

„Hodně věcí se odhaduje co nejpřesněji. Mně to po celá léta pomáhalo.“

„Chcete, abychom se dostali k věci?“

„Ušetříme oba čas, he? Mám jednoho chráněnce.“

„Jménem Freddy Van Harn, který je zasnouben s vaší neteří Jane Schermerovou a má si ji brát. Lidé mají za to, že má politickou budoucnost. Pak mohou být ale taky takoví, kteří si myslí, že nemá vůbec žádnou budoucnost.“

„Jste pohotový, v pořádku. To určitě jste. Čas od času diskutuji s Frederickem o jeho budoucnosti a o jeho stávajících problémech. Jedním z těch problémů* jste vy.“

„Já?“

„Oči vypoulené, jako hovnivál, co? Frederick je živý mladý muž. Je docela možné, že nadělal dost hloupostí v tom smyslu, že se dal na riskantní věci a dobrodružství. V jeho věku – a je mu teprve devětadvacet – dělá svobodný muž hloupé věci a nikdy si správně neuvědomí, že si může zničit budoucnost a zničit sny lidí, kteří jsou na něm závislí. Někdy se stává, že přehnanou angažovaností se někomu zvrátí smysl hodnot, McGee. V případě Fredericka to znamená, že chtěl rychle nadělat peníze, aby smazal vzpomínky na svého otce, muže který udělal

331

hroznou chybu a vzal si život. Frederick si toho naložil víc, než unesl, vzal na sebe hloupé riziko, aby vydělal rychle peníze. Vždycky jsem byl v téhle věci na něj tvrdý.“

„Jaké riziko?“

„To teď nebudeme řešit.“

„Tak řekněme, že sem vzduchem dopravoval trávu a házel ji dolů příteli v motorové jachtě. To by bylo dost výnosné a dost hloupé, nemyslíte?“

„Z hloubi mého dobrého srdce bych vám radil, abyste si dal pozor na jazyk a nevystrkoval zadnici nad terén. To mě irituje a pak je se mnou těžká řeč.“

„Nemám zájem se na něčem domlouvat. Nechci žádné sliby.“

„Můžete ho mít dřív, než se nadějete.“

„Tak ven s tím.“

„Frederick Van Ham je velice talentovaný právník a má v sobě zvláštní charisma, což znamená, že ve veřejných službách to může daleko dotáhnout. Máme konečně s mou malou skupinou v Tallahassee někoho, kdo pro náš distrikt a naše problémy ztratí

slovo. Všichni jsme mu pomáhali, jak to jenom šlo. Od té doby, kdy ukončil Stetsonskou školu a zahájil tady svou praxi. Když si vezme Janii, tak už nebude mít problémy s penězi a nebude podnikat hloupé věci, aby něco vyřešil. Myslím, že vám došlo, co mám na mysli. Janie zdědila deset tisíc akrů nejúrodnějších pozemků v celém tomto státě.“

„To je pro ni moc prima.“

„McGee, mluvíme tady o pověsti. Vytváříme image, kterému mohou lidé do budoucna věřit. Měl byste toho hocha slyšet, když má na veřejnosti proslov. Úplně změníte názor. Co bych nechtěl, aby se stalo, je to, že se tu někdo objeví a nadělá tu paseku kolem nějaké mrtvé feťácké zlodějky.“

„To byste nechtěl?“

„Zvláště ne, když by to narušilo Frederickovu kariéru. Člověk by neměl ztratit svou budoucnost kvůli jedné hlouposti. To by nebylo fér, ne?“

„Pro koho?“

„Pro ty, kteří tvrdě pracují na tom, aby se uskutečnily jejich sny.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Soudce, vybral jste si nesprávného chráněnce. Vybral jste si toho špatného.“

„O čem to tady mluvíte?“

„Ten rychlý Freddy je perverzník, soudce. Je po krk namočený v sexuálních záležitostech.“

332

„Bože můj, s tím chlapem není nic v nepořádku, když jede po každé chlupatici, co mu přijde do rány. Když já byl v jeho věku, tak jsem řádil při měsíčním svitu ve třech distriktech.“

„Rád jim ubližuje, soudce. Rád to žene do extrému. Rád jim nahání hrůzu a ponižuje je. Nechá je tam se špatnými vzpomínkami a zhnusené.“

„Já bych řekl, že jste poslouchal nějakou bláznivou ženskou, která má zábrany a v posteli nestojí za nic.

Dal bych krk na to, že ten chlapec je normální. Když bude mít manželku a kariéru, bude příliš zaměstnaný na to, aby si hrál na kocoura.“

„Ta sexy žena by ho měla držet doma. V pořádku.“

„Dávejte si pozor na to, co mluvíte! Máte hubu otevřenou daleko víc, než je zdrávo.“

„Soudce, došli jsme ke konci naší diskuse. Vám se může zdát nepříjemná. Já si myslím, že váš chráněnec je pošahaný vrah. Myslím si, že tady zabil pár lidí. Dvě moje přítelkyně. Řekněte mu to.“

Sáhl jsem za sebe po dveřní klice. „Počkejte!“ řekl ostře. „Co mi tu chcete nakukat? Takovému svinstvu nemůžete přece věřit!“

„Ale já tomu věřím!“

Deset dlouhých vteřin jsem cítil jeho upřený pohled. Pak se podíval dolů a někam stranou, našpulil rty. „Natolik se možná nemusíme mýlit.“ řekl jemněji a zamyšleně. Pak se vzchopil a podíval se na mne. „Chcete zvýšit vklad do hry, že? V pořádku. Tady je dohoda. Pětadvacet tisíc dolarů na ruku a zmizíte nadobro z tohoto distriktu.“

„Ani za desetinásobnou nabídku, soudce.“

„Ted se strašně mýlíte, co se týče Fredericka. Věřte mi.“

„Dokážu to sám a svým způsobem.“

„Přestaňte sahat po té klice. Ještě minutu. Každý něco dělá špatně. Co chcete?“

„Není to hezké chodit kolem a zabíjet lidi.“

„Frederick by nikoho nezabil. Máte nějaké romantické závazky vůči Carrii Milliganové? Bože můj, McGee. Takoví lidé, kteří se zapletou do drog, mají jepicí život. Ta holka asi nevěděla, co dělá nebo kde je. Vešla pod auto.“

„Jako Joanna.“

„Bomba? Frederick Van Harn by si hrál s bombami? To je směšné. Co vlastně chcete? Co sledujete?“

„Nic z toho, čemu byste rozuměl, soudce.“

333

„Rozumím hodně věcem. Chápu to, že svět je přelidněný a letos půl miliardy lidi hladoví. Vím, že pod zemí jsou tady v jihovýchodním cípu distriktu miliony tun fosfátu. Potrhlí ochránci přírody zabránili tomu, aby se to těžilo povrchovým způsobem, a my jsme skupina, která je toho názoru, že když dostaneme Freda do

senátu, bylo by to pro mnoho lidí dobré. Vím to, že nebudeme podporovat každého, kdo nám kazí plány. Lidé hladoví, protože se nedostává hnojiv. Fosfát zde má vysokou prioritu, McGee. Kdo tady bude dělat pro svět dobré věci, Van Harn, nebo vy?“

„Je to prima vědět, proč máte o mne takový zájem.“

„Víte, co pro vás udělám? Domluvím vám malou schůzku s Frederickem a povím mu, ať vám řekne, do čeho se zamotal.“

„Jste si jist, že to chcete udělat?“

„O co tady jde? Máte strach, že vám do těch vašich teorií nastřílí samé díry?“

„Jednou jsem měl čest ho potkat a velký dojem na mě neudělal, soudce.“

„Narazil jste na něj v nesprávné době. Řekl mi o tom.“

„Proč by vám to měl říkat?“

„Ptal jsem se ho, jestli vás někdy potkal.“

„Chci s ním mluvit, samozřejmě. Pošlete pro něj auto a já si s ním promluvím hned tady. Tak jako teď, mezi čtyřma očima, pokud má zájem.“

„Má zájem udělat to, co po něm chceme.“

„Tak to udělejme zítra. Den už dnes pokročil a já se rychle unavím.“

„Zítra ráno.“

Vystoupil jsem. K limuzíně se pomalu blížila Jane Schermerová. Když uviděla, jak jí držím dveře, zrychlila krok. Soudce kopl do sklápěcí sedačky a ta zaklapla zpátky. Pomohl jsem jí dovnitř a zavřel za ní dveře. Pak se tam vsoukal šofér, přirazil za sebou dveře a auto v horkém odpoledni odjelo se sotva slyšitelným bzučením motoru a převodovky.

Cindy byla v kanceláři. Byl tam nějaký chlap z Virginie. Chystal se na zítřek, brzy ráno zvedá kotvy. Podepisoval cestovní šeky. Měl na sobě šortky s červenými, bílými a modrými pásky a žlutou košili. K tomu srandovní boty a klobouk. Úzká ramena a mohutné tělo. Vykládal tam Cindy, jaké to tu bylo fajn, kromě té bomby, co tu vybuchla. Řekla mu, že ji ta

334

bomba mrzí a že nechápe, jak si dneska někteří lidi myslí, že jsou někde v Irsku.

Vyšel ven s účtenkou a s přáním od Cindy, aby měl dobrou plavbu zpátky do Virginie. Zavřely se za mnou dveře a Cindy řekla: „Máš popelavou barvu, co se děje, drahý?“

„Ten soudce mě unavil. Půjdu si lehnout.“

„Než se složíš sám.“

„Napřed si zaplavu v bazénu u motelu.“

„Myslíš, že ano?“

„Pokud si nenamočím oblečení.“

„Někdo by tam měl s tebou být.“

Pak přišel ten nový. Ritchie. Byl o něco starší než Oliver nebo Jason a nebyl tak chlupatý. Řekl, že Jason je venku v přístavu a že to vezme tady u pultu.

Sel jsem na loď a vzal jsem si plavky. Meyer tam nebyl. Převlékl jsem se v motelu, a když jsem se dostal k bazénu, tak už tam Cindy byla. Plavala kraulem silnými tempy z jednoho konce na druhý a při obrátkách se odrážela nohama. Večer začal nabírat oranžovou barvu a okolí vypadalo divně, jako by se schylovalo k bouřce. Seděl jsem na kraji bazénu a obdivoval jsem plynulé pohyby jejího svalstva na zádech, bocích a stehnech, když dělala obrátky. Pak jsem se spustil do vody a le-targicky jsem se tam plácal s hlavou nad hladinou. Ona měla bílé plavky a bílou koupací čepici.

Když jsem se vyštrachal zpátky nahoru, cítil jsem se osvěžený a zrelaxovaný. Cindy ještě pořád usilovně plavala, ale začalo ji to unavovat, takže se obracela ze strany na stranu, aby chytila dech. Bylo slyšet, jak lapá po dechu. Přiblížila se a udělala obrátku zpátky, aby vylezla.

„O co tady jde?“

„O co?“ Sla k ručníku a utírala si obličej, odhodila čepici, zatřásla černými vlasy, sedla si na hliníkovou přepravku a zavřela oči.

Seděl jsem vedle ní na betonu a vzal jsem ji za opálenou ruku. Reakce byla taková, jako by v ní neměla kosti. „Proč jsi tak usilovně plavala?“

„Trénink, to je všechno.“

„Všechno?“

„Dobře, potřebovala jsem si odreagovat zlost.“

„Proč?“

„Vypadá to všechno příliš snadné, zatraceně lehké, to je všechno. Nic není zadarmo, všechno něco stojí. Celý den tady

335

chodím a chci s tebou do postele. Vím, že to bude. Ale možná, že nebude.“

„Proč ne?“

„Copak jsi neslyšel? Řekla jsem, že to bylo mezi námi příliš jednoduché.“

„A co je na tom špatného? Co je na tom ošklivého?“

„To jsem neřekla.“

„Meyer je člověk který má erudici, patří mezi ty chytré hlavy. Možná, že to, co má Meyer z dmhé ruky, by tomu napomohlo. Řekl to jeden starý Řek a jmenoval se Homér. Povím ti, co řekl… pokud to použiješ.“

„Tak to zkus.“

„Řekl: drahá jé nám vždy hostina, harfa, tanec, změna hávu, teplá koupel, drahé je milování a spánek.“

Neotevřela oči, z obličeje se nedalo nic vyčíst. Řekla: „Drahá je nám vždy… ano.“ Otevřela oči, otočila se ke mně a propletla své prsty s mými. „Možná, že ten starý Řek tím myslel, že ta věc sama o sobě je okay, bez časových lhůt nebo slibů nebo bez čehokoliv jiného. Jenom ta věc sama o sobě.“

„Sama o sobě a společně.“

„Dobře, jistě.“

A tak jsme šli do motelu. Na zed svítilo tlumené růžové světlo zapadajícího slunce. Když jsme se zbavili plavek, byl to studený dotek a objetí, ale rychle jsme se zahřáli. Necítil jsem v ní odmítavý postoj, jenom měnící se rychlé vlny energie, která něco hledá.

Když jsem se vzbudil, byla pryč. Někde vzadu v hlavě mi jel starý projektor s podexponovaným filmem a odrbaným plátnem, projekční žárovka se pořád vypalovala a film zadrhával. Ale když jsem se pozorně díval, tak jsem většinu z toho rozpoznával. Léčila se mi paměť. Byl jsem pod indickým fíkovníkem a pak ten déšť, chůze

k Fifteen Hundred, rozhovor s tím plešounem. Byly to útržky s nejasnými místy, u kterých jsem doufal, že se časem vyjasní.

Byly čtyři ráno, já byl na rozhraní snů a bdění a vracel jsem se do spánku, když mě vzbudilo zavrzání spojovacích dveří. Ucítil jsem její parfém. Mého ramene se dotkla její ruka. Zašeptala mé jméno.

Odhrnul jsem přikrývku. S drkotajícími zuby se zahnízdila vedle mne. Měla na sobě něco poloprůhledného a sahalo jí to po boky.

„Co se děje?“

336

„Zdálo se mi, že jsi m-m-mrtvý, drahý.“

„Nejsem mrtvý.“

„Chtěla jsem jenom k tobě a držet se tě. To je všechno, co chci.“

„Všechno je v pořádku. Je to v pořádku.“

„Za ch-chvíli budu v pořádku.“

Držel jsem ji v těsném objetí a v bezpečí. Dlouhou dobu byla neklidná a pak se postupně její dech zpomaloval a nabíral na hloubce. Snažil jsem se představit si její tvář, ale nepodařilo se mi to. Upadal jsem do spánku a viděl jsem obličej bez rysů, zakulacený, opálený kus tkáně, který byl anonymní jako její záda.

Když jsem se vzbudil, byla ještě pořád se mnou. Myslel jsem si, že jsem na Srdcové sedmě, a určitou dobu mi trvalo, než jsem ji rozeznal. Dvakrát jí škublo nohou, tiše vzlykla, než zase upadla do hlubokého spánku. %

Když ji podruhé chytil neklid, hledal jsem odpověď na svůj pocit, že se k ní nemůžu doopravdy přiblížit. Neznám ji ještě dobře. Padala z jabloní, jezdila ne červeném bicyklu, stavěla si na pískovišti hrady, měla odřená kolena, zbožňovala tátu, zpívala ve sboru, psala básničky a procházela se v dešti? Neřekla mi toho dost. Chtěl jsem znát všechny zážitky, které ji nakonec přivedly na toto místo a do tohoto času, do této chvilky, kdy její černé vlas leží přitisknuté na okraji mé brady. Vdova, která se neponořila do víru vášní, jež jí tak dlouho odpíral věčně namazaný manžel, a která se cítí vinna. Použila mě, a já chtěl hlubší a upřímnější sblížení. Přemýšlel jsem, jestli chci, aby mě víc milovala, možná kvůli mému sobeckému pocitu.

Najednou jsem ji vnúnal jinak a něco mi napovídalo, že je už vzhůru. Jemně, velmi opatrně se uvolnila, a já předstíral spánek.

Seděla na hraně postele. Natáhla se pro krátkou noční košilku. Pak vstala a oblékla si ji. Štěrbinou očí jsem viděl, jak si dala ruku před ústa a mohutně zívala. Zívla si tak, až se zachvěla. Potichu přešla pokojem a proklouzla spojovacími dveřmi. Zaslechl jsem tiché klapnutí a pak kovový zvuk, což znamenalo, že za sebou zamkla. Gesto pro pokojskou v motelu? Nebo konec jedné epizody?

337

13. KAPITOLA

Frederick Van Harn seděl ve stejném koutku zadní části limuzíny jako předtím soudce. Černý šofér seděl na jiné lavičce, protože stín v pondělí ráno byl jinde. Motor předl tak tiše jako předtím a bylo slyšet spínání a vypínání kompresoru klimatizace. Seděl jsem na stejné vyklápěcí sedačce, tváří k němu. Měl jsem na sobě jachtařské kalhoty, sandály a vybledlou košili z Guatemaly. On měl na sobě béžové oblečení jako byznysmen, bílou košili, tmavomodrou hedvábnou kravatu a tmavohnědé vyleštěné polobotky. Když se na mě zpříma podíval, všiml jsem si, že má precizně zarovnané kotlety. Vlasy na licousech měl sčesa-né dozadu, aby mu zakrývaly uši. Malé úhledné uši, tak jsem si to představoval. Možná, že je má nahoře špičaté. Olivová pleť, delikátní rysy, dlouhé tmayé řasy, hnědé živé oči.

Tehdy, když jsem ho potkal v Omanově domě, byl naštvaný. Potichu si mě prohlížel a nepůsobil nijak nepříjemně. Měl dlouhé a.bledé ruce, prsty si objímal lehce zdvižené koleno.

„Pane McGee, dostal jste se mi hezky pod kůži, když jsme se setkali u Chris v jejím domě.“

„Ztrácel jste tam pěkně nervy.“

Usmál se: „Chtěl byste si to zopakovat?“

Byl to přímý a vyzývavý úsměv. „Snažím se, abych vás setřásl. Strýček Jake si myslí, že byste mi mohl ublížit.“

„Ano?“

Úsměv zmizel. Ted se tvářil docela upřímně. „Opravdu nevím, jak byste mi mohl ublížit. Kdybyste byl nějak politicky orientovaný, mohl byste mi zasadit úder tak, že byste vyrukoval s tím, že jsem sem letadlem dopravoval marihuanu. Ale na to nemáte důkazy a mám dojem, že bych to mohl přesvědčivě vyvrátit. Krom toho si

myslím, že lidé z toho už nedělají takový humbuk jako kdysi. Tady se toho bere moc. Slyšel jsem, že kdysi tady byli lidoví hrdinové ti, co pašovali na pevninu rum. Začíná to být stejné s trávou. Nevím, zda byste mi mohl uškodit."

„Co když má někdo notářsky ověřená prohlášení od Betty Jollerové a Susan Dobrovský? Myslíte, že vaše sexuální posedlost by nemohla natropit škodu, kdyby to prasklo?"

Změnil barvu, ale rychle se z toho vzpamatoval. „Lidé se asi s vámi lehce dávají do řeči, McGee. Nemyslím, že na potěšení z tvrdšího sexu je něco úchylného. Odpor mě stimuluje. Možná, že ony to pozpátku vidí jinak, než to bylo. Ale vždycky u toho holky kvičely rozkoší."

338

„Joanna byla toho názoru, že jste otravný."

„Nechte prosím toho dotírání. Pokusme se aspoň trochu přijít na stejnou notu. Pokusme se porozumět jeden druhému."

„Čemu chcete, abych porozuměl?"

Pokrčil rameny. „Byl jsem takový blázen. Létal jsem na většinu ostrovů. Jsem dobrý pilot. Mám dobré letadlo a udržuji ho v perfektním stavu. Jako právní zástupe Superior Building Supplies jsem věděl, že Harry byl s firmou v mizerném stavu a věci šly z kopce. Mám dojem, že s tím přišel Jack, jakoby žertem. Já jsem zase byl poněkud pozadu se splátkami za ranč a snažil jsem se rozšířit půjčku. On mi řek, že bychom měli vypracovat způsob, jak sem dopravovat trávu s tím, že by mohl najít dobrou základnu. Setkali jsme se znovu a plánovali jsme, jak to provést, ale pořád jsme to ještě nebrali vážně. Nakonec jsem zařídil zdroj na Jamajce a pak jsme… se do toho dali. Napoprvé jsme si toho nemohli moc dovolit. Ale všechno klaplo."

„Řekněte mi o tom něco."

Zase pokrčil rameny. „Setkávali jsme se na severní straně Grand Bahama. Pobřeží bylo vždy čisté, protože je tam moře obtížné pro plavbu. Kroužil jsem s letadlem a shazoval jsem zboží. Dávali jsme velké vaky do plastikových pytlů z Omanových zásob, nahoře se to zavazovalo, takže to plavalo a mořská voda se nedostala na trávu. Oni to sbírali lodním hákem. Velice jednoduché."

„A co poslední výlet?“

„Co k tomu?“

„Kdo u toho byl?“

„Jenom my čtyři. Carr.; letěla se mnou. Jack a Cal byli na lodi. Měl jsem čelní vítr a trochu jsem se na setkání opozdil. Kolem čtvrt na pět začala Carrie shazovat pytle. Byla to silná osoba. Posbírali jich devět. Myslím, že jich bylo devět. Tak jsem se spustil k nim dolů a pak jsem přeťal pobřeží dál na severu a přistál na ranči. Ona to přeložila do auta a pozdě v noci jela do přístavu, pak se to přeložilo na náklaďák. Jela na základnu, dostala zaplaceno, vzala peníze a dala je do sejfu firmy.“

„Co se stalo s Jackem Omahou?“

„Mám na to svou teorii.“

„Která je?“

„Mám dojem, že se na nás zaměřili nějací profesionálové. Byli jsme lehká kořist. Myslím, že se dostali na Jacka a vyděsili ho. Myslím si, že se domluvil s Carrii, vyprázdnili sejf a rozdělili se.

339

Spousta z těch peněz měla jít na mě. Hodně by mi to bylo pomohlo. Když jsme s tím začínali, tak jsem … si musel půjčit.“

„Od strýčka Jake Schermera?“

Ironicky se zasmál. „A spolu s penězi jsem dostal spoustu rad. Vůbec se mu celá ta věc nelíbila. Nemohl jsem ho přimět k tomu, aby pochopil, že to není tak důležité, jak si myslel. Byla to eskapáda. Dobrá zábava, každý ve skupině dobře pracoval. Malé riziko a dobré peníze. Plánovali jsme, že uděláme ještě dva nebo více výletů a pak si rozdělíme peníze a jednoho dne to skončí. Chtěl jsem z toho vyjít z dvěma sty tisíci dolary. To samé si myslel Jack Omaha. Potřeboval dvě stě tisíc dolarů, aby zachránil podnik.“

„Harry Hascomb v tom nejel?“

„Harry kecá, aby se udělal důležitý. Kecá v barech i v ložnicích. Harry je pošuk. Ted vám tu vykládám takové věci, McGee, ale nic z toho nemůžete prokázat. Není tu jakýkoliv podklad pro to, aby šlo vznést obvinění.“

„A soudce a jeho grupa chtějí mít jistotu, že budete mít čistý záznam, protože jim zajistíte bohatství a štěstí.“

Po tváři mu přelétl zákmit hněvu a potom začal mluvit pomalu a uváženě. „Nevím, nakolik jsem pro ně dobrý. Opravdu nevím. Načasované je to správně a možná mě zvolí. Celou kampaň dobře finančně podpoří. Ale jinak je to uhozené. Vybudoval jsem si tady dobrý základ a plánuji, že to oznámím hned po sňatku. Miluji tuto část Floridy. Vůbec si nejsem jist, jestli budu podporovat stavbu přístavu s hlubokým dnem a těžbu fosfátů ve velkém nebo jejich další zpracování. Znečišťuje to okolí. Jinak přiláká přístav i jiný průmysl, možná i rafinérii. Ale to všechno je průmysl, který zaměstná málo lidí. Nezabrání to tomu, aby mladí lidé opouštěli oblast Bayside. A také to bude znečišťovat ovzduší a vodu. Když porovnám rizika a zisk, tak si to mohu spočítat. Mám pocit, že bych měl pracovat v zájmu lidí, kteří mě zvolí, a ne pro pár lidí, kteří mě do té funkce prosazují.“

Byl opravdu přesvědčivý. Vyzařoval takovou upřímnost, že měl už teď můj hlas. Bylo mi jasné, čím to je, že ho soudce nazval charismatikem. Mluvil se mnou, jako bych byl nejzajíma-vějším člověkem, kterého letos potkal.

„Co myslíte, že bych měl udělat?“ zeptal se mne.

„Udělejte; co uznáte za vhodné.“

„Vypadá to jednoduše, rozlišit dobré a nedobré. Co je bílé a co černé. Co patří nahoru a co dolů. Dělí to nerealisticky smysl života, protože život je často šedivý a naopak. Podle plánu,

340

pokud se dostanu do Tallahassee, tak bych měl být schopen pohnout s většinou věcí během pěti až šesti let. Pokud bude v té době ve světě hlad, bude to věc, která zabere.“ Povzdechl si a pokrčil rameny.

„Pravda, je to můj problém a budu se muset rozhodnout. Vím, že se ucházím o úřad, a stačí mi postupovat po krocích. McGee, chci vám poděkovat za to, že jste mě poslouchal. Nikoho jsem nezabil a nevím, kam se ty peníze vůbec poděly. Dostal jsem se do hloupé situace, protože jsem si nezvážil důsledky, a jsem rád, že je to pryč. Teď budu závislý na vašem smyslu pro fair play.“

Zjistil jsem, že mu potřepávám rukou. Poté, co odjel, jsem si otřel ruku o kalhoty. Cítil jsem se vyčerpaný. Zaměřil svou

přesvědčivost tak, jako by někdo na mě namířil bodový světlomet. Byla to nedefinovatelná věc. Jeho přítomnost zapříčinila to, že jsem si přerovnával jeho obraz. Chlapík, kterého jsem potkal v Omahově domě a po seanci v Omanově posteli si utahoval kravatu. Ta jeho tehdejší zlost mi připadala dětinská a vystavená na obdiv. Ted se mi nedařilo nasadit oba dojmy na sebe tak, aby se překrývaly. Přemýšlel jsem, jestli se mi ten předešlý obraz nezměnil tím velkým výbuchem a ránou do hlavy poté, co mě to vyhodilo do vzduchu.

Ten chlap byl lehce k přečtení, docela vyhovoval a vypadal jednoduchý. Vyvolával ve mně pocit, že je to hezké, že byl ke mně tak důvěrný. Bylo toho tolik, na co jsem se chtěl zeptat, ale ta šance mi odjela v chladu lesklé limuzíny toho horkého rána.

Jistě, jestli to tak podá veřejně, bez problému ho zvolí.

Kdepak jsi byl, Van Harne, když v nemocnici umíral Cal Birdsong, s tenkým drátkem v srdci? Byl jsi vedle postele, pln charismatu a klidu? Chlapi, co mýtí prostor pro další pastvinu, nevyhazují oni náhodou pařezy do vzdechu dynamitem? Kdoví, jestli ty tvoje bledé ruce nepostrčily Carrii před ten přijíždějící Dodge? Co jsi udělal Susan, že vypadala tak špatně, tak ponížená a smutná?

Snažil jsem se z toho vyvodit spojitost, spojitost mezi jednotlivými zločiny. Ale ta jeho přesvědčivá přítomnost mi všechno rozházela a byly z toho nesouvisející případy.

Harry Max Scorf se za mnou ozval: „Tak co, hezky jste si pokecal?“

Obvykle dokážu vycítit, když je někdo blízko za mnou, a něco mě varuje. Tentokrát ne. Málem jsem vyskočil do vzduchu. „Jéžišmarjá!“

„To jsem jenom já, Harry Max Scorf.“

341

„Jo, z města a distriktu Bayside, vím, vím.“

„Nemáte opravdu v pořádku nervy, synu.“

„Jistě, dal jsem hezky řeč. Co je nového?“

„Sedněme si,“ řekl. Sli jsme k lavičce ve stínu.

Sedl jsem si vedle něj, opřel jsem se a přihmouřenýma očima jsem pozoroval bílý odlesk lodí v přístavu. Bylo vidět opálenou ženu ve světle fialových bikinách, rozloženou na přední palubě Chris, s

hlavou poblíž velkého trupu Danfordky. O kus dál zářící obraz silné Bertram Jacka Omahy. Nezačíná ta loď vypadat poněkud omšele? Nepoužívaná loď rychle získá takový opuštěný vzhled. Nemilovaný, neveselý. Chróm šedne. Bronz zezelená a hliník je flekatý a začíná se loupat. Linie začnou být nezřetelné a chrániče jsou ušpiněné. Napravo bylo vidět do kanceláře, kde Cindy Birdsongová dělala něco s účetní knihou, s loktem opřeným o pult a prsty ve vlasech. Malinko vyplazovala jazyk z koutku úst. Za Bertram a bikinami bylo vidět Meyera, jak s Ja-sonem pracují na horní palubě Sedmy a lesknou se potem. Pokládali a lepili vinylové plotny. Za mnou hučel pondělní provoz silnic a dálnic. Florida už v červnu nezpomaluje tempo. Je to škoda.

Harry Max Scorf se vytasil s velkým modrým kapesníkem a odstraňoval ze špiček svých naleštěným bot náznak prachu. Pak si sundal svůj klobouk model Truman, utřel si koženou pásku a položil ho mezi nás na zvětralé plaňky lavičky. Vypadal, jako by si spolu s kloboukem odložil svou autoritu a moc. Teď vynikala zvláštním způsobem jeho hlava.

„Nové je," řekl, „že naše speciální jednotky udeřily na Fifteen Hundred Seaway Bouleward a šťáru provedly hned s prvním ranním světlem. A podívaná to byla. Devět aut a pětadvacet mužů. Federálové a státní lidi. Bylo to domluveno předem, protože to pozorovali. Mě si oťukli už dávno předtím a věděli, že umím držet jazyk za zuby. Byl jsem tam se čtyřmi, co vrazili do apartmá Waltera J. Demose. Zrovna tam měl v posteli-rozděla-nou jednu malou učitelku. Našli tam kolem třiceti liber canabisu. Viselo to na háku tak tři stopy v komínu od krbu – můžu vám říct, že to byla mizerná sračka, příteli. Bylo to slabé, spousta spodních listů byla špatně ošetřená a padal z toho prach, jako by to byly listy senný. No a ti dva se oblékli, stáli v obýváku a oba tam brečeli. Ta malá učitelka brečela, protože se styděla a měla strach z toho, že přijde o práci, o kterou stejně přijde, a ten ple-šatej Demos brečel, protože měl sám na sebe vztek a nevěděl si sám se sebou rady. Ostatní hoši projeli ostatní apartmá. Byl tam

342

bláznivý zmatek a lidi se snažili dostat zpátky do svých postelí. Myslím, že jsme to odhadli dobře. Patnáct zatčených za držení drog, když pominu Demose a tu učitelku. Jasně, že Demos s tím množstvím bude případ, a tak bude větší pálka. Chcete to dát za mě dohromady?“

„Už jste to udělal.“

„Vím, vím. Ale dráždíte mě. Máte čuch jako polda.“

„Nedokážu si vzpomenout ani na jedno slovo z toho, co jsem s ním mluvil.“

„Co si tak myslíte, že jste si s ním povídal?“

„Ále, něco, aby mi otevřel duši. Najel jsem na něj jako někdo, kdo s ním v kanceláři mluví o nějaké operaci. Takový amatér jako Demos koupí všechno, co se na něj ušije. Pak jsem mu myslím řekl, že si má držet peníze a čekat na dodávku drog a aby neztrácel trpělivost.“

„Myslíte si, že tohle jste mu říkal?“

„Zanechal jsem ho v pozici, kterou nemohl držet. Je to velký veselý strejda Walter, hlava rodiny. Předpokládá se u něj, že se o všechno postará a poskytne vše, co se žádá, aby byl život jeho nájemníků příjemný. Takže, když se někdo objevil s nějakým zbožím, strejda Wally to koupil a oni ho asi práskli. Řekl bych, že ho vyřadili z kšeftu profesionálové. Jednoduše, tiše a bez kraválu. Nakupoval toho dost, aby mohl zásobovat Fifteen Hundred a udržovat místní životní styl. Profesionálové by si s ním nedávali tu práci, aby ho zlikvidovali. Na to použijí ruku zákona, aby smetli z trhu amatéry.“

„Odstranili tak to děvče, tu Carolyn Milliganovovu?“

Dlouho jsem nemusel přemýšlet. „Nelíbí se vám to o nic víc než mně, kapitáne. Nedává to žádný smysl a neuvěřil bych tomu.“

Povzdechl si a řekl: „Já taky ne. Snažil jsem si představit, že vymýtili celou tu skupinu: Omahu, Birdsonga, Milliganovou. Pak šli po distribuci. Potíž je v tom, že by si nedělali takové potíže kvůli jednomu zásobovacímu kanálu pro Baysidský distrikt. Jsou tu další tři nebo čtyři skupiny a není toho zase tak moc. Všechno běží v obchodních mezích. Nikdo nikoho nezabije do té doby, pokud není absolutně jiné východisko. Celá ta věc do toho nezapadá, protože

neznám věci, které bych tady měl vědět. Tak to chodí vždycky. Když člověk ví dost, tak je pak najednou všechno jasné.“

„Co Carrie? Díval jste se na to?“

„Dal jsem to na starosti doktoru Stanyardovi. Probrali jsme

343

výsledek pitvy. Její levá ruka byla zle podřená z vnější strany a na horní části paže, byly tam stopy po barvě, které vnikly do pokožky. Nevidíte, co to znamená?“

„Ne.“

„Použijte tu vaši velkou hlavu, McGee.“

Trvalo mi to tak dvacet sekund, než mi to došlo. „Okay, pokud měla hlavu dost jasnou na to, aby odbočila a zastavila n kraji cesty, pak byla dost ostražitá na to, aby instinktivně zvedla paži, aby se chránila před nákladákem. Udělala by krok dopředu, mávla by rukou, ať auto uhne, a ustoupila by zpátky. Když došlo k nárazu, měla paži dole, takže je tu předpoklad, že byla v bezvědomí.“

„Nebo chtěla spáchat sebevraždu a čekala na vhodné vozidlo. Nechala kabelku v autě, zavřela oči a vykročila. Bum.“

„Co si o tom myslíte?“

„Myslím, že dokud se o tom nedozvím víc, nikdy nebudu vědět, jak to bylo. Proč jste měl včera rozhovor se soudcem a dneska ráno ten pokec s Freddym?“

„Mluvili jsme spolu o volbách a jeho šancích.“

„Jeho otec nebyl příjemný člověk. Slaboch a podrazák. Zábavná věc. Říká se, že si Freddy ani neškrtne po tom, co se stalo s jeho tátou. Ale spíš mu to prospělo, než uškodilo. Lidem se líbí, že se tak rychle vypracoval.“

„Snad příliš rychle, kapitáne?“

„Když jsem přišel do Bayside ze stejného distriktu, tak se změnila pravidla přo odchod do důchodu. Měl jsem do konce služby třináct měsíců. Pokud bych dostal padáka dřív, než by mi došlo těch třináct měsíců, jezdil bych na kole a živil se konzervami pro psy. Když to dosloužím, budu na tom líp, než za starých předpisů. Jestli budou soudce Schermer a jeho kámoši jednou pozdě večer mastit poker a někdo u stolu řekne – ten jeho ksicht už nás unavuje, jsem na druhý den na dlažbě.“

„Postrašili vás?“

Otočil se a podíval se na mne. Ty jeho staré oči už viděly všechno dvakrát. Viděly do mnoha lidí. Koutky úst mu škubl náznak úsměvu.

„Vyděsili mě tak, že mi zarazili sraní,“ zamumlal.

„Tak to vám radši ani nepovím, že Freddy dopravoval letadlem z Jamajky trávu a házel to dolů na Omahovu loď někde za ostrovem Grand Bahama.“

„Ne, to byte mi říkat neměl, protože by se to moc nehodilo na to, co jsem si dal ohledně Freddyho dohromady. Obléká se podle

344

poslední módy, vozí se v posledních modelech aut. Má ranč, letadlo a čtyřicet párů bot. Ale pak zase musíte pamatovat na to, že slečna Janie má deset tisíc akrů pozemků a z toho musí být výtěžek šedesát dolarů na akr ročně čistého. Takže si to může dovolit, vydržovat si Fredyho Van Harna jako hračku pro zábavu, ale kdybych já byl strejdou Jakém, tak bych nedoufaPv to, že si moje neteř vezme takového chlapa, který je poněkud vyšinutý z normálu. Něco prasklo před dvěma roky. Protahovalo se to a protahovalo, takže když to bylo konečně zralé pro soud, tak ta holka o pár coulů povyrostla. Povídá se, že neměl potuchy o tom, že jí bylo jenom čtrnáct. Ale ona se vytáhla, zestárla a nabrala rozum, takže za peníze se to vyřešilo. Nachystali ho na politickou dráhu, nejprve pro státní senát, pak možná, aby se stal guvernérem. Opravdu se čerta starého starají o to, jaký chlap to je. Jde jim o to, aby se objevil v místní televizi s nějakou veřejnou záležitostí. Nikdy v životě jste neviděli tolik dopisů, co jich tam dochází. Prosí ho, aby to vzal. O to se teď starají. Ve skutečnosti jim ty jeho průšvihy pomáhají držet ho na uzdě. Chtějí ho oženit se slečnou Janií. Bude to dobrá partie, povije mu pár zdravých dětí a máme to. Umí využívat svůj šarm. Umí to tak šarmantně, že z někoho vytluče pětitisícový honorář z věci, kde jde o pět set dolarů, a ten osel se ještě k němu vrátí a chce další rady. Copak vám řekl?“

„Řekl mi, že nikoho nezabil.“

„Já bych taky řekl, že asi nikoho nezabil. Ale jisté je, že vjel do kalhotek každé, na kterou se dostal. Máte svůj seznam?“

„Carrie Milliganová, Joanna Freelerová, Betty Jollerová, Chris Omahová. Zkusil to i s Birdsongovou, ale pokousala ho.“

„To udělala dobře.“

„A taky Susan Dobrovský.“

To ho šokovalo a upřeně na mě hleděl. „Tu holku taky? Ten čubčí syn!“

„Vzal ji ven na ranč. Dnes ráno měla jet domů. Byl tam za ní Jason.“

„Od té doby, co mu bylo čtrnáct, zvedal každou sukni, na kterou narazil. Jsou o tom celé příběhy. Jede po každé, jako by to mělo být naposledy. Ty ženské říkají, že v něm něco je. Takové, co byste to do nich nikdy neřekl. Oči vyvrácené, lehnou si a podpatky mají kvůli němu v lufte. Na to není zákon, co by to postihoval. A vypadá to, že se toho nikdy nenabaží. Dělá to v místech, kde by vás to nikdy nenapadlo.“

345

Musel jsem si přiznat, že opravdu v místech, kde bych to nečekal, a v době, kdy by mě to nikdy, nikdy nenapadlo. „Volte Van Harna,“ řekl jsem.

„Udělají to. Senátor Van Harn. Potřebují u vesla svého muže. Hluboký přístav pro fosfáty z jižní části distriktu. Rafinérii. Všechny ty dobroty, co k tomu patří, a prospěch z toho bude mít hrstka lidí.“

„Soudce mi nabízel pětadvacet táců za to, že zvednu kotvy a zapomenu na Freddy ho.“

Harry Max Scorf vypadal mírně překvapeně. „Co jste jim vlastně všechno řekl?“

„Ne o moc víc, než jsem řekl vám. Že je to pošuk. Znásilňuje a zabíjí, utrácí příliš moc a z nebe padá tráva.“

Vstal, pečlivě si na hlavu posadil klobouk a posunul si ho do správného úhlu. Věnoval mi úsměv hodný žraloka. „Koho jiného by sakra měli chtít? Nějakého nekňubu? Podívejte se kolem sebe, synu.“

Když jsem vešel do kanceláře, podívala se na mě Cindy chladně, se zdvořilým úředním výrazem. Pak následoval velkolepý, vřelý úsměv. Řekla mi: „Hello.“ Bylo to jenom jedno slovo, ale vydalo za patnáct.

„Nazdar, pasují knihy?“

„Ted už ano. Předtím jsem zapsala namísto sto šedesáti dolarů sto šestnáct. Viděla jsem tě venku. Kapitán Scorf, ten sem chodí odjakživa, vždycky vypadá stejně. Nebyl na tebe sprostý?“

„Ne. Říká, že mám policajtský čuch.“

„Je to dobré?“

„Na Sedmě skončili s hlučnými pracemi. Myslím, že udělám líp, když zaplatím účet za motel a přestěhuju si kartáček na zuby zpátky na loď.“

Než se vzpamatovala, přelétl jí po tváři výraz nevole a nesouhlasu.“Cokoliv si přeješ, drahý.“

„Pokud budeš ochotna si přinést malý hasičák, řeknu Meyerovi, aby ukuchtil na večer jeho pověstné chilli.“

„To by bylo hezké,“ řekla jakoby z donucení.

„Něco není v pořádku?“

„Vůbec ne. Děkuju ti.“

„Jsi si tím jista?“

„Určitě. Jsem si tím jista!“

Přes tuto hranici to dál nepůjde. Všechny cesty jsou zabariká –

346

dované a mosty vyletěly do povětří. Je zaminováno a artilerie má zaměřený každý sektor.

Tak jsem si vzal svůj kartáček na zuby a ostatní včci z mého dočasného obydlí. Šel jsem dopředu a zaplatil obtloustlé dámě moje nahromaděné účty. Zeptala se mě, jestli se cítím líp, a já řekl, že se cítím prima. Ona řekla: „Je to tak hezké, že paní Birdsongová má poblíž přítele, kdyby něco potřebovala. Znáte ji dlouho?“

„Velice dlouho.“

„On pil, však víte.“

„Ano. Cal pil.“

„Určitým způsobem je to úleva.“

„Je na to hodně pohledů, řekl bych.“

„Och ano, to je pravda.“

Malá přestřelka s nerozhodným výsledkem. Obě strany se daly na ústup.

Když jsem se dostal na loď, zrovna přišli sklenáři. Byli čtyři, v bílých montérkách a všechny kusy měli přiříznuté na míru.

Temperované sklo pro mariůácké účely. Parťák řekl, že to budou mít hotovo přinejmenším před čtvrtou. Jason s Meyerem oslavovali skončení práce s vinylem na horní palubě, ve stínu baldachýnu, před sebou chlazené pivo. Seděli u budíků kontrolního panelu. Přezkoumal jsem provedenou práci a pochválil jsem je.

Jsem skeptik, co se týče tak? zvaných báječných výhod, poskytovaných vědou, a podezíravý vůči imitacím. Když se třeba něco vydává za bělené teakové dřevo, a namísto toho je to nějaký derivát s patřičným vzorkem. Ale je to zatraceně praktické. Pokud máte nějakou neopravitelnou tepnu, dostanete tam místo ní tkaný dakron. Když to máte v břichu, není důvod k námitkám. Inu, plastový svět, plný plastických lidí.

Tak jsem tam stál na své plastikové palubě a mohl jsem mručet kvůli čemukoliv, co se mi zlíbilo. Ale že by to mělo rozumný důvod?

Nechal jsem toho a dal jsem se do zkoušení mého sterea. Zasunul jsem do něj novou nahrávku, Rubyho Braffa a George Barnese. Je to fajn mít něco, co právě vyšlo, a vědět přitom, že to bude jednou velká jazzová klasika. Věděl jsem, že o jeden reproduktor jsem přišel. Ale je možné, že toho bude víc. Jemné mikroobvody nevydrží tlak, způsobený výbuchem. Vyšel z toho takový skřípot, jako by někdo kloktal s plným hrdlem chroustů. Rychle jsem to vypnul.

347

Zpátky do opravny. Komponenty neměli žádné. – Spravte mi to! Jak může člověk potom vystát dalšího oslnivéjho prodejce, který mu řekne, že si má pořídit kvadrofonní zvuk, který přichází ze všech směrů? Nikdy jsem necítil potřebu stát mezi skupinou hudebníků. Oni patří sakra tam a já sem, poslouchám to, co dělají tam. Když tě hudba obklopuje kolem dokola z neznámých směrů, je to podfuk, je to nereálné a je líp na to zapomenout.

Jason se vrátil k práci do kanceláře. Já a Meyer jsme dělali chlebíčky se sardinkami. Byl rád, že jsem opět nadobro na palubě. Seděli jsme v kuchyňce, jedli jsme a přitom jsme si porovnávali poznámky a reporty.

„Jsme s tím absolutně na nule," řekl Meyer.

„Perfektní závěr."

„Jinak jsi si jist, že jsi v pořádku?“

„Nevypadám v pořádku?“

„Máš skleněný pohled. Díváš se na mě… jako přes letecké brýle.“

„Taky mě to napadá, cítím se brejlovitě a skleněně.“

„Jenom teď, nebo…“

„Skoro pořád. Světlo je příliš jasné.“

„Až budou hotová okna…“

„Vchody.“

„Až budou hotová okna, mohli bychom odsud odplout.“

„Domů?“

„A zapomenout na celý ten zmatek, Travisi.“

„To je zavádějící. Očekává se od nás, že budeme chodit okolo a zjišťovat, co kdo udělal a proč.“

„Na to je policie.“

„Správně.“

Podívali jsme se na sebe a oba jsme věděli, že povídáme nesmysly. Zvyku strkat do něčeho nos se nelze lehce zbavit. Jak se do toho nemíchat, zbavit se návyku, když to všechno pořádně začíná.

Řekl jsem mu, že odchod nepřichází v úvahu, protože budeme mít na večeři návštěvu. Řekl jsem mu, ať udělá chilli.

348

14. KAPITOLA

Seděli jsme všichni tři se slzami na tvářích. Kutálely se nám dolů a jeden druhého jsme přidušeným hlasem ujišťovali, že chilli bylo opravdu vynikající. Cindy a Meyer uklízeli nádobí. Řekli mi, že jsem pořád ještě v poloinvalidním stavu.

Když skončili, byla venku tmavá noc, široká, jako celá země, s hvězdami vysoko nahoře a horká v nočním červnovém větru.

Zhasli jsme světla a vydali jsme se nahoru pod zakrytou část paluby mimo dosah světel z kotvišť. Nad Bayside se nebe barvilo do růžová a oranžova. Všechny venkovní reklamy svítily do mlhavého oparu, pocházejícího z uhlovodíkových zplodin náklaďáků a jiných vozidel. Uspořádali jsme křesla na opraveném povrchu tak, abychom viděli na hvězdy nad Atlantikem. Byli jsme uprostřed dešťové sezóny. Noc, desátého června. Černé kupole mraků se hromadily a

visely nízko nad jihovýchodem. Ozýval se štěkot neviditelné artilerie blesků.

Cindy na levé straně, Meyer po pravé, nad námi zaviní vzduch, aby po chvíli opět nastal klid. Její ruka se připlížila pokradmu na mé stehno, setkala se se souhlasem a objala ji moje ruka. Meyer si ničeho nevšiml. Byli jsme jako děti v kostele. Palcem jsem jí přejížděl po teplých bříšcích prstů. Rád bych věděl, jestli jí někdo řekl, nebo zda nemá dojem, že její manžel nezemřel přirozenou smrtí. Dřív nebo později jí to řeknou bez ohledu na to, jak je zákon pesimistický ohledně toho, zda někdo chytí viníka. Harry Max Scorf zcela prostě naznačil, že ona figuruje v jeho seznamu podezřelých. Přestože jsem ji v omezeným mezích znal dobře, neznal jsem ji v mnoha jiných ohledech. Ale nedovědí jsem si ji představit, jak by někoho usmrtila takovým způsobem, že by spícímu prohnala hrudníkem nějaký drát.

Hany Max Scorf s jeho metodou plnou kliček už určitě identifikoval jakoukoliv osobu, která se dostala do Bridsongovy blízkosti na dost dlouhou dobu, aby mu to mohla udělat.

„Vždycky to vypadá jako mrhání, když prší tam venku," řekla Cindy. „Nějak to někdo špatně řídí, když prší do moře."

„Jde to na nás," řekl Meyer „Ale průměrně trvá bouřka padesát pět minut."

Posadila se a podívala se přes mě na Meyera. „To si snad děláte srandu."

„Věř mu," řekl jsem.

„Pokud jsou správné podmínky, tak se bouřkové centrum

349

vytvoří v oblasti, kde to předešlé vybíjí svou energii. Proto máme ten dojem,-že je to jedna bouřka, která trvá hodiny."

Usadila se zpátky a bylo slyšet něco jako překvapení. „Do konce života," řekla, „když uvidím bouřku, tak si budu říkat, že trvá jenom pětapadesát minut."

Její ruka, teplá a suchá, pořád spočívala v mojí. Přemýšlel jsem o detektorech lži a biostimulátorech. Jeden typ bio-feedbacku potřebuje připevnění páru elektrod na dlaň. Když je člověk napjatý a nervózní, dlaň je vlhká a studená. Vodivost pokožky se zvýší.

Detektor lži má ukazatel a píská jako hmyz. Když se přimějete ke klidu, dlaň je sušší a ručička pomalu klesá po stupnici dolů. Po čase se naučíš ovládat emoce bez stroje a dostat se do klidové fáze, do alfa-stavu, když člověk chce.

Brzy jí řeknou, že její manžel byl zavražděn. Výslech před vysokou porotou určitě nebude odložen. Přejížděl jsem jí palcem po dlani a snažil jsem si představit, jak bych to vysvětlil. Sám jsem pociťoval vůči sobě nevoli. Nejapná hra, kterou hraju s touto ženou.

Najednou, aniž by něco řekla, jsem cítil, že má dlaň studenou a vlhkou. Stáhla svou ruku, vstala, šla k zábradlí a opřela se o něj. Založila si ruce a schoulila ramena.

„Co se děje, Cindy?“

Řekla: „Jako by někdo přešel po mém hrobě.“ Její silueta se odrážela od nejasného vzdáleného světla. „Myslela jsi na něco, co tě naštvalo?“

„Myslím, že už půjdu domů,“ řekla. „Doprovodím tě.“

„Jsem v pořádku.“

„I tak, nevadí.“

Když jsme šli k motelu, snažil jsem se zavést hovor, ale odpovídala jenom jedním slovem. Odemkla dveře, otevřela a otočila se k mně. Vzal jsem ji do náruče. Rty měla chladné a pevné. Žádná odpověď těla nebo rtů, a pak to přišlo najednou. Velký hlad po něčem. v ^

Vešla a dveře zaklaply. „Žádné světlo,“ řekla. „Nedovol mi, abych na něco myslela. Nedej mi čas, abych na něco myslela, prosím.“

Postel byla u velkých oken a záclony byly roztažené. Bouřka se přibližovala spolu se svítícími blesky. Každý z nich zachytil nehybný černobílý obrázek. Černé oči, rty a vlasy, bradavky a klín. Bílý, neskutečně bílý zbytek těla. Blesky zastavovaly pohyby. Blesky ji zachycovaly v pohybu, otevřená ústa s rychlým

350

dechem. Jeden blesk zastavil v pohybu její nohu. Zastavil ji rozprostřenou, jak mě objímala, zastavil eliptické pohyby beder, perokresbu s jasnými konturami. Držel jsem ji dlouho ve vězení vlastního napětí, přestože několikrát unikla do částečné úlevy. Každý

úder blesku se zdál silnější, každý úder přinášel blíž a ostřeji zvuk hromobití. Nakonec to zasršelo, pokoj se naplnil zvláštním modrým světlem a při následujícím rachotu hromu vydechla a začala se zmítat. Hluk deště byl pro nás jako signál.

Leželi jsem mokří a naprosto uvolnění v upoceném objetí. Těžce jsme oddychovali. Kolem nás proudil bouřkový vzduch a ochlazoval naše těla. Intenzita deště slábla, ale pořád to byl ještě silný tropický déšť.

„Ruthie brala ty pilulky“ řekla Cindy.

„Co?“

„Ty jsi ji neznal. Bylo to dávno. Bud – to byl její manžel – vyletěl ze zatáčky a narazil do velkého stromu. Dávali jí pilulky, aby jí to ulehčili. Bože, brala toho tolik, že se s ní sotva dalo mluvit. Ha? Říkala. Ha? Co? A spát? Spala dvacet hodin denně. Toby – toho jsi taky neznal – jeho žena letěla navštívit nemocnou matku a letadlo spadlo z nebe. Toby začal chlastat. Za rok ho museli sebrat na odvykací kůru. Lidi používají takové věci, že? Já používám sex. Chci, aby toho bylo víc a víc a pokaždé s tebou. Bylo to tentokrát tak silné, jako ještě nikdy předtím. Když je toho tolik, nemůžu už aspoň myslet na nic jiného. Ale řekla bych, že ani taková nejsem. Ve skutečnosti ne. Řekla jsem ti, že Cal mě nikdy takhle nerozjel. Ale neměla jsem pocit… že by mi něco moc chybělo. Myslím, že to bylo okay. Myslím, že jsem teď taková jen s tebou, protože se snažím odvést mysl jinam. Zkouším se z toho dostat pomocí sexu. Tak jsem to ještě nikdy nedokázala. Vždycky se u toho cítím divně. Skoro se stydím. Myslím, že bych měla být dobrá a silná a zdravá a vypadat tak… jako bych to měla ráda.“

„Už se nikdy nebudeš cítit divně.“

„Nebudu, nechci.“

„A chytla tě povídavá.“

„Vím. A ty máš poslouchat, ne? Opravdu se neznáme. Je to divné. Myslím, jakým způsobem chlapi o některých věcech přemýšlejí. Nechci vypadat jako egoistka, ale to, co jsi udělal, nebyl šťastný krok. Objevil ses v době, kdy by kdokoliv jiný, který by byl sympatický a zrovna tam, kde jsi zrovna ty, a dělal by to, co ty, dosáhl totéž.“

„S lichotkami se setkáš kdekoliv.“

351

„Travé, nech si prosím tě ty uštěpačné poznámky. Ten náš vztah je zadnicí dopředu. Začalo to od konce a já chci najít začátek. Chci tě poznat jako člověka, nejenom proto, že tě hrozně potřebuju. Proto, jak mi dokážeš zamotat hlavu.

Je to opravdu silnější než já. Opravdu.“

„Okay, žádné nemístné poznámky nebudou. Žádné ložnicové komedie. Viděl jsem, že jsi slabá, a využil jsem příležitost. Takže se mi to zdá také neskutečné. Ale je to víc než jenom čistě fyzická potřeba.“

„Co jiného to je?“v

„Že tě mám rád. Že chci, aby bylo všechno v pořádku. Aby byl svět pro tebe něco výjimečného. A je tu taky pocit viny.“

„Viny, kvůli čemu?“

„Kvůli tomu, že vím, že Cal byl zavražděn. Řekl mi to Harry Max Scorf. Nevím, jestli věděl, že ti to povím.“ Posadila se a prudce vydechla. „Jak?“ pronesla šeptem. Řekl jsem jí to. Prsty mi silně stiskla paži. „Jason,“ zašeptala. „Jsi si jista?“

„Nemám žádný důkaz. Jednou … jak to bylo velice špatné –Cal byl opilý a zmlátil mě – přišel Jason a řekl, že jsou způsoby, jak ho sprovodit ze světa a nikdo si ničeho nevšimne. Řekla jsem mu, ať je potichu. Věděla jsem, že by to kvůli mě udělal. Udělal by to. Je to divný kluk. Nesnese jakoukoliv krutost. Jako děcko ho týrali a málem kvůli tomu umřel. A trochu byl … do mě zamilovaný, myslím.“

„To bylo jasné po tom, když tě tehdy Cal srazil.“

Pomalu se zase uklidnila, dala si tvář na mou hrud a ztěžka mě objala svou paží. „Myslím, že jsem ho viděla v nemocnici ten den, když Cal zemřel. Šla jsem se ven najíst. Myslím, že jsem viděla Jasona, jak přijíždí k nemocnici druhým koncem parkoviště na kole. Doposud jsem na to moc nemyslela. Když jsem se vrátila, všichni ti lidi pracovali na Calovi. Pravděpodobně to byl kousek pevného drátu. Cal byl v jednom z těch pokojů se zvýšenou bezpečností, byl to pokoj s jedním lůžkem, ale nikdo ho nehlídal. Ale opravdu nevím. Takže nemám za nikým chodit a něco říkat, že ne?“

„Zlobíš se na Jasona?“

„Já nevím. Cal stejně zabíjel sám sebe. Řekli mu, že se mu horší játra a že by vůbec neměl pít. Dokážu pochopit, proč to Jason udělal, pokud to byl on. Travé, pomoz mi.“

„Kapitán Scorf se tě bude dřív nebo později na to vyptávat.

352

Vypadalo by líp, kdybys za ním zašla a zeptala se, jestli tvůj manžel zemřel normální smrtí. Pokud bude mluvit na rovinu, tak se lekni a pak řekni, jaké máš podezření. Bude to na tobě, jestli řekneš Jasonovi, že jdeš za Scorfem, nebo, pokud Jason uteče, kolik mu dáš na to času.“

„Okay, udělám to tak. Ale přála bych si, abys radši nic neřekl, drahý.“

„Co tě tak večer namíchlo, když jsme se dívali na hvězdy a tu bouřku?“

„Namíchlo? Och, vzpomněla jsem si jenom na tu noční můru, co měl Cal, asi tak týden před tím, než umřel. Probral se a řval. Chtěla jsem ho úplně vzbudit. …Podívala jsem se na to tmavé nebe a pak jsem si vzpomněla. Zdál se mu hrozný sen o tom, že něco na něj padá z nebe a že ho to chce zabít. Byl opravdu tak vyděšený, že to myslím na mně zanechalo stopu. Napůl noční můra a napůl delirium, tak to asi bylo. Opustil ho rozum a všechno se mu to v hlavě z toho chlastu zpřevracelo. Chtěl, abych o tom nikomu nic neřekla! Jako by to bylo někoho zajímalo! Pozdě večer mě to napadlo a cítila jsem se hrozně mizerně a stísněně.“

Přestalo pršet. Formoval se další bouřkový mrak a hrnul se nocí na nás. Mluvila s přestávkami, pak mluvení přestalo a rytmus dýchání se změnil. Dech se jí zpomalil, nabral hloubku a já jsem cítil její teplý dech na mém krku. Pozoroval jsem záblesky v okně a na stropě. Bouřka se přibližovala a nakonec ji jedno zaburácení hromu vzbudilo. Polekala se, ale opět se uklidnila. Řekla mi: „Něco se mi zdálo.“

„Příjemné sny?“

„To ne. Stála jsem před soudním stolcem. Byl velice vysoký, tak vysoký, že na soudce nebylo vidět, a to mě děsilo. Věděla jsem, že

mi nebude věřit, dokud neuvidím jeho a on mě. Obžalovali mě kvůli Jasonovi, že jsem udělala něco špatně.“

„Jako co?“

„Nevím. Myslím, že jsem se něčím provinila, v pořádku. Myslím tím, že někoho zajímáš a víš o tom. A člověku se líbí, když ho někdo obdivuje. Takže na to … reaguješ. Víš, co tím myslím? Změní to způsob, jak se na toho člověka díváš. Jednání, chůze a mění se ti hlas, když se směješ. Takže myslím … ty malé věci se hromadí a možná, že proto udělal to, co udělal. Pokud to udělal.“

„Nehledej pořád v něčem vinu.“

353

„Schází mi Cal. Každý jeden den v životě mi chybí. Bylo to mizerné manželství, ale stejně mi tak strašně schází.“

„Když se člověk do něčeho dá, tak to nemusí být buď dobré, nebo špatné. Je to prostě tak. Existuje to. A když to skončí, zůstane prázdnota.“

„Něco se stane a já přemýšlím, jak to mám vysvětlit Calovi. Pak zjistím, že to nemůžu udělat. Och, do čerta.“

Začala plakat, ale bez velkého důrazu. Jemné slzy pro deštivou noc. Když ustávaly, byla tady imitace potřeby a předstíraná touha. Ale její ústa už neměla tu přesvědčivost. Bouřka nás oba utahala. Byl jsem rád, že nenaléhala, protože mužská hrdost by brala odpovídající snahu jako povinnost. Nad námi zuřila druhá bouřka a naše unavená těla ovíval vlhký vzduch. Přikryl jsem nás oba prostěradlem a blesk opět dělal nehybné momentky pokoje a její hlavy vedle na polštáři. Když hřmotící liják zeslábl, už spala. Déšť přestal. Vyklouzl jsem z postele, zatáhl jsem záclony, nasoukal jsem se do oblečení a odešel jsem, aniž by se vzbudila. Přezkoušel jsem dveře, abych měl jistotu, že za mnou zaklapnou.

Bouřka vyřadila proud z provozu. Půlka nebe byla pokryta hvězdami a moje oči si zvykly na tmu. Bez potíží jsem našel pěšinu mezi křovím a pustil jsem se dolů kolem kanceláře ke kotvišti.

Meyer zamkl Srdcovou sedmu a šel spát. Našel jsem po hmatu správný klíč. Ve tmě jídelny jsem si notně narazil o nový kávový stolek levou holeň. Dokulhal jsem se do přídě a potmě jsem si dopřál

horkou sprchu. Velká postel mě pohltila jako ropucha, která si hodí do černého břicha mouchu.

15. KAPITOLA

V tu dobu, kdy jsem si šel udělat snídani, seděl Meyer už u druhé kávy. „To teď jako kandiduješ?“ zeptal se.

„Zapomněl jsi už na to, že vlastním bílou košili a kravatu?“

„Myslím, že jsem na to zapomněl.“

„Chci se jevit jako důvěryhodná a vhodná osoba.“

„Pro koho?“

Nalil jsem si pomerančový džus a vybral jsem si hrst vajec. „Pět vajec?“ zeptal se.

„Toto jsou super extra velká vejce, což znamená, že jsou

354

jenom o něco větší než kosí vejce. Nech té zbytečné kritiky a podívej se mi prosím tě dozadu na hlavu. Sundal jsem si zbytek obvazu.“

Seděl jsem na bobku. Meyer přišel z kuchyňky, postavil se za mne a otočil si moji hlavu ke světlu. „Hmmmm, vypadá to jako stehy na baseballovém míčku. Nicméně malé a čisté. Nevidím nic zarudlého.“

Vrátil se ke své kávě a rozklepával vajíčka do malé pánvičky, nařezal trochu ostrého čedaru a naházel ho k tomu, pak ještě cibuli, párkrát to zamíchal a za pár minut to bylo hotové.

Když jsem si sedl ke snídani, Meyer se zeptal: „Co jsi to říkaj?“

„Řeknu ti něco nového. Hrál jsem hru, ve které mi chyběla karta a triky nezabíraly. Možná, že je to varianta té tvé^ teorie o neviditelné planetě. Popíšu ti tu chybějící kartu. Van Harnovo letadlo si to přifrčí z modrého nebe a pozdě odpoledne Harn uvidí tu Betram u severního pobřeží Grand Bahamy, tak jako dřív. Má na palubě osm nebo devět pytlů, zabalených do plastiku, aby se do toho nedostala voda. Každý má tak sto liber. Van Harn udělá velký okruh ve výšce pár stovek stop. Tak velký kruh, že pokaždé, když proletí, má Carrie dost času na to, aby vzala jeden z pytlů k dvířkám pro pasažéry a na signál ho vyhodila ven. Xak nějak se to dělá, že? Vyhodí devátý. Doufají, že to házejí dost blízko na to, aby se mohly rychle vylovit pomocí manévrování a lodního háku. Cal Birdsong a Jack Omaha

vesele vytahují pytle na palubu. Loď řídí pravděpodobně Birdsong a Omaha dělá nádenickou práci. Van Harn a Carrie se mají taky fajn. Hezká hromádka peněz a přitom už mají vychytány všechny mouchy. Zisk je velký. Udělal sis obraz?“

„Docela se to hodí. Kam míříš?“

„Cindy mi řekla, že týden před tím, než Cal zemřel, se mu zdálo, že na něj něco padá z nebe a že ho to zabije.“

Viděl jsem změnu v Meyerově tváři. Viděl jsem, jak mu začíná svítat, jak pokývl hlavou a našpulil rty. „Jeden shoz byl příliš přesný,“ řekl.

„A Jack Omaha byl lajdák. Nedával pozor. Možná, že se nahnul do lodi pro hák, aby si přitáhl pytel. Musel to být mohutný náraz a řekl bych, že ho to udeřilo vzadu do hlavy a zlomilo mu to vaz. Najednou už tu nebyla dobrá parta a sranda skončila.“

„

Meyer přikývl a monotónně pokračoval: „Takže Birdsong na jeho tělo přivázal drátem závaží a hodil ho po setmění do vody.

355

Van Harn letěl spolu s Carrrií zpět na ranč. Když se měl opět Birdsong objevit, čekala v přístavu s dodávkou. Birdsong to naložil na auto. Ona s tím jela do Fifteen Hundred, tam se to vyložilo a Walter J. Demos jí zaplatil. Pak jela zpátky k Superior Building Supplies a pravděpodobně nechala auto na místě. Peníze dala do sejfu a věděla, že hra tentokrát skončila. Pak přišla za tebou, se svým podílem, ať jí ho schováš. Travisi, jak se ti jeví Van Harnova reakce?“

„Dělá to dojem, že udělal znenadání velkou chybu. Myslím, že už mu na penězích nezáleží. Když si vezme Jane Schermerovou, má jeden peněžní problém navždy z krku. Věděl, že se chytil stupidní šance, možná ze vzdoru proti kariéře, dělat buldozer pro strýčka Jakého a jeho starou gardu. Ví o tom, že kdyby to prasklo, Jak ho to vyřídí. Tady už žerty končí. Byl namočený do věci, která vyústila ve smrt prominenta, a to je zločin. Dobrý starý Jack Omaha z Rotary klubu, patřil také ke Kiwanis a k Junior Chamber. To by Freddymu nezbyla ani právnická licence. Takže najednou má napilno, aby si udělal očko u strýčka Jakého.“

„Věděli to Carrie Milliganová a Cal Birdsong.“

„Přesně, Meyere. Přičinlivá lady a opilec. Ale napadlo mě i tohle: Freddyho setkání s Chris Omanovou. Pravděpodobně není lepší způsob, jak zjistit, kolik jí toho Carrie mohla říci»o pašování nebo jestli jí vůbec něco řekla. Evidentně jí neřekla nic.“

„A co to vloupání do jejího apartmá?“ ozval se Meyer.

„Nějaký důvod tu byl. Najít a odstranit jakékoliv písemné důkazy.“

„Co Joanna a ta bomba?“

„To nebude dávat smysl do té doby, dokud nebudeme vědět víc.“

„Bomba má nějaký účel. Pokusili se o to Irové. Když nebereme v úvahu zabité lidi, byla z toho fraška, světu pro zábavu. Irové zapomněli, proč ty bomby nechávají vybuchovat, pokud to vůbec kdy věděli. Pravděpodobně proto, že v té zatracené zemi není jinak co dělat.“

„V Irsku bys populární nebyl.“

„Nikdy jsem necítil potřebu se tam vrátit. Děkuji ti.“

„Joanna přišla k nám s tím, že nese něco dobrého. Zbytky, které zbyly pro ni ze zamýšlené oslavy v domku. Meyere, oba jsme se pohybovali směrem k ní, když začala s tím otevíráním krabice. Pokud by nebyla tak zbrklá a opatrně rozvazovala uzly,

356

tak bychom byli oba mrtví. Ale ona byla typ trhej-a-škubej. Bože, pořád ještě cítím ten pach exploze, co tu byla.“

„Vím, každý den je to slabší.“

Když jsme skončili s vajíčky, zodpověděl jsem první otázku. „Chystám se navštívit toho brilantního mladého právníka v jeho svatyni. A možná, že navštívím soudce Schermera, možná taky soudcovu neteř.“

„Co si od toho slibuješ?“

„Nic, jen jim trošku zvednu krevní tlak. Snad to s nimi zatřepe.“

„Co chceš, abych dělal já?“

„Zůstaň tam, kde jsi, pro případ, že bych tě potřeboval.“

Když jsem přišel z přístavu, byla Cindy Birdsongová v kanceláři sama. Vstala od stolu, rychle jej obešla, a provinile se podívala z

každého okna. Pak si ke mně po špičkách přišla pro polibek. Letmý polibek, ale velice významný. „Vytratil ses," řekla.

„Jako zloděj v noci," doplnil jsem.

„Spala jsem jako zabitá, pak jsem se vzbudila a nevěděla jsem, kde jsem nebo kdo jsem, miláčku."

„Pokusím se to vést v patrnosti."

Začala být zase strohá a s úředním výrazem ode mne odešla. „Stalo se něco divného, Travisi. V deset se tu v kanceláři měl objevit Jason. Ollie řekl, že ho nikde není vidět. A Ritchie onemocněl."

„Kde ten Jason bydlí?"

„Bydlí s Ohiem támhle na té lodi. Wanderer. Támhle na konci. Patří to nám … je to moje, tak to myslím. Ale potřebuje to nové motory a spoustu jiných věcí."

Bylo vidět, že Wanderer byla kraksna s bílým trupem a poněkud nešťastným odstínem zeleně nahoře. Mělo to na délku ne víc jak čtyřicet stop.

Do kanceláře vrazil Ollie. Kulatý a dohněda opálený. Leskl se potem. Řekl mi dobré ráno a Cindy podal v obálce formulář. „Tu jacksonvillskou Hatteras jsem dal do třicet trojky namísto do šestadvacítky. Je to nováček a neumí s tím moc dobře zacházet. Lépe se mu to bude dostávat ven a zpátky tam v třiatřicítce, okay?" –

„Samozřejmě."

„Zahlásí se tady osobně, až napojí hadice. Oba jsou tlusťoši. Ale ne tak staří. Jenom tlustí."

„Olivere," řekl jsem, „nemyslíš, že Jason odešel nadobro?"

357

Civěl na mě. „Proč by to měl dělat?"

„Nevím. Není tu. Je to jedna z možností, ne?"

„Neřekl bych tak docela, že tu není, pane McGee."

„Nevšiml sis, jestli nezmizely jeho osobní věci?"

„Ani mě nenapadlo podívat se."

„Můžeme se podívat teď hned?"

Podíval se na Cindy, a když přikývla, řekl: „Proč ne?"

Oba jsme současně nastoupili na Wanderer. Chrániče u mola zaskřípaly. Když jsme vešli do podpalubí, řekl Oiver: „Spáváme v hlavní kabině. Jason ve sklápěcím lůžku u dveří a já támhle. Pokud

tu měl někdo z nás nějakou kočku nebo návštěvu, tak ten druhý spal v přídi. Jsou tam nahoře dvě palandy. Vidíte, že aspoň na chvilku tady spal… vy něco víte? Nikde tady není vidět ta jeho kytara.“

Prohledali jsme zásuvku a odkládací prostory. Jeho věci byly pryč. ,

„Jaké má auto?“

„Nemá auto. Má kolo. Schwinn Sports Tourer s desetistupňovým převodem. Mívá ho uvázané řetězem u kůlu za kanceláří pod stříškou. Má takové vaky, co se dají zavěsit na kolo. Cestovní brašny, dalo by se říct. Kytara má dlouhou pentli, takže si ji dává přes rameno na záda. Hrozně rád na tom kole jezdí, má ho vyfintěné. Košíky na šlapadlech a závodní sedlo. Denně najezdí sto mil. Proto má takové fantastické svalstvo na nohách.“

Sedl jsem si na Jasonovu palandu a řekl jsem: „Ani nevím, jaké má příjmení.“

„Breen. Jason Breen,“ řekl. Seděl naproti a díval se mi do tváře.

„Dělá se s ním dobře?“

„Jistě, proč?“ Vypadal zaraženě. „Kolik toho o něm doopravdy víš?“

„O co vám tady jde?“

„Šéfova manželka měla spostu trablů, nemyslíte?“

Vypadal nejisté. „Vím, ale co to má společného s …“

„Jason mohl udělat něco hrozně pitomého a špatného, protože si myslel, že tím pomůže paní Birdsongové. Chtěl bych vědět, jak ho máte přečteného, co všechno dokáže. Budíte dojem, že jste upřímný a že si umíte všímat, Ollie.“

Začervenal se. „No, ne tak upřímný jako Jason. Chápe věci do. hloubky a má hlubší myšlenky.“

„Jaké třeba?“

358

„O svobodném rozhodování, smyslu života, převtělování duší. Takové ty věci.“

„Jaký to je člověk?“

Oliver svraštil čelo. „Je to dvojí osobnost. Je společenský a lidi ho mají rádi. Když je to ve skupině, tak lidi dělají to, co chce, bez toho, že by je musel postrkovat. Když má dobrou náladu, máji každý,

a když ne, tak nikdo. Ale zároveň je to samotář. Nikdy u něj nevíte, co si myslí. Dělá pro lidi dobré věci, aniž by z toho dělal vědu. A ženské na něho nedají dopustit. Vidíte, jak se do toho tak nějak vložil a staral se o tu Carriinu sestru, tu Susan. Vzal ji až k letadlu a všecko. Že by dělal něco špatně –tak já nevím o tom, že by on kdy dělal něco špatného, pokud by byl přesvědčený, že je to správné.“

„Neměl něco s paní Birdsongovou?“

Oliver se zase začervenal, ale tentokrát víc. „O nic víc … než kdokoliv jiný. Myslím to tak, že to byla velice decentní osoba. A vypadá tak … prima. A Cal se k ní tak svinsky choval. Opravdu to byl hnusák. Nikomu tady nebude chybět.“

„Kromě ní, jí chybí.“

„To je celá ona. V pořádku. Ona je taková, že by dokázala odpustit i takovému mizernému bastardovi. Podívejte se, já vím, co se mezi várna děje. Pokud byste jí dělal potíže, tak si pište, že umím dobře mířit.“

„O tom nepochybuju.“

„Věřte tomu.“

„Co si tak mimochodem myslíte, že se děje?“.

„Řekl mi to Jason. U takových věcí se neplete. Spí vždycky pár hodin a pak se potlouká kolem. Vždycky má přehled o tom, co se děje v tom domku, na lodích a v motelu. A taky, cO se šustne v okolí.“

„Jak reagoval, když Vám to vykládal? Jakým způsobem to řekl? Můžete si vzpomenout na jeho slova?“

„Dost přesně. Na druhou noc, když jsem sem přišel, byl na palandě a četl si. Podíval se ke mně a řekl: ‚Pan McGee obdělává Cindy.‘ Bylo to prohlášení o faktické situaci; Bodlo mě to, to víte. Řekl jsem, že jste bastard, když ji začínáte obtahovat tak brzy po tom, co Cal umřel, a on mi řekl, že je to stupidní a sentimentální přístup. Co si o tom myslel, to říct nemůžu.“

„Má teď nějakou holku?“

„Nic určitého v tom momentě, o čem bych věděl. Chodí k Betty Jollerové. Víte, ona je tam teď v tom domku sama. Pokud

359

někoho neseženе, myslím tím pár holek, co tam s ní budou, tak ten nájem neutáhne.“

„Nebyla tam ještě jedna?“

„Dvě. Nat Weissová a Flossie Specková. Potom, co bouchla ta bomba, odjela Nat zpátky do Miami a Floss se rozhodla, že to zkusí v Kalifornii. Stejně jí ta práce tady už lezla krkem. Pracovala u telefonní společnosti.“

„Neměl Jason nějaké drobné s Carrii a Joannou?“

„Možná. Jistě. Ale v žádném případě to nebylo nic velkého. Byla to jenom věc vhodné doby a místa, pak ano.“

„Myslíte, že by se mu Carrie s něčím svěřovala?“

„Ohledně čeho?“

„Třeba ohledně něčeho, co ji štvalo.“

„Nevidím důvod proč ne. Lidi si povídají s Jasonem o těch nejnemožnějších věcech. Nechává si to pro sebe. Víte, jemu se dá důvěřovat. Je to sranda, vzpomněl jsem si, že on lidem o sobě nic neříká. Myslím, že měl tvrdý život. Potloukal se po děcá-kách. Odebrali ho rodičům, protože ho mlátili tak, že ho málem zabili. Nebyly mu ani dva roky. To je jediná věc, kterou mi kdy řekl. Měl kolem šesti zlomených kostí. Možná víc. Zapomněl jsem kolik.“

„Nevzbudily vás v noci ty bouřky?“

„Jasně. Jo!“

„Byl Jason na své palandě?“

„Počkejte, nechte mě přemýšlet. Ne, nebyl. Bylo to vidět, když se blýskalo. Myslím, že to nebylo nic zvláštního. Pořád se někde potuluje nebo někoho navštěvuje. Je velice neklidný.“

„Ale je tu už dva roky, od té doby, co to tady otevřeli.“

„Tak to nemyslím. Kolikrát jsme si říkali, že se někam přesuneme, ale nikdy k tomu nedošlo. Člověka to tu nějak váže. Lodě, voda a práce většinou venku.“

„Ale teď si sbalil věci a odstěhoval se.“

„Nemůžu tomu věřit, že by jenom tak beze slova odešel. Ale možná, že by to udělal. Možná. Bude výplata. Možná, že si to nechá poslat. Nevím, proč odešel ,a nevzal si výplatu. Možná, že není pryč a odstěhoval se do domku.“

„Chceš mi to tam zjistit?“

„Jistě.“

Když jsem šel pomalu zpátky ke kanceláři, přemýšlel jsem o tom, co mohlo přimět Jasona Breena k tomu, aby měl za to, že je načase, aby si sbalil věci a odešel. Pokud stál někde u dokořán otevřených oken, které jsou kousek od postelí uvnitř, mohl

360

zaslechnout rozhovor o tom, jak byl Cal zavražděn. Malá odměna pro neklidného voyeura přístavu. Pak vezme kolo a vyjede. Kdoví, jestli si na kytaru vzal plastikový potah proti dešti…

Stručně jsem to řekl Cindy a čekali jsme na Olivera. Vrátil se a lapal po dechu. „Tam není,“ řekl. „Bety taky nešla do práce. Řekla, že … Jasona neviděla.“

Poté, co Oliver odešel, Cindy řekla: „Snad si nemyslíš, že Jason mohl … poslouchat?“

„Mohl by. Věděl, že se „chystáš dát řeč se Scorfem.“

„Ale vezme někdo do zaječích … na kole?“

„Člověk prchá s tím, to je po ruce, pokud mu záleží na tom, aby uprchl.“

„To je nepříjemná myšlenka, když pomyslím, že by mohl … někdo poslouchat.“

„Ollie říkal, že se Jason často potloukal venku.“

„Ale vypadal tak mile!“

„Líbí se nám lidi, kterým se líbíme my.“

„To si člověk může domyslet. Není to k ničemu. Chceš volat? Jistě. Tady je seznam.“

Zavolal jsem do komnat Fredericka Van Harna. Právní zástupce v Kaufmannově budově. Jemný dívčí hlas mi opakoval čísla, které jsem právě zavolal.

„Mohl bych mluvit s panem Van Harnem, prosím?“

„Kdo volá?“

„Jistý pan McGee, moje milá.“

„Je to obchodně, nebo osobně?“

„Řekněme, že obchodně.“

„Dnes v kanceláři nebude.“

„Je mimo město?“

‚Ne pane. Dnes tu nebude.“

„Kde bych ho mohl sehnat?“

„Můžete sem zavolat zítra, pane McGee.“

„Co když bych řekl, že je to osobně, namísto obchodně?“

„Už jste se rozhodl, pane.“

„Je venku na ranči? Jaké tam má prosím číslo?“

„Je mi líto, pane. To číslo není v seznamu. Můžete ho tady zastihnout zítra ráno.“

Poděkoval jsem a zavěsil jsem. Hlavou mi proběhla vágní myšlenka, jestli se nechal Van Harn zapřít. Požádal jsem Cindy, jestli by mi nevysvětlila směr na Van Harnův ranč. Neměla ponětí, ale věděla o cestě, po které se člověk dostane na pozemky

361

Jane Schermerové, tam někde mezi grepovými plantážemi. Navíc jsem věděl od Meyera, že je to hned vedle toho.

Na zadní sedadlo jsem si dal sako a kravatu. Bylo tam horko jako v roztopené peci, takže jsem otevřel všechna okna a vyjel jsem trochu víc na jih na Central Avenue. Nejprve to byla šestiproudovka, obložená motely a provozovnami ColonePs Chicken, ale na kuřata jsem neměl chuť. Pak stejkovny, obchody, s dárky, oblečením, bankovní pobočky a malé kanceláře. Projel jsem kolem několika takových bloků ocitl jsem se v oblasti s autobazary, s unavenými nákupními středisky a jinými obchody, zařízenými pro blaho člověka. Jel jsem“ asi míli nebo tak nějak, pak se silnice rozvětvila a pokračovala kolem chřadnoucích oblastí s obytnými domy. Na silnici začaly vyskakovat hrboly. Domy, které se tvářily jako pseudo-domy do bažinatých oblastí, a spolu s nimi staré venkovské domy. Budily kdysi dojem – a byly drahé. Ted z nich nasekali apartmá a obytné domy. Zahrady poseté neřádstvem, palmy vypadaly na umření. Cesta se změnila na dvouproudovku a pak opět vyskočila podél silnice nová nákupní centra spolu s dost uboze vypadajícími stavbami v rovinách, kde se podařilo stavitelům zničit každý strom. Než sem nasázeli obytné škatule, hořely tu určitě velké táboráky. Kousek dál bylo vidět tabule, oznamující, že nemovitost je na prodej. Po devíti mílích jsem usoudil, že bych mohl být na správném místě, tak jsem odbočil. Pak jsem narazil na první rančerské pozemky s ovcemi různých plemen. Větrná čerpadla nad napajedly a v jesličkách bloky

soli. Stromy byly dole od dobytka ohryzané, takže to zdálky vypadalo jako africká krajina.

Po pravé straně silnice byly kontury výraznější, byly to přesně geometricky rozdělené pozemky. Jezdilo tam pár postřikovačů a stříkaly bílou mlhu na stromy, aby rostlo listí a'plody.

Po té úzké silnici rejdily velké nákladďáky, a nutno říct, že velmi rychle. Mým autem z půjčovny cloumaly závany větru. Krajina *se měnila na bohatou zeleň, zavlažovanou deštěm. Na drátech seděli ledňáčci a optimisticky se dívali do odvodňova-cích kanálů. Na předním skle se rozpleskávali mastní brouci.

Vstup byl tak nevýznamný, že jsem ho málem minul. Cesta pro vjezd byla označená dvěma šedivými kůly. Na jednom kůlů byla přibita omšelá cedule, která nebyla o moc větší než poznávací značka u auta. Nápis hlásal, že jsem na V-H ranči. Odrbaná a hrbatá příjezdovka byla natěsno obklopena drátěným plotem. Přede mnou v dáli borovicový porost. Na každé straně silnice byla spousta volného prostoru, plochého jako rýsovací prkno, a

362

v dálce bylo vidět v horku se tetelící obraz houfů dobytka. Těsně před porostem se ploty od cesty odklonily. Porost se skládal z velkých tvrdodřevých borovic s jestřáby a vránami, některé sloužily ťuhýkům a nějakým velkým tlustoocasým veverkám. Když jsem projel stromovím, objevil se o pár set yardů dál dům mezi obrovskými, mechem ověšenými duby.

Pravoúhlý dvouposchoďový dům se širokými verandami, které byly po celém obvodu každého patra. Svažitá plechová střecha s velkým převisem. Pak ještě nábytek u verandového vchodu. Dům vypadal jako stvořený do přírody a působil útulně. Kolem rohu domu se na mě řitil párek psů. Byli řízli německým ovčákem, ale měli silnější hrudě a čela. Jeden si položí pracku na jednu stranu mého žlutého Gremlinu a s vyplazeným jazykem mi věnoval úšklebek. Pozvedl homí pysk, aby mi předvedl více zubů, a vydal zvuk jako generátor, který běží někde hluboko ve sklepě. Než mohl nabrat řádně dech, tak jsem měl okénko vytočené nahoru.

Ze dveří s verandou vyšel starší muž, zaclonil si oči a pak hvízdl na prsty tak pronikavě, že ztichlo ptactvo včetně psů, a myslím, že by

to zastavilo i provoz na vzdálené dálnici. Psi se stáhli a s pokrčenými tlapami se odsunuli stranou, ocasy stažené. Polykali sliny a budili dojem, že se omlouvají.

„Sednout na zadek!“ zařval a ti dva podlízavě poslechli. Pak se postavil s nohama pevně na prahu a se skříženýma rukama na mne čekal, až se přiblížím a řeknu první slovo. Byl to vysoký a kostnatý plešoun s bílými chumáči vlasů přes uši. Byl celý napjatý, kromě jeho melounovitého břicha. Na sobě měl pomačkané khaki kalhoty a nové plátěnky s gumovou podrážkou.

Řekl jsem: „Je to hezké, že mi ta zvířata věnují takovou pozornost.“

„Oni vědí, že jim nakopnu prdele tak, že vyletí devět stop do luftu, když to neudělaj. A teď ven s tím. Co jste zač?“

„Rád bych navštívil pana Van Harna.“

„Máte smůlu.“

„Není tady?“

„Říkal jsem něco takového?“

„Takže je tady?“

„Mohl by.“

„Jmenuji se Travis McGee. A s kým mluvím?“

„Já sem pan Smith.“

„Pane Smith, takovou loajálnost musím každému doporučit.

363

Ráčil byste předat panu Van Harnovi krátkou zprávu? Myslím, že bude chtít se mnou mluvit.“

„Nevím, jesli to budu chtít udělat. Vod rána je kyselej. Musel zastřelit Sultána. Měl špatnou nohu. Kůň za patnáct tisíc dolarů. Ani nechtěl, aby u toho někdo byl. Vzal si kultivátor a ještě džíp. Přidělal na něj radlici. Šel pohřbít toho koně úplně sám. Rowdyho a ostatní kluky poslal, aby natáhli dráty na plotě. Chce bejt s tím mladým mrtvým koněm sám. Nechci se do toho míchat, pane McGee…“

„Ta zpráva je pro něj velice důležitá.“

Smith si mě několik dlouhých sekund prohlížel. Chtěl si udělat dojem o mé povaze.

„Vrátíte se těma vyježděnejma kolejema, co vedou k domu. Pudete dál dvě stě yardů a přijdete k olafovanýmu mostu. Přejdete a

pak otočíte doleva a stojíte před dubama. Uvidíte stáje a nějaký seníky, pak kolem hangáru a přistávací dráhy. Bude tam vejš, přímo naproti, jak sou stáje. Než ho zmerčíte, uvidíte kultivátor a ten džíp. Ale já sem vám nic neřek, jasný?“

„Pane Smith?“

„Jo.“

„A co ti psi?“

Vzal mě kolem domu. Psi se připlazili. Nechal jsem jim očichat ruku. Očichali si ji oba. „Necháte ho bejt, slyšíte?“ zavrčel na ně Smith. Psi pochopili. „Už vás nechaj na pokoji,“ řekl.

Smith měl pravdu. Nejdřív jsem uviděl vozidla. Žlutý džíp s radlicí vpředu pomalu popojížděl po rozjezděné stopě a táhl za sebou lesklé hnědé tělo na vyvýšeními a k palmám s jedlými listy, které rostly trochu dál. Tam stál také kultivátor vedle velké hromady hlíny.

,

Van Harn mě zahlédl, jak jdu k němu, a zastavil džíp.

„Co tu děláte, McGee? Jak jste sé dostal kolem domu?“

„Smith mi řekl, ať se ztratím. Zaparkoval jsem mezi borovicemi a protáhl jsem se kolem. Je mi líto, co se stalo s tím koněm.“

Kolem zadních nohou mu omotal řetěz a pak ho připojil na hák na zadní straně džípu. Velká koňská hlava ležela na zemi a viděl jsem, jak poskakuje po hrbolcích. Oko, které bylo vidět, nepříjemně trčelo z očnice. Střela šla přesně doprostřed mezi oči a udělala z lesklého místa srsti pomíchaný koláč. Když džíp zastavil, sneslo se na koně hejno modravých much. Byla to groteskní parodie na koně, který vypadal, jako by byl v plném

364

cvalu, s vystřenými předními běhy, s hlavou vysoko a zadníma nohama vytaženýma dozadu. „Co chcete?“

„Nejdřív jsem to zkoušel v kanceláři.“

„Co chcete?“

„Proč nepochováte nejdřív toho koně a pak…“

„Co chcete?“

Chtěl si porovnat síly hned tady, v sálajícím slunci pozdního dopoledne, mezi mírně vyježděnými kolejemi. Měl velké oválné sluneční brýle, jaké používají letci, a bílou plátěnou čepici. Do půl

pasu byl neoblečený. Od pasu dolů měl umazané khaki kalhoty a staré jachtařské boty. Byl jsem překvapen tím tmavým odstínem jeho štíhlého těla a zjevnou fyzickou kondicí. Nad ple-tenci svalů pod pokožkou měl uprostřed hrudi chomáč černých chlupů velikosti talíře, který přecházel do tenké linky, která se ztrácela pod mosaznou přezkou opasku u kalhot.

Vhodnost chvíle je vždy výhodou. Řekl jsem: „Když jsme měli náš krátký rozhovor v limuzíně, tak tam byla oblast, o kterou jsme nezavadili.“ ,

„Která?“

„Strýček Jake mi nabídl pětadvacet táců za to, abych si zabalil svých pár švestek a abych odsud zmizel. Chtěl jsem s vámi mluvit o tom, jestli by to zahrnovalo všechen ten rozruch, co tu je.“

„Vypadá to, že je toho trochu přespříliš. Co vy s tím můžete udělat?“

„Umím si to dát dohromady. Carrie mi dala dost na to, abych v tom mohl pokračovat. Jde o to, vyplnit prázdná místa.“

„Prázdná místa?“

„Třeba to, kdo rozhodl o tom, aby se Jackovi Omahovi přivázalo závaží a aby ho někdo hodil do moře, když ho zasáhl ten pytel s trávou. Když jste vy a Carrie shazovali z letadla zboží Calovi a Jackovi, kteří byli na Christině III.

Otevřel ústa a zase je zavřel. Pak se mu opět otevřela jídelna a Freddy řekl: „Ztratil jste směr v první zatáčce, McGee.“

„Myslím, že jste moc dlouho otálel.“

„Možná, že ano. Musím pohřbít Sultána.“ Nastartoval džíp a ještě jednou ta velká hlava drnkala o zem a jazyk trčel mezi velkými hranatými zuby. Následoval jsem ho. Zajel na levou stranu velké jámy tak blízko, jak to jenom šlo, a jakmile projel kolem, ihned zatočil doprava. Když zastavil, ležel kůň hřbetem k okraji jámy. Couvl, aby se uvolnil řetěz, vyskočil, odpojil řetěz od džípu a uvolnil ho od koňských nohou. Řetěz hodil do džípu.

365

Vzal koně za zadní nohy, potlačil a překulil jej na hřbet. Ten sklouzl přes okraj jámy a spadl nohama dolů. Když se při nárazu převrátil, vypouštěl větry.

Uhnul jsem mu z cesty, když opět nastoupil do džípu. Dal do pozice radlici a začal do jámy hrnout hlínu. Byla to světlá hlína, taková směsice písku, svrchní zeminy a vápence, který obsahoval miliardy malých fosilních škeblí.

Nahoře začal kroužit sup. Pohlédl jsem na něj a divil jsem se, jak to tak rychle zjistil. Z mého stupidního tranzu mě vyrušil náhlý řev džípu. Když jsem uskočil, byl břit radlice kousek od mých nohou. Ted to bylo jako u baseballu, když prcháš na další pozici. Skočil jsem, udělal kotoul a vyskočil jsem na nohy, když byl džíp zrovna za mnou. Dělal jsem, že uskočím na jednu stranu, a udělal jsem opak. Utíkal jsem opačným směrem kolem koňského hrobu.

Zaváhal a zastavil. Dívala se na mně oválná skla zpod pevného kšiltu bílé čepice.

„Na to, jak vypadáte, se pohybujete velice dobře," řekl.

„Díky. A co znamená jeden mrtvý navíc?"

„V tomto okamžiku nic moc."

„Ale nedokážete to, aspoň ne tak, jak jste se o to snažil, Freddy. Hodil jste kámen do vody, jenže se nemůžete pohybovat dost rychle, abyste uklidnil všechna kola kolem."

„Můžu vám to dát vychutnat. Nevěděl jsem, jestli nemáte bouchačku.

Mám dojem, že ne."

„Měl bych ji mít, to jsem nedomyslel."

„Definitivní chyba."

„Co byla Carriina definitivní chyba?"

Vypadal překvapeně. „Chyba? Udělat krok před nákladák?"

„Už jste zavřel klapačku nadobro?"

„Proč bych ji měl zabíjet? Carrie byla nahraná. Byla také zapletená do Jackovy smrti, to víte. A neměla takový vliv, jak mám já."

Znělo to přesvědčivě. Zase zmatek v duši. Nedokázal jsem si ho představit coby vraha Cala Birdsonga nebo jak dělá bombu, která zabila Joannu. Tak proč se mě chtěl mermomocí zbavit?

Řekl jsem: „Myslím, že bychom si měli promluvit."

„Jste na tahu."

„Jaký tah? Mám utíkat? Jak daleko se dostanu?“ Vyrazil s džípem doprava. Já se hodil doleva a sehnul jsem se. Nabral jsem hrst pradávných škeblí z hromady toho neřádstva.

366

Byly tlusté, zvápenatělé a těžké. Pocházely z doby, kdy Van Harnův ranč byl někde na dně mělkého moře. Rychle jsem se narovnal a s jednou nohou ve vzduchu jsem mrštil jednou škeblí tak silně, že jsem měl kotníky tak coul nad zemí. Opravdu to byla svižná rána, ale letěla nízko a vedle, takže těsně minula jeho rameno. Rychle uhnul dozadu, a když byl mimo dosah, vstal, postavil čelní sklo nahoru a připevnil ho křídlovkami. Pak opět přiroloval do pozice.

Řekl: „To bylo moc hezké.“

„Freddy, mluvil jsem o vás se spoustou lidí.“

„To mi je líto. Ale nic to nezmění.“

„Už teď jste znemožněný.“

„Ani nevíte, jak je to se mnou špatné, McGee. Ale to jsou jenom malichernosti, taková je hra.“

Odhodil jsem ostatní škeble. K ničemu mi nebyly. Dokázal jsem si představit, co udělá. Bude kroužit kolem toho hrobu tak rychle, jak to jenom půjde. Mohl jsem udržovat náskok, ale ne nadlouho. V takovém horku ne. Jakmile se opozdún, nebo si to namířím ke stromům nebo ke stájím, bude mě mít. Moc času na přemýšlení nebylo.

v V takové situaci je těžko uvěřit, že jde opravdu do tuhého. Žlutý džíp je prima vozidlo a pastviny taky nevypadají hrozivě. Hodina před polednem není vhodná pro umírání. Taková divná hra na schovávanou, kde nakonec ten, kdo prohraje, gratuluje vítězi. Zahrajme si to někdy jindy, kámo.

Ale tohle byla skutečnost. Džíp, ať už má radlici, nebo ne, je hrozná zbraň. Dalo se to poznat podle toho, jak jezdil. Má pohon na čtyři kola. Uměl s ním zacházet a džíp byl žihadlo.

Probíral jsem alternativy a zavrhoval jsem je hned, jak se objevily. Mohl jsem pelášit polem a snažit se ho vylákat na volné prostranství, aby kroužil kolem mne. Mohl jsem udělat menší kolečko než on a dostat se dost blízko k džípu, abych na něj skočil.

Bez šancí. Poznal by to, vypálil by ven, otočil a najel by na mě znovu. Nebo bych ho mohl možná přimět k tomu, aby zpomalil, abych se dostal přes radlici a kapotu, a pak na něj skočit. Ale jak to udělat, aby natolik zpomalil?

Najednou mě napadla malinká šance. Pokud to nezvládnu, nevyjdu z toho o nic hůř. Bude holt po mně. Kolem přeletěl drozd a pozpěvoval si v letu, taková to byla sladká a bolestná melodie, že mě bodlo u sdrce. Nechci opustit tento svět s drozdy, loděmi, plážemi, ženskými, láskou! A nemít máslo z burských oříšků, co je z deanfsmiťhského distriktu. Zejména nechci opustit tento svět

367

rukama toho pošuka, skončit to v rukách Van Harna, který si myslí, že sprovodí všechny problémy ze světa tím, že zabije kohokoliv, kdo o něčem ví. Pokus o to už tu byl. Nikdy to nefunguje. To by měl každý právník vědět.

Bylo nutno přimět ho, aby drandil kolem koňského hrobu proti směru ručiček. Tak jsem se pohnul doleva. On zešlápl plyn a chytil se na návnadu. Blížil se tak rychle, že mi připravil horké chvilky. Ta velká jáma byla ve tvaru pravoúhelníku s příkrými stěnami a měla hloubku tak osm až deset stop. Než se mi podařilo odlepit nohy od země a dostat se kolem prvního rohu, tak mě málem sejmul. Na koně nahrnul tři obsahy radlice, takže na té straně byla jáma naplněná tak, že do úrovně povrchu chyběly tak dvě stopy. Druhá polovina koně nebyla zasypaná.

Začal na mě dotírat. Musel jsem kolem kmitat velice dobře, protože jsem měl pořád strach, že zakopnu a upadnu. Hlavně na rozích. On držel džíp v téměř stálém smyku a zadní kola dělala větší kruh. Jeho předpoklady byly jasné. V takovém horku dlouho kroužit nevydržím. Musel jsem těch okruhů ale udělat dost, aby ztratil ostražitost. Pot mi tekl do očí a pokaždé, když jsem proběhl kolem kritického bodu, jsem si to probíral, jak to udělám. A muselo to být brzy, než mi dojdou síly.

Když jsem se cítil připraven, oběhl jsem roh a skočil o dvě stopy dolů na volně nasypanou hlínu. Napjal jsem se, vyskočil ze strany na džíp a šipkou skočil po volantu. Snažil se akcelerovat, ale podařilo se mi těch několik palců natáhnout. Chňapl jsem horní část volantu a

prudce jsem jím zatočil směrem ke mně. Džíp zamířil do koňského hrobu, spadl dolů a narazil do rovné části jámy, tam, kde byla větší hloubka.

Levý zadní blatník mě udeřil do stehna. Odhodilo mě to do hlubokého kouta a zabolelo to až hrůza. Honem jsem se sebral a postavil jsem se. Uviděl jsem Van Harna, jak se pomalu sune z džípu. Všechna čtyři kola se pořád ještě točila a zahrabávala džíp, až nakonec motor zhasl.

Freddyho nohy ještě pořád visely v džípu, jedno oko měl napolo otevřené a druhé zavřené. Uprostřed čela mu rychle rostla bílá boule. Dopachtil jsem se k němu a sehnul jsem se. Uštědřil mi ránu do úst. Letěl jsem zpátky do stejného kouta jámy. Než se mi podařilo se postavit, vyskočil z jámy a utíkal ke kultivátoru. Já kulhal za ním bez naděje, že zkrátím odstup. Vzadu ze západek vytáhl rýč. Rýč, který bych si byl přál vidět dřív já.

Jako na obrtlíku se otočil a rozehnal se hranou rýče tak, aby mě zasáhl uprostřed těla. Podařilo se mi zastavit se a vtáhnout

368

mezitím břicho tak, že bylo mimo dosah. Rozehnal se po mně z druhé strany, zleva doprava, a tentokrát chtěl moji hlavu. Nešlo zavčas uhnout, takže jsem se sehnul, padl na ruce a na kolena. Cítil jsem, jak mi rýč pročesává nahoře na hlavě vlasy. To bylo všechno jasné a smrtelně nebezpečné. Kdybych se byl opozil o desetinu sekundy, tak mi usekne hlavu. Pozvedl jsem se z kolen s jednou nohou vzadu a vypálil jsem pod něj jako ponorka. Ramenem jsem mu nabral decentně břicho a jednou rukou jsem ho objal kolem podpatků, když se snažil odskočit dozadu. Tvrdě dopadl a upustil rýč. Posbíral jsem se a obkročmo jsem se na něj posadil. Zmítal sebou a sípal. Nechtěl jsem si polámat ruce o jeho lebku nebo obličej. Dal jsem všechnu váhu předloktí na jeho hrdlo a druhou ruku jsem si přiložil na zápěstí, abych zesílil páku. Tvář jsem si zabořil do lokte, abych se chránil před jeho údery. Po krátké křeči sebou zaškubal a najednou bylo ticho. Tlačil jsem dál, abych měl jistotu. Pak jsem se překulil na kolena a zasadil jsem mu tvrdý úder. Vedle ležela jeho bílá čepice. Zvedl jsem ji a setřel jsem si z tváře a očí pot. Tvář měl napuchlou a umazanou od krve. Ale dýchal. Najednou mi

připadalo, že je na pastvině ticho. Bylo slyšet bzukot hmyzu a vzdálené prozpěvování skřivana. Bylo načase ho zabalit a realizovat dodávku.

16. KAPITOLA

Když jsem se konečně aspoň trochu zotavil a nesípal jsem při každém nádechu, postavil jsem se na nohy. Moje pravé stehno křečovitě bolelo. Podařil se mi bez výkřiku hluboký podřep a druhý už tolik nebolel.

Nejlepší možnost něčeho, čím bych ho mohl svázat, nabízel džíp. Dostal jsem se akorát ke koňskému hrobu. Pokud by se mu bylo podařilo celou vzdálenost proběhnout v trávě, tak by mě byl znovu dostal. Musel ale přeběhnout přes tu hlínu z jámy. Když běžel, tak mu pod nohama zaskřípal ostrohranný vápenec. Uskočil jsem stranou, skrčil se a vymrštil jsem se v zoufalém vypětí. Uslyšel jsem svist rýče kolem mé hlavy. Moment setrvačnosti ho posunul k jámě. Snažil se otočit, zakopl, skutálel se dolů a skončil vedle džípu.

Bleskově jsem byl u něj. Právě zvedal rýč nad hlavu. Podařilo se mi chytit násadu. Jakmile jsem se rýče zmocnil, pustil ho a dostal jsem tři velmi rychlé a velice dobré zásahy. Zabořil si

nohy do hlíny a měl dobrou stabilitu. A byl v příliš dobré pozici, takže se mohl pokusit o rány s celým rozmachem paže. Poslal je na správné místo, v očích se mi zatmělo. Rýč mi vypadl z ruky. Nakopli jsem ho a objal jako velkého nemocného medvěda. Stáhl jsem ho k zemi, ale najednou byl místo přede mnou za mnou. Byl jsem na kolenou a opíral jsem se v té hlíně o ruce. Šlachovitýma rukama mi svíral hrdlo.

Byl jsem bez vzduchu a nemohl jsem získat pozici, abych se z toho dostal nebo abych ho shodil. Nějak mě zezadu držel. Začal jsem hrabat rukama jako pes, abych se dostal dopředu. Svět se mnou plaval a plíce se bránily překážce. Začal jsem pociťovat líné, vznášející se potěšení. Nedostatek kyslíku. Syndrom hloubkového ponoru. Složil jsem se a slábnoucím zrakem jsem civěl do díry, kterou jsem vyhrabal rukama. Viděl jsem kus modré trubky, velice hezké modré trubky. A hned pod ní, v nějaké groteskní nehybné

pozici, jsem uviděl kus opáleného zápěstí a hlínu ve sluncem vyšisovaných kudrnatých vlasech.

Zatemnělý mozek pracuje pomalu a obtížně. Obnažená modrá trubka, azurová modř. A proč je pod tím ten chlapík, pod tou umazanou hlínou, která pochází z jámy příliš hluboké na to, aby se do ní dostal nedávný déšť? V ochabujícím mozku se mi vybavil stupidní rým: azurová mašina Jasona Breena.

To zjištění protrhlo tmu, která mě dusila. Co se stalo s mým vědomím, to nebyl strach, ani zlost. Bylo to ohromné rozhořčení. Skutečné crescendo rozhořčení, které stačilo na to, aby elektrizovalo moje ochabující tělo pro okamžik hrozné, zbytkové síly. Nikdy nepřijdu na to, jak jsem byl schopen postavit se na nohy s Van Harnem, přilepeným na zádech. Udělal jsem jeden nejistý krok a pak jsem se při pádu na džíp otočil, takže to s ním praštilo o kov. Zase jsem byl na rukou a na kolenou a sípal jsem po dechu. Dýchal jsem tak dlouho, až se mi rozjasnil zrak a opět se objevilo slunce. V náhlém děsu jsem vyskočil a otočil jsem se. Freddy ležel na svém místě.

Měl jsem pocit, že se bude chtít postavit a všechno bude zase pokračovat, pořád kolem dokola, jako bychom byly nějaké mýtické stvůry, které nejde zabít.

Nejdřív jsem vzal z džípu řetěz, otočil jsem ho obličejem dolů a svázal mu řetězem zápěstí nešikovným uzlem. Zbytek jsem použil pro kotníky.

Pak jsem si klekl a opatrně jsem odstraňoval hlínu, až byla vidět ruka, většina předloktí a víc trubek modrého kola.

Z toho úhlu bylo jasné, že zbytek byl pod džípem a pod hlínou

370

nasypanou do výše jedné stopy. Někde pod tím je nehybná ježíšovská tvář, drátěné brejličky, rozdrcená kytara a hnědé nohy s cyklistickým svalstvem. A někde v jeho hlavě navždy ztracené a pomíchané vzpomínky na to, proč sem přijel a co mu udělal Van Harn. Nápad to byl vynikající. Vykope se jáma a tělo se položí pod koně. Kdo by kdy hledal dál než toho koně?

Vytáhl jsem Van Harna nahoru k zadní části džípu pod plachtu. Sáhl jsem mu na hrdlo. Pulz byl silný a pravidelný. Kromě té boule

na čele neměl obličej poznamenaný. Levá půlka rtu mě pálila jako horká švestka. Když jsem si na zkoušku zívl, tak mi zapraskalo v čelistních kloubech a někde uvnitř za očima mě hrozně rozbolela hlava. Uměl se velice dobře strefovat. Chyběly mu ty tmavé brýle. Podíval jsem se kolem a našel jsem je. Rozšlapal jsem je na maděru.

Když jsem se pachtil z jámy ven, zaslechl jsem sílící dusot cválajícího koně. Byl to velký tmavohnědý kůň a ona na něm vypadala dobře. S dívčím kovbojským kloboukem, žlutou košilí a zřejmým sebevědomím. Zastavila klus a seskočila. Opět z ní byla Jane Schermerová s pudinkovým obličejem, krátkým krkem a bezpohlavním tělem.

„Smith mi řekl, že Frederick musel zastřelit…“ Uviděla Freddyho ve stínu plachty na džípu. „Co to tady s ním děláte!“

„Momentálně nic. Ale dal mi hezky zabrat.“

„Okamžitě z něho sundejte ten řetěz!“

„Nejdřív pojďte sem a podívejte se na tohle.“

Váhala a pak se spustila do jámy. Otěže nechala volně viset. Velký kůň odfrkával v trávě. Ukázal jsem na vyhrabanou díru, kulatou jako košík s poloviční hloubkou. Na díru s rukou a částí modrého kola dole.

Vytřeštila oči, rychle vyskočila a otočila se. Rychle si odkašlala. „Kdo, co…?“

„Jsem si dost jistý, že je to Jason Breen. Pracoval v přístavu Westway Harbour.“

„Ale to jste vy…“

„Já? Proboha! Určitě já. Přišel jsem sem a půjčil jsem si jaksi kultivátor, se kterým neumím zacházet. Pak jsem pro toho klacka vykopal jámu. Pak jsem položil dolů Jasona a všechny jeho věci a dobře jsem ho zasypal. Pak jsem zastřelil toho koně a … podívejte se. Zapomeňte na to.“

„Ale to by Frederick nemohl udělat.“

„Lady Jane, není tu nic, o čem bychom si vy nebo já mohli

371

myslet, že by Freddy nemohl udělat, kdyby se to stalo tak, jak to vypadá tady.“

Přesunula se k Fredymu a poklekla k němu. Osahala mu čelo a položila si ucho na jeho holou hrud, aby si poslechla tep. Postavila se a podívala se na viditelnou část koně v jámě. „Chudáček," řekla jemně. „Chudáček Sultán. Chudák zvíře. Porodila ho moje Graciela. Vyrůstal u mně a dala jsem ho Frederickovi."

„To je hezké."

Popošla k jeho předním nohám, pozvedla je a silnýma rukama je zkoumala. „Musel mít něco s nohou," řekla. „Dejte z Frede-ricka pryč ten pitomý řetěz. Okamžitě!"

„Neřekl bych vůbec, že zchroml na nohu."

Podívala se upřeně na mne. „Co tím myslíte?"

„Myslím si, že Freddy potřeboval mrtvého koně."

„Má tu jiné koně. Sultán měl vysokou cenu."

„Potřeboval mrtvého koně, který měl velkou cenu a kterého měl tolik rád, že to dávalo rozum, že pošle pryč pomocníky z ranče, aby dělali něco jiného, mezitím, co se o něj postará sám."

„Co vás vede k tomu, že si myslíte, že neměl zlomenou nohu?"

„Viděl jsem, jak ho přetahuje k okraji jámy a jak ho překulil dolů. V té době mu už bylo jedno, co jsem viděl, protože už se rozhodl, že mě strčí vedle Jasona. Pod koně."

„Děláte z něj někoho, kdo… Mohl byste, prosím, obnažit ty j zadní nohy?"

Šel jsem pro rýč a dal jsem se do práce. Když jsem chytil tempo, tak to dlouho netrvalo. Než jsem skončil, došlo jejímu koni, že je tady mrtvý kůň. Přiblížil se a díval se do jámy, pak se vzepjal a třásl hlavou, koulel očima a cvakal zuby. Jane se vzchopila, chytila opratě a odvedla ho dál ke stromům. Uvázala ho k větvi a nechala ho tam, aby kopyty hrabal zem.

Opět se sesunula dolů a kontrolovala každou ze zadních nohou. Pak vstala, oprášila si ruce a vyšplhala se z jámy nahoru. Já jsem udělal totéž. Zamyšleně se dívala dolů na Freddyho a o řetězu už nepadlo ani slovo.

Řekla: „Toho Sultána jsem vychovávala já."

„Půjdu raději k domu a zatelefonuju si."

„Telefonovat?"

„Zahlásit, že je tu mrtvé tělo."

„Och, samozřejmě. Jeden je tam vzadu v přístavku u stáje, skladují se tam sedla a postroje. To chcete nechat Fredericka …tak?“

„Já vím, ten řetěz budí dojem, že to přeháním. Ale cítím se daleko líp, když je ten řetěz tam, kde je.“

Dívala se skrze mne. Oči měla malé a bez výrazného zabarvení. Taková nemastná barva, jako lískové oříšky. „Ty věci, co o něm lidé vyprávěli. Věděla jsem, že to všechno byly lži. Záviděli mu.“ Soustředila se na mne. „Není to všechno jenom nějaký hrozný trik? Toho Sultána jste zastřelil vy?“

„Já na koně moc nejsem, ale nedokázal bych nikdy žádného zastřelit.“

„Musím někomu věřit.“

„Můžu to být já. Freddy se me snažil zabít. Udělal pár dobrých pokusů. Zkusil to s džípem, zkusil to rýčem. Zkoušel mě uškrtit vlastníma rukama. Je to velice tuhý tvor. Má dvakrát tolik síly, než vypadá.“

„Jane?“ ozval se slabě Fred. „Jane, miláčku?“

„Ano?“

„Pomoz mi, prosím.“

„Ty jsi zastřelil Sultána, protože měl zlomenou nohu?“

„Nedalo se nic jiného dělat, drahá. Pomož mi, prosím. Odvaž ten řetěz, prosím.“

Popošla blíž a podívala se na něj dolů. „Mám dojem, že ti nemůžu pomoci, drahý. Myslím, že nikdo ti nemůže pomoci. Bud trpělivý. Budeme telefonovat. Nebudeš tady dlouho.“

V polovině cesty už nebylo slyšet, jak ji volá. Šli jsme do komory s postroji. Když jsem tam už skoro byl, proklouzla kolem mne. Mezitím, co uvazovala koně ve stáji do prázdného boxu, jsem našel telefon.

Kapitán Scorf nebyl k sehnání, tak jsem chtěl někoho, komu předám zprávu o mrtvole, o zavražděném. Pak jsem podal krátký popis a příslušné pokyny.

Jane Schermerová seděla zády k vratům stájového boxu se „zdviženými koleny. Kolem stáje vedl dlouhý přesah střechy, který poskytoval stín, Sedl jsem si vedle ní.

Po delší době řekla: „Říkali mi pravdu a já jsem lhala.“

„Co?“

„Nic. Probírala jsem si věci, které mi nešly do hlavy, ty věci, na které jsem se jej vyptávala. Byla jsem tak hloupá.“

„Je to velice přesvědčivý chlapík, když vám chce něco nakukat.“

„Bylo to příliš snadné. Chtěla jsem se vdávat.“

„Takže se vdáte, ale ne za Freddyho.“

Otočila se a podívala se na mne. „Muži si mne nikdy příliš

373

„m

372

nevšímali. Poznám, když jde někomu o peníze. To se pozná. Tak jsem přemýšlela o něm a nikdy jsem neměla jistotu.“

„Asi tady nebyla.“

„Snažíte se být hrozně milý, že ano? Proč by si to Freddy měl všechno tak … pokazit?“

„Lidé v malém i ve velkém dělají stejné chyby. Vadí nám prosperita, takže pořád se něco zkouší.“

Podívala se na stopy nedávné scény a zahlédla vrchní díl žlutého džípu. Dotkla se najednou mého ramene: „Podívejte se!“

Podíval jsem se tam a viděl jsem, že Freddy provedl zdánlivě neproveditelnou věc. Se zápěstím svázaným za zády a spoutanými kotníky se mu podařilo vykroutit se ze zadní části džípu a postavit se na nohy. Byl na druhé straně jámy a poskakoval s démonickou energií. Přitom se mu nějak dařilo držet rovnováhu, ale zjevně nedosahoval úspěchu. Vyskakoval vysoko do vzduchu a měl jsem dojem, že slyším, jak něco volá. Padal, točil se a opět mizel v jámě.

Oba jsme vstali a Jane řekla: „Něco se tam s ním děje.“

„Můžete si to odhadnout.“

Přesto se za ním rozběhla. Byla tím příliš zaujatá, než aby tam zajela na tom velkém koni. Belhal jsem se za ní a cítil jsem s každým krokem tupou bolest ve stehně. Když jsme se tam oba dostali, skočila dolů do jámy a šennovala tam rukama a po něčem plácala. Křičela: „Tropičtí mravenci! Kousaví mravenci! Pomozte mi s ním!“

Myslím, že měl na sobě tak pět tisíc mravenců. Na obličeji, rukou a těle. Hemžili se na něm a zakousávali se do něj s takovou

agresivitou, která se zdá zvláštní u takového nevinně vyhlížejícího, červenohnědého mravence.

Skočil jsem dolů, chytil ho a vytáhl jsem ho s námahou z jámy. Napůl jsem ho nesl a táhl asi čtyřicet stop a složil ho do trávy. Celou tu dobu ječel a kvičel. Jane zabíjela a smetávala mravence. Dobrá stovka z nich zaměřila svoji pozornost na mne, takže když jsem ho pustil, poskakoval jsem taky, pleskal po nich a shazoval je dolů, až frekvence náhodných zásahů zeslábla na občasné zásahy. Říká se jim také ohniví mravenci, protože jejich kousnutí pálí na pokožce jako dotek malého žhavého uhlíku. Jane pokračovala v odstraňování mravenců a já mu rychle odstranil řetěz ze zápěstí a kotníků. Přestal už být nebezpečný. Ačkoliv budil dojem slabosti a nejistoty, pomáhal odstraňovat ty mravence. Ti, které někdo smetl, zase šplhali na něj, takže jsem

374

ho postavil a odvedl ho potácivým krokem o padesát stop dál, než zakopl a opět upadl.

Když ležel na zemi, zul jsem mu boty a ponožky, rozpojil mosaznou sponu u khaki kalhot a stáhl mu je. Jeho nohy se hemžily mravenci, kteří směřovali nahoru k rozkroku. Stáhl jsem mu slipy a pak jsem s nimi odháněl a shazoval mravence. Všiml jsem si, že Joanna ho co do rozměru mužství ohodnotila přinejmenším správně. Pořád jsem ho převracel a kutálel ho pryč od míst, kde by se kořisti zbavení mravenci mohli zase objevit.

Jsou agresivní, ti červení mravenci, ale nepředstavují pro pastviny takovou hrozbu, jakou nám chce namluvit petrochemie. Pokud stojíte příliš blízko mraveniště, lezou po botách a koušou vás do kotníků. Okamžitě víte, o co jde, dáte si odchod a zbavíte se jich. Po kousancích vzniknou malé puchýřky, a pokud se neošetří, tak rády zahnisají. Nejjednodušším lékem je natřít to místo alkoholem, co nejdřív po kousnutí. Stačí vodka nebo gin.

Devadesát devět procent hororových příběhů s červenými mravenci je vymyšlených. Freddy byl tím jedním procentem. Ještě jsem nikdy neslyšel, že by někoho pokousali tak jako jeho. Nakonec jsme ho zbavili všech mravenců. Tiše sténal a otáčel hlavou sem a

tam. Jeho obličej byl šedý, zalitý potem. Natáhl jsem na něj kalhoty a zaklapl mozaznou přezku.

Už mi bylo jasné, proč mě chtěl dostat do té jámy. Ale vypadalo to jako idiotismus, že by byl zabil Jasona Breena.

Naklonil jsem se blízko k němu a řekl jsem: „Hej, proč se tady objevil Jason?“

„Peníze,“ odpověděl dutým hašem. „Volal mi ve čtyři ráno soukromou linkou. Uvázal jsem psy a čekal na něj. Dvacet tisíc chtěl.“

„Proč?“

„Došlo mu to. Viděl, jak připlula Christina do přístavu bez Jacka. Řekl mi, že zabil Cala drátem a že se musí dát na útěk. Pokud mu nedám peníze, řekne, že jsem mu zaplatil, aby zabil Cala. Řekl jsem okay. Byl velice nervózní. Pak řekl, že mě i tak zmlátí kvůli tomu, co se stalo s tou holkou. Tou Susan. Udeřil mě a já jeho. Chytil jsem ho pod krkem a něco se mu zlomilo. Chytil se za krk a snažil se dýchat, pak padl na kolena a dusil se. Za dvě minuty bylo po něm. Večer měl obličej černý a oči vystouplé. Odtáhl jsem ho do stájí a zajel s kolem do jámy. Kristepane, všechno se stává tak … vzdálené.“

V tu chvíli bylo vidět, že se mu přitížilo, natékal mu obličej a jazyk. Měl odulé rty a byl blízko bezvědomí.

375

„Jednou mi řekl, že jedno kousnutí mu nadělalo opravdu problémy,“ řekla Jane. „Kde jsou tak dlouho?“

Za chvíli jsme oba slyšeli vzdálené houkání sirén, jak si hlídkový vůz razil cestu dálničním provozem. Když se v příští minutě objevil podél stromů, vstal jsem a zamával rukama. Přiřítil se po kolejích vyjetých na poli. Zastavili kousek od nás a z vozu vypadli dva zástupci šerifa. Vypadali velice hezky v modrých košilích, tmavomodrých kalhotách a traperských kloboucích. Byli velcí, mladí, s růžovými tvářemi a chrastily jim zbraně.

„Hej, slečno Jane!“ řekl jeden. „Nazdar, Harvey!“

„A tedka, kdo je tady tenhle, slečno Jane?“

„Vy ho přece znáte! To je Frederick Van Harn.“

Harvey se na něj vytřeštěně podíval. „Vy si snad děláte srandu," řekl změněným hlasem. „Co se mu proboha stalo?"

„Dostal se mezi mravence," řekl jsem, „a je to alergik. Dostává se do šoku, dostanete se vysílačkou na pohotovost v nemocnici?"

„Ano, ale…"

„Radši jim zavolejte a povězte jim, že tam jedete na všechna světla. Řekněte jim, že je v šoku po pokousání hmyzem. Budou vědět, co si mají nachystat. Myslím, že se tomu říká anaphyla-tický šok."

„Ale…"

Jane si stoupla k němu blíž a řekla: „Možná, že budete chtít vysvětlit strýčku Jakovi, proč jste nechali Fredericka zemřít?"

Když se jedná o moc, je tu jedna zajímavá věc. Každý, kdo ji má, zřejmě přesně ví, jak ji použít. Ten, který jenom předstírá, že ji má, dělá chyby.

Mezitím, co mluvil vysílačkou, druhý zástupce šerifa spolu se mnou zvedl Freddyho a dali jsme ho na zadní sedadla hlídkového vozu. Zástupce řekl: „Tady má být někde mrtvola?"

„Tady je."

„Harve, zůstanu tady a podívám se, kvůli čemu všemu nám telefonoval. Vrať se, nebo mi sem někoho pošli, okay?"

Jane nastoupila dozadu a klekla si na podlážku, držela Freddyho za ruku. Harvey udělal ostrou zatáčku a vyrazil. Slyšel jsem, jak si houkačkou klestí cestu na dálnici směrem k městu. Ten, co tu zůstal, řekl: „Tyhle vohnivý mravenci sou vošklivý."

Prozkoumal jsem si kousance na hřbetech rukou a mezi prsty. „Kousají velice důrazně."

376

Vytáhl notes. „Kdo nám volal?"

„Já. Travis McGee."

„Jmenuju se Simmons. Frank Simmons." Moc nechybělo a mi podal mi ruku, ale pak se zjevně rozhodl, že to není profesionální.

„Jak dlouho už jste zástupcem?"

„Tak tři neděle. Vaše adresa, McGee?" Opsal si moji kartu, pomalu a pečlivě. „Tak a kde ta mrtvola je?"

„Támhle v té jámě."

„Je to vopravdu mrtvola? Myslím, dlouho mrtvá?“ ‚Jenom ze včerejší noci.“

Šel k jámě. Zvýšeným hlasem řekl: „To tam, to je chcíplej kůňl Střílíte si ze mě? Co tam dělá ten džíp?“

„Franku, je tam taková malá díra, chtěl bych, abyste se do ní podíval, tam před džípem.“

Šel tam a podíval se dolů do té menší díry. Na hnědé paži seděly mouchy. Lehce se zakymácel a pak se bleskově otočil. Udělal dva kroky a vydávil obsah žaludku. Když skončil, pomalu se narovnal a řekl: „Přišlo to sakra bez varování. Najednou to na mě přišlo.“

„To se může stát.“

„To je moje první mrtvola ve službě. Ježíši, ne abyste řekl Harvovi, že jsem tu hodil šavli, okay?“

„Nemám žádný důvod.“

„Je služebně vejš. Myslí si, že to nezmáknu. Zmáknu to. Tak, a kdo našel to tělo? Vy, slečna Schermerová, nebo pan Van Harn?“

„Já jsem ho našel.“

„Kdo ho tam dal?“

„Pan Van Harn.“

„Co to k čertu povídáte!“ Ohnul se a pleskl se po kotnících. „Ti mravenci jsou všude. Pojdme z té jámy ven. Myslíte, že je tu někde vodovodní kohoutek?“

„Tam u stájí.“ ,

„Pojdme tam. Tak, a máte pojem vo tom, kdo by mohl bejt ten zesnulej?“

„Myslím, že je to chlapík jménem Jason Breen.“

„Z šifáku Westway Harbour? Ten fousáč?“

„Správně.“

„Tak to budu fešák,“ řekl pomalu a chvilku si dal načas, aby si zapsal jeho jméno do notesu.

377

17. KAPITOLA

Kapitán Harry Max Scorf se mě vyptával na místě scény. V tu! dobu, kdy se dostavil, vydolovali už z jámy Jasona, kolo, rozbitou kytaru a cestovní vaky. Šel jsem se se Scorfem podívat na tělo. Jasonovy oči se dívaly do nebe. Vousy měl bílé od vápencového

prachu. Napadlo mě, že by tak vypadal ve stáří, kdyby mu život dal šanci, aby se ho dožil.

Panu Smithovi to trvalo drahnou dobu, než si všiml, že něco není v pořádku. Přišel sem přes pole v době, když nakládali Jasona. „Kde se tady berou všecky ty auta? Je ten maník mrtvej? Vypadá mrtvej. Kde je pan Fred? Kdo to tady má pod palcem?“

Scorf usadil Smitha s obdivuhodným úsporným systémem gest a slov. Pak navrhl, abych ho v mém autě z půjčovny zavezl do nemocnice, což by mu umožnilo dozvědět se ode mne celou historii ještě jednou.

Vytočil jsem okénka, takže dovnitř foukal horký vítr. Jel jsem pomalu. Probral jsem znovu kousek po kousku, jak jsme spolu zápasili. Zašklebil se a já mu řekl, že to vůbec nebylo k smíchu a ani s odstupem času to není zábavnější. Řekl jsem mu, že by měl přemýšlet o nějakém hezkém způsobu, jak to sdělit strýčkovi Jakému, čemuž se nevyhne po tom, co bude muset zatknout Fredericka Van Harna.

„Mezitím, co tady vtipkujeme, McGee, tak mi můžete říct, odkud víte, že Jasona zahrabal někdo pod toho mrtvého koně.“

„Jak jsem řekl, kapitáne, hrabal jsem hlínu, abych se dostal k tomu džípu, chytil se ho a mohl vstát. Což se mi nakonec podařilo. Ale napřed jsem zjistil, že je tam kus Breena a kola.“

„Nic z toho nemůžete prokázat. Podívám se, jak se vaše historka hodí k Van Harnově. Kupuju tu story o tom, jak zabil Jasona, protože Jane Schermerová z toho část slyšela taky a možná to potvrdí pitva. Víme, že pitva potvrdila to, jakým způsobem Birdsong zemřel, ale byl bych šťastnější, kdyby se to dalo k Breenovi líp připasovat. Měl jsem ho na seznamu podezřelých a vypadalo to den ze dne líp. Ale není to na beton.“

„Můžu vás obšťastnit. Myslím, že Cindy Birdsongová bude cítit velkou potřebu vám říct, že ji svého času Cal hezky zřídil. Přišel tam Breen, poslechl si ji a řekl, že může zařídit to, že kvůli ní zabije Birdsonga velice tichým způsobem. Nikdo nebude nikoho podezírat. Byla z toho vyděšená a řekla mu, ať na to zapomene. Zrovna, když jsem se tam ocitl já, tak se do mě Birdsong obul a byl ošklivý. Jeho žena dostala pár bekhendů v

kanceláři, srazil ji do bezvědomí. Byl tam Jason a zvedl ji z podlahy.“

Otočil se na sedačce. Cítil jsem, jak se na mne dívá. „Znamená to, že vás tady samotného nechat nemůžu. Mohl byste ji ovlivňovat. Chci na ni jít důrazně.“

„Kapitáne, jaký je v tom rozdíl? Nemusíte konstruovat případ proti Jasonu Breenovi. Nemusí to před soud. A Birdsongovou vymažete ze svých knih.“

„Já jsem opatrný člověk, McGee. Mám rád, když obžaluju lidi, ať už jsou naživu, nebo ne, za to, co provedli, a ne za to, co udělal někdo jiný.“

Když jsme se dostali k nemocnici, bylo nám řečeno, že Frederick Van Harn je na intenzivce. Šel jsem za Scorfem nahoru do čtvrtého patra. Mladá lékařka seděla v čekárně s Jane Scherme-rovou a tiše s ní mluvila. Po její předčasně dospělé tváři středních let stékaly slzy. Přišel další lékař a mluvil s námi na koridoru. Řekl, že se snažili, ale že se jim nepodařilo odvrátit silný šok ani s použitím té nejradikálnější léčby, kterou lze aplikovat. Na masivní injekční aplikace digitalisu reagoval slabě a opět odpadával, až se mu nakonec zastavilo srdce. Už se jim nepodařilo oživit srdeční činnost. Řekl, že to je intenzívní alergická reakce. Masivní nerovnováha tekutin. Řekl, že mu to je líto, protože to byl takový mladý muž.

Harry Max Scorf vypadal, že ho to moc nepotěšilo. Mrtvému.nelze klást otázky. Choval se tak, že bylo jasné, že to bere jako nefér, jako malý podvod.

Vražda, ke které došlo, a poetický akt spravedlnosti prostřednictvím ponuré smrti vytvořily ze záležitosti okamžitou senzaci. Vzaly to sdělovací kanály. Mělo to ten správný náboj, jako řeči o prominentním právníkovi s nadějnou politickou budoucností. Je pravděpodobné, že šlo o vydírání. Zřejmě se zamotal do něčeho, co souviselo s pašováním drog. Zavražděný muž byl možná intimním přítelem ex-modelky, kterou zabila bomba na palubě hausbótu.

Ale novinky jsou křehkou záležitostí. Je to jako když vypustíte horkovzdušný balón. Potřebuje to konstantně přikrmovat dávkami horkého vzduchu, novými věcmi, odhaleními, novým podezřením.

Bez toho se vzduch ochladí, velká obálka dostane faldy, klesá a sedne na zem. Nakonec všechno zmizí ze scény.

Soudce Schermer dalším přikrmovacím dodatkům zarazil tipec. On a jeho verbální opatření. Měli zřejmě dost velkou páku

379

na místní vysílačky a baysidskou televizi, včetně monopolního deníku. Také měli pod kontrolou město a distriktní policii, banky, obchodní komoru, kluby a jakékoliv kroky místní vlády.

Nikdo už o ničem nic nevěděl. Prázdná místa jsou lepší než „bez komentáře“. Reportéři, kteří se sem přihrnuli z Jacksonville, Miami a Orlanda se vytratili z města za dalšími skandály. Lidé si sotva zapamatovali, jak ten Van Harn vypadal nebo co dělal. Obvyklá erupce chorobných, smutných a násilných příhod pokračovala zemí jako nekonečná niť. Jako ty čínské prskavky, co se jim říká dívčí prsty.

V sobotu ráno, když se dostavil Harry Max Scorf, aby vykonal návštěvu na palubě Sedmy, byly novinky už tak zašlé, jako by se to stalo v jiném roce.

Sedl si do chladné jídelny, sundal si svůj neposkvrněný bílý klobouk a otřel si koženou pásku klobouku velkým kapesníkem. Pak si ho nasadil do přesně stejného úhlu.

„Můj pocit je,“ řekl nám, „že bych vás dva měl roztočit, až byste ztratili pojem o okolí, a pak vám dát jemný žduchanec, abyste z hlavy pustili všechno, co jste si dali dohromady. Ale to je taková myšlenka, která se nesetká s nadšením.“

„Nějaké pokyny?“ zeptal jsem se.

„Oficiální stanovisko je, že je všechno vyřešeno. Všechno se prošetřilo a šouplo do složek. To s Milliganovou byla nešťastná náhoda. Jack Omaha vzal do zaječích a zdržuje se neznámo kde. Jason zabil Freelerovou tou bombou, pak zabil Birdsonga drátem. Dále zabil Freddy Jasona a Freddyho zabili mravenci. A tak pohádka končí, přátelé. Vy dva víte jako já, že je to putna sra-ček.“

„Opravdu vám nemůžeme pomoci,“ ozval se Meyer.

Povzdychl si. „Ale jedna věc vypadá stejně líp. Začíná sem proudit dobrá tráva za slušnou cenu. Někdo vyřídil všechny ty amatérské prodejce, a to hezky po řadě. Objevila se tu přes noc

nějaká skupina profíků a převzala celý distrikt. Když mluvím čistě jako polda, tak je to úleva. Všechno vždycky poserou amatéři. S těma profíkama víme, jak to dělají, a naučíme je hrát naši notu. Když budou pokračovat v normě; jdeme od toho a necháme to běžet. Když si pak celníci vymáknou na mexické hranici čtyřiadvacet tun, je to signál, že to přerostlo přes hlavu, a byznys skončí. Doufejme. Kdyby ti profíci tady začali dělat tvrdé věci, tak zařídíme, že jim to přijde tak draho, že to zabalí a bude to zase takové jako teď. Jsou to právě amatéři, co člověka přivádějí k šílenství. Z toho Waltra J. Demose by se mohl každý zbláznit,

380

ten zatracený pitomec jeden. Pokaždé, když s ním chci mluvit, začne brečet. Sedne si, schová si tu plešatou kebuli do rukou a začne fňukat. Chtěl bych k tomu říct jen to, že uděláte každému radost, když se vrátíte tam, odkud jste přišli. Hned, jak dokážete odvázat lana a nakopnete motor."

„Takže to znamená vyhazov, kapitáne?" zeptal jsem se.

„Ne zrovna teď hned, to ne. Bude to vyhazov, až vám povím, že to někdo bude chtít. Ten někdo půjde po všech městech a po služebnách, které mají něco do činění s loděmi a plavbou. Přijdou sem a profilcujou vás a loď podle jakéhokoliv paragrafu, vydaného městem, distriktem, státem, nebo podle federálních zákonů, počínaje okamžikem, kdy zastřelili Lincolna. Každá loď, která operuje v distriktních vodách, musí mít v rezervě dvě mosazné parafinové lampy ve výši minimálně čtrnácti palců. S jedním zeleným sklem na jedné straně a s červeným na druhé. A když se tím inspektorovi nemůžete prokázat, stojí to denně pár stovek dolarů, za každý den porušení pravidel, ať už máte loď v přístavu, nebo venku na vodě. Takže pak to znamená vyhazov. Mám pokračovat?"

„Když se nás budete potřebovat zbavit, kapitáne," řekl jsem, „stačí říct a dáme se do pohybu. Přesvědčil jste nás."

Vypadal zmateně. „Já myslel, že jste mi to slovo právě dal." Meyer si odkašlal a řekl: „Předpokládám, že byste mohl změnit to oficiální stanovisko, co jste popsal, kdybyste měl něco nového?"

Scorf se zamračil. „Musely by to být betonové důkazy. Velice pevné. Jak jsem vám řekl. Lidi chtějí na všechno zapomenout. Hned

teď. Pokud se udělá rozruch a k ničemu to nepovede, mám padáka bez důchodu.“

Řekl jsem: „Něco, co si možná nedovedete představit.“

„Jako co?“

Meyer řekl: „Včera v noci jsme toho hodně namluvili a přemýšleli jsme, kapitáne. Rozhodli jsme se, že ještě něco prozkoumáme, a pak vám to dáme k dispozici. Ale tlačíte na nás a je to ještě všechno teorie.“

„Teorie,“ řekl a vypadal, jako by se rozhlížel kolem, kam si může odplivnout.

Řekl jsem: „Podíl Carrie Milliganové na tom zisku byl o něco větší než sto tisíc dolarů.“

Bleskově otočil hlavu ke mně a podíval se na mne. „To vypadá spíš jako fakt a ne teorie, McGee.“

381

„Dala si je ke mně, ať jí dám na to pozor, a kdyby se jí něco stalo, tak ať to dám její sestře.“

„K tomu se můžeme vrátit,“ řekl Scorf. „Kterým směrem vás to vede?“

„V tom. byznysu byli čtyři lidi. Carrie Milliganová, Freddy Van Harn, Jack Omaha a Cal Birdsong. Carrie tam měla vlastní pozici. Nebrala si víc, než to, co jí patřilo, ale měla nahnáno, že by jí mohl někdo její podíl sbalit. Freddy dodal letoun, Jack dal k dispozici loď a pravděpodobně oba zajišťovali financování, takže jak by mohla mít Carrie celý čtvrtinový podíl z celého koláče? Já bych řekl, že ne. Řekl bych, že ne víc jak dvacetiprocentní podíl. Bankéře dělal Jack a všechno držel ve firemním sejfu. Carrie vedla účty a dělala kurýra. Nové nákupy se financovaly ze sejfu. Když se nakonec rozhodli, že to zabalí, tak se to mělo rozdělit podle schématu s tím, že každý půjde po svém. Pokud se sto tisíc rovná dvaceti procentům, tak po tom, co si vzala svůj podíl, zbylo v sejfu čtyři sta tisíc dolarů.“

„Čtyři sta tisíc dolarů,“ řekl pomalu Scorf.

„Možná i víc,“ řekl Meyer. „Je těžké znát motivy člověka, který je mrtvý a kterého jste nepotkal. Ale včera v noci vysvitlo, že Jack Omaha se chystal na to, že zmizí, že opustí dům a že prodá vše,

dokonce vyčistí i firmu. Možná, že nechal peníze v sejfu, ty základní fondy, anebo to schoval někde jinde, kde se k tomu rychle dostane.“

„Takže se možná vypařil,“ řekl Scorf, „a vzal s sebou Van Harnovy peníze a taky peníze Cala Birdsonga.“

„Nebo, jak jsem vám řekl předtím, mu spadl na hlavu pytel s marihuanou, zabilo ho to a to je to, co mi řekl Freddy, že Jason viděl, jak Christine přijela bez Jacka Omahy.“

Scorf ze zachmuřil. „Takže … Van Harn mohl chtít svoje peníze a věděl by, kde jsou a kdo by mu je mohl dát.“

Já jsem řekl: „Je tady šance, že je mohl nechat prozatím tam, kde jsou. Jack a Carrie měli kód od sejfu. Jack byl mrtvý a on se mohl spolehnout na Carrii. Byly by tam, kde je zapotřebí, aby byly.“

„Dejme tomu,“ řekl Meyer, „že Harry Hascomb vešel, když si Carrie brala svůj podíl, v tu noc, když zemřel Jack Omaha. Věděl by, kde byly ty velké peníze, ale neznal žádný způsob, jak se na ně dostat. Harry byl člověk mimo hru, protože Omaha a Carrie se zabývali účty a vedením financí, takže by byli jediní, kteří by potřebovali znát kombinaci čísel od sejfu. Lidi od pojišťoven rádi požadují, aby počet lidí, kteří mají přístup k heslu,

382

byl minimální. Ideální počet jsou dva. Jelikož ji Harry viděl, jak si bere peníze, odpovídalo by to tomu, že by nechala peníze u Travise McGee v Lauderdale. Pro strýčka příhodu.“

Scorf předvedl rychlé myšlení policisty a řekl: „Jakmile zjistil, že mu Omaha míní vybílit firmu, a možná si dal dohromady z reakce té Milliganové, že Omaha je už po smrti, byla by nejjednodušší věc, aby nechal Milliganovou zemřít jakoby náhodou. Pak by mohl zavolat lidi od pokladen, aby mu to odvrtali a otevřeli. Asi by to udělal.“

Já jsem řekl: „Můžeme předpokládat, že Van Harn se tam vydal hned, jakmile se dozvěděl, co se stalo s Carrii. Harry by v tom případě mohl hrát blbečka a jako že neví, co v tom sejfu je. Van Ham by se neodvážil ho tlačit ke zdi. Krom toho ho strýček Jake vytáhl z bídy.“

Scorf si vzdychl. „Všechno teorie. Hezká teorie.“

„A co tak nějaká fakta?“ řekl Meyer. „V té firmě pro stavební zásobování bud Hascomb zacházel s dynamitem a s rozbuškami, s bateriemi a vodiči, anebo věděl, kde k tomu přijít. Byl to praktik a ne ouřada, zjevně měl nějaké praktické zkušenosti nebo schopnosti.“

„A Joanna Freelerová,“ řekl jsem, „mi řekla, že by toho mohla nechat a lebedit si, pokud to správně narafičí.“

„Snažíte se říct, že mohla vědět o tom, že Hascomb zabil Carrii a že by ho mohla vydírat.“

„Ne! Opravdu ji to sebralo, když jsem jí řekl, že mám dojem, že někdo strčil Carrii před ten nákladák. Myslím si, že Carrie řekla Joanně o tom, že v kanceláři je v sejfu hromada peněz. V té kanceláři pracovaly jenom ony dvě a to by jí poskytovalo něco, co by mohla použít proti Harrymu Hascombovi. Mohlo by to být to, že mohla odejít s výslužkou. Pokud by to správně narafičila.“

„Ale udělala to špatně,“ řekl Scorf.

Meyer se ozval: „Včera v noci jsme došli k tomu, že jestli požádal Harry Joannu o schůzku, tak by to akceptovala. Měli spolu roky intimní poměr, takže když nemohl dodržet schůzku, nechal by na místě něco na usmířenou, třeba krabici s vínem a nějaký

sýr.“

„Výbušné víno a sýr,“ řekl Scorf. Vstal a pobíhal po jídelně. Pak se zastavil a rozhlížel se. „Tohle místo byla spoušť, když jsem to tu byl prohledat. Bylo mi z toho na blití. Bombaje krutá a hnusná věc. Jakákoliv smrt je krutá a hnusná, si myslím. Když vyjmu z toho smrt, která člověka osvobodí od bolestí. Nejhorší

383

jsou bomby, střelba a nože. Podívejte, já takové holky z kanceláří znám. Dalo by se říct, že Jack Omaha a ta Milliganová byli dva, co mohli znát kombinaci čísel. Postavím velkou za to, že Joanna Freelerová to věděla taky, anebo věděla, kam ty čísla Milliganová napsala. Víte, kam sakra každý v Americe píše kombinaci čísel od sejfu? Napíšou to na papírek a přilepí páskou na zadní stranu nebo spodek horní strany středního šuplíku. Půlka lidí, kteří mají co do činění se sejfy, to má jednoduché, protože každý z nich ví, kde to má hledat.“

„Nechceme zrovna teď odsud zmizet domů,“ řekl jsem.

„Všechno, co jste mi řekli, můžu zpracovat," řekl Scorf. „Je to ale všechno teorie. Pokud by dala Joanna vědět Hascombovi, že akceptuje schůzku, aby si malinko popovídali o tom, jak zemřela Milliganová, tak by vzala zavděk vínem a sýrem."

„Pokud jsme to promysleli správně," řekl Meyer. „Bylo by to náramné, pokud bychom mohli být přítomni vašemu setkání s Hascombem."

Scorf se na něj nepřítomně obrátil: „Náramné, co?"

„Tak málo věcí v životě vypadá tak hezky, kapitáne Scorfe, ujistilo by nás to, že to byla správná věc."

„A vy myslíte, že tohle všechno svinstvo je správná věc?"

Meyer vypadal ustaraně. „Ne v tom obvyklém slova smyslu.'' Scorf přemýšlel: „Do takové věci se jde sakra těžko. Nechci u toho velkou společnost, proboha. McGee, můžete se mnou a koukat se na to, jak to bude pokračovat. Meyere, vy radši zůstaňte tady a připravte všechno pro vyplutí ven do plavebního kanálu. Moje pokyny jsou jasné. Vy si jděte po svých a my se brzy vrátíme."

Očekával jsem, že Scorf bude sedět na sedadle za volantem tmavého vozu bez oficiálního čísla vzpřímený jako šroub a že si bude držet pětatřicítku. Namísto toho si zapnul pásy, posunul si kolobouk do čela až k obočí, pohodlně se opřel, položil špičky prstů na volant a kličkoval silným provozem jako naolejovaný úhoř. Vždycky zabočil tam, kde byla mezera, a předjížděl bez akcelerace, neubíral plyn a nebrzdil. Na ty neuměly se díval jako expert, kterým bezpochyby byl. Řekl jsem mu to.

S neveselým úsměvem řekl: „Mnoho času a peněž jsem promrhal, jak jsem jezdil za jinými špinavůstkami. Na druhý den jsem se cítil líp, když jsem řídil sám. Výjimkou je, že neumíte jezdit v pruzích podle toho, jak vypadají světla."

„Je tu nějaké tajemství, které neznám?"

384

„Vždycky jedte za místními značkami na starších autech, co s nimi rajtuje mládež. Pak na ně trošku přitlačíte a uhnou. Držte se za místními dodávkami. Když je to tříproudovka, držte se uprostřed a zahněte u světel. Ten chlap vám rychle uhne."

„Kam jedete?"

„Do Pinview Lake. Loblolly Lane dvacet jedna.“

Byla to rovina pět mil od nás. Stavitelé použili štěrk vybagrovaný z jezer na to, aby pozvedli rančerské domy z bažin. V jedenáct dopoledne jsme zatočili na cestu, pokrytou říčními oblázky, která vedla k číslu 21. Dlouhé stavení se střechou, provedenou z nějaké ohnivzdorné imitace cedru. Stříbřitý flekatý nádech, dalo by se říct, u oken vybledlé okenice, co se nikdy nezavírají, protože jsou připevněné na zed.

Dva opálení hoši pracovali na plechů zbaveném bouráku s pneumatikami, které byly o hodně větší než normálně. Věnovali nám pohled bez většího zájmu a nemínili už naši existenci brát na vědomí, ani tehdy, když jsme už stáli vedle Volkswagenu.

„Je některý z vás Hascomb?“ zeptal se Scorf.

„Já,“ odpověděl ten hubenější.

„Je tu někde táta?“

„Ne.“

„Paní Hascombová?“

„Ne.“

„Pokud by ti to příliš nenamáhalo mozek, chlapče, mohl bys toho na chvíli nechat a říct mi, kde najdu tvýho tátu?“

Ten hoch se narovnal a ponuře se na něj podíval.

„Co je to za posrané řeči o namáhání mozku, dědulové?“

„Jsem kapitán Harry Max Scorf a unavuje mě to vaše machrování, mladíci. Budete spolupracovat a chovat se slušně, Budete mě respektovat, hochu, nebo vás seberu za kladení překážek policejnímu důstojníkovi při výkonu služby.“

Ponurý pohled se nezměnil. „To snad ne,“ odpověděl ten kluk nevýrazně. „Hned jsem si nevšimnul. Z toho, co jsem slyšel, bych řekl,ža najdete mýho drahýho fotříka ve firmě, Superior Building Supplies v Junction Parku. Vlastně už to není jeho firma, protože ten pošetilec o to přišel kvůli tomu, že neměl páru o tom, jak se to vede, a jeho parťák ho vysklil a zmizel s pracha-ma. Ále kovboj Harry má pořád hubu dokořán, jako vždycky. Je tam dole, protože nějakej šumák z Fort Pierce chce koupit ty krámy, kterejch se nezbavil při výprodeji. A tedka byste mohl dát laskavý svolení, abych se mohl vrátit k práci.“

385

Scorf mu věnoval smutný úsměv a pokývl hlavou. „Laskavě vám děkuji, synu. Jsem si jist, že se jednou setkáme na profesionální úrovni.“

„Na to vemte jed,“ řekl ten kluk.

Když jsme se rozjeli, řekl Scorf: „Kvůli čemu se jich tolik poslední dobou tak vzteká?“

„Je to tím novým konzervačním činidlem, co se dává do pečeného masa, které se prodává u bufetů, kde si to můžete vzít přímo z auta.“

„Nějaká odpovědje lepší než žádná.“

Vedle Superior Building Suppplies stálo auto. Nedávný model vozu Ford station wagon s místní espézetkou. Pořádně ošuntělý a zaprášený, s vyraženým oknem a prázdnou pneumatikou. Jedno křídlo rolovacích vrat směrem na nakládací dok bylo na tři stopy odsunuto. Vylezli jsme na překladiště a vešli jsme do stinných prostor prázdného skladiště. Klimatizace byla vypnuta.

„Hascombe?“ zavolal Scorf.

„Jóó! Kdo je to?“

Harry vystoupil z přítmí, s kleštěmi v ruce. Koukl se na nás a řekl: „Hej, Harry Maxi! Stál jste proti světlu.“ Podíval se na mne: „Jak se jmenujete vy, příteli?“

„McGee.“

Hascomb neměl na sobě do půl pasu nic a po těle mu tekl pot. Kovbojské kalhoty se širokým opaskem měl kolem beder promočené potem. Husté červenohnědé vlasy měl pečlivě načesané a nasprejované do módního tvaru tak, aby mu zakrývaly uši. Podpatky vysokých bot klapaly o betonovou podlahu.

„Tady mě máte, Harry Maxi,“ řekl Hascomb. „Právě si beru tady ten box. Nevím docela přesně, jestli je můj, nebo majitele, takže si to pro případ pochybnosti vezmu. Ten borec z Fort Pierce mi za to nabízel dvacet dolarů, a co je doma, to se počítá. Vzal ode mě spoustu menších věcí a posílá větší náklaďák pro stoly, sejf, židle a támhlety dva generátory. A tím je to vyčištěné.“

„Je mi to líto, že to slyším," řekl Scorf. Hascomb si povzdechl a pokrčil rameny. „Je to těžká doba a navíc, když partnerem je zloděj…"

„Co budete dělat?"

„Myslím, že půjdeme do Wyomingu. Jsou tam šachty a já umím opravit každou věc, co má pohyblivé díly. Začnu znova. Podíl z domu bude dobrý začátek. Vy jste mě hledali?"

386

Přemýšlel jsem, jak se k tomu Scorf postaví. Podezření bez důkazu je nebezpečná a nešikovná věc.

Scorf řekl: „Harry, doufám, že si to nebudete vysvětlovat špatně, já určitě ano. Ve službě musím dělat spoustu nesmyslů, kterým nevěřím, ale myslím, že je to všude stejné. Abych tak řekl, myslím, že vaše otisky prstů jsou v armádních záznamech, ale trvalo by to dlouho, než by to dostali z Washingtonu, nebo kdekoliv to mají, a tak mi řekli – kapitáne, půjdete za Hascombem a vezmete ho sem, aby se sejmuly otisky. Nebudeme z toho dělat problém, ne?"

„Já? V žádném případě. Nechci dělat problémy, ale co to proboha má znamenat, Harry Maxi?"

„Možná, že bych vám to neměl říkat, ale známe se už tak dlouho. Možná víte, nebo nevíte, že když je to neúplné, tak to nemá žádný význam. Ten kousek otisku, co získali, vypadá, jako by to byla půlka bříška ukazováčku na pravé ruce."

„Otisk čeho?"

Scorf přihmouřil zrak a díval se na betonovou podlahu. Pokýval hlavou a řekl: „Možná, že pochopíte, co si oni myslí, Harry. Určitě to nebylo ve městě velké tajemnství, že vy a Joanna Free-lerová jste měli víc než oficiální vztah. A milenci mají často hádky. Ale i tak – jenom se kvůli tomu nenaštvěte – ti experti přes bomby našli kousek obalu od baterie, asi takhle velký, a použili na to nějaké chemikálie, takže získali fragment otisku dost velký na to, aby se dal o fotografovat. Když si teď porovnají ten váš, budete mimo seznam podezřelých, Harry. Je to formalita, kterou musím vyřídit, je mi líto. Opravdu je mi to líto."

Harry Hascomb vzal toho menšího muže kolem ramen. „Proboha, Harry Maxi, nemusíte se omlouvat. Vím, že když má

člověk práci, musí ji udělat, ne? Chcete, abych šel teď hned? Tak mě nechte, ať si vezmu košili.“

Všiml jsem si, že Harry Max Scorf proklouzl za Hascombem, když si šel pro košili, a bylo vidět, že Harry má tlusté sako rozepnuté. Tušil jsem přítomnost pistole, zastrčené za opasek kalhot.

Hascomb si natáhl přes ramena rančerskou košili, upravil se, a když vycházel, tak si zapínal knoflíky. Zavřel velké posunovací dveře a na petlici zavěsil těžký visací zámek. Usmál se a řekl: „Skončím s tím vykrádáním toho boxu potom.“ Naše auto bylo zaparkované vedle Ford wagonu, hned napravo. Hascomb začal nastupovat do našeho auta a pak se plácl po kapse a řekl: „Jenom vteřinku, Harry Maxi. Vezmu si krabičku cigaret.“

387

Nahnul se k Fordce a palcem stiskl knoflík od schránky na rukavice. Byl opravdu dobrý. Scorf mezitím stál vedle našeho dvoudveřového vozu a držel sedadlo pro řidiče sklopené dopředu, aby mohl Hascomb nastoupit dozadu. Já byl na druhé straně kapoty a šel jsem ke dvířkám na straně pro spolujezdce.

Hascomb rychle vytáhl ze schránky pro rukavice starou bouchačku. Důstojníci v armádě pašovali domů zbraně ze všech pěti válek, které se vedly. Byl to automatický kolt 45. Zahlédl jsem koutkem oka, jak se otočil a vypálil na Scorfa z nejbližší vzdálenosti.

Scorf stačil vytasit levou ruku, aby se chránil před velkou a dost pomalou kulkou. Pravou rukou sahal po zbrani za opaskem. Kulka z velkorážního koltu mu pronikla dlaní a zasáhla oblouk obočí nad levým okem. Odpor silné kosti mu odhodil hlavu zpátky a zlomil mu vaz. Bílý klobouk odplachtil nad kapotou auta. Kus olova si nemilosrdně razil cestu mozkem a vzadu mu vytrhl z lebky kus velký jako jablko. Stalo se to hrozně náhle a byla to spoušť. Rozstříklo to krev a mozkovou tkáň přes polovinu předku auta. Všechno jsem viděl jako ve zpomaleném záběru v nelítostném a drsném světle nastávajícího poledne. Byl to den, kdy vál jenom slabý, stálý severojižní vítr, který přinášel s sebou na východní pobřeží Floridy všechno to flekaté a korozivní svinstvo od Birminghamu a ostatních částí průmyslového jihu Spojených států. Horizont byl plný

žlutavých skvrn a nebe nad námi nebylo modré, ale popelavě žluté. Přerušovaný sluneční svit osvětloval scénu parkoviště jako přísná světla ve studiu. Harry Hascomb viděl hroznou smrt kapitána Scorfa pod hrozivým žlutým nebem.

Scorf ležel napůl roztažený přes tmavomodrou kapotu. Meyer měl úplnou pravdu. Jak živá je realita smrti. Tvář Harry Hascomba byla úplně uvadlá a oči měl prázdné. Očekával, že uvidí obraz mrtvého drozda. Tady byl skutečný vzorek, zasažený střelou, ukapávala z něj tekutina a páchlo to. Bylo to tak hrozně životné, že ho to zbavilo schopnosti pohybu, zmrazilo ho to v neuvěřitelném pocitu hrůzy. Mě to ve stejném okamžiku zmobilizovalo a věděl jsem, že se nacházíme na opuštěném parkovišti v opuštěné oblasti. Věděl jsem, že je zbytečné očekávat, že by se tady v sobotu v poledne objevili lovci kuriozit.

Scorfovo sako bylo rozhozené a byla vidět jeho pistole v poudře na opasku. Vymrštil jsem se s co největší přesností, ale s vědomím, že je to téměř nemožné, protože jsem se dostal do palebné zóny jeho velkého automatického koltu. Chňapl jsem po

388

Scorfově zbrani a padl jsem na betonový podklad na druhé straně auta, dál od znehybnělého Hascomba. Když jsem se mu ztratil z dohledu, vypálil a jako ozvěnu výstřelu bylo slyšet kulku, jak udeřila do nákladového doku. O malý okamžik později sklouzl se žuchnutím Scorf z kapoty na jeho stranu.

Bezpochyby měl Hany Hascomb něco promyšleno, možná, že chtěl oddělat i mě, pak mi vtisknout automatický kolt do mé mrtvé dlaně a sám skončit svou dráhu někde v Peru.

Nikdy jsem nebyl pro pistolnický souboj á la Oklahoma nebo kdekoliv jinde. Netoužím po tom, abych tam stál s ocelovými nervy a tasil na chlapa, který mi chce rozstřelit hlavu vejpůl.

Bleskově jsem namířil v přímé pozici a stabilizoval zbraň s krátkou hlavní tím, že jsem uchopil levou rukou pravé zápěstí a zacílil jsem do volného prostoru pod autem. Vzal jsem si na mušku záhyby jeho boty, kde jsem tušil kotník. Na tu vzdálenost se nešlo netrefit. Zařval a začal poskakovat po jedné noze. Druhou skákající botu jsem na první pokus minul, ale napodruhé jsem ho zasáhl.

Všechno, co bylo Harry Hascombem, se složilo dolů na zem a řvalo to hrůzou. Chtěl opětovat palbu stejným způsobem a zacílil pod auto. Chtěl jsem mu zasáhnout ruku nebo zápěstí, ale střela udeřila náhodně do automatického koltu. Kulka se odrazila a s hvízdnutím odletěla. Kolt prorazil napřed tlumič auta, než od něj odrotoval dál mimo dosah.

Bez přesného myšlení a pojmu o čase jsem najednou stál nad Hascombem a mířil jsem mu přímo mezi oči.

Pak mi došlo, že tak strávím nejlepší léta života v Bayside a budu vyplňovat formuláře a odpovídat na otázky. On už teď nepůjde nikam, ale bude dobré, když si vezmu oboje klíčky od auta. Šel jsem pěšky k telefonní budce vedle čerpací stanice, té, co kdysi dělala něco pro Carrii.

18. KAPITOLA

Objevil se vítr a odvál všechno to neřádstvo někam jinam. Seděl jsem s Cindy na homí palubě, bok po boku a pozorovali jsme diamanty na obloze.

„Ty jsi říkal, že se ty peníze našly, Travé, ale kde to bylo?“

„V jedné krabici, od kempinkového vařiče. Chystal se kempovat. A dokempoval navždy.“

„On řekl, že zabil Carrii?“

„Zasadil jí ránu. Byla v bezvědomí. Pak čekal na vhodný

389

okamžik. Vzal ji pod paží a za zátylek. Strčil ji před ten farmářský náklaďák.“ Citíl jsem, jak se zatřásla.

Pak řekla: „Myslím, že jistým způsobem mi část těch peněz patří.“

„Jistým způsobem. Ale šance, že je dostaneš je…“

„Vím. Budu to muset zvládnout i tak.“

„Nemůžeš to tady rozprodat?“

„Jistě, ale co potom?“ •

„Jak to myslíš?“

„Travé, miláčku, já ráda pracuju. Ráda něco vedu a chci mít jistotu. Mám ještě splatit sto tisíc na hypotéku a to místo má desetinásobnou cenu. Opravdu se do toho obuju.“

„A já se chystal požádat tě, aby sis zabalila věci a vyjela si se mnou ven na vodu.“

„Možná někdy… možná.“

„Dochází mi, že to na tebe neudělalo dojem.“

„Mluví z tebe mužská ješitnost. Copak nemůžeš akceptovat fakt, že jsem na to místo uvázaná?“

„A chceš být uvázaná.“

„Prosím tě, nechci se hádat, prosím tě, milý.“

Protáhl jsem se, až mi zapraskalo v ramenech. „Okay, Cindy. Jsi realista a máš to promyšleno. Možná, že já mám filozofii lučního koníka, ale mrzí mě, že tu bylo tolik lidí mrtvých. Kdyby je byl někdo předem varoval, mohli mít ze života víc.“

„My se neznáme.“

„Co to má znamenat?“

„Díky tobě jsem zjistila, že jsem praktická víc, než jsem si myslela. Okay, takže začínám být skeptická sama vůči sobě a dost věcí mě znervózňuje. Takže potřebuju čas, abych byla opatrnější. Nemůžu vzlykat při měsíci, oddat se snění a přitom by se mi vymkly důležité věci z rukou.“ ¦

„Snít při měsíci, to je velice dobrá věc.“

‚Jistě, jistě. Opravdu se navzájem vůbec neznáme. A jsem jako bezpilotní letadlo. Dříč, zedník. Možná, že se jednou naučím lenošit. Ale potřebuju mít něco jistého, něco hotového, než se o to pokusím. Pochop to, prosím.“

Vzdal jsem to. Zvedl jsem jí ruku a políbil ji na dlaň. Chvěla se. Já jsem řekl: „Až budeš mít všechno v lati, tak mi zavolej. Když budeš mít pocit, že máš už všechno pod palcem.“

„Můžeš mi zavolat?“

„Myslím, že ano, proč?“

390

„Je to tak divné, když se před někým tak stydím po tom, co jsem s ním byla v posteli. Je to ostych.“

„Cindy, zavolám ti, ale kdy?“

Hluboce se nadechla a pak vydechla. Bylo to znamení úlevy a nějaké vyhlídky.

„Vždycky mi čas od času zavoláš, okay?“

A bylo to okay, protože to tak má být. Jiná volba nebyla. Někdy je to i úleva, že jiná volba není. Budu muset Meyerovi takovou koncepci vysvětlit.

391

Dívka v balicím papíru

1. KAPITOLA

Je jedním z běžných lidských návyků hrát si hru: Co jsem dělal, když se to stalo?

Když jsem se dozvěděl, že Helena Pearsonová zemřela ve čtvrtek 3. října, nečinilo mi potíže rekonstruovat si bezprostřední minulost.

Onen čtvrtek byl čtvrtým a posledním dnem malé a zcela legální záchranné akce. Meyer dělal mnoho vtípků o expertovi Travisi McGee, provádějícím i nějaké charakterní záchrany. Tím že to říkal, se moje historky stávaly téměř uvěřitelnými. Ale takové věci říkal jen mým uším.

Ostatně, nebyla to ani má hra. Meyer se zapletl do podivných malých projektů. Někde se nějak začal zajímat o myšlenky uprchlého kubánského chemika jménem Joe Palacio. A tak přiměl našeho společného přítele, Bobby Guthrieho, proklatě dobrého odborníka na čerpadla, tlaky a hydrauliku, abychom vyslechli Joeovy nápady a zašli do jeho prostorného domu v Miami, kde Joe připravil miniaturní demonstraci pokusu ve staré vaně, kterou sebral někde na smetišti.

Když se Bobby začal o myšlenku zajímat a chtěl opustit svou pravidelnou práci, Meyer do toho vložil peníze a spolu vytvořili malou společnost, kterou nazvali Floatation Associates.

Potom Meyer, v jedné ze svých „kvočnovských“ nálad, přesvědčil i mne, abych poskytl své služby, včetně hausbótu Srdcová sedma a šikovné malé lodičky Muňequita k první skutečné záchranné operaci. Tak jsem musel odvézt Sedmu do loděnice na Miami, kde na ni naložili veliké ošklivé dieselové čerpadlo se speciálními doplňky, sestrojené Bobby Guťhriem, jehož některé dlouhé kusy se zdály být zesílenými hasičskými hadicemi, a několika 200 litrovými sudy speciálního sajrajtu, namíchaného Joe Palaciem, a navíc akvalungovými bombami, kompresory, nářadím, svítilnami a jiným

harampádím. Když jsem doplnil vodu a palivo a uložil zásoby a nápoje, byla stará Sedma ponořena tolik, jak jsem si přál. I se svým starým trupem remorkérového typu musela reagovat na to, co Bobby odhadoval jako sedm tisíc liber nákladu navíc. Zdála se tím být trochu znechucena.

„Jestliže půjde ke dnu“, řekl Meyer vesele, „uvidíme, jestli i ji zvedneme tím Palaciovým kouzelným’svinstvem“.

A tak jsme odstartovali dolů přes Biscayne Bay, s Muňequitou ve vleku, směrem na Keys. Vyrazili jsme velmi brzy a při stálém

395

kolébání jsme ještě za světla dorazili dost daleko do Big Spanish Channel, opatrně proluli mělčinami Annette Key, a v závětří jihozápadní brízy zakotvili.

Předpověď na nejbližší dobu byla dobrá, existovala však určitá podezřelá oblast blízko Leeward Islands, a zbývala ještě polovina měsíce tajfunové sezóny. Ale jsou známy hurikány, které přicházejí i po skončení sezóny.

Později jsem se dozvěděl, že mi Helena Pearsonová napsala dopis právě tu sobotu 28. září, den poté, co zjistila, že už je s ní konec; tento dopis, stále zalepený, mi poslal advokát se svým průvodním dopisem. A s ověřeným šekem.

Onoho večera byli tři společníci Floatation na palubě Srdcové sedmy nervózní. Pro Meyera to byl prostě ohromný nový zážitek. Akceptoval riziko, do kterého se pouštěl. Joe Palacio měl šanci udělat novou kariéru v zemi, kterou si vybral k svému dalšímu životu. Bobby Guthrie se musel starat o ženu a pět dětí. Všichni tři měli okamžiky nakažlivého nadšení, a potom nastaly pochybnosti a zádumčivost a falešný smích. Jestliže to fungovalo ve velmi malém měřítku ve vaně, neznamenalo to ještě, že to bude stejně fungovat v Hawk Channel, ve floridských průlivech, v hloubce dvaceti metrů.

Ráno jsme projížděli na jih kolem No Name Key a pod mostem mezi Bahia Honda Key a Spanish Harbor Key. Potom již byla přetížená Sedma nad hlubinou a nás čekala patnácti kilometrová cesta na osamělý malý ostrůvek Looe Key. Brzy jsem dalekohledem zahlédl červené značky na Looe. Cestou, kdy za mne pracoval automatický pilot, jsem si představoval nejrychlejší a nejlepší

útěkovou cestu, kdyby přece jen nečekaně přišlo tornádo. Přiložil bych všechno uhlí a utíkal kousíček na severovýchod, snad 8 stupňů, a kdybych dokázal vyvinout rychlost 8 uzlů, mohl bych dostat Sedmu do Newfound Harbor Channel snad za čtyřicet minut a nalézt chráněný záliv možná v Coupon Bight nebo blízko pobřeží v Little Torch Key.

Bobby Guthrie znal souřadnice potopené výletní lodi. Ležela půl míle jihozápadně od Looe Key, a to již dva měsíce. Jmenovala se Bama Gal a patřila hoteliérovi z Tampy. Její cena byla kolem devadesáti tisíc dolarů a byla stará pouhých šest měsíců. Dlouhá 14 metrů, laminátový trup, dvojitý dieselový motor. Hoteliér, jeho žena a ještě jeden manželský pár byli rybařit, když hoteliér dostal během zápasu s mečounem srdeční záchvat. Nikdo jiný na palubě nevěděl, jak se ovládá palubní rádio. Vlastně ani nevěděli, jak se loď řídí. Asi půl míle od nich plul

remorkér se třemi vlečnými čluny, a tak si mysleli, že tento remorkér by mohl mít rádio, kterým by se dovolali na vrtulník pobřežní stráže a dostali muže do nemocnice. Hosté běželi po palubě směrem k remorkéru, vypnuli motory a začali mávat rukama. Možná si mysleli, že remorkéry a vlečné čluny mají nějaké brzdy. Kapitán remorkéru se pokusil o úhybný manévr, ale setrvačnost byla příliš velká. Příd vlečného člunu udělala do jachty ošklivou díru, posádka však spustila záchranný člun a dostala lidi v pořádku ven, než loď klesla ke dnu. Když pobřežní stráž dorazila, byl již majitel lodi mrtev, stejně jako jím chycené ryby, které šly ke dnu spolu s jachtou.

Pojišťovna vyplatila za jachtu pojistku a Meyer od ní dostal povolení loď vyzvednout, protože jakékoliv znovunabytí by bylo ziskem – kdyby se nám podařilo loď vyzvednout, odvléct a nalézt něco, co by se dalo zpeněžit.

A tak jsem v neděli dopravil Sedmu do nejvíce chráněného zálivu, jaký Looe poskytovalo. Má tvar obráceného písmena „J“, převráceného na záda, a já jsem spustil kotvu v mělké vodě, co nejblíže ke břehu, ale bez rizika tvrdého dosednutí při odlivu. Vytáhli jsme Muňequitu a lokalizovali ‚Bama Gal asi po čtyřiceti minutách potápění a rozhlížení. Blízko jsme upevnili červenou bóji, potom jsem zavezl Muňequitu proti proudu, spustil její kotvu v hloubce asi

dvaceti metrů a nechal jsem ji vrátit se k bóji téměř na celou délku sto dvaceti metrů mého kotevního lana.

Na palubě Muňequity jsme měli pouze dvě nádrže, a tak“jsem se vydal s Joe Palaciem podívat se na stav, v jakém byla. Ležela na malém svahu, příď výše než záď, a byla nakloněná asi o 15 stupňů, takže díru na pravoboku bylo dobře vidět. Obrůstala trávou a řasami a zeleným slizem, nebyla však ještě ve špatném stavu. Očekávali jsme, že ji najdeme očesanou od všeho, co by mohly sebrat potápějící se děti, ale tyji nějakým zázrakem nenalezly. Velké rybářské pruty s navijáky byly ještě pořád ve stojanech. Dalekohledy, nápoje, kamery, kladkostroj, pušky a sluneční brýle – všechny hračky a výstroj a ostatní serepetičky, které si lidé berou na moře, byly buď uložené nebo se povalovaly na kokpitu, v kabinách nebo chodbách. Zatímco se Joe zabýval studiem průlezů a vybavení a měřením vnitřních prostorů, já jsem shromažďoval hromady věcí a pomocí lana je posílal na denní světlo.

Když jsem se vynořil, zjistil jsem, že všechny ty věci vypadaly lépe v hloubce, zelené a přízračné, než na palubě mého člunu, všechny promočené, zkorodované a nasáklé vodou.

397

V pondělí jsme se Sedmou vyjeli, zakotvili ji nad vrakem a celý den ve směnách pracovali. Zpevnili jsme místa, kudy by pěna mohla unikat, probourali některé vnitřní přepážky, abychom umožnili volný průtok vody skrz všechny prostory v podpalubí, uvnitř trupu jsme díru po nárazu zakryli překližkou. Všechno, co se dalo uvázat na lano a vytáhnout na hladinu, jsme vytáhli.

V úterý ještě počasí vydrželo a v poledne Joe konstatoval, že jsme připraveni k pokusu. Natáhli jsme dolů zesílenou hadici a po protažení otvory, které jsme vyřízli do poškozeného boku nad čárou ponoru, ji spolehlivě upevnili. Nepokoušeli jsme se loď utěsnit, to byla poslední věc, kterou by si Palacio přál.

Bobby Guthrie spustil své směšné čerpadlo. Hučelo, kouřilo a smrdělo, ale čerpalo vodu nasávací hadicí, houpající se na boku, a čerpalo ji dolů do vraku a ven tucty malých otvorů. Palacio byl velmi nervózní. Jeho ruce se třásly, když upínal malé hadice, které vedly od tří sudů s různými druhy roztoků k mosazným nástavcům na velké

hadici, která vedla dolů do vraku. Na každém sudu měl průtokoměry a ruční čerpadla. Jak mi Meyer vysvětlil, Roztok Jedna reagoval s vodou a zvyšoval tak její teplotu. Potom Roztoky Dvě a Tři reagovaly během pohybu dolů s ohřátou vodou, a když byly dole uvnitř trupu uvolněny, vytvářely velké koule a ve studenější vodě tuhly do velmi lehké pěnové hmoty, plné milionů malých bublinek plynů, uvolněných reakcí mezi sebou a teplou vodou. Palacio nás všechny přinutil ručně čerpat a sám poskakoval od jednoho průtokoměru k druhému, jednoho muže popoháněl, druhého brzdil. Po asi deseti minutách došlo asi dvanáct metrů po proudu k náhlé erupci, objevila se hromada nepravidelných žlutobílých kusů, velikosti melounu, které se na hladině v mírném vánku rychle vzdalovaly.

Palacio nás zastavil a uzavřel průtok. Guthrie vypnul velké čerpadlo. Sešli jsme dolů a zjistili, že ventilátor na přední palubě shořel. Byl čas skončit. Celou středu byly s čerpadlem nějaké potíže. Mysleli jsme, že Palacio se zhroutí a začne brečet.

Ve čtvrtek v poledne se asi čtyřicet minut zdálo, že vše probíhá hladce. Pak mi začala těžknout ruka. Palacio si kousal klouby. Náhle vydal Guthrie výkřik překvapení. Hadice se začala vynořovat z vody jako had a o chvíli později se vynořila jachta, tak rychle a tak blízko, že hodila na naši palubu velkou vlnu, která nás zaplavila a zastavila čerpadlo. Kolébala se sem a tam, ze všech otvorů z ní vytékala voda. Skákali, křičeli a smáli jsme se jako blázni. Vrak byl zcela naplněn těmi lehkými křehkými

398

kousky pěny a já jsem se snažil nemyslet na to, jaký jsem byl blázen, když jsem nepomyslel na to, co by se mohlo stát, kdyby se tak rychle vynořila přímo pod Sedmou.

Neztráceli jsme čas. Začínali jsme se potit a nelíbil se mi proměnlivý vítr. Mezi obdobími mrtvého klidu docházelo k závanům horkého a vlhkého vzduchu, podobným gigantickým výdechům. Navázali jsme se nakrátko, Sedma vpředu, samozřejmě, zachráněná ‚Bama Gal uprostřed a Bobby Guthrie na palubě Muňequity vzadu. Vytáhl jsem pár walkie-talkie, protože ‚Bama Gal znemožňovala Bobbymu ruční signalizaci. Měl udržovat pár motorů Muňequity na

volnoběhu, a kdyby se naše lano začalo prověšovat, mohl by je krátkým spuštěním motorů trochu napnout. Věděl jsem, že motory mohou běžet naprázdno celý den bez přehřátí. Také v případě, že bych musel kvůli pro– I vozu Sedmu zastavit, Bobby mohl zabránit vraku najet na naši zád.

V sobotu brzy odpoledne jsme vrak přitáhli do Merill-Stevens v Dinner Key a museli jsme jej dostat dovnitř během doby, kdy se vítr utišil. Telefonoval jsem příteli prostřednictvím námořního operátora v Miami, a tak nás očekávali. Zavěsili jsme ‚Bama Gal do popruhů, oni ji vytáhli z vody, uložili na kozy a po kolejích odvezli do velkého přístřešku. Palacio měl na tváři spokojený, široký, zasněný úsměv.

Správce doku mi přidělil místo pro Sedmu i pro Muňequitu. Byli jsme již pořádně zakotveni a uvázáni, vysprchováni, oholeni a převlečeni, padal hustý déšť a v kajutě Srdcové sedmy bylo velmi útulně, světla rozsvícená, puštěná hudba, led ve sklenicích. Meyer se snažil připravit svůj pověstný hovězí guláš s i chilli, fazolemi a vajíčky, nikdy ne dvakrát stejný. Guthrie telefonoval své ženě a ta se chystala přijet do Lauderdale, aby ho v neděli ráno odvezla. Oni popíjeli z láhve skotské Wild Turkey, kterou jsme našli na Gal, a já jsem jsem se držel plymouthu s ledem. Meyer odhadoval možný zisk a nedovolil nikomu vzdálit se z paluby. Pořád od nás chtěl alespoň „minimální očekávání“.

A tak jsme debatovali o tom, co asi bude nutno udělat, a dospěli jsme k maximu patnácti tisíc na uvedení lodi do slušného stavu a k minimálně čtyřiceti pěti tisícům zisku po odečtení provize.

To je nejlepší důvod k hádce, představovat si, kolik jste vydě-. lali. Je hezké poslouchat dunění tropického lijáku, cítit bolesti ve svalech po těžké manuální práci, držet v ruce pěkně vychlazenou sklenici, pociťovat začátek ukrutného hladu a uvědomovat si, že

399

t ____

za pár hodin se i kavalec z oblázků bude zdát hluboký, měkký a lákavý.

Chtěli, abych vstoupil do nového partnerství se čtvrtinovým podílem. Ale náročné podniky by se neměly dělit na mnoho dílů. Vytrvale jsem odmítal odpovědnost, tu stále přítomnou představu

lidí, trvale závislých na tom, jakou jim seženu práci. Guthrie a Palacio byli příliš hrdí na to, aby přijali mou snahu jako přímý dar, a tak po krátkém handrkování jsme se shodli na tom, že přijmu dva tisíce ve formě dlužního úpisu na 6 %, splatné za šest měsíců. Chtěli vložit svůj podíl do lepšího vybavení a dostat se k ocelovému vlečnému člunu, potopenému v hloubce asi patnácti metrů blízko u Boča Grande Pass.

Seděl jsem rozvalený a zasněný a neposlouchal jsem jejich slova. Když hovořili vzrušeně o svých plánech a projektech, slyšel jsem jen rozmazaný zvuk jejich hlasů.

„Nedokázali jsme to tentokrát za půldruhé hodiny? Hej, Travé!“.

Meyer na mne ukazoval prstem. „Dokázali co?“ odpověděl jsem.

„Tu cestu z Lauderdale do Bimini.“

Přestali mluvit o obchodu. Pamatuji si tu cestu až příliš dobře. „Právě necelou hodinu a půl od boje v Lauderdale k prvnímu označení kanálu v Bimini.“

„V jaké lodi?“ ptal se Guthrie.

Tak jsem mu ji popsal: Bertram 25, vybavený pro plavbu na moři, s párem třístovkových motorů, takže jsem musel pořád manipulovat s plynem a kormidlem, aby při každém vyskočení do vzduchu dopadl zase pěkně naplocho. Nebyl problém ho převrátit.

„Jaká byla rychlost?“ ptal se Bobby. „Potkali jsme letadlo,“ řekl Meyer.

A já jsem si byl jist, že i on v tu chvíli myslel na Helenu Pearsonovou a na rychlou a špinavou záchrannou akci před několika roky. Mysleli jsme na ni oba, aniž jsme věděli, že je už dva dny mrtvá, nevěděli jsme také, že na mne v Bahia Mar čekal od ní dopis.

2. KAPITOLA

Před pěti lety? Ano. Za studené floridské zimy Mick Pearson, jeho žena Helena a dvě dcery ve věku dvaceti a sedmnácti let,

400

které mu dělaly posádku, přistáli se svou motorovou plachetnicí v Bahia Mar, daleko od Bordeaux. Šlachovitý, zjizvený, pihovatý, hovorný muž přes padesát, na první pohled starší než jeho štíhlá blond manželka.

Budil dojem muže, který se rychle vypracoval, odešel do důchodu a žil dál sladkým‘ životem. Hovořil rychle a snadno a vyznal se ve všem. Budil dojem, že mluví hodně o sobě, ne však vychloubavým nebo domýšlivým způsobem, ale docela zábavně. Lidem se s ním hovořilo snadno.

Nakonec jsem začínal mít dojem, že se soustředil na mne, jako kdyby prováděl nějaký výběr a já byl jeho nejlepším kandidátem. Uvědomoval jsem si, jak málo o něm vím, jak málo skutečně řekl. Jednou jsme se málem neshodli, zkouška síly byla nevyhnutelná. Pamatuji si, jak studené byly jeho oči, když přestal být přátelsky společenským a neškodným Mickem Pearsonem.

Potřeboval důvěrného poslíčka za tučnou odměnu. Říkal, že je zainteresován na jistém malém obchodu v zahraničí. Měl se týkat předkupního práva na nějaké staré ropné tankery a na zastaralá turecká vojenská vozidla. Vše, co jsem potřeboval vědět, bylo, že všechno je legální.

Stejný obchod chtěli podle něj udělat i další ostrostřelci. Odmítli provést celou věc společně, jak navrhoval, a snažili se zkusit to sami. Ale Pearson je předešel a oni byli velmi znepokojeni jeho metodami. „Vědí, že mám bankovní směnku, splatnou doručiteli, na 230 000 anglických liber, ale splatnou pouze v hlavní pobočce Bank of New Scotia v Nassau na Bahamách, což jsem si přál já, protože tam mám chráněný účet. Nechtěl jsem, aby zjistili, jak jsem to zařídil, ale podařilo,se jim to. Je to dost peněz, takže mohou na tuto práci nasadit odborníky a peníze mi vzít. Dávno, velmi dávno bych se jim dokázal vyhnout. Ale nyní musím myslet na svá tři děvčata, a jak nejistá by byla jejich budoucnost, kdybych to udělal. A tak musím mít někoho, koho oni neznají, aby zašel se směnkou a s mým pověřením do banky. Potom to vzdají.“

Zeptal jsem se ho, proč si je tak jistý, že si prostě nezaložím svůj vlastní účet a neuložím oněch 640 000 na něj.

Pohrdavě se usmál. „Protože to by vás úplně zničilo, McGee. To by zkazilo váš romantický obraz. To bych nikomu neradil, ani vám. To je důvod, který nás činí nevyléčitelně malichernými.“

„Ty peníze nejsou zrovna maličkost.“

401

„Ve srovnání s tím, čím už nyní mohly být, jsou malé, věřte mi.“ Tak mi nabídl pět tisíc, abych mu dělal poslíčka, já souhlasil. Splatných předem, připomněl. A až by mi předal doklady a sám odjel v Likely Lady jako návnada, měl jsem začít akci den po jeho odjezdu. Řekl, že zamíří na Bahamy, ale pak se stočí na jih, objede Keys a dá se nahoru podél západního pobřeží Floridy ke svému domu, který už více než rok neviděl a který silně postrádá, ke sluncem zalitému starému domu z cypřišového dřeva na kůlech na severním konci Casey Key.

To bylo v pátek. Chtěl mi dát doklady v neděli a vyjet na moře v pondělí. V sobotu kolem poledne, zatímco Helena byla se svými dcerami na pláži, vnikli na palubu, rozbili mu lebku a vyloupili sejf v soukromé kajutě. Bylo by to dokonalé, kdyby Mick Pearson neměl napojeny své sirény na kontakty na dveřích sejfu, ovládané skrytým vypínačem, který se dal vypnout v případě, že Mick chtěl sejf otevřít sám. A tak mnoho lidí vidělo onen pár opouštět Likely Lady příliš rychle. Trvalo mi téměř dvě hodiny, než jsem zachytil jejich stopu, než jsem se přesvědčil, že neodletěli letadlem. Opustili najaté auto na molu 66 a v jednu hodinu nastoupili na rybářský nájemní člun. Znal jsem tu loď, byla to dobře udržovaná Betty Bee o délce dvanáct metrů s kapitánem Roxy Howardem a s některým z jeho hubených synovců jako posádkou.

Telefonoval jsem Roxyho ženě a ta mi řekla, že odpluli do Bimini, kde se chystali od neděle pracovat. V tutéž dobu, jak jsem se později dozvěděl, vytahovali neurochirurgové úlomky kostí z mozku Micka Pearsona.

Věděl jsem, že Betty Bee bude cesta trvat čtyři hodiny a že dorazí na Bimini v pět nebo o něco později. Ve čtvrt na osm odlétalo do Nassau zásobovací letadlo. Lod je velmi málo podezřelý způsob opuštění země.

Bylo před půl třetí, když jsem se po konzultaci s Meyerem rozhodl, co dělat. Kdybych si najal letadlo, bylo by obtížným problémem vypořádat se s tím párem na bahamské půdě. Meyer si vzpomněl, že svalnatá Baby Bee Hollise Gandyho je v závodní formě a že Hollis, jako obvykle, se topí v hrozných dluzích, způsobených příliš mnoha bývalými manželkami s dobrými právníky.

Takže byly asi tři hodiny, když jsme vyrazili kolem boje u Lauderdale směrem na Bimini. Meyer neudržel dalekohled na lodích slibné velikosti o nic lépe, než by dokázal jezdec při rodeu navléct jehlu při jízdě na býku. A kdybych změnil kurs,

402

abychom se dostali blíž, riskoval jsem plýtvání časem nebo upoutání pozornosti páru nervózních lidí.

Dostali jsme se k bójkám západně od Bimini o půl páté a po krátké kontrole uvnitř, když jsme se ujistili, že Betty Bee nepřekonala odhadovaný čas, jsme opět vyjeli a začali hlídkovat pět mil od pobřeží. Brzy jsme je uviděli. Spustil jsem zastavené motory, šel na palubu, zalarmoval Roxy Howarda a rychle jsme je dohnali. Roxy se dal snadno přesvědčit, protože se stal silně podezřívavým k páru, který vezl. Angličan a Řek. Bylo nutné provést to rychle, protože Řek byl bleskurychlý a ozbrojený. Když jsme je svázali, řekl jsem Roxymu, co jsou zač, zatímco jsem prohlížel jejich zavazadla a osobní věci. Obálka se směnkou byla v Řekově kufru a spolu s ní dopis pro banku, opravňující mě jednat jménem Micka Pearsona, s volným místem pro můj podpis a ještě jedním místem pro můj druhý podpis, pravděpodobně v přítomnosti bankovního úředníka. Řek měl v peněžence dva tisíce dolarů a Angličan kolem pěti set. Angličan měl dalších jedenáct tisíc ve zpoceném pásu na peníze. Zdálo se rozumným předpokládat, že peníze pocházejí z Mickova sejfu. Pokud jsem věděl, Mick dostal pořádně do své tvrdé palice, ale určitě neměl zájem střetnout se se zákonem. Roxy zase neměl zájem o dohadování se s bahamskými policeňiími autoritami. A já jsem se nedomníval, že by Angličan nebo Řek podali nějakou stížnost. Bylo také zřejmé, že pokus dostat z některého z nich nějaké slovo by vyžadovalo silné povzbuzení, na což jsem neměl chuť. Takže jsme to všechno vyřešili jinak a po svém.

Roxymu jsem dal pětistovku. Zdálo se mu to hodně, ale nehádal se. Vzali jsme ty dva na Baby Bee a Roxy obrátil Betty Bee k domovskému přístavu. Já jsem pokračoval k Barnett Harbour, zhruba na půl cestě mezi South Bimini a Cat Cay, a vysadil je na starou betonovou loď Sapona, která zde trčela od roku 1926, kdy za prohibice sloužila jako plovoucí sklad lihovin. Věděl jsem, že zde

budou mít krutou noc, ale že budou následujícího dne osvobozeni nevyhnutelnými rybáři nebo potápěči. Měli své šatstvo, papíry a přes dva tisíce pět set dolarů. A museli si vymyslet nějaké vysvětlení, které by na ně neupoutalo pozornost.

Vrátil jsem se do Bimini Harbour a nalezl bezpečné místo pro loď. Chytili jsme zásobovací letadlo do Nassau a já jsem zavolal starým přátelům v Lyford Cay. Nenechali nás odjet do města, a protože pořádali „střední flám“, jak tomu říkali, poslali pro nás na letiště jedno z aut. Většinu neděle jsme strávili poleháváním kolem bazénu a povídáním lží.

403

V pondělí ráno jsem si půjčil auto a odjel do města do hlavních kanceláří v Bay Street u Rawson Square. Velikost transakce znamenala, že se musela provést vzadu v táflované kanceláři. Dostal jsem stvrzenku, udávající datum, hodinu a minutu uložení, identifikační číslo směnky místo částky a číslo Pearsonem vedeného účtu místo jeho jména. Stvrzenka byla opatřena těžkou a ozdobnou pečetí a bankovní úředník na ni naškrábal nerozluštitelné iniciály. Ani jsem tenkrát netušil, jak dobře jsem vše dokonale načasoval.

Brzy odpoledne jsme s Meyerem chytili zpáteční let do Bimini. Byl jasný a studený den. Proud se uklidnil a tak dvouapůl hodinová cesta byla mnohem pohodlnější, než když jsme spěchali sem.

Likely Lady byla připravená, když jsem procházel kolem k D-109, abych předal Mickovi stvrzenku. Mladý pár na palubě velké plachetnice, kotvící vedle, mi řekl, že mluvili s Maureen, starší dcerou, v poledne a že podle ní je stav jejího otce kritický.

Řekl jsem to Meyerovi a pak jsem šel do nemocnice. Když se mi podařilo promluvit s Helenou, viděl jsem, že nemá žádný smysl dávat jí bankovní stvrzenku nebo mluvit o penězích. Stvrzenka pro ni y tu chvíli znamenala tak málo jako starý seznam z prádelny. Řekla mi, s bílými rty, chvějíc se a s útrpným úsměvem, že Mick „se drží“.

Vzpomínám si, že jsem objevil známou ošetřovatelku a čekal na ni, poté co odešla, aby se zeptala na Mickův stav sester na oddělení. Pamatuji si její pokrčení ramen a způsob, jakým mi sdělila: „Dýchá, ale už je mrtvý. Zjistila jsem, že jeho pokoj už je zadaný na zítra pro nového pacienta.“

Vzpomínám si, jak jsem pomáhal Heleně zařídit všechny náležitosti, tak těžkopádné, navíc komplikované úmrtím na cizím místě. Zemřel v úterý v noci, pět minut po jedné hodině. Kdyby oficiálně zemřel o sedmdesát minut dříve, celá bankovní operace by byla téměř nemožná k rozřešení. Vzpomínám si na mírné naléhání městské policie. Ale ona jim opakovaně odpovídala, že sejf byl prázdný, že nemá ani ponětí, kdo mohl na palubu vniknout a kdo smrtelně zranil jejího manžela.

Helena s děvčaty zabalily svůj majetek a já jsem Helenu ujistil, že je vyprovodím na loď, sejmu z ní drobné starosti a že ji budu mít na očích. Nabídl jsem se, že je státem převezu, ale tvrdila, že vše zvládne. Pevně se ovládala. Když jsem jí předal hotovost a bankovní stvrzenku, zdvořile mi poděkovala. Opustily mne, aby šly do obřadní síně a odtud pohřebním vozem přes

404

Sarasota County. Velmi malá karavana – rezervovaná, zoufalá a velmi statečná.

Věděl jsem, že i Meyer na ni vzpomíná. Věděl jsem, že si pravděpodobně zbytek domyslel, snad se tomu divil, ale nikdy se neptal.

Spustil se déšť a Meyer začal vařit svou proslavenou specialitu – nikdy-dvakrát-totéž. Jedli jsme jako spokojení vlci a brzy jsme začali zívat. Ale i když už jsem ležel ve velké posteli v hlavní ložnici, další vzpomínky na Helenu byly tak živé, že mě dlouho udržovaly na pokraji spánku a nebyl jsem schopen usnout…

3. KAPITOLA

V srpnu onoho roku bubnoval těžký déšť na palubu Likely Lady v opuštěném a chráněném kotvišti ve Shroud Cay v Exumas a za zvuků deště jsem se miloval s vdovou Pearsonovou v široké, hluboké posteli, kterou kdysi sdílela se svým mužem, který však onoho srpna již téměř šest měsíců odpočíval ve floridské půdě.

Musela se vrátit do Lauderdale v červenci. Ozvala se mi v červnu, kdy mě Dožádala, jestli bych nemohl sehnat někoho, kdo by Likely Lady uvedl do pořádku. Nechal jsem ji opravit, vydrhnout a natřít, vyměnit všechna lana a plachtoví, namazat vrátky, uvolnit všechny kladky, zkontrolovat obě soupravy plachet, seřídit pomocný

generátor a oba naftové motory. Lod nebyla ani tak motorovou lodí v klasickém slova smyslu, byla to spíš prostorná, široká motorová jachta k překonávání velkých vzdáleností, tak velká, že měla zasouvatelný kýl, ovládaný vypínačem na kontrolním panelu a silným elektromotorem. Na kýlu byly snad dvě tuny olova, tvarovaného tak, že když se podle stupnice vedle vypínače kýl zvedl, zasunul se bezpečně do trupu. Mick mi jednou ukázal všechny její hračičky, od automatické navíječky, která činila manipulaci s plachtami bezbolestnou, přes překvapivě velký objem palivových a vodních nádrží, po kapacitu klimatizačního systému.

Kdo ví, komu asi dnes patří a jak se jmenuje.

Helena dorazila jednoho horkého červencového dne. Byla z onoho typu lidí, kteří ve mně vzbuzovali pocit vlastní zanedbanosti. Vyšší, štíhlá, až téměř hubená. Figura, vypěstovaná několika stoletími pečlivého pěstění. Světlé blond vlasy, opálená, sportovně vypadající, tváře, krk a hřbety rukou vyčiněné sluncem a větrem. Není to umělý chlad, znamenající výzvu. Je to přiroze –

405

né, neproniknutelné a příšerně zdvořilé. Pohybuje se dokonale v jednoduchých bavlněných šatech za necelých dvě stě dolarů, protože se to tak kdysi naučila v jakési škole slečny Jeaté, takže její půvab je automatický a nezapomenutelný. Žádná dívčí kouzla očima nebo ústy. Jsou prostě tady, dívají se na vás, zcela vyrovnaně, téměř stejně jako z obrázku v novinách ze společenské rubriky.

Zeptal jsem se na její dcery a bylo mi řečeno, že odjely na dvouměsíční studentskou cestu po Itálii, Řecku a řeckých ostrovech, pořádanou starými přáteli z fakulty z Wellesley.

„Travisi, nikdy jsem vám vlastně pořádně nepoděkovala za všechnu vaši pomoc. Byly to… dost těžké časy.“

„Jsem rád, že jsem vám mohl pomoct.“

„Bylo to víc, než jen pomoc s^ detaily. Mick mi řekl, že vás požádal o… speciální laskavost. Řekl mi také, že máte talent na diskrétnost. Chtěla bych ty lidi… chytit a potrestat. Ale vím, že Mick by si takový mezinárodní incident a proslulost nepřál. Pro něj to vše bylo jakýmsi… gigantickým kasinem. Ať jsi vyhrál nebo prohrál, nebyla to osobní věc. Takže jsem vám vděčná, že jste nebyl… že jste

se zdržel… prostě, že jste se nedělal důležitý řečněním o tom, co se vlastně stalo.“ *

„Musím vám říct, Heleno, že jsem se s nimí chytil. Měl jsem strach, že budete ode mne chtít, abych převzal hlavní roli. Kdybych měl, musel bych vám to rozmluvit. Kdyby se mé jméno a tvář objevily v novinách a televizi, musel bych se poohlédnout po jiné práci.“

Udělala kyselou grimasu a řekla: „Moje rodina si byla jista, že Michael Pearson je určitým druhem romantického poblouznění. Museli jsme odjet, abychom se mohli vzít. Říkali, že je pro mne příliš starý. Že je to dobrodruh, že nemá žádné kořeny. Byla jsem příliš mladá na to, abych měla svůj vlastní názor. Chtěli mě zachránit pro nějakého pěkného, váženého, mladého muže z bankovní branže.“ Podívala se přímo na mne, oči přivřené a jiskřící hněvem. „A jeden z nich, když Mick zemřel, měl tu drzost mi říct: Vždycky jsem tě před ním varoval! Po jednadvaceti letech s Míčkem! Po našich dvou dcerách, které ho tak milovaly. Po společném životě, který…“

Zarazila se a s úsměvem řekla: „Lituji, trochu jsem ujela. Chtěla jsem vám poděkovat a omluvit se za svou hloupost, Travisi. Nikdy jsem se před svým odjezdem, neptala, jaký druh… obchodu jste s Mickem dělal. Vím, že měl ve zvyku za speciální služby dobře zaplatit. Zaplatil i vám?“

406

„Ne.“

„Byla dohodnuta nějaká určitá částka?“

„Za to, co jsem měl udělat? Ano.“

„Vzal jste si tedy tuto částku z hotovosti, než jste mi zbytek vrátil? Z té hotovosti, která byla v sejfu?“

„Ne. Vzal jsem si z ní pět set na zvláštní vydání a dvě stě padesát na nájem lodě a na náhodná průvodní vydání.“

„A jaká byla dohodnutá částka?“

„Pět tisíc.“

„Udělal jste však mnohem víc, než… jsme od vás požadovali. Dám vám dvacet tisíc a myslím si, že to není ani tolik, kolik byste si zasloužil.“

„To ne. Co jsem uděíal, jsem udělal proto, že jsem to udělat chtěl. Nechci ani těch pět.“

Chvíli si mne tiše prohlížela a pak řekla: „Nebudeme se o to hašteřit jako o účet v restauraci. Vy si těch pět tisíc vezmete, protože je to věc mé osobní cti, abych vyrovnala všechny Mickovy závazky. Nedomnívám se, že vaše sentimentální a šlechetné představy o vdovách a sirotcích by měly mít přednost před mým pocitem závazku vůči vám.“

„Když to berete takto…“

„Tak vezmete těch pět tisíc.“

„A uzavřeme účet bez… dalšího dohadování.“

Usmála se: „A tak pečlivě jsem si to naplánovala.“

„Naplánovala co?“

„Že si vezmete těch dvacet tisíc a já vás budu moci klidně požádat o laskavost. Víte, musím se vrátit do té banky v Nassau. Při převodu těch speciálních účtů musím být přítomna osobně, se speciální identifikací, jak to předem zařídil majitel účtu. Chci tam zaletět, setkat se s nimi, vrátit se zpátky a najít někoho, kdo by mi pomohl zavézt Likely Lady do Naples na Floridě. Nějaký člověk má o ni zájem, nabízí slušnou cenu a vzal by si ji i tady, ale … nemohu se s ní rozloučit bez … jakési sentimentální cesty. A tak jsem si myslela, že až si ode mne vezmete peníze, že vás požádám, abyste mi dělal posádku na cestě na Bahamy. Mick a já jsme plánovali každý její centimetr. Viděli jsme, jak dostává tvar. Zdálo se nám, že o tom ví. A nepochopila by, že se k ní prostě tak obracím zády. Zdá se vám to směšné?“

„Ani trochu.“

„Chtěl…?“

„Samozřejmě.“

407

Tak jsme na Likely Lady naložili zásoby a vypluli do červencového horka. Uložil jsem se v kajutě, kterou používaly Maureen a Bridgit. Rozdělili jsme si úlohy bez dlouhého vyjednávání. Staral jsem se o navigaci, vedení deníku a jiných záznamů, převzal jsem odpovědnost za palivo, motory, rádio a ostatní elektronickou výbavu, menší opravy a údržbu, mytí paluby,

nápoje a kotvení. Helena se zase starala o správné nastavení plachet, o jídlo, prádlo, úklid v podpalubí, o zásoby ledu a vody – tak jsme si rozdělili úkoly posádky…

Na palubě bylo dost místa i na osobní soukromí. Vzhledem k tomu, že jsme neměli žádný pevný plán a žádné termíny, rozhodli jsme se, že nejpříjemnější bude plavit se přes den a v noci zakotvit. Když měla být cesta do příštího přístavu moc dlouhá, zastavili jsme předčasně a zato vypluli za rozbřesku.

Panovalo mezi námi několik druhů ticha. Někdy to bylo pohodlné ticho třpytících se hvězd, nočního vánku, pomalého kolébání na kotvě, vychutnávání letní noci. Jindy to bylo škaredé ticho, kdy jsem věděl, že se cítí šíleně opuštěná, loučící se s lodí, manželem, plány a sliby, které se jí nesplnily.

Byli jsme sami, muž a žena, mezi mořem a ostrovy, sice nezávislí, ale dělící se o úkoly cestování a žití, a tak jsme si museli jeden druhého fyzicky uvědomovat; mužství a ženství. Byla zde však také banalita nekonvenčního vztahu, která snadno potlačila jakoukoliv intenzifikaci tohoto uvědomění.

Bylo to tak šablonovité: starší žena, vdova, která pozvala drsného mladého muže na cestu ve dvou. Věděl jsem, že se vdávala mladá, ale nevěděl jsem, jak mladá. Mohl jsem jen hádat, že je o jedenáct let starší než já, plus minus dva roky. Z počátku bylo její tělo bledé, příliš pohublé a ochablé letargií v měsících zármutku. Ale jak dny ubíhaly, její pokožka sluncem tmavla, fyzická práce zpevnila její svaly, a protože jedla s velkou chutí, začala přibývat. A se zvyšujícím se pocitem fyzické zdatnosti si při práci začínala pobrukovat.

Domnívám se, že bližší vztah jsme považovali za nemožný právě proto, že by někdo zvenčí, za dané situace a se dvěma herci na scéně, mohl předpokládat, že McGee povinně a pilně sloužil i fyzickému hladu vdovy během nočních zastávek. A tak ani jednou, slovem, gestem nebo výrazem nenaznačila, že by si mne musela držet od těla. Pohybovala se zdravě, udržovala se v

408

pořádku a atraktivní; svým vlasům věnovala právě jen tolik péče, abych si uvědomoval, že si je vědoma své krásy, a rozhodně

nevyžadovala žádné prohlášení z mé strany k potvrzení jejího názoru. Ani se nepokoušela o žádný z těch polo-nevinných, polo-rafinovaných flirtů, které vyvolávají nedorozumění.

Hodně jsme mlčeli, ale hodně jsme si i povídali. Všeobecné řeči, okořeněné starými událostmi: o stavu světa, o stavu lidských srdcí, o místech, kde jsme v životě byli, o dobrých a zlých věcech, které jsem udělali nebo téměř udělali. Plavili jsme se kolem Grand Bahama, dolů podél východního pobřeží Abaco, zpátky k Berry Islands, zase dolů k Andros, a nakonec, po čtrnácti dnech, do New Providence, kde jsme zakotvili v Nassau Harbour Clubu.

Do banky šla sama, a když se vrátila, vypadala zaražená a zamyšlená. Když jsem se zeptal, zda snad něco nešlo, jak mělo, řekla mi, že se jednalo o mnohem víc peněz, než čekala. Řekla, že to mění situaci a že si bude musel naplánovat svou budoucnost jinak. Šli jsme spolu na večeři, a když jsem se příštího rána probudil, byla již vzhůru, pila kávu a prohlížela si průvodce po Bahamách.

Zavřela knihu. „Asi bychom měli myslet na návrat. Nechce se mi.“

„Musíte dodržet určité datum?“

„Ani ne. Snad se musím s někým potkat. Musím se teprve rozhodnout.“

„Já taky nespěchám. Podívejme se tedy na další místa. Třeba Exumas, Ragged Islands.“ Vysvětlil jsem jí, jak si vybírám dovolenou na splátky, kdykoliv si to mohu dovolit, a že mi vůbec nebude vadit, když se vrátíme koncem srpna nebo začátkem září. Měla skutečnou radost.

A tak jsme pluli do Spanish Wells, potom dolů podél západního pobřeží Eleuthera a nakonec jsme se začali pomalu propracovávat milým opuštěným řetězem ostrůvků Exumas, zastavujíce se podle nálady, abychom prozkoumali jejich pláže a kýčovité útesy. Hodně jsme plavali a chodili. Náhle jsem si uvědomil, jak se její nálada mění. Pár dní se zdála být vzdálená, ztracená v myšlenkách, téměř zasmušilá.

Jednoho dne se náhle začala jevit šťastnější a já jsem si uvědomil, že začala úmyslně budit ve mně vědomí její přítomnosti. Měl jsem pocit, že to bylo velmi vědomé rozhodnutí, něco, k

409

čemu se dopracovala během oněch několika dnů, kdy se zdála ztracena ve svých myšlenkách a vzpomínkách. Jelikož to byla vkusná, vyspělá, elegantní a citlivá žena, nepřeháněla to. Pouze, se zdálo, že na mne zaměřuje své fyzické já, že zvyšuje mé uvědomění si její osoby přes její zvýšený zájem o mne. Samozřejmě to má být muž, který učiní první krok. To mne mátlo. Nemohl jsem uvěřit, že by byla natolik dětinská nebo naivní, aby se pokoušela svádět mladého muže jen proto, aby si dokázala, že je toho schopna. Nemohla být tak povrchní. Začala něco, co mohlo skončit v posteli, protože jsem si nemyslel, že by něco takového začala, aniž by si uvědomovala nevyhnutelné důsledky. Bylo to všechno tak nepravděpodobné a zároveň úmyslné, že jsem musel předpokládat, že měla nějaké nutkání k dokázání si nebo nedokázání čehosi. Je však také možné, že to byl jenom hlad, který se dostavil po strádání. Přestál jsem se starat. Byla žádoucí a vzrušující ženou.

A tak, když k tomu vytvořila příležitost, učinil jsem očekávaný krok. Její ústa byla žádostivá. Když mumlala „Neměli bychom“, myslela „Uděláme to“. Její chvění nebylo předstírané. Byla nesmírně nervózní, důvody jsem se dozvěděl až později.

Poprvé se to stalo za soumraku v její velké dvojité posteli v hlavní kajutě. Její tělo bylo krásné v dohasínajícím světle, její oči velké, pokožka ještě vyhřátá celodenním sluncem na pláži, ramena chutnala solí z moře a potu. Protože byla napjatá a plná úzkosti, dlouho jsem se s ní jen mazlil, a potom nakonec, za plné tmy, když byla připravena, jsem se jí zmocnil v onom stále novém a stále stejném, dlouhém a přesto nečekaném okamžiku vniknutí a spojení, které změní jednou provždy vztah dvou lidí. V tom okamžiku se opřela o mou hrud a snažila se vymknout se mi, volajíc „Ne! Ach, prosím, ne!“ drsným, nehezkým hlasem. Ale o okamžik se zpozdila a už se to nedalo odvrátit. Otočila hlavu na stranu a ležela pode mnou ochablá a bez pohnutí.

Dovedl jsem si představit, co se s ní stalo. Dospěla ke svému rozhodnutí čistě intelektuálním cvičením, jakýmsi druhem odůvodňování, což se jí zdálo dokonale zdravé a rozumné. Ale milování nemůže být provedeno abstraktně. Jak jsem ji znal, nikdy

jistě nebyla Mickovi nevěrná. Všechny pěkné malé úvahy a dohady mohou být smazány v okamžiku úplné, bezprostřední a neodvolatelné tělesné reality. Intimnost existuje na jiné úrovni než ověřování a zkoušení. Když naříkavě vzdechla, začal jsem se od ní odtahovat, ale rychle mě zachytila a přitáhla k sobě.

Je to už pět let, ale pořád si pamatuji všechny podrobnosti o

410

tom, jak často a jak zoufale se Helena snažila dosáhnout vyvrcholení. Dřela se do vyčerpání. Bylo to rituální a komické. Bylo to jako idibtský klub zdraví: Orgasmus je pro tebe nutnýl Bylo to jako nějaký urputný druh terapie. Bylo naprosto jasné, že je zdravou, sexuálně vyzrálou, vášnivou ženou. Tolik se však soustřeďovala na to, co považovala za nezbytné, že stále selhávala. Dokázala se dostat jen na sám pokraj slasti a potom se zase zklidnila. A pořád se beznadějně omlouvala a prosila mě, abych byl s ní trpělivý.

O čtyři nebo pět dní později, ztuhlá únavou, se přiznala, co ji přivedlo k tomuto groteskním dilematu. Její hlas byl monotónní, věty krátké a bez barvy. Jeden muž se s ní chtěl oženit. Velmi milý muž, říkala. Sexuální stránka jejího manželství s Mickem byla vždy nádherná. Během měsíců od jeho smrti cítila, jako kdyby ta část jejího těla zemřela s ním. Nechtěla zklamat muže, který se s ní chtěl oženit. Měla ho velmi ráda. Stejně ráda však měla mne. A tak se jí zdálo rozumné předpokládat, že když ji bude těšit sex se mnou, že ji bude těšit i s ním. Mrzí ji, že mne využila tak cynickým způsobem. Ale musela se rozhodnout, zda si ho vezme, nebo ne. To byl jeden z faktorů. Mrzí ji, že se to zvrtlo v tak smutný pokus. Mrzí ji, že je taková nudná. Sony, sony!

Nemá smysl někomu vykládat, že se snaží až příliš. Je to jako nařizovat dítěti, aby stálo v koutě půl hodiny a aby si při tom ani jednou nevzpomnělo na slona.

A tak když řekla, že nemá smysl pokračovat v takovém hloupém představení, souhlasil jsem. Uplynul jeden den, jedna noc a jeden další den. Byla otrávená a deprimovaná. V noci, kolem jedné hodiny po půlnoci, jsem začal naříkat, chroptět a házet sebou. Přiběhla ke mně a já jsem si dal záležet na tom, aby ji dalo velkou práci mě

probudit. Byl jsem si jist, že to byl tak namáhavý den, že by měla být vyčerpaná.

Probudil jsem se a posadil, úmyslně s úlekem. Řekl jsem, že to byl starý zlý sen, který se opakuje jednou dvakrát do roka, a že jeho příčinou je mimořádně ošklivý zážitek, který nemohu nikdy nikomu vyprávět.

Až do té chvíle jsem byl velmi schopný muž. Velký, kostnatý, světlooký, důvěryhodný McGee, který se staral o záležitosti nejprve Mickovy, potom její. Zvládá lodě, navigaci, nenadálé případy. Tak jsem se jí prezentoval. A vrozená schopnost pomáhat. Řekla mi, že bych o tom měl někomu vyprávět a že mne to přestane pronásledovat. Tragickým tónem jsem odvětil, že to

411

prostě nelze. Vlezla do mé užší postele, jemně mě chlácholila, mateřské paže kolébaly chvějícího se trpitele. „Neexistuje nic, co bys mi nemohl povědět. Prosím tě, nech mě pomoci ti. Byl jsi ke mně tak dobrý, chápající a trpělivý. Prosím tě, dovol mi pomoci ti.“

Před pěti lety a ještě pár let zpátky byly ještě vzpomínky na ženu jménem Lois citlivou a bolavou jizvou. V tom, co se jí přihodilo, bylo dost ošklivého, aby se to dalo věrohodně vyprávět. Svět ztemněl jen málo, když odešla, jako kdyby byl na slunci reostat a někdo jej o jedinou rysku pootočil.

Předstíral jsem neochotu a potom jsem jí s cynickou přecitlivělostí vyprávěl o Lois. Byl to laciný způsob jak využít starý a trvalý zármutek. Neměl jsem sám ze sebe radost, že jsem použil právě Lois. Připadalo mi to jako zrada. A s jedním z oněch ironických a neočekávaných záchvatů emocí jsem si najednou uvědomil, že ani nemusím předstírat, že jsem vyprávěním o ní dojat. Můj hlas zdrsněl, oči mě pálily, a přestože jsem se snažil se ovládat, můj hlas se zlomil. Dosud jsem o tom nikdy nikomu nevykládal. Ale kde končí vymýšlení a začíná realita? Viděl jsem, že je historkou silně dojata. A z celého srdce a starosti a z ženské potřeby vlastnit a léčit, přiblížila se se svou krátkou ko-šilkou, rozevřela ji a s lehkými polibky a malými kousnutími, s lichocením a mumláním se mi nabídla, začala pomalé, dlouhé, vytrvalé pohyby a pak šeptala „jen

pro tebe, drahoušku, nemysli na mne, nemysli*na nic, jen mi dovol udělat ti dobře“.

A tak se stalo, že našla příjemné uspokojení v utěšování mých noční můrou napadených nervů, ošetřujíc ránu ze ztráty, zaměřujíc své ženství, svou měkkost a vůni a otevřenost na mne ve víře, že sama byla příliš unavena činností celého dne na to, aby jen pomyslela na své vlastní uspokojení, ale neuvědomujíc si míru, do jaké byla sexuálně stimulovaná po celou dobu, kdy se tak usilovně snažila a neuspěla. V hlubokém hypnotickém dávání, aniž by si sama sebe uvědomovala, najednou zasténala, vzepjala se, dostala se až na vrchol té divoké chvíle: napětí a výbuch, vyvrcholení a pak pomalé uklidnění, až z ní všechna energie vyprchala a ležela ochablá jako bláto. Pískající dech, bouchající srdce, skrytá hořká vůně v novém klidu postele.

Vzpomínám si, že posledních deset dnů, které jsme zůstali v přístavu Shroud Bay, byla jako školačka, které začínají prázdniny. Pocit viny, smutek po Mickovi – to ji radost ještě oslazova-lo. Byla hrdá sama na sebe; smělá, veselá, přímá a náročná jako mladý muž, potlačující své radosti, plné sladké divokosti v

412

odpolední posteli, s těžkým deštěm bubnujícím na palubu nad námi, tak naprosto bez rozpaků v tom, co dělá nebo nedělá, nejprve tak, potom onak nebo ještě jinak, tak upřímně a nekomplikovaně dychtící po radosti, že v provedení, které by snadno mohlo z jiné ženy učinit groteskní vulgárnost, nikdy neztratila svou příchuť důstojnosti a elegance.

Na“tuto krátkou dobu jsme byli zcela, naléhavě zainteresováni svou tělesností; neznabozi, jejichž jedinými hodinkami byla naše přání, vyučujíce jeden druhého tak úplně, že jsme se mohli ovládat, společně nebo samostatně, jako kdybychom byli jediným osmiúdovým stvořením se čtyřma očima, dvacemi prsty a třemi žíznivými ústy. Když jsme zvedli kotvu a vyrazili na cestu, tempo se zklidnilo a celý vztah se stal vyrovnanější, pohodlnou a příjemnou záležitostí, s rituálním vynalézáním, s ranními polibky, které byly bez jakéhokoliv podtónu žádostivosti, probouzením se v široké

posteli.s pocitem její horké spící postavy, prohnuté jako lžíce proti mým zádům, spokojené, že je tam, a spokojeně opět dřímající.

Poslední den srpna byl naším posledním dnem na ostrovech a noc jsme strávili v kanálu Cat Cay s tím, že přeplujeme Stream následujícího dne. U večeře byla slavnostní a zamyšlená. Milovali jsme se velmi jemně a ohleduplně a potom, když jsem ji držel v objetí, oba na pokraji spánku, řekla mi: „Je ti doufám jasné, že to bylo naposledy, drahoušku."

„Pěkný způsob rozloučení. Skutečně pěkný."

Vzdechla. „Žila jsem s Mickem jednadvacet let. Bez něj už nikdy nebudu celou osobou. Ale tys něco spravil, Travé. Vím, že mohu zbytek života klopýtat a akceptovat to, čeho se mi již dostalo, žít s málem. Chtěla bych se s tebou milovat. Nikdy bych tě nenechala odejít. Stala bych se tvou starou, starou ženou. Možná bych barvila své šediny, nechala si udělat plastiku obličeje a lhala bych o svém věku. Nikdy bych tě nenechala odejít, to víš dobře."

Začal jsem jí také vyprávět spoustu věcí, velmi významných, důležitých a zapamatování hodných věcí, a když jsem skončil, čekaje na potlesk, zjistil jsem, že pokojně usnula.

Když byla Likely Lady zpátky v přístavu v Bahia Mar, obešla Helena rychle celou palubu, kysele se usmála a řekla: „Sbohem i tomu všemu. Ať si ji ten zájemce vyzvedne tady. Budeš tak hodný, provedeš ho po lodi a vysvětlíš mu všechno?"

„Samozřejmě, pošli ho za mnou."

Když jsem uložil její věci do kufru najatého auta a políbil ji na

413

rozloučenou, podívala se na mne zamračeně a řekla: „Kdybys kdykoliv cokoliv potřeboval, co bych ti mohla dát, i kdybych to měla ukrást…"

„A kdybyste, dámo, začala být někdy rozklížená …"

„Zůstaňme v kontaktu," řekla, mrkla, usmála se, šlápla na plyn a odstartovala s bezohledným zaječením gum, plně ovládajíc auto, ruce vysoko na volantu, bradu vzhůru – a už jsem ji nikdy neuviděl.

4. KAPITOLA

Zapomeňme na Lady Helenu a vyspěme se trochu. Přestaňme vinit Meyera za to, že přišel s tou cestou na Bimini a tím odhalil ten malý koutek soukromí v mém povědomí.

Vzala si sladkého hocha, pozvala mne na svatbu, ale nebyl jsem doma, když pozvánka přišla. Potom pohlednice z Řecka nebo Španělska nebo z jiných míst líbánek. Potom nic až do dopisu před třemi lety, přinejmenším o dvanácti stránkách, omlouvajíc se za to, že mne opět používá jako pomůcku k vyjasnění si vlastních myšlenek psaním.

Právě se s Teddym rozváděla. Byl to sladký, milý, ohleduplný muž, který byl doslova zavalen a pohlcen její silou. Zmenšoval se, jak říkala, až téměř do neviditelnosti. Vše, co se dalo vidět, byl jeho příjemný, neurčitý úsměv. Připouštěla, že ho stále popichovala, tlačila v naději na rozhodnou mužskou reakci, kterou by najednou zaútočil a převzal v manželství vůdčí roli.

Možná, psala, že žít s oddaným stvořením na neviditelné šňůře je lepší, než být úplně sama, ale ne pro ni. Ani když viděla, že se stává stále více panovačnou, nepříjemnou a kousavou – z týdne na týden, z měsíce na měsíc. Tak se s ním rozešla, dokud se pořád ještě dokázal najíst a umýt sám. Rozvedla se v Nevadě. Když se vdávala, zavřela svůj dům na Casey Key; mnohokrát uvažovala o jeho prodeji, ale vždy ji něco zdrželo od konečného rozhodnutí. Ted byla ráda. Měla se kam vrátit a pokusit se získat zpět to, co kdysi někteří lidé označovali jako příjemnou povahu.

Psala také, že její starší dcera, Maurie, se před šesti měsíci provdala za velmi chytrého a pohledného mladého muže v obchodu s akciemi a že se zdá být velice šťastná. Bydlí prý ve Fort Courtney na Floridě, asi 160 km severovýchodně od Vasey Key, což by pro tchýni měla být zvládnutelná vzdálenost. Dále psala, že Bridget, známá jako Biddy – které tehdy bylo devate –

414

náct – přešla z Bryn Mawr na University of Iowa, aby mohla studovat s malířem, kterého silně obdivovala, a svůj obor změnila na Krásná umění.

I když se dopis zabýval osobními, rodinnými věcmi, nebyl nijak zvlášť důvěrný. Nikdo, kdo by jej četl, by ani nemohl tušit náš vztah na oné dlouhé lenivé plavbě Bahamami na Likely Lady.

Prosila mne, abych se někdy u ní stavil, až zase budu v oblasti Sarasoty. Nikdy jsem to neučinil.

Párkrát jsem si na ni vzpomněl. Něco mi ji občas připomnělo, pohled na loď pod plachtami nebo zvuk deště nebo vůně podobná malým růžovým kvítkům, které rostly na kamenité půdě v Exumas, a tak se mi týden nebo dva objevovala v myšlenkách a opět mizela. Ted k tomu díky Meyerovi došlo znovu a budu na Helenu Pearsonovou pár dní nebo týdnů vzpomínat. Byl to jeden ze vztahů, které nemůžete skutečně definovat. Průměrný pozorovatel by se mohl útrpně usmívat. Starší žena, půl roku vdova, která pošle své dcery z domova, aby se mohla plavit po moři s mužem, dost mladým na to, aby byl synem jejího zemřelého manžela: nový významný partner, zřejmě fit a vytrvalý a schopný a diskrétní a samozřejmě nezainteresovaný na jakémkoliv vztahu trvalého charakteru.

Bylo však zcela jisté, že to nebyla situace, kterou si naplánovala. Vznikla ze dvou různých důvodů, jejího a mého, a pravdou o ní bylo snad něco zcela jiného, než co jsme očekávali. Pro ni snad byla potvrzením toho, že je stále ještě naživu poté, co intenzívní citové ohnisko jejího života vyhaslo navždy. Možná, že tělo vytvořilo něco v mysli, jen pro vlastní přežití, protože u ní by snad sexuální zdrženlivost byla progresivní věc, vysušující ji, měsíc po měsíci, dokud všechny potřeby předčasně neskončí. Mou vlastní malou úvahou bylo, alespoň z počátku, že by bylo kruté a mrzuté nereagovat, když začala se svým pokusným vyzváním, nechat ji poznat prostřednictvím nedostatečné reakce, že věkový rozdíl mne vskutku odrazuje a že jsem se cítil netaktní a v rozpacích v úloze použitelného mladého muže v jakési plovoucí ložnicové frašce. To poslední, co jsem mohl učinit, bylo reagovat s takovým nadšením, jaké bych dokázal zvládnout. Ale sladká a bezprostřední realita těla vymazala všechny důvody a odůvodnění. Byla poddajnou dívkou v po-losvětle, mírně a elegantně smyslnou, tak pevně rozhodnutou nikdy si nebrat víc potěšení, než sama může poskytnout, že mnoho minulých žen se zdálo skutečně nudnými.

415

Nakonec se mi podařilo ztlumit živé obrazy v paměti a sklouznout do zaslouženého spánku.

Neděle 6. října byla klidná, šedá a dusná. Pro Bobbyho Guthrieho přijela v deset dopoledne jeho žena a odvezli Joa Pa-lacia do Miami. V pondělí měli dostat ocenění a odhady od Me-rill-Stevense, založené na podrobné prohlídce. Asi v jedenáct jsme spolu s Meyerem vypluli na Sedmě do kanálu a zamířili na sever do Lauderdale, s Muňequitou na laně a s bledým sluncem nad námi, začínajícím se prodírat mraky. Srdcová sedma byla pořád naložena přístroji a haraburdím z Floatation Associates. Meyer mě ujišťoval, že jakmile společnost smění ‚Bama Gal za peníze, že si přestěhuje své krámy na loď, kterou našel Bobby a kterou mohou koupit za dobrou cenu.

„Bobby zabuduje speciální nádrže na chemikálie přímo do lodi a vybaví některá čerpadla průtokoměry, takže jediný člověk bude moci zvládnout přítok látek na pracoviště."

„To je fajn."

„Po další podařené záchraně instalujeme stejné vybavení, jen trochu menší, na nákladák a přidáme k tomu dobrý naviják. Budeme pak moci vytahovat auta z kanálů."

„To je fajn."

„Nenudím tě, McGee?"

„Kdybych měl chuť zaplést se do pěkného výnosného malého podniku se třemi milými lidmi, asi bych se smál, tančil a zpíval. Hodně štěstí, Meyere."

Hleděl na mne, pokrčil rameny a pak odešel dolů, aby začal rozebírat kamery a cívky kvůli zjištění, zda se dají po koupeli v čerstvé vodě ještě zachránit. Měl opět své kvočnovské období, ale tentokrát se místo McGeeho staral o Guthrieho a Palacia. Byli tedy v dobrých rukou. Meyer začínal být trochu otravný, dokud ten malý podnik nebude bezpečně odstartován.

Já jsem neměl žádné plány. Cítil jsem se mírně nervózní. Rozhodl jsem se, že bych mohl tomu triu pomoci dát jejich loď do pořádku a potom bych možná shromáždil pár kámošů a vyplul na vodu, třeba až do Jax. V dalším měsíci, nebo tak nějak, bych se mohl

začít ohlížet po klientovi,.tak zoufalém, že by chňapl i po mém druhu záchrany za mých padesát procent. Mezitím trochu zábavy, her, nějaké akce, trochu smíchu.

Ve schránce na dopisy jsem našel jen oznámení z pošty, že musím něco podepsat, a tak jsem dostal Helenin dopis až v pondělí, chvíli před polednem.

416

Především tam byla velká šustivá obálka se zpáteční adresou, napsanou velkými černými písmeny: FOLMER, HARDAHEE AND KRANZ, právní zástupci. K dopisu, napsanému drobným fialovým písmem a podepsanému D.Within Hardahee, byl připevněn šek na 25 000 $. Dopis měl datum 28. září, šek 27. září.

Vážený pane McGee,

na přání paní Heleny Trescottové …

(Jméno Trescott mě trochu vykolejilo, než jsem si uvědomil, že svatba, kterou jsem nestihl, byla ta, kdy si vzala Theodora Trescotta.)

…Vám přikládám šek na částku dvaceti pěti tisíc dolarů (25 000 $) spolu s dopisem paní Trescottové, jak mě o to paní Trescottová požádala.

Vysvětlila mi, že tato částka je splátkou starého dluhu, a protože se nezdá pravděpodobné, že by přežila svou současnou kritickou chorobu, chtěla Vás ušetřit potíží a vymáháním tohoto dluhu na pozůstalých.

Kdybyste měl nějaké dotazy ohledně této záležitosti, jsem k dosažení na výše uvedené adrese a telefonním čísle.

S úctou …

Právnická firma byla ve Fort Courtney. Helenin dopis byl v tlusté, zalepené samostatné obálce a adresovaný mně. Vrátil jsem se na Sedmu a položil dopis neotevřený na psací stůl v hale. Vzal jsem si velkou sklenici a na kostky ledu nalil pořádnou porci plymouthu. Míchal jsem gin, usrkával a koutkem oka pozoroval dopis na stole. Tajuplná shoda okolností, že jsem si na ni nevzpomněl možná téměř rok a potom že jsem měl ty živé vzpomínky právě týden po odeslání jejího dopisu, mi působilo šimrání kolem žaludku.

Dopis však bylo nutno přečíst a gin to ani trochu neusnadnil.

Travisi, drahoušku,

nechci Tě nudit klinickými detaily – ale je mi tak špatně z toho, že je mi špatně, že je téměř úlevou vidět v jejich očích, že neočekávají, že to dokážu … nemocná k smrti z toho, že jsem nemocná –asi špatný vtip, že? Vzpomínáš si na ten den v Darby Island, kdy jsme soutěžili v tom, kdo vymyslí horší vtip? A nakonec jsme ji prohlásili za nerozhodnou? Nejsem moc statečná. Šíleně se

417

bojím. Umřít je tak proklatě absolutní – a dnes mám pekelné bolesti, protože jsem je přinutila, aby omezili léky, které mi dávají, abych měla jasnou hlavu k napsání tohoto dopisu… Odpust mi mizerný rukopis, miláčku. Ano, bojím se a také jsem zcela marnivá, tak marnivá, že se nemohu těšit na odchod z tohoto místa – klopýtající malá šedá stará dáma, jen kosti a pergamen.

Ještě před rokem jsem vypadala téměř stejně jako v onom nádherném létě, které jsme spolu prožili, a mohla bych tak vypadat dodnes, jen kdyby se neobjevil malý problém, kterému se fa-milárně říká Velké T. Před rokem si mysleli, že dostali všechno ven, ale potom začali používat kobalt a operovali mne znovu; opět se všechno zdálo být v pořádku, ale objevilo se to na dalších dvou místech a– ve čtvrtek se chystají na další radikální zákrok, na který mě nyní připravují, ale já si myslím, že doktor Dyckes, i když by to jistě sám nepřiznal, mne vlastně chce nechat odejít ze světa raději tímto způsobem, než nechat mne dlouho se trápit bez operace.

A to jsem Tě nechtěla nudit! Mám pokušení dopis roztrhat a začít znovu, ale obávám se, že jeden dopis je právě to, co dokáži zvládnout. Co se týče šeku, který zařídil pan Hardahee a který dostaneš s tímto dopisem, nebuď pošetilý. Vlastně čirou náhodou jsem se stala středně bohatou – starý Mickův přítel za mne investoval peníze po Mickovi. Je velmi schopný ve spravování peněz za jiné lidi. V posledních pěti letech kupoval na můj účet směšné drobné akcie, věci, o kterých jsem dříve neměla ani tušení a ani už nikdy neuslyším, které začaly stoupat a stoupat a on se smál a smál. Nakonec samozřejmě zařídil všechno tak, aby to bylo čisté z hlediska daní. Ať Tě nenapadnou pošetilé myšlenky, že dostáváš peníze, které by měly vlastně dostat mé dcery, protože ty dostanou také dost. Vzato jinak, jsou tyto peníze také jakousi odměnou…

Týká se to mé starší dcery Maureen. Je jí prakticky dvacet šest roků. Teď už je tři a půl roku vdaná za Torna Pikea. Nemají žádné děti, měla už dva potraty. Maurie je senzačně vyhlížející mladá žena. Při druhém potratu, asi před rokem, byla velmi nemocná. Byla bych bývala schopna se o ni starat, ale zhruba ve stejnou dobu jsem byla v nemocnici se svou první operací. Bridget přijela na pomoc a je stále ještě s Maureen, protože vše je hrozný zmatek. Vidíš, vždycky jsem si myslela, že Maurie je jako skála a Biddy – teď je jí třiadvacet – že je jednou z těch, které dokáží pouze trápit samy sebe, protože je jakýmsi snílkem, nerealistou – prostě mimo. Ale Biddy tu musela zůstat, nejen

418

kvůli mně, ale protože Maurie se už třikrát pokusila o sebevraždu. Zdá se mi to ještě nereálnější, když vidím svou ruku psát na papír slovo „sebevražda“, taková hloupá a děsivá pustina. Tom Pike je drahoušek. Ani už nemůže být hodnější. On a Biddy se tvrdě snaží dostat Maurie ze všech těch problémů, ale ona sama se mi nezdá být v pořádku. Jako kdyby byla nevyléčitelná. Tom zkoušel všechny možné druhy odborné péče a rad a snažili se mne přesvědčit o tom, že problémy jsou překonány. Ale já tomu nevěřím. A skutečně nemohu vstát z tohoto prokletého lůžka a starat se o ni. Prostě připusťme si, že z něj už nikdy nevstanu.

Vzpomínáš si na naši plavbu, když jsi mi vyprávěl o tom, jak žiješ a co děláš? Možná, že to přeháním, ale v té situaci se má starší dcera snaží ukrást si svůj vlastní život. Pracuješ také někdy na bázi prevence? Byla bych ráda, kdyby ses pokusil zabránit jí v té krádeži. Nemám žádnou představu o tom, jak toho dosáhnout nebo zda to, co Ty bys mohl pro ni udělat, by mělo nějaký smysl. Rozhodně však i jen polovina života Maurie má větší cenu než dvacet pět tisíc.

Myslela jsem na Tebe hodně v posledních dnech a nakonec se rozhodla, že o takovou službu nemohu požádat nikoho jiného a že bych nikomu jinému nevěřila, že by byl schopen něco dokázat. Ty jsi tak proklatě chytrý a znáš lidi, Travisi. Vím, jak jsi s velkou zkušeností, vkusem a milující laskavostí pomohl utrápené vdově sebrat se opět dohromady. Víš, v mých vzpomínkách na ono léto se objevuješ ve dvou podobách. Jednou z nich je mladý muž, mnohem

mladší než já v době, kdy jsme se dobře bavili a kdy jsi se zdál být obzvláště chlapecký, takže jsem se cítila jako zvrácená a zlá stará čarodějnice. Jindy bylo v Tobě něco tak … starobylého a zkušeného, že jsem se cítila jako pitomá mladá dívka. Nebýt těch společně prožitých chvil, možná bych byla schopna přizpůsobit se a ‚strávit zbytek života s Teddy Trescottem … Nicméně, trvalým dojmem zůstalo, že nemůže být na tomto světě mnoho věcí, které by se nedaly zvládnout. A nemyslím jen svaly a reflexy … Mám na mysli jemný způsob manévrování s lidmi, tak jak si myslím, že to potřebuje Maurie. Copak nedokáže pochopit, jak je život cenný? Já ano, teď ještě víc než kdy jindy.

VJěř mi, miláčku, jsem ve velkém pokušení uvalit na Tebe jedno z těch hrozných přání na smrtelně posteli – zachraň život mě dcery! Ale nejsem schopna použít tak dramatické prostředky. Bude-li se Ti chtít, uděláš to, nebude-li, neuděláš. Je to prosté.

419

Právě jsem měla pár ošklivých chvil a nedokázala jsem udržet pusu dost zavřenou, a tak jsem pokořena nahlas protestovala natolik, že přiběhla sestra, dala mi injekci a věci se teď začínají zdát trochu rozplizlé a neurčité. Vydržím, doufám, dost dlouho na to, abych mohla dopis podepsat a zalepit, ale možná bude znít trochu opilecky, než se k tomu dostanu … Psala jsem, že pro mne představuješ dvě osoby …Já jsem také dvojaká sama pro sebe … Víš, jak divně mladá zůstávají naše srdce, bez ohledu na okolnosti? Jedno mé Já je ta zřícenina v elektrické posteli, se všemi těmi hadičkami a zápachy a bolestmi a jizvami, které pomáhají jen na chvíli… moje druhé Já zůstalo na palubě Lady ve Shroud Cay … a další Já je být Tvou milenkou, … ve zválené posteli, taková nestydatá vdovská děvka, zcela soustředěná na naše objevy, pořád znovu, nekonečně a nekonečně krátké chvíle, kdy všechno bylo jako společně pracující horké motory … srdce zůstává mladé … tak proklatě toužebně neodpustitelně mladě … och, miláčku, podrž pevně toto mé Já, drž je pevně a nedovol mu zmizet, protože …

Podepsáno nadrápaným „H“.

A tak, starý dobrý Travé, přestaň zavírat oči, přežvykovat minulost a být otrávený a zvedni telefon. Dívka v kanceláři řekla, že

pan Hardahee odešel na oběd, potom že ještě ne tak docela a že by ho snad mohla ještě chytit, a zda je to důležité, a já jsem s opravdovou vážností řekl, že je to otázka života a smrti. D. W. Hardahee měl broukavý slabý hlas, důležitý pro sdělování vrcholně tajných informací. „Ach, ano. Ano, samozřejmě. Ach, paní Trescottová zemřela minulý čtvrtek večer … ehm … po operaci … v odpočíváme. Velmi statečná žena. Eh … považuji si za čest, že jsem ji poznal, pane McGee."

Dále mi sdělil, že včera v neděli se konala krátká zádušní mše.

Jsem si jist, že existují i horší pondělky. Jen mi zkuste vyjmenovat aspoň tři.

Heleno, proklatě, to není zrovna nejlepší z tvých nápadů. Té tvé Maureen se dostává pozornosti od lidí, kteří ji milují. Možná, že se jí tady prostě nelíbí. A každý z nás by dokázal sestavit pěkně dlouhý seznam současných nedostatků. A já mám být tím laskavým starým filosofem, navštívit ji na její verandě, poklepávat ji po ruce a vykládat jí, že život může být krásný? Jen klid. Uvidíme, co bude dál.

Vzpomínám si na tvé dcery, ale ne moc přesně, protože už je to také pět let. Štíhlé, velmi štíhlé pružné blondýnky, s dlouhými

420

hladkými vlasy, odměřené, trochu apatické, s tím vším, co je nutné k absolutnímu chladu, díky kterému vypadají a jednají jako vetřelci, pozorující prapodivné vrtochy pozemšťanů. Občasné mrknutí, kdy šedomodré oči udělají snímek skrytou kamerou. Dost dlouhé opálené nohy a paže, vyčnívající z námořnického nebo sportovního oblečení. Rezervovaně zdvořilé, rychle se pohybující, aby vykonaly požadované posílky nebo laskavosti, zvyklé stát blízko sebe a mumlat si připomínky, sotva pohybujíce nenalíčenými dívčími ústy.

Proč si, Heleno Pearson Trescottová, k čertu myslíš – vlastně myslela – že mohu s kteroukoliv z nich komunikovat na jakékoliv úrovni? Nejsem o mnoho starší než tvá starší dcera …? Nevěř nikomu přes třicet? K čertu, já nevěřím nikomu pod třicet ani nad třicet, dokud se neprokáže jinak, a někteří z mých nejlepších přátel jsou bílé anglosaské protestantské dívky.

Heleno, myslím, že brát si život je ošklivý, nízký, osobní a sobecký zvyk a že při úspěchu zbudou spíš jen pocity odporných problémů než velké tragédie. Co vlastně ode mne chceš? Nejsem vhodný typ pro úlohu cesťáka s myšlenkami život-může-být-krásný. Opravdu, může být. Ale návod na něj se nedá koupit od podomního obchodníka.

Ne, děkuji. Manžel Tommy a sestra Biddy to zvládnou. A navíc, co bych proboha těm třem lidem měl říct? Poslala mě Helena?

Kromě toho, nechala jsi rozhodnutí na mně. „Bude-li se Ti chtít, uděláš to, nebude-li, neuděláš. Je to prosté.“ Neudělám to.

Ale abych byl fér, řeknu ti, co udělám. Udělám si tam malou cestu, nějaký důvod už si vymyslím, a dokážu nám oběma, jak je tvůj nápad špatný. Řekněme, že pak budeme oba lépe spát. Jasné? Spravedlivé vůči všem?

5. KAPITOLA

Okres COUŘTNEY: počet obyvatel 91 312. Sídlo okresu: město obec Fort Courtney: počet obyvatel 24 808. Pěkně fungu– ¦ jící kraj. Hektary citrusových hájů, tak vydatně produktivních, zelené listy na citrusových stromech vypadajících jako z tmavě zelené umělé hmoty, hojné plody jako vosková dekorace. V jižní části okresu ranče. Černé sloupky, bílé ploty. Pěstování koní jako vedlejší záliba. Průmyslový park, řada úhledných, čistých

421

provozů, vyrábějících součásti pro počítače; jeden je pobočkou Litton Industries, druhý zplodil Westinghouse a jeden, nazývaný Bruxtyn Devices, Inc., který ještě nebyl pohlcen nikým.

Krajinu oživují jezera, některá přirozená, jiná vytvořená úděsným tancem buldozerů a jiných strojů na zemní práce. Golfové kluby, kluby důchodců, střední škola.

Žádný prudký rozmach. Žádná pompa, aligátoří farmy, továrny na zpracování mušlí, džungle s orchidejemi. Solidní, opatrný růst, založený na penězích tří čtyř generací, což na Floridě znamená spřízněnost s dědictvím, sahajícím zpět do čtrnáctého století.

Můj čtvrteční odpolední let týden po Helenině smrti se blížil k závěrečné fázi přistání, dávající mi přehledný pohled na střed města, částečně zastíněný stromy, s nákupními středisky na periférii, na

ozeleněnou obytnou oblast s křivolakými cestami, rozmanitou geometrií soukromých bazénů, a potom horký tetelí-vý třpyt hektarů aut na parkovišti jednoho z průmyslových závodů. Pak jsme se snesli dolů, několikrát poskočili a už jen zvuk brzdících motorů.

Rozhodl jsem se nepřijet ve svém starobylém modrém rollsu. Miss Agnes dělá člověka nápadným a zapamatovatelným. Neměl jsem samozřejmě žádné tajné poslání, ale nechtěl jsem být označen za výstředníka. Měl jsem připravenou mírnou a hodnověrnou historku a chtěl jsem být v celé záležitosti zcela přímý. Nemohl jsem prostě k nim vrazit a říct „posílá mě vaše matka, abych vám zabránil zabít se, drahé dítě."

Obě dívky si mne mohly pamatovat nejen proto, že jsem byl nepatrnou součástí jejich života v době, kdy byl Mick zabit, ale také proto, že neexistuje mnoho lidí mé velikosti, potloukajících se kolem nich. Zvláště takových, kteří mají tak zažrané mořské zbarvení, že jim do určité míry pomáhá skrýt viditelný důkaz mnoha druhů náhodných vad, nebo takových, kteří mají tendenci pohybovat se uvolněným a ospalým šouravým krokem, přátelských, nenáročných a zřejmě schopných uvěřit čemukoliv.

Protože dívky si mne mohou pamatovat, musím mít připravenu jednoduchou a pravděpodobnou historku. Nejjednodušší jsou stejně nejlepší. A vždy se vyplatí vymyslet si je tak, aby se daly ověřit v případě, že by si s tím někdo chtěl dát tu práci. Nesmyslné historky znamenají příliš mnoho starostí v tom, abyste se nějak nezapletli.

Přešel jsem skutečně rozpálenou plochu letiště do ledově klimatizované budovy terminálu. Upravená komputerizovaná dívka

422

v uniformě mi pronajala klimatizovanou ševroletku s naprosto neosobní efektivitou. Když jsem ji poprosil o radu, kde bych se mohl nejvýhodněji na pár dní ubytovat, změnila se z robota na příjemnou slečnu. Svraštila obočí, kousla se do rtů, a když jsem řekl, že nikdy nemíván problémy s účty, navrhla Wahini Lodge na silnici třicítce blízko Interchange. Mám vyjet na dálnici, zatočit doleva, jet asi míli a motel bude na mé pravé straně. Je nový a docela hezký.

Byla to stejná havajská úprava jako většinou na Honolulu, ale pokoj byl prostorný, plný drobností a voněl čistotou. Vůz jsem si

mohl postavit do stínu pod doškový přístřešek. Na druhé straně bylo vidět trávník a kvetoucí keře, částečně zastiňující výhled na velké koupaliště uvnitř motelu. Když jsem vytáčel externí spojení a číslo Thomase Pikea, bylo asi půl čtvrté odpoledne. Adresa zněla: Haze Lake Drive 28.

Ozval se tichý a bezvýrazný ženský hlas.

„Paní Pikeová?“

„Kdo volá?“

„Jste Maureen?“

„Řekněte mi, kdo volá!“

„Mé jméno vám nemusí nic říkat.“

„Paní Pikeová odpočívá. Mohu ji nechat nějaký vzkaz.“

„Jste tedy Bridget? Biddy?“

„Kdo k čertu volá?“

„Mé jméno je Travis McGee. Potkali jsem se před pěti lety ve Fort Lauderdale. Nepamatujete si na mne, Biddy?“

„… ano, samozřejmě. Co byste si přál?“

„Přál bych si mluvit s vámi nebo Maureen nebo s oběma.“

„O čem?“

„Podívejte, nic neprodávám! Náhodou jsem udělal malou laskavost pro vaši matku, když Mick zemřel. A minulé pondělí jsem slyšel o Heleně a je mi to velice líto. Jestliže jsem vás vyrušil v nepravý čas, klidně to řekněte.“

„Já … já vím, jak vám to muselo znít. Pane McGee, nebyla by to pro vás nejvhodnější chvíle přijít k nám. Možná, že bych mohla … jste ve městě?“

„Ano, bydlím ve Wahini Lodge. Pokoj číslo 109.“

„Vyhovovalo by vám, kdybych za vámi přišla řekněme kolem šesté?

Musím zůstat doma, dokud se Tom nevrátí z práce.“

„Děkuji, to bude fajn.“

423

Volný čas jsem využil k seznámení s místním zeměpisem. Mapa města byla v dveřní kapse najatého auta. V cizím prostředí se necítím dobře, dokud nepoznám příjezdové a odjezdové cesty, kam vedou a jak se na ně dostat. Slyšel jsem, že je pozoruhodně snadné ztratit se v

oblasti Haze Lake Drive, protože silnice se všelijak motají kolem malých jezírek. U vjezdu na štěrkovou cestu k domu č. 28 stála velká tmavě modrá venkovská schránka na poštu s nápisem T. Pike z vyřezaných hliníkových písmen. Za zelení jsem viděl šindelovou střechu a pár odlesků zářivého jezera. Dům stál v jedné z lepších částí čtvrti, i když ne v té docela nejlepší. Stál asi míli od golfového a tenisového klubu a odhadoval jsem jej asi o 50 000 lacinější než domy blíže klubu.

Na zpáteční cestě do města jsem objevil skupinu trpasličích a drahých obchodů. Jeden z nich prodával i lepší nápoje, a tak jsem si zde koupil malou soupravu ginu pro přežití v místních podmínkách.

Biddy-Bridget zazvonila asi pět minut po šesté. Prošel jsem halou a zavedl ji do denního baru blízko bazénu, odděleného od vnějšího vedra prosklenou stěnou, zbarvenou nepříjemně do modro-zelena. Pěkně se nesla v krátké bílé sukni a modré halence, ramena stažená dozadu a hlavu vysoko. Její pozdrav byl rezervovaný, korektní, tichý.

Z místa naproti ní u rohového stolku jsem mohl pozorovat obě části dědictví po Heleně a Mickovi. Měla Heleniny dokonalé kosti a štíhlost, ale její tvář byla široká a nesymetrická, jedno oko trochu výš, úsměv trochu pokřivený, jako u Micka. Měla také jeho jasné šedomodré oči.

Roky mezi sedmnácti a třiadvaceti znamenají dlouhé údobí změn a učení. Překročila již hranici, oddělující děti od dospělých. Její oči mě již neodmítaly se stejnou skelnou a blahosklonnou indiferentností, s jakou se mohla dívat na sochy v parku. Ted jsme byli oba lidé, vědomí si velikosti mnoha pastí, vědomí si zužujícího se výběru.

„Pamatuji si vás staršího, pane McGee.“

„Já si vás pamatuji mladší, slečno Pearsonová.“

„Strašně mladá. Myslela jsem, že už jsem ze všeho vyrostla. Tolik jsme cestovaly … Maurie a já … myslely jsme si, že jsme hrozně schopné a kontinentální a zkušené. Myslím … že znám mnohem méně, než jsem si tenkrát myslela.“

Až jsme si objednali, řekla: „Lituji, že jsem nebyla do telefonu příliš srdečná. Maurie mívá … občas obtěžující hovory. Musím je dokázat zchladit.“

424

„Obtěžující hovory?“

„Jak jste věděl, kde nás najít, pane McGee?“

„Travis nebo Trav, Biddy. Jinak se budu cítit tak starý, jak jste si myslela, že jsem. Jak jsem vás našel? Vaše matka a já jsme byli v kontaktu. Tu a tam nějaký dopis. Rodinné zprávy.“

„Takže jste o ní slyšel během … posledního roku, když jste se po ní neptal během našeho rozhovoru.“

„Poslední dopis od ní jsem dostal v pondělí.“

To ji překvapilo. „Ale ona přece …“

„Byl jsem mimo, když dopis přišel. Byl odeslán v září.“

„Rodinné novinky?“ zeptala se opatrně.

Přisvědčil jsem. „S omluvou za to, že je tak depresivní. Znala pravdu. Psala, že jste pořád tady, protože Maurie není zcela v pořádku po svém druhém potratu.“

Její ústa se sevřela nesouhlasem. „Proč by měla psát takové … osobní rodinné věci někomu, koho jsme sotva znaly?“

„Možná, že jsem je měl nechat publikovat v novinách.“

„Nechtěla jsem, aby to znělo hrubě. Jen jsem netušila, že jste byli tak blízcí přátelé.“

„Nebyli jsme. Mick mi důvěřoval a Helena to věděla.. Třeba lidi potřebují někoho, s kým mluvit nebo komu psát. Potřebují vrbu. Když byla vdaná za Trescotta, ani jsem o ní neslyšel.“

„Chudák Teddy“, řekla. Bylo vidět, jak o tom přemýšlí. Pak asi sama sobě přitakala. „Ano, asi je to dobré, vyklopit všechno někomu, kdo … o tom nebude nikde mluvit a kdo … možná odepíše a ujistí, že všechno bude zase dobré.“ Naklonila hlavu a podívala se na mne přivřenýma očima. „Víte, po otcově smrti už nikdy nebyla úplně v pořádku. Byli si ve všem tak blízcí, až se někdy Maurii a mně zdálo, že nás vynechávají. Měli tolik malých vtípků, kterým jsme nerozuměly. Mohli spolu mluvit beze slov. Sama už byla … narušenou osobou. 1 po svatbě s Teddym zůstala pořád sama. Jestliže psaní vám ji činilo … méně opuštěnou … potom lituji, že jsem se

chovala tak hloupě.“ Její oči se naplnily slzami, odvrátila je a zahleděla se do sklenice.

„Nic vám nevyčítám. Je nepříjemné, když cizinec zná rodinné problémy. Ale nechodím a nevykládám je nikomu.“

„Já vím, že ne. Jen nechápu, proč … musela prožít tak pekelný rok. Možná, že život věci srovnává. Když jste šťastnější než ostatní, potom …“ Zarazila se a její oči se rozšířily, když se na rmre podezíravě podívala. „Řekl jste problémy. O Maurii také?“

„Ze se snaží zabít? Žádné detaily. Jen že ji to velmi trápilo a že to nemohla pochopit.“

425

„Nikdo tc^nemůže pochopit!“ Mluvila příliš nahlas a pak se pokusila usínat. „Vážně, pane … Travisi, bylo to tak … tak strašné …“

Viděl jsem, že je na pokraji zhroucení, tak jsem položil na stůl bankovku, vzal ji za loket a vyvedl ji ven. Kráčela nepevně, a tak jsem to vzal zkratkou přes trávník a chodbou k pokoji 109. Odemkl jsem, a když jsem zavíral dveře, už uviděla koupelnu a rozběhla se do ní, vydávajíc dávivé vzlyky. Zabouchl jsem za ní dveře. Chvíli bylo slyšet potlačované zvuky, potom tekoucí vodu.

Sešel jsem do přístěnku služby, nabral plný kyblík miniaturních kostek ledu a z automatu koupil tři druhy nápojů. Pro sebe jsem na led nalil plymouth, zatáhl polopropustný závěs na velkých oknech a objevil v televizi Waltera Cronkitea, mluvícího klidně, vyrovnaně a rezervovaně o nepředstavitelných mezinárodních katastrofách. Seděl jsem v křesílku z černého plastu, ořechového dřeva a hliníku, sundal si boty, zkřížené nohy položil na roh postele a upíjel gin.

Když plaše vyšla z koupelny, věnoval jsem jí krátký a neurčitý pohled a pokynul ke stolku. „Poslužte si sama“.

Udělala si drink, přešla k volné židli a otočila ji k televizoru. Seděla tam, dlouhé nohy zkřížené, držíc sklenici v obou rukou, usrkujíc nápoj a dívajíc se na Waltera.

Když skončil, vypnul jsem televizor a posadil se na postel, napůl obrácený k ní.

„Pořád ještě malujete?“

Přikývla. „Zkouším to. Na lodi jsem si udělala jakýsi malý ateliér.“ Škytla. Pokožka kolem jejích očí byla růžová, trochu naběhlá. „Děkuji za záchrannou akci, Travé. Velmi účinná.“ Její úsměv byl unavený. „Tak o malování víte také.“

„Jen to, že to byl před pár lety váš koníček. Nevěděl jsem, že se tím ještě zabýváte.“

„Měla bych to vzdát. Nemohu tomu věnovat tolik času, kolik bych chtěla. Ale … jsou důležitější věci. Mimochodem, o čem jste chtěl mluvit s Maureen?“

„No, nechtěl jsem vás dvě obtěžovat tak brzy po smrti Heleny. Zvláště něčím zcela triviálním. Jeden můj přítel – jmenuje se Meyer – zřejmě nemůže zapomenout na loď, kterou jste kdysi měli – na Likely Lady. Musí teď být stará takových šest let nebo o trošku víc. Už dlouho obchází loděnice a obchodníky s jachtami a hledá něco podobného, jenže marně. Rád by ji vystopoval a

426

podíval se, jestli by ji její nynější majitel nechtěl náhodou prodat. Vlastně jsem mu slíbil, že napíšu Heleně, když … přišel její dopis. Telefonicky jsem zjistil, že zemřela. Řekl jsem Meyerovi, že teď není vhodná doba k tomu vás otravovat. Potom jsem si však řekl, zda … nuže, zda snad není něco, čím bych mohl pomoci. Myslím si, protože jsem byl také naposledy na scéně, že jsem jakýmsi samozvaným strýčkem.“

Její úsměv byl nucený. „Nechtějte, abych začala znovu. V poslední době nemohu vystát lidi, kteří jsou na mne hodní.“ Postavila sklenici na stůl, přešla pokojem a hleděla na sebe zblízka do zrcadla na dveřích koupelny. Za několik okamžiků se obrátila. „Funguje to. Vždycky to fungovalo. Když jsme byly malé a nemohly jsme přestat plakat, maminka nás zavedla k zrcadlu a měly jsme se dívat na sebe, jak pláčeme. Skončí to grimasami a smíchem … pokud jste dítě.“ Když se vracela ke své židli a sklenici, byla zamračená. „Víte, já si nevzpomínám na jméno muže, který Lady koupil. Myslím, že byl z Punta Gorda nebo možná z Naples. Ale vím, jak to zjistit.“

„Jak?“

„Zajet do domu v Casey Key a podívat se do matčina stolu. Stejně to musím udělat, jak říkají právníci. V obchodních věcech

měla naprostý pořádek. Pořadače, složky, kopie a všechny takové ty věci. Bude to vše ve složce z toho roku, kdy loď prodala. Doufám, že se vašemu příteli podaří ji najít a koupit. Taťka říkal, že umí odpouštět. Říkal, že můžete udělat absolutně bláznivou věc, a Lady vám odpustí a postará se o vás. Kdybyste mi dal svou adresu, mohla bych vám poslat jméno a adresu muže, který ji tenkrát koupil.“

„Plánujete tu cestu brzy?“

„Uvažovali jsme zajet tam v sobotu ráno a vrátit se v neděli odpoledne. Měli bychom mít dost času. Ale všechno závisí na tom … jak bude s Maurií.“

„Je i tělesně nemocná?“

„Myslíte navíc k nemoci duševní? To myslíte?“

„Proč to pohoršení? Snažit se umřít není zrovna normální chování.“

„Možná jsem vzhledem k ní trochu … příliš ochraňující.“

„Tak co s ní není v pořádku?“

„Záleží na tom, u koho se ptáte. Dostali jsme víc odpovědí, než kolik můžeme použít. A víc řešení. Maniakální deprese. Schizofrenie.. Korsakovův syndrom. Virová infekce v části mozku. Alkoholismus. Řekněte cokoliv a ona to má.“

427

„Korsa co?“

„Korsakov. Její paměť je úplně deformovaná. Pamatuje si vše až do posledního roku, ale poslední rok je skládačka s chybějícími částmi. Někdy si myslím, že to používá jako … útočiště. Umí být skutečně velmi prohnaná. Jako kdybychom byli proti ní, nebo něco takového. A dokáže se skutečně příšerně namazat a, vykrást se. Utíká nám bez ohledu na to, jak jsme opatrní. Dali jsme ji na dva týdny do sanatoria, ale byla tím tak otrávená, tak zmatená a záhadná, že jsme to nemohli vydržet. Museli jsme ji vzít zase domů. Byla jako malé dítě, tolik potěšena tím, že je zase doma. Ach, není vůbec blázen. Je sladká, drahá a milá osoba, opravdu. Ale, něco se v ní … porouchalo a nikdo neví, co* to je. Kdybych vám to vše nevyprávěla, mohl byste přijít k nám domů a nikdy byste nepoznal, že něco není v pořádku, opravdu.“

„Ale pokoušela se o sebevraždu?“

„Třikrát. A dvakrát jsme ji zachránili jen tak tak. Našli jsme ji včas, když si vzala prášky na spaní. Potom ji našel Tom ve vaně, když si podřezala zápěstí. Jednou se teprve připravovala, taková oprátka z nylonového lanka přes trám na lodi. Samé nemotorné uzly, ale fungovalo by to.“

„Řekla vám, proč to zkouší?“

„Nepamatuje si, proč. Trochu si vzpomíná, že něco udělala, ale velmi mlhavě a hlavně neví proč. Je z toho velmi vystrašená, uplakaná a nervózní.“

„Kdo se teď o ni stará?“

„Tom je s ní doma. Ach, vy myslíte který doktor? Vlastně žádný. Dalo by se říci, že už jsme všechny doktory vypotřebova-li. Jsou věci, které pro ni můžeme s Tomem udělat. Vedla si docela dobře, než máti zemřela. Potom měla … několik špatných dnů.“

„Bude si na mne pamatovat?“

„Samozřejmě! Nestala se, probůh, nějakým debilem!“

„A co ty obtěžující telefony, o nichž jste se zmínila?“ Její výraz byl opět opatrný. „Ach, jen od lidí, se kterými se zapletla, když … se jí podařilo utéct.“

„Zaplétá se s muži?“

„Vychází sama. Je uzavřená. Je velmi hezká. Je to pro Torna peklo a vám do toho nic není.“

„Tak se nemluví s laskavým starým strýčkem.“

Unavený úsměv. „Mé nervy jsou nadranc. A ta část … chtěla bych se vzdát lidské rasy. Ty prokleté slizké hlasy v telefonu, jako protivné děti, vyptávající se, jestli si může Maurie jít s nimi

428

ven hrát. Nebo jako smečka honících psů. Nevědí, že je nemocná. Ani je to nezajímá.“

„Jak často utíká?“

„Ne moc často, snad třikrát za poslední čtyři měsíce. Ale i to třikrát je moc. A nikdy si o tom moc nepamatuje.“

Vzal jsem její prázdnou sklenici, připravil čerstvý nápoj, a podávaje jí ho, jsem řekl: „Musíte přece mít nějakou teorii. Snad ji znáte-lépe než kdokoliv jiný na světě. Čím to začalo?“

„K druhému potratu došlo kvůli nějakému selhání ledvin. Měla jakési záchvaty. Myslela jsem si, že jí to mohlo nějak poškodit mozek. Ale lékaři říkají, že ne. Pak jsem si myslela, že by mohla mít nějaký nádor na mozku, ale lékaři provedli všechny možné testy a nic takového neobjevili. Nevím, Travisi. Prostě nevím. Je to pořád Maurie, ale je jiná. Je víc … dětská. Zlomí mi srdce."

„Co kdybych se stavil a pozdravil ji?"

„K čemu by to bylo dobré?"

„A čemu by to mohlo uškodit?"

„Jde o chorobnou zvědavost?"

„To je můj styl, chodit kolem a dívat se na komedie."

„K čertu s vámi! Já jen myslím, že …"

„Není na dívání? Ano? Dobře. Bylo jí dvacet. Tu hroznou věc s Míčkem prožila s velkou klasou a kontrolou. Věděl jsem, jak svého otce obdivuje. Podívejte, nikdy jsem si nepřál být zatažen do vašich rodinných tajemství. Ale byl jsem. A rád bych viděl, jak se jí daří. Možná, že vy jste jí příliš blízko. Možná je lepší, než si myslíte. Nebo horší. Nevzpomínáte si na někoho jiného, kdo ji neviděl od jejích dvaceti?"

„N-ne. Řekněme, že se zeptám Torna, co si o tom myslí. A zavolám vám, bud ještě dnes večer, nebo zítra ráno."

Když dopila, doprovodil jsem ji k malému červenému falconu. Poděkovala mi za pití, omluvila se za to, že byla tak unavená, nepříjemná a protivná a odfrčela.

Zavolala mi ráno a pozvala mě na oběd. Řekla, že Maurie se na mne těší a že Tom, bude-li se moci z práce utrhnout, se k nám k obědu připojí.

429

6. KAPITOLA

Briidgit Pearsonová zřejmě zaslechla zvuk pneumatik na příjezdové cestě a objevila se zpoza domu, na straně jezera. Měla na sobě žluté šortky a bílou halenku bez rukávů, vlasy svázané dozadu žlutou stužkou. Její sluneční brýle byly obrovské a velmi tmavé.

„Jsem tak ráda, že jste mohl přijít! Pojdte, půjdeme dozadu. Tommy vystříkal dvůr, než odešel do práce, a sotva tam bude nějaký hmyz. Měl by se objevit každou chvíli.“

Pořád si něco nervózně brumlala, když jsem ji následoval k trávníku nad jezerem. Úzké živé ploty z těsně u sebe rostoucích krátce střižených stromů oddělovaly prostor od sousedních domů. Ve stínu kvetoucího fíkovníku stál stůl ze sekvojového dřeva a lavice. Dvoupatrový hausbót byl pěkným uměleckým dílem, které se dobře k domu hodilo. Bylo zde přístaviště ve tvaru T, bíle natřený kovový zahradní nábytek, na trávník vytažená lodička, u mola uvázaný malý člun. Na jednom konci stolu bylo naskládáno náčiní pro piknik. V grilu hořel oheň z dřevěného uhlí. Pokynula (mi ke džbánu s čerstvou pomerančovou šťávou, ke kotlíku s ledem, sklenicím, láhvi vodky a poprosila mne, abych si sám připravil drink, zatímco půjde Maureen oznámit, že jsem už přijel.

Za nějakou chvíli Maureen vyšla skleněnými dveřmi z patia a s úsměvem se ke mně blížila. Její matka mi psala, že je senzační. Ve skutečnosti byla krásná. Její přítomnost zastiňovala Biddy, jako kdyby mladší sestra byla jen špatná barevná fotografie, přeexponovaná a rychle vyvolaná. Blond vlasy Maureen byly delší, bohatší a světlejší. Její oči byly tmavší, modřejší. Pokožka byla dokonale opálená, rovnoměrné zlato, které vypadalo jako umělé a nepravděpodobné. Její postava byla mnohem plnější, a kdyby nebyla tak velká, vypadalo by to na nadváhu. Na sobě měla krátké otevřené plážové šaty se širokými oranžovými a bílými pruhy, oblečené přes těsné modré plavky. Přicházela beze spěchu, podala mi ruku. Dlaň byla pevná, suchá a teplá.

„Travis McGee! Tisíckrát jsem na vás vzpomínala“. Její hlas byl pomalý, stejně jako její úsměv a chůze. „Díky za návštěvu. Byl jste na nás tenkrát tak hodný.“ Obrátila se, podívala se přes

430

rameno směrem k Biddy a řekla: „Máš pravdu, není tak starý, jak jsem si myslela.“ Naklonila se ke mně, políbila mě na koutek úst, stiskla pevně mé paže a opět je pustila. „Promiňte, Travisi, musím si dát pár kol. Několik dní jsem vynechala, a když je to delší doba, stávám se zplihlá, měkká a ošklivá.“

Odešla na spojnici onoho T, nasadila si koupací čepici, spustila šaty na prkna mola a skočila dokonale po hlavě do vody. Plavala sem a tam podél mola a mohli jsme vidět pouze pomalý a graciézní pohyb jejích opálených paží.

„Nuže?“ zeptala se Biddy, stojíc mi po boku.

„Ohromující.“

„Ale jiná?“

„Ano.“

„Jak? Můžete to nějak formulovat?“

„Zdá se, jakoby celou scénku prožívala ve snu. Jakýsi druh … nepřítomnosti duchem. Bere něco?“

„Jako drogy? Ach, to ne. No, když je příliš nervózní, dáme jí injekci. Je to jakýsi druh dlouhodobého uklidňujícího prostředku. Tom se to naučil u nějakého doktora a naučil to i mne.“

Díval jsem se na pomalá a zřejmě nenamáhavá tempa Maureen a šel jsem si ke stolku dokončit přípravu drinku. „V jejích očích není nic zaraženého nebo omámeného. Ale vyvolává ve mně zvláštní pocit. Pocit jisté opatrnosti. Jako kdyby nebylo možno odhadnout, co se právě chystá udělat.“

„Cokoliv, co ji napadne. Ale nic násilného. Je prostě … primitivní a přirozená jako malé dítě. Když ji něco svrbí, tak se poškrábe, bez ohledu na to, kde právě je. Její způsoby jsou … pěkně tvrdé. Říká, co si opravdu myslí, a může to být i docela … osobní. Když se jí potom Tom nebo já na to ptáme, je zmatená a uražená. Tvář se jí zkřiví, ruce se začnou třást a obvykle odběhne do ložnice. Dokáže se však bavit o malování, politice, knížkách … ale jen pokud se jedná o věci, které se dozvěděla před rokem. Zá poslední rok nepřidala nic nového.“

Na štěrkové cestě jsme uslyšeli zvuk dalšího auta a Biddy odběhla za roh domu. Hned se opět objevila, mluvíc rychle a naléhavě k muži po jejím boku. Z jeho postavy a výrazu se dalo vycítit určité napětí, pak se však začal smát. Přivedla ho ke mně a představila nás.

431

Byl vysoký a šlachovitý, tmavé vlasy, tmavé oči, tvář čilá a citlivá a mohl by být až příliš hezký, kdyby nebylo určité

nepravidelnosti v jeho rysech, náznak ulízanosti, těžkopádnosti a pohrdání, takový mladý Jimmy Stewart. Jeho hlas však neměl ten vysoký tón. Byl překvapivě hluboký, plný, rezonující, basso semi-profundo. Pan Tom Pike měl mimořádné chování, což je vzácná vlastnost. Není to ani tak produkt síly a energie, jako spíš druh kvality pozornosti a uvědomění. Vždycky mě to mátlo a rozčilovalo. Tito lidé, kteří bez rozpaků, bez kursů typu Buď Oblíbený nebo Jak Navázat Přátelství, si vás okamžitě všimnou a jsou na vás zvědaví, které zajímá váš názor, mají tuto zvláštní schopnost nějak dominovat v místnosti, u stolu nebo na zahradě. Meyer ji má.

Sundal lehké sportovní sako a stáhl kravatu. Biddy jeho věci odnesla do domu. S unaveným úsměvem mi řekl: „Celé ráno jsem měl starosti s tím, jak na vás bude Maureen reagovat. Mohlo by to být velmi dobře i velmi špatně – nikdy se to nedá předem odhadnout. Biddy říká, že až dosud je vše v pořádku."

„Vypadá skvěle."

„Jistě, to vím. Někdy mi to připadá tak … neloajální vůči ní, že musíme jednat, jako kdybychom měli ve sklepě řetězy přikovanou nějakou zrůdu. Ale přílišný styk s lidmi mimo dům ji narušuje." Jeho krátký úsměv byl hořký a zkřivený. „A když se naštve, můžete si být jist, že naštve i toho návštěvníka, tak nebo onak. Sama si musí najít cestu z houští. Jednou, nějak."

„Mezitím to musí být pro vás dost náročné, ne?"

„Je ještě jeden důvod, pro který se cítím vinen. Většina starostí totiž zůstává na Biddy. Já jsem celý den venku. Zkoušeli jsme mnohokrát najít k ní někoho na pomoc, někoho laskavého, trpělivého a dobře vyškoleného. Hovořili jsme s tucty zájemců. Ale když zjistili, že se jedná o problém spíše psychický, přestali mít zájem."

Biddy se vrátila a začala se zabývat jídlem. Zeptal jsem se, jaké štěstí měli s lékaři. Pokrčil rameny. „Ti napřed povzbudí vaše naděje, potom se omluví. Jedna z posledních diagnóz zněla, že se někde ukládá vápník, který snižuje přítok krve do mozku. Rada vyšetření a nakonec omluva – lituji, v tom to není. Symptomy prostě neodpovídají ničemu v jejich knihách. Ale mám pár lidí, kteří stále něco zkoušejí."

„Odpusťte mi bolestivou otázku, Tome. Zhoršuje se její stav?"

„Pořád se o to starám. Prostě nevím. Vše, co můžeme dělat, je dívat se a čekat. A doufat.“

432

Maurie přestala plavat, přidržela se mola a vyskočila na něj, mrštně jako tuleň. Vstala a usmála se na nás. Svými šaty si osušila nohy, pak si šaty oblékla, sundala čepici, strčila ji do kapsy a protřásala si vlasy. Jak se blížila k Tomovi, její pomalá a přechodná jistota jako by ji opouštěla. Přistoupila k němu se sklopenýma očima, ramena trochu shrbená, s nervózním úsměvem na přivítanou. Připadala mi trochu jako dobře vycvičený pes, který si je vědom, že neposlechl pána, a který doufá, že mu bude přestupek za dobré chování odpuštěn a zapomenut. Krátce ji políbil, poklepal na rameno a zeptal se, zda byla hodnou dívčinou. Plaše odpověděla, že hodná byla. Byl to velmi věrohodný postoj a reakce.

Pod fíkovníkový přístřešek se začali stahovat komáři. Tom přinesl malý elektrický rozprašovač, zapojil jej do jedné ze zásuvek a všechny zabil. Komentoval to tak, že používání rozprašovače nenávidí, protože je tak neselektivní. „Když jsme byl malý, seděli jsme jednou v létě večer na verandě a viděli mračna komářích nepřátel – vážek – jak je chytají a požírají. Když slunce zapadlo, mohli začít netopýři. Zabili jsme sprejem komáří nepřátele a zabili jsme i jiný hmyz, který netopýři jedí, a dnes zbyly jen miliardy komárů a moskytů a my musíme měnit spreje, protože se stali imunní.“

„Vy jste vyrůstal tady v okolí?“

„Více méně, trochu tady, trochu tam. Pořád jsme se stěhovali. Maso je hotové, Bid? Čas na další drink, Travé. Dovolte mi namíchat ho. Maurie, miláčku, měla bys salát ochutit, ne ochutnávat.“

Přikrčila se. „Nechtěla jsem … Nebyla jsem …“

„To je v pořádku, drahá.“

V jednu chvíli jako by se zastavil čas a naše společnost představovala barevné zátiší. Maurie a já jsme seděli na téže lavici na jedné straně stolu, Maurie po mé levici. Biddy seděla naproti mně. Maurie jedla velmi způsobně, a když jsem vzhlédl, viděl jsem, jak ji oba dva pozorně sledují. Manžel a sestra pozorují ženu se stejným záměrem, nervózním souhlasem, jako když rodiče pozorují své

jediné dítě při malém klavírním představení pro příbuzné na návštěvě. Potom se zase čas dal do pohybu, Biddy zvedla vidličku k ústům a Tom začal opět kousat.

Později, když mi Biddy něco vyprávěla, jsem zaslechl Tomův tichý hlas s výstražným tónem, říkající pouze „Miláčku!“. Biddy se ihned zarazila a podívala na Maureen. Otočil jsem se a uviděl, že se sklonila nad talíř, uchopila biftek do dlaně a začala jej trhat

433

a polykat. Pustila jej zpátky na talíř a pod hranou stolu si utírala zamaštěné prsty o svá holá stehna, na kterých zanechávaly lesklé pruhy.

„Opět jsi zapomněla, drahoušku,“ řekl Tom jemným hlasem.

Maurie se začala třást.

„Netrap se tím, miláčku,“ řekla Biddy.

Náhle však vyskočila a udeřila bokem do stolu tak, že všechny, nápoje a káva vystříkly ze sklenic a šálků. Běžela směrem k domu, slyšitelně vzlykajíc. Tom na ni ostře zavolal, ale neohlédla se, ani nezpomalila. Biddy také rychle vstala a spěchala za ní.

„Lituji,“ omlouval se Tom. „Vidíte, proč nemáme … Biddy ji uklidní a …“ Odstrčil talíř a se slovy „k čertu s tím vším!“ vstal a odešel na břeh jezera.

Pořád tam ještě stál, když se Biddy vrátila. Posadila se ke mně. „Ted odpočívá. Za chvíli si ani nevzpomene, co se stalo. Ráda bych, aby se na ni Tom podíval, zda nepotřebuje injekci. Je … je v pořádku?“

„Je zklamaný.“

„To proto, že si vedla tak dobře.“

Hleděla na tichou postavu na břehu jezera. Seděl jsem tak, že jsem mohl vidět víc, než by si ona sama přála. Její tvář měla měkký, mateřský vzhled, rty pootevřené. Byl v tom obdiv, úcta a beznadějná, toužící láska. Poznal jsem, proč se málem sesypala v hotelové hale. Byla to situace, pěkně vypočtená na vyčerpání ji do zhroucení, že musela být rok v tomto domě s upadající ženou a starajícím se a trpícím manželem. Loajalita ke starší sestře. A oddaná láska k jejímu manželovi. Po chvíli jsme všichni odešli dovnitř. Tom se šel podívat

na Maureen, a když se vrátil, řekl nám, že spí. Chvíli seděl, dívaje se na hodinky.

„Bylo hezké se s vámi setkat, Travisi. Jen … lituji, že to tak … že to bylo …“ Jeho hlas ztěžkl, jeho ústa se zkřivila a najednou zabořil svou tvář do dlaní. Biddy k němu přispěchala a plaše a váhavě položila ruku na.jeho rameno.

„Tome, prosím tě. Zase se to spraví.“

Povzdechl, narovnal se a sáhl do kapsy pro kapesník. Se slzami v očích řekl chraplavým hlasem: „Jistě, miláčku. Vše bude zase znamenité a v pořádku.“ Otřel si oči a vysmrkal se. „Omlouvám se i za sebe. Ještě se uvidíme.“ Biddy vyšla s ním a slyšel jsem ho říkat něco, jako že přijde domů pozdě. Dveře auta se zabouchly a odjel. Biddy se vrátila do pokoje, její oči vypadaly vlhké.

„Je … statečný, Travisi.“

„Trochu těžké, vrátit se do kanceláře a prodávat akcie a úpisy, že jo?“

„Co? Ach ne, to už dávno nedělá. Více než dva roky. Má teď svou vlastní společnost.“

„A co dělá?“

„Nazývá se to Development Unlimited. Je to jakási reklamní kancelář. Dělají hodně do pozemků. Ani nevím, jak to vlastně funguje, ale zdá se to být vynikající nápad pro lidi s vysokými daněmi, jako lékaře a tak dále. Platí velkou část úroků předem, když pozemky nakoupí, a potom je se ziskem prodají. Tom se v těchto věcech dobře vyzná. A vkládají podíly do obytných budov a dělají něco velmi chytrého s odpisy a ztrátami a cash-flow a s podobnými věcmi. Pokoušel se mi to vysvětlit, ale nemám na takové věci hlavu. Myslím si, že si vede dobře, protože musí být velmi často ve městě a zařizovat obchody i jinde. Vzhledem ke stavu Maurie, dělá … je jeho úspěch sympatický. Je to opravdu skvělý člověk.“

„Vypadá tak.“

Chtěla mi ukázat svůj ateliér a své kresby. Její snaha zabavit mne však byla příliš zřejmá. Záře a lesk jejího dne však už zmizely. Řekl jsem jí, že budu někde kolem. Napsal jsem jí svou adresu a poprosil, aby mi poslala jméno toho muže, který koupil Likely Lady, až probere papíry po matce.

U auta jsme se ještě navzájem ujistili, že doufáme, že se opět někdy uvidíme. Možná, že jsme se na to i těšili. Těžko říct.

Vrátil jsem se do Wahini Lodge ve tři. Natáhl jsem se na postel a řekl si, že tím tedy mé povinnosti skončily. Situace byla hodná politování. Vyhlídky špatné. Když nelze chorobu identifikovat, jsou jakékoliv předpovědi vždy špatně. A dva milí lidé, Tom Pike a Bridget Pearsonová, v tom byli až po krk. Možná, že kdyby se Maurie dokázala zabít tak, aby Tom nemusel litovat Biddy a ona nemusela litovat jeho nebo sebe, možná by mohli spolu žít. Mnoho vdovců se oženilo se sestrou své bývalé manželky a líbilo se jim to.

Neklid se vrátil v plné síle. Nechtělo se mi jet domů do Lauderdale. Nechtěl jsem však ani zůstat. A nenapadalo mne, kam jít. Cítil jsem se jako znuděné dítě za deštivého dne. Maurie se mi pořád vracela do myšlenek a já jsem se snažil ji vypudit. Odstup, ženo. Spi dobře.

Sel jsem do koupelny. Podíval jsem se na svou toaletní

435

434

soupravu na žluté umakartové poličce a můj neklid a nervozita byly rázem pryč, byl jsem zcela soustředěný, v šíji jsem cítil svědění a chlad.

•Opatrnost je stejný zvyk jako bezpečnostní pásy. Musíte-li pásy používat, pak je lepší si zvyknout na jejich automatické zapnutí pokaždé, když se posadíte do_ auta. Pak přestanete na pásy myslet a nemusíte se o nich nijak rozhodovat, protože jste vždy upoutáni.

Mám mnoho drobných rituálů, které jsou zcela automatické. Jsou to návyky opatrnosti. Řada těchto návyků je zdánlivě nedbalé a náhodné uspořádání věcí. Když nechávám toaletní soupravu otevřenou, je poslední věcí, kterou obvykle do ní vracím, zubní kartáček. Jsem prostě takový typ. Položím jej napříč přes ostatní věci, štětinami nahoru tak, že leží zcela pevně a dokonale úhlopříčně z jednoho rohu pouzdra do druhého. Když sáhnu ráno do pouzdra, neuvědomuji si přesnou polohu kartáčku. Okamžitě si však uvědomím, když kartáček neleží přesně na svém místě.

Pokusil jsem se zrekonstruovat své ráno. Když jsem se vrátil ze snídaně, pokojská právě pokoj uklízela. Byl jsem v koupelně, a

kdyby kartáček ležel na nesprávném místě, určitě bych si toho všiml. Zkoumal jsem jeho novou polohu. Žádné kolem projíždějící auto nebo aerodynamický třesk letadla nemohl kartáčkem pohnout tak daleko od původní polohy.

Dobře, někdo se hrabal v mých věcech. Zlodějíček s paklíčem. Velmi snadno dokazatelné. K důkazu mi stačilo zvednout misku s mýdlem. (Pouze masochisti používají ty malé fialové kousky, které motely nazývají mýdlem.) Dvě dvacetidolarové bankovky, dvakrát přeložené. Rozbalil jsem je, byly pořád dvě. Slabomyslný zloděj by je sebral obě. Trochu méně hloupý by vzal jednu.

Když děláte v oboru, kde se mohou lidé velice rozčilit faktem, že pořád ještě chodíte a dýcháte, je čtyřicetidolarová návnada levnou metodou identifikace návštěvníka. Kdyby peníze zmizely, nebylo by absolutně jisté, že to byla návštěva zloděje. Profesionál s dostatkem zkušeností a rafinovanosti by je sebral, protože by věděl, že když jsem na něj zanechal takovou malou past, scházející peníze by byly falešnou stopou.

Vrátil jsem se na postel, posadil na její okraj a hleděl na koberec. Nevzal jsem s sebou nic, co by mohlo někomu cokoliv prozradit. Mou dočasnou adresu znala Biddy, Tom Pike, dívka z

436

pronájmu aut a všichni, komu oni o tom mohli říct nebo kdo by se jich na to zeptal. i

Biddy a Tom věděli, že v době oběda nebudu v motelu. Tom by měl čas se cestou domů v motelu stavit. Ale co by hledal? Helenin dopis? Berme tedy tento předpoklad a držme se jej, dokud se nerozsype. Ale proč? Co by v dopise mohlo být tak zajímavého? Pokud nebyla Biddy dokonalou herečkou, neměla o dopise ani ponětí, dokud jsem jí o něm neřekl. Nebylo pravděpodobné, že by se Helena někomu zmiňovala o tom, že mi napsala dopis. Byl to příliš osobní dopis. D. Wintin Hardahee to však určitě věděl. Možná i sestra v nemocnici. Zapomeňme na chvíli ono proč. Začněme známým bodem a známým úhlem, což je základem každé navigace.

Věděl jsem, že může jít o chybu v identifikaci. Možná, že jsem vypadal jako někdo, koho zase někdo jiný hledal. Možná, že šlo o

malou zákonnou prohlídku. Možná, že jsem si to s tím zubním kartáčkem vymyslel.

Zatelefonoval jsem panu D. W. Hardahee z firmy Folmer, Hardahee a Krantz, sídlící v budově banky na Central Avenue. Dostal jsem se k jeho sekretářce, která řekla, že pan Hardahee má schůzi. Nevěděla, kdy skončí. Ano, budu-li chtít, mohu přijít a počkat na něj, to je v pořádku, ale jestliže bude schůze trvat déle než do pěti, nebude se se mnou moci setkat dříve než v pondělí.

Byl jsem se trochu projít, rozhlížel jsem se a poslouchal, hledaje něco podezřelého ve své blízkosti. Už jsme nebyl nervózní, ani trochu.

7. KAPITOLA

O půl páté mě matronovitá sekterářka zavedla do čekárny pana Hardahee. Jako střední partner ve firmě měl rohovou kancelář s velkými okny. Byl obtloustlý, tmavý, holohlavý a vypadal velmi zdravě. Na knihovně měl pár tenisových trofejí. Hovořil tichým hlasem, který jsem si pamatoval z telefonu, hlasem, který mu vůbec neseděl. Naklonil se přes psací stůl, aby mi potřásl rukou, a ukázal na hluboké křeslo.*

„Byla to milá žena. Škoda, že tak odešla.“ Zdál se být trochu ustaraný a zvědavý. „Mohu vám v něčem pomoci, pane McGee?“

„Chtěl jsem se jen zeptat na pár věcí. Jestli budou některé otázky nevhodné, klidně mi to řekněte.“

„Řeknu vám vše, co mohu. Ale snad byste měl vědět, že jsem nebyl právním zástupcem paní Trescottové. Její záležitosti jsou řízeny v New Yorku, myslím právní, daňové, pozemkové a tak dále. Zřejmě telefonovala nebo psala těmto lidem v New Yorku a chtěla, aby jí doporučili někoho, kdo by ža ni vyřídil důvěrné věci. Jeden můj bývalý spolužák je partnerem ve firmě, se kterou byla ve spojení, a tak ti jí dali mé jméno, zatelefonovala mi a byl jsem ji navštívit y nemocnici. Možná, že mi zavolají, abych vyřídil některé pozemkové podrobnosti v této části země, ale zatím o tom nic nevím.“

„Neřekl jste tedy nikomu o dopisu a šeku?“

„Říkal jsem vám, že to chtěla vyřídit důvěrným způsobem. Napsala šek na svůj účet v New Yorku a já jsem jej uložil na našem podmíněném účtu. Když byl splatný, vystavil jsem bankovní šek na vás, jak si přála. Dala mi zalepený dopis, který měl být přiložen. Kdybyste nebyl příjemcem, rozhodně bych popřel jakoukoliv takovou transakci.“

„Omlouvám se, pane Hardahee, nechtěl jsem …“

„To je v pořádku. Nemohl jste vědět, jak to vše probíhalo.“

„Řekl jsem její mladší dceři, že jsem dostal od Heleny dopis. Byl jsem tam dnes na obědě, s Pikeovými a se slečnou Pearso-novou. Vyrozuměl jsem z Helenina dopisu, že před poslední návštěvou v nemocnici bydlela tady.“

„Je to tak.“

„Mohu být také důvěrný? Asi bych jako klient mohl, ale nevím, jaký druh práva provozujete, pane Hardahee.“

„Oba starší partneři jsou specialisté. Já jsem děvče pro všechno. Hraji téměř všechny role.“

„Zastupujete nějak Toma Pikea, přímo nebo nepřímo? Nebo některou z dcer?“

„Nikdo v naší firmě je nijak nezastupuje.“

„Velmi rychlá odpověď a velmi rozhodná.“

Pokrčil rameny. „Snažím se být dobrým a pečlivým advokátem, pane McGee. Když jsem dostal zprávu od Waltera Albany v New Yorku, že by se paní Trescottová chtěla se mnou setkat, jakmile jsem zjistil, o koho se jedná a jaký je její stav, trochu mě to znepokojilo, protože tím, že Tom Pike zde má mnoho kontraktů v právní oblasti, mohlo by se to vyvinout v nějaké dědické problémy. A tak jsem si to v naší firmě ověřil, abych si byl jist, že nemůže dojít k žádnému konfliktu zájmů, kdyby náhodou transakce vedla k bitvě.“

438

„A vy své domněnky opíráte o to, že hledala místního advokáta přes New York, místo aby požádala svého zetě?“

Ignoroval mou otázku. „Klient musí mít právní problém. Jaký je váš?“

„Bydlím v čísle 109 ve Wahini Lodge. Když jsem se dnes odpoledne vrátil od Pikeů, zjistil jsem náhodou, že se mi někdo

hrabal v mých věcech. Čtyřicet dolarů v hotovosti zůstalo nedotčeno. Ani náznak násilného vniknutí. Nic nechybí.“

„A tedy není co ohlásit?“

„Ano.“

„V čem spočívá váš právní problém?“

„Ve svém dopise mě Helena Trescottová prosila, abych se podíval, jestli bych nemohl zabránit Maureen – paní Pikeové – v jejích pokusech zabít se. Byla to důvěrná prosba. Byli jsme staří přátelé a naprosto mi důvěřovala, stejně jako její první manžel Mick Pearson.

Myslím si, že umírající žena má právo žádat i proklatě bláznivé věci. A tak jsem se tam šel podívat. Měl jsem logický důvod pro své počínání. Imaginární, ale logický. Tak jsem se porozhlédl po scéně a zjistil, že paní Pikeová je vystrašená, ale že neexistuje nic, co ještě nebylo uděláno a co bych mohl udělat já navíc. Musel jsem se o tom přesvědčit, protože mě Helena o to požádala. Takže už jsem byl rozhodnut odhlásit se a opustit město, když jsem zjistil, že někdo prohrabával můj pokoj.“

„Myslíte, že hledal dopis? Protože věděli, že existoval nějaký dopis a že někoho trápilo, že nezná jeho obsah?“

„To byla jedna z věcí, která mě napadla.“

„Jako kdyby někdo měl zájem o situaci s dědictvím?“

„Na to jsem nepomyslel.“

„Walter Albany říkal, že její majetek je ‚významný‘.“

„Tím myslel asi kolik?“

„Hmmm. Vezmeme-li v úvahu žargon advokáta trustu a oblast zájmů Waltera, řekl bych, že.přiměřené‘ by znamenalo něco do čtvrt milionu, ‚dosti značné‘ něco do milionu a.významné‘ by mohlo být cokoliv nad to … řekněme až pět nebo šest milionů. Nad tuto částku by už asi Walter uvedl.impozantní‘. Takže vy jste si to rozmyslel a přišel mne navštívit, protože byste chtěl vědět, kolik lidí mohlo vědět, že takový dopis existoval. Já, má sekretářka a zemřelá. A samozřejmě vy a každý, komu jste to řekl.“

„Co sestra?“

„Možná. Nevím.“

439

„Řekl jsem o tom slečně Pearsonové včera, když za mnou přišla do motelu na skleničku. Neměla ani potuchy o tom, že jsem byl s její matkou posledních pět let vůbec ve styku. Musel jsem jí to trochu vysvětlit … Ale ani slovem jsem se nezmínil o tom, co po mně Helena požadovala.“

„Přivezl jste dopis s sebou? Byl v té místnosti?“

„Ne.“

„Kdyby jej někdo hledal, hledal by všude? Třeba u vás doma ve Fort Lauderdale?“

„Mohl by, ale stejně by jej nenašel.“

„Zjistil byste, kdyby jej někdo hledal?“

„Určitě.“

Podíval se na hodinky. Bylo pět pryč. Zamračil se. „Jakým druhem práce se zabýváte, pane McGee?“

„Záchranářský konsultant.“

„Takže vy byste se chtěl ode mne dozvědět, zda můžete důvěřovat svému prvotnímu úsudku o panu a paní Pikeových a o slečně Pearsonové nebo zda je incident ve vašem hotelu dostatečnou záminkou pro to, abyste se na celou záležitost podíval blíže?“ ,

„Pane Hardahee, je potěšením jednat s někým, kdo nepožaduje podrobné výkresy a specifikace.“

Vstal. „Jestli to zvládnete, mohl byste se ke mně přidat v klubu Haze Lake ve čtvrt na osm. Nebudu-li ještě v baru, řekněte barmanovi, že jste mým hostem. Ale teď mne omluvte, mám za dvacet minut schůzku … na jednu čtyřhru.“

Když jsem vešel, viděl jsem, že pan Hardahee už dohrál. Stál se sklenicí v ruce u baru ve skupině dalších hráčů tak, aby jedním okem viděl na dveře. Když mě uviděl, omluvil se, přišel mne přivítat a odvedl mne do vzdáleného rohu k oknu, odkud bylo vidět na osmnácté jamkoviště. V dohasínajícím světle dohrávala poslední čtyřhra.

Hardahee byl v bílých šortkách a bílé košili, kolem krku pověšený promočený ručník. Měl jsem pravdu, byl opravdu fit. Nohy měl opálené, pevné, svalnaté, s naježenými, sluncem vybělenými chloupky. Přišel číšník. Pan Hardahee konstatoval, že plantá-žnický

koktejl je skvělý, tak jsem si objednal také jeden bez cukru a on sám si objednal další.

„Vyhrál jste zápas?“

„Tajemství vítězství ve čtyřhře spočívá v umění vybrat si a dobře vyškolit svého partnera. Tam ten blond mladík je můj. Je

440

postaven ze surové kůže a ocelového drátu a zřejmě má v sobě ukryté kyslíkové bomby. Udržuje mé jméno svěží na těch1 starých trofejích a způsobuje, že mě ostatní nenávidí.“

„Všichni nenávidí vítěze.“

„Pane McGee, od rozhovoru s vámi jsem se pokusil složit dohromady všechny informace, které mám o Tomu Pikeovi. Vychází z toho následující: je energický, s významnou finanční představivostí, s velkým elánem. Má osobní kouzlo s magnetismem. Mnoho lidí je s ním fanaticky a oddaně loajálních; lidé, kteří s ním byli čas od času v jednom týmu nebo s nún byli jedním či jiným způsobem spojeni a kteří na tom dobře vydělali a měli z toho potěšení. Jsou přesvědčeni, že nemůže dělat nic špatného. Má povahu a talent rozeného podnikatele, myslím tím, že je nevypočitatelný, rychlý, velmi tvrdohlavý, stejně jako má něco z rodilého obchodníka. Takže existují lidé, kteří mu museli čas od času překážet a kteří byli odstaveni, a ti dnes tvrdí, že byli podvedeni a zcela jistě ho nenávidí. Ale nevím o žádné úspěšné právní akci proti němu. Jak sám říkáte, všichni nenávidí vítěze. Je omylem zaměňovat mazanost, nesprávnou interpretaci a oportunismus s nelegálností. Nedovedu si představit nikoho, kdo by si myslel, že je Tom vůči němu indiferentní. Polarizuje emoce. Můj názor je asi takový: kdyby věděl, že máte dopis, který jeho tchýně napsala před svou smrtí, a domníval se, že by v něm mohly být nějaké pro něj užitečně informace, přišel by za vámi a dříve nebo později byste mu prozradil nebo ukázal vše, co by chtěl vědět.“

„Jak by to zařídil?“

„Nejprve by si zjistil, co vlastně chcete, a pak by vám to nabídl takovým způsobem, že byste mu byl vděčný. Peníze, vzrušení, včasné informace nebo cokoliv, co byste si náhodou mohl vybrat ze

svých soukromých neřestí. Pokud by něco potřeboval, myslím, že by za tím šel především.“

„A kdyby se to nepodařilo?“

„Pravděpodobně by problém přenesl na někoho z těch mnoha lidí, dychtících udělat mu laskavost, bez ohledu na to, co by to mohlo být.“

„A vy ho nemáte rád.“

Našpulil rty. „ … Ne. Myslím si, že mám Toma rád. Ale bylo by nesnadné dostat se do nějakého s ním spojeného obchodu. Jsem si zcela jist, že bych pořídil dobře, jako mnoho jiných, ale vnitřní kruh se zdá být … skupinou anonymních mužů. V jakékoliv spekulaci je naprostá bezpečnost příkazem. Zdají se být

441

velmi … úslužní? Ne, to není přesné. Nenápadní, diskrétní a nepatrně povýšení vůči ostatnímu pracujícímu světu. Nepovažuji se za stádní zvíře, pane McGee. 1 když by mi to nacpalo peněženku.“

„Tak když to nebyl Pike nebo některý z jeho obdivovatelů, kdo tedy byl můj návštěvník?“

„Můj názor je, že nemám ani ponětí.“

„Nuže dobrá, jestliže někdo hledá něco, co se domnívá, že mám, a chce to tak moc, že je ochoten riskovat, že bude přistižen v motelovém pokoji, musím se podívat po svých kapsách.“

„Je-li to menší než schránka na chleba.“

„Asi se zde trochu porozhlédnu.“

„Zůstaneme ve styku?“

„Určitě.“

Vrátil jsem se do motelu, snědl jednu z těch rafinovaných havajských speciálních večeří, přešel z jídelny do haly a skončil u baru. Obchod moc nešel. Nějaké mladé páry se ráchaly ve velkém osvětleném bazénu. Všiml jsem si samotné dívky na poslední stoličce u stěny, pod vystavenými starými havajskými zbraněmi. Měla těžkou zlatěrudou paruku, která se nehodila k její docela pěkné a dosti ostře řezané tváři. Měla bílé šaty, které vypadaly vkusněji než paruka, a byla silně nalíčená. Na jedné ruce měla několik zlatých řetízkových náramků, kouřila cigaretu z dlouhé zlatobílé špičky, pila

něco červeného s ledem a občas z toho velmi pomalu a s ovládáním usrkla!

Všiml jsem si jí, protože chtěla, abych si jí všiml. Bylo to matoucí, protože jsem hodnotil motel jako slušný. 1 když byla patřičně oblečená a připravená na svou roli, její technika byla nápadná a nemotorná. Jsou takové, které zpracovávají předmět svého výběru dlouhým, upřeným, arogantně-povýšeně-vyzýva-vým pohledem a potom správně nechají na muži, aby učinil první krok. Existuje také postup podnapilých dívek, které sdělují barmanovi právě dost hlasitým hlasem, aby jej zaslechly uši oběti: „Charlie, jak říkám, jestli se brzy neukáže, k čertu s ním. Přece si kvůli němu nevypláču oči. Dej mi ještě jednou to samý.“ Potom následuje předstíraný vzdech, rádoby plachý zkoumavý pohled a rychlé odvrácení hlavy, jako u bázlivé samičky. Nebo problémová metoda: mračení se, gesta, která mají přilákat oběť, a potom znuděná věta: Odpusťte pane, může to vypadat bláznivě, ale jedna má přítelkyně mě požádala, abych sem zašla a pověděla jejímu příteli, s nhnž tu měla schůzku, že ne –

442

může přijít, a já nevím, nejste-li vy ten George Wilson. Nebo: Nevadilo by vám, pane, udělat mi malou laskavost? Musím zde čekat na telefon a jeden blázen už mě tu otravoval a říkal, že se sem vrátí, a kdybyste seděl vedle mne, asi by mi nedělal žádné problémy, chápete?

Ale tato žena neměla žádný osvědčený způsob. Její občasný pohled byl zmatená nejistota. Rozhodl jsem se, že to je další příklad odvahy, povzbuzené antikoncepcí, vysílající nudící se mladou ženu na lov za nějakým zážitkem, zatímco její mužíček je v Atlante na další proklaté obchodní schůzce. Kdo ví, jak by to zvládla, kdybych jí vůbec nepomohl.

Vstala a odešla na dámskou toaletu. Musela při tom projít kolem mne. Upustila svůj zapalovač, který cinkl o podlahu a odrazil se k mým nohám. Ustoupil jsem, abych jej mohl zvednout, ale patou.jsem jí šlápl na špičku. Včas jsem se vzpamatoval, abych nedošlápl plnou vahou, ale i tak to bylo dost tvrdé na to, aby vykřikla bolestí. Obrátil jsem se a ona poskakovala v malém kruhu, naříkajíc „Ach Bože!“,

zatímco já jsem vydával omluvné zvuky. Potom jsme to dokončili současným sehnutím se pro zapalovač. Byl to tvrdý, bolestivý náraz, kost na kost, dost tvrdý na to, aby se jí zamžily oči a podlomila kolena. Zachytil jsem ji za paže, jemně ji pozvedl a opřel o bar.

„Ted se sehnu a zvednu zapalovač."

„Buďte tak laskav," řekla tichým hlasem. Držela se hrany baru, hlavu skloněnou, oči zavřené. Otřel jsem zapalovač papírovým ubrouskem a postavil před ni. „Jste v pořádku?"

„Doufám, že ano. Před chvílí mě nohy vůbec nebolely."

Narovnala se, sebrala z baru zapalovač, širokým obloukem mě obešla a zamířila na toaletu. Naklonil jsem se k barmanovi: „Amatérský večer?"

„Pro mne je nová, pane. Ale každopádně jste si sebe navzájem všimli."

„Jaká jsou pravidla domu?"

„Říkají mi: Jaku, používej svůj mozek."

„Tak co mi řeknete?"

„Což takhle … šťastnou cestu?"

„Co dělala, než jsem se objevil, Jaku?"

„Asi dva se pokoušeli k ní přiblížit, ale chovala se k nim tak chladně, že jsem ji neodhadoval na žádnou akci, dokud to nezačala zkoušet na vás."

„Je zdejší?"

443

„Nevím. Řekl bych, že ne, ale nevím jistě."

Když jsem slyšel klapot jejích podpatků na dlaždičkách, usmál jsem se na ni a řekl: „Mám povinné ručení. Jako na polámané špičky, boule a tržná poranění."

Zastavila se a podívala se na mne s hlavou na stranu. „Myslím, že to byl náklaďák, ale nevšimla jsem si čísla. Možná, že bych mohla vznést nějaký nárok na léčení. S ledem."

Tak jsem ji následoval, posadil se na židličku vedle ní a objednal u Jaka totéž pro dva. Obřadné představení, pouze křestními jmény. Trav a Penny. Obřadné potřesení rukou. Její ruka byla velmi rnalá a štíhlá, s drobnými kostmi, dlouhými prsty. Náznak pih kolem nosu a na lícních kostech. Parfém příliš těžký pro ni, příliš hojně

nanesený. Nenalezl jsem náznak sundaného prstýnku, žádná neopálená stopa nebo otlak v kůži.

Hovořili jsme o běžných věcech v jedné rovině, zatímco jsme smyslově a citově komunikovali v jiné rovině. Vlhké pohledy z její strany. Tlak kolena na moje stehno, když se obrátila tak, aby mluvila přímo ke mně. Rozevřené rty a jejich vlhčení špičkou jazyka. Byla však nějak příliš nervózní, příliš nešikovná s cigaretami, kabelkou, zapalovačem a nápojem. A všechny její složky nedávaly dohromady žádnou určitou identitu. Paruka, make-up a parfém byly křiklavé. Šaty, manikúra a řeč ne.

A tak Trav byl tady ve městě, aby se setkal s mužem, který má zájem vložit nějaké peníze do malé společnosti s názvem Floata-tion Associates, a Penny byla jakousi sekretářkou v ordinaci jednoho lékaře. Trav nebyl ženatý, Penny byla před čtyřmi roky, ale po roce to skončilo. A určitě bylo letos deštivé léto i podzim. Příliš vlhko. A historka Simona a Garfunkela byla skutečně dobrým základem pro písničku. Když si čtete slova přímo se zpěvem při reprodukci, víte, ta slova přímo na obalu desky, může vás to skutečně vytočit, jako věc kolem Silence. Nemyslíte, že když lidé mají rádi stejné věci a těšili se ze stejných věcí před tím, než se potkali, Travé, je to jako kdyby se znali už dlouhý čas? Lidi nemají dost příležitosti jen si povykládat. Lidi již nějak nekomunikují, a tak každý chodí s nějakým osaměním a bez kontaktu, a tak podobně.

Hrál jsem tedy její hru, vyvedl ji ven, její loket ve své dlani, a ona uvažovala nahlas o místech, kam bychom mohli jít, a ihned je zase z nějakého důvodu zamítala, a tak jsem ji zavedl do tmavého přístřešku blízko strojovny klimatizace, kde po krátkém odporu a instinktivní obranné taktice mi jaksi váhavě nabídla svá

444

ústa, což poněkud imitovalo chtivost, ale ještě rezervovanost, potom se nechala odvést do mého pokoje číslo 109. Její hlas začal být příliš pronikavý a křečovitý v přílišné snaze zůstat uvolněná.

„Gin?“ řekla. „To je vaše oblíbené pití, že? Miluji jej také, ale nerada piji na veřejnosti, protože se stávám divoce šťastnou a hlučnou a tak dál. Ale můžeš mi teď trochu nalít, miláčku?“

Ve vodě na dně kbelíku plavalo ještě pár kostek ledu. Rozhodla se, že nechce nic míchaného. Cinkli jsme si skleničkami a ona na mne s úsměvem zamžikala svými dlouhými umělými řasami. Malinko si usrkla, posadila se, odložila sklenici na koberec, sundala levý střevíček a opatrně si mnula poraněné prsty.

Dal jsem si pořádný lok ginu. Jsem labužník, když mi něco chutná. Ale pocítil jsem něco nedobrého, jen natolik nedobrého, že jsem věděl, že tušení bylo správné. Nehodná Penny. Pod záminkou druhého doušku jsem první opět vyplivl do sklenice. V ústech mi zůstala svíravé pálení a pachuť prachu.

„Odpusť," řekl jsem a odešel do koupelny. Za zavřenými dveřmi jsem vyklopil obsah sklenice do ručníku. Led jsem zachránil. Opláchl jsem sklenici i led a nalil jsem na něj trochu vody z kohoutku. Spláchl jsem vodu na toaletě a chvilku jsem si v hlavě skládal útržky událostí. Potom jsem se vrátil. Nebyla blízko mé otevřené láhve s plymouthem, přinejmenším ne během této návštěvy mého pokoje.

Takže ona nebo některý její společník mi připravil medicínu. Ona měla za úkol zajistit, že se napiju a že bude moci otevřít dveře, bude-li to nutné, za předpokladu, že má společníka. A pokud nechcete riskovat, že někoho oddělátе tak, že už se nevzpamatuje, je dobré mít někoho na místě, aby věděl, kdy věc začne působit.

Viděl jsem, že dvě třetiny jejího nápoje už byly pryč. Zřejmě mezi zbylými kostkami ledu. Měla zuté oba střevíce, seděla se zkříženýma nohama. Lem bílých šatů byl vytažen do půli stehen. Byla to malá dívka se sníženým pasem. Její nohy by se daly nazvat robustní, kdyby nebyly tak pěkně tvarované.

„To mám pít sama?" ptala se špulíc rty.

„Nemůžeš závodit s profíkem" odpověděl jsem a přihnul jsem si vody. Přešel jsem ke stolu, kde stála láhev a led, a řekl: „Vlastně si dám ještě jednu, než ty dopiješ ten svůj zbytek, andílku."

Rychle vstala, postavila se za mne a obejmula mě. „Dra –

445

houšku, nepij zas příliš mnoho, hm? Víš, to dokáže všechno zkazit. Myslím, že jsme už oba měli … akorát to správné množství."

Byla to dobrá stopa. Jestliže můj nápad, dát si ještě jednu skleničku, ji vyplašil, potom muselo jít o rychle účinkující prostředek. Ale pomyslel jsem si, že bych jí mohl dát malou užitečnou lekci, než budu předstírat, že jsem překonán. A tak místo přípravy drinku jsem se otočil, začal něco mumlat a objímat ji. Bez střevíců byla velmi malá. Zdála se spolupracovat, a když jsem našel konec zipu na její šíji, jedním zatáhnutím jsem jej otevřel až dolů ke kostrči. Neurčitě mumlaje jsem jí stáhl šaty s ramen. Začala se nervózně chvět, vztekat se a zápasit: „Ne! Ne, drahoušku! Bud… hej! Trochu volněji … hej! … Prosím!“.

Stáhl jsem jí rukávy šatů s paží, aby se nemohla tak bránit. Měla bledě žlutou podprsenku s bílými ramínky. „Roztrháš mi … počkej! Nebud …“ Našel jsem sponu podprsenky, nehtem ji rozepnula ramínka jí spadla dolů. „Ne! K čertu! Hej! Prosím!“

Dostala jednu ruku z rukávu a snažila se natáhnout si opět šaty, ale uvolnil jsem jí při tom i druhou ruku, uchopil obě její zápěstí do jedné ruky, druhou jsem ji vzal kolem boků a zvedl ji z podlahy. Když jsem jí trochu třásl, stále se pochechtávaje, šaty a podprsenka sklouzly na podlahu, vyhodil jsem ji do vzduchu, zase ji chytil, jednu ruku kolem ramen, druhou pod koleny, a nejapné breptaje jsem ji přenesl na postel. Začala tichou bitvu, smrtelně vážně, aby si zachránila malé žluté kalhotky, a tak se mi jí nakonec zželelo, zachroptěl jsem, jak jen to bylo možné, a převrátil se přes ni, hrudí na její stále se třesoucí stehna.

Těžce dýchala. Odstrčila mě. „Hej! Probuď se!“. Ale já jsem se ani nepohnul. Chytila mě za kůži pod uchem a bolestivě mě štípla. Potom si přitáhla mou ruku a zkoušela mi tep. Uspokojena mě odstrčila a uvolnila své nohy. Něco si brblala. Oči jsem držel zavřené. Když vstala, postel se pohnula. Za chvíli jsem uslyšel cvaknutí spony na podprsence a téměř neslyšitelný zvuk zipu, zavíraného natřikrát. Potom se zvuky jejích kroků staly slyšitelnější. Věděl jsem, že se obula.

Zvedla telefon u postele a vytočila nulu. Potom číslo. Čekala pár okamžiků a pak řekla „V pořádku“ a zavěsila. Cvaknutí zapalovače, vydechnutí kouře, vůně cigarety. Další zvuk jsem identifikoval jako otevření západky na dveřích, pravděpodobně pro toho, kdo slyšel o

tom, že na čísle 109 je vše v pořádku. Pelest“ postele mě tlačila do břicha. Špičky prstů se dotýkaly koberce.

446

„Pojď dovnitř!“ šeptala. „Pojď, Ricku.“

Snad šest sedm minut od telefonu. Po opatrném zavření dveří mužský hlas: „Všechno v pořádku, miláčku?“

„Bez problémů.“

„Pěkná práce. Nelíbila se mi myšlenka, aby jsi s ním šla do pokoje. Bál jsem se, že třeba odmítne drink, a on je tak velký, drsně vypadající zkurvysyn, bál jsem se

„Stejně jako mě se nelíbí představa, že spíš se svou drahou ženou Janice každou noc, miláčku?“ Její hlas byl hořký.

„Přece víš, proč to tak musí být.“ *

„Vím?“

„Teď není čas začínat zase ty staré hádky, Penny. Podívejme se raději, co se tady dá dělat.“

Chytil mě za řemen u kalhot a stáhl s postele. Byl jsem úplně bezvládný; Skončil jsem na boku, kolena pokrčená, bradu na chlupech koberce. Zatáhl mě za rameno a převrátil na záda. Přetočil mě ještě jednou, tváří dolů a cítil jsem, jak mi ze zadní kapsy kalhot vytahuje peněženku. Pak si sedl na postel. Zdál se být dost velký, mladý hlas, fyzicky zdatný.

„Máš něco?“ ptala se.

„Tady ne. Co kapsy saka?“

„Pouze ty prachy. Nic.“

„Podívám se mu ještě do bočních kapes v kalhotách.“

„Nemohlo by být něco pod … podšívkou něčeho nebo v botech?“

„Nevím. Zkontroluju to, když nic nenajdeme. Překvapuje mě, že ten hajzl u sebe nemá vůbec nic.“

„Co tím myslíš, miláčku?“

„Každý průměrný mužský má u sebe nějaké papíry. Zápisník, poznámky, adresy, dopisy, nějaké blbosti. McGee má papíry z půjčovny aut, letenku do Lauderdale, klíče, řidičák a půl tuctu kreditních karet … a něco málo přes osm stovek v hotovosti. Tu máš, vezmi si ty dvě padesátky.“

„Já nechci peníze!“

„Musí si myslet, že byl přepaden a okraden. Ber, sakra!“

„No dobrá, ale nevidím důvod, proč by měl

„Musíme tu postel zmuchlat, rozetři trochu šminky po polštáři, stříkni na něj trochu svého parfému, svlékni ho a nech ho v posteli. A vylij zbytek láhve do záchodu.“

„No dobrá. Ale, víš, nevypadá jako někdo, kdo by …“

„Pro kristapána, Penny!“

„Dobře, dobře, omlouvám se.“

447

„Věděli jsme, že je to velký muž, že není z města a že byl navštívit Pikea.“

Zkontroloval mi ostatní kapsy. Potom se dívka zmínila o náprsní kapse košile. Obrátil mne znovu na záda. Ona stála docela blízko. Otevřel jsem oči natolik, abych viděl tvar a vzdálenost jeho hlavy, když se nahnul nade mne. Pravou pěstí jsem ho udeřil ze strany do krku a potom jsem švihl nohama po podlaze. Zachytil jsem ji přesně za kotníky a už ležela na zádech s velkým žuchnutím na tak malou dívku. Její přítel se převalil na záda a zpět na kolena. Vstal současně se mnou. Vydával dávivé, dusivé zvuky. Oči měl vypoulené, ústa dokořán. Pískově blond, mohutná šíje, ramena a čelisti. Vzhled útočníka univerzitního mužstva po šesti letech, s deseti kilogramy navíc a mnohem měkčí.

Ale když si opřel záda o stěnu, vytáhl odněkud modročerný a velmi účinně vypadající revolver a zamířil mi ho na břicho. Rychle jsem se zastavil, udělal krok dozadu, zvedl rifCe a řekl: „Pomalu, příteli, jen pomalu.“

Kašlal, dávil se a masíroval si krk. Mluvil skřípavým, bolestivým šeptem. „Posad se na postel, chytráku. A drž si zátylek oběma rukama.“

Poslechl jsem, pomalu a opatrně. Penny pořád ještě ležela na zádech na podlaze. Každé nadechnutí doprovázel hrozný neartikulovaný zvuk. Zvedla kolena. Zaťaté pěsti měla na prsou. Pád jí vyrazil dech.

On přešel k ní a podíval se dolů. Dýchání se zlepšovalo. Podal jí ruku a zvedl ji do sedu. Třásla hlavou a svou ruku odtáhla. V dané chvíli už dál nechtěla. Objala své nohy, čelo na kolenou.

„Říkala jsi dvě hodiny“ šeptal. „Nebo tři.“

„Musí … musí být na to odolný. Měl dost na … dospělého koně.“

S očima upřenýma na mne si přistavil židli asi dva metry ode mne, opěradlem ke mně. Posadil se na ni obkročmo, hlaveň pistole, mířící na mou hrud, položil na hranu opěradla. „Trochu si popovídáme, chytráku.“

„O čem? O tom všivém představení? Mám osm stovek, tak si je vezměte. Užijte si je ve zdraví a vypadněte.“

Penny se zvedla na nohy, udělala krok a zase šla málem k zemi. Odkulhala k hlavám postele, tvář zkřivenou bolestí.

„Můj kotník,“ řekla. Měla špatný večer.

„Musíme si povykládat o doktorovi Stewartu Shermanovi, chytráku.“

448

Hleděl jsem na něj s ríepřestíraným úžasem. „Nikdy v životě jsem o takovém člověkovi neslyšel. Je-li to nějaká variace hry na hádanky, pak ji, příteli, příliš komplikuješ.“

„A taky si popovídáme o tom, jak ždímáš Toma Pikea. Chceš zapřít návštěvu u něj?“

„Byl jsem navštívit Maurie a Biddy, dcery Micka Pearsona, mého přítele, který zemřel před pěti šesti lety, a nic z toho se tě netýká.“

Na chvíli se v jeho očích objevila nejistota. Potřeboval jsem však mít nad ním větší výhodu. Vzpomněl jsem si na jejich malou osobní hádku, a jak niu řekla, že se mnou neměla žádné potíže, a dostal jsem nápad, jak zvýšit svou převahu.

„Jak jsem už řekl, vezmi si těch osm stovek a vypadni. Tvá děvka byla docela dobrá, ale za osm set nestála. Je-li to však běžná taxa, zaplatím ji.“

„Nechytrač,“ řekl. Hlas se mu pomalu vracel.

„Člověče, to je to poslední, abych chytračil. Hlava mě bolí z toho, co mi nalila do pití. Měli jsme docela milou zábavičku a pak

najednou místo do postele chtěla vyrazit do nějakého podniku. Ze se můžeme později vrátit. Tak jsem se oblékl, ona chtěla drink, tak jsem dva namíchal. Vypil jsem svůj a poslední věc, na kterou si pamatuji, je ona, jak se na mne nějak divně kouká, oblékajíc si šaty. Pak už je tma.“

„Tó si vymýšlí! Tak to vůbec nebylo, miláčku!“

Zvedl jsem překvapeně obočí a snažil jsem se, abych vypadal, jako že začínám chápat. Přikývl jsem. „No dobrá, kamaráde. Jeli celá tvoje, potom si vymýšlím a vůbec to tak nebylo. Nic se nestalo.“

Jeho ústa byla najednou zlá. Aniž by ze mne spustil zrak, řekl jí: „Jak sis představovala, že se probudí? Co sis myslela, že mi řekne? Trochu poveselení bočkem, miláčku?“

„Prosím tě!“ řekla. „Prosím tě, nemůžeš mu věřit. Pokouší se …“

„Snažím se být hodný chlapeček,“ řekl jsem. „Nikdy se nic nestalo. Oukej, Penny?“

„Přestaň!“ křičela.

„Možná, že jediným způsobem, jak mi zabránit použití revolveru, je dokázat, že k tomu došlo. Řekni mi … některé věci,- které bys jinak nemohl vědět, chytráku.“

„Žlutá podprsenka a kalhotky s bílými krajkami. Pihy, velmi jemné a malé, ale mnoho, na ňadrech. Hnědé mateřské znaménko, velikosti zhruba desetníku, možná trochu menší, pět

449

centimetrů trochu doleva pod levou bradavkou. A v nejlepším mě nazývala Rickem. Nejsi-li sám Rick, máš další problém.“

Silně zbledl. Místo aby otočil jen oči, otočil k ní hlavu.

Udýchaným pískavým hlasem koktala: „Ale on to ví, protože … já nikdy … když byl …“

„Ty malá děvko,“ řekl kamenným hlasem. „Ty sprostá malá couro. Ty …“

Když hlavu dost otočil, rozmáchl jsem se k silnému kopnutí, do kterého jsem vložil všechnu energii, naději a obavy, protože nad opěradlem židle vyčníval jen malý kousek revolveru. Ale síla stačila k tomu, abych mu vykopl revolver z ruky. Narazil na stěnu, odrazil se zpět a otáčel se na koberci. Dopadl velmi dobře a dokonce vstal,

ale já už jsem byl v pohybu, upravuje postoj a rovnováhu, obrátil jsem se v pravý čas a zaťatou pěstí jsem ho udeřil přímo do trojúhelníku, tvořeného opaskem a oběma křivkami hradního koše. Vyrazil ze sebe mohutné heff a posadil se na podlahu asi o metr dál, než stál předtím, obrátil oči v sloup a sesunul se jako hadrový panák. Sebral jsem revolver, poklekl k němu a zkusil mu tep. Zasáhl jsem důležité nervové centrum a strach přidal dost a dost adrenalinu do mé reakce, takže mohlo dojít k zástavě dýchání a k fibrilaci srdce.

Koutkem oka jsem zahlédl pohyb, otočil se za dívkou a chytil jsem ji právě s rukou na klice. Strhl jsem ji zpátky do pokoje bez ohledu na bolavý kotník. Spadla, kutálela se a začala se zvedat, potom však zůstala ležet skrčená na podlaze, vydávajíc plačtivé zvuky beznaděje.

Její Rick byl příliš velký na to, abych si s ním zahrával, a tak jsem našel ve skříni pár drátěných ramínek, vyrovnal je a svázal mu jimi zápěstí. Oba konce drátu jsem ohnul a zapletl do sebe. Je to velmi efektivní a rychlé.

Přešel jsem k ní, zvedl ji a posadil na postel. Seděla brečíc jako malé potrestané dítě. Poklekl jsem a prohlédl její kotník. Byl pevný a pěkně tvarovaný a na vnější straně, těsně pod hle-zenní kostí, začal otékat.

„M-mi-lu-ji ho!“ tvrdila. „To byla … škodolibá … zlá věc, kterou jste mi provedl. A byla to … proklatá lež!“

Paruku měla nakřivo, tak jsem po ní sáhl a sundal jí ji. Měla nakrátko ostříhané pískové nazrzlé vlasy. Bez paruky byl její obličej pěknější, nicméně nalíčení očí, zvláště černé šmouhy po něm na tvářích, vypadalo komicky.

„Zlá, zlá, zlá …“ mumlala.

„A není nic špatného a zlého na tom, že jste mě sebrali a po –

450

kusili se uspat? Jděte si umýt tu špínu. Možná, když si to promyslíte, jsem vám prokázal laskavost. On nikdy neopustí Janice a neožení se s vámi.“

Pomohl jsem jí vstát. Klopýtavě odešla do koupelny. Náhle se zastavila, otočila se a vytřeštila na mne oči. „Ta zmínka o Janice ,

padla těsně po tom, co vešel dovnitř! To znamená, že jste nikdy … že jste jen předstíral … že jste o všem věděl?“

„Jděte si umýt špinavá líčka, zlato.“

Když zavřela dveře, vyprázdnil jsem Rickovy kapsy, odnesl všechno na stůl a pod světlem si to prohlédl.

Identifikace mě překvapila a vyplašila. Srazil jsem a svázal Richarda Haslo Holtona, advokáta. Byl to člen okresního výboru demokratické strany, čestný floridský šerif, bývalý prezident Junior Chamber, vlastník mnoha kreditních karet, člen prakticky všech spolků od Civitan po Sertoma, od Klubu záložníků po Ligu baseballových nadhazovačů, od Městské asociace symfoni-ků po Asociaci prokurátorů.

Měl u sebe několik barevných fotografií usmívající se štíhlé černovlasé ženy a dvou chlapců v různém věku od jednoho do šesti let. Nemá smysl zbytečně dráždit kohokoliv ve významném postavení v místní vládnoucí skupině. A já jsem měl pocit, že on se probudí podrážděný.

Penny vyšla z koupelny s tváří vydrhnutou do čistá, s již odlepenými velkými řasami. Přestala brečet, ale pořád byla tragická a kňourající.

Pan Advokát vydal vrčivý zvuk a pokusil se posadit. Zdálo se mi užitečné, zanechat na oba malý, ale trvalý dojem. Tak jsem zašel k němu, zvedl jej, rozvázal jej a posadil do černého křesla. To ho zarazilo a překvapilo. Byl svalnatý a veliký. Zvládl jsem to samozřejmě zcela bez námahy. Bolely mě z toho jen všechny stoličky, všechny pTotýnky v páteři se slepily dohromady, paže | se vytáhly z kloubů a způsobil jsem si oboustrannou kýlu. Ale podařilo se mi, aby to vypadalo snadně.

„Tak, a teď si trochu popovídáme,“ navrhl jsem.

„… vaši……do..,!“ odpověděl.

Přátelsky jsem se usmál: „Mohu zavolat paní Holtonové a poprosit ji, aby se k nám přidala. Možná, že by nám mohla pomoci s komunikací.“

A tak jsme si pěkně popovídali.

451

8. KAPITOLA

Ukázalo se, že slečna Penny Woertzová byla loajální a oddanou sestrou u jistého praktického lékaře, doktora Stewarta Shermana. Ten však měl tendenci zabývat se vším možným v různých speciálních oborech, takže svou praxi často zanedbával.

Počátkem července, asi před třemi měsíci, odešel dr. Sherman v sobotu večer do své ordinace. Penny věděla, že měl starost, aby dal do pořádku své poznámky a mohl dokončit rukopis rozpracovaného článku o vlivu nuceného spánku na léčbu návyku na barbituráty.

Byl to vdovec, padesátník, s dospělými dětmi, žijícími v jiných státech. Žil teď sám v malém bytě, kde se zabýval částí své výzkumné práce. Zbytek prováděl v jedné ze zadních místností své ordinace. Tělo objevila Penny až v pondělí ráno, když přišla jako obvykle v deset do práce.

Tělo leželo na stole v ošetřovně, levý rukáv bílé košile vyhrnutý. Kus gumové hadice, který byl zřejmě utažen nad loktem levé paže, aby byly žíly lépe viditelné, byl uvolněný, ale váha levé paže jej ještě držela na místě. Na stole ležela prázdná ampulka a injekční stříkačka s nasazenou jehlou. Jak ampulka s gumovou membránou, tak stříkačka vykázaly stopy morfia. Sejf s léky byl otevřený. Klíč měl v kapse. Neúplné otisky prstů byly nalezeny na stříkačce i ampulce. Vedle ampulky ležel malý smo-tek vaty s krvavou skvrnou, zředěnou lihem. Pitva, provedená místním patologem, ukázala s dostatečnou jistotou, že ke smrti došlo následkem předávkování morfiem. Podle Penny nic jiného v sejfu nebo v další skříni s léky pro pacienty nescházelo. Nemohla však říct, zda něco neschází ze zásob v zadní místnosti, které si doktor Sherman speciálně objednával a používal při svých experimentech.

Když přicházela, musela si odemknout.

Mezitím jsem rozvázal Ricka Holtona. Jeho nálada se tím zlepšila, protože drát musel dost bolet.

Řekl: „Jeden čas jsem byl zástupcem státního navládního v okrese Courtney. Je to tak, že státní zástupce spravuje celý kraj, celkem pět okresů, a tak má v každém okrese svého zástupce. Je to volená funkce a já jsem se rozhodl znovu nekandidovat. Státní zástupce je pořád stejný, jistý Ben Gaffner. Když jsem se dozvěděl, že doktor Sherman se měl zabít sám, řekl jsem Benovi, že tomu

nikdy neuvěřím. Kruci, měli pitvu, šerif Turk provedl vyšetřování a předal spis Gaffnerovi, ten neměl žádný důvod na

452

světě, proč by měl ze sebe udělat blázna a předat případ porotě jako něco jiného než sebevraždu, což sakra byla – podle něj."

„Doktor se nemohl sám zabít!" řekla Penny.

„To jsem cítil i já. A protože případ uzavřeli, myslel jsem si, že bych se v tom mohl ve volném čase trochu povrtat. Ben mi k tomu dal neoficiální požehnání. Když jsem poprvé hovořil s Penny, zjistil jsem, že cítila přesně totéž co já."

A tak začala jejich aféra. Z toho, co jsem uslyšel při předstíraném bezvědomí, jsem věděl, že jim to spolu moc nejde. A teď ještě byli na sebe velmi naštvaní, delikátně skrývajíce rozmrzelost.

Protože jsem si myslel, že napětí mezi nimi by mohlo bránit komunikaci se mnou, zkusil jsem podezření trochu rozptýlit. Řekl jsem Holtonovi, že když mě chuť ginu varovala, rozhodl jsem se dát Penny důvod k nervozitě a možná naučit ji, že předstíráni šlapky může být choulostivou hrou, a stáhl jsem jí šaty a podprsenku. „Bojovala statečně."

Vypadal trochu šťastněji. „Jasně. Proklatě jste mě zbláznil, dal jsem vám k tomu příležitost. Jste dobrý, McGee."

„Kdybych věděl, že jste členem baru a každého klubu ve městě, nepokoušel bych vás. Byla to jen nepatrná příležitost a vy nosíte dost ničivou zbraň. Kdybyste měl kohoutek natažený, nepokoušel bych vás. Ale proč já? Jak už jsem vám řekl, nikdy jsem o doktorovi neslyšel."

Shrnul mi krátce, co se mu podařilo vypátrat. Měl zdravý rozum a profesionální znalost zásad důkazů. S pomocí Penny našel dva lidi, kteří viděli velmi vysokého muže opouštět ordinaci doktora Shermana v sobotu pozdě večer. Podle jednoho z nich asi o půl dvanácté. Druhý se domníval, ze už bylo po půlnoci. Penny věděla, že když doktor pracoval na svém výzkumném úkolu, nezvedal telefon. Záznamník ten večer nezaregistroval žádný hovor pro doktora. Jeden ze svědků řekl, že onen muž nastoupil do tmavomodrého nebo černého auta, zaparkovaného šikmo přes ulici,

poměrně nového, a odjel. Svědek měl dojem, že vůz měl floridskou poznávací značku, ale že měl před pomlčkou jen jednu číslici místo dvou, které označují okres Courtney. Zapsal prohlášení a přidal je do své složky o případu.

„Ale jak do toho případu zapadá Tom Pike?“ zeptal jsem se.

„Hledal jsem motiv. Slyšel jsem pár lidí říkat, že Stew zemřel v nevhodný čas, pokud se Toma týče, a že může mít velký podíl na některých jeho obchodech. Tak jsem si myslel, že třeba někdo zabil doktora proto, aby mohl přitlačit Toma. Víte, Stew

453

Sherman byl rodinným lékařem Pikeových, a když Tom spustil před dvěma roky Development Unlimited, Stew s ním investoval mnoho peněz. Vydělával svou praxí pořád pěkné peníze a kromě toho měl peníze po manželce, která před třemi roky zemřela. Tom připravil bezvadnou příležitost pro Stewa a několik dalších osob, které s ním vstoupily do prvních obchodů. Údajně měli mít obrovské zisky. Peníze jsou vždycky dobrý motiv. A tak jsem měl dlouhý rozhovor s Tomem. Z počátku mi nechtěl říct vůbec nic. Všechno mělo být v pořádku. Ale když zjistil, za čím jdu, stal se velmi dotčeným a začal mluvit. Doktorovi patřily tři velké parcely na východ od města. Tom dal dohromady čtvrtý obchod a Stew si předběžně vyjednal v bance půjčku velké sumy peněz, přičemž použil jako zástavu svůj majetek v prvních třech parcelách. Na základě předběžného souhlasu banky Tom v jednáních pokračoval a vytvořil skupinu pro čtvrtou parcelu. A teď nejenom že mohl být tlačen kvůli čtvrtému obchodu, ale do hry vstoupil i finanční úřad kvůli pozemkové dani a zmrazil doktorův majetek v ostatních třech parcelách a ve skutečnosti mohl nařídit jejich prodej, aby dostal svůj díl pozemkové daně. Tom mi řekl, že doktor Sherman nemohl umřít v nevhodnější čas, nejenom vzhledem ke svým pozemkům, ale také proto, co vše se mohlo stát ostatním lidem, kteří byli ve všech čtyřech syndikátech. Řekl mi také, že bude musel vyvinout prokleté úsilí, aby zachránil celou záležitost před rozpadem.“

„Předpokládám, že z toho vyšel docela dobře.“

„Říká se, že se z toho vysekal, ale že ho to něco stálo. Stewův syn se pokoušel vyvolat nějakou akci proti Tomovi, protože na něj

zbylo po otci mnohem méně, než mělo. Pro takovou akci však nebyl žádný podklad. Zeptal jsem se Toma, zda by někdo mohl zabít doktora, aby mohl zamaskovat jeho podíl na požáru. Tato myšlenka ho šokovala. Řekl, že si dovede představit pár lidí, kteří by si to mohli přát, ale ti neměli žádnou možnost zjistit, jak těžce by se ho to dotklo. Souhlasil s tím, že se to zdá velmi, velmi divné, že by se doktor zabil sám, ale že nemůže nabídnout žádnou jinou verzi.“

„Ale nějaký vysoký muž vydíral Toma Pikea?“

„To je jedna z těch komických náhod, která může znamenat vše nebo i nic. Na konci srpna vybral Tom Pike dvacet tisíc v hotovosti z jednoho ze svých kont. Mnoho obchodů s pozemky se provádí v hotovosti, takže to nebylo nic neobvyklého. Jeden z mých přátel si pro svého dvanáctiletého syna k narozeninám objednal v zásilkovém obchodě velký dalekohled a to na adresu

454

své kanceláře. Sestavil jej, včetně stativu a tak, nasazoval na něj různé okuláry a zamířil jej na nákupní středisko přes ulici. Měl právě zvětšení 240 krát, což znamená, že něco vzdáleného 240 metrů se jeví jako vzdálené pouze 1 metr. Zaměřil dalekohled na auto, zaparkované daleko od ostatních, a když zaostřil, zjistil, že vidí Toma Pikea, opírajícího se o vůz. Divil se, na co tam čeká. Najednou přirazilo jiné auto a z něj vystoupil vysoký muž. Přítel říká, že jej nikdy předtím neviděl. Byl silně opálený, vypadal prostě a měl oblečenou bílou sportovní košili a džíny. Tom podal cizinci hnědou obálku. Cizinec ji otevřel, vytáhl svazek bankovek a palcem přejel jejich okraj. Přítel mohl téměř přečíst jejich hodnoty. Muž dal hnědou obálku do auta, vytáhl z něj bílou obálku nebo balíček a předal ji Tomovi, který ji schoval tak rychle, že ji můj přítel ani pořádně nezahlédl. Oba nasedli do svých aut a odjeli. Zmínil se mi o tom pár dnů později. Debatovali jsme o jakémsi rozvodu, který jsme zařizovali, a on řekl, že bychom možná mohli investovat do dalekohledu. Přitom mi pověděl, jak špehoval Toma. Může však existovat řada odpovědí. Mohlo jít o opci v hotovosti na ranč nebo farmu. Možná si kupoval informace o dálnici od silničního inženýra. Ale je také možné, že to byl onen vysoký muž, který byl osudné noci ve Stewově ordinaci a nějak se na akci podílel.“

„A jak jste přišli na mne?“

„Byl jsem včera večer s klientem v baru, když jste tam přišel s Tomovou švagrovou. Začala plakat a vy jste ji vyvedl ven. Řekl jsem klientovi, že se hned vrátím. Viděl jsem vás odemykat pokoj 109, podíval jsem se na značku vašeho auta a zjistil, že je z půjčovny. V recepci jsem dostal vaše jméno. Mám přítele policistu, kterému dávám nějaké úkoly, když je mimo službu. Ten vás dnes sledoval a zavolal mi, když jste vešel do Tomova domu. Setkal jsem se s ním tady, on prohledával váš pokoj a já jsem hlídal u domácího telefonu, abych ho upozornil na váš případný předčasný návrat. Nenašel nic, co by nám cokoliv prozradilo. Nemám samozřejmě žádné úřední postavení. A i kdybych je měl, pořád bych mohl mít skutečné potíže, kdybych u vás udělal prohlídku. Penny a já jsme vymysleli nápad, aby vás zkusila sbalit. Věděl jsem o otevřené láhvi. Penny měla něco, co mělo rychle působit. Zatím co jste jedl, otrávil jsem vaši láhev.“

„Jak jste se dostal dovnitř?“

„Paklíčem od svého přítele. Má hlavní klíč od všech velkých motelů v oblasti.“ Podíval jsem se na ně. „Jste velmi pilní a tak dále. A také

455

proklatě hloupí. Co kdybych se nechtěl nechat sbalit? Co kdybych se sem vrátil úplně sám a láhev dorazil?“

„Byl jsem jen pět minut odsud. Byla by mi zavolala, já bych musel přijít, použít telefon a pod nějakou záminkou vás dostat z pokoje. Ona by potom použila paklíč a vylila nebo sebrala láhev.“

„Protože,“ řekla tichým hlasem, „aby byl jeden drink dost silný, musela jsem do něj namíchat tolik, že všechno by vás potlačením syndromu nervového systému zabilo.“

Holton se zeptal: „Proč vám dal Pike těch dvacet tisíc?“

„Amatér až do konce. Až do dnešního dne jsem se s ním nepotkal. Zda to mohou dokázat? Ne, pane, nemohu. Chci se pokusit to dokázat? Ne, kašlu na to. Chcete se pokusit mně to dokázat? Jen do toho, Holtone.“ Otočil jsem bubínek jeho revolveru. Plně nabitý. Podal jsem mu ho. „Doktor byl možná dobrý člověk. I vy jste možná dobří lidé. Ale vy dva jste sestra a spolkař, a jestli najdete někoho, kdo skutečně zabil doktora, zabije pravděpodobně i vás dva. Patříte

do televizního seriálu. Kdybych já doktora zabil, rozbil bych vám oběma lebky, naložil do kufru auta a vysypal do některé největší žumpy, kterou by se mi podařilo najít, a nechal její stěny zřítit se na vás.“

Když se postavil na nohy, byl již vyrovnaný, revolver zastrčil do opasku. „Nepotřebuji lekce od žádného proklatého ztroskotance.“

„Musíte víc pracovat. Vstupte do dalších klubů.“

„Dovolte mi odejít, pane McGee!“

„Nic na světě mě víc nepotěší.“

„Pojď, Pen.“

„Jdi si za svou Janice. Byl jsi už dost nocí venku.“

„Koukej, je mi velmi líto, že jsem vybuchl, když řekl… ah …“

„Byl jsi tak chtivý. Úplně jsi dychtil po tom, uvěřit něčemu podobnému, něčemu ošklivému. Myslíš si, že když ty dokážeš oběhnout všechny čtyři mety, že to dokáže každý. Kdykoliv. Jdi k čertu, Ricku. Jsi bídná všivá malá lidská bytost a máš sprostý a nízký mozek.“

„Jdeš se mnou, nebo ne?“

„Děkuji, na chvíli tady asi zůstanu.“

„Buď půjdeš se mnou nebo …“

„Nebo mi to nikdy nezapomeneš a jsme vyřízeni a tak dále. Ach, drahý, kdybychom to tak vyřídili navždy! Kde není důvěra, není nic. Sbohem, drahý Ricku. Během cesty domů k Janice

456

můžeš myslet na všechny ty sprosťárny, které se podle tvého názoru budou teď odehrávat na této posteli.“

Otočil se, vyběhl a zabouchl za sebou rozzuřeně dveře.

Její pokus usmát se na mne byl skutečně strašný. Nedokázala udržet ústa zavřená. „Doufám, že vám nevadí… snad bylo vše v pořádku …“ Potom se její ústa zkřivila, ona vyskočila a s podivnými zvuky odkulhala do koupelny.

Fort Courtney je docela pěkné místo, pokud vám nevadí, že je plné vzlykajících žen, klusajících do vaší koupelny, polovina z nich kulhajících. Vzal jsem kbelík, vylil z něj vodu a nabral ze stroje nové kostky ledu. Nejprve jsem chtěl vylít otrávený gin, potom jsem si to rozmyslel, zazátkoval jej a láhev postavil do zadního koutu skříně.

Vybalil jsem čistou skleničku, otevřel novou láhev plymouthu a namíchal si drink. Když konečně vyšla, skleslá, smutná a sklíčená, nabídl jsem jí drink.

„Děkuji, asi ne. Raději bych měla jít.*’

„Máte zde auto?“

„Ne, Rick mě sem přivezl. Můj vůz stojí u mého domu. Ale mohu si z kanceláře zavolat taxi.“

„Zatím se posaďte, dokud to nezpracuju. Potom vás zavezu domů.“

„Oukej.“ Posadila se, vytáhla z kabelky cigaretu a zapálila si ji. Hustou zrzavou paruku vzala mezi palec a ukazováček jako velkého mrtvého brouka. Pustila ji zpátky na stůl a řekla: „Patnáct devadesát osm, plus daň, abych vypadala jako sexbomba.“

„Nevedla jste si tak špatně.“

„Zapomeňte na to. Mám pihy, vlasy jako slámu, krátké tlusté nohy a velký zadek. A jsem nemotorná. Převracím věci i lidi.“ Chvíli váhala. „Možná, že změním svůj názor na drink, oukej?“

Vybalil jsem poslední čistou skleničku, namíchal a podal jí drink. Odnesla si ho na židli.

„Díky. Proč se snažíte být ke mně laskavý? Po tom všem, co jsem udělala já vám?“

„Syndrom viny. Zničil jsem vaši romanci.“

Zamračila se. „Bolí to, vím. Dala jsem se do toho s očekáváním bolesti. Vy jste vlastně nic nezpůsobil, jen jste věci mírně urychlil. On už začínal couvat, dalo se to vycítit. Jen hledal pádný důvod. Proboha, vy jste ho vytočil!“

„Myslím, že jsem byl také trochu rozčilený. Nemohl jsem poznat, jaké plány máte, dokud jsme vás neprokoukl.“

Zahleděla se do sklenice. „Víte co? Myslím, že bych se měla

457

namazat. Nemusím přece řídit. A podle toho, jak mám necitlivé rty, to už nebude chtít moc.“

„Budte mým hostem. Jen nezpívejte.“ Chtěl jsem vzít její skleničku, ale odehnala mne a sama si nalila další dávku.

„Jste si jist, že vám to nevadí, McGee? Opilé ženy jsou hrozné. Zjistila jsem to při práci na pohotovosti.“

„Poslyšte, jak si vy dva můžete být tak jisti, že doktor se sám nezabil?“

„Dokonalé zdraví. Miloval svou práci a své malé projekty. Byl vším nadšený. Jako malé dítě. A vím, co si myslel o lidech, kteří se pokoušeli o sebevraždu. Jako například žena Toma Pikea. To mu bylo záhadou. Nemohl pochopit, jak si někdo může sám vzít život.“

„Ošetřoval ji?“

„V obou případech. A v obou to bylo tak tak. Kdyby Tom nebyl poblíž, byl by s ní konec. Když se mu nepodařilo probudit ji, volal doktorovi a ten nařídil okamžitý převoz do ošetřovny. Tam jí vypumpoval žaludek, dal jí nějaké povzbuzující prostředky a potom s ní chodili a udržovali ji bdělou, dokud nebyla mimo nebezpečí. Podruhé musel Tom vyrazit dveře do koupelny. Ztratila množství krve. Měla na zápěstí dvě takové ty … váhavé stopy, jak tomu říkají, kdy se nedokázala říznout dost hluboko. Po třetí už řízla dost. Krvácení ze žíly je samozřejmě pomalejší. Doktor Sherman do ní vpravil asi dva litry krve a na jejím zápěstí odvedl tak dobrou práci, že dnes je určitě jizva téměř neviditelná.“

„Hlásilo se to úřadům?“

„Samozřejmě, na to je zákon.“

„Nemáte ani nejmenší ponětí, co mohlo doktora trápit?“

„Jo, těžko říct. Myslím, že nebyl jedním z těch pořád stejných lidí. Když se zapletl do nějakého projektu, stával se nepřístupným, zvláště když věci nešly moc dobře. A nechtěl by o tom mluvit. A tak … možná ho něco trápilo, protože jednal způsobem, obvyklým při neočekávaném chodu událostí. Ale já prostě vím, že by se sám nezabil.“

„Nějaké pochybnosti při pitvě?“

„Jako jestli třeba napřed dostal ránu do hlavy? Ne. Žádné znaky násilí a žádné stopy po něčem jiném kromě morfia a toho bylo víc než pouhá stopa.“

Seděl jsem zabořen v křesle, nohy položené na kulatém umakartovém stolku. Po chvilce mlčení jsem se na ni podíval. Ona zase hleděla na mne. Jedno oko měla z třetiny přivřené, druhé z

poloviny. Jedno obočí zvednuté, poměrně pěkné zuby vyceněné. Byla to zvláštní grimasa, ne úplný úsměv a ne úplný škleb.

„Hej!“ zvolala drsným hlasem a já jsem si najednou uvědomil, že její pohled na mne měl být něco erotického a vyzývavého. To mě překvapilo.

„No, přestaň, Penny!“

„Dobře … poslouchej. Jsi mazaný. Víš to? Proklatě mazaný. Myslela jsem si, že ten neřád byl tak chtivý věřit, že jsem podváděla, jo? Kdo kdy kam míří? Pátek večer, že jo? Že bych si ráno vzala tu pilulku zbytečně?“

„Čas jít domů.“

„Jo, jo, jo. Děkuju. Musíš mě mít za skutečně atraktivní, McGee. Pihy tě vytočí? Nemáš rád ženský se zavalitýma nohama?“

„Tak akorát, sestřičko. Uklidni se.“

Obešla mne, postavila se přede mne a obdařila mě opět tím bláznivým pohledem. Potom postavila skleničku na stůl, udělala jakýsi půlobrat a padla mi pevně do klína, přičemž mě pěkně praštila loktem do oka. Trefila nějaký nerv, který vyvolal slzení. Přitulila se ke mně, bradu na mé hrudi a vydala další vzdech.

„Penny, kamarádko, to není nejlepší způsob, jak se vyrovnat se starým dobrým Rickem. Jsi povzbuzená pitím. Budeš se za to nenávidět.“

„Nechceš mít nic s holkou?“

„Jistě, rád. Promysli si to a vrať se zítra večer. Můžeš zaškrá-bat na dveře.“

Vydala dlouhý, unavený vzdech a na chvíli jsem si myslel, jestli náhodou neumřela. Potom však řekla vyrovnaným hlasem s dokonalou výslovností: „Mám dobrou hlavu na pití.“

„Hm, tak proč to divadlo?“

„Není to lehké, McGee, pro střízlivou dívku, nabídnout se projíždějícímu cizinci. Pro některé možná ano, ne však pro Penny Woertz. Ne! Neodstrkuj mě. Bude se mi mluvit snadněji, když se na mne nebudeš dívat.“

„O čem chceš mluvit?“

„Je to pro mne špatný poměr. Myslím s Rickem. On je skutečně sprostý. Víš, jak může být chlap sprostý? Kruté drobnosti. Víš, proč mu to přesto vychází?“

„Protože ty máš ten jediný poměr?“

„Správně, jsi mazaný. Víš, co teď udělám?“

„To jsem zvědav.“

„Musím se sebrat. Říct si, že to není k ničemu dobré. Hlavu

459

vzhůru, děvče, vtáhni břicho, narovnej se. Vzpomeň si na něj každé tři minuty po dva, tři, čtyři dny, potom vytoč soukromou linku v jeho kanceláři a pokoř sama sebe a kňourej a pros a omlouvej se za všechno, co jsi neudělala. A styd se sama za sebe, protože nevíš co chceš.“

„Žádné zásady, že?“

„Myslela jsem si, že jich mám hodně. Dostal mě … jakýmsi fyzickým způsobem. Myslím na něj a chci ho tolik, že mi hučí v hlavě a uších a svět se řítí.“

„Hmm, pokoření?“

„To je to správné slovo. Chci skončit, chci být volná. A tak když jsem byla ve tvé koupelně, brečící kvůli jeho odchodu, dostala jsem nápad, jak se uvolnit, kdybych dokázala mít dost pevné nervy.“

„Využít mě k vyřešení vlastních problémů?“

„Myslela jsem, že využiješ příležitosti. Ne proto, že bych byla tak úžasně krásná, že se za mnou všichni otáčejí. Ale zjistila jsem, že je ve mně něco zvláštního, co funguje docela dobře. Myslím tím, že kdybych byla ve stejném salónu s Miss Mezinárodní Chřestový Záhon, a přidal se k nám muž, mířící na ni, častokrát změní cíl, a já nevím, proč se tak děje, ale je to tak. Proto jsem si byla tak jista, že tě mohu v baru nabalit.“

„Vysíláš nějaké poselství.“

„Ráda bych znala jeho obsah.“

„Myslím, že říká: Tady jsem!“

„Kašlu na to. Mám ráda muže. Jako takové. Mám šest bratrů, já byla jediná dcera. Nikdy jsem nebyla schopna být skutečnou dívkou, romantická tajemství, dívčí řeči a tak. Ale nesháním spolunocležníky. Ráda se miluji, samozřejmě. Ale nikdy to nebylo

žádnou skutečnou potřebou, víš co myslím. Až teď jsem se tak upnula na Ricka a ani ho vlastně nemám moc ráda. Ani nevím … jestli by to dnes mělo nějaký smysl s jiným mužem. Možná, že bys mohl být dobrým prubířským kamenem. Je snadnější hrát namazanou, sotva tě znám. Víckrát tě neuvidím. Pak ty přijdeš s takovými skrupulemi. Nebo nejsem naladěná na tvou vlnu? Ach, bože! Cítím se tak hrozně, tak bázlivě a blbě. Nikdy jsem před tím nesváděla cizince, čestně.“

„Takže kdyby se nic moc nestalo, nebyla bys na tom ještě hůř než dřív?“

„Ne. Protože by mi to zabránilo v chuti mu zavolat. Po vyspání s tebou bych se cítila příliš provinile. A to by mi dalo čas na konečné vzpamatování se. Víš, vždycky se musím k němu pla –

460

zit. Nevím co se stane, když o mně dlouho neuslyší a přijde sám, nevím, jestli se dokážu opřít. Ale … budu aspoň mít dost dobrou šanci.“

Ještě jednou hluboce vzdechla. Zvláštní malá pihovatá žena, vyzařující cosi nedefinovatelného, něco vitálního a vyzývavého. Něco na hraní. Svět je rozsáhlý prostor s mnoha časy a s několika rohy, kde se cizinci setkávají. A ona by mohla být částečnou náplastí na neklid minulých týdnů. Starý dobrý doktor McGee. Domácí terapie, pokládání rukou. Terapeutická manipulace. Touha, která se ani trochu nezajímá o jména a tváře, je zde pořád a stačí jí jen nepatrné odůvodnění, aby se objevila. Tak jsem přejel špičkami prstů po jejích zádech, našel již známý zip a pomalu jsem jej stáhl od šíje k zadečku. Na znamení souhlasu mi nabídla svá otevřená ústa. Přitulila se, přimhouřené oči, rozcuchané vlasy.

Zarazila se, soustředěná, zamračená: „Je to smutná historka, ale co. Není však zase tak smutná! Siláka by neměla rozplakat.“

„Mě určitě ne. Už před chvílí jsi mě pořádně praštila loktem do oka.“ I

Zasmála se zvonivým, upřímným smíchem, konec slz, ale bez náznaku hysterie. Zatímco jsem zhášel, pověsila své šaty na věšák a sklopila postel. Dveře koupelny jsme nechali otevřené, pruh světla padal do noh postele. Chvíli byla^ napjatá, ztuhlé svaly a nervozita,

ale ne dlouho. A po krátkém čase jsem zjistil, co byla ta její tajemná aura. Byla to čistá, solidní, zdravá, hravá, nevyčerpatelná dívka, vonící hřebíčkem, měla dlouhý pružný pas a trup jako protiklad pevných, teplých, žíznivých boků, vytvářející spolu s uvolněním malé vědomí brzké opětné touhy.

Probouzel jsem se pomalu do ranních zvuků sprchování a utírání a o chvíli později, když mě probralo jasné sluneční světlo, vnikající do setmělého pokoje, uviděl jsem ji stát nahou u záclony, jak odhrnuje její okraj a vyhlíží nový den. Druhou rukou si čistila zuby mým kartáčkem.

Odvrátjla se od okna, a když uviděla, že už mám otevřené oči, přišourala se k posteli, stále pracujíc s kartáčkem. „… obý áno, myáu.“

„Dobrý ráno i tobě, tygře.“

„Eo oý?“

Vyndala kartáček. „Doufám, že ti nevadí, ze jsem použila tvůj kartáček. Invaze do soukromí jsou dost relativní, že?“

461

„Jako jeden starý vtip, rovná se to společenskému představení.“

Když pak pokračovala v čištění zubů, chytil jsem ji za volné zápěstí a přitáhl blíž k sobě. Vyndala zase kartáček z pusy a zamyšleně se na mne podívala. „Vážně? Myslíš to vážně?“ zasmála se. „Tak jo, jen mi dovol vypláchnout si pusu.“ Odešla do koupelny. Chvíli tekla voda. Plivala jako malé dítě. Poklusem se vrátila, zářící, skočila na postel se solidním přistáním a dychtivě se ke mně přimknula se souhlasným a spokojeným „Hmmm“. Ve své speciální odbornosti byla asi nejméně nemotorná osoba v celém okrese.

Když jsme se oblékli, začala se nervózně starat o to, jak opustit motelový pokoj v sobotu v pravé poledne. Byla si téměř jista, že někde venku čeká Rick, plný vražedné trpělivosti. Nebo že skupina jejich přátel z naprosto neznámého důvodu půjde zrovna kolem pokoje. Jako částečný převlek si nasadila paruku. Přinutila mě jít napřed, nastartovat auto, otevřít dveře na její straně a zahoukat, až si budu jist, že vzduch je čistý.

Vyběhla poklusem, a když se soukala do auta, narazila si koleno o hranu dveří tak silně, že první tři bloky seděla skrčená, objímala

svá kolena a naříkala. Potom čas od času zvedla hlavu, jen natolik, aby zjistila, kde jsme a aby mi mohla udat směr. Měla byt v malé zahradní čtvrti Ridge Lane. Naléhala, abych nejprve dvakrát objel blok, aby se ujistila, že tam někde kolem neparkuje Rickův kabriolet. Zajel jsem pak do krátkého, úzkého vjezdu za plotem a zastavil pár centimetrů za zadním nárazníkem jejího modrého volkswagenu. Odhláskovala mi své příjmení Woertz a řekla, že je v telefonním seznamu. Měl jsem však pocit, že nechtěla, abych ji zavolal. Vykonal jsem požadované služby. Neměla zájem vyměnit jedny komplikace za druhé.

Vzpomněl jsem si na otázku, kterou jsem jí zapomněl dát. „Mimochodem, co jste vlastně doufali u mne najít, Penny?“

Pokrčila rarríeny. „Ani jsme nevěděli, opravdu. Cokoliv, co by tě nějak s celou záležitostí spojovalo. Papíry, peníze, dopisy, poznámky, cokoliv. Když se dostaneš do slepé uličky, jsi schopen udělat téměř vše.“

Chvíli jsme tiše seděli, náhle jsme oba současně zívli, až jsme si málem vykloubili čelisti. Zasmáli jsme se na sebe. Políbila mne, vystoupila a zaskučela bolestí, když došlápla na bolavou nohu. Sehnula se, pohladila si koleno a odkulhala ke vstupním dveřím. Odemkla je a otevřela, usmála se na mne a zamávala, a já jsem se mohl ztratit. v

462

Na cestě zpátky jsem se zastavil v bistru, čistém jako operační sál, kde jsem si dal čerstvý džus, čerstvé horké koblihy a překvapivě dobrou kávu. Potom jsem s mírně směšným pocitem důstojnosti obešel půl bloku a koupil si nový zubní kartáček. 1 Ano, jsou různé stupně osobního soukromí a kartáček na zuby se zdá zaujímat svůj vlastní stupeň, jeden nad kartáčem na vlasy.

Pokoj už byl uklizený. I když hodina k odhlášení byla jedenáct, doufal jsem, že mi další den už účtovat nebudou, protože nebyli zase tak obsazeni.

Posadil jsem se, zíval a vzdychal. Cítil jsem se příjemně unavený na to, abych přijímal nějaká rozhodnutí. Tato epizoda || nezměnila nic, říkal jsem si. Mrtvý lékař, ať už zemřel jakkoliv,

neměl nic co dělat s narušenou mladou ženou, která si zřejmě přála zemřít.

Nebylo k tomu co nového dodat, kromě …

Kromě toho, co řekla uprostřed noci po chvíli, která pro ni byla vyvrcholením. Ne zmítající se divokost nebo křečovité výkřiky, ale pouze velmi dlouhé a velmi silné, velmi pomale doznívání, pomalé a jemné. Byla to jedna z těch útržkovitých konverzací v polospánku, když jsme leželi v uspokojení, deku a prostěradlo skopané v nohách postele, těla schnoucí a ochlazující se po velkém úsilí. Její hluboký a pomalý dech zvlhčoval mé hrdlo. Kulatá kolena opřená o mé břicho, její špičky prstů stále znovu a znovu hladily mou čelist od ucha k bradě. Při pohledu dolů jsem v pruhu světla, padajícího na postel, viděl její kulatý bok, prudký svah do pasu, kde odpočívala má velká tmavá ruka s roztaženými prsty.

„Mmmmmmm," říkala, „teď už vím."

„Snažíš se zjistit vinu?"

„Na to je ještě brzy, miláčku. Na to se cítím příliš skvěle. Později možná. Ale … k čertu s tím vším."

„Problém?"

„Já nevím. Holka zjistí, že jí může být dobře s pěkným klukem, který jde náhodou kolem. Takže je asi pěkně mizernou holkou."

„Žlázový typ, že?"

„Možná zatracená nymfomanka."

„Potom teda musím být číslo osm set padesát šest nebo tak nějak."

Chvíli ležela zamyšlená a pak se usmála. „Když budeme počítat Ricka, jedno z čísel jsi uhádl – šest. Co se týče ostatních čtyř, byla jsem jednou vdaná a dvakrát zasnoubená a silně zamilovaná

463

do toho posledního. Ve srovnání s některými kolegyněmi, se kterými pracuji nebo se školím, jsem prakticky panna. Ale moje babička by z toho měla smrt."

„Nymfomanky se starají jen samy o sebe, drahoušku. Neví ani, kdo ten chlápek je. Neví nebo je jim to jedno. Stačil by jim i robot."

„Já jsem alespoň poznala, kdo jsi ty. A ještě víc, když došlo k nejlepšímu. Jaká jsem?"

„Fortunata.“

„Je to něco sprostého?“

„Ne, je to úplně slušné. Vrozené štěstí.“ *

Protáhla se, zívla a přisunula se blíž. „Pořád čekám, kdy ti řeknu, že tě miluji, miláčku. To kvůli svému svědomí. Každopádně se mi moc líbíš.“

„Totéž na mojí straně. Doznívání dokazuje, že vše fungovalo správně.“

Nadzvedla se, po kolenou přešla na konec postele, srovnala trochu deku a prostěradlo, přetáhla je přes nás a potom se opět schoulila, přitulila, dlaně a zápěstí na mé hrudi, kolena v břiše, tvář na mém předloktí, s mou druhou rukou kolem sebe, s dlaní na. zádech, špičky prstů zaklíněné pod uvolněný hrudník.

Pohyboval jsem se na pokraji spánku, uvažoval o tom doznívání a snažil se vysvětlit si to. U norků, ondater, šimpanzů a lidí, správné tření na správném místě, trvá-li x minut, způsobí, že konečky nervů spustí malý žlázově-muskulární explozivní mechanismus orgasmu. Další mazlení už není nutné.

A tak má možná každý muž a každá žena v smyslově-se-xuálně-citové oblasti řadu malých chyb a slabůstek, závislostí, nervových a citových paměťových modelů a pověr, a nedojde-li k souladu mezi jejich složitými subjektivními modely, potom jediným očekávatelným výsledkem může být malá třecí exploze. Ale existuje-li ten magický soulad, potom možná dochází k I větším a lepším explozím v mozkových buňkách, v tajných srdečních komorách, takže to, co se současně odehrává v poskakujícím svěráku pohlavních orgánů, je pouze gesto a pak je to to citové doznívání a uspokojení, které oslavuje nejvýznamnější vyvrcholení v mozku a v srdci.

Její hlas přicházel ztlumeně jakoby z velké dálky a strhával mě z hranice spánku. „… říkají, že samička mola vydává nějaké signály. Bože, já nemrkám očima a nevrtím zadkem a nenavlhčuji si rty. Ale i tak se pacienti na lůžku snaží mě osahávat. Stejně tak poslíček z prádelny. A minulé jaro pan Tom Pike.“

464

„Pike?“

„Jo, když byla jeho žena na pár dnů v nemocnici poté, co vyprázdnila tu lahvičku s pilulkami. Bylo to v ordinaci, zatímco čekal na doktora Shermana, až se vrátí od nějakého úrazu. Nebylo v tom nic surového, víš. Tom Pike je prima a velmi starostlivý muž. Bylo mi ho tak líto a velmi si ho vážím za to, jak zvládá celý ten zmatek s Maureen … Málem jsem se s nún zapletla čistě z lítosti.“

„Kdy se to stalo?“

„Snad březen, možná duben. Byl velmi opatrný a nechtěl lítat kolem a chlubit se svou malou milující ošetřovatelkou. Myslím, že to byla dobrá věc, protože jinak bych se nezapletla s Rickem.“

„Našel si jinou uchazečku?“

„Doufám. Někoho sladkého, pěkného a milého. Kdo by to mohl být?

Pan Pike nějak ví o každém vše a naopak o něm neví nikdo nic. Ted je to pravděpodobně ještě důležitější, aby si našel přítelkyni, když je paní Trescottová mrtvá.“

„Proč myslíš?“

„Protože už zůstali jen tři a mladší sestra má na něj velkou chuť a nikdo by mu nemohl mít za zlé, kdyby se na ni podíval více než jednou. A to by byl nejzapeklitější trojúhelník, jaký si můžeš představit.“

Zívla a vzdechla. „Dobrou, miláčku,“ řekla.

Téměř jsem usnul. Pomalu jsem si stále víc uvědomoval každé místo, kde se naše těla dotýkala. Dosáhla tak sladkého a úplného naplnění a nějakým kouzelným způsobem se zdálo, jako kdyby to vůbec neskončilo, ale nějakým skrytým způsobem pokračovalo. Stále víc jsem si uvědomoval odpočívající motory našich těl, naše pomalé bušení srdcí, tep krve, nadechování a vydechování plic, prolínající se dýchání v pohodlné posteli, všechnu tu neustávající neuvěřitelnou složitost buněk, výživy a transformace energie, sekrece a tepelné rovnováhy. Možná, že spala, ale při prvním pokusném a kradmém pohlazení se zhluboka nadechla, prohnula a natáhla, zavměla na souhlas a v očekávání.

A tak v nových rytmech a vyvrcholeních se naše těla seznamovala. Útržky. Jako záblesky v noci z jedoucího vlaku. Šeptavé zvuky dlaní na těle. Hluboké, pomalé noření se do hustého medu,

smyslná vůně, ztuhlé bradavky, sevřená zvednutá stehna, nerytmické nárazy těl, dostávající se opět do rytmu, dlouho, déle a nejdéle, potom chvíle váhání na konci prohlubujícího a

465

zrychlujícího rytmu, její pohyby, ústa hodná lásky, horký dech, zkroucený jazyk, skřípání zubů, ruce držící pumpující zadek, hvízdavá slova do mých úst – „Lásko, lásko, lásko“. Potom nějaké větší otevření, hlubší vniknutí, tahání, žádost, závěrečná sténající agónie, vyžadující ode mne rány, bití, přirážení bez slitování. Potom pomalý sjezd dolů. Dlouhatánský svah. Srdce se pokoušejí vyskočit z hrudi lapající po dechu z dlouhého běhu do kopce. Padnutí do trávy. Vysoké trávy. Jetel a tráva. Upadnutí do spánku, stále spojeni, usnutí při stálém pocitu malých zbytkových nárazů uvnitř v ní, malých občasných trhnutí, jako pohyby ruky ze sna.

Když jsem ji potom ráno vleže pozoroval, jak se obléká, vypadala tak zachmuřená a zamyšlená, že jsem se jí musel zeptat, zda pořád přemýšlí a tom svém syndromu mizerné ženštiny.

Vkročila do svých bílých šatů, vytáhla si je nahoru, strčila ruce do rukávů. „Tak docela jsi mne nedostal, Travisi, přestože jsi docela fantastický milenec.“

„Mockrát děkuji.“

„Víš, myslím tím žádné ty hloupé triky.“

Přišla ke mně a otočila se zády, abych jí zapnul zip. Posadil jsem se, a než jsem ji zapnul, políbil jsem rýhu na jejích zádech kousek pod páskem podprsenky.

„Vidíš?“

„Co mám vidět?“

„No, to se mi právě líbí, miláčku. Proto jsem do tebe určitým způsobem zamilovaná. A nebyla jsem, když jsme spolu byli poprvé, a proto to nebylo tak pěkné, a když ses mi zalíbil víc, bylo to už něco úplně jiného. Takže teď mám o posteli novou filosofii.“

„Prosím,“ řekl jsem, zapnul zip a poplácal po zadničce.

Odstoupila a obrátila se, stojíc v bílých šatech a uhlazujíc je na bocích hřbety rukou. „Ještě není všechno jasné. Je to pořád ještě jako skládačka. Budu mít za to, že pihovaté dívky si mohou užít víc radosti. A k čertu sé vším tím kňouráním, brekem a skřípěním zubů

kvůli mladému advokátovi panu R. H. Holtonovi. A právě jsem zjistila, že se mi náhodou líbí milovat se s mužem, do kterého bych se mohla zamilovat … lidé se musí poprat s mnoha horšími problémy. Drahoušku, mohl bys konečně vstát a odvézt mě domů? Připozdívá se.“

A tak jsem jřodvezl domů. Konec krátké aféry. Můžete na ni nalepit všechny možné ohavné nálepky. Záskok na jednu noc.

Pěkná malá milostná aférka pro cestujícího. Sakra, Charlie, přece víš, jak to chodí s těmi sestřičkami.

Možná, že jediná dobrodružství, která nevypadají triviálně nebo okázale, jsou ta vlastní.

Měl jsem ten dojem, že jsem v hlubokém zamyšlení sbalil své věci, abych se vrátil do Lauderdale. Ale najednou jsem zjistil, že jsem nezabalil vůbec nic. Ležel jsem na prostěradle, boty zuté a zhluboka jsem dýchal. Další, co jsem hned zjistil, bylo, že je už sobota osm hodin večer a že nutně potřebuji dva rychlé drinky a kilo svíčkové.

9. KAPITOLA

Nebyl to sice stejk kilový, ale dost výjimečný a dal jsem si ho v jídelně Luau ve svém motelu asi kolem deváté, po dlouhé sprše, oholení a dvou velkých ginech s ledem.

V mé náladě se obrážely dva stejně silné konfliktní pocity. Bylo zde pošetilé mužské uspokojení a sebeuspokojení po povalení té ženskosti s jejím schválením, projevovaným reaktivním chvěním a hrdelním zadýcháním. Uspokojení ve smyslu vyčerpaného uvolnění a relaxace se vzpomínkami na odpovídající tělo, zanechanými na chvíli na dotýkajících se rukách a ústech. Druhou polovinou byl neodbytný smutek po souloži. Možná, že pochází z neustálé potřeby blízkosti, která by eliminovala tuto samotu ducha, kterou všichni známe. A na pár okamžiků je tato •potřeba téměř jako hluboce spojená těla tvořící jakýsi symbol mnohem větší potřeby k zastavení úplné samoty. Pak to však přejde, iluze zmizí a opět jsou zde dva cizinci ve zválené posteli, kteří přes laskající objetí si jsou v podstatě neznámí, jako dva cestující v autobuse, kteří si náhodou koupili jízdenku do stejné stanice. Možná proto je vždy smutek smíchán s pachutí radosti, protože opět, jako už mnohokrát před tím, jste

dokázali, že letmá blízkost pouze podtrhuje oddálení lidí a činí ji na chvíli nepohodlně zřejmou. Naše potřeby se vzájemně doplňovaly a nemohli jsme vědět, kolik naší ochoty bylo počestné a kolik byla záplava výmluv, které pohlavní orgány vysílají tak brilantně na přední obrazovku mysli.

Náhle jsem si vzpomněl na těch sto dolarů, které Holton nacpal do Penniny kabelky, a usmál jsem se. Uslyším o ní dřív, než bych očekával, protože až to zjistí a vzpomene si, bude se

467

466

mi je snažit co nejrychleji vrátit, protože by to udělalo velmi špinavou tečku za krásně promilovanou nocí.

A tak když jsem se kolem půl jedenácté vrátil do pokoje a uviděl na telefonu blikat červené světýlko, byl jsem si jist, že to je Penny Woertzová. Byla to však velmi vzrušená Biddy, překvapená, že jsem ještě pořád ve Fort Courtney. Chtěla vědět, zda jsem neviděl Maureen nebo o ní něco neslyšel. Zatímco Tom pracoval u stolu v obývacím pokoji a Bridget šla nakoupit nějaké drobnosti, proplížila se po schodišti a vyšla zadním vchodem. Zmizela již někdy před sedmou. „Od té doby ji Tom shání. Volala jsem na všechna možná místa a pak jsem před osmou také vyšla ven. Ted jsem blízko letiště a napadlo mne, že by mohla zajít do motelu, protože ví, že jste^tam ubytován."

„Policie ji také hledá?"

„No, ne speciálně. Vědí však, že někde běhá, a až ji uvidí, zadrží ji. Travisi, má na sobě lehkou růžovou zástěrku s velkými černými kapsami a je pravděpodobně bosá."

„Jezdí autem?"

„Díky bohu, ne. Nebo možná, že by bylo lepší, kdyby řídila. Ani nevím. Pravděpodobně provedla totéž minule, šla pěšky na třicátou silnici a chytila stop. Še stopováním nemá problémy, jak si jistě dovedete představit. Ale mám takovou hrůzu, že by ji mohla najít … nějaká nemocná osoba."

„Mohu vám nějak pomoci?"

„Nic mne nenapadá. Ale kdyby se tam ukázala, mohl byste zavolat číslo 934 2661. To je Tomův záznamník. Voláme tam každých patnáct minut, abychom zjistili, není-li tam o ní zpráva.“

„Jste spoht?“

„Ne. Takovým způsobem pokryjeme větší území. Obvykle však na něj dříve nebo později narazím.“

„Dáte mi vědět, až ji najdete?“

„Přejete-li si to, ano. Zavolám vám.“

Zavěsil jsem a divil se, proč nepomysleli na dno jezera. Zkoušela už téměř všechno kromě skoku z okna. Jak by znělo to slovo? Sebedefenestrace?

Potom mi začala v mozku hlodat nějaká stará informace. Televizním zprávám v jedenáct jsem nevěnoval moc pozornosti, protože jsem byl plně zaměstnán přecházením po pokoji, snaže se přijít na to, co se pokoušelo upoutat mou pozornost.

Potom se objevilo jméno, spojené s mužskou bledou tváří, hořkými ústy a chytrýma očima. Harry Simmons. Dlouhý rozho –

468

vor před dávnými časy, když zemřel přítel jednoho přítele. Ten přidal velký balík ke stávající životní pojistce asi pět měsíců před tím, než ho našli plovoucího tváří dolů v Biscayne Bay.

Seděl jsem na posteli a pomalu rekonstruoval část jeho konverzace. Moje myšlenka na jezero a vysoké okno pootevřela malá dvířka do staré paměti.

„U skokanů a utopenců nikdy nenajdete žádný systém, McGee, protože oběma se to většinou podaří hned napoprvé. Mají zhruba stejnou úspěšnost jako oběšenci. Ti bývají odříznuti tak zřídka jako utopenci vytaženi. Takže jakýsi systém je patrný pouze u těch, kteří si podřezávají žíly, berou pilulky nebo se střílej. Je komické, jak mnoho lidí přežije sebevraždu zastřelením. Ale pokud si nepoškodí kus mozku, mají šancřpři druhém pokusu. Stejně tak se opakovaně pokoušejí ‚podřezávači‘ a ‚pilulkáři‘. Je v tom systém. Žádná změna. Vyberou si cestu, kterou chtějí jít, a drží se jí až do konce. Pilulkář se nezmění ve skokana a topící se se nezastřelí. Jako kdyby měli určitý obraz smrti a prostě se to nedá udělat jinak.“

Dobrá, potom musí Harry Simmons pravděpodobně připustit vzácnou výjimku. Maurie Pearson Pikeová se rozhodla pro pilulky, břitvu a provaz. Tři způsoby.

Cítil jsem pálení kůže na zápěstí. Byla to neobvyklá shoda, ať se na to díváte, jak chcete. Trpící manžel, který ji pokaždé taktak zachránil. Nebo mladší sestřička? Existovala ještě třetí strana, která se mohla dostat dost blízko k Maurie?

A co motiv? Velkým motivem bývá láska a peníze. Majetek byl významný. Co to znamená? Ověření přes D. Wintin Harda-heeho, A vznešený trpící Tommy se diskrétně stýká s Pihovatou Dívkou. Navíc zde máme mrtvého rodinného lékaře, údajně sebevraha, který ošetřoval Maureen – dává to nějaký smysl? Zapadá to nějak do sebe? Penny se svou bojovnou povahou je přesvědčena, že dr. Stewart Sherman se nemohl sám zabít.

Klepání na dveře musela způsobit Penny, přinášející zpátky obě padesátky, a tak cestou ke dveřím jsem měl podivný pocit kolem žaludku, který mohl být žádostivý očekáváním, že by se dala přesvědčit a na chvíli zůstat.

Přede dveřmi však stáli dva muži a oba na mne hleděli s onou mírnou, zdvořilou, skeptickou zvědavostí zkušených mužů zákona. Musí to být velmi podobné první prohlídce nových vzorků, přinesených na základnu archeologickou expedicí. Vzorky mohou být vzácné, poškozené nebo jedovaté. Můžete je však zkontrolovat a na základě zkušeností s katalogizací tisíců jiných

469

jste brzy schopni je zařadit a od té chvíle už je to jen obyčejná práce, za kterou jste placeni.

Větší z nich, mladý a kostnatý^ měl na sobě khaki kalhoty, bílou rybářskou čepici s kšiltem,“ modrobílé tenisky a bílou sportovní košili s červenými pelikány. Neměl ji zastrčenou do kalhot, nepochybně proto, aby skryla miniaturní revolver, který se zdál být čím dál tím víc módou u místních floridských ochránců pořádku. Menší a starší z nich měl na sobě vybledlý hnědý oblek a bílou košili bez vázanky. Měl proplešatělou hlavu, jaterní skvrny, malé hnědé oči a pronikavý zápach z úst, který téměř překrýval fakt, že jeho mladší partner nosil stejnou košili již příliš dlouho.

„Pan McGee?“ *

„Správně. Co pro vás mohu udělat?“ Byl jsem ve spodkách a bosý.

„Nuže, na začátek se opravdu pomalu obraťte s rozpaženýma rukama a potom se můžete postavit k oknu.“ Rozevřel peněženku a ukázal mi malý zlatý odznak. „Jsem Stanger,“ a s po-sunkem na mladšího dodal, „to je Nudenbarger. Městská.“

„Na začátek, máte příkaz k prohlídce?“ zeptal jsem se.

„Ne, pokud jej nepotřebuji, McGee. Ale nutíte nás do pohybu, všichni jsou tím pořádně naštvaní a je horká noc a všechno to stejně nedává smysl. Takže – kdybyste chtěl – mohl byste nás jako pozvat na malou prohlídečku.“

„Porozhlédněte se, pane Stanger. Vy také, pane Nudenbarger.“

Zkontroloval mou peněženku na stole, zatímco Nudenbarger prohlížel skříň, kufr, koupelnu. Stanger si opsal nějaké údaje z kreditních karet do modrého zápisníčku velikosti pětikoruny. Neuměl psát bez vystrčení špičky jazyka z koutku úst. Kreditní karty je povzbudily. Pozlátko moci.

„Velká hotovost, pane McGee.“

Hotovost a karty ze mne udělaly „pana“. Posadil jsem se na postel bez jejich povolení. „Sedm set a něco. Počkejte … a třicet osm. Je to takový špatný zvyk, kterého se snažím zbavit, pane Stangere. Je to hloupost nosit u sebe hotovost. Pravděpodobně důsledek nějaké nejistoty v mém dětství. Je to má ochranná pláštěnka.“

Podíval se na mne netečně. „Je to hrozně zábavné.“

„Zvlášť zábavné?“

„Ne. Zábavné jako žerty. Vtipkovat s hloupými poldy.“

„Ne, ta věc s pláštěnkou …“

470

„Sleduji taky v televizi Beethovenovy narozeniny a Létající psy.“

„Co má být?“ ptal se Nudenbarger. „O co jde?“

„Zapomeň na to, Lew,“ řekl Stanger unaveným hlasem.

„To říkáte vždycky,“ mínil Nudenbarger vyčítavě.

Je to jako manželství, samozřejmě. Tvoří spolu tým, jdou si na nervy a někteří z kurážných, kteří vešli do temného skladiště, byli střeleni do zad svým partnerem/manželkou, který už to dál nemohl vydržet.

Stanger uložil unavený zadek na stůl, jednu nohu skrčil, olízl palec a začal listovat v modrém zápisníku.

„Odsouzen někdy, pane McGee?“

„Ne“.

„Vězení?“

„Tu a tam. Žádné pokuty.“

„Podezřelý z čeho?“

„Vymyšlené věci. Předstírání, konspirace, vydírání. Někdo dostane obrovský nápad, ale první malé vyšetřování a vše se zhroutí.“

„Často?“

„Co je to často? Pětkrát za život? Asi tolik.“

„Ale nezmínil byste se o tom, pokud by se to samo někde nevynořilo.“

„To říkáte vy.“

„Byl jste tu a tam, McGee, ale pro mne tu něco chybí. Dobře. Co vy průzkumníci vlastně chcete? Proč si myslíte, že můžete přijít sem, atakdále atakdále. Ale vy vůbec neprotestujete.“

„Fungovalo by to u vás, Stangere?“

„Ne dnes. Tak dobře. Řekl byste, že jste odešel kolem poledne a vrátil se dnes chvíli po jedné?“

„Asi tak nějak.“

„A šel rovnou do postele?“

„Spal jsem jako zabitý asi až do osmi.“

„Až budete dělat poslední vůli, pane McGee, pamatujte něčím malým na paní Imberovou.“

„Kdo to je?“,

„Jakási hospodyně. Kontroluje práci uklízeček. Otevřela vaše dveře univerzálním klíčem ve čtyři. Chrápal jste na posteli.“

„Vypadá to, jako kdyby to bylo to správné místo.“

„Skutečně správné místo. Dovolte, abych vám něco přečetl. Opsal jsem to z originálu v laboratoři. Zní to asi takto: … Mimochodem, bylo to v zalepené obálce s adresou Pan T. McGee,

471

109. Zkontrolovali jsme pár míst a nalezli jedno se stodevítkou a s panem McGee v ní. Což je teda tady, i s vámi. Píše:.Miláčku, co jsem říkala o odplatě za hříchy? Byl to však jeden z jeho všivých nápadů a přehlédnutí, a tak to vracím. Probudila jsem se, nemohla znovu usnout, a tak jsem si šla do kabelky pro cigaretu a našla to. Proč jsem nemohla usnout? K čertu. Mnoho důvodů. Vzpomínky na tebe a na mne … byla jsem příliš přepracovaná na spánek. A něco, o čem bychom si mohli popovídat. Jde o něco, co S. S. řekl o paměti a digitálních schopnostech. Nikdo se zdravým rozumem by nevzal dívku do nemocnice ve čtyři patnáct v neděli ráno, nebo ano?‘“

Stanger četl hrozně. Řekl dál: „Podepsáno to bylo pouze iniciálou P. Slyšel jste někdy o někom takovém?“

„Penny Woertz.“

„Těch sto babek bylo odplatou za hřích, McGee?“

„Ne příliš podařený žert. Soukromé a osobní.“ Nudenbarger se na mne díval jako řezník, který si vybírá hovězí půlku. „Raněn ve službě?“

„Něco takového.“

Nudenbargerův úšklebek mě neokouzlil. „Jaká byla, McGee? Pěkná prdýlka?“

„Zavři hubu, Lew,“ řekl Stanger s unavenou trpělivostí. „Jak dlouho jste znal slečnou Woertzovou, McGee?“

„Potkali jsme se v baru včera večer. Můžete se zeptat barmana, jmenuje se Jake.“

„Uklízečka říkala, že jste tady musel mít minulou noc ženskou. Vy potvrzujete, že to byla ta ošetřovatelka. Potom jste ji kolem poledne odvezl k jejímu bytu. Šel jste s ní dovnitř?“

Nelíbil se mi ten malý mráček, který se začal objevovat na horizontu v mé hlavě. „Skončeme tu hru,“ řekl jsem.

„Zmiňovala se o někom, kdo by ji tady mohl hledat?“ ptal se Stanger.

„Řeknu vám to jméno, až si přestaneme hrát.“

Stanger sáhl do náprsní kapsy svého saka, vyndal obálku a z ní několik polaroidových snímků. Když mi je podával, poznamenal: „To nejsou oficiální záznamy. To si jen dělám něco pro svůj osobní archiv.“

Fotil s bleskem. Ležela na kuchyňské podlaze, levé rameno opřené o dno skříně pod výlevkou, hlavu vyvrácenou dozadu. Měla modrobíle kostkované šaty, s páskem, ale obě strany byly roztažené, pravá strana odhalovala ňadro, bok a stehno. Do hrdla měla hluboko vražené zavřené nůžky s modrou rukojetí. Pod ní

472

se rozlévala kaluž krve. Její bledá tvář vypadala sinalá a menší, než jsem si ji pamatoval, pihy byly zřetelnější. Byly to čtyři snímky z různých úhlů. Těžce jsem polkl a snímky mu vrátil.

„Hlášení přišlo v osm třicet. Měla odvézt jinou ošetřovatelku, která měla klíče od jejího bytu, protože tam párkrát přespala. Ta druhá ošetřovatelka bydlí v jednom z těch zahradních bytů na druhé straně. Podle doktora smrt nastala ve čtyři třicet, plus mínus dvacet minut. Podle koagulace, teploty těla, pohyblivosti končetin a rigoru mortis v čelistech a šíji.“

Opět jsem těžce polkl: „To je … nepříjemné.“

„Podíval jsem se do pánve na sporáku, abych se přesvědčil, zda něco nevařila. Zvedl jsem pokličku a uvnitř jsem našel zalepenou obálku pro vás, trochu mokrou, jako kdyby ji ve spěchu strčila na první místo, které ji napadlo. Asi by nechtěla, aby její přítel četl tu část o vzpomínkách na vás. Myslíte, že on ví, že strávila noc v tomto pokoji?“

„Možná, nevím.“

„Měla o něj starost?“

„Trochu.“

„Pro případ, že by byli dva, předpokládám, že mi řeknete jméno, které znáte vy.“

„Richard Holton, právní zástupce.“

„Jediné jméno?“

„Jediný přítel, řekl bych.“

Stanger si povzdechl, vypadal otráveně. „Stejné jméno jako už máme, sakra. A on odvážel svou ženu do Vero Beach na návštěvu k

sestře. Odjel asi v devět ráno. Volal jsem tam asi před hodinou a oni už zase kolem osmé odjeli zpátky. Teď už by mohli být doma. Jsme pořád docela pěkné maloměsto, McGee. Pan Holton a ta ošetřovatelka vyvolali poprask kolem smrti doktora Shermana, označené za sebevraždu. Předpokládám, že to znamená to S. S. v dopise?“

„Ano, pověděla mi o doktorovi.“

„O co se tady jedná … počkejte, najdu to … tady ‚paměť a digitální schopnosti‘?“

„Nemám ponětí, o co kráčí.“

„Mohlo by to mít něco společného s tím, že se doktor nezabil sám?“

„Nic mě nenapadá.“

„Není vám špatně z těch obrázků?“ ptal se Nudenbarger. „Drž zobák, Lew,“ řekl Stanger.

Bylo po půlnoci. Podíval jsem se na hodinky, když zazvonil

telefon. Stanger mi pokynul, abych vzal sluchátko, a přemístil se do mé blízkosti, aby slyšel hlas na druhém konci.

„Travis? Tady je Biddy. Právě jsem se vrátila. Tom ji našel asi před dvaceti minutami.“

„Je v pořádku?“

„Myslím, že ano. Po prohledání celého okresu ji našel ani ne míli odtud. Komáři ji štípli asi miliónkrát. Je z toho svědění úplně oteklá a vyšinutá. Tom ji teď koupe a potom použijeme Dormed. Spánek bude pro ni tím nejlepším řešením.“

„Co to použijete?“

„Je to elektroterapie. Reaguje na ni velmi dobře. A … děkuji za starost, Travisi. Oba … všichni to oceňujeme.“

Zavěsil jsem a Stanger řekl s mírným překvapením: „Vy znáte i Pikeovy?“

„Manželku a sestru, z hodně dávné doby. A jejich matku.“

„Nezemřela nedávno?“

„Správně.“

„Našli tu výstřední ženskou?“ ptal se Nudenbarger. „Tom Pike ji našel.“

Nudenbarger pomalu potřásal hlavou. „Ta je skutečně něco. Přísámbohu, Ale! Nikdy nezapomenu, jak vypadala tenkrát loni na jaře, když ji hledali dva dny, a kdy ji ti tři Telaferrovi bratři drželi celý čas v tom malém skladišti za garáží, stále nalitou a znásilňovanou, až byla tak vyčerpaná, že Mike a Šandy museli použít nosítka, aby ji vynesli …“

„Zavři tu zatracenou hubu, Lew!“ zařval Stanger.

Nudenbarger na něj hleděl s úžasem. „Co tě proboha kouslo?“

„Jdi ven, ohlas se a zjisti, zda není něco nového. Když je, přijď pro mne, a když ne, zůstaň venku v autě!“

„Jistě, oukej.“

Když se dveře za mladším mužem jemně zavřely, Stanger si povzdechl, posadil se, začal prohledávat kapsy svého saka a našel polovinu doutníku, který si na již ohořelém konci pečlivě a opatrně zapálil. „Pan Tom Pike by měl tu ženu někam poslat. Nebo ji hlídat trochu líp. Někdy v noci vychází ven a potkává různé neřády, kteří ji mohou zabít.“

„Dřív než se zabije sama?“

„Zdá se, McGee, že když má někdo štěstí v jednom, má zase ohromnou smůlu v druhém. Když ztratila druhé dítě, něco se jí v hlavě pomotalo. Myslím, že by pro ni bylo požehnáním, kdyby se jí to podařilo. Pane McGee, asi by bylo dobré, kdybyste pár dní neopouštěl město.“

474

„Rád pomohu, pokud mohu. Neznal jsem Penny Woertzovou moc dlouho. Ale … měl jsem ji rád.“

Zabafal z cigára. „Amatérská výpomoc? Běhat kolem a rozmotávat všechny propletence?“

„Řekněme, že by to nebyla ani tak amatérská práce, jako ta výpomoc, se kterou právě teď běháte kolem, Stangere.“

„Mohlo to zlomit Lewovo srdce, když mu vzali jeho motorku a přidělili ho ke mně. Co byste mohl pro mne udělat, pokud by vám to nevadilo, je zjistit, zda Rick Holton skutečně podnikl tu cestu. Pro mne není snadné kontrolovat muže v Holtonově postavení. Možná, že by se dalo promluvit s Janice Holtonovou, a to je snadnější pro vás než pro mne.“

Ještě jednou jsem si vzpomněl na Harryho Simmonse a řekl jsem mu.

„Kdyby vám volala, aby si mne prověřila, řekněte jí, že jsem likvidátor z pojišťovny, zabývající se nároky po smrti dr. Shermana."

„Půjdete za ní, místo za Holtonem?"

„Jen abych zjistil, zda to myslí vážně s vírou ve vraždu nebo zda to jen předstírá, aby se mohl motat kolem sestry Woertzo-vé."

Tiše si pískl. „Mohl byste ztratit svou masku."

„Záleží na tom, jak na to půjdu."

„Jestli byli oba ve městě, Holton i jeho žena, ale nebyli spolu, rád bych věděl, kde byla ona ve chvíli, kdy to děvče někdo zapíchl."

„Myslíte, že je toho schopna?"

Vstal. „Kdo ví, co kdo udělá nebo neudělá, když přijde vhodná chvíle? Vím jen, že před tím, než si vzala právníka, byla Janice Nocera, a že její lidé niají zvyk starat se sami o své problémy svým vlastním způsobem."

Vzpomněl jsem si na její obrázek s dětmi, který jsem vytáhl z Holtonovy peněženky. Pěkná, hubená, snědá, s čupřinqu černých vlasů a veselou výzvou v tom, jak se dívala do kamery.

„A vás si také trochu víc proklepnu," řekl. Věnoval mi malý, unavený úsměv a vyšel.

475

10. KAPITOLA

Na první stránce Sunday Register se tkvěl titulek MÍSTNÍ OŠETŘOVATELKA ZAVRAŽDĚNA. Na obrázku se zářivě smála a mé srdce bylo bolestně zasaženo.

Úřady poskytly jen málo faktů – pouze jak bylo tělo nalezeno, smrtící zbraň a pravděpodobný čas smrti. A jako obvykle, zadržení pachatele se očekává v nejbližší době.

Bylo téměř poledne, když jsem zavolal Biddy. Zdála se být unavená a odmítavá. Řekla, že Tom odletěl do Atlanty na nějakou obchodní schůzku a že by se mohl vrátit kolem půlnoci. Ano, je to hrozná věc s tou Penny Woertzovou. Byla vždycky tak ochotná a nápomocná, když byla Maurie pacientkou doktora Shermana. Taková skutečně skvělá povaha, nikdy vzteklá nebo vlezlá.

„Co kdybych přijel a pokusil se vás trochu potěšit?"

„Písničkami, vtipy a žonglováním? Dnes by asi nic nezabralo. Ale … přijeďte, jestli máte chuť.“

Musel jsem zazvonit třikrát, než mi přišla otevřít a vpustila mě dovnitř.

„Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat, Travé. Musela jsem ji zase uspat.“

Šla napřed do velkého obýváku, dlouhé nohy ve žlutých šortkách s mosaznými knoflíky na kapsách a bledě modré košili s krátkými rukávy. Dlouhé vlasy si vyčesala nahoru a sepnula je žlutým hřebenem, kudrlinky zmizely, a když se obrátila a obdařila mě křivým úsměvem, sebrala špičkou prstů z předloktí nějaké hedvábné vlákno. „Jsem podivín měsíce, Travisi. Dal byste si něco k pití? Bloody Mary? Gin tonik? Pivo?“

„Co si dáte vy?“

„Bloody by mohla pomoci. Pomůžete mi?“

Kuchyň byla velká, světlá a veselá, natřená bíle a modře. Okna obrácená přes zadní trávník k jezeru.

Vyndala led a přísady a já je zpracoval. Opírala se o stůl, kotníky zkřížené, usrkla a řekla: „Kdybych náhodou usnula, nedivte se. Včera večer, když jsme ji uklidnili, provedla jsem bláznivou věc. Musela jsem dostat z hlavy … všechno, a tak jsem šla na hausbót a namalovala nejbláznivější obraz. Do postele jsem se dostala v pět a už v osm mě vzbudil Tom, když odcházel.“

476

„Mohu se na to podívat?“

„No … proč ne? Ale není to nic z toho, co obvykle maluji.“

Nápoje jsme si nesli s sebou. Z obýváku vedlo vnější schodiště k hausbótu, který si zařídila jako ateliér. Klimatizace v okně vrčela. Zapnula ještě druhou, potom zapnula intercom a zesílila zvuk tak, že jsem mohl slyšet pomalé rytmické zvuky, které jsem najednou identifikoval jako hluboké a poněkud hrdelní oddechování osoby v hlubokém spánku.

„Maurie se vlastně nemůže probudit, ale cítím se líp, když ji slyším,“ řekla. V ateliéru se vznášela vůně pigmentů, olejů a ředidel. U stěn stály opřeny obrazy a těch pár, které visely, byly

poloabstraktní. Zřejmě čerpala své náměty z přírody: kameny, zem, kůra stromů, listy. Barvy byly velmi intezívní.^ <

Ukázala na ně. „To jsou ty obvyklé. Staromódní. Žádný op-art nebo pop-art. Žádné složité konstrukce a propletence."

„Ale," řekl jsem, „hodně silně nanesených a lesklých ploch."

Vypadala překvapená a potěšená. „Odborník?"

„Ale ne, dámo. Jen znám pár slov, která neznamenají absolutně nic. Jako dynamická symetrie."

„Integrita tónů?"

„Jistě. Strukturální vnímání. Ikonoklastická kompozice."

Smála se nahlas a byl to zdravý smích. „Je to tak hrozná blbost, že jo? Jazyk lidí z galerií a kritiků a nejistých malířů. Jaké jsou vaše slova, profesore McGee?"

„Vypadá obraz vždycky stejně, nebo se mění podle osvětlení a podle toho, jak se zrovna cítím? A když už měsíc visí, splyne s okolím tak dokonale, že si jej všimnu, jedině když spadne ze zdi?"

Zamyšleně přikývla. „Tak to beru. Každopádně … jen zřídka maluji postavy. Ale toto je mé noční dílo."

Byl na malířském stojanu: vodorovný obdélník, snad 75 x 120 centimetrů. Uprostřed byla malá mýtina, sedící nahá ženská postava, s nohama přitaženýma k tělu, schoulená, ruce kolem nohou, obličej zabořený do kolen, splývající blond vlasy. Kolem ní byla divoká džungle, ostré špičaté pnoucí se listy, vzdušné kořeny, náznaky černé vody, jasné tropické květiny na tmavozeleném pozadí. Byl v tom nádech velkého ticha, klidu, očekávání.

Prohlíželi jsme obraz a slyšeli hluboký dech spící sestry. Biddy zakašlala, usrkla nápoje a řekla: „Myslím, že je to příliš dramatické a sentimentální a … popisné."

„Nechejte to uzrát. Později o tom budete vědět víc."

477

Postavila sklenici, zvedla obraz ze stojanu a opřela jej o stěnu, pomalovanou stranou. Otočila se: „Abych jej raději neviděla."

Ukázala mi další své práce, potom vypnula intercom a jednu z klimatizací. Vydali jsme se zpátky k domu. „Ještě jeden drink a třeba chlebíček?"

„S jednou podmínkou."

„A to?“

„Rychlý drink, jednoduchý chlebíček a pak padnete do peřin. Jsem spolehlivý, svědomitý a tak dále. Kdyby vás bylo k něčemu třeba, vzbudím vás.“

„Přece vás nemohu nechat …“

„Horká sprcha, čistá prostěradla, stažené rolety a McGee se stará.“

Zakryla si zívající ústa hřbetem ruky. „Díky Bohu. Jsem vaše.“

Když jsme dojedli, zavedla mne po schodech nahoru a do pokoje Maureen. Ta spala na zádech uprostřed dvojité postele. Pokoj byl klimatizací vychlazen až do studena. Měla na sobě plisovaný kabátek. Prostěradla a polštáře byly modré s bílými květy. Deka byla tmavě modrá. Její tvář a hrdlo byly nateklé s červenými skvrnami. Bylo cítit směs voňavek, pleťové vody a masážního lihu. Vůně nemoci a ženy. Přesto, že v místnosti bylo šero, měla na očích neprůhlednou masku.

Biddy mě překvapila normálním konverzačním tónem. „Chtěla bych ji udržet ve spánku až nejméně do šesti hodin. Ach ne, nemůže nás slyšet. Alespoň ne, dokud je Dormed zapnutý.“

Když mě vedla k posteli, aby mi ukázala, co má na mysli, uviděl jsem elektrickou šňůru, která vedla od těžkých brýlí k nějakému přístroji na nočním stolku. Vypadal jako malé rádio; byly na něm tři číselníky. Trvale blikalo malé oranžové světýlko. Vysvětlila mi, že to je zařízení pro elektrospánek, vynalezené v Německu a distribuované v Anglii a ve Státech obchodem s lékařskými potřebami. V hlavové masce jsou elektrody, pokryté pěnovou hmotou; dvě z nich přiléhají k očním víčkům a po jedné ke konci každého ušního boltce, kde se dotýkají výběžku spánkové kosti za každým uchem. Řekla, že je třeba navlhčit pěnovou hmotu roztokem soli a nasadit masku na pacienta. Řídící jednotkou je generátor impulsů, který vysílá velmi slabé elektrické impulsy – ve skutečnosti tisíckrát slabší než je proud do blikající kontrolky – do center spánku v talamu a hypotala-mu.

„Je to naprosto bezpečné,“ řekla. „Používá se to u tisíců pacientů. Těmito dvěma číselníky pouze nastavíte sílu a frekvenci. Ten třetí je vypínač. Sehnal to pro nás doktor Sherman a naučil

478

mě s tím zacházet. Víte, v jejím stavu, ať je to cokoliv, měl strach z vedlejších účinků, kdyby ji uspával léky. Když je příliš rozrušená, musíme jí dát i injekci, ale toto obvykle stačí.“

„Jaký je z toho pocit?“

„Velmi… podivný. Nic nepohodlného. Cítila jsem jedině jakési jiskření v očích. Nic nepříjemného. Snažila jsem se proti tomu bojovat. Říkala jsem si, že mě to určitě neuspí. A potom zmizel ten pocit jiskření, v celém těle jsem měla jakýsi … pomalý teplý skvělý pocit, jako když se pomalu nořítе do horké navoněné vany. A už jsem spala! Je to skutečně nádherný spánek. Hluboký, klidný a osvěžující. Jakmile usne, můžete masku sundat a donnedový spánek se změní ve spánek absolutně přirozený. Nebo jako teď, nechávám to na velmi nízkém výkonu a ona bude spát tak dlouho, dokud to nevypnu. Mohla by tudy pochodovat dechovka, a ona bude spát jako dítě. Je to skvělý vynález. Navíc je to přenosný přístroj, s malým šedým kufříkem, s místem na solný roztok a vůbec.“

„Co musím dělat, zatímco budete spát?“

„Nic. No … co já dělám, není opravdu nutné. Občas sem vstoupím a podívám se, zda ta malá kontrolka pořád bliká. Zatím se ani nepokazila, ani nic jiného. A pouze jednou pohnula hlavou tak, že se maska posunula ze správné polohy.“

„Cítila byste se líp, kdybych to také tak dělal?“

„Asi ano. Určitě.“

„Tak zmizte!“

Odešli jsme do haly a ukázala mi své dveře. „Klepejte, dokud neodpovím. Nespokojte se zamumláním. Musíte dostat skutečnou odpověď.“ Podívala se na hodinky. „A nenechejte mě spát déle než do pěti, ano?“

„Ano, do pěti.“

„Kdybyste dostal hlad nebo žízeň nebo něco …“

„Vím, kde co najdu. Vypadněte, Bridget. Spěte dobře.“

Za půl hodiny byl dům plný speciálního ticha nedělního spánku. Relátka a servo-zařízení vydávala slabé tikavé a bzučivé zvuky. Chladnička, mraznička, klimatizace, termostaty, elektrické hodiny. Zavřenými okny slabě pronikal zvuk dětí na vodních lyžích a jejich drmolení.

Kam se máte podívat, když nemáte ani ponětí o tom, co vlastně hledáte? Přístěnek u obýváku zřejmě sloužil Tomovi jako malá pracovna. Deska starožitného stolu byla prázdná. Zásuvky byly uzamčené a zámky byly moderního složitého typu, k otevření leda v televizní hře. Na stolku s telefonem v hale jsem

479

našel černobílou fotografii ve stříbrném rámečku. Helena, Maureen a Bridget na palubě Likely Lady. Patřičné oblečení, svetry do studené plavby. Děvčata Micka Pearsona, všechna štíhlá, usmívající se, sebejistá a se zamilovaným pohledem, který mohl znamenat jedině to, že za hledáčkem kamery a s prstem na spoušti stál Mick.

Tak jsem se tiše vydal nahoru po schodech, pokrytých kobercem, dlouhými pomalými kroky, vždy po dvou schodech. Zavřené dveře v zadní části domu, nezaručené, otevírající se do hlavní ložnice. Prosklená stěna se závěsy s pohledem na jezero. Na jednom konci sedací kout, krb, knihovničky. Obrovská postel dominovala druhému konci. Vypadala příliš požitkářsky, trochu neladila se zbytkem domu. Dvě koupelny, dvě šatny. Její a jeho. Zapuštěná tmavomodrá vana v její koupelně, čtverhranná, s průhledným sklem ve sprchovém koutu. Kolem zrcadla, stejně jako na stěnách kolem postele.

Velká postel byla ustlaná, takže v neděli, přinejmenším, byla Biddy služebnou, kuchařkou i hospodyní. V koupelně Maureen nebyly žádné její osobní věci. Zimní šatstvo ve skříni‘ v šatně. Lahvičky s parfémy a vodička i na jejím toaletním stolku mírně zaprášené. Ale žila zde. Sportovní košile tady, společenské onde. Saka, kalhoty na jednom ramínku. Na sobě visící kostýmy. Boty na zabudované polici. Hedvábí, kašmír, len, tvíd, vlna, italské boty. Nálepky z Worth Avenue, N. Y., St. Thomas, Pahn Springs, Montrealu. Vkus, cena a kvalita. Neosobní, nepřístupné, korektní a poněkud sterilní. Zřejmě žádné city ke starým svetrům, pokrouceným mokasínům, pytlovitým kalhotám nebo starým plavkám. Jestliže něco neslo znaky opotřebení, bylo to odstraněno.

Hledal jsem nějaké k němu vedoucí stopy. Zřejmě neprožíval nic tak špatného, na co by nestačil aspirin nebo alka-seltzer.

Nenechával po kapsách svých obleků žádné poznámky. Nezdál se mít jediného koníčka, knihu nebo materiály, které by se nezabývaly ekonomií, právem, bezpečností nebo nemovitostmi.

Tak jsem to s Tomem Pikem vzdal a šel jsem potichu dolů do haly a do pokoje Maureen. Hluboké dýchání bylo pořád stejné. Ani se nepohnula. Malé oranžové světýlko na ovládací skříncе Dormedu blikalo jako předtím. Přešel jsem k posteli. Paže měla položené podél těla na pokrývce. Opatrně jsem zvedl její levou ruku. Byla teplá a suchá, úplné uvolnění jí dávalo tíhu, jako ruce čerstvé mrtvoly. Zápěstí levé ruky bylo poškrábané a oteklé komářími kousnutími. Obrátil jsem jí ruku dlaní nahoru, a když

480

jsem se k ní více sklonil, uviděl jsem malou bílou čárku zjizvené tkáně napříč přes žíly pod citlivou kůží. Vrátil jsem její ruku do původní polohy a znovu se na ni podíval. Těžká maska způsobila, že vypadala, jako by měla obě oči zabandážované. Na hrdle bylo možno vidět její pomalý, pravidelný tep. I když oteklá a skvrnitá, pokrytá zaschlými oranžověbílými skvrnami roztoku, byla pořád dobře zabezpečené, luxusní a sladké stvoření.

Sladký vyděděnec. Všechno to milostné ženské zmítání v té obrovské posteli, ozrcadlovaná uličnice, skotačící ve sladkém vzrušení s milovaným manželem. Pak se však ráj zhroutí a nastane groteska. Místo dětí dvě náhlé agónie a dva malé krvavé chomáče tkáně, předčasně vypuzené z teplé, temné bezpečnosti lůna.

Potom začal být svět divný, jako něco v polosnu, brzy zapomenutém. Výměna pružné postele za pohození na podlahu malého skladiště v garáži, kde opilá do němoty, ochromená a týraná, jsi držena k drsné službě bratrům Telaferro. Odpusť, drahoušku, že se šťourám ve tvém pokoji vyděděnce a hledám odpovědi na otázky, které neznám. Vlastně jednu znám: Byla bys skutečně raději mrtvá?

Nenašel jsem však nic. V koupelně byla kovová skřínka, stojící na lavici, bezpečně zamčená. Bezpochyby léky. Zdálo se, že ani v ložnici, ani v koupelně nezůstalo nic, čím by si mohla ublížit. Na konci každého výdechu bylo slyšet drnčivé zabručení. Její bránice se zvedala a klesala s hlubokým oddechováním hlubokého spánku.

Rád jsem opustil její pokoj a zvuk dýchání. Působilo to jako koma, které předchází smrti. Sešel jsem dolů, našel studené pivo, pustil si potichu televizi a sledoval dvaadvacet velmi silných mužů, srážejících se navzájem k zemi za jásotu tisíců diváků. Díval jsem se, ale nevnímal. Byla to pouze zmatená směs barev, pohybů a zvuků.

Modré rukojeti kuchyňských nůžek. Helena šplhající nahá v načervenalém světle slunce v Exuma, balancující na kolejnici, nořící se do černošedé vody zátoky ve Shroud Cay a potom vynořující se, kluzká jak tuleň, vlasy hladce přilepené vodou k jemným obrysům lebky. Penny Woertzová, tulící se ke mně v noci, její záda a ramena vlhká námahou, vydávající slabé mumlavé zvuky souhlasu, když se její dech zpomaloval. Biddy hlasitě vzlykající, když klusala do mé koupelny, její ponížená, škaredá, nemotorná, líná, groteskní chůze. Paměť a digitální schopnosti. Podřezávači neskáčou a oběšenci se nepodřezávají.

481

Dvacet tisíc vysokému muži. Jakeovo „šťastnou cestu“. Vynoření ‚Bama Gal na denní světlo po všech těch týdnech na kalném dnu. Tom Pike, zvedající svou tvář z dlaní, se slzícíma očima. Mick bouchající svou pevnou pěstí na vybavení kabiny, aby mi ukázal, jak poctivě je Likely Lady postavena. Významný znamená víc než dosti značný a méně než impozantní. Maurie, utírající si mastné prsty o baculatá, zlatavá stehna. Rick Holton, kroutící a mnoucí si zápěstí poté, co jsem mu rozvázal těsná pouta z věšákového drátu. Modré rukojeti kuchyňských nůžek. Vůně Penny. Pět tuctů hedvábných kravat s dobrými nášivkami. Blikání oranžové kontrolky. Mateřské znaménko, ani ne tak velké jako desetník. Schoulená nahota v gauguinovské džungli.

Mozek je jako kotel a věci v něm víří, na chvíli se objevují a zase mizí v tekutině. Nemůžete sáhnout dovnitř a hmatem něco najít. Čekáte na nějaké pořadí, nějakou závislost v pořadí, v jakém se objevují. Potom zvoláte „Heuréka!“ a věříte, že to je výsledek chladné, čisté logiky.

Nakonec, při své čtvrté pochůzce k posteli s elektrospánkem, bylo přesně šest hodin, jsem jemně odstranil masku, odložil ji stranou a vypnul Dormed. Pozoroval jsem ji, připraven jít vzbudit

Biddy, kdyby se Maureen probudila. Po několik minut se ani nepohnula. Potom obrátila hlavu na jednu stranu, Vydala mumla-vý zvuk, potom se obrátila na druhou stranu, přitáhla kolena, položila si obě ruce pod tvář a brzy zase dýchala stejně hluboce jako předtím.

Jelikož se stmívalo, rozsvítil jsem malou lampičku na druhém konci pokoje. Posadil jsem se do houpacího křesla u postele, pozoroval spící ženu a představoval jsem si, že to je pravděpodobně to místo, kde Biddy sedává a pozoruje ji, myslíc na svatbu a na svůj vlastní život.

Chvíli po osmé jsem zaklepal na Biddiny dveře. Po vteřině jsem zaslechl nejisté, nevrlé reptání. Za chvíli jsem zaklepal znovu a náhle otevřela dveře. Měla kolem ramen přehoz a vpředu jej držela rukama. Vlasy měla divoce rozcuchané a tvář oteklou spánkem.

„Kolik je hodin!“

Řekl jsem jí, že je chvíli po osmé, že jsem v šest odpojil Mau-rii od přístroje a že ta stále ještě spí. Zívla a shrábla si volnou rukou vlasy dozadu. „Chudáček, musela být skutečně vyčerpaná. Za minutku jsem tam.“

Když se oblékla, poslala mě dolů s tím, že za chvíli přivede dolů i Maurii. Našel jsem vypínače. Když jsem si chystal nápoj,

482

zazvonil telefon. Pouze jednou. *A tak jsem si myslel, že Biddy zvedla sluchátko nahoře. Když jsem si nesl nápoj do obýváku, zazvonil telefon znovu a opět jen jednou.

Za chvíli přišly dolů. Maurie měla na sobě modré dlouhé šaty s dlouhými rukávy, bílými knoflíky a bílým lemováním. Škrábala si rameno jednou rukou, opačný bok druhou a stěžovala si tichým hlasem. „Sežrali mě na kousky. Jak se mohli dostat do úplně zavřeného domu?“

„Škrábáním si to ještě zhoršuješ, miláčku.“

„Nemohu si pomoci.“

„Pozdrav Travise, miláčku.“

Zastavila se u paty schodiště, usmála se na mne, stále, se škrábajíc, a řekla: „Nazdar, Travisi McGee! Jak se máte? Dala jsem si dnes velmi pěkného šlofíka.“

„Dobře pro vás.“

„Příšerně mě to svědí. Biddy?“

„Ano, zlatíčko?“

„Je tady?“ Její tón a výraz byly ustrašené. „Tom je na cestě.“

„Mohla bych dostat chlebíček s burákovou pomazánkou, Biddy?“

„Ale co tvoje dieta, drahá. Už máš zase přes pětašedesát.“

Její tón byl lichotivý, hledající sympatie. „Ale já jsem přece dost vysoká, Biddy. A mám hlad. A dobře jsem se vyspala a příšerně mě všechno svědí!“

„No tak …“

„Prosím! On tu není. Nedozví se o tom. Víš co? Nějaký hajzl mi musel nakopat nebo co. Tak mě všechno bolí …“

„Maureen!“

Zarazila se, polkla, vypadala pokořená. „Nechtěla jsem.“

„Prosím tě, snaž se mluvit hezky, drahoušku.“

„Snad mu to neřekneš?“

Biddy vzala mou sklenici a odešla do kuchyně. Za chvíli přišla Maureen, velmi pomalu a opatrně, a nesla mi čerstvý nápoj. Poděkoval jsem a ona se na mne usmála. Nějak se jí podařilo dostat kousek arašídového másla na špičku nosu, možná při vy-lizování víčka lahvičky. Opět odešla. Slyšel jsem je hovořit, ale slovům jsem nerozuměl. Rozeznal jsem jedině tón konverzace a bylo to jako rozhovor matky s dítětem.

Když se vrátily, přitáhla si Maureen sedátko před televizi. Biddy zapnula pár sluchátek do zásuvky na zadní straně přijíma –

483

če a Maureen si je dychtivě nasadila a tak se ztratila v obrazech a zvucích, se zaujatým výrazem, pojídajíc své chlebíčky.

Biddy řekla: „Ráda se dívá na věci, které Tom nemůže vystát.“

„Pamatuje si, že včera v noci utekla?“

„Ne. Všechno je pryč. Smazáno a můžeme začít znovu.“

,“Nevysloví Tomovo jméno?“

„Někdy ano. Tak hrozně se mu chce zalíbit, aby ji pochválil. Jen je … celá ztuhlá, když on je tady. On je k ní skutečně velmi laskavý

a trpělivý. Ale myslím si, že … dětinská žena není přesně to, čemu by se muž Tomovy inteligence mohl přizpůsobit.“

„Když o ní uvažujete jako o dítěti, je dobrým dítětem.“

„Ach, to ano. Je šťastná, nebo se zdá být šťastná, a ráda pomáhá, ale zapomíná, jak se co dělá.“

„Ve svých pokusech o sebevraždu se nezdá být příliš systematická, že?“

Usmála se. „Ne, ale je to trochu složitější, Travisi. Existuje zde ještě jedno dítě, prohnané a nezbedné. Pokaždé, když to zkoušela, se nejprve naložila do lihu. Je to téměř tak, jako by v ní alkohol vytvářel jakési uvědomění sebe sama a jejího stavu, jako by odstraňoval nějaké zábrany nebo co. Míváme ho samozřejmě zamčený, od prvního případu. Ale tehdy, když se zamkla v koupelně a podřezala si zápěstí, zapomněla jsem na stole zbytek ginu. Nějak jsem to přehlédla. Zřejmě se s tím vyplížila nahoru. Každopádně prázdná láhev byla pod její postelí. A tenkrát, když Tom našel oprátku, věděli jsme, že se k něčemu dostala, ale nevěděli jsme nic bližšího, ani kolik toho bylo. Vanilkový extrakt nebo voda po holení nebo něco jiného. Možná masážní líh.. Ona si samozřejmě nepamatuje nic. Je už docela pozdě. Mohu vám připravit něco k jídlu?“

„Myslím, že půjdu, Biddy. Děkuji.“

„Jsem vám zavázána, příteli. Byla jsem rozčilená, že jste mě nechal spát tak dlouho. Ale myslím, že jste věděl lépe než já, jak jsem to potřebovala. Začínala jsem být na konci svých sil. To „nejmenší, co mohu pro vás udělat, je nakrmit vás.“

„Ne, děkuji, já …“

Napřímila se, hlavu na stranu, poslouchala a pak se uvolnila.

„Omlouvám se. Myslela jsem, že to byl zase ten zatracený telefon. Zřejmě je něco v nepořádku s vedením. V posledních dvou třech měsících každou chvíli jednou zazvoní a přestane a nikdo se nehlásí. Jen oznamovací tón. Říkal jste, že zůstanete?“

484

„Raději ne, ještě jednou děkuji.“

Pozdravem Maureen na dobrou noc byl úsměv a malý úklon hlavy a zase rychlý návrat k barevné obrazovce, kde živá dívka se opírala o drátěný plot, uprostřed davu, zdravícího dostihy u cílové

čáry. Jediným zvukem bylo jakési bzučení, které unikalo z vycpaných sluchátek Maureen.

Když jsem šel k autu, slyšel jsem za sebou cvaknutí, jak Biddy zamkla těžké vstupní dveře.

11. KAPITOLA

Když jsem se dostal do motelové jídelny, bylo už po nedělní večeři, ale mohli mi nabídnout stejkové sendviče. Na vzdáleném konci místnosti seděl šeptající párek, o barový pult se opíral osamělý tlustý muž. Když jsem si šel k baru pro šláftrunk, byli už všichni tři pryč. Posadil jsem se na poslední stoličku u zdi, kde seděla Penny, když jsem ji poprvé uviděl.

Barman Jake měl podivný výraz v očích, když se ke mně blížil. „Večer, pane. Podívejte, jestli jsem vám způsobil nějaké potíže …“

„Řekl jsem Stangerovi, že si může u vás ověřit, že jsem ji potkal v pátek večer právě tady.“

Viditelně se mu ulevilo. „Chytil mě do pasti. Přišel s tím, že je máme nechat pracovat, jinak že přijdeme o licenci. A jedno a druhé a motal se kolem vás a té dívky a já jsem si myslel, že má od někoho tip, a nemohl jsem to zrovna zapřít, a tak jsem řekl: jistě, odešli spolu, ale jak mohu vědět, jestli už byli přátelé. Čestné slovo, pane, nevěděl jsem, že to byla stejná ženská dnes v ráno novinách, dokud mi to neřekl. Potom se divím, zda jste takový blázen, abyste ji vzal domů a … je řada velmi normálně vypadajících mladíků, kteří jsou velmi výstřední co do různých otrapů. Ale nedovedl jsem si představit vás, jak … Každopádně, když jsem vás viděl přicházet, cítil jsem se mnohem líp. Ani nevím proč.“

„Uvažuji o Black Jack s ledem.“

„Ano, pane, pane McGee.“ Když mi ji naservíroval s patřičnou gestem, řekl: „Ježíši, cítil jsem se špatně od té doby. A … myslím, že vy máte právo cítit se ještě hůř než já.“ Otázka v pozadí byla zcela jasná.

„Jaku, vyšli jsme odtud, potřásli si rukama, zazpívali malý chvalozpěv a popřáli si dobrou noc.“

485

Zrudl. „Omlouvám se. Není to moje věc. Jen jsem si myslel, že nejednala správně, víte? Snaží se vyrovnat se svým přítelem, který ji

také podvádí, a tak vás vezme domů a druhého dne mu poví, jak se s ním vyrovnala, a pn to nevydrží. Ona se mu posmívá. Popadne první věc, která mu přijde do ruky, a …“

„V hrůze vidí, co udělal, a s plačícím srdcem zavolá poldy.“

„Jen se snažím představit si, jak ke všemu došlo.“

„Já vím, Jake. Omlouvám se. Všichni hrají tu zvláštní hru. To proto, že vždycky chceme vědět proč. Ani ne tak jak a kdo a kdy. Ale proč.“

„Mohu se vás na něco zeptat? Stavil jste se v pokoji, než jste se přišel najíst?“

„Ne, zaparkoval jsem vpředu. Otázka naznačuje, že jsem byl pryč. Tak někdo se mě snažil chytit.“

Vypadal rozpačitě. „No, byl to pan Holton. Zabývá se tím a oním a nikdy se nedostane do potíží. Je to právník. Hledal vás tu kolem páté. Dal si dvě rychlé a vrátil se před šestou. Dal si další, šel vás hledat a vrátil se. Dal jsem mu víc než komukoliv jinému, protože je místní a je dobrý zákazník a vždy se mnou jednal dobře. No, nakonec začal být sprostý a hlasitý, a tak jsem ho vy-šoupl ven. Podle toho, jak šel … možná půl hodiny před tím, než jste přišel … by teď mohl sedět ve svém autu. Nebo je stále na nohou a čeká na vás ve vašem pokoji. Ke konci mi začal vykládat, že vám zpráská prdel. Když se tak na vás dívám, nebylo by to možná tak jednoduché, ale byl dost nabuzený. Na cestě do svého pokoje byste měl mít oči otevřené.“

Nechal jsem mu drobné do pětky.

Rozhodl jsem se do 109 raději zajít pěšky než zajet autem, jak jsem původně zamýšlel. Zdaleka jsem to obcházel, šel po trávníku a mimo světla. Zastavil jsem se, poslouchal a díval se kolem, až jsem nakonec rozeznal statný stín, stojící blízko vysokého keře a opírající se o bílou zed motelu. Snažil jsem se vzpomenout si, co udělal s revolverem, když jej dostal zpátky. Zastrčil jej za pás na levé straně, pod sako, nad bokem, rukojetí k břichu, aby na něj snadno dosáhl pravou rukou. Vymyslel jsem si přijatelnou cestu, sundal boty a proběhl rychle a tiše dvěma osvětlenými plochami. Potom jsem se pomalu a opatrně plížil po rukou a kolenou do úkrytu pod větvemi, těsně za ním po jeho pravé straně. Když jsem se přiblížil, slyšel jsem

jeho skytání v pravidelných intervalech, vždy zdušený, potlačený zvuk, díky úsilí, aby zůstal dost tichý na to, aby mne překvapil. Od té chvíle jsem dělal všechny pohyby při každém škytnutí v trhavém

486

postupu jako ve starých kreslených filmech. Nakonec jsem se neslyšně dostal těsně za něj, u pravé nohy, právě kde by seděl velký a poslušný pes. Přisunul jsem kolena a zvedl obě ruce. Při příštím škytnutí jsem vymrštil ruce, uchopil jeho kotníky a podtrhl jeho nohy, které jsem mu zkroutil tak, aby dopadl na levý bok. Když se skácel, skočil jsem na něj, uchopil dřevem vykládanou rukojeť, vytrhl revolver, odkutálel se dál do trávy a vstal.

Pomalu se zvedl do sedu, převrátil se na kolena, položil ruce na zed a pomalu se zvedl. Otočil se, opřel záda o zed a potřásl hlavou.

„Bastard," řekl huhňavě. „Sivý loupý bastard."

„Uklidni se, Richarde. Vyléčil jsem tvou škytavku."

S nadávkami se na mne vrhl, divoce mlátil rukama, ale byl pořád moc daleko, aby potrestal něco jiného než vlhký noční vzduch. Uhnul jsem na stranu, vystrčil nohu a on dopadl těžce na tvář. Ještě jednou, s pomalostí velkého poraněného hmyzu, se dostal na nohy, používaje malý stromek jako podpěru.

Otočil se a našel mě očima. „Odměna za hříchy," mumlal. „Moje všivé myšlenky. Památky. Všechno pomíchané. Četl jsem to, ty bastarde. Aby se na mne naštvala, ty mizerný bastarde. Držefs ji tady a hustil do ní a přeřízfs ji, ty všivý chytráku."

A se silným zavrčením se na mne opět vrhl. Když se přiblížil, sklonil jsem se, přidřepl, špičky prstů na trávě. Když se mi převalil přes záda, rychle jsem se narovnal, on udělal ve vzduchu půlobrat a dopadl naplocho na záda. Hleděl do nebe, těžce oddechuje. Dávivě kašlal.

„Zle," řekl. „Bude mi zle."

Pomohl jsem mu převrátit se. Zvedl se na ruce a kolena, pomalu se plazil a pak se zastavil, napnul se a křečovitě zvracel. „Tak zle," mumlal.

Postavil jsem ho na nohy, jednu jeho ruku jsem si přehodil přes ramena, objal ho kolem pasu a dostal ho do pokoje. V koupelně se mu zase udělalo špatně. Držel jsem mu tu jeho pitomou hlavu,

posadil ho na záchodovou desku a mokrým ručníkem jsem mu setřel bláto a zvratky. Kymácel se, oči napolo zavřené. „Miloval jsem tu dívku. Miloval. Hrozná věc. Nemohu to vydržet.“ Otevřel oči a podíval se na mne. „Čestně, nemohu to vydržet!“

„Bylo by lepší, dopravit tě domů, Ricku.“ Chvíli o tom přemýšlel, pak přikývl. „Nejlepší. Vypadám hrozně. Ale komu na tom záleží? Janice na to sere. Penny jedi –

487

nou jsem zajímal. Je pryč. Nějaký zkurvysyn ji zabil. Nějaký blázen. Vím, že jste to nebyl vy. Byl bych rád, kdybyste to byl vy. Patřičně bych se s vámi vyrovnal.“

„Kde bydlíte, Holtone?“

„Forest Drive, dvacet osm dvacet.“

Dostal jsem z něj klíčky od auta, popis jeho auta, zašel před motel a přivezl auto před pokoj. Pomohl jsem mu ven, usadil ho do červeného kabrioletu a sám jsem se posadil za volant. Mumlal směr.

Když jsem na světlech musel zastavit, řekl: „Omlouvám se, že jsem vás mlátil, McGee. Víte, jak to je.“

„Jistě, vím, jak to je.“

„Nenáviděl jsem vás. Neměl jste přeříznout mou dívku, mou nádhernou pihovatou sestřičku. Ale jako muž k muži, hovno, měla co chtěla a proč byste měl odmítnout, he? Velké děcko. Nejkrásnější prdel na světě. Jste dobrý chlap, McGee. Neměl bych vás mít rád, vy zkurvysynu, ale mám. Slyšíte? Mám!“

Musel jsem jím zatřást, abych ho probudil a získal další informace o cestě. Když jsem zatočil na asfaltovou příjezdovou cestu, už zase spal. Byl to přízemní domek z betonových panelů, bílý s růžovými okraji, neudržovaný dvorek, světlo v domě svítilo, na parkovišti stál šedý kombík Plymouth.

Odjel jsem z parkoviště a zastavil před domovními dveřmi. Rozsvítilo se vnější světlo a zamřížovanými dveřmi vyhlédla hubená, tmavovlasá žena.

Vysedl jsem a obešel auto. „Paní Holtonová?“

Vyšla ven a podívala se na syého spícího manžela. Měla na sobě tmavě oranžové kalhoty, žlutou halenku, kolem krku měla uvázaný jasně červený šátek. Cikánské barvy.

„Bohužel ano. Kdo jste?“

„Jmenuji se McGee.“

Měl jsem dojem, že ji to trochu zarazilo, ale nenapadalo mě, proč.

„Pomohu vám s ním.“

Natáhla se, chytila ho za bradu a trochu mu otočila hlavu. Zvedla druhou ruku, chvíli ji držela napřaženou a pak ho dvakrát velmi rychle a velkou silou udeřila přes obě tváře. Probral se trochu, prudce oddechoval a rozhlížel se kolem.

„Hej! Hej, Janice, panenko! To je Travis McGee, můj starý parťák. Pude k nám a dá si malý drink. Všichni si dáme, jo?“

Když se škrábal z auta, podržel jsem ho za ruku a vypáčil ho ven. Podpírali jsme ho, každý z jedné strany. Když jsme vešli,

488

udávala nepřátelským hlasem směr. Rozsvítila v pokoji pro hosty. Posadili jsme ho na postel a on tam seděl se zavřenýma očima, mumlaje si něco, čemu jsme nerozuměli. Když se začal převracet dozadu, chytil jsem ho za ramena a natočil tak, aby dopadl na polštář. Rozvázala mu boty a stáhla je. Zvedl jsem mu nohy a položil je na postel. Uvolnila mu opasek. Když vydal dlouhé, drsné zachrápání, podívala se na mne znechuceně. Následoval jsem ji z pokoje. Zhasla světlo a zavřela dveře.

Šel jsem za ní do obýváku. Otočila se a řekla: „Děkuji za pomoc. Nestává se to často. Není to výmluva ani omluva. Jen konstatování faktu.“ *

Z kapsy jsem vytáhl revolver a podal jí ho. „Pokud se to vůbec stává, neměl by s tím běhat po světě.“

„Schovám mu ho a řeknu, že ho musel někde ztratit. Ještě jednou děkuji.“

„Mohl bych si zavolat taxi?“

Přistoupila k oknu a podívala se přes ulici. „Moje přítelkyně je ještě vzhůru. Přijde sem a dohlédne na děti a já vás odvezu.“

„Nechtěl bych vás tím obtěžovat, paní Holtonová.“

„Potřebuji trochu vzduchu. A vy už jste měl dost problémů.“

Odešla k telefonu v předsíni, vytočila číslo a krátce polohlasem s někým hovořila. Vyšli jsme ven a nasedli do auta. Poprosila, abych

chvíli počkal. Když se dveře domu naproti přes ulici otevřely a vyšla z nich nějaká žena, vyzvala mě k nastartování auta. Zamávala a zavolala: „Moc děkuju, Meg.“

„To je dobrý, Jan. Dej si na čas, zlato.“

Janice Holtonová rozvázala šátek, dala si jej přes hlavu a pod bradou zavázala. Vypadalo to na rychlou a tichou jízdu.

„Myslím, že to, co rozčililo vašeho muže, bylo, že někdo neznámý zabil jeho přítelkyni.“

Koutkem oka jsem zahlédl, že prudce otočila hlavu a zírala na mne. „Nestarám se o to, co ho … rozčililo, pane McGee. Je mi líto jí. Vlastně lituji, že jsem nikdy neměla příležitost jí poděkovat.“

„Poděkovat?“

„Řekněme za vysvobození.“

„Rozvázala pouta?“

„Snad vás nezajímají špinavé podrobnosti mého šťastného manželství, nebo ano?“

„Jen se mi to zdálo jako zvláštní způsob vyjádření.“

„Často teď říkám velmi zvláštní věci.“

489

„Úplně dole na vysvědčení, paní Holtonová, je nepatrný řádek psaný drobným písmem, který říká, že od té doby žijete šťastně.“

Asi byste to mohli nazvat hraním role, možná ve stejném smyslu jako psycholog, pracující se skupinovou terapií. Nebo byste to mohli nazvat, jako Meyer, můj instinkt podvodníka. Óukej, nazvěte to kapka chameleóni krve. Ale nejlepší způsob, jak si získat lidi, je nechat je se otevřít. Takže trochu lžu. Okamžité vcítění. Abych porušil její fasádu, musím vystupovat jako bývalý ženáč, tak jsem hovořil s maximální mužskou trpkostí.

„Zní to, jako kdybyste prodělal to samé, pane McGee?“

„Jízda na tobogánu. Hledej si cestu v bludišti. Propluj tunelem lásky. Jistě. Byla to karnevalová cesta, paní Holtonová. Věřil jsem v ni. Z ní se však vyklubala potvora. A tak jsem trochu za-hořklý z toho, jak celý systém vlastně funguje.“

„U dívky, provdané za právníka, to není přesně tak. Rovněž jsem věřila na vysvědčení, pane McGee. Považovala jsem to za počestnou investici, počestnou smlouvu. A taky jsem na tom, sakra,

pracovala. Hned po prvním roce jsem věděla, že se věc nevyvíjí správným směrem … pořád ale doufáte. Tak jsem se snažila ho pochopit. Rick si zřejmě myslí, že není … hoden lásky. A tak nevěří, že by ho někdo mohl mít skutečně rád. A tak má tisíce nepoctivých způsobů, jak věci kazit. Má rád naše kluky, to vím. Ale jakákoliv … rodinná ceremonie, něco pro teplo, lásku nebo zábavu – ach, někdy dokáže všechno zničit. Slzy, zmatky a nepříjemnosti a všechno, co se snažíte plánovat – narozeniny, výročí – má takový zvláštní krutý způsob, jak všechno pokazit. Ale byla jsem k němu upoutána. Alespoň jsem si tp myslela. Víte, když jste dospělý, posuzujete všechno jinak … Úspěšný muž, věrný muž, ani opilec, ani děvkař. Ale najednou … ta tajemná záležitost se slečnou Woertzovou změnila situaci.“

„A to vás osvobodilo z poddanství?“

„Přestala jsem se snažit … aby-manželství klapalo. Něco jako … zrušila jsem všechny přísahy.“

„Dozvěděla jste se o ní teprve nedávno?“

„Ale ne, zjistila jsem to hned na začátku. Začal tu křižáckou výpravu za objevením pravdy o doktoru Shermanovi. Víte o tom něco?“

„Něco mi vyprávěl. Myslíte, že tím jen chtěl zamaskovat aférku s ošetřovatelkou?“

„To ne, myslí to docela vážně. Ale když se tak dostali dohro –

490

mady, věnoval mnoho hodin takzvanému vyšetřování. Někdo mi zavolal a velmi ošklivým šeptem mě o všem informoval. Ani nemohu říct, byl-li to muž či žena. Nechtěla jsem tomu věřit, ale nějak jsem věděla, že je to pravda. Potom jsem uviděla všechny malé stopy.“ Nevesele, se usmála. „Nejpřesvědčivější bylo to, že najednou byl k chlapcům a ke mně tak sladký.“

„Takže se s ním chcete rozvést?“

„Ale ani nevím. Už ho prostě nemiluji. Ale nemám ani halíř vlastního majetku. A nevím, zda by se mi podařilo vysoudit dostatečné alimenty a podporu pro děti.“

Zabočil jsem k Wahini Lodge a zaparkoval dál od světla u vchodu, blízko umělého vodopádu a hořících plynových pochodní.

„S vámi se tak dobře povídá, pane McGee.“

„Možná proto, že máme podobné válečné šrámy. Taky bych se měl ze všeho vymotat co nejdříve.“

„Máte děti?“

„Ne, pořád říkala, že až později, až později.“

„Je v tom rozdíl, víte? Máme pěkný dům, dobré sousedy, dobrou školu. Máme dobrého doktora, zubaře, společné úspory. Ted je to dohoda. Já udržuji v chodu domácnost. Ale už bych mu nedovolila, aby se mě dotkl. Zvedl by se mi žaludek. Může si najít jinou milenku. Je mi to fuk. A nemusíme se nijak zvlášť přizpůsobovat.“

„Dokážete tak žít celý zbytek života?“

„Ne! Ani to nemám na mysli. Mám však přítele, který říká, že … říká, že bych raději nějaký čas měla věcem ponechat volný průběh. Je to milý, moudrý, chápající muž. Od té doby, co jsem se dozvěděla o Rickovi, jsme si velmi blízcí. Jeho manželství je stejně beznadějné jako moje, i když jiným způsobem. Nemám s ním poměr. Vídáme se občas a musíme být velmi opatrní a diskrétní, protože nechci dát Rickovi žádnou zbraň, kterou by mohl proti mně použít, kdybych se chtěla rozvést. Nemáme ani žádné plány do budoucna. Jen prostě musíme spolu … chvíli všechno vydržet.“

„Potom tedy se domnívám, že rodinný výlet, o kterém se Rick zmiňoval, včerejší cesta do Vero Beach, musel být pěkný průšvih.“

Obrátila se tváří ke mně. „Aby ne! Neměla jsem ani ponětí o tom, že by chtěl strávit i jen kousíček soboty se svou ženou a dětmi. Řekla jsem mu, že pojedu za June a že cestou nechám chlapce u své nejlepší přítelkyně. Žije asi třicet kilometrů odtud.

491

Její hoši jsou prakticky stejně staří. Domluvila jsem se s June, že mě bude krýt před Rickem, kdyby náhodou z nějakého pitomého důvodu zavolal. A já jsem jela na jiné nedaleké místo, abych strávila den se svým přítelem. Zčistajasna se Rick rozhodl, že pojede sebou! Nevím, jak mohl na něco přijít. Ale byl tak hrozný, že jsem se domyslela, že musel mít nějakou rozepři se svou milenkou. Když jsem nechávala chlapce u své přítelkyně, měla jsem možnost zavolat sestře a varovat ji, protože Rick seděl v autě, ale nemohla jsem už

zadržet svého přítele a odvolat schůzku s ním. Rick byl celý den v příšerné náladě.“ Opět jeden neveselý úsměv. „Jako v operetě!“

Nemohl jsem ji teď opustit, protože by v ní mohla zůstat pachuť z toho, že byla vyčerpaná, a že proto mluvila příliš mnoho. A tak jsem vymyslel nevkusný konflikt mezi mnou a přítelem mé ženy, který jsem nikdy neměl. Vykoktal jsem to, a když jsem skončil, řekla: „Je to hrozný, že lidi musí prožívat takové věci jen proto, že manžel nebo manželka nejsou zralí na … úplnou každodenní věrnost. Vídáte ji občas? Je pořád v Lauderdale?“

„Ne, odstěhovala se. Ani nevím, kde teď žije. Peníze posílám do banky v Jacksonville. Kdybych chtěl zjistit, kde je, stačilo by přestat platit. Poslyšte, nechcete se stavit na kalíšek před spaním?“

„Bože, jak to uteklo. Meg je prima sousedka, ale nechtěla bych ji moc zneužívat, pane … McGee?“

„Travis.“

„Travisi, nechtěla bych, aby to znělo jako dlouhý výkřik trápení, ale cítím se teď nějak líp, když jsem si mohla s někým porovnat své rány.“

„Hodně štěstí, Janice.“

„I vám.“ Vystoupil jsem, ona přelezla na sedadlo řidiče, zapnula pásy. „Dobrou,“ zavolala, vycouvala a se zkušeným řazením rychlostí vyrazila na silnici.

Vyslal jsem telepatické poselství jejímu neznámému příteli. Drž se jí, člověče. Richard Haslo Holton je slepý, netuší, co v ní je. Má žár, poctivost, odvahu, kázeň. A je to velmi pěkná, živá osůbka. Drž si ji, jestli můžeš, protože takových moc kolem neběhá.

Žádné vzkazy, žádné červené blikání na telefonu. Pokojská připravila postel. Hodina před rozedněním. Když jsem zhasl, bloudil místností pihovatý duch. Řekl jsem jí dobrou noc.

492

„Zjistíme to, slečno Penny,“ řekl jsem jí. „Nějak to zjistíme a ty pak budeš moct přestat bloudit v noci motelovým pokojem.“

12. KAPITOLA

Byla to pekelná noc. Stovky snů a všechny na stejné téma. Buď někdo utíkal za mnou, aby mi sdělil něco důležitého, a já jsem se nemohl zastavit, nebo já jsem utíkal za někým, kdo se mi pořád

vzdaloval bez ohledu na mé úsilí, ztrácel se mi v autě, autobusu nebo vlaku. Někdy to byla Penny, někdy Helena. Probudil jsem se s bolestmi v kloubech, v ústech jako v kanále, červené oči, kůže se zdála být vytahaná na daleko větší postavu a visela na mně v unavených záhybech.

Po nekonečném čištění zubů a sprše, což nijak nepomohlo, jsem zavolal na policii ve Fort Courtney a nechal vzkaz Stange-rovi, že jsem volal.

Právě mi servírovali snídani, když se usadil na židli naproti a objednal si u číšnice horký čaj.

„Nevypadáte dobře, McGee."

„Špatně jsem spal a cítím se mizerně."

„To je i můj případ, každé ráno stejný. Dozvěděl jste se něco od Janice Holtonové?"

„Cestu do Vero Beach podnikli spolu. Můžete si to potvrdit, když zjistíte, u koho nechala děti. Stará přítelkyně, asi 30 km odtud směrem na Vero Beach. A Holton vážně věří, že doktora Shermana někdo zabil. Holtonovic manželství vybouchlo. O ošetřovatelce věděla. Pro blaho dětí chce všechno vydržet tak dlouho, dokud nenajde někoho, kdo by ji postavil na nohy. Podle mne dříve či později někoho takového najde."

Foukal si do horkého čaje, usrkl, podíval se na mne a pomalu potřásl hlavou. „Jste vy to ale číslo! Bože, vyzpovídala se dokonale nějakému vyšetřovateli z pojišťovny."

„Ani jsem to nepotřeboval. Sám jste mi umožnil lepší postup."

Upřel na mne své hnědé oči. „Já?"

Odložil jsem vidličku a usmál se. „Fakt, vy bláznivá mizerná zbabraná napodobenino policajta."

„Nezacházíte …"

„Vy jste věděl, že Holton ji podvádí. Vy jste věděl, že dopis, který jste našel, jasně ukazuje každému, kdo umí číst, že ona a já jsme spolu něco měli. Co jste si myslel, že Holton udělá, když takový dopis uvidí? Usměje se a řekne: no, no, no, co na tom?

493

Pravděpodobně jste i věděl, že bývalý zástupce státního zástupce nosí zbraň. Pokusil jste se aspoň upozornit mě, aby mě nezastře-lil?

Žádný dobrý starý Stanger, ochránce práva. Děkuji, Stange-re. Až zase budete ode mne něco potřebovat, jen mě vyhledejte.“

„Počkejte, k sakru! Proč si myslíte, že dopis četl?“

„Některé přímé narážky mu ulpěly v mozku. Citoval je.“

Napil se čaje. Našel v kapse třetinu doutníku, nehtem seškrábal zbytky popela a znovu si ho zapálil.

„Pokusil se použít zbraň?“

„Neměl šanci. Byl jsem varován. Našel jsem ho, jak na mne čeká, a tak jsem se k němu připlížil a revolver mu vzal. Nevím, jestli ho chtěl použít nebo ne. Dopřejte mu právo důkazu a řekněme, že ne. Věděl dobře, že ty nůžky jsem do ní nevrazil já. Věděl, že já jsem mimo. Řekněme, že byl z toho nešťastný. Mimochodem, dal jsem zbraň jeho ženě a ta si asi myslí, že by to byl dobrý nápad, vyhodit ji. Možná, že by v té šťastné rodince neměla žádná zbraň raději ani být.“

„Takže vy jste mu zbraň vzal, a.*?“

„Musel jsem mu podrazit nohy, abych ji dostal. Potom jsem ho musel porazit na ksicht, zajistit a převrátit na záda. To mu vyrazilo dech. Před tím pil. Udělalo se mu nevolno. Zavezl jsem ho jeho autem domů. Nějak jsme se zkamarádili. Opilci jsou proměnliví. Cestou usnul. Dovlekl jsem ho domů a pomohl uložit do postele. Sousedka jí pohlídala děti, zatímco mě vezla zpátky do motelu. Věděla o celé aféře od samého začátku. On spí v pokoji pro hosty. Ona se mi líbí.“

Držel ruku s doutníkem zvednutou, dlaní ke mně, a řekl: „Přísahám na hrob své staré matky, které mě milovala tak, že mi i odpustila, že jsem se stal poldou, že si nedovedu představit, jak se mohl Holton dostat k tomu dopisu. Podívejte, jako bývalý prokurátor má určitý vliv. Ne velký, ale přece. Myslím, že by věděl, kde hledat, koho obtěžovat, kdyby věděl, že takový dopis existuje. Ale jak by to mohl vědět? Podívejte. Woertzová o něm věděla, protože ho napsala. Já věděl, protože jsem ho našel. Nudenbarger věděl, protože byl u toho, když jsem ho našel.. Vy jste to věděl, protože jsem vám ho přečetl. A dva muži na stanici. Ted Unger pracuje v laboratoři a dělal fotokopie. Bill Samuels pracuje jako jakýsi koordinátor. Skládá a

udržuje fascikly, aby je mohl předat prokurátorovi, pokud by je potřeboval. Ochraňuje důkazy, vystavuje požadavky na pitvu a tak dále.“

Kdybych na chvíli přemýšlel, musel bych si uvědomit, že se musela konat pitva. Policie jistě chtěla vědět, zda zavražděná

494

neprovdaná žena nebyla těhotná, zda nebyl zjištěn nějaký úder, který nezanechal povrchové znaky, zranění nebo oděrky, kdyby byla pod vlivem alkoholu nebo narkotik, zda nebyla znásilněna nebo zda neměla nedávno pohlavní styk, který by umožnil identifikaci spermatu. A usilovné zkoumání kůže centimetr po centimetru, aby se objevily škrábnutí, píchnutí, malé pohmožděniny, kousnutí. A měla by být provedena analýza obsahu žaludku, protože smrt zastavuje normální proces trávení.

„Jste v pořádku?“ ptal se měkce Stanger.

„Naprosto. Kdy se konala pitva?“

„Museli s ní začít v sobotu večer, když jsem s vámi mluvil ve vašem pokoji.“

„A ti dva muži, Unger a …“

„Samuels.“

„Ti by neposkytli nějaké informace o dopise?“

„Ne, k čertu. Časy poskytování informací komukoliv o čemkoliv jsou dávno pryč. Objednejte si další kávu. Neodcházejte, hned jsem zpátky.“ *

Trvalo mu to deset minut. Těžce se posadil, utřel si čelo kapesníkem. „No, Samuels byl včera pryč a Holton přišel asi v jedenáct dopoledne. Ve službě byl Foster a Holton mu řekl, že státní návladní, Ben Gaffher, ho požádal, aby se podíval na dopis, nalezený v bytě Woertzové. A tak Foster otevřel spis a dal mu přečíst fotokopii. To však pořád nedává odpověď.“

„Mohu se o ni pokusit?“

„Jen do toho.“

„Mohl Holton vědět, že případem se zabýváte vy?“

„Samozřejmě.“

„Mohl se domnívat, že z vás moc informací nedostane?“

„To by měl vědět.“

„Mohl se domnívat, kdo s vámi spolupracuje?“

„Asi ano … Ach, ten zatracený idiot!“

Podepsal jsem šek za svou snídani a jeho čaj a následoval ho.

Vůz byl zaparkován ve stínu. Nudenbarger, tentokrát ve sportovní košili se svislými bílými a zelenými pruhy, se o něj opíral a žertoval s několika tmavými dívkami v šortkách. Když nás viděl přicházet, něco řekl. Holky se na nás otočily a pomalu odešly, chvílemi se ohlížejíce.

„Všechno jasný?“ zeptal se a otevřel dveře auta.

Stanger je kopnutím zavřel. „Možná bys mohl svou držku pronajímat. Lidi by v ní mohli skladovat krámy. Bicykly, polámaná houpací křesla, kufry. Pěkný vedlejší příjem.“

495

„Počkej, Ale, já …“

„Drž hubu. Zavři tu velkou prázdnou blbou díru, upevněnou na tvém pitomém ksichtě, Nudenbargere. Přestaň podpírat auto. Chci jen vědět, jaký jsi pitomec. Každý den jsi nový mistr světa pitomců. Jak ses nechal vlákat do hovorů o dopise, který ta ošetřovatelka zanechala?“

„Vlákat…“

„Ale mluvil’s o něm, ne?“

„No … vlastně …“

„Potom, co jsem ti řekl, že jsi nikdy o žádném dopise neslyšel?“

„To bylo jinak, Ale.“

„On prostě přišel a zeptal se, co jsme v bytě našli?“

„To ne. Řekl, že je zmatený její smrtí. Byl tam včera brzy ráno. Právě jsem vstal a věnčil psa. Říkal, že on a jeho žena si jí velmi vážili a že jí byli vděčni. Říkal taky, že by nechtěl vybočovat z řady nebo se stavět na špičky, ale že by se nedivil, kdyby byli pozváni cizí vyšetřovatelé, a že si myslí, že by to dokázal zařídit. Vím, jak se na něco takového díváš, Ale, a proto jsem mu řekl, že si myslím, že to zvládneme sami. Ptal se, zda máme z čeho vycházet, a já mu řekl, že máme ten dopis, citoval jsem z něj, co jsem si pamatoval, a taky jsem mu řekl, že adresát, to jest vy, McGee, je v pořádku.“

„A proč jsi nepadl smíchem?“

„Nad čím, Ale?“

„Nad tím, jak jsou na sestřičku on a jeho žena hrdi. A vděčni jí? Ježíšmarjá!“

„Co je na tom špatného?“

„Za copak by měla být Janice Holtonová vděčna Penny Woertzové?“

„Kdo tady mluví o Janice Holtonové?“

„Neříkal jsi, že ti Holton říkal …“

„Holton! Byl to Tom Pike, kdo se u nás zastavil. Neřekl jsem ani slůvko o Holtonovi. Tom Pike měl jen pár minut. Byl na cestě na letiště a vzal to zkratkou, zadní cestou kolem nás, viděl mě a zastavil, protože, jak říkal, je zmatený smrtí té dívky. Souhlasíš teď, že to bylo jinak?“

Hněv ze Stangera vyprchal. „Oukej. Bylo to jinak. On je člověk, který chce pomáhat, pokud jen může. A ošetřovatelka pečovala o paní Pikeovou. Ale sakra, Lew, řekl jsi ještě někomu jinému o tom dopise?“

„Nikdy, ani jednou. A ani neřeknu, Ale.“

496

„NeměPs to říkat ani Pikeovi.“

Stanger se obrátil ke mně, „Jsme zase rta začátku. Podívejte, dostanu to z Holtona, a budu-li si myslet, že byste to měl vědět, dám vám vědět, McGee.“

Odvedl jsem ho z doslechu Nudenbargera. „Nepotřebujete s něčím pomoct, dokud tady musím trčet?“

Mračil se, uplivoval, přešlapoval z nohy na nohu. „Moji muži zvoní u všech dveří v celé čtvrti kolem Ridge Lane. Někdo musel přijet, zabít ji a zase odjet za bílého dne. V sobotu odpoledne musel někdo něco vidět. Moji muži také probírají záznamy doktora Shermana, které byly uskladněny po jeho smrti, a také záznamy, které převzal i s praxí lékař po Shermanovi, jistý doktor John Wayne. Krásné jméno, že? Malý tlustý muž. Sherman , léčil nějaké blázny, když studoval závislost na barbiturátech. Proto nechceme vynechat možnost nějakého bývalého pacienta, který šel po jeho ošetřovatelce. Pracovala jako speciální sestra, proto mám seznam pacientů, o které se starala od doktorovy smrti, které postupně prošetřujeme. Kromě toho mám muže, který se hrabe v jejím soukromém životě, ve všem,

co se dá nalézt, bývalý manžel, milenci. Z bytu nebylo nic ukradeno. Žila sama. Vstupní dveře jsou velmi pevné a na kuchyňských jsou dobré zámky. Myslím, že pachatele znala a pustila dovnitř. Žádné známky násilného vniknutí. Podle stavu postele spala, vstala, oblékla si župan a někoho vpustila dovnitř. Žádné nalíčení. Nůžky do hrdla ji mohl vrazit jak muž, tak žena. Máme vzorky krve i skvrn. Pachatel může mít jejich stopy na sobě od kolen dolů. Zřejmě se chytla oběma rukama za krk, zavrávorala dozadu, klesla na kolena a převalila se na záda. Nebyla sexuálně zneužita. Měla styk asi čtyři až šest hodin před smrtí. Nebyla těhotná. Měla nepatrně podvrtnutý kotník, mírně oteklý a s modřinami. Měla malé poranění těsně u vlasů uprostřed čela a pravého kolena, ale ke všem těmto poraněním došlo dlouho před smrtí. Pracujeme na soudním příkazu, abychom se směli podívat na její konto a do její bezpečnostní schránky. Napadá-li vás něco, na co jsem zapomněl, McGee …“

Byla to samozřejmě výzva. Měl jsem být ohromen pílí a důkladností zákona.

„Co dodavatelé a služby? Čistírna, prádelna, opravna televizorů, telefon, instalatér, elektrikář? A co domovník, pokud tam nějaký je?“

Těžce vzdechl. Stál jsem po větru a i venku měl dech jako li –

497

dožrout. „No jo. Budete mi věřit, že na tom všem se taky pracuje, jen že jsem se o tom zapomněl zmínit?“

„Věřím vám, Stangere. Myslím, že děláte svou práci dobře.“

„Zapíšu si to večer do deníčku.“

„A co pokoj sester v nemocnici? Jistě tam má svou skřínku. Mohou v ní být nějaké osobní věci.“ Opět vzdychl, vytáhl svůj modrý zápisník a něco si zapsal. „Bod pro vás.“

„Možná vím ještě o jednom. Jestli ano, mohu si to prověřit sám? Mám na tom … osobní zájem, jak víte.“

„Existuje-li další, je váš.“

„Nemyslím si, že by odborná ošetřovatelka vystavovala účty a vedla účetnictví nebo knihu návštěv. Takže pravděpodobně pro Shermana pracovala ještě jedna dívka?“

Zvedl oči k nebi a přikývl. „Měla dovolenou, když se zabil. Ted si vzpomínám. Tak se na to podívejte. Na její jméno si

nevzpomínám. Ale sekretářka doktora Wayna by je měla znát. Jen se nepokoušejte hrát sám, jestli něco objevíte. Nejprve mi to ohlaste.“

„A vy mi povíte, co zjistíte od Holtona.“

„Platí.“

Vlekl se k čekajícímu autu. Vrátil jsem se dovnitř a z haly zavolal kancelář doktora Wayna. Zjistil jsem jen, že v pondělí otevírají až v poledne.

Šel jsem do svého pokoje. Vozík uklízečky stál na chodbě a ona právě končila. Byla to pěkná zavalitá černoška. Barva kůže byla dokonalá hněd s měděným nádechem a podle lícních kostí měla v sobě příměs indiánské krve.

„Za minutku jsem hotová,“ řekla mi.

„Jen nespěchejte.“

Stlala postel. Posadil jsem se na židli u stolku, který byl částí umakartové police. Našel jsem si telefonní číslo pana D. W. Hardahee, a když jsem si ho zapisoval, zahlédl jsem koutkem oka uklízečku a zdálo se mi, že tančí. Když jsem se k ní obrátil, viděl jsem, že se kolébá, bradu na prsou, oči zavřené. Zvedla hlavu, usmála se na mne a řekla: „Cítím něco.. něco …“ Potom zavřela oči a skácela se dopředu. Hlavou a rameny padla na postel, sklouzla z ní a skončila na podlaze, kde se převrátila na záda.

Okamžitě jsem si uvědomil, co se muselo stát. Šel jsem k šatně a ze skříně vytáhl otrávenou láhev ginu, kterou jsem tam uložil a zapomněl. Na láhvi bylo několik čerstvých kapek

498

bezbarvé kapaliny. Jakákoliv vlhkost by dávno musela vlivem klimatizace vyschnout. Jednu kapku jsem špičkou jazyka ochutnal. Čistá voda.

Takže asi si dala pořádný ranní doušek z láhve a doplnila ji vodou z vodovodu.

Klekl jsem si vedle ní. Její puls byl silný a pravidelný, zhluboka dýchala. Měla bledě modrou uniformu s bílým lemováním. Na náprsní kapse bylo červeně vyšito jméno „Cathy“.

Když jsem zvážil všechna pro a proti a proklel svou pitomost, že jsem nechal gin na místě, kde ho mohl kdokoliv najít, šel jsem se podívat po jiné uklízečce. Ve druhém patře před otevřenými dveřmi

jednoho z pokojů stál další vozík. Vyšel jsem po železných schodech nahoru, zaklepal na otevřené dveře a vešel do pokoje. Uklízečka vyšla z koupelny. Byla mladší než Cathy, malá a hubená, s matnou pokožkou barvy bílé kávy. Používala oranžovou rtěnku, ve tmavých vlasech měla odbarvené dva pruhy a také měla nečekaně velká ňadra. Její výšivka hlásila „Lorette“.

„Právě jsem začala, pane. Mohu přijít později, jestliže …“

„To není můj pokoj. Jste kamarádkou Cathy?“

„Pracuje dole, právě pod námi, pane. Je to taková velká, silná dívka, pane.“

„Vím, kde je. Ptám se vás, jste-li její kamarádka.“

„Proč se ptáte, pane?“

„Může potřebovat kamarádku, aby jí prokázala laskavost.“

„Vycházíme spolu docela dobře.“

„Mohla byste tedy jít se mnou dolů do pokoje 109?“

Tvářila se velmi skepticky. „Co chce ona a co chci já, jsou dvě různé věci, pane. Já dělám uklízečku. Nic proti ní nemám, ale měla by už vědět, že když chce dívku na něco jiného, má si pozvat tu tlustou Anabelu nebo tu bláznivou holku z kuchyně.“

„Loretto, vrátil jsem se před chvílí do svého pokoje. Tvá přítelkyně vypila jednu z mých lahví. Myslela si, že je to gin, ale byl to lék na spaní. Ted tam leží a neví o sobě. Tak jestli mi nechcete pomoct, tak řekněte.“

Vyvalila na mne oči. „Jděte dolů, hned přijdu za vámi.“

Za pár. vteřin poté, co jsem se vrátil do pokoje, rozrazila dveře a zůstala zaraženě stát na prahu.

„Bylo to, jak jste říkal, ano? Neprováděl jste s ní nic, že ne?“

„Láhev stojí tam. Lokněte si a za chvíli budete ležet vedle ní.“

Rozmyslela si to, vstoupila do pokoje a téměř za sebou zavřela dveře. Poklekla a položila ucho na hrud Cathy. Potom jí zatřásla

499

a dala jí políček. Hlava Cathy se klátila a Cathy vydala malý vzlyk rozčilení a stížnosti.

„Můžete ji někam ukrýt?“ zeptal jsem se.

Posadila se na paty a kousala si palec. „Nejlepší by bylo, aby Jase přivezl vozík na prádlo, naložili bychom ji do něj, přikryli pár

prostěradly a odvezli do přípravny.“ Podezíravě se na mne podívala. „Není v tom žádný jed, že ne? Dostane se z toho v pořádku?“

„Snad za dvě tři hodiny.“

Vstala a úkosem se na mne podívala. „Proč jste nezavolal na recepci?“

„Propustili by ji za to?“

„To teda jo.“

„Loretto, kdybych měl tu láhev zamknutou v kufru a ona se mi v něm hrabala, možná bych na recepci zavolal. Možná, že bych zavolal i tak, kdyby mi její služba nebyla po chuti. Ale udržovala můj pokoj v pořádku a já jsem na tu láhev zapomněl a nechal ji ve skříni na takovém místě, že ji musel každý objevit. Takže nesu část viny.“

„Možná taky nechcete, aby se lidi začali zajímat o to, proč svůj lék na spaní máte v ginu?“

„Myslím si, že jste šikovná milá dívka a že jí můžete bez problémů pomoct.“

„Protože je právě mrtvo, můžu dodělat svoje i její pokoje. Ale ještě jedna věc. Když jste ji dostal dovnitř, nemohla by říct, že jste ji obtěžoval?“

„Ne, to by nemohla.“

„Dobře, za chvíli se vrátím.“

Uplynulo pět minut. Přidržela dveře vysokému mládenci s širokými rameny, který do pokoje vtlačil vozík na prádlo. Postavil jej vedle Cathy, snadno ji zvedl ze země a uložil do vozíku. Lo-rette ji zakryla několika zmuchlanými prostěradly a řekla: „Ana-bela tě čeká na 288, Jase. Polož Cathy na postel a nechej Anabelu, ať se o ní postará, slyšíš?“ , „No jo,“ zamručel Jase a vyjel z pokoje.

„Dostelu vaši postel, pane.“

„Díky.“ , >

Když skončila, zasmála se. Měla dokonalý bílý chrup. Potřásla hlavou. „Ta staruška se jistě bude divit, co se jí to vlastně stalo.“

„Vysvětlíte ji celou situaci, ano?“

„Jistě. Pokud neodcestujete, přijde vám zítra poděkovat, aspoň doufám.“ Ve dveřích se zastavila, ruce v kapsách uniformy. „Pro

500

Cathy je velmi důležité, aby ji nevyhodili, pane. Potřebuje tu práci. Žije se starou matkou, která je jedovatá jako zmije. Celá zkroucená artritidou. Myslím si, že ona vyhnala Cathyina manžela. Má tři malé děti a mohla by docela dobře vyjít s platem, ale když uvidí pěkné šaty, pořád na ně myslí a musí na ně vydělat, bez ohledu jak. Odkládá peníze, potom je však musí vydat na něco jiného do domácnosti, má strach, aby o ty šaty nepřišla, a potom teda využije příležitosti a udělá něco, cb by jinak neudělala. Je starší než já, ale v mnoha směrech je jako dítě. Přespává tady hodně obchodníků a když je některý sám, odemkne dveře a vejde dovnitř, když on se zrovna probouzí nebo obléká. S širokým úsměvem se zeptá, doufám, že vás neruším, pane. On si ji prohlídne a řekne, zlato, přišla jsi právě včas, no a je to. A pak je to deset nebo dvacet dolarů, aby nepřišla o ty šaty, ale jednoho dne ji přistihnou a poletí. Říkám vám to proto, abyste si o ní nemyslel, že je děvka. Stává se jí to jen občas a i když se mi to nelíbí, neznamená to, že nejsme kamarádky. To jsme. Nechávala mě nosit v náručí své první dítě. Bylo mi tehdy deset a jí patnáct. A … děkuji, že jste o tom řekl jedné z nás.“

Odešla a já jsem zašrouboval uzávěr láhve, uložil otrávený a zředěný gin do příručního kufříku, nechápaje, proč jej raději nevyliju.

D. Wintin Hardahee byl u klienta. Nechal jsem mu číslo motelu a číslo pokoje. Zavolal asi deset minut nato, v jedenáct.

„Zajímalo by mne, jestli bych od vás mohl získat ještě pár informací, pane Hardahee.“

„Velmi lituji, pane McGee, jsem opravdu velmi zaneprázdněn.“ Jehft měkký hlas zněl odměřeně a cize.

„Možná, že bychom si mohli povykládat, až skončíte.“

„V tuto chvíli nepřijímám žádné nové klienty.“

„Co se stalo? Není něco v pořádku?“

„Lituji, nemohu už lépe spolupracovat. Sbohem, pane McGee.“ Cvak.

Přecházel jsem po místnosti. Toto malé spořádané prosperující městečko mi začínalo jít na nervy. Velká koule spletených nití. Když najdete volný konec a zatáhnete za něj, dostanete zase jen moře volných konců. Zdálo se to být nejméně před měsícem, kdy jsem se

rozhodl zkontrolovat Heleniny pozemkové operace. Myslel jsem, že by mi s tím Hardahee pomohl prostřednictvím svého spolužáka v New Yorku. Ale Hardahee pro mne už nic neudělá. Co ho tak rychle a úplně změnilo? Lži? Strach?

501

Natáhl jsem se na postel a nechal jsem ve své hlavě vířit myšlenky na Penny, Janice, Biddy, Maureen, Toma Pikea, Ricka, Stangera, Toma Pikea, Helenu, Hardaheeho, Nudenbarge-ra, Toma Pikea.

Pike se stával proklatě všudypřítomným. Stále se mi vracel útržek rozhovoru. Stále jsem slyšel část nočního rozhovoru s Janice Holtonovou, něco mě v něm trápilo, a když jsem na to najednou přišel, pomalu jsem se posadil.

Ptala se mne na mou imaginární ženu. „Narazíš na ni někdy? Je pořád v Lauderdale?“

Zpět. Ani jsem se o Lauderdale nezmínil. Holton prověřoval mou registraci, takže věděl. Ale měl by nějaký důvod k tomu, aby o tom řekl své ženě? „Podívej, miláčku, má milenka chtěla zůstat v hotelovém pokoji s nějakým bláznem z Lauderdale,, jistým McGee.“

Velmi nepravděpodobné.

Znovu zpět. Malé překvapení, když uslyšela mé jméno. Nečekaná osoba s jejím manželem.

Možnost: Přítelkyně Biddy. Potkaly se v samoobsluze nebo někde jinde. Biddy se zmiňuje o starém příteli jménem McGee z Lauderdale.

Nebo: Při prověřování mé osoby a Holtona v sobotu večer se Stanger o mně zmínil Janice Holtonové. „Znáte, nebo myslíte, že váš manžel zná nějakého Travise McGee z Fort Lauderdale?“

Možné to je, ale nesedí mi to. Bylo to jako rýmovačka, která nemá správný rytmus, která má jednu slabiku navíc nebo jí jedna chybí. Měl jsem mozek jako puding. Vyšel jsem do obchodního centra, koupil si v obchodním do*mě plavky, vrátil se, oblékl si je a vyrazil k motelovému bazénu. Byl tam samostatný dětský bazének, plný tří a čtyřletých děcek, křičících, ječících, házejících gumové

předměty a topících se navzájem pod starostlivým dohledem čtyř dobře naolejovaných mladých matek. Tak jsem skočil po hlavě do vody a pomalu plaval velkým bazénem, protahoval ruce a nohy, ramena, záda, boky a břicho, nasával vzduch a vydechoval vrstvy usazenin z plic. Vydržel jsem to hodně dlouho a pak jsem se.ještě trápil dál se slovy: Ještě jeden, a ještě jeden, a ještě jeden navíc. Nakonec jsem vylezl z vody totálně vyčerpán, se stopadesáti tepy za minutu, plícemi lapajícími po dechu, ruce a nohy jsem měl slabé jako plátěné trubky plné starého mokrého peří. Utřel jsem si tvář

502

ručníkem z pokoje a lehl si na něj, aby slunce mohlo dílo dokonat.

Meyer to nazývá „okamžitý IQ.“. V určitém smyslu to tak je. Nasytíte maximálně krev kyslíkem a povzbudíte srdce k tomu, aby ji přečerpávalo krkolomným tempem. Okysličená krev protéká mozkem a vyživuje přepracované svalové tkáně. Někdy to i funguje.

Tak jsem svou tlustou, čerstvě obohacenou, aktivní hlavu nechal pracovat na problému Janice-Lauderdale a její závěrečná zpráva byla: „Vykašli se na to, kámo“.

Vrátil jsem se tedy do 109, a než jsem se oblékl, zavolal jsem doktoru Johnu Wayneovi. Hovořil jsem se srdečnou a ochotnou paní, která mi sdělila, že sekretářkou doktora Shermana byla slečna Helena Boughmerová, ale že neví, zda a kde ještě pracuje. Je však uvedena v telefonním seznamu jako paní R. M. Boughmerová. Požádala mne, abych chvíli počkal, a její telefonní číslo mi nadiktovala.

Paní R. M. Boughmerová byla velmi rozhodná. „Lituji, ale svou dceru vám k telefonu nezavolám. Není jí dnes dobře a leží. Zná vás vůbec? O co se jedná?“

„Rád bych jí položil pár otázek ohledně jedné pojišťovací záležitosti, paní Boughmerová.“

„Mohu vám zcela odpovědně říct, že nemá nejmenší zájem zřídit si nějakou pojistku. Ani já ne. Sbohem.“

„Počkejte!“ Ale už zavěsila a musel jsem volat znovu. „Paní Boughmerová, jsem likvidátor pojišťovny a vyšetřuji jeden policejní případ.“

„My jsme však žádnou bouračku neměli. Už několik let.“ ¦ „Jde o určitou informaci v případě úmrtí.“

„Ano?“

„Jde o doktora Shermana. Jen pár běžných otázek, madam.“

„Nu … pokud mi slíbíte, že nebudete Helenu unavovat, možná, že byste s ní mohl mluvit kolem čtvrté, jestliže přijdete k nám.“ Slíbil jsem, že přijdu. Adresa byla Rose Street 90 a vysvětlila mi, jak ji najít. „Je to malý bílý domek vpravo, na druhem rohu, se dvěma velkými duby před vchodem.“

Když jsme skončili, vytočil jsem ještě číslo Pikeových. Ozvala se Biddy.

„Ach, helou!“ řekla. „Ano, Maurii se daří dobře, děkuji. Právě se chystáme zaplavat si před obědem.“

„Nemohl bych k vám odpoledne přijít a o něčem si povykládat?“

503

„Proč ne? Kolik je hodin? Vyhovovalo by vám před třetí? Maurie bude v tu dobu spát. Šlo by to?“

Vyjádřil jsem své nadšení. Oblékl jsem se, poobědval v motelu a vydal jsem se do zadního traktu hledat Lorette. Za kuchyní byla chodba pro zaměstnance. Minul jsem řadu popelnic a našel otevřené dveře do skladiště prádla. Nahlédl jsem dovnitř a uviděl Lorette, stále ještě v uniformě, sedící na stole, smějící se, hovořící a kolébající nohama. Byla tam také starší černoška bez uniformy. Vozíky pro pokojské stály srovnané u zdi blízko řady zelených kovových šatních skříněk.

Uviděla mě, smích a hovor se zastavily. Sklouzla ze stolu a postavila se do dveří, tvář bez výrazu, oči přivřené. „Hledáte něco, pane?“

„Chtěl bych se vás na něco zeptat,“ řekl jsem a odešel na místo, kde střecha zastiňovala část chodby a divoké víno se pnulo po stožáru, podpírajícím střechu. Nenásledovala mě. Ohlédl jsem se, ona pokrčila rameny a pomalu ke mně došla. Strčila ruce do kapes a opřela se o zed.

„Co byste rád?“

„Nevěděl jsem, můžete-li mluvit před tou druhou ženou. Chtěl jsem se zeptat, jak se daří Cathy.“

„Fajn.“ Její tvář byla prázdná a ústa nechala trochu pootevřená. Vypadala trochu hloupě.

„Vzpamatovala se v pořádku?“

„Šla domů.“

Bylo to příliš familiární a příliš otrávené. Je to černošské brnění, jakýsi druh apatické tuposti, paličaté jako mezek. Buďto se chovají tak, nebo jsou naopak samé zuby a úsměšky. Dobrá, měli více než jen trochu trápení s muži mého vzezření, velkými, bílými, svalnatými, opálenými a viditelně zocelenými v malých osobních bitvách. Muži mého typu rozbili mnoho černých makovic, znásilnili množství černých ovcí, v sezóně pálili kříže a lidi. Vidí jen vnější vzhled a třídí lidi podle něj. K některým z nich nikdy neproniknete, stejně jako nenaučíte ženskou pracovat s hady a pavouky. Ale věděl jsem, že bych se k ní mohl dostat, protože v jedné chvíli se mnou se zdála odzbrojená, spusťila svůj štít a já jsem za ním viděl chytrou a chápající hlavičku, rychlou a neskolenou inteligenci.

Musel jsem si najít cestu pod to brnění. Je komické, jak to dřív bývalo snadnější. Podezíravost byla individuální. Ted je každý z nás, bílý nebo černý, nějaký symbol. Vypukla válka a barva kůže je uniformou. Všechny základní podobnosti lidstva jsou za –

504

pomenuty, takže můžeme zdůrazňovat těch pár rozdílů, které existují.

„Co je s vámi?“

„Co by mělo být?“

„Před chvílí jste se mnou mluvila. Teď jste zabouchla dveře.“

„Dveře? Jaké dveře, pane? Musím se vrátit do práce.“

Náhle jsem si uvědomil, co může být příčinou. „Lorette, nezabouchla jste ty dveře proto, že jste mě ráno viděla hovořit před motelem s těmi dvěma policajty?“

Bleskla po mně očima, rychle a s podezřením, a opět je sklopila.

„To je vaše věc, s kým mluvíte.“

„Vypadalo to jako malé přátelské klábosení, že?“

„Pane, musím jít pracovat.“

„Co ta správcová, paní Imber? Kdyby náhodou nenakoukla do mého pokoje v sobotu odpoledne a neviděla mě ležet v posteli, nebylo by toho rozhovoru s policií. A nebylo by to také tady před motelem. Bylo by to v některé jejich malé kanceláři, kde se nikdo nesměje. Pokusili by se mi přišít vraždu té ošetřovatelky."

Obrátila se, opřela o stěnu, ruce zkřížené na prsou. Její obličej již nevyjadřoval obrannou taktiku improvizované imbecility. Měla zamyšlený výraz, kousala se do spodního rtu. „Tak to byla ta ošetřovatelka s vámi v pokoji v pátek večer, pane McGee?"

„Právě proto jsem se seznámil se zákonem, s pány Stangerem a Nudenbargerem."

„Co já vím, měl jste na pokoji ženskou a Cathy mi říkala, že se jí Stanger ptal, zda při uklízení pokoje nenašla stopy po nějaké ženě. To bylo před tím, než jste jí pomohl. Nemá smysl chránit bělocha před zákonem. Proto řekla, že jste určitě měl společnost. Bylo teda štěstí, že paní Imber kontrolovala váš pokoj."

„To teda ano."

Její hnědé oči se však pořád dívaly podezíravě. „A tak proč jste tady slídil s těmi dvěma poldy?"

„Měl jsem tu sestřičku rád. Spojil bych se třeba s malomocným nebo chřestýšem, jen abych jim pomohl zjistit, kdo ji zabil. Je to osobní věc."

Její pohled změkl. „Musí to být hrozné, mít někoho rád, být s ním v posteli a on den nato umře."

Byla to první sympatická a chápající reakce, které se mi zatím dostalo. „Je to opravdu smutné."

S krátkým pousmáním řekla: „Když teda byla tak milá a

505

vůbec, jak je možné, že se zadávala s takovým nečestným nafou-kaným právníkem, jako je pan Holton? Divíte se, že ho znám? Člověče, dobře si hlídáme všechny takové, jako je Holton."

„Co je na něm špatného?"

„Když byl prokurátorem, vzrušovalo ho zničit každého černocha, který se dostal před soud, zpráskat ho, něco dokázat. Pokaždé, když mohl poslat někoho černýho do vězení v Rai-ford, byl to pro něj velký svátek. Šklebil se, naparoval a třásl si rukama.

Takoví lidi nemohou nikoho získat na práce na zahradě nebo v domácnosti, alespoň ne nikoho, kdo by za něco stál.“

„Penny neměla Holtona ráda. Pokoušela se mu uniknout. Být se mnou byla část toho pokusu. Neslyšela jste nikdy o ženě, závislé na politováníhodném muži?“

Když mluvila o Holtonovi, budilo to ve mně rozporné pocity. Kvůli barvě kůže jsem byl na Holtonově straně. Když jsem jí však řekl, jak to bylo mezi Penny a Rickem, stala se trochu přístupnější.

„To se stává, to se určitě stává,“ řekla. „A taky naopak. No ano, slyšela jsem, že jste byl ráno s těmi policajty. Poručík Stanger není tak zlý. Poctivý tak, jak mu to oni dovolí. Ale ten druhý, Lew, ten rád stíná hlavy. Je mu jedno čí, jen když je černá. A Stanger mu nebrání, a tak když jsou spolu, není mezi nimi žádný rozdíl.“

„Chtěl jsem vědět, jak se,z toho Cathy dostala. Nemám ponětí, kolik toho z láhve vypila!“

Její pohled byl moudrý, nekonečný, výsměšný. „Co na tom. To dobré děvče je v pořádku. Velká silná zdravá dívka. Protože jste ji nenechal vyhodit, měla by vám být vděčná. Jak moc vděčná by vám měla být?“

„Proč si sakra myslíte, že zrovna to mám na mysli?“

Usmála se posměšně. „Protože co jiného byste mohl chtít od černé pokojské v motelu? Hodiny uklízení? Procházku v parku? Číst spolu bibli? Tam ty ženský v zadní místnosti, vím přesně, co si myslí. Všechny si představují, že nakonec se ten bílý na mne dostane a že si zítra možná prohodím pokoje s Cathy, protože jsem se rozhodla být motelový detektiv a získat větší krajíc. Dobře vědí, že co se týče Cathy a mne, neexistuje nic jiného, co by vás mohlo zajímat. A je to tak.“

„Vy si to také o mně myslíte?“

„Pane, nevím, co si mám o vás myslet, a říkám pravdu.“

„Sháněl jsem vás, protože jsem chtěl vědět, co je s Cathy. A chtěl jsem vás požádat o laskavost.“

506

„Co jako?“

„Poznal jsem už mnoho měst jako je toto. Dost dobře na to, abych věděl, že černá společnost ví vše, co se děje v bílé společnosti.

Služebné, kuchařky a zahradníci tvoří jednu z nejlepších zpravodajských služeb na světě.“

„Plížící se negři všemu naslouchají, jo?“

„Kdybych já byl černý, mohla byste si být jista, že bych se snažil, paní Walkerová. Prostě proto, abych se do něčeho nezapletl. Musel bych být pohotovější, abych dostal a udržel si práci. Poslouchal bych a věděl.“

Sklonila hlavu a zpod obočí se na mě podívala. „Vy víte skoro všechno, že? Kdybyste byl černý, nebyl byste moc chytrý na to, abyste byl zahradníkem?“

„Stejně jako vy. Kdybyste byla bílá, nebyla byste pokojskou v motelu.“

„Tak proč si myslíte, že bych měla být tak hloupá a zapletla se do nějaké vraždy mezi bílými tím, že bych vám vyprávěla o něčem, co jsem někde slyšela?“

„Protože jsem měl tu ošetřovatelku rád. Protože bez speciální pomoci to mohou poldové zabalit. Protože vy se můžete řídit svým tušením, které vám řekne, že se nikdy nepokusím vás do toho zamíchat. Ale hlavním důvodem je to, že je to jedna z posledních věcí na světě, která by vás napadla.“

Uchechtla se. „Moje babička mi říkávala: Lorrie, když máš hlavu v tlamě lva, lež klidně. Jestli na to zapomeneš, budeš mít problémy.“

„No a?“

„Pane McGee, musím dokončit úklid. Cathy nebyla tak docela v pořádku, jak jsem vám říkala. Bylo jí dost zle. Pracovala pomalu, sotva mluvila a říkala, že má pocit, jako kdyby jí praskla lebka. A tak ji Jase zavezl domů a já musím ještě dodělat její dva pokoje a tři svoje.“

„Budete o tom aspoň uvažovat?“

S nevyzpytatelným úsměvem na tváři pomalu odcházela, ruce v kapsách uniformy. Šoupala podpatky, ušla pár kroků, zastavila se a podívala se na mne přes rameno se šťastným a drzým úsměvem.

„Uvidíme, jestli najdu něco, co by vás mohlo zajímat. Ale upozorňuji vás, že jestli vám něco řeknu, vy to řeknete dál a oni pak

přijdou na mě, narazí na nejhloupější černošku na jih od Washingtonu.“

507

13. KAPITOLA

Za deset minut tři jsem zastavil před vchodem na Haze Lake Drive. Když jsem vysedal z auta, zahlédl jsem Biddy, mávající na mne z okna ateliéru na hausbótu.

Otevřela dveře, když jsem vystoupal na poslední schod vnějšího schodiště. Zdála se být ve velmi dobré náladě. Měla na sobě bílé šortky a pánskou montérkovou blůzu s rukávy ustřiženými hned u ramenního švu. Na levé tváři měla bleděmodrou šmouhu, na čele žlutou skvrnu. Z interkomu zaznínal známý zvuk hlubokého dýchání.

„Možná, že to dělá ten spánek navíc, který jste mi dopřál, Travisi. Nebo ten krásný den. Nebo možná i to, že Maurie dnes vypadá mnohem lépe.“

„Elektrospánek?“ zeptal jsem se s gestem směrem k reproduktoru.

„Ach ne. Jen aby usnula, pak jsem to vypnula. Je to přece jen přirozenější, i když si nemyslím, že by si víc odpočinula.“

Podíval jsem se na rozpracované plátno. „Pohled na moře?“

„Něco takového. Jsou to trávy, které rostly před domem v Casey Key, odkud jste mohl vidět mezi kmeny modrou vodu, a jak se kymácejí ve větru. Fouká směrem, který potřebuji. Můžeme hovořit, zatím co budu pracovat.“

„Je jí líp?“

„Jsem si tím jista. Je to zvláštní, jak se změní, když se ztratí a my ji hledáme. Ale alespoň jí nikdo nekoupil příliš mnoho drinků a nedostala se do žádné nepříjemné situace. Musela chodit křovím pořád dokola. Ale nic si z toho nepamatuje. Jen se zdá … že se lépe ovládá. Tom má z toho obrovskou radost. Já si dokonce myslím, že bychom ji mohli vzít zítra s sebou na otevření, i když Tom pochybuje.“

„Otevření čeho?“

„Možná jste si všiml té velké nové budovy na rohu Grove Boulevard a Lake Street. Dvanáct poschodí, stovky oken. Ne? No, je tam a je nová a Tom na tom projektu pracoval téměř celý rok.

Organizoval investiční skupinu a nájem půdy. Courtney Bank and Trust se příští týden nastěhují do prvních čtyř podlaží nebo se alespoň začnou stěhovat. Téměř všechny prostory jsou už pronajaté. Tom se také přestěhuje do nejvyššího poschodí. Je tam opravdu krásná řada kanceláří a řemeslníci pracovali v posledních dnech jako šílení, jen aby vše včas dokončili. A tak zítra večer dojde k jakémusi pokřtění nových kanceláří Deve –

508

lopment Unlimited s pitím a občerstvením a tak, začínajícímu přesně při západu slunce. Tom si myslí, že toho bude na ni příliš mnoho, ale když bude zítra stejně dobrá jako dnes, domnívám se, že bychom se o to měli pokusit. Kdyby se zdálo, že to nezvládá, vždycky ji může odvézt domů. Ted spí jako zabitá, protože jsem ji nutila plavat a plavat a plavat."

Podíval jsem se na trávník a uviděl zarostlého muže ve slamáku, který obsluhoval sekačku.

„Co jste se mě chtěl zeptat, Travé?"

„Nic světoborného. Jen jestli náhodou neznáte paní Holtonovou, Janice Holtonovou."

„Je to taková ta … tmavá a živá žena?"

„Ano."

„Myslím, že jednou jsme si byly představeny. Ale doopravdy ji neznám. Asi bych s ní prohodila pár slov, kdybych ji potkala, ale už jsem ji týdny a týdny neviděla. Proč se na ni ptáte?"

„Ale jen tak. Potkal jsem ji v neděli večer, když jsem odtud odcházel, a zdála se mi povědomá. Nechtěl jsem se jí vyptávat. Myslel jsem, že byste mohla o ní něco vědět, odkud je, abych si byl jist, že je to ta osoba."

„Opravdu o ní nevím nic, kromě toho, že je hezká. MuseJa na vás udělat dojem, když jste vážil takovou cestu, abyste se mě na ni zeptal."

„To ne. Mám nějaké drobné problémy a to je jeden z nich. Zajímá mě však ještě něco jiného. Nechci strkat nos do vašich záležitostí. Ale pamatujete si, jsem jakýsi neoficiální strýček. Nechala vám vaše matka dost na to, abyste vyšla?"

Obrátila oči v sloup. „Dost? Bože! Když se chystala na první operaci, dlouho před tím, než Maurie onemocněla, řekla nám, jak zařídila finanční věci, a zeptala se nás, zda nechceme něco na tom změnit, dokud je čas. Po tatínkově smrti řídil její finanční záležitosti nějaký velmi chytrý člověk a vydělal jí spoustu peněz. Existují dva svěřenecké účty, jeden pro mne a jeden pro Maurii. Po pozemkových daních, soudních a dědických poplatcích a všem dalším zbývá na kontě pro každou z nás fantastická částka kolem sedmi set tisíc dolarů! A tak až bude všechno vyřízeno a dům v Casey Key prodán, začneme ročně dostávat bláznivou částku kolem čtyřiceti tisíc. Neměla jsem o tom ani potuchy! Je to vázáno ve fondu, dokud nedosáhneme čtyřiceti pěti let, nebo dokud naše nejstarší dítě nedosáhne jednadvaceti. Nebudeme-li mít žádné děti, připadne celá částka nám v těch pětačtyřiceti. Bude-me-li však děti mít, potom každé z nich dostane stotisícový svě –

509

řenecký fond, až dosáhne jednadvaceti, a protože až budeme mít čtyřicet pět a nebudeme už moct mít další děti, bude stejná částka sekvestrována – je to správné slovo? – pro naše děti, jako kdybychom jich měli pět pod jednadvacet, potom sto tisíc bude odloženo pro každé z nich na svěřenecký fond a my dostanete zbytek.

„Co se stane, když některá z vás zemře?“

„Všechny peníze budou ponechány ve fondu pro děti, kdybych byla vdaná a měla je. Pokud ne, fond nějak skončí a Maurie dostane celou částku, která je ve fondu. Travisi, je to tak hrozný pocit v posledních týdnech myslet na co, co by se stalo, kdyby se Maurii podařilo zabít se. Statisíce dolarů přímo mně a ještě výnosy z fondu. Je to strašné, nikdy jsem o tom nevěděla a nemyslela na sebe tímto způsobem. Samozřejmě jsem tušila, že nějaké peníze budou. Ale za určitým číslem už to začíná být směšné.“ Obrátila se od obrazu, štětec v ruce a usmála se na mne. „Drahý strýčku, o mé finance se nemusíš obávat.“ Její tvář najednou posmutněla. „Máti ze života moc neměla, alespoň posledních šest roků. Když jsme se po taťkově smrti vrátily do Key, podnikaly jsme každé ráno všechny tři dlouhé procházky po pláži. Vysvětlovala nám, že Mick Pearson nikdy

nepřijal klidný, spořádaný, dobře organizovaný způsob života. Musel zkusit všechno. A pamatuji si, jak říkala, že kdyby s ním prožila jen pět, deset let, místo jednadvaceti, pořád by si raději vybrala život s ním, než čtyřicet let s kýmkoliv jiným, koho znala. Povídala nám všechno o manželství a doufala, že se nám oběma podaří najít něco alespoň z poloviny tak dokonalého."

„První operaci měla tady?"

„Ano. Víte, Maurie byla téměř šest měsíců v jiném stavu, když ztratila první dítě. Poprvé to byla taková hloupá nehoda. Jela autem do města pro dort k Tomovým narozeninám. Bylo to před dvěma lety v červenci. Cestou zpátky začal slejvák. Když zabrzdila, dort začal sjíždět ze sedadla, sáhla po něm, při tom dupla víc na brzdu, dostala smyk, přeletěla obrubník a narazila do palmy. Volant ji praštil do žaludku a za tři hodiny v nemocnici potratila. Dítě bylo živé, ale nevážilo ani celé kilo. Bylo to velmi smutné, ale Maurie mi zavolala, že nemá smysl sem jezdit. Velmi rychle se zotavila. A tak si myslím, že máti asi považovala za lepší přijet sem a zabránit Maurii vrážet do dalších palem, aby se dočkala prvního vnoučátka. Když tady byla asi týden, objevila jakési krvácení a po prohlídce bylo rozhodnuto, že by bylo lepší operovat. Léčil ji doktor Dyckes a ten je zatra –

510

ceně dobrý lékař. Když jsme se dozvěděli o operaci, přijela jsem sem, abych jí podle svých možností pomáhala. Potom, tři dny po její operaci, měla Maurie nějaký ledvinový záchvat, dostala křeče a přišla o druhé dítě. Od té doby není v pořádku. Když byly obě ještě v nemocnici, odletěla jsem sbalit své věci, zavřít byt, část věcí uložit do skladu a část nechat poslat sem."

„Kdy se to všechno stalo?"

„Minulý měsíc to bylo rok. Zdá se to věčnost. Doktor Dyckes operoval máti podruhé v březnu. Umřela třetího tohoto měsíce." Zamračila se. „Teprve před jedenácti dny, Travé! Zdá se to být tak dávno. Udržovali ji při síle a připravovali na operaci. Byla tak drobná a scvrklá. Vypadala na sedmdesát, ani byste ji nepoznal. A byla tak … statečná. Lituji, odpusťte. Co, k čertu, znamená statečnost v její situaci?"

„Byla nějaká naděje?"

„Ani v nejmenším. Doktor to mně a Tomovi vysvětlil. Musela jsem dát souhlas. Podle něj bylo možno jí vzít další kus dělohy a přetnout nějaké nervy, aby neměla takové bolesti. Bylo mi jasné, že jí nedává moc nadějí na přežití. Ale měl ji rád. A mohla vydržet další dva měsíce, možná víc."

Chvíli jsem seděl, hovořil o ničem a pozoroval ji při práci. Pozvala mne, abych přišel v úterý na tu party. Přislíbil jsem, pokud nebudu muset odjet. Řekla, že pokud bude Tom volný, že všichni tři pojedou příští neděli do Casey Key a že se tam podívá po té informaci o Likely Lady, kterou potřebuji.

Dům Boughmerových v Rose Street 90 jsem našel bez potíží, ale bylo už čtvrt na pět, když jsem zazvonil. Okenice byly zavřené na ochranu proti odpolednímu horku. Z přítmí se objevila tlustá žena a podívala se na mne přes mříže.

„Ano?"

„Jmenuji se McGee, paní Boughmerová. Volal jsem vám ohledně informací od vaší dcery v té pojišťovací záležitosti."

„Nejste zrovna přesný. Ani mi nepřipadáte jako člověk obchodu. Máte nějaký průkaz?"

Už předtím jsem našel tři staré vizitky a nachystal si je do náprsní tašky. Přepychové, tmavohnědé písmo na bezovém podkladu. D. Travis McGee, externí ředitel. Associated Ad-justers, Inc. A složitá adresa v Miami, dvě telefonní a faxová čísla.

Otevřela jen natolik, aby si mohla vzít vizitky. Prostudovala si je, palcem přejela písmena, otevřela dveře a vrátila mi vizitky. „Tudy, prosím, pane McGee. Můžete ,si sednout do křesla, je

511

velmi pohodlné. Podle mého bývalého manžela je nejlepší, v jakém kdy seděl. Půjdu pro dceru."

Odešla. Byl to malý pokoj s nábytkem a tretkami na dva velké. Nad hlavou se pomalu otáčely široké šeptající lopatky ventilátoru. Počítal jsem lampy. Devět. Čtyři na podlaze, pět stolních. Sedm stolů. Dva velké, čtyři malé, jeden úplně malinký. Vpochodovala zpátky jako voják. Za ní šla mladší žena. Vstal jsem a byl jsem představen Heleně Boughmerové. Třiatřicet, možná. Vysoká, špatné držení těla. Parádivá, ozdobná zelená hedvábná halenka. Plisovaná

sukně. Bledá pokožka. Tenké paže anohy připevněné ke komickému tělu. Byla široká, ale tenká. Široká v ramenou a pánvi. Nepostřehnutelná ňadra, která vypadala jako přejetá hoblíkem. Špičatý nos. Vlasy jako myší ocásky a tak jemné, že jimi ventilátor stále pohyboval. Qrýle se zlatými obroučkami, zkreslující skla. Nervózní pohyby rukou a úst. Nedůvěřivá. Posadila se na gauč. Matinka si sedla na druhý konec gauče.

„Slečno Boughmeroyá, mrzí mě, že vás musím obtěžovat, když se necítíte dobře. Ale jde o závěrečnou zprávu o nějaké pojistce doktora Stewarta Shermana.“

„Jaké pojistce? Znala jsem všechny jeho pojistky. Pracovala jsem u něj přes pět let. Sama jsem prováděla všechny platby.“

„Já nemám všechny tyto podrobnosti k dispozici. Dolaďujeme smlouvu pro jiné společnosti. Byl jsem jen požádán, abych zde pohovořil s několika lidmi a napsal hlavní kanceláři, zda podle mého nejlepšího přesvědčení doktor spáchal nebo nespáchal sebevraždu.“

„Byla na dovolené,“ ozvala se matka.

„Ano, ale trávila jsem ji tady, ne?“

„Je něco špatného na tom, odpočinout si v klidu domova, Heleno?“ Obrátila se ke mně. „Je dobré, že neutrácí své těžce vydělané peníze lítáním po všelijakých těch pastech na turisty, protože od té doby, co její drahý doktor zemřel, nepracovala ještě ani den. Zdá se, že si ani práci nehledá. A já vám mohu říct, že já určitě věřím na pojistky, protože my dvě bychom si teď takový život nemohly dovolit, kdyby Robert nebyl býval tak rozumný a nezajistil rodinu pro případ své smrti.“

Helena řekla: „Jen nevím, která pojistka by to mohla být. Nechal si vyplatit velké pojistky, protože chtěl investovat s panem Pikeem. A ty, které si nechal, musely už být tak staré, že asi přesahovaly čekací dobu pro případ sebevraždy, nebo ne?“

Musel jsem vystřelit naslepo. „Nejsem si tím tak jist, slečno

512

Boughmerová, ale mám pocit, že by se mělo jednat o nějaký druh skupinové pojistky.“

„Ach! Vsadím se, že se jedná o Všeobecnou lékařskou. To je termínovaná pojistka a nemá žádnou hodnotu v hotovosti, a tak si ji ponechal. A myslím si, že tam byla podmínka o sebevraždě na celou dobu trvání pojistky. Nemyslíte?“

„Řekl bych, že je to možné.“ Usmál jsem se na ni. „Nějaká pojistka musela existovat, jinak bych tu nebyl, že ano.“

„Správně,“ přikývla sekretářka-účetní.

„Zemřelý nezanechal žádný dopis na rozloučenou a neměl žádný zřejmý důvod k sebevraždě. A společnost zřejmě nemá zájem uchylovat se k technickým otázkám, kdyby se měly nároky vyplatit jeho dědicům. Myslíte si, slečno Boughmerová, že to byla sebevražda?“ *

„Jasně!“

Její dosavadní tón byl tak unavený, že mě náhlý důraz překvapil.

„Proč si to myslíte?“

„Už jsem to řekla policii. Byl velmi deprimovaný a sklíčený a myslím si, že se zabil sám. Vyslýchali mě, napsali si to a já to podepsala.“

„Hovořil jsem již s panem Holtonem a před tím, než byla tak tragicky zavražděna minulou sobotu, jsem mluvil i se slečnou Woertzovou. Tvrdili velmi rozhodně, že to sebevražda být nemohla.“

„Jak už jsem řekla,“ povídala matka, „pláč a povyk a zmatek, * jaký jsi nedělala ani při smrti vlastního otce. Stokrát jsi mi řekla, že doktor se nemohl sám zabít. Pamatuješ, jak jsi chtěla zjistit, co se mu vlastně stalo, že si vzal život? A najednou o dva dny později změníš svůj názor a tvrdíš, že se skutečně zabil.“

Seděla s rukama v klíně, prsty propletené, hlavu skloněnou. Vypadala jako dítě při modlitbách v nedělní škole.

„Když jsem si to promyslela, změnila jsem svůj názor,“ řekla a já jsem se musel k ní hodně naklonit, abych ji vůbec slyšel.

„Ale slečna Woertzová svůj názor nezměnila.“

„To nemá se mnou nic společného.“

„Máte dojem, slečno Boughmerová, že slečna Woertzová byla solidní a racionální osoba?“

Rychle se na mne podívala a opět oči sklopila. „Byla to velmi milá osoba. Je mi líto, že je mrtvá.“

„Haha!“ řekla matka. „Pro toto dítě je každý velmi milou osobou. Dá se snadno oklamat, uvěří každému. Každý jednooký

513

mohl vidět, že Penny Woertzová byla laciné, všední, bezvýznamné zboží. Jaký mohla mít zájem na tom, jestli se doktor Sherman zabil sám nebo byl zabit.“

„Mami!“

„Mlč, Heleno. Všechno, co ta malá Woertzová chtěla, bylo dramatizovat situaci. Jedna z dam v mém klubu, velmi spolehlivá dáma, která nikdy nemusela nosit brýle, viděla ošetřovatelku a pana Holtona, ženatého muže, jak se asi před třemi týdny objímali a líbali v zaparkovaném autě před nemocnicí, prakticky přímo pod jednou lucernou. Tomu říkáte solidní a racionální, pane McGee? „Já tomu říkám hříšné a špatné a sprosté.“

„Mami, prosím tě!“

„Pokusila se někdy pomoct ti s tvou prací? Zkusila? Ani jednou …“

„Ale to nebyla její práce. Já jsem dělala svou a ona taky.“

„Tím jsem si jista. Jsem si jista, že dělala víc než jen svou práci. Vsadím se, že mezí ní a tvým skvělým doktorem bylo víc, než si ve své naivitě dovedeš představit.“

Dívka vstala a na chvíli se zapotácela. „Není mi dobře, lituji. Už o tom nechci mluvit.“

„Tak si jdi lehnout, drahoušku. Pan McGee tě nechtěl unavovat. Hned přijdu nahoru a podívám se, máš-li vše, co potřebuješ.“

Ve dveřích se ještě zastavila a podívala se směrem ke mně, ale ne úplně na mne. „Nikdo mě nikdy nepřinutí, abych o doktorovi řekla něco jiného. Myslím si, že se sám zabil, protože byl trudnomyslný a deprimovaný.“

Zmizela. „Je mi to líto,“ řekla paní Boughmerová. „Helena se v těchto dnech moc necítí. Od doktorovy smrti se úplně změnila. Obdivovala toho muže, sám Pánbůh ví proč. Myslím si, že byl trochu blázen. Kdyby měl víc energie a ctižádosti, mohl mít skvělou praxi. Byl v pořádku, než mu asi před třemi lety zemřela žena. Pak se

sesypal. Ta by nesouhlasila s těmi jeho hloupými nápady. Říkal tomu výzkum. A to nebyl ani specialista. Myslím si, že farmaceutické společnosti dělají všechen výzkum, který kdo potřebuje.“

„Vaše dcera si od té doby nehledala žádnou práci?“

„Ne potom, co dala do pořádku všechny papíry pro doktora Wayneho, aby mohl inkasovat všechny zbylé účty. Ale lidi neradi platí účty mrtvému lékaři, že jo? Ne, jen se cítí slabá. Zdá se, že nemá vůli a sílu jít si hledat jinou práci. Dovede docela tvrdě pracovat a ve škole byla velmi dobrá. Byla však vždy velmi

514

tichá. Naštěstí máme jisté prostředky na živobytí. Nebude to snadné, nebude-li pracovat, ale zvládneme to.“

„Byla si tím tak jistá, že doktor nespáchal sebevraždu?“

„Naprosto. Byla jako šílená. Sotva jsem ji poznávala. Měla divoké oči. Ale asi druhý den, když dávala v kanceláři věci do pořádku, se vrátila domů pozdě, šla rovnou do postele a nechtěla ani nic jíst. Pár dní nepromluvila ani slovo. Hodně zhubla. No, snad se brzy zase spraví.“

„Taky doufám.“

14. KAPITOLA Půl desáté, pondělí večer.

U mého loktu u baru v motelu stál najednou Stanger a navrhl, že by bylo lepší si pohovořit v mém pokoji. Dopil jsem zbytek ve skleničce a vydal se s ním na cestu. Vzduch byl těžký a vlhký. Snad by pomohla bouřka, možná že přijde v noci.

Když jsme vešli do pokoje, vzpomněl jsem si na něco, na co jsem se ho zapomněl zeptat už dříve. „Holton měl nějakého chlápka, který pro něj otevírá motelové dveře a podobně. Kdo to je?“

„Nepatří k nám, jakýsi Dave Broon. Speciální vyšetřovatel pro oddělení šerifa. Pěkný hajzlík. Šerif Amos Turk ho ani nechtěl přijmout. To už je asi sedm let pryč. Ale podlehl silnému politickému tlaku. Dave Broon má pořád co dělat. Potřebujete-li malou službu, jako třeba že vám některá vyhrožuje, že to půjde říct vaší ženě, Dave je váš člověk. Pohovoří si s ní, vystraší ji k smrti, vyslechne, a když potom potřebuje Dave něco od vás, má jména, data a kopie motelové přihlášky, takže mu i vy uděláte laskavost. Vybudoval si velký

politický vliv v této části státu. Řada právníků ho využívá pro speciální službičky, protože je opatrný a drží jazyk za zuby.“

„Další otázka. Patří k jeho mužům D. Wintin Hardahee?“

„Bože, vy se už vyznáte, McGee. Pokud vím, ano. Měkký hlas, ale nepleťte se v něm. Tvrdohlavý a poctivý. Nikdo mu nesmí říkat, co má dělat.“

„A co s Holtonem a dopisem?“

„Neměl bych otázky klást spíš já?“

„Taky na ně dostanete odpověď. Tak co s Holtonem?“

„Ten chudák byl dnes ráno tak zničený, že ani nemohl hýbat očima. Musel otočit celou hlavu. Celou tvář pořezanou při holení. Dostali se do Vero Beach v sobotu večer po desáté. Rádio v

515

autě bylo rozbité. Dal si pivo a šel si hned lehnout, protože údajně v pátek toho moc nenaspal. Po odchodu odsud dlouho jezdil kolem. Parkoval chvíli před bytem Woertzové, ale nepřišla domů. Sám se vrátil asi ve tři. A tak si pospal v sobotu. V neděli vstával až o půl jedenácté. Jeho žena již byla vzhůru. Seděl na kraji postele, když zazvonil telefon. Zvedl sluchátko a řekl haló. Chvíli nebylo nic slyšet a on si myslel, že to je pořád ta stejná porucha na lince – jedno zazvonění a konec. Potom však uslyšel nějaký šepot. Z počátku tomu nerozuměl. Hlas to zopakoval a zavěsil. Ani nemůže říct, byl-li to muž nebo žena. Hlas řekl: ‚Policie našla dopis, který zanechala svému novému milenci.‘ Nějaký bláznivý opilec, myslel si. Potom spatřil první stránku novin a bez snídaně a beze slova odjel do města, kde požádal Fostera, aby mu dopis ukázal. Pak hledal vás a hrozně se opil. Mohl vás zastřelit, řekl mi, že o tom vážně uvažoval.“

Podíval se na mne: „Co se, sakra, s vámi děje?“

„Začíná to dávat smysl, Stangere. Myšlenky se vám honí hlavou a najednou to cvakne, vše se srovná a najednou je to jasné.“

„Tak se pochlubte.“

„Zmínil jste se Janice Holtonové něco o jistém McGee z Fort Lauderdale?“

„Ani slovo.“

„

„Telefon zazvoní jednou a konec. U Holtonových i u Pikeo –

vých.“

„Pomalu mladej. Zkus mluvit anglicky.“

„Janice má milého, ohleduplného, nádherného muže, se kterým se potajmu stýká. Říká, že nic tělesného. Dozvěděla se o Holtonovi a Penny od někoho, kdo jí do telefonu zašeptal tu novinku.“

„Neříkejte!“

„Kód milenců, Stangere. Tajná hra. Máte určité místo, kde se scházíte. Bezpečné. Tak vytočíte číslo, necháte telefon jednou zazvonit a zavěsíte. Druhá strana se podívá na hodinky. Za pět minut zazvoníte znovu..Potkáme se v pět na obvyklém místě, můžeš-li, miláčku.‘ Nebo osm minut později, dvě, dvanáct. A tak jí Tom Pike řekl o mně, nepodstatné věci o muži jménem McGee, který znal jeho ženu, švagrovou a tchýni před šesti lety v Lauderdale a který k nim přišel na oběd. Možná, že ten oběd znemožnil jejich schůzku. Ani o té informaci nepřemýšlela.“

„Tak kdo to šeptá? Snad ne Tom Pike?“

„Opravdu to nedává smysl.“

„Když šeptající telefonoval Holtonovi, letěl Pike do Jack –

516

sonville. Dobře, Nudenbarger mu řekl o dopisu, ale co z toho? I kdyby mohl zavolat. Trápit Holtona? Proč? Tom Pike není z těch, kdo by zahýbali, i když manželství nestojí za nic. A jestli má Janice na špagátě, co zkouší a čeho chce dosáhnout?“

„Janice s ním měla mít schůzku v sobotu, snad mimo město. Ale Rick to překazil tím, že jel s ní a ona neměla možnost dát zprávu Tomovi, že se na ni manžel nalepil a že opravdu musí jet za sestrou do Vero Beach.“

Stanger zamyšleně řekl: „Neobviňoval bych ty dva ani minutu, McGee. Janice je prima ženská. Dvě nepodařená manželství a nejsou to oni, kdo je zavinili. Bože! Je to mnohem lepší, než kdyby se zapletl s mladší sestrou.“

„Která je náhodou do něj zamilovaná.“

„Myslíte?“

„Jsem si úplně jistý.“

„Potom může být Janice jakýmsi pojistným ventilem. Tom Pike je velmi opatrný, a kdybychom … ne, kdybyste to nedal dohromady

vy, vsadím se, že by na to nepřišel nikdo. Řeknu vám, není-li to vztah tělesný, jak říkáte, musí to být pro ně dost náročné. Ta Janice je víc než čiperná, určitě se to tělesným stane. No ale co máme? Nějakého proklatého šeptala, který se snaží dělat lidem potíže.“

„Koho byste, Ale, vybral z celého města jako šeptala? Ne logickým uvažováním, prostě tušením.“

„Už jsem vám o něm říkal, Dave Broon.“

„Na něčí příkaz?“

„Může hrát i svou vlastní hru. Turk ho nasadí na nějaký případ, on je mazaný. Má dobré nápady a štěstí. To v práci policisty pomáhá. Ale nestará se o to, co je správné a, co ne, co je legální a co nelegální. Není jeho starostí hledat nové případy pro šerifa. Kdyby špehoval starostovu ženu při nákupech, sledoval by ji až domů a nechal se pozvat na drink a na krátkou besedu. Asi tak.“

„Mohl něco zjistit o tom dopisu, aniž byste o tom věděl?“

„To ano. Pokud vím, mohl by mít vliv na někoho, a tak získat kopii každého dokladu, který projde naším úřadem. Celé toto město a okres je pro Broona velkou zelinářskou zahradou. Ryje, sází, hnojí a sklízí vše zralé.“

„Jak je na tom se štěnicemi?“

„Žádný expert, ale lepší než průměr. Má dobré styky. Kdyby šlo o něco složitého, může si pozvat odborníka z Miami. Může si to dovolit.“

517

„Takže můžeme být odposloucháváni?“

„Je to možné, i když nepravděpodobné,“ řekl.

„Není moc chytrý, Stangere. Ne dost chytrý, aby byl děsivý.“

„Mě Dave děsí, příteli.“

Ukázal jsem mu toaletní soupravu, kartáček na zuby, dvě dvacky pod miskou na mýdlo a vysvětlil situaci. Z počátku Stanger nechápal, proč by Broon, když si byl jist, že nezanechal žádné stopy, bral peníze. Vysvětlil jsem mu, že vzít peníze bylo menší ze dvou nebezpečí, protože kdybych objevil, že můj pokoj byl pečlivě prohledán, nález nedotčených peněz by mne upozornil, že se nejednalo o pouhou krádež.

„Má Broon rodinu?“

„Nikdy neměl, žije sám. A docela dobře. Nedávno se nastěhoval do luxusního bytu v novém věžáku směrem na Lake Azure. Obvykle tam s sebou má nějakou ženu. Velký kabriolet, motorový člun, bohatá garderoba. Na práci se však obléká levně a řídí rozbité auto. Párkrát jsem s ním pracoval. Dokáže odstranit jakoukoliv podezíravost a potom rychle vytáhnout všechny informace.“

„Popis?“

„Výška asi sto sedmdesát, váha pětašedesát. Blíží se k padesátce, ale vypadá na třicet pět. Blond, ale myslím, že je to chemie a příčesek. Udržuje se v dobré kondici. Manikúra, masáže a v zimě solárium. Zuby zdravé nebo dobře udělané. Hovoří mnoha dialekty, od britského po indiánský. Sám si určuje pracovní dobu a ani Amos Turk s ním nehne. Před pár lety se Turkově zástupci nelíbil způsob, jakým Dave pracuje. Daveovi chybělo dvacet kilo, patnáct centimetrů a nejméně dvacet let. Šli ven na parkoviště. Trvalo to asi šest minut. Dave se ani ne-rozcuchal. Potom sebrali zástupce, naložili do služebního auta a odvezli do nemocnice. Už nikdy nevypadal přesně stejně jako dříve a začal oslovovat Dava ‚pane Broon‘. Dá se říct, že je tvrdý, opatrný a dost chytrý. Nejlepší je v tom, když někdo‘ potřebuje na někoho nějakou páku. Obraťte se na Broona a požádejte ho, aby se podíval, co se s‘ tím dá dělat.“

Potom jsem ho informoval o svém rozhovoru s Helenou Boughmerovou. Řekl, že to vypadá, jako kdyby ji něco nebo někdo vystrašilo s čímž jsem samozřejmě souhlasil.

Prohlásil, že nelze hovořit o žádném pokroku v případě vraždy ošetřovatelky. „Problém s tím proklatým bytem je v tom, že architekt vyprojektoval tyto domy se zahradami s ohledem na soukromí. Vedou do otevřených dvorků, kde je tolik živých

518

plotů, že je to tam jako bludiště. Jestliže vrah přišel zadnhn vchodem, což je pravděpodobné, protože ležela v kuchyni, mohu si ušetřit práci s obcházením sousedů. Také žádné otisky prstů, i když si za jednatřicet let své policejní praxe nevzpomínám na jediný případ, kdy by otisky prstů k něčemu byly.“

Seděli jsme v ponurém tichu, až jsem řekl: „Zdá se, že to souvisí se smrtí doktora Shermana.“

„To mi neříkejte. Mám už o něm spis, který ani neuzvednete. A není v čem pokračovat.“

„Možná, že Penny Woertzová znala nějakou náhodnou informaci a nevěděla, jak je důležitá.“

„Kam míříte, McGee?“

„Možná, že to i řekla Holtonovi a ani pro něj to nic neznamenalo. Jestliže někdo dokázal vzbudit jeho žárlivost a přimět ho, aby mě zastřelil po její smrti, jsou oba ze hry. Možná, že něco ví také Helena Boughmerová, ale někdo jí tak dokonale zavřel ústa, že vám asi nebude k ničemu.“

„Díky. Snažíte se najít mi motiv pro jednu vraždu tím, že ji spojujete s jinou, v červenci. Ale já se budu držet verze, že si doktor dal injekci sám.“

„Vidíte nějaký důvod, proč by to dělal?“

„Svědomí.“

„Nebyl v pořádku?“

„Nikdy mu nikdo nic nedokázal a dnes by to stejně už nemělo smysl. Ale něco vám řeknu. Žiju už dlouho a viděl jsem mnoho věcí a mnoho žen, ale v životě jsem neviděl horší než Joan Shermanovou. Na mou čest, byl to horor. Z každého dne udělala doktorovi peklo na zemi. Byla jak četař na cvičišti a on byl prosté ucho. Jednala s ním jako s blbcem. Jedna z těch velkých hlučných ctnostných kostelniček, s vlastnostmi zmije. Plno dobrých skutků. Byla diabetička, dost silná, ale držela to v rovnováze. Zapomněl jsem už, kolik jednotek inzulínu si musela sama každé ráno stříknout. Doktorovi to nedovolila. Byla s jehlou velmi nešikovná. Před třemi roky umřela v diabetickém komatu.“

„Zařídil t0 on?“

Stranger pokrčil rameny. „Jestliže ano, plánoval to tak dlouho, že se nedopustil chyby.“

„Mám prosit? Dobře, prosím.“

„Shermanovi tenkrát žili asi šest mil odtud, v pěkném domku uprostřed lesa. Měli jsme stávku telefonistů a situace byla špatná. Řezali podzemní kabely a tak. V pátek si dala auto do

519

servisu, měli jí ho vrátit v pondělí. Protože telefony nefungovaly, myslel si doktor v neděli ráno, že se zajede podívat do nemocnice za některými pacienty. Kromě toho si musel pro ni vyzvednout nějaký inzulín, jak nám řekl později, protože ráno spotřebovala poslední ampulku. Brával pro ni vždycky dávku na celý měsíc. Po vizitě šel do své ordinace a chvíli pracoval. Nikdo to nepovažoval za zvláštní. Zůstával daleko od ní, pokud jen to bylo možné, a nikdo mu to neměl za zlé. Řekl, že se měl vrátit kolem páté, protože nějací manželé měli přijít na skleničku a na večeři. Ale ztratil pojem o čase. Manželé přišli, nemohli se dozvonit, a tak se žena podívala oknem a uviděla ji na gauči. Podle té ženy vypadala legračně. Manžel vnikl dovnitř. Telefon nefungoval. Naložili ji do auta a vezli do nemocnice. Potkali vycházejícího doktora Shermana, který se s nimi hned vrátil. Byla však už mrtvá. Byl tím zcela zničen. Na stehně měla čerstvý vpich od ranní injekce, takže nezapomněla. Říkal, že ona nikdy nezapomněla. Provedli pitvu, ale bez výsledku. Nepamatuji si podrobnosti, ale prostě neexistují testy na to, zda jste vzal nebo nevzal inzulín. Rozkládá se nebo mizí nebo cosi. Okresní policie prohlídla dům. Jehla byla opláchnutá a uložená ve sterilizátoru. Ampulka byla v odpadkovém koši v koupelně. Zůstalo v ní pár kapek. Testy ukázaly plnou sílu. Lékaři rozhodli, že v jejím stavu došlo k náhlé změně a že dávka, kterou obvykle brala, nebyla prostě dostatečná. Měli také ke snídani palačinky s javorovým sirupem a sladké rohlíky. Říkal, že držela dietu velmi přísně, ale nedělní snídaně byla jedinou výjimkou za celý týden. A teď mi řekněte, jak to udělal. Pokud to tedy udělal.“

Po pár minutách uvažování jsem našel řešení, ale Stanger už mě tolikrát nazval chytrákem, že jsem to raději vzdal.

To ho potěšilo. „Přinesl domů identickou ampulku destilované vody, možná zaměnil její obsah v ordinaci. V noci vstane a ampulky zamění. Ona si pak ráno střikne do nohy vodu. Než odjede do nemocnice, zajde do koupelny, vyloví ampulku z koše, vyndá jehlu ze sterilizátoru, natáhne do ní inzulín z vyměněné ampulky, zbytek vylije do umývadla, zahodí pravou ampulku do koše, opláchne jehlu a stříkačku a vrátí je do sterilizátoru. Cestou do města se mohl kdekoliv zastavit, ampulku rozbít, kdyby chtěl být opravdu opatrný.

Myslím si, že byl opatrný a trpělivý. Možná, že čekal mnoho let na správnou situaci. Myslím tím, že můžete vydržet žít s hroznou starou bábou, když víte, že jednoho dne všechno správně provedete. Pěkné, že?“

520

„Ano, a cesta už dál nevede.“

„To je také důvod, proč jsem byl ochoten naklonit se na stranu sebevraždy. Sherman byl správný chlap. A zabíjení je proti | všemu, co se lékaři ve škole a v praxi učí.“

„A co jestli si to stejně vykonstruoval někdo další a chtěl po doktorovi, aby se přiznal?“

„To jen podporuje podezření na sebevraždu.“

„To jistě.“

„A nemohl jsem objevit jediný důvod pro vraždu. Jeho smrt nikomu nepřinesla žádný prospěch, McGee.“

„Takže jsme opět na začátku?“

„Já nevím. Samozřejmě bych rád věděl, proč ta Boughmerová | tak rychle změnila svůj názor. Nebo kdo jí ho změnil. Není politováníhodná? Jen si ji představte svlečenou.“

„Ale, no tak.“

Zasmál se. „Když jsem byl malý, měli jsme doma starou kočku. Měla v sobě trochu perské krve a vypadala velmi hezky. Jednoho jara někde chytla jakýsi svrab a během deseti dnů jí vypadaly všechny chlupy. Nevěděl jste, zda se smát nebo plakat. Já vím, že Helena je smutná, škaredá, nervózní ženská a stydím se. Ale kdybych se dostal k ní samotné, bez ochrany její matky, asi bych ji vyděsil tak, že by ani nevěděla, co říká. Asi to tak udělám. Snad zítra. Co budete dělat vy?“

„Pokusím se povykládat si s Janiče Holtonovou a zjistit, zda jsem správně uhádl jejího přítele.“

„A co dál, jestliže jste uhádl?“

„Dokáže to, že neexistuje nikdo jiný kromě Pikea. A můžeme tuto část uzavřít.“

„Ještě něco?“

„Pokusím se zjistit, proč mě Hardahee odstavil.“

„Jestli vás nebude chtít vidět, sotva se k němu dostanete.“

„Mohu to zkusit. Mimochodem, jaké jsou vaše styky v Souťhtown?“

„Jako každého druhého, což moc neznamená. Myslíte si, že je do toho zapleten nějaký černý?“

„Ne, ale Souťhtown zásobuje město kuchaři, uklízečkami, služebnými a zahradníky. Číšníky, číšnicemi a všemi druhy manuální práce. Mezi střední vrstvou bílých se asi nestane nic, o čem by nevěděli.“

„Víte, hodně o tom přemýšlím. Kdybych narazil na správný pramen, ušetřil bych si polovinu své práce… Slyší toho plno, vidí dost a zbytek si domyslí. Někdy se mi dostane malé pomoci… Ale ne

521

v poslední době. Ty filmy s jižanskými muži zákona nám dávají špatnou pověst, bez ohledu na to, jak se sám chováte. Snažím se s nimi vycházet na rovinu, ale vědí stejně dobře jako já, že tady, a prakticky všude, existují dvě práva. Když jeden z nich zabije bělocha, je to úplně něco jiného, než když běloch zabije černocha. Také znásilnění má v Southtown úplně jiný význam. Ve čtvrti, kde funguje odvoz odpadků, kde máte chodníky, dobrou vodu, poštu, pouliční osvětlení, parky a hřiště, jsou znásilnění a vražda velká sprostá škaredá slova. Je mi líto, kamaráde. Nikdo z nich není na mé straně a nevidím cestu, jak to aspoň trochu změnit.“

Připozdívalo se. Hovořili jsme už dlouho. Zamáčkl uslintaný zbytek doutníku v motelovém popelníku. Seděli jsme beze slova. Byl zvláštní. Vypadal změkčilý a zatrpklý na své roky, vyčerpaný ale nebyl. Je mnoho typů policistů. On byl jedním z těch dobrých. Trochu cynické tolerance, chápání všech stálých lidských motivací, respektování zákonitostí a metod policejní praxe.

Mírně se usmál. „Vzpomínám na Southtown, jednou dávno o vánocích. Možná čtyřicet osm, devět. Byl jsem tři roky u výsadkářů, a tak mě okresní úřad najal jako Mikuláše, abych den nebo dva před Štědrým dnem seskočil do parku a hračky měly být shozeny při dalším přeletu. Všude plno dětí. Sid mě však vypustil příliš vysoko. Možná’chtěl, aby to déle trvalo. Snažil jsem se manévrovat do parku, ale bylo mi jasné, že se mi to nepodaří. Sid udělal druhý okruh příliš nízko a shodil padák s hračkami přesně na místo, kde jsem již měl

být. Jenže vítr mě nesl do polí za školou, přímo v centru Southtownu. Přistál jsem dobře, sbalil padák, sundal postroj, rozhlédl se a viděl jsem, že kolem mě ve velkém mlčenlivém kruhu stojí víc černých dětí, než jsem kdy viděl pohromadě na jednom místě. Vyvalené oči, jen se dívali. Tak jsem jim popřál , Veselé vánoce‘ a zeptal se, ‚zda byli celý rok hodní‘ a oni pořád jen hleděli. Najednou jsem zaslechl, jak pro mě jede starý Boyd – už je pár roků po smrti – s naplno puštěnou sirénou. Za deset vteřin jsem už jen v dálce viděl pár těch dětí, pouze těch malých, které ještě neuměly tak utíkat, a za dvanáct vteřin už nebylo v dohledu jediné dítě. Když ke mně Boyd smykem přirazil, stál jsem už v tom poli úplně sám. Zavezl mě zpátky do parku a pytel s hračkami jsem rozdal tak rychle, že ani nestačili udělat fotku pro noviny. Tak vzali nějakému děvčátku jeho hračku a já jsem mu ji musel dát znovu, aby to mohli vyfotit. To bylo naposled. Příští rok jsem se vymluvil

522

na bolavý kotník, a protože nemohli sehnat nikoho jiného, kdo by byl ochoten skákat, přestali s tím. Občas na to vzpomenu a snažím se představit si, co si asi ty černošské děti myslely, když policejní auto sebralo Mikuláše. Možná jim to ani nepřipadlo divné, protože si stejně myslí, že kdokoliv může být zadržen kdykoliv.“ Vstal a zívl. „Tak já půjdu.“

Vyšel jsem s ním do tmavé noci a řekl: „Ale, mám na zádech, těsně pod levou lopatkou, ledový flek. Stává se mi to, když bych měl něco vědět a nevím, a objevím to až později.“

„Já zase mívám mrazení v zátylku.“

„Nevzal jsem si žádnou zbraň.“

Přemýšlel o tom a řekl: „Jak jsem si vás prověřoval, nikdo neříkal, že byste se mohl stát ředitelem nějaké banky, ale nikdo také nemohl říct, že byste měl být obviněn, kdyby měli víc důkazů. Jak mám vědět, že nezpůsobíte problémy sobě nebo kolemjdoucím?“

„Budete si to muset rozmyslet.“

Zavedl mě k vozu a odemkl kufr. „Vzal jste ji Holtonovi a dal jeho ženě, řekl jste mi o tom a já jsem jí ji vzal. Takže to uděláme jako tak, že jste mu ji vzal a nosíte ji u sebe, abyste mi ji později

odevzdal. Ještě jsem o tom s nikým nemluvil, ani jsem nic nevyplňoval, což je v těchto dnech požehnáním.“

„Vzpomínáte si, volal jsem vám o tom a vy jste mě požádal, abych vám ji co nejdříve přinesl?“

„Jasný jak den, McGee.“ Pozoroval mě, jak jsem se otočil ke světlu, vyklopil bubínek, zkontroloval nabití, vysypal všech šest nábojů do dlaně, zaklapl bubínek, zkontroloval pojistku, zkusil párkrát zmáčnout kohoutek, abych zjistil jeho odpor, vyklopil bubínek, nabil, zajistil a vložil pod košili za opasek, studený kov na břicho.

Nasedl do auta a odjel. Sledoval jsem ještě červená zadní světla, až podlehla konkurenci městských neonů. Pak jsem uslyšel hluboké dunění bouřky jako doprovod ke zvukům nákladďáků. Ve větru bylo cítit déšť.

Již potřetí jsem měl ruku na té osmatřicítce. Odpusťte mi, slečno Penny, že jsem vás ošidil a potom pomluvil, když jsem ji poprvé sebral vašemu milému. Tenkrát jsem ještě nevěděl nic o vašem bláznivém počestném srdci. Na koho jste se dívala, když jste klesala na kolena na kuchyňskou podlahu, sahajíc nevěřícně na modrou rukojeť nůžek? Považovala jste to za hrozný omyl a chtěla dostat šanci vysvětlit ho? Šance však nebyla. Padla jste,

523

vykrvácela a zemřela. Pořád klopýtající, padající, ubližující sama sobě. Ubohá pihovatá dívka.

Dva korpulentní turisté, muž a žena, přicházeli ztěžka po chodníku. Ve stínu mě neviděli.

Ona mluvila tenkým a naříkavým hlasem. „… ale ty ne, nemůžeš to vydržet ani minutu, aby si nemysleli, že se neválíš v penězích, a tak musíš dávat spropitné každé pitomé číšnici, jako kdyby byla královna, a to všechno jen proto, Frede, abys vypadal jak velká ryba, rozhazující peníze, které jsme si oba ušetřili na tuto dovolenou, ale když tak budeš pokračovat, dál rozhazovat, budeme se muset vrátit …“

„Drž hubu!“

„Smějí se ti, když dáváš tak vysoké spropitné. Považují tě za blázna. Ztrácíš respekt, když …“

„Drž hubu!“

Začala zas, ale byli už ode mne moc daleko, než abych rozuměl jejím slovům. Ale tón byl pořád stejný.

15. KAPITOLA

V úterý patnáctého října jsem vstal časně. Rozhrnul jsem závěsy, pod prsty jsem cítil šustivý koberec. Kdo dnes vlastně jsem? To je to požehnání ranních obřadů – mýdlo, kartáč, ručník, krém, žiletka. Každé ráno se probudíte jako trochu jiná osoba. Ne zásadně. Ale sny a spánek přeskupí vzorce ve vaší hlavě. A tak to, co vidíte v zrcadle, jste téměř celý vy se třemi procenty cizince. Každodenní rutinou se dostanete zpátky do známé podoby.

I malé starosti mají léčivý účinek. Není ten zub trochu zkažený? Zdá se, že vypadává nějak moc vlasů. Malá píchnutí v rameni, když pohnete paží právě tímto způsobem. Nečekaný pohled do zrcadla na dveřích. Ochablé bříško? Poplácejte se trochu, umyjte si hroší kůži, oškrábejte vousy, vykartáčujte zuby a vlasy. Drobné pozornosti. Symboly znovupoznání. Jsem zde. Právě teď. Já. Pouze má existence.

Když jsem se pomalu vracel od snídaně, divil jsem se, jak tato klidná prosperující společnost ve Fort Courtney vytváří stále nové a nové neznámé, které jen ztěžují řešení neznámých v naší rovnici. Doktorova žena, malý kluzký Dave Broon, změna chování Hardaheeho, zvláštnost Heleny Boughmerové, Šeptal a všechny ty drobné střípky toho a onoho. Rozptyl byl příliš

velký. Žádná nová fakta, žádná náhlá inspirace, nic to nespojovalo dohromady do jednoho obrazu, kterému bych mohl rozumět.

Před mým pokojem stál vozík pokojské. Dveře byly otevřené. Vešel jsem dovnitř a našel Cathy, jak uklízí koupelnu, a Lorette, jak stele postel.

„Brýráno, pane,“ řekly. Posadil jsem se do křesla, díval se a čekal. Rychlá práce, kosé postranní pohledy, jakási ponížená vědomá arogance. Dvě na jeden pokoj, klasická obrana černých motelových pokojských po celých Státech, které jako přirozená ranní rekreace

slouží, pokud jsou dost mladé a hezké, jako hříčka pro obchodníky, muzikanty, sportovce, řidiče a různé agenty.

Je to jediná situace, kde se bílý muž a černá žena setkávají v souvislosti s postelí a kdy oběť nemůže běžet za ředitelem a stěžovat si na hosta. Jiným obranným zařízením je vystřelovací nůž v kapse zástěry, kuchyňský nůž přilepený páskou na vnitřní straně stehna, sekáček na led v záhybu halenky uniformy. Některé z nich, po oklamání, ohromeny několika chytrými, prohnanými, odhodlanými bílými muži, se stanou částečnými děvkami. Ale jiné to nepřijmou. Klasickou tragédií je nevyhnutelný, neodvratný pád z vysokého místa, kde se oběť nemá kam obrátit, poražena nástrojem nezúčastněného osudu. Vysoké místo je relativní věc. Hrdost je jedním z nich a každý pád může být smrtelný.

„Jak vidím, nepropustili vás, Cathy," řekl jsem, když vyšla s ručníky z koupelny.

Hodila pohledem na Lorette a řekla: „Ne, pane. Moc vám děkuji."

Bylo ticho. Viděl jsem, že začaly oprašovat již oprášené plochy a dělaly další úklidové činnosti, které nic nezlepšovaly. Lorette, zády ke mně, řekla: „Já už mohu odejít, ona to dodělá sama."

„Vypadá to, že jste skončily. Můžete jít obě."

Lorette se narovnala a obrátila se tváří ke mně s prudkým pohybem ohromujících ňader. „Chcete, abychom obě odešly po všech těch problémech, které jsem měla tady s tou holkou, než jsem jí vysvětlila, že by vám měla dát aspoň šanci vzít si odměnu za laskavost, kterou jste jí prokázal?"

Cathy hleděla na zed za mnou s netečnou indiánskou tváří. Byla to velká zavalitá žena se širokými rameny a boky, úzká v pase, se silným tmavým krkem, s pevnýma nohama a břichem.

525

„Cathy," řekl jsem, „nemá smysl, aby nám to paní Walkerová znepříjemňovala. Tak proč nejdete?"

Cathy se podívala na Lorette, obočí tázavě zvednuté. Lorette jí něco řekla nesrozumitelným hlasem. Cathy popadla prostěradla a ručníky, vyběhla z pokoje a zabouchla dveře. Slyšel jsem doznívající cinkot odjíždějícího vozíku.

Lorette se posadila na roh postele, tváří ke mně a studovala mě. Malá a hezká tvářička, barvy kávy s mlékem, žádný mejkap na hladké matné kůži, oči tak černé, že duhovka s panenkou splývaly. Z kapsy vylovila cigarety a zápalky, jednu si zapálila, přehodila nohu přes nohu a dlouze vydechla kouř. V jejím pohledu byla výzva i ocenění.

„Nejste na černý, člověče?“

„Vůbec ne. Ale podezření je zlé. Je to nehezký pocit.“

„A špatně se s ním žije. Možná, že nechcete s Cathy, aby se zvýšila vaše šance u mne, co?“

„Jak vás to mohlo napadnout? Přinutil jsem Cathy vypít ten otrávený gin, zařídil jsem vraždu té ošetřovatelky, takže vy a já bychom se mohli tady setkat a celou záležitost vyřídit. Vyberte si místo. Guatemala? Paříž? Montevideo? Kam mám vystavit vaši jízdenku?“

Byla současně rozhořčená i pobavená. Nakonec řekla: „Zbývá poslední věc, o které se musím přesvědčit. Řekněte mi, jste vůbec nějaký polda?“

„Ani nápad, Lorette.“

Pokrčila rameny, vzdychla a řekla: „Tak dobrá. Blízko té ošetřovatelky, v šedesátce, bydlí jedna bílá žena. V pondělky a čtvrtky k ní chodí posluhovačka. Minulé pondělí tam posluho-vačka byla a našla lístek se zprávou, že nemá ve čtvrtek chodit, že paní bude celý týden pryč. A tak tam ta posluhovačka přišla teprve včera, v pondělí, jako obvykle. Ona žena se ještě nevrátila, ale někdo tam byl. Možná přítel. Někdo ležel nějaký čas na posteli. Jeden člověk. Na polštáři byl otisk hlavy, prostěradlo bylo pokrčené. Něco se asi rozlilo, někdo použil její hadr a kbelík a nevrátil je na stejné místo. Vydrhl kus podlahy v kuchyni a koupelně a pálil něco v malém krbu, jaké jsou v těch bytech. Říkala, že to vypadalo jako popel z nějaké látky a že nemohla najít některé své hadry. Nevím, jestli vám to něco říká. Možná jo, možná ne.“

„Předpokládám, že byt uklidila jako obvykle a krb vymetla?“

„No jistě. Řekla mi jméno té ženy, ale zapomněla jsem je.“

„Nevadí, to si mohu zjistit.“

526

„Posluhovačka říkala, že od kuchyňských dveří té ženy je to jen kousek ke dveřím té ošetřovatelky. Za rohem po chodníku, celou cestu za živým plotem, docela vysokým, s malými vrátky na malé soukromé zahrádky.“

„Díky, máte ještě něco?“

„V Southtownu je řada lidí, kteří by neřekli nic nikomu, ani bílému, ani černému. Nebo řeknou jen kousek a zbytek si nechají pro sebe, pokud si myslí, že vám na tom moc záleží a že byste byli ochotni i něco vypláznout. Ne že by nebyli poctiví. Ale nějak peněz není nikdy dost. Možná …“

Vytáhl jsem z kapsy peněženku a rozevřel ji na postel vedle ní. S cigaretou visící v koutku úst a s hlavou nakloněnou, aby jí kouř nešel do očí, ji otevřela a palcem přejela rohy bankovek. „Vezměte si, kolik potřebujete.“

„A když si vezmu všechno?“

„Tak asi proto, že tolik potřebujete.“

Opět to nepřátelství. „Nenapadlo vás, že si z vás utahuji?“

„Paní Walkerová, je tam sedm set a něco. Mushn souhlasit s cenou, kterou si určíte, vy musíte souhlasit s cenou, kterou určím sobě.“

Hleděla na mě, potřásla hlavou. „Vy jste nějaký divný. Podívejte. Beru si dvě stovky. Ano?“

Chtěla se zvednout, nepochybně proto, aby mi vrátila peněženku, ale potom z nějakého impulsu hrdosti a vzdoru se zase posadila a peněženku mi jen pohodila. Chytil jsem ji pár centimetrů před nosem a strčil zase do kapsy. Složila bankovky, rozepnula knoflík své uniformy a zastrčila peníze do neviditelné, smetanové a sevřené úžlabiny mezi nadměrnými ňadry. Zapnula si knoflík a poklepala na něj.

Posmutnělá ústa. „Tak dlouho jsem s váma mluvila tam vzadu, teď jsem tady s váma tak dlouho za zavřenými dveřmi, řeknu vám, že každýmu je to jasný.“

Vstala, odnesla použitý popelník do koupelny a opět čistý jej položila na noční stolek.

„Děláte mi pěkný problém,“ mumlala.

„Problém?“

„Nic, co bych nezvládla. Jsem šéfovo děvče, hned za slečnou Imber. Je na mně, aby všechny řádně pracovaly. Některé jsou starší než já, ale mně se žádná nevyrovná. Nemohu jim vykládat, proč jsem tady byla s váma tak dlouho sama. A tak se budou snažit mě shodit a vystrnadit mě za to, že jsem se spřáhla s bč –

527

lochem. Určitě to zkusí. Ale brzy zjistí, že by se jim dostalo mnohem horšího zacházení než od staré Padesátky."

„Padesátky?"

I na té hnědé kůži se objevil ruměnec. „To nic, pane. Na každém místě dá někdo dříve nebo později šéfově dívce nějakou přezdívku. Moje pochází z mé postavy, to je všechno. Někdo mě viděl jít po ulici a řekl: ‚To je ona. Devadesát liber masa. Čtyřicet liber holky a padesát liber koz.' A tak je to ta Padesátka. Chtěli mě tím naštvat, ale už mi to nevadí."

„Loretto, pokuste se mi zjistit něco o člověku, který pracuje pro šerifa, nějakém Dave Broonovi."

Vypadala, jako by si chtěla uplivnout. „To je teda pěkný hajzl. Pan Holton je proti němu jen poloviční. Pan Broon se chce něco dozvědět, a tak třeba zástupce sebere nějakého kluka v Southtownu, pan Broon přijde s ním. Když pak přivedou kluka zpátky, jde jako stařec, mluví jako stařec a hlavu má svěšenou. Ale o panu Broonovi neřekne ani slovo. Jednu věc vím jistě, je bohatý, moc bohatý. Možná pod cizím jménem, ale patří mu nejméně čtyřicet domů v Southtownu. Střechama teče, schody padají. Tři rodiny berou vodu z jediného kohoutku, ale činže nikdy neklesá. Jen roste. Vytlučená okna, zakrytá lepenkou. Daně z jiných domů rostou, ale z domů pana Broona nikdy."

„Říkala jste mi, že pan Holton nikdy nemohl sehnat nikoho do domácnosti pro jeho vztah k vašim lidem. Vím, že pan Pike a slečna Pearsonová se pokoušeli najít někoho k ošetřování paní Pikeové. Všiml jsem si, že zahradníka mají bělocha. Je pro to nějaký důvod?"

Stála u dveří, obličej naprosto bez jakéhokoliv výrazu. „Něco se stalo asi před třemi lety, možná víc, právě když byl dům dokončen a on se oženil. Bydlel u nich mladý manželský pár. Mladý pár. Dobře placený. Vypili nějaký jed, kterým se stříká plevel. Para.., para… „.

„Parathion?“

„Tak nějak. Umřeli v nemocnici. Pan Pike zaplatil pěkný pohřeb.“

„Nešťastná náhoda?“

„Těžko s tím pytlem na podlaze vedle stolu a práškem pořád ještě nalepeným na lžíci. Dávali to do červeného vína a pili. Musel jste to už vidět v kině, rozbíjeli sklenice o zed.“

„No a?“

„Ten muž byl tři dny před tím v Southtownu. Tichý hoch. Opil se jako prase. Brečel a brečel a brečel. Byl tak opilý, že mu

528

bylo těžko rozumět. Něco o tom, že podepsal nějaký papír, takže nebude muset do vězení. Nějaká špinavost, kterou někdo přinutil dělat jeho ženu. A že to nemůže vydržet. Nikdo nevěděl, o co vlastně jde a co se stalo.“

„Pikeovi nemohli nijak pomoci?“

„Možná, že mohli. Lidi si to mysleli. Potom těsně před tím, než vyhodili pana Pikea z brokerského byznysu, aby ho nemuseli dát k soudu, pokoušel se naučit hrát golf a praštil svého barevného kedyho holí. Rozbil mu hlavu. Potom už to pan Pike nezkoušel. Dal Dannymu sto dolarů a zaplatil nemocnici. Nikdo jiný to neviděl. Pan Pike prohlásil, že Danny se postavil na nesprávnou stranu v nesprávný čas.“

„Do jeho nápřahu?“

„Tak se to říkalo. Danny zase povídal, že byl nachlazený a kýchnul a pan Pike úplně minul míček. Přišel k němu s vyvalenýma očima a vydával směšné zvuky, tak se Danny raději otočil a utíkal pryč. Protože ví, že pan Pike neumí běhat tak rychle, předpokládá, že po něm hůl hodil.“

„Proč ho chtěli dát k soudu, když ještě byl tím brokerem?“

Vypadala překvapeně. „Proč? Za krádeže! Jak jinak se v takové práci dostanete do potíží. Pane McGee, musím se vrátit k práci. Snad se uvidíme zase zítra. Pokud ne, znamená to, že jsem dnes doma nic neobjevila.“

Nepodařilo se mi zkontaktovat se ani s Janice Holtonovou, ani s panem Hardahee, a tak jsem se rozhodl chytit jeden volný konec, i

když asi nepovede nikam. Zavolal jsem doktoru Billu Dyckesovi, chirurgovi, který operoval Helenu Trescottovou. Dívka v kanceláři mi řekla, že právě operuje, ale že možná potom zavolá. Tak jsem nenechal žádný vzkaz a zajel přímo do nemocnice, abych se pokusil spojit se s ním tam.

Velmi ochotná dívka ve vrátnici zavolala do místnosti doktorů ve třetím patře chirurgického křídla, chytla ho tam a zavolala mě k telefonu. Řekl jsem mu, že jsem starým přítelem Heleny Trescottová a že bych se ho chtěl zeptat na pár věcí. Chvíli váhal, ale pak mě vyzval, abych přišel nahoru, a udal mi správný směr.

Vyšel z ošetřovny a odvedl mě do malé čekárny. Měl na sobě zelený bavlněný plášť, kalhoty a čepičku. Na břiše měl šmouhy zaschlé krve a smrděl dezinfekcí. Byl shrbený, ramenatý a mladší, než jsem očekával. Ruce měl tlusté s krátkými, silnými prsty, kudrnaté nazrzlé chlupy na zápěstích a na hřbetech rukou až k prvním kloubům prstů.

529

Těžce usedl na pohovku, vzdychl, protáhl se a začal si mnout kořen nosu. Podíval se na hodiny na zdi. „Další bude ve čtvrt na dvanáct a prosím Boha, aby byla pěkná, čistá a jednoduchá, protože dnes jsem proklatě vytížený. Co byste chtěl vědět o paní Trescottové, pane McGee?“

„Měla vůbec nějakou šanci?“

„Ne když jsem ji operoval poprvé. Velký metastázovaný karcinom v tlustém střevě, rozlézající se všemi směry. Sebrali jsme ho většinu a snad víc, než jsme mohli. Nechali jsme v ní nějaké radioaktivní pilulky, aby se to trochu zpomalilo.“

„Řekl jste jí, že to nepřežije?“

„Říkám každému tolik, kolik si myslím, že unese, zvláště když jsou to zprávy špatné. Ale neznal jsem ji dost dobře, abych věděl, jak je statečná a poctivá. Tak jsem jí jen řekl, že si myslím, že jsem dostali ven všechno, ale že si nemůžeme být jisti, takže ještě zavedeme další léčbu. Dcerám jsem to neřekl, protože jsem si dovedl představit, že by to z nich vytáhla. Řekl jsem to jen panu Pikeovi, aby to mohl dcerám říct ve správný okamžik.“

„A jaké to bylo podruhé?“

„Prudce z kopce. Musel jsem operovat, abych uvolnil neprůchodnost střeva. Džungle, nic podle knih o anatomii. Maligní je správné slovo. Zkušené sálové sestře bylo úplně nevolno. Potom naposledy už v ní bylo všechno změněné, tak či onak, kromě očí. Velké oči, jako oči mladé dívky.“

„Příliš zlé, že Maureen je teď v takovém stavu.“

„K tomu jsem se nedostal. To sé nedá řešit nožem. Ale jinak se na ní podíleli prakticky všichni. Provedli všechny testy, o kterých kdo kdy slyšel, a myslím si, že některé ještě vymysleli. Dva muži by měli co nést její laboratorní zprávy.“

„Míří to k nějaké specifické oblasti?“ v „Jestli myslíte její hlavu, ano. Jestli myslíte neurologii, ano. Žádné fyzické zranění, žádný nádor, žádné nedostatečné vyživování. Něco tam narušuje řídicí obvody. Rozpad tkáně? Vzácná virová infekce? Nějaký nový druh psychologicky orientovaného vynechávání? Vrozená vada, která se dosud neprojevila? Sekreční nerovnováha? Alergie? Můj osobní názor, kterému však nikdo nenaslouchá, protože to není můj obor, je, že problém leží v psychiatrické oblasti. Tomu odpovídají sebevražedné impulsy. Ale říkají, že psychoanalytici také nepochodili. Rady šokové terapie, nic. Pentothal sodný, nic. Konverzace na lehátku, nic. Myslel jsem, že se zajímáte o paní Trescottovou.“

530

„O celou rodinu, pane doktore.“

„A já tady sedím, otevřený jako rodinná bible, že? A vy to všechno přijímáte, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě, poslouchat, jak lékař porušuje etiku svého povolání.“

„Já … já jsem myslel, že odpovídáte na výraz přátelského zájrrfu § starosti, doktore, a …“

„Hovno, McGee. Chtěl jsem vidět, jestli vůbec máte nějaký cit. Máte. Víte, proč vám vykládám o pacientce … a pacientčině rodině?“

„Nechcete mi to říct vy?“

Dlouho dumal, oči přivřené. „Snažím se najít slova pro to, co pro mne udělala. I když už z ní nezbylo nic kromě bolesti a očí, čerpal jsem z ní odvahu. Opíral jsem se o ni. Hodně jsme spolu

hovořili, až do chvíle, kdy už jsem ji musel udržovat pod silnými sedativy. Jedné noci mi řekla o muži jménein Travis McGee. Že se může jednou objevit a klást řadu otázek..Řekněte mu, jak to bylo, Bille. Nic nepřikrašlujte. Věřte mu. Řekněte mu, co víte o mých děvčatech. Asi ho poprosím, aby pomohl Maureen.‘ Takže příteli, ona vám to usnadnila. Ne váš okouzlující šarm. Jasný?“

„Jasný, děkuji.“

„Tak kde jsme to skončili?“

„Další věcí, která by mne zajímala, je váš názor na doktora Shermana.“

„Příliš smutný případ. Dobrý člověk. Nějaké chyby sem a tam, ale v podstatě solidní. Myslím z lékařského hlediska. Ale blázen za penězi, jako mnoho doktorů. My jsme upíři moderního světa. Zlaté cihly, uranové doly v Ugandě, vy je nabídnete a my je od vás koupíme.“

„Pokud vím, investoval do Development Unlimited.“

„Což může být dobré jako zlato. Chlapci, kteří přísahali na Toma Pikea. Možná že zbohatnou. Hodně štěstí. Já jsem svou příležitost propásl. Zajímalo mě to jen chvíli.“

„Co vás odradilo?“

„Můj bratr. Přijel mě navštívit se svou ženou. Je velká ryba ve finančních kruzích v New Yorku. Přednášel ekonomiku na univerzitě, potom se dostal do analýz cenných papírů a investic do pozemků s řadou bank. Potom před pár lety spustil investiční fond. Pochybný fond. Sledují ho tam jako ostříži, aby poznali, kam příště skočí. Byl jsem pozván na jeden z těch malých večírků, které Tom čas od času pořádá. Pánská jízda. Vzal jsem bratra s sebou. Tom měl podle mne zcela přesvědčivou řeč.

531

Málem jsem sáhl po šekové knížce. Když jsme přišli domů, Dewey mi vysvětlil, co bylo špatného na tom, co Tom říkal. Tom používal některé nádherné výrazy, velmi pochybné nápady, hodně vysvětlování o daňových úlevách a tak dál. Ale bratr mi vysvětlil, že to nejde dohromady. Jako kdyby jen odříkával věci, které však nemohou fungovat. Dewey říkal, že to bylo jako kdyby desetileté dítě vysvětlovalo Einsteinovu teorii sálu příbuzných, kteří nikdy

nedokončili ani desátou třídu. Dewey mi poradil, abych se držel stranou. Všechny drobné investuji do jeho investičního fondu. A pomalu se ze mne stává boháč. Víte, doufám, že se v Pikeovi mýlil. Protože jestli to Tom zbodá, dotkne se to silně mnoha lidí ve Fort Courtney. No, raději půjdu pracovat. Bylo milé si s vámi povykládat. Paní Trescottová byla mimořádná žena."

Zkusil jsem znovu Hardaheeho, marně. Ale Janice byla doma a řekla, že se určitě mohu stavit, budu-li chtít. Zaparkoval jsem na kruhovém příjezdu a zazvonil. Přišla kolem domu. „Ach, to jste vy. Dělám něco vzadu. Půjdete se mnou? Nechci to nechat rozdělané."

Na trávě pod kovovým, původně bledě modrým zahradním lehátkem, měla rozprostřené noviny. Modrý nátěr se časem začal odlupovat. Stříkala lehátko novým lakem. Měla na sobě velmi krátké a těsné strakaté šortky, zelenou halenku a roztrhané staré tenisky. Postavil jsem se do stínu tak, abychom mohli pohodlně konverzovat. Byla silně opálená. Pohybovala se rychle, skláněla se a otáčela jako tanečnice. Horkem a úsilím byla zpocená, záda se jí leskla a zdůrazňovala hru jejích malých tvrdých svalů.

Otočila se ke mně, odhodila vlasy dozadu a řekla: „V neděli večer jsem toho moc napovídala. To není obvyklé. Asi jsem musela být moc opuštěná."

„Zvláštní. Měl jsem pocit, že já jsem mluvil hodně. Měl jsem pocit, že vás nudím, Janice."

„Odpusťte, ale zapomněla jsem vaše křestní jméno."

„Travis."

„Oukej, Travisi. Jsme tedy jako párek uprchlíků. A omluvte mě ještě za něco. Meg si vás všimla a myslí, že vypadáte velmi zajímavě. Víte, ona mě kryje, ale neví, s kým se vlastně stýkám. Rozhodla se, že to musíte být vy, a tak jsem neřekla ani ano, ani ne. Myslí si, že je to od vás hrozně promyšlené, přivést mého muže domů opilého, uložit ho do postele a vyrazit si spolu. Hm.

Vynechala jsem něco?"

532

„Ta výztuha tam vlevo, pod sedátkem."

„Kde? Ach, už to vidím, děkuji."

Přesně a čistě nastříkla poslední kousek, narovnala se, sklonila hlavu na bok a zatřásla bombičkou s lakem: Kulička uvnitř zarachotila. „Skoro prázdná. Mám ráda, když je všechno akorát, ani moc, ani málo. Chcete nějaký drink nebo pivo nebo něco? Já jsem si slíbila pivo.“

Zavedla mě do domu, do pěkné kuchyňky. Zkusila mi nabídnout sklenici, ale pak připustila, že i ona dává přednost pití přímo z láhve. Opřela se o dřez, elegantně skřížila nohy a vyzunkla láhev jedním hltem. *

„Meg vás pravděpodobně viděla přijíždět. Bude si myslet, že je to hrozně vznešené, malá návštěva těsně před obědem. Pravděpodobně slídí v křoví.“

„Pokud jsem kandidátem, neměl bych vědět, kde míváme ostatní dostaveníčka?“

„Žádné milostné dostaveníčko. Jen být spolu. A hovořit. Hovořit o všem na světě. Držet se za ruce jako školáci. Někdy si trochu poplakat. Sakra, proč by si nesměl mužský občas popla-kat?“

„Čas od času to dělávají.“

„Ne dostatečně. No, museli jsme se stýkat na místech, kde nás absolutně nemohl nikdo vidět spolu.“

„Pěkný trik.“

„Nijak zvlášť obtížný. Dohodneme čas a zajedeme oba na velký parking na Courtney Plaza. Když se uvidíme, vyjedete ven, já vás budu následovat, vy najdete místo, kde se dají zaparkovat obě auta, a potom se spolu posadíme do jednoho z nich. Bud v některém z lesíků, nebo v tmavé ulici, nebo blízko letiště, někde kde … myslíte, že je to bezpečné?“

„Jak si domlouváte datum?“

„To vás nemusí zajímat.“

„A to jsme měli dělat minulou sobotu? Strávit celý den nebo alespoň jeho většinu sedíce v nějakém autě, držíce se za ruce a plačíce?“

„Nedělejte si z toho lacinou legraci.“

„Omlouvám se.“

„V sobotu to mělo být něco jiného. Druhá fáze aféry nebo co. Možná že je dobře, že to Rick překazil. Sním o nějakém místě, kde

bychom mohli být skutečně sami, skutečně bezpečni. O stěnách kolem nás, o střeše nad hlavou, o dveřích, které se dají zamknout. Ale ne motel, proboha. Motely nemohu ani vystát.

533

Taky by to bylo riziko. Víte, on … on je v postavení, kde hodně závisí na tom, že mu lidé naprosto důvěřují. Bylo by to mnohem víc, než … než jen nevěra."

„On je bankéř?". ,

„Můžete mu tak říkat, když chcete. Našel pro nás na sobotu to vhodné místo. Nemohl se uvolnit před polednem. Měla jsem na něj čekat na parkovišti malého nákupního střediska na sever od města a potom ho následovat na to místo. Říkal, že je to zcela bezpečné, soukromé a že o tom nikdo nebude vědět, ani osoba, která tam žije. Tak si myslím, že jsme oba věděli, že když budeme sami na takovém místě, že nás nic nezastaví a nezachrání."

„Ale starý dobrý Rick se rozhodl pro cestu do Vero Beach."

„V pondělí ráno byl v hrozném stavu, sotva dokázal vstát z postele. A samozřejmě hrozně zhuntovaný. Když jsem mu řekla, že jsem odvezla jeho přítele McGee zpátky do Wahini Lodge, hleděl na mě a pak se strašně rozesmál. Nemluvíme spolu, samozřejmě. Jen to absolutně nejnutnější."

Vzala mou láhev a obě vyhodila do odpadkového koše. „Zase mluvím jen já, Travisi. Máte na můj jazyk špatný vliv. Je něco určitého, proč jste se chtěl se mnou vidět?"

„Asi myslím jen na vás, Janice."

Hleděla na mne, zamračila se a mezi obočím se jí udělaly dvě svislé vrásky. Pomalu potřásala hlavou. „No no, příteli. Jestli si myslíte, co já si myslím, že si myslíte. Pomoci zatrpklé ženě na záda. Oko za oko a tak dál? Co je dalším tahem v tom gambitu? Zdravá mladá žena, zbavená sexuálního života, a tak dále a tak dále? Ne, ne, drahý. Ani proto, aby se potvrdilo podezření Meg."

„Když jste to teď vyslovila, zaslouží si ten nápad pozornost. Ale myslím na vás z jiného důvodu."

„A to je?"

„Řekněme, že bych vyslovil jméno vašeho přítele. Drahého, laskavého, citlivého, nádherného a tak dál."

„Samozřejmě nesmíte. Kam mířte?“

„Ale kdybych to udělal, měla byste pocit, že mu musíte jít říct, že někdo o tom ví?“

„Čistě teoreticky? Počkejte. Kdybyste ho jmenoval, jak si budete jist, že je to on? Za čím jdete?“

„Chci vědět, jaký je to člověk.“

„Je to skvělý muž!“

„Myslí si to o něm všichni?“

„Samozřejmě ne! Nebuďte tak nechápavý! Každý člověk s takovou silou, temperamentem a názory si udělá nepřátele.“

534

„Kteří ho pomlouvají.“

„Samozřejmě.“

„Oukej, jeho jméno je … Tomulín K. Fliggle, bankéř.“

„Travisi, vy jste idiot.“

„Žijeme v idiotských časech, má drahá.“

Bezděčný pohyb svalů kolem očí mě varoval, když jsem vyslovil první slabiku vymyšleného jména, abych se neodvažoval jít dál.

Pět minut po poledni jsem si četl vizitku na schránce v Ridge Lane 60. Slečna Hulda Wennersehn. Na rohu ulice bylo na malé tabulce jméno realitní kanceláře, která obhospodařovala zahradní byty. Z prvního dosažitelného telefonu jsem zavolal do realitní kanceláře a byl jsem přepojen na slečnu Forrestalovou. Řekl jsem jí, že jsem z úvěrové banky a že bych potřeboval nějaké informace o Huldě Wennersehnové. Vytáhla kartičku a řekla mi, že slečna Wennersehnová, stáří padesát jedna roků, bydlí v čísle 60 už čtyři roky a nikdy neměla problémy s placením. Zeptal jsem se, zda pracuje v pojišťovně, a bylo mi řečeno: ‚Ne, ne, ledaže by změnila místo a neinformovala nás o tom. Samozřejmě nás ani informovat nemusí. Ale podle našich záznamů pracuje pro firmu Kinder, Noyes a Strauss. Je to brokerská firma a pracuje tam jako pokladní.‘ Takže děkuji, drahoušku.

Tak jsem zavolal do brokerské firmy, kde mi spojovatelka řekla, že už tam slečna Wennersehnová nejméně dva roky nepracuje. Pracuje teďu realitní kanceláře. Dostal jsem číslo telefonu. Napadlo

mě zeptat se, zda byl někdy u firmy pan Tom Pike, a ona mi řekla, že byl, ale že už to je dávno. Číslo, které mi dala, se ukázalo být číslem Development Unlimited.

„Slečna Wennersehnová? Spojím vás … ach, promiňte, pane. Je pořád ještě v naší kanceláři v Jacksonville. Mám se podívat, kdy se vrátí?“

Poděkoval jsem jí a řekl, ať se tím netrápí.

Vrátil jsem se do motelu, abych zjistil, zda tam pro mne není nějaký vzkaz. Čekal tam na mne Stanger.

16. KAPITOLA

Stanger se změnil, byl napjatý, nervózní. Takového jsem ho neznal. Šli jsme do mého pokoje. Neustále přecházel sem a tam. Zavolal jsem pro kávu a chlebíčky.

Když jsem se ho zeptal, co se děje, odpověděl mi, abych ho

535

nechal přemýšlet. Zastavil se u velkého okna, ruce za zády a pohupoval se ze špiček na paty, dívaje se na lidi hrající si v bazénu.

„Asi bych se měl dát k některé z těch bezpečnostních služeb,“ řekl. „Vrátný, noční hlídač.“

„Vzdáváte to?“

„Ještě ne. Ale právě to možná chtějí, abych udělal.“ é „Proč?“

„Ta paní Boughmerová byla někde pryč na výletě zahrádkářů. Podařilo se mi přesvědčit dceru, aby mě pustila dovnitř. Hrál jsem svou roli. ‚Chci vás varovat, budete mít vážné potíže. Zatajování informací o vážném zločinu. Možná, že bych vám mohl pomoci, kdybyste mi teď řekla, co všechno víte.‘ A tak dále a tak dále. Až se sesypala.“

„V čem je její problém?“

Otočil se a posadil se těžce do křesla. „Křičela, sípala a vzlykala. Prskala sliny kolem sebe. Mluvila tak rychle, že slova splývala dohromady. Chytala mě za ruce. Prosila, přiznávala se. Bože můj!“

„Přiznávala k čemu?“

„Ta ubohá škaredá dívka byla zamilovaná do doktora Shermana. Žádná romantika a básničky. Vášeň. Viděl jste ji. Znáte člověka, který by se jí vůbec dotkl? A tak dělala, co mohla. Odcházela

poslední. Zamykala dveře. Nechávala rozsvícené světlo v ordinaci. Něco dělala v tmavé vyšetřofně. Nechtěla říct co. Podle ní něco ošklivého a zlého. Dělala to zřejmě roky. Jakýsi způsob uvolnění. Ani tušení, proč tam Broon přišel a jak se dostal dovnitř. Pár dnů po smrti Shermana rovnala záznamy. Byla ve vyšetřovně, když se náhle rozsvítilo a Broon stál ve dveřích. Nařídil jí, aby se zase oblékla a v ordinaci se do ní pustil. Zřejmě přesvědčil tu ubohou nemocnou smutnou ženu, že existuje nějaký zákon, o zločinu proti přírodě, a že ji nechá zavřít jako úchyláka nebo něco takového. Jestli někomu někdy řekne, že Sherman se nezabil sám, vezme si ji do práce a patřičně zpacifikuje. Odnesl si jakýsi ‚důkaz'. Jak jsem sakra mohl vědět, že je na pokraji zhroucení? Najednou ztuhla jako prkno, kousla se do rtů, začala lapat po dechu a cvakat zuby, oči v sloup. Zavolal jsem pohotovost. Nějaký kolaps. Poslal jsem sousedku hledat paní Boughmerovou. Pravděpodobně Dave Broon odjistil zámek na zadních dveřích té noci a snadno se dostal dovnitř."

„Kvůli tomu přece nemusíte rezignovat, Ale."

„To ještě není vše, teprve to přijde. Možná."

536

„A to?"

„Dave Broon. Už ho mám dost. Mnoho let, mnoho věcí. Nelze ho postihnout podle zákonů, které musím dodržovat. Měli bychom být na jedné straně. Ale s ním všechno smrdí. Možná, že někdy nejednáte přesně podle zákona. Víte, někdy musíte mít někoho po boku. Trochu mě všechno děsí. Někdo mě musí zastavit, když se nedokážu zastavit sám."

„Možná, že byste si to měl promyslet."

„Což znamená, že s tím nechcete mít nic společného."

„Chcete-li, abych byl s vámi já, oukej. Ale než se s ním setkáme, nemohl byste nějak decentně ověřit, kde byl v tu noc, kdy zemřel Sherman, a kde to odpoledne, co, zemřela Penny?"

„Nevím o minulé sobotě, ale pamatuji si, že když zemřel Sherman, že byl v Birminghamu pro nějakého vězně. Ale podíváme se, kde ten malý mizera může být."

Přešel k posteli a zvedl telefon. Zamumlal pozdrav, zeptal se na Broona, poslouchal, zavěsil a vytočil jiné číslo. Zkusil to asi osmkrát.

Pak vstal a řekl: „Máme asi chvilku na přemýšlení. Byl tu i tam, ale poslední hodinu o něm nikdo neví. Může být u soudu. Má tam přátele, kteří mu poskytují pár informací, pravděpodobně za hotové. Nebo může být z nějakého důvodu na radnici. Nebo může být v tom svým luxusním bejváku s novou plejmejtkou. Když na chvíli žádnou nemá, je netrpělivý.“

Před odchodem ještě řekl, že se se mnou spojí a že mne vyzvedne, abych mohl jít s ním na pohovor s Broonem. Když odešel, položil jsem tác od oběda před dveře, aby nikdo neměl důvod vstupovat do pokoje. A když jsem pokoj opouštěl, použil jsem jeden z nejstarších a nejjednodušších triků, který mě může varovat v případě, že by někdo vešel za mé nepřítomnosti do pokoje dveřmi. Vzal jsem hotelový leták a při odchodu jsem ho škvírou ve dveřích položil na koberec, na velmi přesné místo, dané délkou mého předloktí. Dveře se otvíraly dovnitř. Každý vstupující by leták dveřmi odsunul. I kdyby ho napadlo vrátit leták na místo, nemohl by ho dát do přesně stejné polohy. Když se dveře otvírají ven, je lepší přivřít jimi v přesně definovaném místě kousek zápalky nebo párátka, ulomeného tak, aby bylo sotva vidět. Ale opatrný vetřelec dokáže takovou ochranu překonat, stejně jako vlas se žvýkačkou nebo kopírák.

Setmělo se, nebe se otevřelo a začalo pršet, poryvy větru odnášely rozstříknuté kapky a bláto z horkých ulic, trhaly hnědé vějíře z palem, drtily listy rostlin, kolébaly tabulkami a semafory.

Zkusil jsem opět Hardaheeho. Dívka mi řekla, že dnes už ode –

537

šel, a nedokázal jsem poznat, jestli lhala. Objevil jsem kancelář Ricka Holtona. Slečna vzala mou navštívenku a odešla. Vrátila se a odvedla mě dlouhou chodbou. Měl velký psací stůl s prosklenou stěnou za ním, vedoucí do malého dvorku, vydlážděného japonskými oblázky a ozdobeného několika zakrslými stromky v bílých květináčích. Po okně stékal déšť. Na obložení stěn z ebenového dřeva měl mnoho zarámovaných listin a fotografií politiků se srdečným věnováním.

Pokusil se o srdečný úsměv, ale sklesl mu ještě dříve, než dívka zavřela dveře kanceláře.

„Posaďte se, McGee. Řekl jsem Sally, že nechci s nikým mluvit, dokud nedokončím tuto papírovou vojnu. Bože! Čtu to třikrát a pořád nevím, co jsem četl. Víte, jak jsou daleko s vyšetřováním? Nikde. Asi jsem se zbláznil. Penny by otevřela dveře každému. Zpanikařil a utekl. Jeden z těch bezvýznamných všivých neřádů. Jednou ho chytnou pro něco úplně jiného a on začne mluvit a přizná se tady k tomu.“

„Možná že se to pohne. Zdá se mi, že Stanger na něco přišel.“

„Ten je dobrý.“

„Lepší než váš přítel Dave Broon?“

Pokrčil rameny. „Dave je dobrý na špinavou práci.“

„Mohl bych se vás zeptat na váš názor na pár věcí, Holtone? Ne úřední názor, váš osobní.“

„Jestli má nějakou cenu, v poslední době asi ne. Vše se zdá jít šejdrem. Víte, vztah s Penny se kazil. Byli jsme téměř připraveni s tím skončit. Tak proč ji, sakra, tolik postrádám?“

„Byla dost mimořádná.“

„Taky Janice byla mimořádná. Minulý čas. Celý jsem to podělal. Kvůli souloži s Penny Woertzovou. Široko daleko není tak hezká dívka jako Janice. Co jsem si chtěl dokázat? U Janice nepochodíte s omluvou a můžete začít znova. Co se stalo, stalo se. Naprostá oddanost, dávaná a očekávaná. Já jsem ji ztratil. Je to komické, když jsme jeli zpátky z Vero Beach a já ani netušil, že Penny už je po smrti, snažil jsem se Jan vysvětlit, že to byla jen taková přechodná věc. Ze už je po všem. Nebyl jsem si tím sice jist, ale měl jsem pocit, že když to Janice prohlásím, že ve mně zůstane ten pocit, který jsem měl v pátek večer, když neopustila se mnou váš pokoj. Bylo to před tím, než jsme naložili děti v Citrusdale. Nechala mě mluvit. Myslel jsem, že o tom přemýšlí a že mi dává šanci. Položil jsem jí svou ruku na její. Víte, že se otřásla? Řekla mi velmi zdvořilým hlasem, abych se jí laskavě nedotýkal, že se jí z toho zvedá žaludek. A to byl konec.“

538

„Když jste na mne čekal v neděli večer, uvažoval jste o možnosti mě zastřelit, Holtone?“

Zhoupl se na židli dozadu a‘ podíval se na zvuk pohlcující strop. „Bylo to takové neurčité. Ani vlastně nevím. Četl jsem kopii toho dopisu, který vám zanechala. Říkalo to o vás dvou všechno zcela jasně. Revolver jsem si uvědomoval. Měl jsem pocit, že celý můj život je tak zpackaný, že na ničem ani nezáleželo. A vy jste mi natloukl víc, než kdokoliv před tím. Pořád mě to ještě bolí. Ani po čtyřech dnech se ještě nemohu zhluboka nadechnout. Měl jsem špatnou náladu. Možná ano, McGee. Když všechno uvážíte, mohl jsem. Děsí mě na to pomyslet. I bez Janice a Penny není všechno ještě úplně ztraceno. Mám mnoho přátel. Pro své klienty dělám dobrou práci. Mám dobrý záznam jako asistent státního zástupce a mám velkou naději stát se okresním zástupcem příští rok. To má cenu minimálně čtyřicet tisíc plus další kšefty, které to přináší. Říká se, že za peníze se štěstí nedá koupit, ale určitě si nějaké můžete najmout. Jsem vám vděčný za to, že jste mě probudil. A dík za odvoz domů. Mimochodem, kde je můj revolver?“

„Odevzdal jsem ho Stangerovi a ten mi ho zase vrátil.“

Byl zmaten. „Proč by to dělal?“

„Je to jakási dočasná půjčka, pouze malé zpoždění v oficiálním odevzdání jeho osobě.“

„Až mu ho budete dávat, řekněte mu, aby si ho nechal. Nemyslím, že bych o něj stál. Alespoň ne teď. Možná už nikdy. Ale proč si Stanger myslí, že vy potřebujete zbraň?“

„Možná jen nějaký rozmar.“

„Raději to nechcete říct? No dobrá. Včera ráno jsem si ověřoval, co jste mi řekl o sobě. Volal jsem Tomu Pikeovi, který řekl, že jste starým přítelem paní Trescottové a jejích dcer.“

„Když jste si to mohl ověřit tak snadno, proč jste to neudělal před tím, než jste s Penny zinscenovali to pitomé divadlo?“

Zrudl. „Teď to vypadá divoce a stupidně. Ale nějak jsme jeden druhého přesvědčili. Kdyby se to podařilo – a musíte připustit, že málem ano – potom jsem mohl ve vašich papírech objevit ten chybějící článek. Naše teorie vypadala čím dál tím lépe. Vysoký muž mohl být zapleten do nějakého obchodu s drogami.“

„Ale jděte!“

„Počkejte! Za všechno jsem mohl já, Penny se jen řídila mými pokyny. Muž, který opustil Shermanovu kancelář, nesl světlý a těžký kufřík. Žádné sledované drogy nechyběly, alespoň podle úřední zprávy. Ale nebyla žádná kontrola nad materiály, které si

i.

539

objednával pro své pokusy. Dělal nějaké pokusy i na zvířatech. Mohl si objednávat nějaké nově vyvíjené látky, nebo ne?“

„Nevymýšlíte si?“

„Mluvil jsem s Helenou Boughmerovou den po jeho smrti. Byla přesvědčena o tom, že ze zadní místnosti může chybět mnoho materiálu, a chtěla si srovnat složku speciálních objednávek se zbylými zásobami. Věřila, že byl zabit. A o dva dny později se úplně změnila. Řekla, že změnila svůj názor a že věří, že se zabil sám. Řekla, že zkontrolovala speciální objednávky a že nic nechybí. Požádal jsem ji, aby složku předložila. Tvrdila, že ji nemůže najít. A taky ji už nikdy nenašla. Někdo se jí musel dostat pod kůži. Jestliže se Sherman opravdu zabil sám, proč by si někdo dával práci s tím, aby jí zavřel ústa? Úplně se změnila. Vypadala vystrašená.“

„Proč bych se sem potom vracel, jestli jsem to byl já, kdo zabil Shermana? Jaký by to mělo smysl?“

„Ted můžete říct, že si vymýšlím. Proč by vám měl Tom Pike vyplatit dvacet tisíc v hotovosti? Byla to jedna z těch komických náhod, které se občas stávají, že můj partner ho viděl dávat peníze muži, jehož popisu odpovídáte. Řekněme, že Sherman udělal něco nesprávného, když byla Maureen Pikeová tak kriticky nemocná po svém potratu, a dal jí něco, co ještě nebylo povoleno pro pacienty. Řekněme, že tak učinil s Tomovým vědomím a souhlasem a že to něco mělo vedlejší účinek na její mozek. Něco co se ztrácí, protože se nezdá, že by to někomu dávalo dostatek vlivu na to, aby dostal z Toma Pikea peníze. Ale vy jste se setkal s Tomem, a i kdybychom u vás nenašli nic jiného než hromádku peněz, už to by o něčem svědčilo.“

„Opět jen další soukromý názou, prosím vás. Myslíte, že doktor Sherman zabil svou ženu?“

„Ben Gaffner a já – on je státní zástupce – jsme po tom šli, ale bez výsledku. Shoda okolností nedávala smysl. Mohli jsme ukázat na motiv i příležitost, ale absolutně nijak nešlo dokázat příčinu smrti. Jestli si myslím, že ji zabil? Ano. Totéž si myslí Ben. Odborníci, se kterými jsme mluvili, říkali, že je tak náhlé zhoršení stavu velmi nepravděpodobné, zvláště po takové dávce inzulínu, kterou si zřejmě vzala. Ale ‚velmi nepravděpodobné' není dost na to, abyste s tím mohl jít k soudu. Takže nakonec jsme vyšetřování uzavřeli."

„Kdo to projednával?"

„Případ spadal pod okresní jurisdikci. Zabýval se tím Dave Broon, pod vedením mé kanceláře a šerifa. I kdyby se však Da –

540

veovi podařilo najít něco na podporu případu, pořád by to byla velmi nepopulární obžaloba."

„Vraťme se tedy k Shermanově smrti. Myslíte, že Penny mohla mít ještě nějakou stopu, o které vám neřekla?"

Podíval se na mne překvapeně a pak se usmál. „Vidím, kam míříte. Ale nemyslím si … počkejte, nechte mě uvažovat." Opřel se v židli a mnul si oči dlaněmi. „Nevím, jestli to něco znamená. Je tomu asi týden. Minulé úterý. Měla noční směnu, nějaký poo-perační případ. Vyšel jsem odtud velmi časně a šel ji navštívit. Asi ve třičtvrtě na čtyři. Právě vstala. Měla sen o doktoru Shermanovi a vykládala mi ho. Nevěnoval jsem tomu moc pozornosti. Náhle se zastavila a dostala takový zvláštní výraz. Na mou otázku pouze odpověděla, že sen jí něco připomněl. Ale nechtěla mi říct, co. Ze napřed musí někomu položit pár otázek a že to možná neznamená vůbec nic. Byla velmi tajemná."

„Pamatujete si něco o tom snu?"

„Ne mnoho. Uhozený případ. Něco jako, že jí otevřel dveře do čela, díval se dovnitř a počítal, kolikrát blikne takový malý oranžový světýlko."

„Ale nevíte, jestli někomu položila tu svou otázku?"

„Už se o tom nikdy nezmínila."

„Zatímco jste … neoficiálně vyšetřovali Shermanovu smrt, říkal jste o tom něco Janice, jako na příklad o složce, kterou Boughmerová nemohla najít?"

„Mám dojem, že jsem jí říkal víc než obvykle. Snažil jsem se omlouvat čas, který jsem trávil s Penny. Ale Janice byla ledově chladná. Nebrala to. Snažil jsem se, ale mamě. Asi nás prokoukla.“

„Někdo jí o tom řekl hned na samém začátku.“

„Nežertujte. Skutečný kolega.“

„Myslíte, že si našla jiného muže?“

„Snažím se na to nemyslet. Co si o tom myslíte vy?“

„Řekněme, že mě to nezajímá, Holtone.“

„Když přicházím domů, budto je u nás ta zatracená Meg se svými dětmi, nebo jsou naše děti u ní. Po Janice ani stopa. Žádný vzkaz, nic. Když přijde domů a já se ptám, kde byla, odpoví ‚venku‘. Vypadá tak proklatě povzneseně. Ale říkám si, že když přichází domů, že nemá ten výraz. Víte, co myslím? Něco kolem úst a vlasy a způsob chůze. Zeny po milování vypadají jinak. Také mívají jiné oči. Jestli někoho má, on nehraje poctivě. Jestli ho má ráda a je na mne naštvaná, a já vím, že ví o Penny, stačilo by mu vzít ji za ruku a odvést si ji odtud. Asi by

541

se tak nemělo o manželce mluvit. Ale znám ji. A už není manželka. Už ne. Nikdy.“

„Myslí si, že byl Sherman zavražděn?“

„Byla na něj hrdá. Je o tom přesvědčena. Ne proto, co jsme zjistili nebo na základě nějaké logiky. Pracuje s instinkty. Prostě si myslí, že byl, a tím to pro ni končí.“

„A tak po vás chtěla, abyste zjistil, kdo to udělal?“

„Ani ne tak proto, aby byl někdo potrestán, ale spíš, aby očistila jeho jméno.“

„Co víte o problémech, které měl Tom Pike ve firmě Kinder, Noyes a Strauss?“

„Co? Vidím, že se činíte. Slyšel jsem o tom jen povídat v obchodě. Byl velmi úspěšný burzián. Vysoce rizikové investice, konta k volnému uvážení, převody sem a tam, maržové účty. Dokáže být velmi přesvědčivý. Mnoha lidem v tomto městě vydělal ve velmi krátké době hodně peněz. Ale byl tady jeden starší chlapík, který sem přišel strávit důchod, a ten měl řadu prvotřídních akcií – Telephone, General Motors a Union Carbide. Podepsal dohodu, která

umožňovala Pikeovi diskrétně s jeho majetkem disponovat. Pokud tomu rozumím, Pike všechno prodal a začal obchodovat s rizikovými papíry. Fairchild Camera, Texas Instrument, Teledyne, Litton. Po třech měsících celková hodnota důchodcova majetku klesla o dvanáct tisíc. A Tom udělal asi čtyřicet obchodů a celková provize vyšla na osm tisíc. Starý pán obvinil Toma, že dohoda zněla, že Tom smí na své vysoce riskantní investice použít pouze dvacet procent jeho majetku a že Tom tuto dohodu nerespektoval a použil celé jmění a že chrlil účty na zvýšení své provize. Jeho advokát si stěžoval přímo prezidentovi firmy v New Yorku. Poslali sem pár právníků a vysokých úředníků na vyšetření celé záležitosti. Brokerské firmy jsou na takové věci velmi citlivé. Velká sešlost. Podrobná revize všech obchodů. Tom se bránil tím, že mu onen muž řekl, že ho zajímá hlavně vysoký zisk z riskantních podniků, že má ještě i jiný majetek a že si riziko může dovolit. Muž to popřel. Vypadalo to, že Tom bude mít vážnépotíže. Ale jedna ze zaměstnankyň podpořila Tomovu verzi. Řekla, že ten muž jí telefonoval, aby si ověřil stav a kupní sílu svého konta, a když zjistil, že je o dvacet pět tisíc vyšší, že jí do telefonu řekl, že zbavení se starých akcií a přenechání účtu k dispozici Tomovi Pikeovi bylo nejmoudřejší rozhodnutí. I to starý pán popřel.“

„Jak se jmenovala?“

„Hilda něco. Dlouhatánské jméno. Pokladní.“

542

„Hulda Wennersehn?“

„Proč se mě ptáte, když to víte?“

„O tamhletom nevím. Co se stalo dál?“

„Rozhodli, že vzhledem k tomu, že Tom znal situaci onoho muže, potřebující především jistotu, že uvažoval nesprávně. Na dva měsíce ho suspendovali. Znemožnili pár nedávných obchodů a nahradili ztráty, aby vrátili majetek starého muže téměř na původní hodnotu. Proto se Tom rozhodl vykašlat se na ně a začít s Development Unlimited.

„A slečna Wennersehnová teď pracuje pro něj.“

„No a?“

„No a nic. Pouhá poznámka. Jak reagovaly obchodní kruhy na Pikeův problém?“

„Jak už to bývá. Z počátku byl každý ochoten věřit tomu nejhoršímu. Lidi rušili své účty. Říkali, že místo aby se dobře staral o jejich peníze, shraboval provize. Že měl víc štěstí než rozumu. Potom se to zase úplně obrátilo. Nebyl už v brokerské branži a všechny své velké zákazníky zapojil do pozemkového syndikátu. Bylo to pro něj lepší, protože můžete postavit velice svéráznou pyramidu tím, že majetek jednoho použije jako záruku na půjčku druhého a pak jenom skládáte obchody dohromady. Jednal velmi rychle.“

„Důvěryhodný?“

„Už byl za tím pochybným místem, když smrt doktora Shermana zkazila některé akce, které se chystal provést. Jeho kredit musí být dobrý.“

„Co tím myslíte?“

„Má do svých obchodů zapojené bankéře, kontraktory, účetní, realitní kanceláře. Bože, jestliže on se jednou položí, padne celé město.“

„I s novými budovami?“

„Všechny mají cenu čtyři a půl milionu. Nájem půdy jedním syndikátem, půjčky na výstavbu ve druhém.“

„Pěkné tempo pro takového mladíka.“

„Jak staří jsou ti chlápci, co řídí velké fondy? Jak staří jsou ředitelé v některých velkých společnostech? On je rychlý, tvrdý a odvážný a nikdy nevíte, jaký bude jeho příští tah, dokud ho neprovede.“

„Poslední dotaz. Jak dobře znáte Hardaheeho?“

„Víc odborně než společensky. Wint je velmi solidní. Právě teď by měl být nějak indisponován. Dnes v deset se měl projednávat určily pozemkový případ, kde zastupuji jednu ze stran,

543

a objevil se Stan Krantz a žádal o odložení, protože Wint je nemocen a nikdo jiný se v případu nevyzná. Je pěkně složitý. Bože! Tolik práce a já se k ní nemohu odhodlat. McGee, po čem jdete? O co v tom všem vlastně jde?“

„Myslím že o mrtvou ošetřovatelku.“

„To pro vás tolik znamenala?“. „Byla velmi živá a byla to špinavá smrt.“

„Takže jste sentimentální? Necháváte se unést, protože byla tak krutá ke mně a hodná na vás? Byla, pane McGee …“

„Nevyslovujte to. Jste sprosťák. Jako malé oplzlé dítě.“

„Jděte k čertu,“ prohlásil bez jakéhokoliv důrazu. Otočil své křeslo a díval se skrz okno na svou malou japonskou zahrádku. Déšť ustal.

17. KAPITOLA

Bylo pět, když jsem se vrátil do pokoje. Odemkl jsem dveře, sehnul se a rukou šátral po podlaze. Nikde poblíž neležel očekávaný kus papíru. Otevřel jsem dveře dokořán. Zmuchlaný leták ležel víc než metr od dveří, kam se při jejich otevření odkutálel.

Kdyby to byla pokojská nebo správcová, asi bych ho našel v koši na odpadky. Nejprve jsem zkontroloval telefony. Z přístroje u postele jsem sundal spodní kryt a zjistil, že můj návštěvník byl odborník. Umístil sem Continental 0011, více známý jako dvouhlavá štěnice. Zachytí všechny zvuky v místnosti i v telefonu a vyšle je na FM frekvenci. Maximální dosah nějakých sto metrů. Čerstvá baterie tak na pět dnů. Přijde na takových pět set dolarů. Takže on může sedět někde v dosahu u přijímače nebo může mít hlasem spouštěný magneťák, který naslouchá za něj. Nebo může mít v dosahu štěnice vysílačku a poslouchat z mnohem větší vzdálenosti. Jedna věc však byla jistá. Zvuky při odšroubovávání spodního krytu malým šroubováčkem mého kapesního nože ho bud upozornily hned nebo ho upozorní, až si bude pásek přehrávat.

Tak jsem nahlas řekl: „Přijď ke mně do pokoje trochu si povykládat. Jinak jsi vyhodil pět set dolarů.“ Vyndal jsem štěnici a vypnul ji. Potom jsem ještě pečlivě zkontroloval všechny spodní plochy nábytku i jiná místa, kde jsem si myslel, že by mohl být umístěn další mikrofon s vysílačkou. Profesionální přístup by byl instalace dvou zařízení. Oběť možná jedno najde a gratuluje si k úspěchu, jenže je pořád na odposlechu. Jestliže mě i poprvé

544

kontroloval Broon, potom jsem měl dva další důvody k tomu, abych uvěřil, že nebyl moc lepší než jen průměrný.

Když mi Stanger telefonoval, hledal jsem vhodné místo pro revolver. Říkal, že zatím se mu nepodařilo dostat se Broonovi na stopu; že vyšetřování vraždy Penny Woertzové nepřineslo nic nového; ptal se i na Helenu Boughmerovou a zjistil, že ji drží pod silnými sedativy.

Řekl jsem mu, že ani já jsem nedosáhl žádného pokroku.

Opravdu jsem nedosáhl. Všechno, co jsem získal, byly jen další nezodpovězené otázky. Natáhl jsem se na postel, abych si je všechny znovu promyslel.

Předpokládejme, že Tom Pike zorganizoval jejich první milostnou schůzku, v pravém slova smyslu, v bytě Huldy. Wennersehnové. Janice už neměla možnost se s ním spojit, aby mu řekla, že nemůže. On tedy odjel na parkoviště, kde se měli potkat, a nakonec poznal, že nepřijde. Předpokládejme, že šel do bytu sám, potom že pozdě odpoledne zašel do bytu Penny, ta ho vpustila dovnitř a on jí vrazil nůžky do hrdla. Nějakou krev přenesl do bytu Wennersehnové. Všechno utřel, vyčistil si boty, možná i nohavice a hadry spálil.

Očekával, že tam bude s Janice. Musel změnit svůj plán. Jaký mohl být ten původní? Janice by samozřejmě měla dobrý motiv k zavraždění milenky svého manžela.

A tak zřejmě plánoval svalit vinu za vraždu Penny na Janice, ale když se Janice nemohla obětí stát, proč přesto pokračoval v plánu a Penny zabil? Lorette Walkerová se dozvěděla od poslu-hovačky, že někdo ležel na Huldině posteli.

Zřejmě tedy musel přemýšlet. Mohl plán zrušit a zkusit to někdy jindy. Smrt ošetřovatelky samozřejmě ukončila spolupráci Penny s Rickem, těch dvou, kteří neotřesitelně věřili, že Sherman nezabil sám sebe. Měla Penny nějakou informaci, kterou ještě nepřiložila do skládačky a která si vynutila takový Spěch?

Nebo to byl nějaký druh chorobného vzrušení, které rostlo a rostlo v mozku muže, nataženého na posteli, až nakonec vstal, šel do bytu Penny a udělal to, protože se tomu příliš dlouho bránil, i když původní plán už nebyl realizovatelný?

Nebo se možná jen rozhodl zajít za Penny a pohovořit si s ní, aby zjistil, zda skutečně má tu podezřívanou informaci. Potom

možná udělala nějaký intuitivní krok a on najednou neměl jinou možnost, než ji zabít, rychle a nemilosrdně.

Ale mé spekulace se pořád vracely k tomu, jaký mohl být pů –

545

vodní plán. K čemu by to bylo, uspat Janice a nastrojit vraždu, když by stejně při výslechu vysvětlila, proč a s kým byla v bytě Wennersehnové? Snažil jsem se představit si, jak mohl plánovat překonání této překážky. Zabít obě a nastrojit to jako vraždu a sebevraždu? To by byl velmi složitý a nebezpečný postup.

Najednou jsem si uvědomil, že ji mohl do toho zaplést zcela bezpečně, pohodlně, kdyby si nemohla vzpomenout, jak se tam dostala, kdyby si vůbec nepamatovala schůzku s Pikem nebo že byla v bytě Wennersehnové nebo Woertzové.

Začal jsem chodit po pokoji, aniž bych si uvědomil, že jsem vůbec vstal. Předpokládejme, že Pike si uměl zaručit, že Maureen si vůbec nic nepamatovala. Žádné vzpomínky na sebevražedné pokusy. Nešlo by to zařídit tak, aby si paměť Janice nepamatovala, že spáchala vraždu? Řekněme, že by se probudila v bytě Penny s mrtvou dívkou a vůbec si nepamatovala, jak se tam dostala?

Penny mi vykládala cosi o tom, co říkal doktor Sherman o paměti a digitálních dovednostech. Digitálních? Dovednost s čísly nebo s prsty? Možná měl na mysli manuální dovednost.

Možná že Dormed vymazával paměť. Elektrospánek. Přenosný aparát, jak mi Biddy řekla.

Potřeboval jsem rychle názor odborníka. Pamatoval jsem si jméno jednoho neurologa na Miami. Když vám nějaký zuřivec rozbije klackem páteř a vaše nohy ochrnou a někdo vás dá opět do pořádku, jeho jméno nezapomenete.

Doktor Steve Roberts. Během patnácti minut jsem ho měl na drátě. „Odpusť, Travisi, ale dáma, se kterou žiji, mi právě naservírovala nádhernou ledově studenou sklenici. Tak. Ochutnal jsem nápoj a políbil tu ženu. Co tě. trápí? Zase záda?“

„Ne. Potřebuji pár informací. Znáš něco jako přístroj pro elektrospánek pod názvem Dormed?“

„Samozřejmě, pěkná hračička. Vehni účinná.“

„Jestliže to někdo používá nadměrně,, může to poškodit jeho paměť?“

„Co? Ne, absolutně ne. Nedává to tak silný proud, aby to poškodilo cokoliv. Když dáváš lidem velké rány, neničíš určitý proces. Jen z nich ve všech směrech děláš živé mrtvoly. Každá série šokové léčky ničí mozkové buňky. Stejně tak jako alkoholické záchvaty, máš-li jich dost po dlouhou dobu.“

„A co křeče? Jaké by mohla mít žena při selhání ledvin a ztrátě dítěte.“

„Myslíš těhotenskou eklampsii? Ne, pochybuji. To jen silně

546

zvýší tlak krve, ale než může dojít k poškození mozku, pravděpodobně praskne v mozku nějaká céva. Kde vlastně jsi?“

„Fort Courtney.“

„Provozuješ praxi bez licence?“

„Praxi možná, ale ne lékařskou. Steve, nenapadá tě nějaký způsob, jak způsobit člověku ztrátu paměti?“

„Úplnou? Totální amnézii?“. „Ne, jen na nedávné události.“

„Jak dlouho má tento efekt trvat?“

„Permanentně.“

„Někdy stačí pořádná rána. Traumatická amnézie. Mnoho lidí po úrazu ztrácí ze svého života několik hodin nebo dnů, možná že navždy. Ale není na to záruka.“

„Dá se to přivodit chemicky nebo nějakými léky?“

„No … neřekl bych, že existuje něco, co by se dalo nazvat všeobecně uznávanou metodou. Myslím tím, že se o tom moc nehovoří, což jistě chápeš.“

„A existuje tedy něco?“

„Chvilku vydrž. Myslím, že mám při ruce něco, co by se dalo využít.“

Čekal jsem nejméně dvě minuty, než se vrátil k telefonu. „Travé? Musím ti dát krátký kurs o tom, jak mozek pracuje. V hlavě máš asi deset miliard neuronů. Jsou to nepatrné buňky, které přenášejí nepatrné elektrické náboje. Každý malinkatý neuron obsahuje, kromě jiného, asi dvacet milionů molekul kyseliny ribonukleové, zkráceně nazývané RNA. Tato RNA vyrábí molekuly

proteinů – neptej se mě jak. Tyto proteiny souvisí s funkcí, kterou nazýváme paměť. Sleduješ mě?“

„Snad ano.“

„Při určitých experimentech se ukázalo, že když nutíš zvířata naučit se něco nového, že vzniká v mozku více RNA a tím i více proteinových molekul. Také když podáš krysám pemolin horečnatý, který nejméně zdvojnásobuje produkci RNA, dostaneš krysy, které se učí mnohem rychleji a déle si pamatují. Zkoušeli to tedy také naopak a podávali krysám a myším chemikálie, které narušují proces, kterým RNA vytváří proteinové molekuly. Nauč myš probíhat bludištěm, potom jí dej injekci a ona zapomene vše, co se zatím naučila.“

„Co se k tomu používá?“

„Nazývá se to puromycin. Na jedné univerzitě to zkoušeli na zlatých rybkách a opravdu tam pěstují velmi pitomé zlaté rybky. Nic se nenaučí a nic si nepamatují.“

547

„Co by se mohlo stát, kdyby se puromycin použil na člověku?“

„Nemyslím si, že to už někdo zkoušel. Kdyby to však fungovalo stejně jako na laboratorních zvířatech, asi bys vymazal z paměti vše, co se nedávno stalo, možná navždy. Já bych osobně raději použil pemolin. Vlastně ani nevím, jak bych se bez něj obešel. Co se týče puromycinu, nemám ani představu o jeho vedlejších účincích.“

„Mohl by si to někdo koupit?“

„Mohl, každý lékař nebo oprávněná laboratoř nebo výzkumný ústav. Do čeho jsi se to vlastně zapletl?“

„Ještě přesně nevím.“

„Povíš mi to někdy?“

„Pokud tě to nebude nudit. A co s pamětí a digitálním schopnostmi?“

„Co s nimi má být?“

„No, prones nějaké své připomínky.“

„Zdá se, že v mozku, motorických nervech a svalech existuje jakási paměťová funkce navíc. Zkusili jsme například člověkovi, který byl celý život zlatníkem, a měl dokonalou amnézii, bez ohledu na její příčinu, dát hodinářskou lupu. Aniž by věděl proč, nasadil si ji

na oko jako monokl. Dej švadleně náprstek a ona si jej nasadí na správný prst. Měli jsme tady jednou chirurga s tak silnou afasií, že vůbec nereagoval na žádnou realitu. Ale když jsme mu dali do ruky chirurgickou niť, začal dělat krásné malé chirurgické uzly, jednou rukou, aniž by si uvědomoval, co vlastně dělá. Mám pokračovat?“

„Ne, to by mohlo stačit.“

„Neobrátíš se už zády k nikomu, kdo drží v ruce klacek?“

„Slibuji.“ Poděkoval jsem mu a zavěsil.

Asi o hodinu později jsem stál v křoví na pozemku pobřežního domu, nyní prázdného a na prodej, a sledoval stejšn, vyjíždějící od domu Pikeových a zatáčející na cestu do města. Seděly v něm obě blond sestry, oblečené na večírek, Biddy za volantem, Maureen vedle ní.

Dalo se předpokládat, že Tom je již ve městě, aby dohlédl na poslední přípravy a aby zajistil péči o své hosty. Prošel jsem kravinami na místo, odkud jsem mohl vidět na velký dům. Obě auta byla pryč. Moskyti bzučeli svou hladovou píseň kolem mých uší, na borovici nade mnou usedla sojka a nadávala mi.

Přešel jsem cestu a zahradu k zadnímu vchodu, hlasitě zakle –

548

pal a čekal. Po druhém marném pokusu jsem zkusil vysadit zámek, ale držel pevně v rámu dveří. Obešel jsem dům a na západce posuvných skleněných dveří jsem uplatnil krátké, pevné páčidlo, které jsem si cestou koupil s ohledem na masivní konstrukci kovové skříňky, kterou jsem viděl v koupelně Maureen. Západka snadno povolila a já jsem odsunul dveře i mříž, děkuje bohu za to, že ještě nepoužívali to nejjednodušší zařízení na zajištění takových dveří, to je dřevěnou tyč, přiříznutou na správnou délku a vsazenou do kolejnice, ve které se dveře pohybují.

Páčidlo jsem dal zpátky do kalhot, háčkem za opasek a vyběhl do pokoje Maureen. Ve vzduchu se vznášela vůně parfému a mýdla, která překrývala trvalý nádech léků. Klekl jsem si na koberec a zkoumal zámek skříňky. Vypadal velmi solidně a měl tak složitý otvor pro klíč, že jsem si řekl, že by bylo ztrátou času pokoušet se jej otevřít. Odehnul jsem plech páčidlem natolik, abych se pod něj dostal zakřiveným koncem na vytahování hřebíků. Jednou rukou

jsem přidržoval skřínku, druhou pomalu páčil, až najednou zámek povolil a odlétnuvší kousek kovu cinkl o kachličky na zdi.

Ve skříncе byly všechny obvyklé koupelnové všeléky a léky, které by mohly být nebezpečné pro děti – jód, aspirin, masážní líh. Na kousku vaty ležely injekční stříkačky a jehly. Byla tam krabička sterilních stříkaček na jedno použití. Byla tam řádka léků na předpis, tabletky v lahvičkách nebo krabičkách a pouze tři malé lahvičky s léky k podávání injekcí, s našroubovanými víčky, zakrývajícími gumovou membránu, přes kterou se bezbarvý roztok nasává do stříkačky. Všechny měly stejné číslo receptu. Dvě byly plné, jedna napolo. Zdálo se to být velmi malé množství ve srovrjání s počtem jehel, které by stačily pro celou ordinaci. Lékárna se jmenovala Hamilton Apothecary, nákupní středisko Grove Hills.

Klečel jsem, přemýšlel a automaticky naslouchal zvukům v domě. Biddy mi říkala, že se naučila dávat Maureen injekce. Takže předepsaná sedativa mohla být úplně nebo zčásti vysáta a do lahviček mohl být vstříknut puromycin. Vzal jsem jednu ze dvou plných lahviček a tu poloprázdnou. Víčka na plných byla ještě zaplombována. Uvědomil jsem si, že mě zaráží poloha těch tří lahviček. Stály uprostřed přihrádky, ani vzadu, ani vpředu. Jiné předměty v ostatních přihrádkách byly sraženy dozadu, nejvyšší z nich úplně vzadu. Takže něco mohlo být ze skřínky vyndáno, něco, co stálo za malými lahvičkami.

549

Vstal jsem, protáhl se a na nočním stolku v pokoji Biddy objevil malou lampičku. Posvítil jsem si do skřínky. Na přihrádce byla usazená nepatrná vrstvička prachu a v prostoru za třemi malými lahvičkami jsem objevil čtyři malé kmhové stopy bez prachu. Takže do nedávná tam stály čtyři malé lahvičky nebo nádobky.

Deduktivní logika maří své vlastní záměry, že je jako žvýkačka. Natáhněte ji moc a přetrhne se. Vysílala argumenty do oblastí, kde existuje příliš mnoho přijatelných alternativ.

Měl jsem také podezření, že se pořád snažím o logické závěry na základě akcí a reakcí někoho, kdo nejedná rozumným a předvídatelným způsobem.

Jestliže bylo ze skříňky vyndáno něco, co bylo důležité pro udržení Maureen v dětinském stavu, potom buďto už nebylo nutné ji v tomto stavu udržovat, nebo už se do tohoto domu neměla vrátit. Ke svému vypůjčenému autu jsem se dostal za necelé dvě minuty. Slunce pomalu zapadalo. Tlustá žena na kolenou, hrabající se v záhonu květin, se narovnala a zvědavě mě s otevřenými ústy pozorovala zpod širokého mexikánského slamáku, jak jsem utíkal kolem ní. Zamával jsem jí.

Do města jsem dorazil asi za osm minut, zanechávaje za sebou tu a tam stopy spálených pneumatik. Nová budova byla postavená na sloupech, aby pod ní bylo místo pro parkující auta. Terén kolem budovy byl pořád ještě neupravený, ještě zde stály velké tabule se jmény hlavních investorů, architektů, subkontraktorů a budoucích nájemníků, části chodníků byly ještě obehnány plotem, podél obrubníků byly postaveny provizorní dřevěné rampy. Již z dálky jsem v šeru viděl osvětlená okna nejvyššího poschodí. Pod budovou stálo asi čtyřicet aut, stěsnaných do hejna u rampy a schodiště, vedoucího do budovy. Jelikož na parkovišti nebylo žádné osvětlení, vypadala auta jako spokojené stádo volně se pasoucích zvířat, ukládajících se na noc.

Už jsem chtěl zaparkovat vedle nich, ale pak jsem si řekl, že třeba budu potřebovat rychle odjet a že by mě mohli opozdilci zablokovat. Zabočil jsem doprava, daleko od nich a zaparkoval nedaleko od vjezdu. Ze sedadla jsem si vzal sako a oblékl si je. Revolver a páčidlo byly zastrčené pod přední sedadlo, a tak jsem raději zamkl.

Když jsem vykročil směrem ke skupině aut a ke vchodu do budovy, uslyšel jsem slabé kočičí zamňoukání a potom těžký, tupý zvuk, který kočičí křik ukončil. Byl to takové žuchnutí, jako kdyby někdo na kočku upustil pytel mokrého písku. Uslyšel

550

jsem ještě takový zvláštní dozvuk, hluboké, rezonující zachvění konstrukce nad mou hlavou. Otočil jsem se vyšel zpod střechy před budovu.

Budova v této části ustupovala dozadu, takže střecha nad přední částí parkoviště byla ve výši prvního poschodí.

Na ulici nebyli žádní chodci. Na vzdáleném rohu čekalo pár aut na změnu semaforu. Přešel jsem k dočasné rampě, zastřešené na ochranu chodců. Vyskočil jsem, zachytil se dřevěného okraje a vytáhl se na hrubou překližkovou střechu a odtud jsem přelezl na střechu nad parkovištěm.

Tato část střechy byla asi patnáct metrů široká a čtyřicet pět dlouhá. Nad západním– horizontem byl dlouhý pruh slábnoucí červeně a zbývající denní světlo změnilo všechno na různé odstíny šedi. Viděl jsem, že na tuto střechu vedly dveře a že plocha asi byla projektována jako terasa venkovní jídelny budoucí restaurace.

Zřejmí sem byly jeřábem zvedány velké kusy zařízení, vybalovány z beden a transportovány dál dvojitými dveřmi. U stěny budovy se válely rozbité a rozštípané bedny a různý jiný obalový materiál. Zeď dvanácti pater nahoru k osvětleným oknům nejvyššího poschodí. Na tělo Maureen Pearsonové Pikeové jsem narazil těsně vedle hromady beden.

Ležela na zádech asi metr od stěny budovy, téměř rovnoběžně s ní. Homí část těla byla blíž u budovy než nohy. Měla na sobě šedomodrý kostým, bílou halenku, jeden modrý střevíc z ještěrčí kůže. Druhý ležel nedaleko. Poznal jsem barvu šatů, které měla na sobě, když spolu s Biddy kolem mne projížděly.

Vypadala příšerně, i když její tvář byla nepoškozená. Náraz ji rozmačkal. Vypadala jak dlouhý pytel, zhruba válcovitý, stále obsahující natlučené maso a rozdrcené kosti. Jedině u levého loktu jí úlomky kostí pronikly rukávem šatů. Ústa byla široce otevřená, oči napolo zavřené. Byla Jaková zploštělá^ veškerá ženskost zmizela.

Dopadla, jakoby kvůli zamýšlené čistotě, větší částí těla na velký arch tlustého hnědého balicího papíru. Byl to takový ten voskovaný nepropustný papír, který se používá k balení velkých zařízení při dopravě v otevřených klecích. Na roztržených místech bylo možno vidět, že to byl několikavrstvový papír s asfaltovým jádrem.

Posadil jsem se na paty vedle ní. Dotkl jsem se jejích vlasů, pak jsem jí zavřel oči. Cítil jsem tu ostrou známou vůni náhlé smrti. Byla již jen vychládajícím masem, začínajícím se kazit.

551

Stále na patách jsem vzhlédl nad sebe. Nebyla tam žádná řada hlav, hledících s údivem dolů do příkrého kaňonu na smrtící dopad.

Obrátil jsem se a podíval na budovu na druhé straně ulice. Byla to mnohem starší, čtyřpatrová kancelářská budova. Všechna její okna byla tmavá. Pohnul jsem rohem bedny, který přidržoval papír. Jemně jsem na něj její nohy uložil. Chytil jsem papír za roh a přeložil jej přes ni. Přešel jsem mezi ni a budovu, a chvíli váhal. Potom jsem ji převalil. Papír nebyl dost velký. Našel jsem další, velký jako prostěradlo, narovnal ho, podložil roh pod ni a převalil ji na něj částečně, zahnul rohy na obou koncích a zamotal ji úplně. Mezi bednami jsem našel pár provazů. Kapesním nožem jsem uřízl tři kusy a zavázal jimi válcovitý balík.

Při vázání uzlů jsem začal přemýšlet. Přistihl jsem se, že je dělám velmi pečlivě a že vydávám zvuky uspokojení nad nimi a nad tím, jakou pěknou práci odvádím. Vrátil jsem se myšlenkami na zem a udělal rychlý průzkum terénu. Našel jsem lepší. místo, než jsem doufal. Byl to servisní průlez ve stěně budovy, asi metr krát metr. Kovové víko držely čtyři velké křídlové matice. Odšrouboval jsem je. Prostor za víkem byl hluboký asi jen půl metru a končil mříží nějakého velkého vzduchového filtru.

Vrátil jsem se k ní, podíval se na okna na druhé straně ulice a zvedl ji. Byla nepoddajná, neuvěřitelně těžká. Stačil jsem ji jen postavit, obejmout rukama, nadzvednout a kolébavým krokem ji vléct po patnácti metrech střechy k otevřenému servisnímu otvoru. Papír byl nesmírně těžký, tělo v něm kladlo odpor. Násilím jsem je upravil do polohy vsedě, vtlačil je zády napřed do otvoru, potom jsem ohnul nohy v kolenou a vtlačil je také dovnitř. Tělo se opíralo o mříž.

Balík. Sbalený a svázaný. Dívka v hnědém balicím papíru. Náhle jsem si uvědomil, že i když jsem podle váhy věděl, kde je hlava a kde nohy, ztratil jsem přehled o přední a zadní straně. Takže buďto jsem ji upravil do sedu nebo …

Bylo to hrozné, lepkavé něco, co proniká do mozku a zastavuje všechny myšlenky a pohyby. Nasadil jsem a přibouchl kovovou desku zpátky a pevně utáhl křídlové matice. Teprve až jsem se

narovnal, uvědomil jsem si, že jsem úplně propocený. Košile, sako i pás kalhot.

Přešel jsem rychle střechu, přesvědčil se, že mě nikdo nepozoruje, spustil se na překližkovou střechu rampy a z ní na chodník. Když jsem šel do budovy, ozval se varovně klakson. Raději

552

jsem uhnul. Další hosté na večírek. Dal jsem si na čas a dal jsem jim u výtahu přednost.

18. KAPITOLA

Vystoupil jsem z výtahu doprostřed společnosti. Zlaté koberce, vysoké a pružné. Klimatizace zpracovávala množství kouře a tělesného tepla. Hukot a drmolení metů současných konverzací. Dva muži v červených kabátech u baru doplňovali impozantní recepční místnost Development Unlimited. Číšnice si opatrně razily cestu mezi hosty s tácy koktejlů a jednohubek. Dívka ve zlatých minišatech, zlatém kovbojském klobouku a se zlatou kytarou se procházela sálem s naučeným strnulým úsměvem. ,

Jelikož jsem jel výtahem sám, mohl jsem se v zrcadle kabiny pozorně prohlédnout. Obličej vypadal sešle a jako by mi ani nepatřil. Trochu jsem ho poklepával prsty, aby se vzpamatoval. Divil jsem se, jestli jedno oko bylo odjakživa větší než to druhé a zda jsem si toho nikdy dřív nevšiml. Na tmavém saku nebylo ani tak moc vidět, jak jsem je propotil. Byl to však nervózní pot. Teď už byl ledově studený. Nejenom že se mi zdálo, že smrdím jako kůň, ale také že každou chvíli přijde stájný, bude mě vodit sem a tam před stájemi a vytře mě do sucha, abych se nenachla-dil.

Hosté reprezentovali obchodní a investiční kruhy, úspěšní muži z Fort Courtney a jejich manželky. Profesionálové, chovatelé, bankéři, obchodníci, kontraktoři, realitní agenti, brokeři. Čtyřicátníci, padesátníci, šedesátníci. Dunící hlasy, které hovořily o důvěře, optimismu, nízkých hendikepech, kapitálových ziscích. Mnohé jejich ženy měly pronikavé zvědavé oči, oceňující účesy, šaty a způsoby jejich přátel a známých, a zjišťující, kdo s kým přišel.

Bylo snadné odlišit kancelářské síly. Byli mladší a křečovití v úsilí být společenští a příjemní. Jako ochranné zbarvení jsem si vzal u baru nějaký nápoj a pomalu jsem směřoval do zřejmě největší

místnosti, kuřárny, která bude brzy zaplněna děvčaty, pořadači, stoly, kopírkami a elektronikou.

Biddy jsem spatřil živě hovořící na vzdálené straně místnosti. Propracovával jsem se k ní, obcházeje jiné konverzující skupiny. Měla na sobě tyrkysový kostým s malým sakem a krátkou sukní. Sako i sukně se na levém boku zapínaly na pět velkých staro –

553

módních bronzových přezek od přezůvek, tři na saku, dvě na sukni. Punčochy měla ozdobené protkaným bílým vláknem s velkými oky.

Zahlédla mě a vypadala velmi potěšené. Pozdravila mě a představila Jackovi a Heleně Takatak, Wardovi a Elli Ještějinak. Přemístil jsem se tak, abych ji oddělil od skupiny. Nedůvěřoval jsem svému hlasu, měl jsem strach, že vydám kvákavý zvuk. Ale dopadlo to celkem věrně, když jsem se jí ptal: „Jak se daří?“

„Nádherně! Tom je tak spokojený. Nemyslíte, že architekt odvedl vynikající práci?“

„Velmi pěknou.“

„A Maurie je absolutně fajn! Zdá se, že chápe, jak je to všechno důležité. Je docela vlídná.“ Postavila se na špičky a zvedla bradu, aby se po Maureen rozhlédla.

Tak nezbývá než přijmout hru. „Vypadá skutečně velmi, velmi mile. Ta barva jí opravdu sluší.“

„Ach! Už jste ji viděl?“

„Ano, dole v hale.“

Pořád se po ní rozhlížela, takže reagovala pomalu. Otočila se ke mně. „Co? Kde?“

„Dole v hale.“

„Kdy?“

„Ani přesně nevím. Jsem zde jen tak krátce, že jsem stihl teprve jediný drink. Před pěti minutami? Vycházela z výtahu, když jsem nastupoval.“

Chytila mě za zápěstí. „Byla sama?“. „Absolutně.“

„Bože, Travisi, proč jste ji nezastavil a nepřivedl zpátky?“

„Podívej, Biddy. Vypadala naprosto v pořádku. Řekla mi, abych šel nahoru a přidal se ke společnosti. Že si jen jde pro něco do auta a

že se hned vrátí. Měl jsem ji tedy chytit a přitáhnout ji kopající a plačící zpátky?“

„Ach, ona je tak prohnaná! K čertu s ní. Zrovna když šlo všechno tak dobře. Tom si nebyl jist, jestli ji máme sem vzít, ale vypadala tak … prostě v pořádku. Omluvte mě, raději najdu Torna. Myslela jsem, že je pořád s ním. A on si zase myslí, že je se mnou. Bude zdrcený, absolutně zdrcený.“

Snažil jsem se zorientovat v oknech, vyšel jsem na chodbu, vedoucí kolem malých kanceláří k velkým na konci. Lidé se procházeli po chodbě sem a tam, provázeni některými ze zaměstnanců Development Unlimited. Vešel jsem do jedné z kanceláří, vyhlédl ven a odhadl, že jsem necelých pět metrů příliš

554

blízko. Musela to tedy být vedlejší místnost se zavřenými dveřmi. Všechny ostatní kanceláře byly otevřené k prohlídce.

Pěkná malá zrzavá žena poskakovala kolem, zastavila se a hleděla na mne. Byla v zeleném, měla v ruce pivo a široký úsměv. „Helou, drahoušku! Nejste jeden z těch jeho drahých.nových inženýrů? Bože, vy jste veliký! Jsem Joanie Mace.“

„Helou, Joanie Mace. Nejsem inženýr, jsem tajemný host.“

„S prázdnou sklenicí? Hrůza! Počkejte tady, tajemný cizince. Nehýbejte se. Ani nedýchejte. Jsem služebná.“

Odhopkala. Moje část chodby byla prázdná, slyšel jsem blížící se hlasy. Otevřel jsem dveře a vstoupil do malé, neosvětlené kanceláře. Když jsem zavřel dveře, uviděl jsem, že je plná krabic s tiskopisy. Přešel jsem k oknu a zjistil, že střední jeho část je pevná a že užší postranní křídla se otevírají dovnitř. Zarážka jim nedovolila otevřít se víc než nějakých čtyřicet padesát centimetrů. Bylo vysoké sto padesát a práh byl kousek nad podlahou. Levé křídlo bylo otevřené. Vyklonil jsem se ven. Bylo to to správné. Zavřel jsem okno, přetáhl si rukáv přes ruku a zamkl kliku. Když jsem se otočil, šlápl jsem na něco měkkého. Cítil jsem, že by to mohla být malá kožená večerní kabelka. Zastrčil jsem ji za košili a utáhl opasek.

Opatrně jsem pootevřel dveře. Štěbetající skupina se blížila. Když přešla, rychle jsem vyšel na chodbu. Možná jsem trochu přeháněl ledabylost svého počínání, naštěstí nebyl nikdo poblíž, aby

mé vystoupení ocenil. Opřel jsem se o stěnu chodby. Paní Maceová mi cupkajíc přinesla drink, držela ho vysoko, hrdá na svůj výkon. Bylo to mimořádně hnusné martini.. Přehnaně jsem poděkoval. Pozvala mě na neděli zaplavat si v jejím bazénu. Pozve pár přátel. Vypijeme litry black velvetu. Opravdu potěšen. Ano, opravdu. Vydali jsme se na cestu s jednou skupinou a skončili ve velké místnosti. Biddy přišla rychle ke mně a odvedla mě stranou. Vypadala rozhodnutá a naštvaná.

„Travé, neřekla jsem to Tomovi a ani nezamýšlím. Dříve nebo později na to přijde, že tu není. Nedovolím, aby má sestra to nejlepší pro něj zkazila. Už toho pokazila dost. Mohl byste mi prokázat velmi speciální laskavost?“

„Jistě.“

„Jděte dolů a obejděte všechny bary v okolí, je jich několik ve vzdálenosti tří čtyř bloků odtud. Jestli ji najdete a bude v přijatelném stavu, přiveďte ji, prosím, sem. Bude-li to však s ní špatné, zůstaňte s ní a strčte ji do našeho stejšnu na parkovišti. Má číslo …“

555

„Znám to auto.“

„Tolik vám děkuji! Ubohý Travé. Pořád musíte dělat nějaké laskavosti Pearsonovic rodině. Ale prosím vás, neříkejte Tomovi, že jsem věděla, že tu není. Zabil by mě. Byl by přesvědčen, že jsem mu to měla hned říct. Ale, vem to všechno čert … a … děkuji vám ještě jednou.“

Začal jsem pomalou cestu davem hostí. Musel jsem projít kolem skupiny, naslouchající s oddanou pozorností Tomovi Pi-keovi. Stál tam, vysoký, vitální, opálený, pěkný, trochu nahrbený, trochu obhroublý, ulízaný a jemně všemi pohrdající, a hlubokým, sytým hlasem říkal, že „… vytváření pracovních příležitostí v centrech měst je řešením, chceme-li pokračovat v úsilí o životaschopnou ekonomickou základnu ve středu města v našem Fort Courtney. Doplňkem k této skvělé budově by mělo být – budeme-li všichni mít odvahu a chuť – ucelené nákupní středisko na tom malém bloku na Princess Street. Nutno strhnout ta zastaralá skladiště, uvolnit ulice a nevidím důvod, proč …“

Sjel jsem výtahem dolů s nemluvným manželským párem. Ona hleděla se sevřenými ústy a zvednutým obočím na strop kabiny. On zase hleděl na modrý koberec na podlaze. Když jsme šli na parkoviště, asi si neuvědomovala, jak jsem blízko. Vysokým jedovatým hlasem říkala: „Drahoušku, proč mě nenecháš odjet samotnou domů? Můžeš se vrátit nahoru a poplácávat podle libosti Glorii po jejím malém vulgárním zadku. Tvá pozornost jí bude chybět.“

On neodpovídal. Šel jsem ke svému vozu, odemkl, vsedl dovnitř a sevřel volant tak, že klouby prstů zapraskaly. Zavřel jsem oči tak pevně, že jsem viděl vystřelující rakety a ohnivé kruhy. Trochu se mi ulevilo. Její reakce mi pomohla, neočekával jsem ji. Původně jsem chtěl, aby řekla Tomovi, že pan McGee viděl Maureen vycházet jinou cestou, než o které on věděl, a tak ho zaměřila na mne a dostala ho tak blízko ke mně, abych mohl zjistit, co je zač. Ale snad to bylo lepší tímto způsobem.

Musel jsem najít Stangera, a to velmi rychle.

Sehnal jsem ho až ve čtvrt na deset. Řekl jsem mu, že mu to později ušetří mnoho času a otázek, jestliže si to nahraje na magnefák hned napoprvé.

„Vypadáte divně,“ řekl. „Vyděšeně.“

„Byl to jeden z těch těžkých dnů, Ale.“

„O co jde?“

„Až poběží magneťák.“

556

„No dobrá, dobrá.“

Tak nechal Nudenbargera na ulici samotného a jel se mnou v mém voze na velitelství. Řekl jsem mu, že bych to nejraději udělal v autě, je-li to možné. Vrátil se za chvíli se starým bateriovým magneťákem a s adaptérem do zásuvky na zapalovač. Našel jsem jeden osvětlený drive-in na Třicáté a zaparkoval auto na jeho konci, zádí k plotu. Apatická dívka musela jít dost daleko, aby přijala naši objednávku, přinesla nám dvě kávy a zavěsila podnos na auto. Stanger zkontroloval magneťák. Trochu šuměl, ale ne moc. Potřeboval by vyčistit a odmagnetizovat hlavy.

Převinul pásek na začátek, přepnul na záznam, uvedl své služební údaje, datum a čas a řekl, že přijímá dobrovolné prohlášení od pana Travise McGee, bytem tam a tam, že toto prohlášení má určitý, dosud neznámý význam pro případ vraždy Penny Woertzové a že oběť byla známou zmíněného McGee. Povzdechl si a předal mi mikrofon.

Jakmile jsem začal, ztuhl a vyvalil na mne oči. Jak jsem pokračoval, tolik mě chtěl přerušit, že začal vyskakovat a sápat se na mne, ale nedal jsem mu příležitost, V jedné chvíli se naklonil dopředu, hlavu v dlaních a mohl jsem slyšet, jak skřípe zuby. Skončil jsem. Vypnul jsem mikrofon a zeptal se: „Mám ho zase zapnout, abyste mohl klást otázky?“

„Ne, ne, ne! Ještě ne! Dobrý Bože! Ty zatracený bastarde! Proč jsem si jen myslel, že máš nějaký mozek. Ty bláznivý bastarde, měl jsem tě zavřít a zabouchnout za tebou železné dveře. Bude mi trvat půl noci, než ty vaše obžaloby přepíšu. A vy máte tu dívku, nervy, všivou … drzost žádat mě, abych se tam vplížil a vytáhl tu mrtvolu z bláznivého úkrytu a předstíral, že jsem ji našel v příkopu, a bránil komukoliv identifikovat ji a držel ji u ledu, než bůhví jak … Ne, McGee. Ne!“ Byl to bolestný nářek.

„Proč mi nepoložíte pár otázek? Možná by vás to uklidnilo, Stangere. Máte celou noc na to, abyste ji vyzvedl.“ Přikývl. Zapnul jsem zase mikrofon. „Jste si úplně jistý, že byla mrtvá?“

„Spadla čtyřicet metrů na beton.“

„Dobře. Uvědomujete si, že když jste se dotkl vnější a vnitřní kliky dveří kanceláře a hrál si s oknem a sebral kabelku, že jste odstranil všechny důkazy zločinu, pokud tam nějaké byly?“

„Nezanechal by nic užitečného. Taky jsem pohnul tělem.“

„Čeho si myslíte, že dosáhnete?“

557

Vypnul jsem mikrofon. „Ale, chcete to sehrát mým způsobem?“

„Nemohu! Je to tak nesmyslné …“

„Kdo to tedy může rozhodnout? Váš šéf?“

„Starý Sam Teppler? Toho by trefil šlak, kdybych se mu to pokusil říct.“

„A co státní zástupce pro tento okres. Gaffney?“

„Gaffner. Ben Gaffner.“

„Je nějaká šance, že to přijme? Existuje mnoho druhů prokurátorů, jaký je on?“

AI Stanger vystoupil z auta a zabouchl dveře. Pomalu chodil kolem auta, dupal podpatky do asfaltu, potahoval si kalhoty, škrábal se na zátylku. Pak se na mne podíval přes zavěšený podnos.

„Gaffner má již své čtvrté funkční období. Má obrovský respekt. Nikoho si k sobě nepřipustí. Není lehkomyslný. Buduje své případy, jako se za starých časů stavěly kamenné zdi. Jediné co mohu říct je … možná. Musel byste mu však představit celou záležitost. Je přímý a houževnatý a líbí se mu být, jaký je. Ale nechtěl bych mu vysvětlovat, proč vy teď nejste za mřížemi, McGee.“

„Tak to zkusme.“

Odešel do telefonní budky u čerpadla na druhé straně dálnice. Viděl jsem ho dlouho hovořit. Z jeho kroku, když přicházel, se nedalo odhadnout, jaký byl výsledek.

Posadil se vedle mne a zavřel dveře. „Bydlí devadesát kilometrů odtud, v Lime County. Vyrazí asi za deset minut a vezme s sebou dva své lidi. Chce, abych otevřel jednu ze soudních síní a že se tam setkáme.“

„Co jste mu řekl?“

„Že tu mám jednoho chytráka, který po mně chce, abych mu pomohl ukrýt tělo oběti vraždy.“

„A co on na to?“

„Ptal se, proč volám právě jemu. Řekl jsem mu, že proto, že si myslím, že ten chytrák může mít docela dobrý nápad. A tak řekl, že raději přijede a poslechne si to sám. Nevěřím, že to spolkne.“

„Neškodí pokusit se.“

„Proč já vás prostě nezavřu?“

„Protože v jádru jste správný chlap.“

Blikl jsem světly, dívka přišla a vzala si tác i peníze. Stanger se zapsal a řekl, že končí směnu trochu dřív místo až o půlnoci. Požádal dispečera, aby to sdělil Nudenbargerovi. Odešli jsme do

558

soudní budovy. Našel hlídače a požádal ho, aby odemkl malou místnost vedle kanceláře soudce ve druhém poschodí a potom aby

byl poblíž parkoviště, protože přijede pan Gaffner. Zapuštěné zářivky osvětlovaly ošoupaný červený koberec a mahagonový stůl s deseti křesly kolem. Vzduch se ani nepohnul, místnost neměla okna. Stanger si hrál s termostatem, až něco cvaklo a začal cirkulovat studený vzduch. Na stůl jsem rozložil pár věcí. Dvě lahvičky na předpis, jednu částečně použitou. Dvouhlavou štěnici. Magneťák, tentokrát zapojený šňůrou do sítě. Modrou ještěrčí kabelku, která ladila s modrými doplňky, zabalenými s mrtvou ženou Toma Pikea. Holtonův revolver. Páčidlo, kterému odpovídaly stopy po násilném vniknutí na posuvných dveřích a na kovové skříně na léky. Čekali jsme na Gaffnera.

k 19. KAPITOLA

Ben Gaffner se posadil doprostřed dlouhého stolu. Já jsem se musel posadit naproti němu, Stanger po mé levici. Své muže si posadil po obou stranách vedle sebe. Hubený, bledý, jménem Rico byl jeho hlavním vyšetřovatelem. Kulatý, červený Lozier byl mladý advokát, který mu pomáhal po celém kraji.

Gaffner byl velmi systematický muž. V určitém pořádku před sebou uspořádal žlutý blok, čtyři ostrouhané žluté tužky, skleněný popelník, cigarety, zapalovač. Rico s sebou přinesl magnetofon, Sony 800. Zapnul jej do sítě, založil nový pásek, vyzkoušel ho, postavil mikrofon na knihu uprostřed stolu, znovu ho vyzkoušel, upravil hlasitost nahrávání a pokynul Gaffnerovi.

Teprve potom se Gaffner na mne přímo podíval. Pásek se pomalu odvíjel. Měl tvář měsíce a jeho malé a drobné rysy byly soustředěny uprostřed měsíce. Vlasy měl nakrátko ostříhané, s výjimkou šedé čupřiny blízko čela, která připomínala chumáč ocelové vaty. Jeho oči měly zvláštní odstín žluti a dokázal je na vás upírat bez pohybu nebo mrknutí, zcela bez výrazu. Bylo to velmi působivé.

Konečně promluvil: „Vaše jméno?“ Monotónní hlas, žádný přízvuk, žádný náznak původu. Jméno, trvalá adresa, zaměstnání, stav, zdejší adresa.

„Rozumím tomu tak, že chcete učinit dobrovolné doznání, pane McGee. Musím vás varovat …“

„Jsem si vědom všech svých práv ohledně sebeobvinění,

mlčení, práva na poradu, a tak dále, pane Gaffnere. Zcela a dobrovolně je odmítám, bez hrozeb, slibů nebo nátlaku z vaší strany.“

„Dobře. Popíšete mi tedy svými slovy všechnu svou činnost, týkající se údajného zločinu, který jste …“

„Tímto způsobem to dělat nebudeme, pane Gaffnere.“

„Uděláme to mým způsobem.“

„Potom jste sem jel zbytečně. Ale, odveďte mě za ty vaše železné dveře.“

Gaffner na mne upíral své žluté oči dlouhých deset vteřin. „Jaký způsob tedy navrhujete, pane McGee?“

„Chci začít před více než pěti lety a povědět vám, jak a kde jsem se seznámil s Helenou Pearson Trescottovou a jejími dcerami. Nebudu vás zdržovat ničím, co nesouvisí s tímto případem, který, jak doufám, dostanete před porotu. Některé z následujících dějů budou úvahy.“

„Nezajímají mě vaše dohady.“

„Nezajímá mě, jak moc nebo málo vás zajímají moje dohady. Sdělím vám je spolu s fakty, která znám. Bez dohadů ta fakta nejdou spolu dohromady. Musíte to prostě vydržet, pane Gaffnere.“

Po dalším dlouhém nehybném pohledu řekl: „Tak začněte. Nefantazírujte. Když zvednu takto ruku, zastavte, protože si budu chtít udělat poznámku do svého bloku. Až přestanu psát, můžete zase pokračovat, nejlépe od místa, kde jste přestal. Jasné?“

„Dokonale.“

Trvalo to dlouho. Než jsem skončil, nahráli jsme obě strany pásku na pětipalcové cívce a polovinu další. Zapsal si mnoho stránek poznámek rychlým, úhledným a velice drobným písmem.

Můj řetěz motivů a logiky byl asi tento:

Doktor Stewart Sherman skutečně zabil svou ženu a v průběhu vyšetřování objevil Dave Broon něco, co kdyby oznámil, by dostačovalo k odsouzení porotou. Ale praxi provozující lékař byl pro Dave Broona mnohem užitečnější než muž odsouzený pro vraždu. Muž Broonovy mazanosti by to pravděpodobně velmi pečlivě ukryl,

snad pomocí obchodní spolupráce a mlčení za písemné doznání, které mohlo být někam založeno.

Dále si vezměme těsný únik Toma Pikea, když byl vyšetřován za neetické praktiky při práci brokera. Zásah Huldy Wennersehnové byl příliš oportunistický. Dalo by se uvažovat o

možnosti, že do hry vstoupil opět Dave Broon a prokázal Pike-ovi velkou laskavost. Má to svou cenu, pomoci Pikeovi. Možná někde o ní vyhrabal nějaké informace, které využil jako páku, možná že už měl něco dávno a čekal na vhodnou příležitost. To by také dalo Broonovi určitou moc nad Pikeem. Pike byl čím dál tím úspěšnější a možná i zadluženější.

Potom zde máme Helenu Trescottovou před její první operací, která řekne svým dcerám podmínky závěti a překvapivý rozsah jejího majetku. Maureen určitě Tomovi podmínky závěti řekla. Potom tu máme chirurga doktora Dyckese, který řekne Pikeovi, ale ne dcerám, že Helena už se z rakoviny nevyléčí. Najednou se očekávané dítě stane potenciálním zdrojem ztrát ve srovnání s optimálním řešením (podle podmínek závěti). Ideální pořadí by bylo, aby Helena umřela první, potom Maureen bez potomka a nakonec aby si Pike vzal Bridget.

Rodinným lékařem je, náhodou nebo plánovitě, doktor Sherman. Dá se předpokládat, že na základě vzájemně prospěšného vztahu se Pike a Broon stanou důvěrnými přáteli. Důvěra může být zajištěna uložením různých informací na bezpečné místo, přístupné pouze při smrti některého z konspirá-torů. ,\

A tak je* vyvíjen tlak na Shermana, aby vyvolal spontánní potrat dítěte Maureen Pikeové. Existují léky, které je možno podávat ve formě injekce, které nebezpečně ohrozí funkci ledvin. Funguje to téměř dokonale, Maureen nebezpečně onemocní.

Teď se jedná čistě o dohady. Proč je tak nutné vymazat z paměti Maureen bezprostřední minulost? Podezřívala Shermana, že zabil její dítě? Nebo je pravděpodobnější, že když byla považována za bezvědomou, že slyšela tichý rozhovor mezi doktorem Shermanem a svým manželem. Nic jí nemůže zacpat ústa. Kdyby nešlo vymazat její paměť, bylo by nutné ji zabít, přestože by to znamenalo určitou ztrátu peněz. Sherman prováděl na zvířatech experimenty s pamětí,

se zachováním jednou naučených dovedností. Jako lékař mohl dát Maureen obrovské dávky puro-mycinu. Když vymazal z paměti všechny události předchozích několika dnů, dá se předpokládat, že si Pike brzy uvědomil, jak užitečný může tento efekt být. Mohl by položit základy pro její smrt, která by musela přijít po smrti Heleny, a byl by to také způsob, jak udržet Bridget v domě, aby se mohla do Toma Pikea zamilovat.

Když se vrátí z nemocnice, udržuje Tom Pike, s bezděčnou spoluprací Biddy, svou ženu pod puromycinem. Její paměť je

561

j 560

roztříštěná. Její schopnost učit se je zakrnělá. Vedlejšími účinky je jakýsi návrat do dětství, k citové radosti a k útěkům z domova. To vše pomáhá udržet Biddy nablízku. Nemůže sestru opustit. Zatímco Helena ještě pořád žije, chystá se jeviště pro případnou úspěšnou sebevraždu. Není žádné riziko v tom, nacpat ji prášky na spaní a nechat ji zdánlivě dlouhou dobu před odvozem do nemocnice. Nic si z toho nezapamatuje. Je možné uložit ji do vany, udělat jí na zápěstí pár váhavých řezů a potom jeden hlubší, chvíli počkat a vyrazit nezamčené dveře. Nebude si nic pamatovat. Nebude ani vědět, že to byl on, kdo vyráběl oprátku, ne ona.

On však nevěděl, že potenciální sebevrazi obvykle zůstávají u jediné metody a že nikdy nepoužijí více než dvě. Ale zde máme čtyři. ,

Důvod, proč se doktor Sherman stával stále obtížnějším, je zřejmý. Pomalu si mohl uvědomovat, že je jen malá pravděpodobnost, že by proti němu využili důkazy o vraždě jeho ženy, protože kdyby byl obviněn, určitě by řekl vše nejen o záměrném potratu na žádost Pikea, pod nátlakem Broona, ale také o lécích, které dodával Pikeovi, aby je vstřikoval Maureen, o lécích, které vyvolaly mentální poruchy, matoucí neurology a psychiatry. Mezitím byl přinucen investovat všechno do Pikeových podniků, dokonce zrušit své pojistky a investovat jejich výnosy.

Možná, že Sherman začal mluvit o přiznání. Možná, že začal požadovat od Pikea peníze za puromycin.

Jak byla jeho vražda provedena? Týden před jeho smrtí měla Penny Woertzová sen, který jí něco připomněl. Malá dvířka v Shermanově čele a malé oranžové světýlko, stejné jako na panelu Dormedu. Počítá bliknutí. Mohla si pamatovat nějakou náhodnou poznámku, kterou Sherman udělal o potížích se zařízením pro elektrospánek, které dodal Maureen a naučil Biddy obsluhovat je?

Pečlivá kontrola by mohla objevit, že v noci, kdy doktor zemřel, odjely dcery a Helena do domu v Casey Key. Pike byl mimo město, v Orlandu nebo Jacksonvillu. Tam si mohl najmout auto, jet domů, vzít Dormed, strčit ho do kufru a vzít k otestování do Shermanovy ordinace. Byl přenosný. Kufr byl světlý. Přístroj těžký. Byl viděn vysoký muž, opouštějící Shermanovu ordinaci. Vysoký je relativní. Pike je docela vysoký. Metr osmdesát? Výška je tak charakteristická věc, že pár botů s vysokými podpatky je velmi účinným převlekem. Mám pár botů s podpatky téměř deset centimetrů. Z mých sto devade
–

/

562

sáti to rázem udělá dvě stě. K nim nosím sako o trochu delší než je má normální prodloužená šestačtyřicítka. Lidé si pamatují pouze výšku. Pamatují si, že viděli obra. Nic víc si však o něm nepamatují.

Vzít to k otestování Shermanovi byla nejjednodušší věc na světě. ‚Maureen říká, že ji to bolí. Biddy a já jsme to také zkoušeli. Z počátku jsme cítili nějaké malé ostré bolesti. Vyzkoušejte to.‘

Za chvíli doktor usne, impulsy jsou nastaveny na maximum. Vyndat klíč z kapsy a otevřít sejf s drogami. Vyhrnout rukáv, ovinout hadici kolem ruky. Vstříknout smrtelnou dávku morfia, odvázat hadici. Vybrat ze zásob všechen puromycin. Ještě chvíli počkat, sundat sluchátka, odpojit přístroj, vrátit ho do kufru a zmizet.

Helena Boughmerová slibuje problémy. Nutno říct Broonovi, aby jí zavřel ústa. Broon problémy nemá.

Holton a Woertzová začnou dělat z celé věci křížové tažení. Pravděpodobně nemohou nic zjistit. Broon objeví a hlásí Pikeovi, že Holton a ošetřovatelka jsou milenci. Zašeptají novinku Janice, a protože neloajálnost je nakažlivá, může být dobrým zdrojem informací o pokroku Holtona v jeho samostatném vyšetřování.

Náhodou se s ní setká. Je sympatický, hraje na její žal a nespokojenost. Je třeba to udržet na platonickém základě, ale musíme být co nejopatrnější a nejdiskretnější, stejně jako kdyby šlo o záležitost fyzickou, protože kdyby se o tom dozvěděla Biddy, mohly by vzniknout nové nepříjemné problémy.

Helena umírá. Možná je nezbytný nový zdroj peněz, velká část jejího majetku. V souvislosti s vraždou Shermana mohl Broon dosáhnout velkého vlivu a mohl se pro Torna Pikea stát velmi nákladným.

Do hry vstupuje McGee, starosti působící vývoj pro Toma Pikea, když se dozvídá, že mu Helena před smrtí napsala. Neví, jestli Helena něco netušila. Historka o hledání Likely Lady se zdá nehodnověrná. Potom malé otázky od Penny Woertzové. ‚Řekl jste doktorovi, že máte potíže s Dormedem? Zkontroloval ho?'

Nutno nasadit Broona na McGee. Potom Broon hlásí, že ho Holton požádal, aby zkontroloval pokoj v motelu. Komické. Potom Broon hlásí, že Holton, ošetřovatelka a McGee strávili spolu značnou dobu v pokoji 109 a že Holton odešel sám. Ošetřovatelka zůstala s McGee celou noc. Mezitím už Pike vymyslel, jak se postarat o Penny Woertzovou. Měl již domluve –

563

nou sobotní schůzku s Janice. Dočasně přemístil Wennersehnovou do Jacksonville a pořídil si klíče od jejího bytu, hned vedle slečny Woertzové.

Na tomto místě jsem si uvědomil Stangera a při pohledu na něj jsem zjistil, že se na mne dívá vztekle a rozhořčeně.

Lituji, Ale. Když ztratil spojení s Janice, myslím, že šel do bytu sám. Kdyby se s ním bývala potkala a následovala ho, asi by strávil pěknou část odpoledne milováním. Stejně to nebylo nic, o čem by mohla později někde vyprávět. Potom, až by usnula, by šel do bytu Penny. Ta by ho vpustila dovnitř. Zabil by ji čímkoliv, co by mu přišlo pod ruku. Vrátil by se a spící ženě vstříkl velkou dávku puromycinu. V o mámeném stavu by ji zavedl do bytu Penny. Strčil by ji dovnitř, zavřel dveře a odjel. Ona by si nevzpomněla na žádnou schůzku nebo dostaveníčko. Byla by v bytě mrtvé ženy, ženy, která

spávala s jejím manželem. Traumatická amnézie. Ne tak neobvyklá věc.

„Ležel tam dlouho a přemýšlel. Možná se rozhodl, že takové riziko může podstoupit. Stopy krve na botách a kalhotách. Vrátil se do bytu Wennersehnové, vyčistil sebe i podlahu a spálil hadry v krbu. Posluhovačka krb v pondělí uklidila."

„Kdo to může ověřit?" zeptal se Gaffner.

„Nejlepší bude Tom Pike. Můj zdroj není k dispozici. Úplně jsem zapomněl, kdo mi to vyprávěl."

„Můžeme vám dát dost času na vzpomínání."

‚jMám hrozně špatnou paměť."

Žlutý pohled. Pokrčení ramen. „Pokračujte."

Řekl jsem jim, že vyšetřování pravděpodobně ukáže, že Tom Pike přistál v Jacksonville v neděli ráno a že měl dost času zavolat Holtonovi a zašeptat mu o dopisu, protože věděl, že Holton za tím půjde. Tím by se mohli vyřadit ze hry McGee i Holton. Když se tak nestalo, nasadil Pike na mne znovu Broona. Zmínil jsem se již, že Broon může vlastnit více než čtyřicet činžáků v Souťhtownu a že by mohlo být zajímavé zjistit, jak si může tak dobře žít a dovolit si kupovat pozemky.

„A tak přicházíme k bodu, kdy jsem se vloupal do Pikeova domu a sebral tam tyhle věci. Je to podrobně na Alově pásku a navrhuji, abyste si to poslechl."

Poslouchali jsme všichni. Přestávka mi přišla vhod. V krku už jsem měl sucho.

Jeden člen skupiny už tu nebyl. Když jsem mluvil o dopisu a šeku na pětadvacet tisíc, předaných mi panem D. Wintinem Hardahee, a o tom, jak nejprve se mnou spolupracoval a jak na –

564

jednou obrátil, poslal Gafřher pana Loziera, který Hardaheeho znal, aby ho sem přivedl, ale aby mu neříkal, o co se jedná.

Lozier vešel sám, tiše se posadil a naslouchal pásku, který jsem nahrál v autě.

Gaffner se obrátil na Loziera: „No?"

„No, pane, je to nejpodivnější …"

„Ptám se vás na Hardaheeho."

„Pane, neřekl jsem mu, o co jde. Šel ochotně. Ale najednou, v půli cesty, začal plakat. Když nabyl řeči, povídal, že slíbil Broo-novi spolupráci a Broon zase slíbil, že ho do toho nebude zatahovat.“

„Za co?“

Mladý právník vypadal velmi rozpačitě. „Pan Hardahee měl zřejmě …eh … homosexuální styky se svým partnerem z golfu a Broon odposlouchával kabinu, ve které se více než rok stýkali.“

„Jaká spolupráce se od něj očekávala?“

„Broon chtěl znát obsah dopisu, který paní Trescottová napsala tady McGeemu. Hadrahee přesvědčil Broona, že neměl nikdy šanci si dopis přečíst. Řekl Broonovi o šeku pro McGeeho. Broon ho požádal, aby přestal radit a spolupracovat s McGeem. Potom možná uslyší od pane Pikea o dobré investiční příležitosti.“

„

„Kde je Hardahee?“ ptal se Gaffner měkce.

„Sedí dole v autě, pane.“

„Dobře, Larry, jděte dolů a odvezte toho smutného, bláznivého čubčího syna domů. Řekněte mu, že si s ním brzy popovídám. Řekněte mu, že kde není žalobce, není soudce.“

Když Lozier odešel, obrátil se Gaffner na Stangera. „Chtěl bych od vás mnoho, pomčíku, kdybych vás požádal, abyste odešel a vrátil se s Broonem?“

„Přísahám, že toho muže honím všude už celý den a že se prostě vypařil.“

Obrátil svůj upřený pohled na mne. „Domníváte se, pane McGee, že pan Pike se najednou sesype pod napětím a vyklopí nám své přiznání?“

„Ne, pane. Myslím si, že se nikdy k ničemu nepřizná. Nemyslím, že by se cítil vinen nebo měl výčitky svědomí. Víte, když Maureen zmizí, nebude důkaz o její smrti. Nemůže nic shrábnout svatbou s mladší sestrou. Dostane-li se do úzkých, bude muset něco podniknout.“ Trochu mě udivilo, že ho oslovuji ‚pane‘. Není to slovo, které často používám.

„Nemyslíte, pane McGee, že předpokládáte u tak velmi inteli –

565

gentního muže, jakým je Pike, že spáchal velmi násilné a bláznivé činy?“

„Teď se nám zdají násilné a bláznivé, protože máme dobrou představu o tom, co udělal a proč to udělal. Ale když se věci zamotávají, pane Gaffnere, máte pořád větší prostor pro náhodu. Štěstí nebo smůlu. Kde bychom byli, kdybych se tady nezjevil? Ne že bych byl se svou úlohou nějak obzvláště spokojen. Přidal jsem ke směsi něco nového, něco jako katalyzátor. Štěstěna se od něj začala odvracet. Největší smůla pro něj byla, že jsem se rozhodl nezaparkovat mezi ostatními vozy. Když dopadla na střechu, byl to divný zvuk. Netušil jsem, co to mohlo být. Jen jsem věděl, že to bylo přímo nad mou hlavou. Celá střecha fungovala jako buben. Oukej, nikde nikdo kolem. Budova prázdná s výjimkou společnosti v nejvyšším poschodí. Musel jsem tedy zjistit, co takový zvuk způsobilo. Možná jsem tušil, co by to být mohlo. Možná mé podvědomí spojilo všechny události náhlým záblesk intuice dohromady. Co kdybych ji nenašel?“

„On neví, že jste tělo našel.“

„A tak bude jednat podle plánu. Opět utekla. Velké hledání. Starosti. Potom ji ráno dělníci najdou a bude to ladit s jejími nedávnými sebevražednými pokusy a stavem. Myslí si, že je volný. Násilnický, ano. Bláznivý je však jiné slovo. Myslím, že právně je zdravý, myslím však, že je klasickým příkladem socio-pata. Znáte ten typ? Na povrchu čistí, viditelně silně emocionální, velký šarm, dojem naprosté poctivosti a bezúhonnosti.“

„Něco už jsem o tom četl, pane McGee,“ řekl Gaffner. i „Potom znáte jejich ochotu podstupovat rizika, jejich víru, že zvládnou všechno. Jsou prohnaní a krutí. Nikdy si nepřipouštějí vlastní vinu. Těžko se dají usvědčit.“ Souhlasně přikyvoval.

Řekl jsem mu o manželském páru, který pro Pikeovi pracoval. Řekl jsem mu o incidentu s golfovou holí. Popsal jsem mu Pikeových ložnici, její sterilitu a čistotu, jak se zdála být neosobní.

Gaffner se zeptal Stangera, má-li k tomu co dodat. „Ne příliš,“ řekl AI, zamyšleně si prohlížeje konec vyhaslého doutníku. „Narozen na Floridě. Vyrůstal na různých místech uprostřed státu. Jeho rodina pracovala v lesích, nějaké vlastnila a přišla o ně, nějaké si najala, pár

let vycházela, pár let živořila. Ani nevím, jestli z nich ještě někdo žije. Tom chodil do školy někde na severu. Asi bral stipendium. Vrátil se sem před pár lety, čerstvě oženěný, s dost penězi na stavbu tohoto domu. Myslím, že o něm musí existovat úvěrové zprávy, vzhledem k rozsahu půjček, které si vzal, a kdyby bylo něco v nepořádku, asi by ty půjčky

566

nedostal. Jsou lidi, kteří ho nemají rádi, ale ti drží ústa zavřená. Ti, kteří mluví, ho považují za největší věc, která kdy stála na dvou nohách.

Po chvíli ticha Gaffner řekl: „Ego. Vnitřní přesvědčení, že všichni ostatní jsou slabí, hloupí a důvěřiví. Možná, že jsme, protože jsme obtíženi zavazadly, o která se všichni Tomové Pi-keové na celém světě nemusí starat. City. Schopnost cítit lidské dojetí, lásku, vinu, lítost, zlost, svědomí, nenávist, zoufalství. Oni nemohou takové věci cítit, ale neví o tom, a proto si myslí, že naše nitra jsou stejná jako jejich, a považují svět za hazardní hru, kde všichni jen předstírají, tak jak se to naučili oni sami.“

„Opravdu jste o tom četl, pane.“

„Takže, na čem teď vlastně jsme? Řekněme, že se nám podaří přesvědčit Broona a udělat ho korunním svědkem pro prokurátora. Jestliže potvrdí to, co si myslíte, že by potvrdit mohl, potom mám šanci ho obžalovat. Ale Pike je schopen si najít prvotřídního obhájce. Porota se bude muset rozhodnout, jestli věřit Broonovi nebo Pikeovi. Podmíněný případ. Pike je oblíbený a přesvědčivý. Já se musím vytasit s příliš fantasticky znějící historkou a opřít se o lékařské odborníky, kteří budou v rozporu s jeho experty. Předlouhý proces, bude to stát množství veřejných pe^ěz a šance na odsouzení tak jedna ku čtyřem.

„Jestli vůbec,“ souhlasil nešťastně Stanger.

„A co když se nepodaří Broonovi rozvázat jazyk? Nebo když zmizí navždy? Nebude jak pokračovat. Byl bych blázen, kdybych se do toho pustil.“

„Zmizel navždy?“ ptal se Stanger. „Malá Pikeová čistka?“

„Pouze když si bude Pike jist, že Broon nezanechal po sobě něco, co by se mohlo dostat do nesprávných rukou. Jinak útěk.

Hotovost v malých bankovkách a opuštění nadobro s vědomím, že dříve nebo později se bude Pike chtít zbavit jediného spojení se vším ostatním.“

„Tak co nám zbývá, pane Gaffnere?“ ptal se Stanger.

„Vy a Rico se dáte do pohybu. Kolik je hodin? Čtvrt na čtyři. Musíme si být jisti, že Pike není poblíž. Vytáhněte tělo co nejdříve a odvezte je do Lime City. Je ten starý fosfátový lom na Hurleyově ranči dole suchý?“

„Voda z něj teď odtéká velmi dobře.“

„Severní stěna má sráz více než dvacet metrů. Spojte se s tou velkou bělovlasou matronou.“

„Pani Andersonovou.“

„Umí držet jazyk za zuby. Chci dostat přepychové šaty z

567

oběti, označené a vámi oběma podepsané a uložené v mém sejfu, Rico, a chci, aby byla oblečena do něčeho levného a obnošeného. Položte ji k patě té skály a potom ji co nejdříve najděte. Můžete říct Hesslingovi, aby prověřil zprávu o dětech, hrajících si tam kolem včera večer. Potom se mohu normálními kanály dostavit i já, vyžádáme si pitvu a já zajistím, aby někdo přijel a pomohl doktoru Rausemu a provedl celou řadu testů mozkových tkání.“

Pomalým, charakteristickým pohybem své kulaté, měsíční tváře se obrátil ke mně. „Není to tak velké riziko v případě, že se nikam nedostaneme. Odešla a měla být nalezena. Tak tedy o-dešla, možná stopla nějaké auto a skončila mrtvá na dně fosáto-vého lomu.“

Stanger se zeptal: „Nebude se chtít Pike přesvědčit, zda je na seznamu pohřešovaných, a bude odpovídat dostatečně popisu, aby ji nechtěl identifikovat?“

„Raději ji identifikujeme my. Později se můžeme rozmyslet. Co myslíš, Rico?“

Bledý vyšetřovatel řekl: „Ta na kauci propuštěná tulačka, která se nedostavila k soudu asi před čtyřmi, pěti měsíci? Budou-li otisky souhlasit, mohla by to být chyba v registraci, kterou můžeme později opravit.“

„To se mi líbí," řekl Gaffner. Lozier se vrátil. Řekl, že Hardahee už se dal dohromady. Gaffner odvětil, že se později rozhodnou, jestli budou od něj chtít přísežné prohlášení, nebo ne.

Potom Gaffner pomalu otáčel hlavu a postupně se na nás na všechny podíval svým žlutým zrakem. „Poslouchejte mě pečlivě. Zaplétáme se do bláznivé věci. Nemusím vám snad říkat, že musíte držet jazyk za zuby. Neberu celou konstrukci od McGee-ho. Ale beru ji dost na to, abychom pokračovali v jím začaté pitomosti. Všichni si musíme uvědomit, že náš muž nesmí znervóznět. Nesmí nabýt podezření a strach. Psychopati jsou notoričtí pragmatici. Jestli tělo zmizelo, někdo ho musel odnést. Bude čekat a zjišťovat kdo a proč a mezitím se bude chovat docela normálně a rozumně, jak se očekává od vyplašeného muže pohřešované ženy. Stangere a Rico, dejte se raději do práce. Vy mi potom, Stangere, najdete Broona. Loziere, počkejte na mě v hale, musím si ještě promluvit s panem McGee."

Všechno se stolu bylo sklizeno, zůstalo jen pár přeplněných popelníků. Gaffner vypadal čerstvý a odpočatý jako na začátku.

Stál rovně a díval se mi nahoru do tváře. „Vy jste samozřejmě

568

návnada. Když se ta žena nenajde, bude se slečna Pearsonová cítit stále víc a víc vinna. Bude se obviňovat. A tak se přizná švagrovi, že věděla, že Maureen odešla a že mu o tom neřekla.

Řekne mu, že vy jste viděl Maureen odcházet. Potom vy se stanete klíčem k záhadě, protože vy můžete dát informace o tělu. Pokud se tělo nenajde, je celý systém nanic."

„Takže si bude muset se mnou promluvit."

„A pořád je ještě zvědavý na to, co bylo v dopise pro vás od paní Trescottové."

„A co mi řekne, to se zase musíte dozvědět vy. Abyste mohl jít dál. Co ale jestli se rozhodne akceptovat tuto ztrátu, odepsat ji a začít znovu? Co jestli může proklouznout, za předpokladu, že má jen malé finanční závazky?"

„Jakmile začne pracovní den, pane McGee, udělám pár diskrétních telefonických rozhovorů několika významnějším obchodníkům, které ve Fort Courtney znám. Řeknu jim, že se jedná jen o malou laskavost. Mohu jím říct, že mi bylo sděleno lidmi z

finančního úřadu, že konstruují případ proti Pikeovi za předložení nepravdivých daňových dokladů a že by mohlo být vhodné vycouvat, jestli s ním jedou v nějakém společném podniku. Myslím, že by mohl ucítit silný tlak. Vy byste mohl poskytnout odpovědi, které jej zmírní. Myslím, že to můžeme spustit.“ *| „Co bych tedy měl podle vás udělat?“

„Nejlépe bude asi reagovat a nejrychleji pochopí váš přístup, když mu nabídnete tělo za sto tisíc dolarů. Ale nechci s tím začít, dokud nebudeme mít pod palcem Broona. Nejdřív ho chci mít zajištěného. Další tlak. Takže – vraťte se do motelu, nepřijímejte žádné hovory a nechejte si jídlo přinášet na pokoj, dokud vám nedám další instrukce. Dokážete … eh … potlačit své vrozené nadání na jednostranné akce?“

„V tomto případě se skláním před vaší nevyzpytatelnou hlavou, pane Gaffnere.“

„Děkuji vám.“ Nebyla v něm ani špetka humoru.

20. KAPITOLA

Spal jsem nerušeně až do odpoledne. Dveře byly na řetěz, na venkovní klice byl pověšen nápis.Nerušit!‘.

První věcí, na kterou jsem si po probuzení vzpomněl, bylo, jak jsme asi hodinu před rozbřeskem jeli kolem nové budovy s

569

Gafmerem v mém voze a Lozierem, následujícím nás v autě, ve kterém přijeli.

Věděl jsem, že ona je pořád ještě za tím kovovým víkem servisního průlezu, spočívající tam první hodiny věčnosti, opírajíc se o vnitřní mříž, pevně zabalená a pěkně svázaná.

Heleno, neprovedl jsem to dobře. Pokusil jsem se, ale události se řítily příliš rychle. Drahý Tom ji odvedl do malé kanceláře, možná ji na rozloučenou něžně políbil na čelo, otevřel okno, pokud to šlo, a požádal ji:.podívej se dolů, miláčku, kde bude ta pěkná restaurace‘. Provlékla ramena oknem a pohleděla dolů. Potom rychlé strčení kolenem do zadku, ruku na kříži. Pustila kabelku, aby se mohla něčeho zachytit, ale sáhla jen do večerního vzduchu a pak padala, pomalu se otáčejíc ve vzduchu.

Vysprchoval jsem se a oholil. Cítil jsem se malátný a apatický. Měl jsem pocit, že je po všem. Příšerný pocit. Žádná velká touha pomstít tu ošetřovatelku, pomstít tu velkou, blondatou, dětsky jemnou ženu.

Když jsem sáhl po telefonu, ozvalo se energické zaklepání na dveře. Stanger. Pozval jsem ho dál. Vypadal divně. Pohyboval se, jako by byl šťastně opilý. Ale nebyl. Jeho úsměv byl ne-patrný a zamyšlený.

Podíval se na hodinky a posadil se. „Máme chvilku času."

„My máme? To zní pěkně."

„Podařilo se mi líp odposlouchávat Toma Pikea než vás. Byl to ten zmuchlaný papír na podlaze?"

„Poručíku, zklamal jste mě. Odposlouchávat členy vlastního družstva! Ostuda!"

„Mé jediné družstvo jsem já sám. Napadaly mě o vás nejrůznější myšlenky. Jednou z nich bylo, že zamlžujete fakt, že vás sem pozval z nějakého důvodu sám Pike. Bylo to něco s tím papírem na podlaze?"

Řekl jsem mu, že ano, a vysvětlil mu, jak to funguje. „Proč jste mi o tom neřekl včera večer?"

„Chtěl jsem, abyste mohl povědět všechno sám. S čím více věcmi přijdete, tím větší šance na získání Gaffnera. Provedl jste to s ním dobře."

„Nasadil jste na mne vejmi drahé zařízení, Ale. Obecní?"

„Mé vlastní. Bylo to něco jiného, než nasadit to na cizince. Věděl jsem, že to dostanu zpátky. Stejně tak jste si mohl myslet, že to nalíčil Broon. Ale on to nebyl, protože naposledy ho někdo viděl v pondělí před polednem. Byl v Courtney Bank and Trust a nechal si otevřít svou bezpečnostní schránku, což ve mně

570

vzbuzuje pocit, že zmizel nadobro. Takže bylo velmi povzbuzující slyšet příkaz, abych se s ním setkal."

„Pořád se díváte na hodinky."

„Jo. Ale pořád máme ještě dost času. Nechcete slyšet, jak jsem odposlouchával starého Toma?"

„Stejně mi to řeknete."

„Taky že jo. Komu jinému bych to měl povědět? Zašel jsem za chlápkem, který je náhodou druhý nejstarší ze šesti bratrů Penny Woertzové a který náhodou pracuje pro Central Florida Bell. Řekl jsem mu, že potřebuji malou nezákonnou pomoc, a on se napojil na obě Pikeovy soukromé linky, které nejsou v seznamu. Nic, co by se dalo použít u soudu, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“

„Bože, ten člověk měl dnes ráno problémů. Musel honit lidi zaměstnané hledáním jeho ženy a musel uklidňovat lidi, kteří si chtěli vybrat peníze z jeho malých syndikátů a společností. Vsadím se, že Broon to musel zkoušet stokrát, než se ho dovolal. Podařilo se mu to asi deset minut po desáté.“

„No a?“

„Naštěstí, když Tom navrhl, aby se sešli na obvyklém místě, Broon nesouhlasil. To nám ušetří mnoho starostí. Broon vybral místo, deset kilometrů jihozápadně od města. Právě jsem se odtamtud vrátil; zkontroloval jsem to tam a něco zařídil. Dobré místo na setkání. Velká otevřená pastvina. Pike ji před časem se svými lidmi koupil a chtěl ji změnit na malá hospodářství. Pozemky o rozloze deset a půl hektaru. Na západní straně je brána a pak už jen rovná země s jediným velkým dubem uprostřed, snad čtyři sta metrů od nejbližšího plotu.“

„Kdy se mají setkat?“

„O půl třetí. Nechal jsem tam Nudenbargera. Můžeme to objet a dostat se k němu zadem. Menší pravděpodobnost, že se s některým z nich srazíme.“

„Zdáte se být velmi spokojený, pane Stangere.“

„Jistě. Broon ho vyzval, aby s sebou přinesl balík peněz. Chvíli se handrkovali. Pike říkal, že třicet tisíc je absolutní maximum. Broon řekl, že to by mohla být jen záloha, aby nebyl škrob. Je to tam úplně pusté. Jen brouci, čmeláci a skřivánci. Setkají se u stromu a pěkně si povykládají.“

„A vy jste dal na strom štěnici.“ 4 Jeho tvář posmutněla a koutky úst se svěsily. „Vy pokazíte každou radost, McGee. Už lituji, že jsem se rozhodl vzít vás na tu zábavu s sebou.“

571

„Mrzí mě, že jsem vám zkazil radost. Ještě jsem nejedl. Máme ještě čas?“

„Čtvrt hodiny.“

Stanger jel obecním sedanem ostře. Dal se klikatou cestou zadem, malými špinavými silničkami. Nakonec zastavil a vysedl na místě, stejném jako všechna ostatní. Vytáhl anténu na vysílačce a řekl: „Lew, slyšíš mě?“

„Slyším tě, Ale. Zatím se nic neděje. Vůbec nic.“

„Dobře, půjdeme k tobě. Kdyby se někdo z nich objevil dřív, než k tobě dojdeme, dej mi vědět.“

Řekl mi, že nechal Nudenbargera ukrytého s dalekohledem, karabinou a s přijímačem s magnetofonem na záznam zvuku mikrofonu s vysílačkou, který ukryl v koruně dubu. Museli jsme ujít asi půl druhého kilometru. Nechtěl nechat auto na žádné blízké silnici pro případ, že by Broon nebo Pike objeli celý ranč, aby se před vjezdem přesvědčili, že je vzduch čistý.

Museli jsme podlézt jeden plot a přelézt druhý. Vzduch byl horký a nehybný, jen občas zafoukal chladnější vánek. Stanger vypadal zcela nezúčastněně, ale pochodoval rychleji, než by si člověk myslel.

Narazili jsme na prašnou cestu, přešli ji a překročili příkop na druhé straně. Následoval jsem Stangera do skupiny malých, hustých borovic, vysokých asi dva a půl až tři metry. Posledních pár metrů jsme se museli plazit. Zde ležel, blízko plotu, na břiše Nudenbarger a pozoroval krajinu dalekohledem. Obrátil se, na mne se podíval s nechutí a řekl: „Zatím nic, Ale. Třeba to odvolali, ne?“

Stanger ho ignoroval. Mně* řekl: „Jsme v první řadě. Líbí se vám to?“

Ze tří stran nás zakrývaly borovice. Pod nejspodnějším drátem jsme mohli vyhlížet ven a vidět velký dub ve vzdálenosti asi pět set metrů. Stanger mi ukázal bránu, kterou museli přijet. „Pět 1 minut po druhé,“ řekl. „Už by to pomalu mělo začít.“

A také začalo. V dálce se objevila zaprášená zelená fordka, asi dva až tři roky stará, táhnoucí za sebou mračno prachu. Včerejší déšť už dávno vyschl.

„Broon,“ řekl Stanger. Vůz zpomalil, když se přiblížil k otevřené bráně, potom ji minul a zase trochu zrychlil. „Podíval se, jestli tu už Pike náhodou není, a teď celé místo objede. Asi šest kilometrů. Projede tou prašnou cestou za námi.“

Čekali jsme. Probudily se ve mně staré instinkty, starý výcvik.

572

Hnědé jehličí pod mou hlavou vydávalo aromatickou vůni. Bzukot hmyzu. Sladký zpěv skřivánka. Zápach vody z blízkého příkopu. Sum trávy ve větru. Zvuk motoru sílil, a když nás auto míjelo, bylo slyšet bouchání per a tlumičů na dírách ve vozovce. Zvuk opět slábl. Slunce na chvíli zastínil mrak zvířeného prachu.

Po několika minutách jsme daleko za plochou pastvinou uviděli odlesky slunce na tom autě, projíždějícím na opačné straně pozemku.

Když dojel k bráně, zpomalil, zabočil dovnitř a jel přes pastvinu trávou, vysokou už nejméně po kolena. Vůz poskakoval na hrbolech. Broon objel půlkruhem strom a zaparkoval asi patnáct metrů za ním.

Když vystoupil, Stanger se natáhl a vzal Nudenbargerovi dalekohled. „Ted ne, ty blázne! Rozhlíží se všemi směry a uvidí odlesk slunce na jeho čočkách!“

„Omlouvám se, Ale.“

Sledovali jsme muže, jak jde pomalu do stínu stromu. Pět set metrů bylo na mne příliš daleko, než abych získal víc než dojem malého muže s ladnými pohyby, blond vlasy, opálenou tváří, bílou košilí a khaki kalhotami.

Zdálo se mi, že zvedl ruku k ústům, a náhle jsem byl překvapen krátkým, suchým zakašláním, které se ozvalo z monitorovacího reproduktoru přijímače. Stál na rovném místě mezi Stangerem a Nudenbargerem, pár kroků od malého kopečku.

„Jen aby spolu hovořili tady,“ prosil Stanger potichu. „Právě tady. Jen aby si proboha nešli sednout do auta. Potřebujeme vás právě tady, vy proklatí malí lumpové.“

Minuty míjely. A pak se v dálce objevilo červené auto, vířící vysokou rychlostí oblaka prachu. Zabrzdilo a zabočilo do brány. Byl to červený falcon, a když jsem ho viděl naposledy, seděly v něm Heleniny dcery.

Jel trávou stejnou cestou jako Broon. Kolem stromu udělal trochu větší oblouk, na opačnou stranu, a zastavil se na naší straně, ale nebránil nám ve výhledu.

Stanger vše pozoroval dalekohledem. Sklopil ho k zemi a zapnul starý magnetofon Uher, tentokrát napájený baterií a zapojený na přijímač. Podíval se ještě jednou dalekohledem. „Dave má v ruce pušku," hlásil nám.

Broonův hlas se ozýval z reproduktoru a rozeznával jeho membránu, jak Broon hlasitě křičel přes sluncem zalitý prostor. „Proč nevypneš motor a nevysedneš?"

573

Pike byl daleko od mikrofonu, takže jeho odpověď jsme neslyšeli.

„Povídejte si ve stínu, bráškové," prosil Stanger. „Jděte do stínu toho krásnýho velkýho stromu."

„Chci, abys viděl tu pušku, Tome," volal Broon. „Něco ti řeknu. Jestliže nezavolám dnes večer určité společnosti, bude zvláštní poštou odeslán státnímu zástupci osmistránkový dopis. Strávil jsem jeho psaním polovinu noci. Já teď odložím svou pušku do auta a můžeme začít."

Pozorovali jsme vzdálenou scénu a viděli, jak oba jdou pomalu do stínu velkého dubu. „Tak sé mi to líbí," šeptal Stanger.

Broonův hlas zněl v reproduktoru jasně a nezkresleně. Jeho tón byl mírný. „Věřím ti, Tome. Jednal jsi se mnou dobře. Nikdy by mě nenapadlo, že by v té láhvi mohlo být něco jiného než to, co cpeš do své ženy. Co to k čertu bylo?"

„Hlavně kyselina dusičná. Mělo to prožrat olověnou zátku asi za čtyřiadvacet hodin."

„Jak sis mohl být tak jistý, že to dám do své schránky, když mi řekneš, že to mám bezpečně uložit?"

„Nebyl jsem si jistý. Kdybys to neudělal, nebyl bych na tom o nic hůř, nebo ano?"

„Pěkně jsi mě dožral. Všechno v mé schránce se změnilo na hnědou smrdutou kaši. Papíry, pásky, fotky a proklatě mnoho peněz v hotovosti. Dokonce to prožralo roh skřínky. Ta žena v bance byla tím zápachem opravdu rozhořčená. Problém je, že to zničilo

množství materiálů, které nemají vůbec nic společného ani s tebou, ani se mnou.“

„Přinutil jsi mě něco podniknout, Dave.“

„Co tím myslíš?“

„Stal ses moc nákladným. Nemohl jsem si tě už dovolit.“

„S těmi zástupy lidí, nabízejících ti své úspory?“

„Ale také s tebou, beroucím si tak velký krajíc, že jsem neměl žádné zisky. Potom přísun vyschl. Musel jsem nějak omezit tvůj vliv.“

„Tak to nepůjde. Mám moc dobrou paměť. Do toho dopisu jsem uvedl množství faktů. Všechna se dají ověřit. Pike, jen sis to všechno ztížil, protože musím od tebe dostat všechny ty peníze, které jsi spálil tou proklatou kyselinou, a začneme těmi třiceti tisíci, které jsi doufám vzal s sebou.“

„Je to špatné. Nevzal jsem je.“

„Tak potom musím vytáhnout zátku, chlapče, a vypustit tě do kanálu.“

„Nemyslím, že to uděláš.“

„O co opíráš svůj názor?“

„Protože jsi jen zpoloviny chytrý, Davide. Jsi však dost chytrý na to, abys pochopil, jak se teď věci mají. A budeš dál pracovat pro mne. Ale tvoje cena se snížila.“

„K čertu s tebou.“

„Kdybys byl chytřejší, nezmizel bys tak náhle. Podle toho, jak jsi jednal, jsem věděl, že jsem skutečné důkazy zničil. Musel bys mě přesvědčit, že máš pořád navrch. A tak dopis nedopis, vše co ti zbývá, je tvé slovo proti mému. Komu budou věřit, tobě nebo mně? Uvažuj o tom. Se Shermanovými pásky a podepsanými prohlášeními bys mě možná zničit mohl. Ted představuješ jen potenciální potíže. Abych ukázal dobrou vůli, přinesl jsem ti tři a půl tisíce. Jistě jsi dost rozumný, abys věděl, že jsem pro tebe pořád docela dobrý zdroj příjmů. Ale už ne takový jako dříve. Musíš se s tím smířit.“

„Jseš si tím jist? Jseš si jist, že se pořád spokojím jen drobečky?“

„Ve srovnání s ničím, proč ne?“

„Nechci nést žádné riziko.“

„Jaké riziko?“

„Možná, že jsem jen napůl chytrý, jak říkáš, ale jsem dost chytrý na to, abych věd^l, že se neudržíš. Chytnou tě a potom v tom budu i já až po uši.“

„Za co by mě mohli chytit?“

„Za zabíjení. Možná, že s doktorem Shermanem to byla tvá jediná možnost. Ale já si myslím, že tobě se to líbí. Řekl jsi mě* že by měli zavřít Janice Holtonovou za zabití té ošetřovatelky. Ale nějak se to zvrtlo a ty jsi to přece jen udělal, bez skutečné příčiny. Brzy naaranžuješ sebevraždu své ženy a také si v tom budeš libovat. Potom začneš uvažovat o někom dalším. Možná o mně. Ne, děkuji. Stalo se z tebe zvíře, Pike. Už jsem takové kreatury viděl, i jak to s nimi dopadlo. Možná v tom musíš pokračovat, abys se pořád cítil něčím víc.“ ,

„Moje ubohá žena vyskočila včera večer z okna ve dvanáctém poschodí, Davide.“

„Co? Co meleš? V novinách nebyla ani zmínka …“

„Věř mi, vypadla z okna. Slyšel jsem zvuk dopadu a vím, že z místa už neodešla. Počítal jsem s tím, že dělníci ráno najdou její tělo, ale zdá se, že zmizelo.“

„Co tím sakra myslíš, že zmizelo?“

„Dnes jsem se od Biddy dozvěděl, že jí její starý přítel McGee

575

574

na večírku řekl, že viděl Maureen vykrádat se ven. Předpokládejme, že zná podmínky svěřeneckého fondu. Tak si myslím, že se se mnou spojí, aby mi prodal nějaké informace. Tvým příštím úkolem tedy bude, Davide, zajít za ním a přinutit ho, aby ti všechno vyklopil.“.

Broon dlouho nereagoval. Nakonec řekl: „Ty proklatý starý blázne.“

„Je skutečně nutné pustit se do toho,“ řekl Tom Pike. „Protože i kdyby se do toho nezapletl, bude trvat několik měsíců, než se fond vypořádá a než se peníze převedou na Bridget.“

„Někdo sebral tělo, a ty to považuješ za pouhou nepříjemnost! Ty blázne!“

„Proč se vzrušovat? Tělo nebo žádné tělo, nikdo nemůže nic dokázat.“

„Ty si ani neuvědomuješ, že všechno skončilo, že? Řeknu ti, existuje jen jedna cesta, jak se z toho mohu dostat, partnere.“

Náhle jsme z reproduktoru uslyšeli zavrčení a překvapený výkřik. Figurky v dálce se spojily, a jak se točily, vypadalo to z té dálky jako groteskní tanec. Vyšší postava vyskakovala a klesala a uslyšeli jsme žuchnutí. Oba byli na zemi a neviditelní. Tráva je pohltila. Nakonec Dave Broon vstal a chvíli se díval na zem. Stanger rychle sklonil dalekohled. Broon se pomalu otáčel a prozkoumával obzor.

„Neměli bychom …“

„Mlč, Lew,“ řekl Stanger.

Broon vykročil ze stínu a šel ke svému autu. Otevřel jeho kufr. Stanger na něj zase zamířil dalekohled.

„Lano,“ řekl. „Možná ho sváže a odnese.“

„Ale jestli odjede začal Nudenbarger.

„Protože nemohu na tu dálku jeho motor zničit, Lew, nebudu to ani zkoušet.*’

Broon chvíli dřepěl nad Pikeem, potom se narovnal, chytil Pikea pod rameny a táhl ho asi pět metrů. Tam ho pustil, šel rychle ke stromu, vyskočil, chytil se větve, vytáhl se nahoru a zmizel v listí.

„Do prdele,“ řekl Stanger.

„Proč leze na strom?“ ptal se Lew žalostně.

„Vzal konec lana s sebou. Co myslíš?“

Nudenbarger vypadal zmateně. Já už jsem to pochopil. Hned se to potvrdilo, když se Tom Pike v trávě pomalu posadil, nepřirozeně nakloněný na stranu.

Potom se pomalu zvedal ze sedící polohy.

576

„Ach, Bože!“ vykřikl Nudenbarger. „Drž svou zatracenou hubu!“

Přes reproduktor jsme uslyšeli zvláštní zvuk, dávivý a skřípavý nářek. Pike se rozběhl jedním směrem a byl zastaven. Klopý-tal zpátky. Zkusil jiný směr a také se nedostal daleko.

Maje dalekohled stále na očích nám Stanger hlásil: „Má prsty obou rukou pod tou smyčkou a snaží se ji uvolnit.“

„Broone!“ křičel hluboký hlas, drsný a nakřáplý.

Zdál se běžet na místě, potom se kousek zvedl. Přímo nahoru. Pak ještě kousek. Jeho nohy kopaly kolem sebe. Začal se otáčet. Jeho boty už byly nad nejvyššími stébly trávy. Náhle se objevil Broon. Nudenbarger zvedl pušku, ale Stanger srazil rukou její hlaveň k zemi.

Broon nasedl do červeného auta a smykem jej zaparkoval blízko místa, kde visel Pike.

Vystoupil, poodstoupil, podíval se na Pikea a rozběhl se pro svůj vůz.

„Ted!“ řekl Stanger. Popadl pušku a přeskočil plot s lehkostí, která mě překvapila. Než jsme přelezli plot my, měl už před námi náskok dvaceti metrů. Když se fordka rozjela a začala nabírat rychlost, Stanger se zastavil, poklekl a vypálil čtyři rány. Při čtvrté se ze zadního konce auta vyvalil oranžový plamen benzinu. Vůz jel sice dál, ale Broon otevřel dveře a vyskočil do trávy. Vstal a rozběhl se ke vzdálenému konci pastviny. Když však Stanger vypálil pátou ránu, zastavil se.

Otočil se a s rukama nad hlavou se pomalu vydal ke stromu. Jeho vůz se zastavil ve vysoké trávě, klepal se, smažil se a černal. Broon šel rychleji, pak se rozeběhl ke stromu.

„Chyť ho, Lew.“

Lew měl dobrý styl. Běžel uvolněnými kroky jako dobrý fotbalista za dlouhou přihrávkou. Stanger a já jsme zamířili přímo ke stromu.

K červenému autu jsme dorazili prakticky ve stejnou chvíli. Nudenbarger nedal Broonovi žádnou šanci. Jednou rukou ho držel za šíji, pravou ruku mu zkroutil dozadu a druhou rukou mu ji držel mezi lopatkami.

Broon poskakoval, nadával, zmítal se a křičel: „Zastav ho! Ale! Hej, Ale! Zastav ho!“

Podívali jsme se na Pikea. Pomalu se obracel tváří k nám. Pěsti měl pořád na obou stranách krku, prsty zakleslé pod lano. Vypadal jako člověk, který dělá shyby, tvář zrudlou úsilím.

Viděl jsem, že bych ho mohl dostat na střechu stejšnu a tak
577
rychle uvolnit tlak na jeho hrdlo. Když jsem se pohnul směrem k němu, Stanger mě praštil pažbou pušky zezadu do hlavy. Úder byl přesný. Zatmělo se mi před očima. Poklesl jsem v kolenou do dřepu, ruce na zemi. Obrátil jsem se ke Stangerovi, se snahou zahnat tmu a bolest v hlavě. „Nehřej si s důkazy, chlapče.“ řekl mi.

„Nedělej mi to, Ale!“ prosil Broon. „Pro milost božskou, prosím tě, nedělej mi to.“

Nudenbarger, stále držící pevně Broona, hleděl s otevřenou pusou na Toma Pikea. „Bože, ach, bože!“ šeptal tiše.

Tom Pike se dál pomalu otáčel. Zvedl pomalu pravou nohu, ohnul koleno. Klasická bota, drahé kalhoty, modré ponožky z česaného dakronu. Noha se opět narovnala.

„Vidíš ho škubat sebou, Lew?“ ptal se Stanger sladce.

„No … noha se trochu pohnula.“

„Pouhý reflex, Lew. Posmrtné nervové cukání. To nic neznamená.“

Broon se ozval: „Ty mě zabiješ, Ale, zabiješ mě.“

„Jseš z toho popletený. Ty jsi zabil Toma Pikea, Davey.“

„Jsi bídák, Ale. Jsi sprostý bastard, Stangere.“

Pomalu, velmi pomalu se zase Pike otočil tváří k nám. Změnil se. Svalové napětí v jeho rukách a prstech zmizelo. Už to byly jen ochablé ruce, přidržované oprátkou, s prsty zabořenými do krku.

Brada mu poklesla. Špičky nohou mířily dolů. Tvář začínala otékat, oči už hleděly do prázdna.

„Už vidíš, že to byly jen záchvěvy nervů?“ ptal se AI mírně.

„Máš pravdu, Ale, je určitě mrtvý,“ řekl Lew.

Zvedl jsem se a osahával si bouli na hlavě. „Jak dlouho je asi mrtvý, co myslíte, McGee? Když vezmeme v úvahu všechny okolnosti.“

„Řekl bych, že musel být mrtvý ve chvíli, kdy Broon chtěl odtud odjet. Když vezmeme v úvahu všechny okolnosti.“

„Myslím, že bychom se neměli ničeho dotýkat. Necháme lidi z laboratoře provést rekonstrukci tak, aby souhlasila s očitými svědky.“ Podal mi pušku a ze zadní kapsy vyndal pouta. Jedno

zacvakl na Broonovo zápěstí, pak požádal Lewa, aby ho předklonil, a druhé zapnul kolem Broonova kotníku. Pak do Broona strčil a on se převalil do trávy, kolena zvednutá nahoru.

„Lewe, zajdi pro naše auto. Cestou můžeš také posbírat naši výbavu. Počkáme na tebe tady.“

Nudenbarger spěchal pryč.

578

Tělo se přestalo otáčet. Stanger hleděl do dáli, povzdechl si a zašeptal: „Je mi to líto, že jsem vás musel takhle praštit.“

Podíval jsem se– do jeho malých hnědých očí. „Asi to byl nejrychlejší způsob, jak mě zastavit, Ale.“

„Jste v pořádku?“

„Trochu je mi blbě od žaludku.“

„Komické. Mně taky.“

21. KAPITOLA

Zůstal jsem, abych pomohl Bridget Pearsonové překonat nejhorší. Na konferenci o naší strategii akceptoval Ben Gaffner můj návrh, že by se nic nezískalo vyšetřováním o skutečném způsobu smrti Maureen. Mohlo by nám to přivodit mnoho nepříjemných otázek z vyšších míst.

Nejlepší bude udělat z toho identifikační omyl v Lime County a nechat případ fosfátového lomu plavat.

Souhlasil s tím, že je k dispozici tak málo materiálů, že bude lepší nechat smrt doktora Shermana v aktech také jako sebevraždu. Vražda Penny Woertzové však musí být dovedena do konce. Znamenalo“ to najít přijatelný motiv. Zde se hodil Dave Broon. Byl dost chytrý na to, aby začal tvrdit, že Pikea uškrtil v < záchvatu vzteku, a že když zjistil, že nežije, snažil se nastrojit to jako sebevraždu.

Tak měl Gaffner možnost volby – bud přijmout verzi Broona, nebo jít za vraždou. K vraždě by stačilo, kdyby očití svědci prohlásili, že viděli, jak se Pike snaží osvobodit, když ho Broon pomalu vytahoval nad zem. Gaffner pozval Broona na soukromý poslech záznamu konverzace, vedené pod dubem. Broon pak řekl, že věděl o tom, že Pike má románek s ošetřovatelkou a že ji ze žárlivosti zabil. Gaffner, bez ohledu na pověst zemřelé slečny

Woertzové, to upravil na Pikeovu obžalobu za zločin z vášně, ke kterému nepochybně došlo po odmítnutí jeho pokusů. Všechna tato spolupráce dala Broonovi možnost být obžalován za zabití s trestem deseti až dvaceti let, s možností podmíněného propuštění po šesti letech.

Přestože v čase pohřbu – obřadu za manžele Pikeovy – začaly řady auditorů a vyšetřovatelů zjišťovat, že Tom Pike rozděloval nově investovaný kapitál mezi dřívější investory, což nazýval rozdělováním zisků z kapitálu, bylo ve Fort Courtney plno lidí, kteří nevěřili a nikdy neuvěří, že tak skvělý, srdečný, uznávaný

579

a pěkný muž by mohl jakkoliv manipulovat pochybným způsobem s nějakým účtem, natož že by mohl někomu ublížit.

Ne, to všechno musela být nějaké ničemné a chytré spiknutí, vymyšlené Jimi. Oni byli tím skrytým nepřítelem, který najal Broona, udělal s ním nějakou intrikánskou dohodu a možná pak převzal skvělý majetek Toma Pikea, který s ním měl takové velké plány.

Na pohřbu se sešlo hodně lidí. Biddy věděla, že všechna obvinění jsou tak absurdní, až jsou groteskní. Stejně tak Janice Holtonová. Biddy si byla tak jista, že jsem nemohl riskovat nejmenší osočení nebo stín pochybností ve svých projevech, protože by mi nikdy nedovolila zkusit jí jakkoliv pomoci. Užívala utišující prostředky. Pomohl jsem jí zavřít dům. Až se vyřídí všechny pozemkové a dědické záležitosti, měl by být prodán a získané peníze použity pro nešťastníky, kteří investovali do De-velopment Unlimited. Protože nebylo pochyb o tom, že Maureen zemřela první, celý svěřenecký fond přejde na Bridget. Jelikož Maureen podepsala nějaké papíry v souvislosti s podniky svého manžela, kdyby on zemřel první, bylo by možné, že peníze by šly věřitelům Development Unlimited.

Řekla, že odjede do Casey Key, otevře starý dům a nějaký čas tam zůstane. Úplně sama. Říkala, že vše bude v pořádku. Bude se procházet po pláži, malovat a odpočívat.

Když jsem ráno balil zavazadla, abych opustil Wahini Lodge, zastavila se u mne Lorette Walkerová a řekla, že slyšela od Cathy, že

odjíždím. Pozval jsem ji dovnitř. Opřela se o stůl, zapálila si cigaretu a řekla: „Byl jste tu dlouho, co?“

„Nemohu se odtud ani odtrhnout.“

„Udála se tu spousta věcí. Stává se vám to všude?“

„Dá se to tak říct.“

„Tak se košile neskládá! Všechno to přeházíte.“ Přišla ke mně, vyndala košili z tašky, rozložila ji na postel, rychle a obratně ji poskládala a vložila zpátky do tašky. „Tak to má být,“ řekla. „Mrzí mě, že jsem vám moc nepomohla s tím, co jste po mně chtěl.“

„Udělala jste dost. Ani si to nedovedete představit.“

„Ale nikdo už nepřišel, abych to zopakovala ještě jednou?“

„Řekl jsem vám přece, že vás z toho vynechám.“ Zamyšleně řekla: „Bylo by pro mne asi lepší, kdybyste nedodržel své slovo.“

„Jak to myslíte?“

„Řekla jsem si tenkrát, když jsem vám chtěla věřit: ‚Oukej,

580

děvče, ion do toho a on se ti odmění‘. Bude to dobrá lekce. Zabrání mi dělat zase někdy něco pro bílé.“

„Proto jste lo tedy udělala?“

Nasadila nevinný výraz. „No, a potom pořád ještě byla naděje na tu cestu letadlem, o které jste se zmínil. Představovala jsem si Paříž. Tady máte zpátky z těch dvou set. Utratila jsem osmdesát vašich dolarů na lidi, kteří neměli co říct.“

„Tak se rozdělme o zbytek.“

Tvář se jí rozjasnila. „Znamená to tedy, že si nemusím vyčítat, že jsem pro vás udělala nějakou laskavost? Myslíte, že si mě koupíte za šedesát dolarů?“

„Přímo z trhu na otroky. Udělala jste mi laskavost, ale já nemohu udělat žádnou laskavost vám. Já vím, že jste nic neočekávala, ale vemte si proboha těch šedesát dolarů a kupte si nějaké pěkné šaty, třeba pěkně modré, a považujte to za projev přátelství a důvěry.“

„No … myslím, že vy nepotřebujete hodiny v dobrém chování, pane. Snad to mohu přijmout tak, jak je to myšleno. A mockrát vám děkuji. Jediná věc, na kterou mám právo, je koupit si zimní šaty?“

„Tak se má stát," řekl jsem a dal zbývajících šedesát dolarů do peněženky.

Pokrčila rameny a usmála se: „No, potom … musím jít dodělat ty pokoje. Měli jsme dnes pořádně plno"

Natáhl jsem ruku. „Pomohla jste mi hodně. Bylo mi potěšením vás poznat, paní Walkerová."

Po krátkém zaváhání jsme si podali ruce. „Nápodobně. Sbohem."

Otevřela dveře, ještě se otočila, podívala se na mne a řekla: „Pane McGee, přeji vám bezpečnou cestu domů." Vyšla a zavřela dveře. Poslední, co mi utkvělo v paměti, byly její štíhlé, živé a rychlé hnědé nohy. Další dáma v obyčejném hnědém obalu. Ne, to nebylo dobré přirovnání, protože na tomto elegantním obalu nebylo nic obyčejného. Byl speciální – bez chyby, sametový a mimořádně pěkný.

Když jsem jel domů, všechno špatné ve mně, neklid, podrážděnost, rozmrzelost, vše náhle opadlo. Když jsem ho viděl viset a pomalu se otáčet, uvědomil jsem si plnost života, možná právě proto, že tak evidentně vyprchal. Byl jsem plný očekávaného veselí, pevného zdraví, společenských plánů.

Tři měsíce později, za jednoho větrného šedého lednového

581

odpoledne, se objevila Bridget Pearsonové. Omlouvala se, že přichází do Bahia Mar bez ohlášení, že to bylo zcela impulzivní.

Vstoupila na palubu Srdcové sedmy posadila se ve společenské kajutě, usrkávala svůj nápoj a zdálo se mi, že se směje příliš rychle a příliš často. Za ty týdny zhubla a nějakým způsobem dosáhla stejně nepatrně ležérní elegance jakou projevovala Helena, když jsme se plavili na Likely Lady. Stejné dlouhé nohy, držení rukou, i všechno ostatní bylo tak podobné, že se mi zdálo, jako by se vrátila stará láska.

Povídala mi, jak byla neklidná, jak nevěděla, co dělat, a že by se možná mohla vydat na nějaké cesty. Říkala také, že ve svých vzpomínkách na Toma Pikea narazila na divné malé nesrovnalosti. Ty ji trápily. Jako kdyby byla příliš blízko něčemu podivnému.

Bylo všechno tak, jak si myslela? Nepomohl bych jí všechno pochopit?

Proč si tím trápíš svou hlavičku, drahoušku? Proč tě má starý strýček Trav vzít na okružní plavbu na této luxusní kocábce, mluvit na tebe laskavě, hýčkat tě a milovat a vracet záři do tvého milého úsměvu?

Myslel jsem na to, co by to s ní udělalo, kdybych jí řekl, jak to bylo mezi mnou a její matkou na palubě Likely Lady onoho léta pa Bahamách. Snažil jsem se spočítat si čas. Jsem o X let starší než tato mladá pěkná žena a byl jsem o X let mladší, než její milovaná maminka.

Ne, děkuji. Už bylo na mne příliš pozdě, abych si zahrál hlavní roli milovníka. A i když by to za současných okolností bylo možné, nechtěl jsem si poskytnout to nevyhnutelně obscénní vzrušení z krvesmilného vztahu.

Nechal jsem uplynout dlouhý čas. Cítil jsem, že si to všechno pečlivě promyslela a přišla s určitým záměrem, totiž pootevřít trochu dveře a nechat mě převzít další aktivitu. Poloviční nabídka byla odmítauta. Chvíli jsme sj ještě zdvořile povídali. Řekl jsem jí, že jsem na Tomovi nepozoroval žádné nesrovnalosti. To byla pravda. Řekla, že se chystá navštívit nějaké přátele na Miami a že už musí jít. Řekl jsem, že je mi líto, že nemůže zůstat déle. Ještě mi cestou vesele zamávala a odkráčela z mého života.

Vrátil jsem se do podpalubí, udělal si čerstvý drink a namíchal trochu ginu s ovocnou šťávou pro dámu.

Seděla na kraji velké postele v hlavní ložnici a pilovala si nehty. Byla zabalená do velkého chlupatého žlutého ručníku.

582

Prudkým pohybem hlavy odhodila černé vlasy dozadu a obdařila mě cynickým úsměvem.

„Nějaká příležitost, McGee?“

„I když neprší, jen když kape.“

„Počkej. Co je doma, to se počítá. Jak vypadala?“

„Vyzáblá, utrápená. Neví, co dál.“

„Potřebovala utěšit? Jak milé! Neřekl jsi jí, chudince, aby přišla jindy?“

„Každý projev žárlivosti mě vždy potěší," řekl jsem a podal jí nápoj. Usrkla, místo poděkování se usmála a postavila ho na blízkou skříňku. Natáhl jsem se za ni a položil hlavu na pár polštářů.

„Lituješ, že jsem tady?" zeptala se.

„Bylo by to to samé. Musel bych se řídit svým instinktem a ten řekl ‚Ne'."

„Je velmi hezká."

„A bohatá. A nadaná."

„Hmmm," řekla. Pilníček vydával škrábavé zvuky. Já jsem usrkával svůj drink. „Pane McGee, co vás víc překvapilo – že se tu ukázala ona nebo že jsem se tu objevila já?"

„Rozhodně ty. Když jsem se podíval z paluby a uviděl tě stát na molu, myslel jsem, že mě to porazí." Natáhl jsem ukazováček a zasunul ho pod okraj ručníku. Mírné zatažení ručník uvolnilo. Pomalu narovnala svá dlouhá, štíhlá záda. Sáhla po sklenici, polovinu vypila a opět ji odstavila.

„Myslíte to úplně vážně, pane McGee?"

„Venku je hrozné počasí a ty máš mimořádně pěkná záda. Byla jsi tak mile zlá kvůli slečně Pearsonové, že to myslím úplně vážně,"

„Mohu si dodělat poslední tři nehty?"

„Prosím, paní Holtonová."

„Pospíším si, pane McGee. Bude to lepší pro můj charakter, pokud z něj vůbec ještě něco zůstalo."

Poslouchal jsem tedy pilné bzučení pilníčku, obdivoval ji, upíjel gin a vzpomínal, jak vypadala, když jsem ji pozoroval při natírání té staré modré lavice.

Potom jsem uslyšel příchod lednového deště, hnaného větrem od moře přes pláž a přístav, vytrvale měkce dopadajícího na palubu mé lodi. «,

John D. MacDonald

Autor patří v současné době k nejprodávanějším ve Spojených státech. Svou první story napsal na Cejlonu v roce 1944, kde tehdy sloužil jako příslušník ozbrojených sil USA. Příběhy postupně zasílal domů manželce, která je prodávala magazínu po dvaceti pěti dolarech.

Po své demobilizaci v roce 1945 (odešel do výslužby jako podplu-kovník), napsal za čtyři měsíce přes 800 000 slov; nešla však prodat. Neúspěch ho rozladil a našel si stálé zaměstnání. Jakmile jeho příběhy znovu začaly mít úspěch, znovu usedl za klávesy psacího stroje.

Napsal přes pětašedesát knížek, které byly prodány prakticky po celém světě za velkolepou sumu, kterou muselo vynést 67 milionů prodaných výtisků. Úctyhodným úspěchem bylo i vydáni brilantní série Travis McGee.

John D. MacDonald žil se svou ženou v dobrovolné izolaci na Floridě.

A TRAVIS M<=GEE

Právě jste dočetli tři poutavé romány s Travisem McGee.

v r

r v v

OSAMĚLY STŘÍBRNÝ DEST

vydalo naše nakladatelství a je dosud v omezeném množství na skladě.

254 stran, vázáné v tvrdých deskách, cena 59 Kč včetně DPH.

Travis McGee má svůj domov na přepychové jachtě Srdcová sedma v luxusním kotvišti na Floridě.

Ve svém 21. dobrodružství má vypátrat zmizelou luxusní, na zakázku vyrobenou jachtu. Pň pátrání zjistí více než bylo obsahem objednávky.

Brutální vražda peruánské debutantky a náhodná smrt bosse realitní kanceláře jsou částí hádanky, kterou musf vyřešit aby zachránil svůj vlastní život. Je totiž zřejmé, žejeho jméno je na seznamu obětí profesionálního vraha.

Zůstat naživu se pro Travise stává stále složitější. V této situaci se dostane áž do války mafie překupníků drog v Miami a na klíčovou schůzku v mayské zřícenině v Ýucatanu. Současně se zamýšlí nad svým osamělým životem. Jeho existence nabírá nový kurz, když se objeví mladá žena, která nejenom oživí vzpomínky na štěstí dávné minulosti, ale také otvírá bránu k úplně nové kapitole života a dobrodružství Travise McGeea.

Osamělý stříbrný déšť plše John D. MacDonald na vrcholu své spisovatelské kariéry.

Objednávky zasflejte našemu nakladatelství GABI, Ostravská 5a, 737 01 Český Těšín.